

မဝန္တ^၃ အရိပ်

MUNG NEE:

မှတ်သာမဏေ

က ကန်စွန်းပင် ရေမှာချင်
ခ ခရမ်းသီး ဓားနဲ့လိုး
အမာညိုသည် သူငယ်တန်း မြန်မာဖတ်စာအုပ်ကလေးကို ရှုတွင်
ချကာ အသံကုန်အော်ဟစ်ကျက်မှတ်လိုက်သည်။ ကျက်မှတ်နေရင်းမှ စာအုပ်
ထဲတွင်ပါသော အရုပ်ကလေးများကို သဘောကျဖွာ င့်ချွဲင့်ချွဲကြည့်မိလေသည်။
ဆ အက္ခရာနေရာတွင် ခေါင်းပေါင်းနှင့်ဆရာကြီးက ခေါင်းလောင်းတီးနေသော
ပုံ ပါသည်။

ဆ ဆရာကြီး ခေါင်းလောင်းတီး၊
ထ ထရံထက် အိမ်မြှောင်တက်
ဘ ဘယက် ရွှေဒေါင်းခွက်

အမာညိုသည် သူနှစ်သက်သော ရောင်စုရုပ်ကလေးများကို လက်
ညီးကလေးနှင့်ထောက်ကာ ထောက်ကာ ဆိုနေသည်။ အမာညို၏ ဓားတွင်
ညီလင်းညီဗာ ဝမ်းလျားလေး မြှောက်နေသည်။ အရုပ်ကလေးများကိုကြည့်ရင်း
မပိုကလာပိုကလာနှင့် လိုက်အော်နေလေသည်။

‘မမ ဒန်း ဒန်း’
‘ကဏ်း ညီလင်းရဲ့ ကဏ်း’
‘ထွေးကြီး ထွေးကြီး’
ညီလင်းသည် ဒရယ်ရုပ်ကလေးကို လက်ညီးနှင့်ထောက်ကာ ဝမ်း

သာ အားရ အော်ပြန်လေသည်။

‘ခွေးမဟုတ်ဘူး ဒရယ်’

‘သရယ်’

‘အင်း ဒရယ် မှတ်ထား၊ ဒ ဒရယ်ဖို ချိတိတိတဲ့’

အမာညိုသည် ညီလင်း လုမ်းလုမ်းဆွဲသော သူ့စာအုပ်ကလေးကို
လက်ဖနောင့်နှင့်အားစိုက်ပြီး ဖိထားရသည်။ ညီလင်းသည် ထိုစာအုပ်ကလေးကို
အလွန်သဘောကျေလေသည်။ အမာညို လစ်လျှင် လစ်သလို ဆွဲယူသွားတတ်
သည်။ သူ့ရှေ့တွင်ချကာ မပိုကလာ ပိုကလာနှင့် ဟန်ကျပန်ကျ ကျက်မှတ်တတ်
သည်။ သူ့အစ်မ အမာညိုကိုအားကျပြီး သူငယ်တန်းကျောင်းသားကြီး တက်
လုပ်တတ်လေသည်။

‘သမီးက အတော်တတ်နေပြီဟေ့’

ဖေဖေက ချီးကျူးလေသည်။ ဖခင်၏ ချီးကျူးသံကို ကြားရသော
အခါ အမာညိုဝမ်းသာသွားသည်။ မျက်နှာလေးပြီးသွားသည်။ တတ်သမျှ မှတ်
သမျှကို အသံကုန်ဆက်၍ အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

‘သတင်းစာ သတင်းစာ’

စက်ဘီးခေါင်းလောင်းကို ကလေး ကလင်တီးပြီး သတင်းစာသမား
လေးက အိမ်ပေါက်ဝမှအော်သောအခါ ညီလင်းသည် လူးလဲထပြီး တဒိုင်းဒိုင်း
ပြီးသွားလေသည်။ သတင်းစာရသောအခါ ဖေဖေဆီသို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်
ပြန်ပြီးလာသည်။ သူဝတ်ထားသော ဖလန်နယ် ကြိုးသိုင်းဘောင်းဘီလေး
သည် ပွဲယောင်းနေသဖြင့် ညီလင်းသည် ကာတွန်းရုပ်လေးနှင့်တူနေသည်။

‘က သမီးလေး၊ ဒါကို ပေါင်းဖတ်ကြည့်စမ်း’

ဖေဖေသည် ညီလင်းကို ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်ရင်း သတင်းစာခေါက်
ကလေးကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သတင်းစာခေါင်းစီးကို လက်နှင့်
ထောက်ပြသည်။ အမာညိုသည် ဖေဖေဆီသို့တိုးသွားပြီး ဖေဖေထောက်ပြသော
စာလုံးကို င့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မ ရရစ်နသတ်မြန်၊ မ ရေမ၊ မ ရေးချမာ၊ အောက်ကမြစ် မူ့ မြန်မူ့၊
အ ရေ အ မြန်မူ့ အ၊ လ ငသတ်လင် ဝစ်စနှစ်လုံးပေါ်ကြတော့ လင်း၊ မြန်မူ့
အလင်း’

‘ဟား တော်တယ်ဟေ့၊ ကဲကဲ ဒီအောက်က နေ့စွဲလေးကို ဆက်ဖတ်

ကည့်စမ်း'

‘တစ် ကိုး ငါး ငါး’

‘အဲဒီလို မဖတ်ရဘူးသမီးရဲ့၊ ထောင့်ကိုးရာ ငါးဆယ့်ငါးလိုဖတ်ရတယ်၊ ဖေဖေဖတ်ပြမယ် နားထောင်၊ “ဘုရားနိုဝင်ဘာလ ၂၈ ရက်” တဲ့’

‘ဘုရား ဆိုတာ ဘာလဲ ဖေဖေ’

‘အဲဒါ ခုနှစ်ပေါ့ သမီးရဲ့’

‘အဲဒါကရော ဘာလဲ ဖေဖေ’

‘အဲဒါက အဲ အင်း ဒီလို သူက အချိန်ကာလကို သတ်မှတ်တာ၊ သမီးကို ဘုရားဝတ် တုန်းက မွေးခဲ့တယ်လေ၊ သမီးအသက် တစ်နှစ်ကြီးလာရင် အဲဒီခုနှစ်ကာလည်း တစ်ခုတိုးတာပဲ၊ အခု ဘုရား၊ သမီးအသက်ကာလည်း ငါးနှစ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

ဖေဖေကရှင်းပြသည်။ အမာညီသည် ကောင်းစွာ နားမလည်သော်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။ မေမေနှင့်မေမေကြီးတို့ ဈေးမှုပြန်လာကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်မှလိုက်လာသော ကိုကို၏လက်ထဲတွင် စာကလေးခွေများ ကိုင်ထားလေသည်။

‘ဈေးဖိုးတော့ ဖေဖေသီသီ သုံးပစ်ခဲ့တာပဲ ကိုရှေ့၊ ခြောက်ကျပ်တစ်မတ်တောင် ကုန်ခဲ့တယ်’

မေမေသည် မောက်လျှော့နေသော ဈေးခြင်းတောင်းကို အိမ်ဝါဘ် ချထားလိုက်ပြီး လက်မောင်းအောင့်သလို လက်ကို ခါနေလေသည်။ ခြင်းတောင်းထဲမှ ကြက်ခြေထောက်နှစ်ဈောင်းက ပြုထွက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနှင့် ပုစ္န်တုပ်ကြီးများကိုလည်းတွေ့ရသည်။ အမာညီသည် ပုစ္န်တုပ်များကို တွေ့သောအခါ ပျော်သွားသည်။ မီးဖုတ်စားရမည်ကို တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ပုစ္န်ဟင်းချက်ရန် မေမေဝယ်လာတိုင်း အမာညီတို့ မောင်နှမသည် ပုစ္န်များကို အလစ်တွင်ခွဲယူပြီး မီးဖုတ်စားလေ့ရှိကြသည်။

‘ဘာတွေများဝယ်လာလို့တဲ့’

ဖေဖေက လှမ်းမေးသည်။ မေမေကြီးသည် အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာရင်း မျက်နှာကို မဲ့လိုက်သည်။

‘အောင်မလေး ကြက်တစ်ပိဿာခြောက်ကျပ်တဲ့ မောင်ညီဝင်းရေ့’

လေးဆယ်သား အကောင်နှစ်လေးဝယ်တာ နှစ်ကျပ်လေးဆယ်ချောရော၊ ကျိုပ်တို့ငယ်ငယ်က ဈေးဖိုးတစ်ကျပ်ယူသွားရင် တစ်အီမီလုံး ဗိုက်ရိုက်စားရင်တောင်မကုန်ဘူး၊ ခုများတော့ နှစ်ရက်စာလေးဝယ်တာတောင် ဗြာက်ကျပ်ကျော်တယ်တဲ့တော်’

မေမေကြီးက တဖျစ်တောက်တောက် ပြောသွားသည်။ အမာညီသည် ကျော်ထွန်းညီလုမ်းပေးသော စာကလေးခွေကလေးများကို စားပွဲပေါ်တွင် ယူဉ်ချလိုက်ပြီး အကြီးအသေးရွေးနေမိသည်။ စာကလေးခွေ လေးခု ဝယ်လာသည်။ သူတို့မောင်နှစ်မက သုံးယောက်ဖြစ်၍ ပိုသောတစ်ခုကို ကျော်ထွန်းညီက အညီအမျှသုံးပိုင်းပိုင်းကာ ထပ်၍ ဝေပေးလေသည်။

“မယူကြနဲ့သီးနှံ”

ကျော်ထွန်းညီက ပါးစပ်တဗြိုင်ဗြိုင်ဖြစ်နေသော အငယ်နှစ်ဦးကို ဟန်တားကာ စိတ်တိုင်းကျအောင် အညီအမျှဝေစုစွဲနေလေသည်။ ချိုးထားသော မှန်ကျိုးလေးများကို ဟိုဘက်ထည့်လိုက် ပြန်နှစ်လိုက်၊ ဒီဘက်ထည့်လိုက် ပြန်နှစ်လိုက်၊ အနီးကကြည့်လိုက်၊ အဝေးကကြည့်လိုက်နှင့် ကျေနှပ်သောအခါမှ ‘က ယူကြတော့’ဟု ယူခွင့်ပေးသည်။ သူ့အစ်ကို ဝေစုစွဲထားသည်မှာ ညီမျှလွန်းသဖြင့် အမာညီသည် မည်သည့်မှန်ပုံကိုယူရမည်မသိဘဲ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

‘အေး စားထားကြ၊ စားထားကြ၊ ဒီတစ်ပတ်ကျောင်းပိတ်ရင်တော့ ဝမ်းနှစ်ဆေးတို့က်ရမယ်၊ ညာက ဟိုကောင်မလေး မိညီ အီးပုပ်တွေချည်းပဲပေါက်နေတယ်၊ အဝင်သာရှိပြီး အထွက်မရှိတဲ့ဗိုက်၊ အစားပုပ်၊ ဒီညာသာ ဒီလိုဆက်ပြီး ဓာတ်ငွေလွှာတ်နေရင်တော့ ကျိုပ်နဲ့အတူမအိပ်နဲ့တော့၊ ညည်းအဖော် ညည်းပြန်အိပ်’

မေမေကြီးကပြောသောအခါ အမာညီသည် တွောရာမှန်ပုံကို ကျိုးယူလိုက်ပြီး ပြီးထွက်ခဲ့သည်။ အမာညီသည် ညုတိုင်း မေမေနှင့်မအိပ်ဘဲ မေမေအမ မေမေကြီးနှင့်အတူ အိပ်သူဖြစ်သည်။ မေမေကြီး၏ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး၊ ကရာမက်နဲ့သင်းသင်းကို ရှုရှိက်ရင်းအိပ်ရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ ညာ အိပ်ရာ မဝင်မိ အဆန်းတကြယ်ပုံပြင်များကို ပြောပြတ်သော မေမေကြီးသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းလေသည်။ မေမေကြီး၌ မကောင်းသော အချက်သည်ကား တစ်ချက်တည်းသာရှိသည်။ ထိုအချက်က ဝမ်းနှစ်ဆေးအကျွေးသနခြင်း

ဖြစ်သည်။ အော့ချင် အန်ချင်စရာကောင်းသော ကြက်ဆူဆီကို ကြွေစွဲနှင့် အပြည့်မောက်မောက်ထည့်ပြီး နာခေါင်းပိတ်ကာ အတင်း သောက်ခိုင်းတတ်သည်။ ဒီအတိုင်း မသောက်ချင်ဘူးဟုငြင်းသောအခါများတွင် ကော်ဖိတဲထည့်ဖျက်ပေးတတ်သည်။ ကြက်ဆူဆီများငောက် နံစော်နေသော အီစလည်ကော်ဖိတဲးကိုကြည့်ကာ အမာညိုတိန္ဒခေါင်းတရှုရှုဖြစ်စေသောအခါ ဘေးမှနေ၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တုတ်မိုးထားတတ်လေသည်။ မေမေကြီးကို မကြာက်သော်လည်း တုတ်ကိုကြာက်သောကြာ့ငွောင်းမြတ်မိုးတို့ပြီး မျိုးချွဲရသောအခါပေါင်းလည်း များလှချေပြီ။

‘မာညို၊ နှင့်ကျောက်ကျောတွေ ခဲ့ပြီလား’

ကျော်ထွန်းညိုကမေးသောအခါမှ ကျောက်ကျောများကိုသတိရပြီး အိမ်အောက်သို့ပြီးဆင်းခဲ့သည်။ သဖန်းသီးမှအတွင်းအနှစ်များကို ရေနှင့်နယ်ကာ အဝတ်ပါးနှင့်စစ်ပြီး ပြန်လည်အခြားခံထားခြင်းဖြစ်သည်။ အေးပြီး ခြောက်သွားသောအခါများတွင် တကယ့်ကျောက်ကျောလေးပမာ ကြည်ပြီးတုန်ခါနေတတ်သည်။

‘ခဲ့ပြီ ကိုကို၊ ခဲ့နေပြီ’

အန်အိုးပေါက်စလေးထဲတွင်ထည့်ခဲ့ထားသော သဖန်းသီးကျောက်ကျောများသည် ခဲ့နေချေပြီ။ ပြောင်ချောနေသောမျက်နှာပြင်ကို လက်ညိုးနှင့် မထိတထိပွတ်ကြည့်ရင်း အမာညိုက ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်လေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုက ကျောက်ကျောကို မကြည့်နိုင်သေးချေ။ နှိုးဆီခွက်ထဲတွင် ရေနံဆီနှင့်ထည့်စိမ်ထားသော သူ၏သားရေဂွင်းများကိုပြီး၍ ကြည့်နေရသောကြာ့ငွောင်းဖြစ်သည်။ သားရေဂွင်းများကို တုတ်ချောင်းလေးနှင့်ထိုးကာ ကော်ယူလိုက်သည်။ ရေနံဆီဝန်သော သားရေဂွင်းများသည် ထူထူတုတ်တုတ်နှင့် အကြီးကြီးဖြစ်နေလေသည်။

‘ဟဲ၊ ဒီများကြည့်၊ ဒီများကြည့်’

‘ဟာယ် အကြီးကြီး’

အမာညိုသည် အနီရောင်သားရေဂွင်းကြီးကို လှမ်း၍ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုက လက်ကိုနောက်ဘက်သို့ဆုတ်လိုက်သောကြာ့ငွောင်းသားရေဂွင်းသည် အတန်ငယ်တင်းသွားသည်။ ဖတ်ခန့်ပြတ်သွားသည်။

‘ခွေးမလေး’

ကျော်ထွန်းညီက မျက်လုံးပြုးကြည့်ကာ ရောတ်လိုက်သည်။ ရောန်
ဆီစိမ်ထားခြင်းအားဖြင့် သားရေကွင်းသည် ပွဲကာ ကြီးလာသော်လည်း အဆွဲ
အတင်းမခံဘဲ ဆွေးသွားတတ်သည်ကို သူ မသိချော်။

‘ဟယ်၊ ခွေးကလေး’

အမှာညီက ရောတ်မိပြန်သည်။ ညီလင်းကိုဖြစ်သည်။ သူသည်
အမှာညီ၏ ကျောက်ကျောချက်ထဲသို့ လက်ညီးလေးကို တစ္ဆိပ်စွဲပုံနှင့် ထိုးထည့်
နေသည်။ လက်ညီးရာအပေါက်များနှင့်မြို့ သဖန်းသီးကျောက်ကျောလေးသည်
ကွဲအက်ကြော်လျက်ရှိချော်ပြီ။

*

၅၁ ၇၀ ၆၀

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သက်သက်

ဒုမိန်းကလေးတွေရဲ့ဘဝဟာ ပန်းလိုပဲတဲ့။
ဒီတော့ သဇ်လိုလည်း အမြင့်မှာ မဖျော်နဲ့၊
စံပယ်လိုလည်း အညှာမလွယ်နဲ့၊
နှင့်ဆီလိုလည်း ဆူးမဖက်ပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်ကွယ်။

မဆုံးသောခင်မင်မှူများဖြင့်

အမာညို
(၅၁ ၇၀ ၆၀)

အမာညိုသည် ကြီးစားပမ်းစားရေးထားသော သူ့လက်ရေးလေးများ
ကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။ လုပိုင်းစက်နေသဖြင့် ကျေနပ်စဖွယ်ပင်ဖြစ်
သည်။ စာသားများကမူ အမာညို၏ မူပိုင် မဟုတ်ချေ။ အခြားသူများ ရေးလေး
ရှိသည်များကို ခိုးချုပြီးရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သက်သက်က အောင်တို့ရေးခိုင်းသောအခါ အမာညိုသည် ကောင်း
ကောင်းလေးရေးရန်စဉ်းစားသည်။ ကဗျာလည်းဆန်း၊ ကောင်းလည်း ကောင်း၊
အဓိပ္ပာယ်လေးလည်း လုအောင် စဉ်းစား၍ မတတ်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း
အလွတ်ကျက်ထားသောစာသားများကိုသာ ရေးထည့်လိုက်ရတော့သည်။

‘ဟေး ဒီမှာကြည့်စမ်း’

အမာညီလျဉ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကင်းထောက်ဝတ်စံလေး ဝတ်ထားသော ကျော်ထွန်းညီကို တွေ့ရသည်။ အပြာရောင်လည်စည်းကို ကြားကွင်းလေးနှင့်စွပ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲပြန်ကြည့်နေသည်။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကို’

‘လုပ်အားပေးပွဲလော၊ ကြိုက်တာခိုင်း တစ်ကျပ်’

‘ကိုကိုက ချောလို့’

‘ဟား ဟား၊ တရော်သုတ်ထားတာ ချောမှာပေါ့ဟ’

ကျော်ထွန်းညီက ဦးထုပ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး မစောင်းတစောင်းလေး ဆောင်းလိုက်သည်။

‘ကိုကို ဟိုက တကယ်ခိုင်းနေရင် တကယ်လုပ်ရမှာနော်၊ ရှိုးတွေ မီးတွေ သိပ်ထုတ်မနေနဲ့’

‘လုပ်မှာပေါ့’

ကျော်ထွန်းညီသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ သူတို့ ကင်းထောက်အဖွဲ့မှ ရုပံ့ဓဇ္ဈအတွက် အလူခံထွက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလကားသက်သက် အလူခံခြင်းတော့ မဟုတ်ပေါ့။ “လုပ်ငန်းတစ်ရပ်၊ ဓာတ်စုပ်” သတ်မှတ်ပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်း အလုပ်တောင်းခံကာ ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စေတနာရှင်အိမ်များက လူငယ်လေးများကို မခိုင်းကြပေါ့။ အလူဓဇ္ဈသာ ထည့်လိုက်ကြသည်။ ကျော်ထွန်းညီတို့ကမူ အမှန်တကယ် အလုပ် လုပ်ချင်သည်။ တန်ရာတန်ကြားလုပ်ပေးပြီးမှ ထည့်လူသောငွေကို ပို၍လိုချင်မိလေသည်။

‘ကဲ သွားမယ်’

ကျော်ထွန်းညီသည် သူ့ကိုယ်သူကြည့်၍ ကျေနပ်သွားသောအခါ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

အမာညီသည် စားပွဲပေါ်မှ ပဲကြီးလျှော်တစ်စွဲကို ကောက်ဝါးလိုက်ပြီး အော်တို့စာရွက်ကလေးများကို တဖျေပ်ဖျေပ်လှန်လိုက်သည်။

“သင် အနှစ်သက်ဆုံးများကို ရေးပေးပါ” ဟူသော ခေါင်းစီးရှိ စာမျက်နှာကိုရောက်သောအခါ ဖောင်တိန်ကို တစ်ခါဖွင့်ပြန်သည်။

“အရောင် . . . အဖြူရောင်” ဟူရေးလိုက်သည်။ အဖြူရောင်ကြိုက်သော မိန်းကလေးသည် စိတ်ထားဖြူစင်သည်ဟုပြောသောကြောင့် အဖြူရောင်

ကြိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် အမာညီကြိုက်သောအရောင်သည် အနီးရဲ့
စူးစူးတောက်တောက် အရောင်များ ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
ဝထ္ဌ	ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်
အဆိုတော်	သန်းသန်းဆင့်
သီချင်း	အစ်ကိုကြီးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်

ထိုအကွဲက်များကိုကား စဉ်းစားရန်မလို့။ ကိုယ့်အကြိုက်ကို ကိုယ် ပြတ်
ပြတ်သားသား သို့လေသည်။ သို့သော် ပန်း ဟူသောနေရာတွင်ကား အခက်
ကြပြန်သည်။ အမာညီသည် ဘာပန်းအကြိုက်ဆုံးနည်း၊ သူ့ကိုယ်သူ မသိရာပါ။
စံပယ်ကိုလည်း ကြိုက်သည်၊ နှင်းဆီကိုလည်း ကြိုက်သည်၊ ခရေပန်းကိုလည်း
ကြိုက်သည်ပင်။ ကုံးကော်၊ သရဖို့ ပိတောက်များကိုမြင်လည်း အင်မဲ့မရ ဖြစ်
တတ်သည်သာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ခေါင်ရန်းပန်း အပွင့်
ကားကားကြီးများကိုပင် အမာညီသည် မငြင်းမဆန် ပန်ဆင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။
ထိုကြောင့် “အားလုံးကြိုက်သည်” ဟု ရေးထည့်လိုက်သည်။

ရပ်ရှင် ဤဘဝဝယ်

ထိုနေရာတွင်တော့ စဉ်းစားရန်မလို့ ရွေးရန်မလို့ အမာညီသည် ရပ်ရှင်
များများ ကြည့်ရသူမဟုတ်ပေါ့။ တစ်နှစ်နောက်မှ နှစ်ကား သုံးကားလောက်သာ
ကြည့်ရသူဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ရွေးစရာမလိုချေး။ သူကြည့်ရသော ကားကိုပင်
အကြိုက်ဆုံးအနေနှင့် သတ်မှတ်ကာ ရေးထည့်လိုက်ရသည်။

ရပ်ရှင်မင်းသား	မြင့်အောင်၊ မောင်မောင်တာ
ရပ်ရှင်မင်းသမီး	ခင်ယူမော်မြင့်မြင့်ခင်
‘ဟဲ့ မမ ဘာတွေလုပ်နေလဲ’	

ညီလင်းသည် အမာညီ၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ အာရုံစုံစုံကိုက်စွာ
ရေးနေသော အမာညီသည် ဆတ်ခနဲ့ တုန်သွားလေသည်။ အမာညီဖြည့်ထား
သော အကွက်လေးများကို ညီလင်းက အပေါ်မှဆီးပြီး ငှံဖတ်နေသည်။

‘ဘယ်သူ အော်တို့လဲ’

‘ငဲ့သူငယ်ချင်း သက်သက်’

ညီလင်းသည် အမာညီ၏ လက်ထဲမှ အော်တို့လေးကိုခွဲပူကာ အစ
ဘက်သို့ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆဋ္ဌသံဃားယနာတင် ကမ္မာအေးလိုက်ရကြီး

ကို နောက်ခံထားပြီးရိုက်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဘတ်ပုံကို တွေ့ရ သည်။ ဆံပင်တိုတိ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ကလေးမျက်နှာလေးဖြစ်သော် လည်း ထသီကိုကျစ်ကျစ်ဆွဲဝတ်ကာ အပိုကြီးရိုက်ဖမ်းထားလေသည်။

‘သူတို့တွေ ဟိုဘက်လမ်းထဲကိုပြောင်းလာတော့မယ်တဲ့၊ ငါနဲ့နီးလာရင် စာအတူကျက်လို့ရမယ်’

‘မမတို့ အတန်းထဲကလား’

‘အင်းပေါ့’

အမှာညီက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညီတ်ကာ အော်တိစာအုပ်လေးကို ပြန်ချွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေးလက်စနေရာကို ပြန်လှန်လိုက်သည်။ အကြိုက်ဆုံးအသီးဟူသောနေရာတွင် ဘာရေးရမည်နည်း စဉ်းစားရင်း အခြား သူများ ရေးထားသည်များကို ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး အများဆုံး ရေးကြသည်။ သရက်သီး အချို့အဝက်ပါသည်။ တစ်ဦးကမူ ၅၀၈နောက် နောက်နှင့် “မွှေ့သပြေသီး” ဟု ရေးထားလေသည်။ အမှာညီသည် ဖောင်တိန် အဖုံးလေးကို သွားနှင့်ကိုက်ကာ အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားပြီးမှ အမှန်အတိုင်း ”ဆီးသီး” ဟု ရေးထည့်လိုက်သည်။

*

‘ညောင်ပင်တစ္ဆေ’

‘ဝေလေလေ’

အမှာညီသည် နှုတ်ခမ်းရှုပြီး တစ်အားအော်ထူးလိုက်သည်။ သူ့ခများ
ညောင်ပင်တစ္ဆေလုပ်ရသည်မှာ သုံးခါရိမြဲဖြစ်၍ စိတ်တိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဂိုင်း
ထားသော စည်းရိုင်းကြီးက ကျယ်လွန်းသည်။ ထိုပြင် ခင်မကြီး ညောင်ပင်
တစ္ဆေ လုပ်ရစဉ်က သူ့ကိုပြီးဖမ်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင်
တေးထားလိုက်သည်။ ယခု သူ့အလှည့်တွင်လည်း ခင်မကြီးကို ပြန်ပြီးမည်။

‘နင် ဘယ်ကိုင်းမှာနေ’

‘ညောင်ကိုင်းမှာနေ’

‘နင် ဘာသီးစား’

‘ညောင်သီးစား’

‘နင် ဘာရေသောက်’

‘ညောင်ရေသောက်’

‘နင် ဘာကွမ်းစား’

‘ညောင်ကွမ်းစား၊ ညောင်ထမင်းစား၊ ညောင်ချေးပါ၊ ညောင်အီး
ပေါက်တယ်ဟေ့၊ ကဲ ကဲ’

အမှာညီသည် စိတ်မရည်သဖြင့် မဟုတ်တရှတ်တွေ အော်လိုက်
သည်။ စည်းရိုင်းအပြင်ဘက်မှ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ လုပ်နေကြသော မိန်းကလေးများက

ဝါးခနဲရယ်လိုက်ကြလေသည်။ အမာညီ၏နှတ်ခမ်းသည် ရှေသို့ ပို၍ စုပြီးထွက်လာသည်။

‘အထဲလား အပြင်လား’

သူတို့ကမေးသောအခါ အမာညီသည် ရှတ်တရက်မဖြေဘဲ မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ အကြံယူနေသည်။ သူက အထဲဟုအော်လျှင် မိန်းကလေးများက စည်းရိုင်းအပြင်တွင် နေကြရမည်ဖြစ်သည်။ သူက အပြင်ဟု အော်လျှင်မှာ သူတို့တစ်တွေ စည်းရိုင်းထဲသို့ အလုအယက် ပြေးဝင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ သူက အပြင်ထွက်ပြီး စည်းရိုင်းထဲမှုမိန်းကလေးများကို အမိအရ လက်တံရှည်နှင့်လှမ်း၍ ဆွဲပြီးဖမ်းရမည်ဖြစ်သည်။

‘အပြင်’

အမာညီသည် ခင်မကြီးကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ အော်သည်။ ထို့နောက် စည်းရိုင်းထဲပြေးဝင်လာသောသူ့ဆီသို့ ဦးတည်၍ပြေးကာ ခါးကို ဆီး၍ ဖက်လိုက်သည်။

‘ဟယ် ြိုးတယ်ဟယ် ဒုံးကိုြိုးတယ်’

‘သူ့တုန်းကလည်း ကိုယ့်ကိုြိုးတာကိုး’

‘အို ြိုးပါဘူး’

‘ြိုးပါတယ်နော် ဟင်း’

သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေစဉ် ကျောင်းတက်ရောင်းလောင်းထိုးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ငြင်းခုံဗုံးသည် အလိုလိုရပ်သွားသည်။ တိုင်ထောင့်တွင် စုပြီး ချွဲတယ်သော ဖိနပ်ကလေးများကို ကမန်းကတန်းကောက်၍ စွပ်ကာ စာသင်ခန်းသို့ပြေးကြရလေသည်။

အခန်းထဲရောက်သောအခါ အနောက်ဘက်ရှိ ရေအိုးစင်ဆီသို့ စု၍ ရောက်သွားကြသည်။ အမောတကောနှင့် ရေသောက်မိကြသည်။ ရှေ့ရောက်ပြီး ဦးသူများက ရေကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်နေရာ အမာညီသည် စိတ်မရှည်စွာနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရလေသည်။

‘ဟေ့ မသန်းအေး၊ ယူလုံချည် တို့လွှန်းနေတယ်၊ တော်ကြာ တို့ချာက ခြေသလုံးကို ကြိမ်နဲ့ ဆော်နော်းမယ်’

သက်သက်က မသန်းအေးကို လုမ်းပြောသည်။ မသန်းအေးက လုံချည်မှ ဖုန်းများကိုခါလိုက်ပြီး ရည်ရည်ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ခင်ယူမေကို အား

ကျပြီး အမာညိုတို့အားလုံး လုံချည်ကို တိုတိုလေး လိုက်ဝတ်ကြသည်။ ခင်ယုမေလှသလို လူမည်လားဟု ကြီးပမ်းကြခင်း ဖြစ်သည်။ လှ မလှတော့ မသိ၊ ဆရာမ အပိုကြီးများကမူ လုံချည်တိုသည်ကိုတွေတိုင်း ခြေသလုံးကို ကြိမ်နှင့် စပ်စပ်လေး ရိုက်တတ်သည်။ သူတို့ကမူ ရွေးမြန်မာဆန်သူများဖြစ်၍ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိန္ဒမှ နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လုံချည်ကို ခြေသလုံး တစ်ဝက်ခန့်ပေါ် အောင် ဝတ်ပြီး တလွှားလွှားနေခြင်းများကို မျက်ဖိန္ဒာက်ဟန်ရှိသည်။ သို့သော် အမာညိုတို့က ဆရာမများလစ်လျှင်လစ်သလို လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်တတ်ကြသည်။ ယခု ခင်ယုမေ လုံချည်မတိုတော့သော်လည်း သူတို့ကတော့ တိုဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ခင်မကြီးဆိုလျှင် ခင်ယုမေထံသို့ပင် လုံချည်တိုတိုလေး ဝတ်ပါ၊ အလွန်လှပါသည်၊ ရည်ရည်ပြန်မဝတ်ပါနှင့် ဟု စာရေးပြီး တောင်းပန်ဖူးသည်ဟု ဆိုလေသည်။

‘ဟေ့ ဒီနေ့ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းတယ်ဆို’

သက်သက်သည် ရေခွက်ကို အမာညိုအား လုမ်းပေးရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အမာညိုသည်လည်း ဖေဖေနှင့်ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဦးလေးကြီးတို့ သတင်းစာဖတ်ရင်း ဆူဆူညံညံဖွေးနွေးနေကြသည်ကို သတိရသည်။ ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်းတော့မသိပေ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးကို သူတို့တစ်တွေသည် ညောင်ပင်တစွေကစားရသည်လောက်ပင် စိတ်ဝင်စားလှသူများ မဟုတ်ပေ။

‘ဒီနေ့မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့တုန်းက ပါနော်’

နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်သော မသန်းအေးက ဝင်ပြောသည်။ ဆောင်းကစားရင်း ပြေကျသွားသော ကျစ်ဆံမြို့ဗို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ကျစ်နေသည်။

‘ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ တိုင်းပြည်က ရေစုန်များ တော့မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ စစ်တပ်ကဝင်ထိန်းလိုက်ရတာတဲ့ အိမ်ကလူကြီးတွေ ပြောနေတာပဲ’

‘ဟယ် ဟုတ်လား၊ ပြဿနာတွေက တစ်သောင်းနဲ့ ခြောက်ထောင်တောင် ရှိတယ်တဲ့လား၊ အများကြီးပဲနော်’

အမာညိုက တအဲ့တည့် ဝင်ပြောမိသည်။ သက်သက်သည် လုံချည်ကို လှည့်ဝတ်ကာ ရေသောက်သည်။ ဆော့ကစားထားသဖြင့် နှုံးပြင်တွေ ချွေးစို့နေသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှစ်ဖက်သည် သွေးရောင်လွမ်းပြီး နီတွေး

နေသည်။

‘ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်ပါ၊ ကျောင်းတက်ပြီ၊ ကျောင်းတက်ပြီ’
ဆော်သံသံကိုကြားရသောအခါ သူတို့သည် ကိုယ့်နေရာကိုကိုယ်
အပြေးအလွှားလျှောက်သွားကြသည်။ သက်သက်သည် သူနေရာတွင်သူ ဝင်
ထိုင်လိုက်ရင်းမှ ယူဉ်လျက်ခုံကို လှည့်ကြည့်သည်။ စုစုလှိုင်၏ခုံ ဖြစ်သည်။
ရောက်မလာသေးပေ။

‘စုစုလှိုင် ကျောင်းမလာဘူးလား မသိဘူး’

နောက်ဘက်တွင်ထိုင်သော ခင်မာထွေးကိုလှည့်၍ပြောလိုက်သည်။
ခင်မာထွေးကြားသော်လည်း မဖြေအားရှာချေ။ သူ့စားပွဲခုံပေါ်တွင် ဖောင်တိန်
အပျက်ခံပြီး အင်လိပ်စာ စာလုံးပေါင်းများကို ကူးရေးနေသောကြာင့် ဖြစ်သည်။
နံနက်ပိုင်း ဒုတိယအချိန်သည် အင်လိပ်စာအချိန်ဖြစ်သည်။ အင်လိပ်စာသတ်ပုံ
ရေးရမည်ကို ကြိုတင်သိထားသည်။ ထို့ကြာင့် ခင်မာထွေးက စားပွဲပေါ်မှ
စာလုံးများကို အမှတ်မဲ့ကြည့်ပြီး ကူးရေးနိုင်ရန် ကြိုးစား အားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်
သည်။

‘သူအဖေက အမတ် မဟုတ်လား’

ခင်မာထွေး၏ဘားမှ ခင်ခင်လှက ဝင်မေးသည်။ သက်သက် မျက်
မွှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

‘ဘယ်သူ့အဖေလဲ’

‘စုလှိုင်ရဲ့အဖေလေ၊ ပ ထ စ အမတ် မဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း သိဘူး၊ သူဇွေးဆို’

‘သူဇွေးလည်း သူဇွေး၊ အမတ်လည်း အမတ်၊ ယူကလည်း ခုံချင်း
ယူဉ်ထိုင်နေပြီး မသိဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

သက်သက်က မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သူခများ
အမှန်တကယ်ပင် မသိရာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အတန်းတွင် ခုံနေရာများ တစ်လ
တစ်ခါပြောင်းသည်။ စာမေးပွဲတွင်ရသော အဆင့်အလိုက်၊ ခုံများကို နေရာချေ
ပေးသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ အတန်းတွင်း၍လည်း လစစ်စာမေးပွဲ မှန်မှန်ရှိ၍
သက်သက်တို့သည် တစ်လတစ်ခါ နေရာပြောင်းကြရသည်။ ထိုစနစ်အရ
အတန်းထဲ ဝင်လျှင် မည်သူက စာတော်ကြာင်း တန်းသိနိုင်သည်။ ပထမတန်း

ညာဘက်အစွန်းခုံတွင် ပထမရာသူက ထိုင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အဆင့်အလိုက် စီသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလစစ်တွင် စုလိုင်က အဆင့် ၃၊ သက်သက်က အဆင့် ၄ ရဲ့ ခုံချင်းကပ်ထိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုင်ရသည်မှာ လေးရက်ခန့်သာ ရှိသေး၍ စုစုလိုင်၏အကြောင်းကို သက်သက် ဘာမျှမသိသေးချေ။ ထို့ပြင် သူသည် ယခုနှစ်မှ သက်သက်တို့ကျောင်း ရောက်လာသောလူသစ်ဖြစ်လေသည့်အတွက် ယခင်တုန်းကလည်း မပေါင်းသင်းဖူးချေ။

‘အမတ်ပေမယ့် ခါတော်မီအမတ်ပါ၊ နိုင်ငံရေးခံယူချက်လည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ တော်လှန်ရေးတွေ ဘာတွေတုန်းကလည်း ပါဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူများတွေ တိုင်းပြည်အတွက်တိုက်နေတုန်းက သူတို့အဖေက ဆန်တွေလျှောင်ပြီး ဈေးကြီးနဲ့ရောင်းနေတာတဲ့၊ ခုကျတော့ ဒီလိုလူ အမတ်တက်ဖြစ်နေတာ ကောင်းသလားဆိုပြီး ဖေဖေတို့ပြောနေသံကြားဖူးတာပဲ’

အလုပ်ပြီးစီးသွားသော ခင်မာတွေးက ယခုမှ စကားပြောနိုင်တော့ သည်။

‘ရဲးဟိုမှာလာနေပြီ’

ခင်ခင်လှက လက်ကုတ်သောအခါ ခေါင်းလေးပုံပြီး စကားရပ်သွား လေသည်။ စုစုလိုင်သည် အစွန်းတွင်းသို့ ပုပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်လာသည်။ ဆရာမ လည်း မရောက်သေးသဖြင့် ကျောင်းနောက်ကျကြောင်းခွင့်တိုင်စရာမလိုဘဲ သူ့ နေရာသို့သူ တန်းပြီးလျောက်လာသည်။

အဆင့် ၁၂ သာရသော အမာညီ၏ခုံသည် သက်သက်နှင့် အတော် လေး လုမ်းလေသည်။ သို့သော် ကိုယ်ကိုစောင်းပြီးနားထောင်လျှင် သူတို့ ပြော သောစကားများကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် စုလိုင်၏အဖေအကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။ အမာညီနှင့် သက်သက်သည် အငြင်းအခုံ အဆော့ အကစား သန်လှသော်လည်း နှစ်ညီးလုံး သိပ်ပြီး မစပ်စုတတ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် စုလိုင်၏မိဘအကြောင်းကို အခြားသူများသိကြသော်လည်း သူတို့က မသိခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အမတ် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲနော်’

အမာညီသည် သူ့အေးမှမသန်းအေးကိုလှည့်ပြီး တိုးတိုးလေးပြော လိုက်သည်။ မသန်းအေးက မျက်ခုံနှစ်ဖက်ကိုပံ့ပိုးပြီး တိုးတိုးပြန်မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်ပြီလေ’
 ‘အေး ဟုတ်သားပဲ’
 မသန်းအေးက ခေါင်းညိတ်သည်။
 ထိုစဉ် အတန်းထဲသို့ ဆရာမဝင်လာသည်။ တစ်တန်းလုံး ဂုဏ်းခနဲ့
 ထရပ်ကာ အရိုအသေပေးလိုက်ကြသည်။

*

‘ဟေး မြှောက်ဆယ့်ငါးခုနှစ်အတွက် လူရည်ဆုံး စခန်းတွေ တိုးလိုက်ပြီတဲ့’

ညီလင်းသည် သတင်းစာကို ဖေဖော်လူလာပေးရင်း လမ်းတစ်ဝက် မှ ဖြတ်ဖတ်လာသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းသာအားရ အောင်သည်။ သူ့ခမျာ လူရည် ဆုံးရှုံးရှုံးနေရာသူ ဖြစ်သည်။ လူရည်ဆုံးအစွေးခံရလျှင် ပပလီသို့ ရောက်ရမည်မို့ ပင်လယ်မြင်ဖူးချင်စိတ်နှင့် စာကို အရမ်းကြီးစားနေခဲ့သည်။

‘စခန်းမှ သုံးခုတောင် ဖေဖော့ရဲ့၊ ပပလီရယ်၊ ရန်ကုန်ရယ်၊ အင်းလေး ရယ်တဲ့၊ ပျော်စရာကြီးဖူ့’

‘ရောက်ချင်ရင် ကြီးစားပေါ့ သားရဲ့’

‘စာတော်ရုံနဲ့မရဘူး ဖေဖေရာ သားက စာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အားကစားကျတော့ သိပ်မရဘူး၊ ပေါင်းသင်း ဆက် ဆံရေးကျတော့လည်း သိပ်မကောင်းဘူး၊ သားတို့အတန်းထဲက တင်ဝင်း ဆိုရင် ဆက်ဆံရေးသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ နောက်ပြီး ဘားကျမ်းလည်း ကစားတယ်’

ညီလင်းသည် ပင်လယ်ကိုပင် တစ်ခါတစ်ရုံမြင်ဖူးခဲ့သူမဟုတ်ချေ။ ညီလင်းသာ မဟုတ်။ ကျော်ထွန်းညီးရော၊ အမာညီးပါ မြင်ဖူး ရောက်ဖူးကြသူများ မဟုတ်ပေ။ ရေပြင်ကျယ်ဆိုရှု အင်းလျားနှင့် ကန်တော်ကြီးကိုသာ အကျယ်ဆုံး မြင်ဖူးကြသူများဖြစ်လေသည်။ နယ်တွင်မွေးသော်လည်း ရန်ကုန်တွင်ပင် ကြီးရ သော သူတို့မောင်နှမတစ်တွေသည် ပင်လယ်ပြာကိုသာ မဟုတ်၊ တောင်တန်း ပြာကိုလည်း မမြင်ဖူးချေ။ အသန္တရာဟုသုတေသန ရောင်းပါးကြသည်။

‘ပပလီသာရောက်ရရင်တွေဖူ့၊ ခရာတွေကို တောင်းတစ်လုံးနဲ့ အပြည့်

ကောက်ခဲ့မယ်'

'ခရုများ အဆန်းလုပ်လို့ ငါသာဆိုရင်တော့ ပင်လယ်ကိုမြင်ရင် ပထမ ဆုံး ဘာလုပ်မလဲသိလား၊ တစ်ခါတည်း ပြေးဆင်းပြီး နည်းနည်းလေး သောက် ကြည့်လိုက်မှာပဲ'

အမာညိုက ဝင်ပြောသည်။ ဖေဖေသည် လက်ထဲမှသတင်းစာကို မဖတ်အားသေးဘဲ အမာညိုကိုစောင်းကြည့်ကာ မသိမသာပြုးလိုက်လေသည်။ ညီလင်းကမူ မျက်နှာရုံးသွားသည်။

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမရ'

'တကယ်ငန်လား၊ မငန်လား သိချင်လို့ပေါ့ ဟဲ'

'လူတိုင်းပြောနေတာ ငန်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီလောက်ဆားတွေပျော်ဝင် နေတာကို စာထဲမှာလည်း သင်ရသားနဲ့ မမကလဲ'

'သင်ရတာက တွေးပဲဟာ၊ ငါက လက်တွေသိချင်တာ'

အမာညိုက ပြုးစပ်စပ်လေးပြောသည်။ ထိုနောက် စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုး ထဲမှ ညမွေးပန်းခက်ကလေးကို လှမ်း၍ ဆိုတ်လိုက်သည်။ ညီလင်းစိုက်ထား သော ညမွေးပန်းရုံသည် ဝေနေအောင်ပွင့်သည်။ အခြားပန်းများကို တွန့်တို့သော် လည်း ပေါ်ပေါ်များများပွင့်သော ညမွေးပန်းများကိုမှ ညီလင်း မတွန့်တို့ပေါ့။ လိုချင်သလောက် အလူပေးလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ထိုပန်းများက နေ့အခါတွင် လုံးဝမွေးဘဲ ညရောက်ပါကလည်း အောင်မွေး၍ ခေါင်းကိုက်ဖော်ပြန် သည်။ အမာညိုသည် ပန်းမရွေးဘဲ အကုန်လုံးကြိုက်သော်လည်း ညမွေးပန်းကို မှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မကြိုက်လှပေါ့။

'အိုးပေါ်လောပန်းကြီး၊ နေ့ခင်းကျတော့ တစ်စက်မှလည်း မမွေးဘူး'

အမာညိုသည် ပန်းပွင့်လေး နှစ်ပွင့်သုံးပွင့်ကို ဆိုတ်ခြောကာ နမ်းရှုပ် ကြည့်ရင်း မကော်မန်ပြောလိုက်သည်။ ညီလင်းသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပန်းအိုးလေးကိုသာ အမာညို မမိသောနေရာသို့ တွန်းပြီးရွှေလိုက်သည်။

'ညိုတို့အတန်းမှာသာ လူရည်ခွန်ရွေးရင် စုလိုင်ရမှာပဲ သိလား ဖေဖေ ဒါမှမဟုတ် သက်သက်ရချင်ရမှာ'

'သမီးကရော မရနိုင်ဘူးလား'

'ထင်ပါဘူး'

ညီလင်းက ဝင်ပြောသည်။ အမာညိုသည် ဘာမှပြန်မချေပော် ဌို့

နေလိုက်သည်။ ညီလင်း တမင်သက်သက် နှစ်ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း အမှာ ညီသည် သူအရည်အချင်းကို သူသိလေသည်။ လူရည်ချွန်ဖြစ်လောက်အောင် သူခမျာ့ မထူးချွန်ရှာပေ။

‘ပါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကိုပါကြည့်ပေးရင်တော့ စုလှိုင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဘယ်သူနဲ့မှ မပေါင်းဘူး၊ အဲဒါသာဆိုရင် သက်သက်ရမှာ၊ သက်သက်ကို မချစ်တဲ့သူ မရှိဘူး၊ ဆက်ဆံရေး သိပ်ကောင်းတယ်’

‘သမီးကရော မကောင်းဘူးလား’

အမှာညီသည် ပြီးရယ်ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ဆက်ဆံရေး ကောင်းလား မကောင်းလားတော့ မသိပေါ့။ လက်ငင်းအခြေအန္တာမူ လူလေး ဆယ်ခန့်ရှိသော အတန်းထဲ၌ အမှာညီနှင့်မခေါ်သူ ငါးဦးတိတိရှိသည်။ သုံးဦးသည် ကစားရင်းငြင်းခုံရန်ဖြစ်ပြီး စောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတ်ဦးကိုကား အလိုလို မျက်မှန်းကျိုးမိ၍ မိမိဘာသာမိမိ စကားမပြောဘဲ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိန်စွဲဦးက သူတို့ကို အမှာညီ စကားပြောမပြော သတိပင် ထားမိပုံမရချေ။

‘ဟိုလေ မာညီတို့ အခုသင်နေရတာ ဦးကြင်္ခာကဗျာထဲမှာပါတာလေ၊ ဝင်ကစွပ်ကောင်လေးတွေတော့ တွေ့ဖူးချင်သား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားလည် ရအောင်နော် ဖေဖေရာ’

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နှင်က သူငွေးမှို့ သွားလည်ချင်တာလား၊ ရောက်ဖူးချင်ရင် စာကျော်၊ လူရည်ချွန်ဖြစ်တော့ သွားရလိမ့်မယ်’

နောက်ဖေးဘက်မှထွက်လာသော မေမေကြီးကပြောသည်။ အမှာညီ၏ မျက်နှာပေါက်သည် မေမေကြီးနှင့်တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ မေမေကြီး၏ မျက်နှာသည် ခုထိ လှဆဲဖြစ်သည်။ နှာတံတားထင်း၊ မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် တိကျ ပြတ်သားဟန်ရှိသည်။ အမှာညီသည် ရပ်ရည်လေးသာ မေမေကြီးနှင့် တူလိုသည်။ ကိုယ်လုံးပါတူမည်ကိုကား တွေး၍ကြောက်မိရှာသည်။ မေမေကြီးသည် ကိုယ်အလေးချိန် ပါင်တစ်ရွာ့ငါးဆယ်ကျော်ရှိသဖြင့် အိန္ဒာအောင် ဝလေသည်။

‘ဝင်ကစွပ်၊ မြင်ဆွတ်က ကြည့်ဖို့ရာ
ဟိုသို့လာ၊ သည်သို့သွားနှင့်
အနားခန္ဓာ မြောင်ရတယ်၊
ဆန်းခေါင်ထိမျိုး . . . တဲ့၊ မေမေကြီးရာ၊ အဲဒါ အကောင်လေးတွေကို
မြင်ဖူးချင်တာပါ’

အမာညိုက ဦးကြင်္ခု၏မောင်တင်စွန်းဘွဲ့ကို သံနေသံထားနှင့်ရွတ်ပြလိုက်သည်။

‘မြင်ရမယ်လေ၊ ကျွန်တော်သွားတော့ ဖမ်းလာခဲ့မယ်၊ နောက်ပြီး ပုလင်းထဲမှာ ပင်လယ်ရေ ထည့်ယူခဲ့ဦးမယ်။ ဒီကျတော့မှ သောက်ပေါ့ ဟုတ်လား’

ညီလင်းက ရယ်မောပြောကာ အခန်းထောင့်တွင်ရှိသော ရေပန်းကရားကို သွားယူသည်။ ထို့နောက် ခြိထဲဆင်းသွားလေသည်။ ကျောင်းမသွားမီ ခုနှစ်စောစောတွင် သူ့ပန်းပင်လေးများကို ရေလောင်းရန်အတွက် ဖြစ်သည်။
‘အမာညို’

မေမေအသံက နောက်ဖေးဘက်မှထွက်လာသည်။ အမာညိုသည် နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ တိုင်ကပ်နာရီကို မောကြည့်မိသည်။ ခုနှစ်နာရီကျော်ပေပြီ။

‘စာမေးပွဲနီးပြီဆိုလို့ စာကျက်ပါစေဆိုပြီး နောက်ဖေးမကူးခိုင်းသူး၊ သူက အဖေနားကပ်ပြီး လေပန်းနေတယ် လာခဲ့၊ ဘုရားဆွမ်းတော်ပွဲလာ ပြင်လှည့်’

‘လာပြီ မေမေ လာပြီ’

အမာညိုသည် မီးဖိုချောင်သို့ခပ်သွက်သွက် ပြီးဝင်လာသည်။ ပြောင်လက်နေအောင်တိုက်ချွတ်ထားသော ကြေးသပိတ်ကလေးကို ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းယူလိုက်သည်။ စာမေးပွဲနီးလှပြီဖြစ်သဖြင့် မေမေသည် အမာညိုကို ဘေးမဲ့ပေးကာ မီးဖိုတွင် တစ်ဦးတည်းကျုံး၍ လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခုနှစ်တန်းတွင်းက အစိုးရစစ်နှင့်လွှဲခဲ့သော အမာညိုတို့သည် ယခုကိုးတန်းရောက်သောအခါ အစိုးရစစ်နှင့် တိုးတော့သည်။ အစိုးရစစ်ဆိုတော့လည်း ခါတိုင်းကျောင်းစစ်လို့ ပေါ့ပေါ့ မနေရဲချော့။ သို့ပါသော်လည်း မွေးကတည်းက ပါလာသော စာကျက်ပျော်းသော အကျင့်ကြောင့် အမာညိုသည် စာကိုတော့ ကြိုးကြိုးစားစား မကျက်ဖြစ်ချော့။ အိမ်အလုပ်များကို အချောင်ခိုရင်း အောင်မှတ်ရရှိလောက်သာမှန်းပြီး ကျက်တတ်လေသည်။

‘ဆွမ်းတော်ကို ဘာနဲ့တင်ရမလဲ မေမေ’

‘အဲဒီပေါ်မှာ လိမ့်ဗျားရှိတယ် မဟုတ်လား’

အမာညိုသည် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ လိမ့်ဗျားလေးကို လှမ်းယူကာ အခံ့ဗာလိုက်သည်။ တစ်စိတ်ချင်းဆွဲပြီး အကြောလေးများကိုစ်င်နေအောင် သင်ပြီးမှ

အငွေထနေသာ ဆွမ်းပေါ်တွင်စိ၍ တင်လိုက်လေသည်။

သတင်းစာဖတ်ရင်း အိမ်သာတက်တတ်သောဖော်သည် နောက်
ဖေးသို့လျှောက်လာသည်။ ချိုင်းတွင် သတင်းစာကိုညှပ်ထားရင်းမှ မျက်လုံးများ
က ခုံဖိန်ပို့ရှာနေသည်။ အိမ်သာနှင့်ရေခါးခန်းသည် မီးဖိနှင့်တဲ့လျက် ဖြစ်သည်။
မီးဖိကိုပါအက်တေခုံးထားသဖြင့် သူတို့အိမ်သည် မီးဖိချောင်းပါ ခုံဖိန်ပါ သုံးရ
သည်။ ယခုလည်း မေမေတစ်ရန်း၊ အမာညိုတစ်ရန်း စီးထားသဖြင့် ဖော်
အတွက် ဖိန်ပ်မကျန်ချော်။

‘ဖေဖေ ဒီမှာဖိန်ပ်’

အမာညိုသည် ဖိန်ပ်ကို ကမန်းကတန်းချုပ်၍ပေးလိုက်သည်။ ထို့
နောက် ‘မေမေရေ ဈေးထဲက ခုံဖိန်ပ်ဝယ်ခဲ့ပါဦး’ဟု လုမ်း၍ပြောလိုက်မိသည်။

‘အဖေရေ ဒီနေ့ဘာထူးသေးတဲ့’

မေမေသည် ဝက်သားကို ဆားနှင့်ဆုပ်နယ်နေရင်းမှ မေးနေကျ
အတိုင်း လုမ်းမေးသည်။ နံနက်တိုင်းဆိုလျှင် ဈေးဝယ်ချက်ပြုတဲ့နှင့်မို့ မေမေသည်
လုံးဝမအားရှာပေ။ သတင်းစာကို နေ့ခုံးမှသာ ကောက်၍ ကိုင်နိုင်သည်။ ထို့
ကြောင့် မနက်တိုင်း ဖေဖေသတင်းစကြောင်၍ အိမ်သာဝင်တိုင်း‘ဘာထူးလဲ’ ဟု
သတင်းထူးကို မေးလေ့ရှိသည်။

‘ချာချီကြီးဆုံးပြီတဲ့ကွဲ’

‘ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ၊ ချာချီဆိုတာ အရင်တုန်းက အက်လန်မှာဝန်ကြီး
ချုပ် မဟုတ်လား၊ အမာညိုတို့ စာထဲမှာ သင်ရတယ်’

‘ကြီးလှရောပေါ့’

မေမေသည် ဝက်သားအိုးကို မီးဖိပေါ်တင်ကာ မီးစာမြှုင့်လိုက်သည်။

‘အသက်ကိုးဆယ်တဲ့၊ ဦးနောက်သွေးကြောပိတ်တာတဲ့’

‘ကိုးဆယ်ဆိုတဲ့အသက်ဆိုတာ ကြီးလှပြီ၊ ညီးဆိုရင် ကိုးဆယ်အထိ
မနေချင်ပါဘူးနော် မေမေရပါ၊ ခါးကုန်းကုန်းကြီးနဲ့နေရတာ စိတ်ညွစ်စရာကြီး’

အမာညိုသည် ဆွမ်းသပိတ်လေးကို လင်ပန်းထဲထည့်ကာ မ ယူ
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖေဖေလက်တွင်ပတ်ထားသော လက်ပတ်နာရီကို က
ကြည့်လိုက်သည်။ ခုနစ်နာရီခဲ့ပေပြီ၊ ထို့ကြောင့် ဖိပေါ်မှ ဝက်သားဟင်းသည်
ကျောင်းအမိ ကျက်မှ ကျက်ပါမည်လားဟု စိုးရိမ်သွားသည်။

‘သမီး ခုမှဆယ့်ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတာကိုး ပြောဦးမှာပေါ့၊ ကြီးလာပြီး

ခါးကုန်းလာတော့လည်း ခါးကုန်းကုန်း ဆံဖြူဖြူကြီးနဲ့ပဲ ဘဝကို မက်မာ ခင်
တွယ်နော်းမှာပဲကဲ့၊ ဘဝတဏ္ဍာဆိုတာ အင်မတန်ကြီးတာ’

မေမေက တရားသံနှင့်ပြောသည်။ ထို့နောက် မဆီမဆိုင် အိမ်သာ
တွင်း ဝင်သွားသော ဖေဖောကိုပါ စိုးရိမ်တကြီး လုမ်းပြောလေသည်။

‘အဖေနော် ဒီနေ့နည်းနည်းအေးတယ်၊ ရေမချိုးနဲ့၊ အသက်တွေက
ပေါ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ဦးနှောက်ထဲ သွေးခဲနော်းမယ်၊ လေဖြတ်
သွားဦးမယ်’

*

‘ဟင်း သိပုံမောင်ဝသာ ရှိသေးရင်၊ ပြေးပြီးမေးကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဒီလောက်မတရားငြင်းနေတာ’

သက်သက်က အမာညိုကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလေသည်။ အမာညိုကဗ္ဗလည်း မလျှော့၊ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြီး အော်သည်။

‘ဟူ မရှိတော့တဲ့သူကို သက်သေမထူးနဲ့ကွာ၊ ခင်သန်းမြင့်တို့၊ မောင်လူမွေးတို့၊ မယ်မွေးတို့ရှိသေးတယ်၊ မယုံရင် သူတို့ကို သွားမေးကြည့်’

‘မေးကို မေးရမယ်’

‘အေး မြန်မြန်သာမေး’

စလိုင်သည် စကားနိုင်လုနေသူနှစ်ဦးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကြည့်မယ့်သာ ကြည့်နေသော်လည်း သူတို့ကို မမြင်ချေ။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်နေသော ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ မနက်က ရန်ပွဲကို မြင်ယောင်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဟူ ယူတို့တွေ ဘာငြင်းနေကြတာလဲဟင်း’

နံရုံတွင်ကပ်ထားသော ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ရေဝတ်နှင့် ပွတ်ဖျက်နေသော မသန်းအေးက လုမ်းမေးသည်။

‘သက်သက်ပေါ့ မတရားကြီး ငြင်းနေတယ်’

‘အောင်မာ သူက ငြင်းတာများ’

‘ချို့ ဘူး၊ ဒိုင်းတို့ကလေ ခွေးနှက်ကြီးရဲ့ ကလေးတွေတဲ့၊ အာမိတ်ကြီးရဲ့ ကလေးတွေပါနော် မသန်းအေးရာ’

အမာညိုက ပြဿနာကို တင်ပြရင်း မသန်းအေးကိုပါ စစ်ကူတောင်း သည်။ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာရာနေကြသော သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း စုလိုင်၏ ရင်ထဲတွင် ညစ်ညူးပြီး ငြိုးငွေလာသည်။

အခန်းထောင့်တွင်ရှိသော သောက်ရောအိုးကို ကျောင်းသူနှစ်ဦးက ရေ ဖြည့်နေကြသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဆော့ကစားနေကြသော အသံများသည် ကား စီစဲ ညံခနဲ လျှံ၍လျှံ၍လာတတ်သည်။ ကျောင်းတက်ရန် နာရီဝက်ခန့် လိုသေးသဖြင့် အတန်းထဲတွင် လူမစုံသေးပေ။

‘အေးလေ အာမိတ်ရဲ့ ကလေးတွေပေါ့’

မသန်းအေးကပါ ပြဿနာထဲ ပါလာသည်။ စုလိုင်သည် သက်ပြင်း ကလေး မသိမသာချုပ်း စားပွဲပေါ်တွင်မောက်ထားသော စာအုပ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သိပ္ပါးမောင်ဝါး ဝတ္ထုဆောင်းပါးစာအုပ်ကလေး ဖြစ် သည်။

‘ဟူတ်ပါဘူး၊ ခွေးနှက်ကြီးရဲ့ ကလေးတွေပါနော်’

အမာညိုဘက်မှ စစ်ကူရောက်လာသောအခါ သက်သက်သည် မခံ နိုင် မရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ စုလိုင်ကို အကူအညီတောင်းဟန်နှင့် လုမ်းကြည့် သည်။ စုလိုင်က မလှပ်သောအခါ သိပ္ပါးမောင်ဝါးကို သွားမေးမည်ဟု အော်ပြန် လေသည်။

ထို ဝတ္ထုဆောင်းပါးများသည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း မြန်မာစာ အတွက် သတ်မှတ်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် စုလိုင်တို့အားလုံး သိပ္ပါးမောင် ၀ ပင်တိုင်ထားပြီး ရေးဖွဲ့ထားသော “မောင်လူအေး”၏ အကြောင်းကို ကျက်ကြ မှတ်ကြရသည်။ ကျက်ရင်း မှတ်ရင်း စဉ်းစားရင်းမှ “ကလေးတို့အဖော်” ဟူသော ဝတ္ထုကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

အာမိတ်နှင့်လွှေဇေားသည် မောင်လူအေးနှင့်ခင်သန်းမြှင့်တို့၏ အိမ်တွင် မွေးမြှုံထားသော ချင်းခွေးလေးနှစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ခင်သန်းမြှင့်က အာမိတ်နှင့် လွှေဇောကို ပေါင်းဖက်စေလိုသည်။ သို့သော လွှေဇောက အာမိတ်ကို မကြိုက် ချေ။ အောက်တန်းစား ခွေးနှက်ကြီးနှင့်ကြိုက်သဖြင့် ခင်သန်းမြှင့်က အတင်းခွဲ ထားခဲ့ကြောင်း “အချိစီး” ဟူသော ဝတ္ထုထဲတွင် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထိုမှအဆက် “ကလေးတို့အဖော်” ဟူသောဝတ္ထုထဲတွင်ကား လွှေဇောသည် “ချို့ ဘူး၊ ခိုင်း” ဟူသော ခွေးငယ် ရှင်သွေးကလေးများ ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ ခွေးအမေ လွှေဇော

က ခွေးငယ်ကလေးများကို အရေးမစိုက်ချေ။ ခွေးနက်ကြီးနှင့်သာ တတဲ့တွဲနေ လေသည်။ အာမိတ်ကြီးကသာ ခွေးကလေးများကို ဂရာတစိုက် ထိန်းသိမ်းနေ ကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားလေသည်။ ထိုအခါ အမာညီနှင့် သက်သက်တို့ နှစ်ယောက် ကြားထဲတွင် ပြဿနာပေါ်တော့သည်။

‘ဟေ့ ခေါင်းစဉ်ကိုက ကလေးတို့အဖေတဲ့၊ ရေးတာက အာမိတ် အကြောင်း၊ ရှင်းနေတာပဲ၊ ဘာမှုပြင်းနေစရာမလိုဘူး မိသက်ရဲ့’

‘ဟာ ဟာ၊ လျှော့ခေါက အာမိတ်ကို အစ်ကိုလိုပဲ ချွဲတာ၊ အာမိတ်က လည်း လျှော့ခေါက မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်က မောင်နှုမလိုပဲ နေတာ လင်မယားလို့ မကြိုက်ဘူး သိရဲ့လား’

‘အမယ် နှင့်ဘယ်သူပြော’

“အချစ်မီး” ထဲမှာ ပါတာ မမှတ်မိဘူးလား၊ ခွေးနက်ကြီးနောက်ကို လျှော့ခေါက ဆင်းလိုက်သွားတော့ အာမိတ်ကြီးကပါ တတန်းတန်းနဲ့ ယောက်ဖ နောက် လိုက်သွားတယ်လို့ ရေးထားတယ်လေ၊ ဒီမှာကည့်၊ ဒီမှာ ပြန်ဖတ်ကြည့် ပါလား’

‘ဒါပေမဲ့ ခင်သန်းမြင့်က အတင်းပေးစားရင် သူတို့က ဘယ်ပြင်းနိုင် မလဲ၊ ယူလိုက်ရမှာပေါ့’

‘ဟေ့ ခွေးဆိုတာ လူတွေထက်သစ္စာရှိတယ်၊ အတင်းပေးစားတိုင်း ယူမယ်အောက်မဲ့လို့လား’

‘ဟာ ဟာ၊ ခွေးကများ လူထက်သစ္စာရှိသေးတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒီလိုဆို နှင်လူကိုမကြိုက်နဲ့၊ ခွေးကိုကြိုက်၊ ခွေးသစ္စာရှင်ကြီးကိုပဲ ယူ၊ ခွေးကတော်ပဲ လုပ်တော့ပေါ့ အောင်နက်ကတော်ရဲ့’

‘အောင်မာ အောင်မာ’

သက်သက်သည် ဆွေဆွေခုန်အောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ခံပေါ် မှ ဝါးပေတံ့လေးကိုကောက်ယူကာ အမာညီအား မမိမကမဲ့လှမဲ့ ရိုက်လိုက် သည်။ အမာညီက လျင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကို ယို့၍ လွတ်အောင် ရှောင် လိုက်သည်။ ထိုနောက် ရယ်မောရင်းမှ ခံကိုပတ်၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြီး သွားသည်။ အခန်းအပြင်ရောက်သောအခါမှ ‘အောင်နက်ကတော်၊ ခွေးကတော်၊ တကြော်ကြော်အော်ပါနဲ့၊ အလိုတော် ခေါပါရဲ့၊ အောင်နက် ကတော်၊ ခွေး

ကတော်'ဟု ထပ်ခါ ထပ်ခါ အော်လေတော့သည်။ သက်သက်က အံ တကျိုကျို ကြိတ်ရင်း မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။ မခံနိုင်၍ ထလိုက်လျှင်လည်း မိအောင်လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အမာညီသည် အလွန် အပြီးသန်ကြောင်း သိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သက်သက်သည် အမာညီကို ခေတ္တမျှ လျှစ်လျှော့ရှုထားလိုက်ပြီး စုလိုင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဆူညံလှပ်ရှားနေသော ဝန်းကျင်တွင် စုလိုင်သည် အငြမ်ကြီး ငြမ်နေလေသည်။ ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲလုပ်ရှင်း အော်နေသော အမာညီကို တွေတွေဝေဝေ ငေးမောကြည့်နေလေသည်။

‘စုလိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

သက်သက်က မေးသောအခါ စုလိုင်၏ ညီမြှင်းသောမျက်လုံးအစုံ သည် သက်သက်ဆီသို့ ပြောင်းလွှာကြည့်ရှုလာသည်။ ထိမျက်လုံးများကို သက် သက် မနှစ်မြှုပ်ပေ။ သူ့အတွင်းစိတ်ကို ဖတ်ရှုမရအောင် သူ့မျက်လုံးများကို အလွှာ တစ်ခု ထပ်မံပြီး အုပ်ထားသလို ခံစားရတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဘာလို့ မိုင်နေတာလဲ’

‘ကိုယ်မိုင်နေလို့လား’

စုလိုင်က ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်မေးစဉ် စူးရသောခေါင်းလောင်းသံ က ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျောင်းတက်ပေပြီး၊ အခန်းအပြင်ဘက်မှကျောင်းသူ များသည် အခန်းထဲသို့ တရာန်းရာန်းဝင်လာကြသည်။ စားလက်စ သရက်ပြားချဉ် ချဉ်ကို ကမန်းကတန်းပြီးအောင်စားနေသော ခင်ခင်လှ၏ မျက်နှာသည် ရှုံးမဲ့နေ သည်။ အမာညီသည် သက်သက်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း သူ့နေရာသို့သူ ကြောက်ဆုတ် ကြောက်ဆုတ်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ သက်သက်က သူ့ကို ဂရမထားဘဲ စုလိုင်ကို အကဲခတ်နေဟန်ကိုတွေ့ရသောအခါ သူကပါ စုလိုင်ကို ငဲ့ပြီးကြည့်မိလေသည်။ စုလိုင်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို ခပ်စိန်းစိန်းပြန်ကြည့်ပြီး လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အပြီးသည် အသက် မပါလှချေ။

‘စုလိုင်က တစ်မျိုးပဲ’

အမာညီက စိတ်ထဲမှပြောလိုက်မိစဉ် အတန်းပိုင်ဆရာမ ဝင်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်တန်းလုံးမတ်တတ်ရပ်ကာ အရှိအသေပြုလိုက်ကြသည်။ ဆရာမက ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ခေါ်သောအခါတွင်ကား အမာညီ။

သည် စုလှိုင်ကို သတိမရတော့ပေါ့၊ မေ့သွားပြီဖြစ်သည်။

- ‘ခင်ခင်လှ’
- ‘ပရဲဆင့်တိချာ’
- ‘စုစုလှိုင်’
- ‘ပရဲဆင့်တိချာ’
- ‘အယ်မာထွေး’
- ‘ခွင့်တိုင်ထားပါတယ်’
- ‘သက်သက်’
- ‘ပရဲဆင့်တိချာ’

ထိအချိန်တွင် အမာညိုသည် မကျေလည်သေးသော ခက်ဆစ်များကို
ကမန်းကတ္တာန်း ကျက်မှတ်နေသည်။ ကျောင်းမတက်ခင် အပြီးကျက်မည်ဟု
စိတ်ကူးထားသော်လည်း အာမိတ်တို့ လွှေ့အောတို့ ဝင်ရောက်နိုင်စက်လိုက်သော
ကြောင့် မကျက်ဖြစ်လိုက်ပေါ့၊ ဆရာမ စာမေး၍ မဖြေနိုင်လျှင် ပြန်မထိုင်ရပေါ့၊
မတ်တတ်ရပ်နေရသောကြောင့် အလွန်ရှုက်ဖို့ကောင်းလေသည်။

‘ဒီနေ့ မှန်ဖိုးတစ်မတ်အပိုပါတယ် ဆရာ၊ မနေ့တုန်းက နှီးဆီခွက်
ရောင်းတာလေ၊ ငါးပြားဖိုး ငါးခွက်ရတယ်၊ နှီးဆီခွက်က နှစ်ဆယ့်လေးလုံးပဲ
ရှုတာ၊ အဘိုးကြီးက သဘောကောင်းတယ်၊ တစ်မတ်ပေးသွားတယ်၊ တစ်လုံး
လျှော့ယူသွားတယ် သိလား’

‘ဟယ် တန်တာပေါ့၊ ဒုံးဘက်မှာ ခြောက်ခွက်မှ ငါးပြားရယ်’

အမာညို၏ရှုခုံတွင်ထိုင်နေသော သက်သက်နှင့်မသန်းအေးတို့က
ပ်ပိုးတိုးပြောနေကြသည်။ အမာညိုသည် ခက်ဆစ်ကျက်နေရင်း မီးဖို့အောက်
မှ နှီးဆီခွက်ပုံကြီးကို ပြေး၍မြင်ယောင်လိုက်သည်။ စိတ်တွက်နှင့် တွက်ကြည့်ရင်း
ငါးမူးဖိုးခန်းရှုမည်ဟု ခန်းမှန်းလိုက်သည်။ မမမတို့ မရောင်းမီ ဦးအောင် ရောင်းပြီး
မှန်ဖိုးရာရန် စဉ်းစားမိပြီး ပျော်သွားသည်။

‘ဟေ့ အမာညို သန်လျင် ကူးတို့သစ် နှစ်စင်းရောက်ပြောတဲ့ သိလား၊
သဘောနာမည်က ယူနာမည်အတိုင်းပဲ’

နောက်ဘက်ခုံမှ အယ်မာထွေးက ကိုယ်ကို ရှောက်သို့ကိုင်းညွတ်
ကာ တိုးတိုးလေးလုမ်းပြောသည်။

‘ဘာလ အမာညိုတဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ သူကများစပ်ရင်သုံးမယ့် ကလောင်နာမည်လေ’
‘ဟောတော် သီတာတဲ့လာ’

အမှာညိုသည် ကာရန်အကြောင်း လုံးဝနားမလည်သော်လည်း
ကများစပ်ရန် ကြိုးပမ်းနေသူဖြစ်သည်။ ကများက ဘယ်နေမှန်းမသိသေးသော်
လည်း အေးမြောင်းကို အခိုပ္ပာယ်ဆောင်သည့် ကလောင်အမည်လှလှကိုကား
ရွှေးထား ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လူနာမည်ကို သတော် ဦးသွားချေပြီ။

‘ဟုတ်တယ်၊ သီတာ ၁ နဲ့ သီတာ ၂ တဲ့’

‘ဒီလိုဆို ကိုယ်က သီတာ ၃ ပေါ့’

စကားသံကြားရာသို့ ဆရာမက မျက်လုံးလှန်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။
အမှာညိုသည် ခေါင်းလေးပုသွားရင်း ပြိုမြေသွားသည်။ ထို့နောက် စက္ကာအြိမ်
ဖုံးထားသော စာအုပ်အဖုံးပေါ်တွင် ခက်ဆစ်အဖြေများကို လက်ရေးသေးနှင့်
မှန်မှန်လေး ရေးနေလိုက်သည်။

အတန်းရှိ ၄၅

တက် ၄၂

ခွင့် ၂

ပျက် ၁

နေ့စွဲ ၂၂၊ ၉၊ ၆၅

အတန်းမော်နီတာ ခင်ခင်လှက နံရံတွင်ကပ်ထားသော ကျောက်သင်
ပုန်းကြီး၏ ထောင့်တွင် လှပ သေသပ်စွာ ရေးပြီးသောအခါ ဆရာမကလည်း
ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

‘က စာအုပ်တွေပိတ် ခက်ဆစ်မေးမယ်’

အမှာညို စာမရသေးပေ။ စာမရသေးသော်လည်း ဒဏ်ပေးတော့ မခံ
ချင်ပေ။ ဒီအရေးများကို ကြိုမြင်သဖြင့် စာမေးလျှင်ခေါင်းငွေ့ပြီး စဉ်းစား သလိုလိုနှင့်
စာအုပ်ဖုံးပေါ်မှ ခက်ဆစ်များကို ကြည့်ပြီးဖြေရန် စီစဉ်စဉ်းစားပြီးဖြစ်သည်။ သို့
သော်လည်း တတ်နိုင်လျှင်တော့ စာမေးမခံချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာထားကို
ပြင်ရသည်။ ဆရာမက အလွန်ပါးသည်။ မျက်နှာက အလွန်ခတ်တတ်သည်။
ခေါင်းငွေ့နေသူ၊ သူနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခံသူများကို ရွှေးပြီးမေးတတ်သည်။ ထိုသူ
များသည် စာမရသူများဟု အလိုလိုသိပုံရသည်။

သို့သော် အမှာညိုတို့က ဆရာမထက် ပါးသည်။ မျက်နှာကို ရဲရဲ

တင်းတင်း မေ့ချုပ်ထားသည်။ ပြီးချုပ်နေလိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမက သူ့ကိုကျော်ကာ သူ့နောက်ဘက်တွင်ထိုင်နေသော စုလိုင်ကိုမေးလေသည်။ စုလိုင်သည် စာကို စိတ်ဝင်စားဟန်မတူဘဲ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ငေးမောက်ည့်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စုလိုင်ကို စာမရဟု ထင်မှတ်သောကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူသည် ဆရာမ မေးသမျှကို ဒိုးဒိုးအောက်အောက် ဖွေနှင့်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်ကာ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ပြန်ငေးနေပြန်လေသည်။

‘စုလိုင်က တစ်မျိုးပဲ’

အမာညိုသည် စုလိုင်ကိုင့်ကြည့်ရင်း ဒုတိယအကြီးမှ ပြောလိုက်မိပြန်လေသည်။

*

‘သူတို့တွေက ပြောတယ်၊ စုလိုင်က တစ်မျိုးပဲတဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်သလား ဟင် မာမီကြီး’

စုလိုင်သည် မာမီကြီး၏ခုတင်ဘေးတွင် အသာလေးဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။ မာမီကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ဓမ္မပဒေသအုပ်လေးကိုခေါက်၍ ပိတ်လိုက်ပြီးမှ စုလိုင်ကိုင့်ကြည့်သည်။ နက်မျှောင်နေသော ဆံပင်များသည် ပါးရေ့ နားရေ့ တွန်နေသော မာမီကြီး၏ မျက်နှာနှင့် မလိုက်ဖက်လှပေ။ မာမီကြီးသည် အသက် ခုနစ်ဆယ်နားနီးကာ အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရောကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြီးစားနေဆဲဖြစ်လေသည်။

‘စုလိုင်က တစ်မျိုးပဲ တစ်မျိုးပဲနဲ့ ခဏခဏပြောကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောကြတာလဲ ဟင်’

စုလိုင်က ထပ်၍မေးလိုက်မိပြန်သည်။ မာမီကြီးသည် စုလိုင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပေါ်စူးစူးကြည့်ပြီး သရော်သလိုပြီးလိုက်လေသည်။

‘တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ တစ်မျိုးပဲလို့ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့အော့၊ ညည်းက အမေတ္တပဲ၊ ညည်းအမေလည်း တစ်မျိုးပဲဟာ’

‘မာမီက မာမီကြီးရဲ့ သမီးပဲ’

မကျေမနပ် စောဒကတ်လိုက်သော စုလိုင်ကို မာမီကြီးက ဂရမပြုအားပေါ် အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ကရင်ပတ်ဖို့သူ့လေးကိုလှမ်းယူကာ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်နှစ်ချက် သလိုက်သည်။ ဖြူသောဆံပင်ကို ဆေးနက်များက မည်းသွားစေသော်လည်း တွန်နေသောပါးရေများကို ကရင်ပတ်ဖို့က ဖုံးကွယ်

ခြင်း မပြနိုင်သည့်အတွက် စုလှိုင်သည် အသာမျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဓမ္မပဒကို ဟန်တပြပြဖတ်နေသော်လည်း မာမီကြီး၏ ရင်ထဲတွင် တရားဟူ၍ မြှေမှန်မျှ မရှိသေးသည်ကို စုလှိုင်နားလည်လိုက်သည်။

‘ငါသမီးပေမယ့် ဒင်းက ငါစကားကို တစ်သက်လုံးနားထောင်ခဲ့တာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူထင်ရာ သူလုပ်နေတာ’

အောက်ထပ်ရှိ ဖုန်းမှရယ်မောသံများသည် အပေါ်ထပ်ထိအောင် လျှော့
ပြီး တက်လာသည်။ ချိုလွင်သော ရယ်သံလေးက အကျယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ မာမီ
အသံဖြစ်ကြောင်း စုလှိုင်သိလိုက်သည်။

‘အန်တိကြီး ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ပြီလေ’

မာမီကြီးအတွက် သီးသန့်ငှားထားသော သူနာပြုဆရာမလေးက
အခန်းထဲဝင်လာကာ သတိပေးသည်။ မာမီကြီးသည် ဆေးမသောက်လိုဟန်နှင့်
ခေါင်းယမ်းသော်လည်း သူနာပြုဆရာမလေး ကမ်းပေးသောဆေးခွက်ကလေး
ကို မပြင်းမဆန်သောက်ချဲလိုက်သည်။

‘ဒင်းက ငါစကားကို နားထောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေကချေ
ကောင်တွေနဲ့ ရည်းစားထားလားထားရဲ့၊ လိုက်ပြီးမယ် လုပ်လား လုပ်ရဲ့’

‘မာမီကပြာဖူးတယ်၊ ဒက်ဒီဟာ မာမီကြီးရွေးတဲ့ သမက်ဆို’

‘အေးလေ ညည်းအဖေက ကျေပ်ရွေးတဲ့ သမက်ပေါ့၊ အရည်အချင်းရှိ
တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုယူရင် တစ်သက်
မဆင်းရဲဘူးဆိုတာ၊ မိစုလှိုင် ညည်းလည်းမှတ်ထား’

‘မာမီကြီးက မာမီကို ဒက်ဒီနဲ့ အတင်းပေးစားခဲ့တာလားဟင်’

‘ဒါပေါ့ ဒင်းက သမီး ငါက အမေပဲ’

အောက်ထပ်မှရယ်မောသံများသည် ပုံးလွင့်လာပြန်သည်။ ရယ်သံ
များကိုနားစိုက်ထောင်ရင်း စုလှိုင်ဌီးငွေလာသည်။ ခုတင်တိုင်လေးကို ခပ်လျှော့
လျှော့မှုလိုက်ပြီးမှ မိတ်ကပ်ခြုံသထားသောမာမီကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်
နေမိသည်။

‘ခုတော့ကြည့်လေ ရယ်လို့မောလို့ ပျော်လို့ ချင်လို့ မဟုတ်လား၊ သူငွေး
ကတော်ဆိုတာ နည်းတဲ့ဂုဏ်လား၊ ဒါတောင် ခေတ်ပြောင်းသွားလို့၊ ညည်းအဖေ
အမတ်ဖြစ်တုန်းကဆိုရင် ပဝါနှစ်စချိုးသမ္မတအိမ်ကမည့်ခံပွဲတွေတက်ရတာ
ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိတယ် အောက်မေ့လဲ’

စုလိုင်သည် ပျင်းရီစွာသမ်းဝေလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မာမိ
ကြီး၏စကားများကို နားထောင်ရန် စိတ်မဝင်စားတော့ပေါ့၊ မာမိကြီးသည် အင်
လိပ်ခေတ်အကြောင်းကို စကားစ ဆွယ်သွားပြီး ပြောပြတော့မည်ကို သိထား
သည့်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ မာမိကြီးပြောပြမည့်မျက်နှာဖြူသခင်ကြီး၊
သခင်မကြီးများအကြောင်းကို စုလိုင်ပို့စဉ်ကတည်းကပင် ထပ်ပြန်တလဲလဲ
နားထောင်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သည်။

‘ပဝါချတာ စကားစပ်မိလို့ပြောရှိုးမယ်၊ ရစ်ချုတ်သခင်ကြီးဆိုရင် ပဝါ
ချတာ မာမိကြီးလှလွန်းလို့တဲ့၊ တဖွဖိုးကျူးပြီး ဓာတ်ပုံတောင်ရိုက်ယူသွားတာ၊
လူကာလေးမောင်လှ မောင်မင်းမိန်းမ သိပ်လှတယ် သိပ်လှတယ်နဲ့ ညည်းတို့
အဘိုးကို ကျောသပ်သပ်ပြီး ပြောတာကွယ်’

ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်နေသော သူနာပြုဆရာမလေး၏ မျက်တောင်
သည် စင်းငိုက်နေသည်။ အခန်းဆီး ပြာပြာလေးကမူ လေပြည်ထဲတွင် တလွန်
လွန်လူးနေသည်။ စုလိုင်သည် အခန်းဆီးလေးကို လက်နှင့်သိမ်းဖယ်ကာ အခန်း
ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မာမိကြီးကို မကြားတကြား
လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

‘မာမိကြီးကလည်း တစ်မျိုးပါပဲ’

*

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခို့တွေဟာ ဒို့အဘိုးတွေ အဖေတွေထက်တော့ ကံကောင်းတယ် သိလား’

‘ဘာဖြစ်လို့’

ရုလိုင်သည် ပါတာနိစွဲလေးများကို တစ်စွဲချင်းဝါးနေရင်းမှ အမာ ညီနှင့်သက်သက်ကို မသိမသာင့်ကြည့်လေသည်။ သက်သက်သည် ခံပေါ်တွင် ရပ်ရင်း ရေဆွဲတ်ထားသောအဝတ်နှင့် မှန်ပြတင်းကိုပွဲတ်တိုက်နေသည်။ အမာ ညီက ရေတစ်ပုံးနှင့် အောက်ဘက်မှစောင့်နေလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တတဲ့ တွဲနှင့်အလွန်ခင်လှသည်။ ခင်သလောက်လည်း ရန်ဖြစ်လှသည်။ သူတို့လောက် အငြင်းသနသူကို ရှာတွေ့ရန်မလွယ်လှပေ။ ယခုလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ငြင်းခံရန် အစပိုးပြန်ချေပြီဟု စုလိုင် တွေးလိုက်မိလေသည်။

‘ခို့တွေက လွှတ်လပ်ရေးရပြီးမှမွေးတာလေ၊ သခင်ကလေးတွေ အဖြစ် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်မွေးလာတာ’

‘အေးပေါ့ ဒီမှာကြည့်၊ သခင်မကြီး အမာညီတဲ့’

‘အမေတို့ အဖေတို့ကတော့ ကျွန်ုကလေးတွေအဖြစ် မွေးလာပြီး ကျွန်ုကီးတွေအနေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ ကောင်းသလဲ’

ရုလိုင်သည် ဒီတစ်ခါ မငြင်းမခံဘဲ အတိုင်းအဖောက်ညီညိုပြာနေ သော သူတို့နှစ်ဦးကိုင်းကြည့်ရင်း ခေါင်းထဲတွင် ဝေတေတေ ဝါးတားတား ဖြစ်သွားသည်။ အဘွားသည်လည်း ကျွန်ုကလေးအဖြစ်နှင့်မွေးဖွားလာခဲ့ပြီး ကျွန်ုကီးအဖြစ်နှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူသည် ထိုကျွန်ုကာ

ကိုပင် တတမ်းတတနှင့် တမ်းတရှုံးနိုင်အောင်ရှိတော့သည်။ ထိုကျွန်ာဝေ တွင် အဘွားသည် အလွန်ပျော်ခဲ့ဟန်ရှိလေသည်။

‘ကိုကိုကတော့ နှစ်ရက်ကပ်ပြီး ကျွန်ဖြစ်သွားသေးတယ်၊ သူက ဒေါ နဝါရီလ နှစ်ရက်နေ့မှာ မွေးတာ၊ လေးရက်နေ့မှ လွတ်လပ်ရေးရတာလေ၊ မေမ့် ကို ခဏာခဏာပြောတယ်သိလား၊ မေမေကလည်း အောင့်ထားရောပေါ့၊ လွတ် လပ်ရေးရမှ မွေးရောပေါ့တဲ့’

သက်သက်လှမ်းပေးသောရေဝတ်ကို အမာညိုသည် ရေပုံးထဲနှစ်ကာ ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။ ထိုနောက်မှာ ညျှစ်ကာ ပြန်ပေးသည်။ စုလိုင်သည် အနည် ထနေသာ ရေများကိုင့်ကြည့်နေရင်း အမာညိုအစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အသက်ကို စိတ် တွက်နှင့် တွက်ကြည့်နေမိသည်။

‘အင်လိပ်တွေဟာ နှစ်ရှည်စီမံကိန်းနဲ့ကို ယုတ်မာတာကွ သိလား၊ မနေ့တုန်းကမှ ဦးလေးထွန်းကရှင်းပြနေတယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်မှာ အရက် ဆိုင်တွေဖွင့်တာ၊ တစ်ပြည်လုံးအနဲ့ ဘိန်းခန်းတွေဖွင့်ပေးတာဟာ လူမျိုးလိုက် အညွှန်တုံးအောင် လုပ်တာတဲ့၊ နောက်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆောက်ဖို့ ရန်ပုံငွေဆိုပြီး လောင်း ကစားစိုင်းတွေ ထောင်ပြီး ငွေရှာသတဲ့ကွား၊ တောင်သူ လယ်သမားတွေပဲ ဖြူကာ ပြောကာကျပြီး ဆင်းခဲ့သွားတာပေါ့’

‘အေးလေ နောက်ပြီး ဘုရားများ ထူးခံချင်သေးတယ်တဲ့၊ ထူးတဲ့လူ တွေကလည်း ထူးတာပဲတဲ့၊ သခင်သခင်နဲ့ လက်အုပ်ချိနေတဲ့အလိုတော်ရိတွ ကလည်း အများကြီးပဲတဲ့’

စုလိုင်၏ ရင်ထဲတွင် ဒီန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ အားရပါးရပြောနေသာ အမာညို၏ မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ ဖျက်ခနဲ မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။ သူ့ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သံကိုင်းတပ်ရေပုံးလေးကို ဝေဝါးစွာကြည့်နေမိ သည်။ ရေပုံးထဲမှ ရေများက ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။ ‘သခင် သခင်နဲ့ လက် အုပ်ချိနေတဲ့ အလိုတော်ရိတွေ’ ဟု စိတ်ထဲမှတပ်ဆင့်ပြီး ရော်နေမိသည်။

‘ဗြို့ရှိကရက်ဆိုတာဘာလဲဟင်’

‘အင်လိပ်ခေတ်ကအရာရှိတွေကိုခေါ်တာပဲဟဲ’

‘ဒီလိုဆို ဗြို့ရှိကရက်ဆိုတာ ဘောင်းဘီကြီးတွေနဲ့ပေါ့’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘အင်လိပ်ခေတ်ကဆို’

‘ဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ ဗြိရှိကရက်ဆိုတာ ပုဆိုးဝတ်ချင်လည်း ဝတ်မှာပေါ့၊ ဘောင်းဘိဝတ်ချင်လည်း ဝတ်မှာပေါ့၊ ပုဆိုးဝတ်ဝတ် ဘောင်းဘိ ဝတ်ဝတ် ဗြိရှိချင် ဗြိရှိ ကရက်ချင် ကရက်နေမှာပေါ့၊ ငါတော့ အသေအချာ မသိပါဘူး၊ တီချာလာတော့ မေးကြည့်’

သက်သက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှုခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူမွှတ်တိုက်ခဲ့သော မှန်ပြတင်းလေးသည် ပြောင်လက်နေလေသည်။ စုလိုင်သည် အဘွားပြောလေ့ရှိသော ရှစ်ချုတ်သခင်ကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သက်သက်တို့စကားအရပြောရလျှင် ရှစ်ချုတ်သခင်ကြီးသည် ဗြိရှိကရက်ကြီးဖြစ်ကာ သူ့ကိုလက်အုပ်ချိရှိရှိနေကြသော အဘိုးတို့ အဘွားတို့သည် အလိုတော်ရိကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

‘တော်လှန်ရေးတုန်းက ဦးလေးထွန်းပါသလားဟင်’

‘ပါတာပေါ့၊ ဦးလေးထွန်းရော ဖေဖေရော’

‘သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲနော်’

‘အမျိုးကိုချုစ်တာကိုးဟာ’

‘သူတို့တွေ နည်းနည်းမှမကြောက်ဘူးလားဟင်’

‘ဦးလေးထွန်းကို ဂျပန်တွေဖမ်းမိတော့ လက်သည်းခုံတွေတောင် ခွာသေးတယ်တဲ့၊ ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲမေးတာလေ၊ ဦးလေးထွန်းက အတင်းဘူး ခံနေလိုက်တာတဲ့၊ ဖေဖေကိုသာမိသွားရင် ငါတို့တွေ လူ့ပြည်ကိုတောင် ရောက်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး’

သက်သက်သည် ခုံများကို ညီနေအောင်စီရင်း ပြောသည်။ သူမျက်နှာလေးသည် ဂုဏ်ယူဟန် ဝင့်ကွားဟန်နှင့်တောက်ပနေလေသည်။ ထိုမျက်နှာလေးကို စုလိုင်သည် မနာလိုသလို ငေးပြီးကြည့်နေမိသည်။

‘တချို့အလိုတော်ရိတွေက သူတို့သခင်တွေနဲ့ အတူတူ ကုလားပြည်ထွက်ပြီးကြတယ်တဲ့လေ၊ အားကြီးကျွန်စီတိရိတဲ့ဟာတွေ’

စုလိုင်၏ ရင်သည် ဒုတိယအကြိမ် ဒီနဲ့ခနဲခုန်ပြန်လေသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပူထူသွားသည်။ ဒက်ဒိုကြီးနှင့်မာမိကြီးတို့အကြောင်း တွေးမြို့ပြီး ရှက်စီတ်ကလေး ဝေတက်လာသည်။ မြန်မာတော်လှန်ရေးစသောအခါ ဒက်ဒိုကြီးနှင့်မာမိကြီးတို့သည် ရှစ်ချုတ်သခင်ကြီးနှင့်အတူတူ အထက် မြန်မာပြည်သို့ တက်ပြီးခဲ့ကြသည်။ ငှင့်မှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယသို့ပြီးရန် ကြံ့ချယ်ခဲ့ကြောင်း မာမိကြီးက

ပြောခဲ့ဖူးသည်။ လမ်းခရီးတွင် ဒက်ဒီကြီးအပြင်းများ၏ သေဆုံးသောကြောင့် သခင်ကြီးနှင့်အတူလိုက်မသွားနိုင်ဘဲ နေခဲ့ရကြောင်းကို မာမီကြီးက ဝမ်းနည်းပန်းနည်းပြောပြတတ်သည်။ စုလိုင်သည် သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချကာ သူ့ လက်ထဲမှ ပါတာနိစ္စလေးများကို ဖိချေ လိုက်သည်။ ပဲစွဲလေးများကမူ ကြောင်းမသွားချေ။ သို့သော် ဆိုးထားသော ဆေးနိုင်လေးများက လက်တွင် စွဲန်းထင်းပြီး ကျွန်ုရစ်သည်။

‘စုလိုင်’

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော အယ်မာထွေးက လှမ်းခေါ်သည်။ ထို့ နောက် အလောတကြီးပြေးလာပြီး လက်ဝါးဖြန့်သည်။

‘ပါတာနိ နှစ်စွဲသုံးစွဲလောက်’

အယ်မာထွေးတိုက်သွားသဖြင့် ခွဲသွားသောခုံကို သက်သက်က မကျမနပ်နှင့်ပြန်စီနေစဉ် စုလိုင်သည် သူ့လက်ထဲသို့ ပါတာနိတစ်ထုပ်လုံး ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အယ်မာထွေးသည် အနိဆုံး အရဲဆုံး ပါတာနိစွဲလေး များကို ရွေးယူကာ သူနှစ်ခမ်းကို ပွုတ်နေသည်။ ကြာကြာမပွုတ်ရပါချေ။ နှစ်ခမ်းနှစ်တွင် ဆေးနိုင်များကူးကာ နိုတွေးလာသည်။ ကျောင်းကို နှစ်ခမ်းဆုံး မလာရဟူသော ကျောင်းစည်းကမ်းချမှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်မာထွေး တို့လို မ လှချင်ကလေးများက ဝိနည်းလွတ်အောင် ပါတာနိကို အသုံးပြုက သည်။ ဆရာမဆူလျှင် “နှစ်ခမ်းဆုံးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပါတာနိစားထားတာ ပါ” ဟု ဆင်ခြေကန်ကြလေသည်။

‘ဟု အက်လိပ်စာအမှတ်တွေသိပြုတဲ့’

နှစ်ခမ်းဆုံး၍ပြီးသောအခါမှ အယ်မာထွေးကပြောသည်။ ခြောက်လ ပတ် စာမေးပွဲမှ အမှတ်များဖြစ်သည်။ စုလိုင်တို့အားလုံး မျှော်နေရသော အမှတ် များလည်း ဖြစ်သည်။

‘ခင်ခင်လှပြောတယ်၊ ကော်မွန်းရွမ်းထဲမှာ တိုချာစစ်နေတာ သူတွေ ခဲ့တယ်တဲ့’

စုလိုင်သည် အဘိုးတို့အဘွားတို့အကြောင်းကို ဆော်မေးလိုက်ကာ သူဖြေဆိုခဲ့သောအဖြေလွှာကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သူတို့သင်ရ သော အက်လိပ်စာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်သည် “အင်နာပူရနား” ဖြစ်သည်။ အင်နာပူရ နားတောင်ကို ကြိုးစားပမ်းစားတက်ကြသော တောင်တက်သမားတစ်စု

အကြောင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ “ဟာဇွဲ” သည် အအေး ဒဏ်ကြောင့် သွေးခဲသွားပြီး လက်ချောင်း ခြေချောင်းလေးများပုပ်သွားကာ ကြွေ ကျခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ကြိုးပမ်းမှုကို စုလှိုင် အဓိပ္ပာယ်ရှာ၍ မရပါ။ ပြဋ္ဌာန်းထား သော စာအုပ်ဖြစ်၍ ကျောက်အောင်တော့ သင်အံလေ့ကျက်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ မကျေနပ်လျချေ။ “ငါသာဆိုရင် တောင်ထိပ်မှာ အလုပ်စိုက်ချင်တာ လေး တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဒီလောက်အပင်ပန်းမခံပေါင်၊ ဘာမှုလည်း အကျိုးရှိ တာ မဟုတ်” ဟု မကြာခဏာ အထွေးပေါက်မိသေးသည်။ သို့သော် “ဟာဇွဲတို့ သည် အင်နာပူရနားတောင်ကို အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအပင်ပန်းခံကာ တက်ခဲ့ကြသနည်း” ဟူသော မေးခွန်းကို စာမေးပွဲ၌မေးလာသောအခါတွင်ကား စိတ် ရင်း အတိုင်း ရေး၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ သင်ထားသည့်အတိုင်း အလွတ်ကျက်ထားသော အကြောင်းအချက်များကို စုစွဲအောင် ရေးဖြေလိုက်ရ သည်။

‘ဟေ့ စုလှိုင်၊ အက်လိပ်ရှုမှာ စုလှိုင်အမှတ်အများဆုံး’

ခင်ခင်လှသည် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ရှင်း အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် လာသည်။ သူက စုလှိုင်ဆီသို့လာကာ တစ်တန်းလုံးက သူ့ဆီသို့ဝိုင်းအုံလာကြ သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်သွားသဖြင့် ခုံများ ခွဲ့စောင်းကုန်ပြန် လေသည်။ သက်သက်သည် အော်ရင်းဟစ်ရှင်း ခုံများကို ပြန်ညိုနေသည်။ သူ့ခများသည် တစ်ပတ်အတွက် အတန်းသန့်ရှင်းရေးတာဝန်ခံမြဲ ခုံများ ညီညာ သပ်ရပ်စေရန် ထာဝစ်ဗရိုက်နေရသည်။ စာမေးပွဲ အမှတ်ကိုပင် မမေးအားရှာ သေးချေ။

‘တို့ချာက ပြောနေတယ်၊ စုလှိုင်သိပ်တော်တာပဲတဲ့ ရှစ်ဆယ်တော် ရတယ်၊ အယ်မာတော် ခုံနှစ်ဆယ့်ငါးမှတ်ပဲရတာ၊ ဒို့က ငါးဆယ်ပဲရတယ်’

ခင်ခင်လှက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ သူအမှတ်နည်းသော်လည်း စုလှိုင်အတွက် ဝမ်းသာနေသည်။ ထိုသို့ နေရာတကာတွင် စိတ်ကောင်းရှိခြင်း ကြောင့်လည်း တစ်တန်းလုံးအို ချုစ်ခင်လေးစားမှုကိုရကာ အတန်း ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ ဒို့ရော၊ ဒို့ဘယ်လောက်ရလဲ’

အမှည်းက မေးသည်။ ခင်ခင်လှသည် ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက် ကာ ရယ်သည်။

‘အမာညိုက လေးဆယ့်တစ်၊ သက်သက်က လေးဆယ့်ငါး၊ ကျွဲ့
သူက ဆယ့်ငါးယောက်ရှိတယ်’

‘ခြိုရော အောင်ရဲ့လား’

နီနီက မရဲတရဲဝင်မေးသည်၊ ခင်ခင်လှသည် နီနီကိုအားနာဟန်နှင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

‘မအောင်ဘူး’

‘ထင်သားပဲ၊ ဖြေမှုမဖြေနိုင်ဘဲ’

နီနီသည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ြိုးသလိုလို ပြောသည်။ ထို့နောက်
စုလိုင်ကို အထင်ကြီး အားကျေဟန်လေးနှင့် လုမ်းပြီးကြည့်လေသည်။

‘စုလိုင်များ တော်လိုက်တာဟယ် ရှစ်ဆယ်တောင်ရတယ်၊ ခို့က အဲဒီ
တစ်ဝက် လေးဆယ်ရအောင်တောင် မဖြေနိုင်ဘူး’

ထိုကဲ့သို့သောအသံများကြားရသောအခါ စုလိုင်သည် ဘဝ်မြင့်ချင်
သလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ ဘာမှအပန်းတကြီး ဖြေလိုက်ရသည်မဟုတ်ဘဲနှင့်
အမှတ်အများဆုံးရနေသည်ကိုပင် အုံသြချင်သလိုလိုဖြစ်နေသည်။ ဒီလောက်
လွယ်တာကို ဘယ်လိုများ ကျအောင်ဖြေလိုက်သလဲဟုတွေးရင်း နီနီကို အထင်
သေးမိသေးသည်။

စောစောလေးကမှ ခံစားခဲ့ရသော အဘိုးအဘွားတို့အတွက် ရှက်အား
စိတ်ငယ်နှင့် ယခုလောလောဆယ် ခံစားနေရသော မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီး
စိတ်တို့သည် စုလိုင်ရင်ထဲတွင် လုံးထွေးနေကြသည်။

‘တော်လိုက်တာဟယ်’

‘သိပ်တော်တာပဲ’

‘စတော်ကြီး စတော်ကြီးစုလိုင်’

သူငယ်ချင်းများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြောနေကြသည်။
သူတို့ပါးစပ်ကသာ ချီးကျူးနေသော်လည်း မျက်လုံးများက ဝန်တို့ ပြုစုသော
မျက်လုံးများဟု စုလိုင်ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် စုလိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ သူတို့ကို ခပ်စိန်းစိန်း
စိုက်ကြည့်ကာ သဲသဲလေးပြီးနေမိလေသည်။

လူနှေ့လုပ်ကာ လျှော့လေးပြီးနေကြသော မိန်းကလေးတို့သည် အဆင့်ဆင့်စိတန်း နေကြသည်။ အလယ်တွင်ထိုင်နေသောအတန်းပိုင်ဆရာမကြီး၏ မျက်နှာသည် ကား တည်လှသည်။ ကျော်ထွန်းညီသည် ဆရာမကြီး၏ မျက်နှာကို အသေ အချာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြီးလိုက်မိသည်။ စာကျက်ပျင်းသော အမာညီကို ခုံပေါ်တွင် မကြာခဏတက်၍ ရပ်ခိုင်းသော ဆရာမကြီးမှာ သူ့ပပ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘ဘာပြီးတာလဲ ကိုကိုရဲ့’

‘နှင့်ကို ခဏ ခဏ ဒဏ်ပေးတာ ဒီဆရာမကြီးမဟုတ်လား မိညို့’

‘ဒါပေါ့ နေ့ခင်းတုန်းကတောင် အရိုက်ခံရသေးတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အဟာက် ကျောင်းတက်ချိန်မှာ မုန်ခြီးစားတာမိသွားလို့’

‘နင် မရှက်ဘူးလား မိညို့ရယ်၊ ဒီအရွယ်ကြီးထိ အရိုက်ခံနေရတာ၊ ကြည့်ပါဉိုး ဆယ်တန်းတောင် ရောက်နေပြီ’

‘ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ’

အမာညီသည် ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပခုံးလေးတွန့်ကာပြောသည်။ ထို နောက် ကျော်ထွန်းညီကြည့်နေသော ဓာတ်ပုံလေးကိုလုမ်း၍ ဆွဲယူလိုက် သည်။ သူကိုတည်တည်ကြီးစိုက်ကြည့်နေဟန်ရှိသော ဆရာမကြီးကို အသေအချာ တည့်တည့်ပြန်ကြည့်ပြီး လျှောထုတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘ကိုကို ကျွန်တော့ကို ဒီဂါဏ်းတစ်ပုဒ် တွက်ပေးစမ်းပါ’

ညီလင်းညီက အခန်းထဲဝင်လာရင်း ပြောသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဂဏ်းသချုပ်စာအုပ်ကလေးကို ကိုင်ထားလေသည်။

‘ညီလင်းနော်၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုညာညာပြီး လာမတွက်ခိုင်းနဲ့လို့ ပြော ထားတယ်မဟုတ်လား၊ နားမလည်ရင်မေး ရင်းပြမယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် လုံး တူတူပဲ၊ အင်မတန် အပျင်းထူးတယ်’

‘မပျင်းပါဘူး ကိုကိုရာ’

အမာညီနှင့် ညီလင်းညီတို့သည် ကပ္ပါကသီ ရင်းချက်ထုတ်လိုက် ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် သူတို့အစ်ကိုကြီးလောက် စာမကြီးစားသည်က တော့ အမှန်ပင်။ ဒါကိုတော့ ခြင်းချက်မရှိ လက်ခံသည်။ သို့သော် ကိုကို့လောက် စာမကြီးစားတိုင်း ပျင်းသည့်အဆင့်အထိ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ သူတို့အငယ်နှစ်ဦးသည်လည်း ကိုယ့်အတန်းနှင့် ကိုယ့်စာ၊ တန်းရုံ

လောက်တော့ ကြီးစားကြပါသည်။

‘မိည့် အဲဒီပုစ္စာကိုဖတ်ကြည့်၊ ညီလင်းကို ရှင်းပြလိုက်၊ ရှစ်တန်းသင်တဲ့ ဂဏေန်းသချို့ကို ဆယ်တန်းကျောင်းသူက ရှင်းမပြတတ်မှ ငါဆီယူခဲ့’

ကျော်ထွန်းသို့က ပံ့ပြတ်ပြတ် ဖြောလေသည်။ အမာညိုသည် သူ အစ်ကိုအား မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းခဲလိုက်မိသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စာ ညုံးသော်လည်း သချို့တော့ တော်ပါသည်။ သို့သော် ညီလင်း မတွက် တတ်သော ပုစ္စာသည် မည်မျှခက်သည်ကို မသိရသေးပေ။ တော်ကြာ အမာညို မတွက်တတ်ပါက ဆယ်တန်းသူကြီးသည် နေရင်းထိုင်ရင်း သိက္ခာကျရတော့မည့်အရေးဖြစ်လေသည်။

‘ညီလင်းကလည်း ဖြည့်ဖြည်းပေါ့ဟာ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တာပဲ၊ ဒီမှာ ကြည့် စမ်း၊ ငါတို့ဆယ်တန်း(အော)က စုရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ ငါကို ခဏာခဏ ဒဏ်ပေးတာ ဒီဆရာမကြီးပေါ့’

အမာညိုသည် သူ့လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံလေးကို ထောင်ပြရင်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ စကားလွှဲလိုက်သည်။ စကားလွှဲရကျိုးလည်း နပ်ပါသည်။ ညီလင်းသည် သချို့စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံလေးကို ကုန်းကြည့်သည်။

‘ငါတေားနားမှာရပ်နေတာ သက်သက်လေ၊ သူ့ခေါင်းမှာပန်ထားတဲ့ ပန်းဖြူဖြူလေး တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ နင်စိုက်ထားတဲ့ မိဇာဝပင်က ပွင့်တာပေါ့၊ ငါလည်း တစ်ပွင့်ပန်ထားတယ်’

‘မမက ကျွန်တော့ပန်းတွေ ခိုးသွားတာပေါ့’

‘ဒါပေါ့ဟ နင်က ကောင်းကောင်းတောင်းရင် တိုတာကိုး’

ညီလင်းသည် အမာညို့ကို အောင့်သက်သက်နှင့် စောင်းကြည့်သည်။ အမာညို့က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ ကျော်ထွန်းညို သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ညီလင်းသည် မွေးကတည်းကပင် မြေကြီးကို ဖက်မွေးလာသလားဟု ထင်မှတ်ရအောင် အစိုက်အပျိုး ဝါသနာထံသူဖြစ်သည်။ လက်ဆိပ်ရှိသည်ဟုပင် ခေါ်ရမည်လားတော့ မသိချေ။ သူစိုက်သော အပင်လေးများသည်လည်း အောင်မြင်သနစွမ်းလှလေသည်။ အဖြစ်မရှိဘဲ အညွှန်းချုပ်သည်ကား အမာညို့ဖြစ်သည်။ ညီလင်း တကုပ်ကုပ်နှင့် စိုက်ပျိုးနေချိန်တွင် မြေကြီးကလေး တစ်ချက်ဆွဲ၊ ရေကလေးတစ်ခွက်

လောင်းပေးရန်ပင် စိတ်ကူးထဲထည့်သူမဟုတ်ချေ။ သို့သော်လည်း သူသည် ပန်းဖူး၊ ပန်းပွင့် အလှအပလေးများကိုကား သာမန်မိန်းကလေးတို့ ကြိုက်သည် ထက်ပင် လွန်ကဲကာ ငမ်းငမ်းတက် ကြိုက်တတ်လေသည်။ ညီလင်းသည် သူစိုက်ပိုးထားသောအပင်ယ်လေးများက ပွင့်ဖူးလာသည်ကို တစိမ့်စီမံကြည့်ကာ ကြည်နဲ့ချင်သူဖြစ်သော်လည်း သူခဲများ ဆန္ဒမပြည့်ဝရှာပေ။ ပန်းကလေး များ ပွင့်လာလျှင် အမာညို ၏ လက်ချက်မိသွားသည်သာဖြစ်သည်။ အစပိုင်းက ပြောင်ပင်ခူးယူသွားလေ့ရှိသည်။ ညီလင်းက တွန့်တို့ဟန်ပြသောအခါ တောင်း၍ ခူးသည်။ နှစ်ပွင့်တောင်းလျှင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် တစ်ပွင့်သာရသောအခါ အမာညိုတို့ အကျင့်ယုတ်တော့သည်။ ညီလင်းမနီးမဲ့ အစောကြီးထဲ၍ ခိုးခူးထား တတ်သည်။

‘အောင်မာ နှင်က အခုမှ တို့နေလိုက်တာ၊ နှင့်မီဝါရံက အားကြီးပွင့် တာပဲ၊ ငါနေ့တိုင်း နှစ်ပွင့် နှစ်ပွင့် ခူးခူးသွားနေတာ၊ အဲဒီတုန်းကဖြင့် သိတောင် မသိဘဲနဲ့’

‘ကျွန်တော်က မေမေကို ဘုရားတင်ဖို့ နေ့တိုင်းခူးခူးပေးနေလို့ ပန်း တွေ လျော့နေတယ် အောက်မောတာ’

‘ဟား ဟား ဘယ်ဟုတ် မလဲ အီစကို လက်ချက်၊ ဒီက သခင်မကြီး အမာညိုရဲ့လက်ချက်’

အမာညိုသည် လက်မလေးထောင်ကာ ရယ်မောရင်း ပြောသည်။ ရယ်မောနေသော အစ်မအားကြည့်ရင်း ညီလင်းသည် စူအောင့်အောင့်ဖြစ်နေ လေသည်။

‘ကျွန်တော့ပန်းလေး ပန်ထားလို့ ဒီထဲမှာ မမသက်က လှနေတာကိုး၊’
ယင်ကောင် ခေါင်းလောက်သာရှိသော မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ညီလင်းက မလိုတဲ့မာပြောလေသည်။ မီဇားပွင့်လေးသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် အပ်ဖျားသာသာလေးသာရှိသော်လည်း အသားမယူသာယူသာ အခြာက်တိုက်အသားယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အောင်မာ သက်သက်က အပြင်မှာလည်း လှပါတယ်နော်’

‘ဟား ဟား မျက်လုံးမေးမေးလေးနဲ့’

‘မျက်လုံးမေးမေး မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်အစ်ကလေးပါ၊ ပါးကလေး ဖောင်းဖောင်းနဲ့ ချစ်စရာလေး၊ နော် ကိုကိုရာ’

အမာညိုသည် သူငယ်ချင်းဘက်မှ ရွှေနေလိုက်ရင်း ကျော်ထွန်းညိုဆီ
မှ စစ်ကူတောင်းသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ပြီးရယ်ရင်း ယင်ကောင်ခေါင်းခန့်
သာရှိသော မျက်နှာလေးများကို တစ်ခုချင်းလိုက်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

‘သက်သက်က သဘောကောင်းတယ် ကိုကို ရှု မိသက်ကိုကြိုက်စမ်း
ပါ၊ လူလည်း လူပါတယ်’

အမာညိုက ဇွတ်ပင်တိုက်တွန်းနေသည်။ ညီလင်းက လည်ချောင်း
ယားလာဟန်နှင့် ချောင်းဟန့်ရင်း သူ့အစ်ကိုအား မျက်လုံးတစ်ဖက်မိုတ်ပြသည်။

‘နော်းလေ ငါရွေးဦးမှာပေါ့’

‘ရွေးမနေနဲ့ ကိုကိုရာ၊ သက်သက်က အလုဆုံးပါ’

‘ဟာ အရွေးမှားရင် ငါခမျာေယာကျော်းလေး၊ နှစ်နားမယ်ဟ ရွေး
ပါရဇော်း’

‘ကျွန်တော်လည်း ရွေးမယ်လေ’

ညီလင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့အစ်ကိုနှင့်ခေါင်းခိုင်ကာ ဓာတ်
ပုံကို ဝင်ကြည့်သည်။

‘ဟဲ့ နင်က အငယ် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး’

‘ငယ်လဲဘာဖြစ်လဲ ရွေးမှာပဲ၊ ဟော သူ့ကိုကြိုက်တယ်၊ သူဘယ်သူ
လဲ’

ညီလင်းထောက်ပြသောသူကို အမာညိုက ကဲဖြီးကြည့်လိုက်သည်။
အယ်မာဖြစ်သည်။ ဆံပင်တိုးတိုးလေးသာထားသော အယ်မာ၏ မျက်နှာစိုင်း
စိုင်းလေးသည် နှန်ယ်သန့်စင်ပြီး ကလေးလေးနှင့်တူနေသည်။

‘ဟဲ့ ဒီထဲမှာင်ယ်နေတာ၊ အပြင်မှာ နင့်ထက်ကြီးတယ်’

‘ကြီးလည်း ကြိုက်လို့ရတာပဲ မမရ ဟား ဟား’

‘ဟောဒီမှာမေမေရေ ညီလင်းရယ် သမီးသူငယ်ချင်းကိုကြိုက်တယ်
တဲ့၊ မေမေရေ ဟောဒီမှာ’

အခန်းအပြင်ဘက်မှုဖြတ်သွားသောမေမေကိုတွေ့သောအခါ အမာညို
သည် ရှုတ်တရက် ထအော်လိုက်သည်။ ညီလင်းသည် အမှတ်မဲ့ ကြောင်သွားပြီး
မှ အမာညို၏ပါးစပ်ကို လှမ်းပြီးပိတ်ထားလိုက်သည်။ အမာညိုက မလျော့ချော့။
ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် ဆက်ပြီးအော်ဟစ်နေသည်။

‘ရန်ဖြစ်နေကပ်နှင့်ပြီလား’

မေမေသည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။ လုံးတွေးနေသော အငယ်နှစ်ဦးကိုအကဲခတ်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

‘ရန်ဖြစ်တာ ဟုတ်ဘူးမေမေ ညီလင်းကို သမီးက ဆုံးမစကားပြော နေတာ’

‘ဟုတ်ဘူးမေမေ ဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ’

‘ကဲ ကဲ တော်ကြစမ်း၊ သားငယ် ဖေဖော်ကို သွားကူလိုက်၊ အပေါ်ထပ် မှာ စာအုပ်ပိုရိုရင်းနေတယ်၊ သမီးက မေမေကြီးဆီသွား၊ ဉာဏ်းတယ် ပြော တယ် နှိပ်ပေးလိုက်ဟုတ်လား၊ သားကြီးက မြို့ထဲသွားဦး၊ သားတို့ ဖေဖေက မှာစရာရှိတယ်လို့ပြောနေတယ်’

မေမေပြောသောအခါမှ မေမေကြီး သိမ်းထားလေ့ရှိသော သကြားလုံး များကို တောင်းစားရန် သတိရတော့သည်။ သားတွေ သမီးတွေ လာရောက် ကန်တော့ထားလေ့ရှိသော အုန်းယို့၊ နှမ်းပျစ်၊ သကြားလုံး၊ အုန်းထန်းလျှက်၊ စွန်ပလွန်ယို့ စသည်များသည် မေမေကြီး၏ခုတင်အောက်ရှိ သံပုံးထဲတွင် တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု မပြတ်ရှိနေတတ်သည်။

အမှာညိုသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားသော မေမှေနောက်မှပြီးလိုက် သွားမည်ပြုစဉ် ကျော်ထွန်းညိုက ရှတ်တရက်လှမ်းခေါ်သည်။ ဓာတ်ပုံလေး တစ်နေရာကို လက်ညိုးနှင့်ထောက်ပြီး ‘သူဘယ်သူလဲ’ ဟုမေးလေသည်။ အမှ ညိုသည် ပြန်လှည့်လာပြီး ဓာတ်ပုံလေးကို အသေအချာကုန်း၍ကြည့်လိုက် သည်။

‘စုလိုင်’

ဆံပင်များကိုနောက်ဘက်သို့အကုန်သပ်တင်ပြီးဖြီးထားသော စုလိုင် ၏မျက်နာလေးသည်ရှင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစွောကာ ကင်မရာ ဆီသို့ စိန်းစိန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

‘စုလိုင်တဲ့လား၊ သူ့အကြောင်း နင်မပြောဖူးဘူး’

‘သိပ်မှမခင်ဘဲ’

အမှာညိုသည် ဓာတ်ပုံကို အသေအချာထပ်၍ ကြည့်လိုက်မိပြန် သည်။ အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်၍မရသော ထိုမျက်လုံးစိန်းများကို မနှစ်မြှုံးသည် ကား အမှန်ပင်။

‘ဘယ်လိုမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဘဝ်’

‘စာတော်လား’

‘တော်လည်း တော်တယ်၊ ဘဝ်လည်း မြင့်တယ်’

အမာညိုက မျက်နှာလေးကိုမဲ့ကာပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဓာတ်ပုံလေးကိုပစ်ချလိုက်ကာ ညီလင်း၏ နံကြားကို လက်သီးနှင့်တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှပြီးထွက်သွားသည်။

‘မေမေကြီးရေ အနိုင်ခံရန် အသင့်ပြင်တော်မူထား၊ အနိုင်သည်လာပြီ၊ သခင်မကြီးအမာညို ကြွတော်မူလာပြီ’

အပေါ်ထပ်သို့ပြီးတက်ရင်း အော်ဟစ်သွားသည်။

‘အမယ်လေးဟဲ့ မိညိုမျောက်မရယ်’

ပြီးလွှားတက်ရင်းမှ မေမေကိုဝင်တိုးမိသည်။ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော မေမေရင်ခေါင်းကို ခေါင်းနှင့်တည့်တည့်ဝင်ပြီးဆောင့်မိသဖြင့် မေမေ ခများအတော်အောင့်သွားပုံရသည်။ ရင်ဝကိုလက်နှင့်ဖိရင်း အော်သည်။

အသွားမတော်တစ်လှမ်း၊ အစားမတော်တစ်လှတိဟုဆိုကြသည်။ အတက်မတော်သောအခါတွင်ကား အခေါက်ခံရတော့သည်။ မေမေခေါက်သဖြင့် ပူခနဲဖြစ်သွားသောနှုံးကို လက်နှင့်ပွတ်နေမိစဉ် ညီလင်းက လျေကားရင်းမှရပ်ကာ မေ့ကြည့်ရင်း တဟားဟား ရယ်နေလေသည်။

*

စုလိုင်သည် လွယ်အိတ်နှစ်လေးကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ရိပိုက်ဒ်ကလေးဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မြန်မာစာ ၆၀

အက်လိပ်စာ ၈၀

အပိုသချုံ ၉၀

ဓာတုဇော် ၇၅

ရူပဇော် ၈၈

အမှတ်ပေါင်း ၃၉၃

အဆင့် ၁၀၀၈

စုလိုင်သည် အမှတ်များကိုစိတ်ထဲမှပြန်လည်ပေါင်းကြည့်နေမိလေ

သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းလေး တစ်ချက် ရှိက်လိုက်မိသည်။

‘ဟေ့ မင်းကိုင်ပြောနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလှမွေဆိုတဲ့အကောင်ကို အရေးပေးနေရတာလဲကွာဟင်’

‘ရှင် သဝန်တို့လှမွေကလား’

‘ဘာ ငါက သဝန်တို့တာလား၊ မင်းကနှစ်ကြာဆွဲတာလား၊ ပြောစမ်းပါဉီး’

တစ်ဖက်ခန်းမှအသံများလွှင့်ထွက်လာသည်။ စုလိုင်သည် ရှိပို့က်လေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ခေါင်းင့်ထားလိုက်သည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့ ရန်ဖြစ်နေကြပြန်ချေပြီ။

‘ဟာ ဟာ ငပြူးကများ ပြုရတယ်ရှိသေးတယ်၊ အမြှောင်မယားတွေ မှုလိုပေါက်နေတဲ့သူကများ’

‘ဟေ့ ငါဟာငါ မှုလိုပေါက်ပေါက် မြက်လိုပေါက်ပေါက် ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါက ယောကျား’

စုလိုင်သည် ခုတင်ပေါ် ပစ်လဲလိုက်ပြီး နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးလေး နှင့်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ မကြားချင်တော့သည့်အတွက်ဖြစ်လေသည်။ စုလိုင် လူမှုန်းသိကတည်းက ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့သည် တွေ့မြှုမြှုးရန်ဖြစ်လေရှိသည်ကို မှတ်မိခဲ့ရသည်။ ထိုရန်ပွဲများသည် ခုထိမပြီးသေးချေ။ နောင်လည်း ဆက်လက်ပြီး ဖြစ်နော်းမည်ကို အလို့လိုလက်ခံထားမိလေသည်။

‘ရှင်သာတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ တဏ္ဍာရူး၊ အတွေသမား၊ ကိုယ့်အလို့ပဲ ကိုယ်ကြည့်တဲ့သူ’

နားပိတ်ထားသည့်ကြားထဲမှ မာမြို့အသံကို စူးစူးရရှုကြားရသေးသည်။ ထိုအသံ၏နောက်တွင် ဒက်ဒီ၏ ဆဲဆိုသံ၊ ရှိက်သံ၊ ပုတ်သံများကို ဆက်တိုက်ကြားရတော့မည်ကို စုလိုင် သိသည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ ရှိပို့က်လေးသည် ြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရာသည်။ စုလိုင်တို့အိမ်တွင် သူ့ကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်မည့်သူမရှိသည်ကို အရင့်အရင်လ များကတည်းက သိခဲ့ပြီးဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

‘ချလွှမ ချလွှမ ခွမ်း’

ဆဲဆိုသံများ၏နောက်ကွယ်မှ ကွဲသံ ရှသံများကိုကြားရချေပြီ။ စုလိုင် သည် သူ့ရှင်ဝကို လက်နှင့်အသာဖိရင်း မျက်လုံးမှုတ်ထားလိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်း

ကို ခပ်ဖို့လေးကိုက်ထားရင်းမှ ဒီလောကြီးထဲကို ငါ ဘာဖြစ်လို့များ ရောက်လာမိတာပါလိမ့်' ဟု နာနာကြည်းကြည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

စုလိုင် လူလောကထဲသို့ရောက်လာစဉ်က ကြိုဆိုမည့်သူမရှိခဲ့ချေ။ လမစွဲဘဲ ခုနှစ်လနှင့်မွေးသော ကလေးငယ်လေးဖြစ်၍ ပိန်လိုချည့်နဲ့လှသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒက်ဒိုက သူနှင့်လက်ထပ်အပြီး ခုနှစ်လကျော်ကျော်တွင် မွေးသော ကြောင့် သူသမီး မဖြစ်နိုင်ဟု သက်ဗော်မကင်းရှိခဲ့သေးသည်ဟု ဆိုသည်။ မာမိကိုယ်တိုင်ကပင် စုလိုင်ကိုနှစ်လိုခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်ဝန် နှစဉ်က ဆေးပူဆေးခါးများ စားခဲ့မြောင်းကို မာမိကြီးက ပြောပြသေးသည်။

‘ညည်းက အသက်ပြင်းတဲ့သက်ပြင်းမ၊ လူလောကထဲကို မရမက ရောက်အောင်ကိုဝင်လာခဲ့တာပဲ’ ဟု မာမိကြီးက ပြောသင့်သည် မပြောသင့်သည် ကို မစဉ်းစားဘဲ ပြောချင်ရာကိုပြောချဲခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် စုလိုင်သည် သူမသိသင့်သော သူမမွေးမီက အကြောင်းအချက်များကိုပင် ကလေးဘဝ ကတည်းက သိခဲ့ရသည်။ ဖြူစွင်နှစ်ယုလ္ပသော နှလုံးသားအဖြူခံလေးပေါ်တွင် နာကျင်ခြင်း၊ ဆွေးမြည့်ကြောကွဲခြင်း စသော အစိမ်းရောင်၊ အနက်ရောင်များက စောစီးစွာ စွန်းထင်းခဲ့ရလေသည်။

စုလိုင်သည် မျက်လုံးကို စုမြို့တ်ထားရင်း အမာညိုကို မြင်ယောင်လာသည်။ အမာညိုသည် အင်္ဂလာပိစာ ငားမှတ်တည်းရသည့်အတွက် အိမ်ရောက်လျှင် အဆူခံရတော့မည့်အကြောင်း ရှုံးမဲ့မဲ့နှင့် ညည်းနေသည်။ ‘ဘယ်သူက ဆူမှာလဲဟင်’ ဟု စုလိုင်ကမေးလိုက်သောအခါ ‘တစ်အိမ်လုံးပေါ့၊ ဖေဖေရော မေမေကြီးရော ကိုကိုကရော ဆူကြမှာ၊ ဟင်း ညီလင်းကတောင်သံယောင်လိုက်ပြီး ဝင်ဆူချင်ဆူဦးမှာ’ ဟုပြောလေသည်။ စုလိုင်သည် အမာညို၏စကားကိုနားထောင်ရင်း အထူးတဆုံးခံစားရသည်။ ‘စုလိုင်ကတော့ ပျော်နေမှာပေါ့၊ ပထမကြီးများတောင်ရတာ၊ စုလိုင် ဖေဖေနဲ့မေဆို ဘယ်လောက်သဘောကျလိုက်မလဲ’ ဟု အမာညိုက အားကျသလို ပြောလေသည်။ ထိုအခါ စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွားပြီး အုပြကြောင်ကြောင် ခါးယမ်းပြလိုက်သည်။ အဆူခံရမည်ဟု အားငယ်သလိုပြောနေသော အမာညိုကို ကြည့်ရင်း ကြွားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်လာမိသည်။ စုလိုင်၏ဟာနေသောရင်ထဲတွင် အမာညိုလိုပင် အဆူခံချင်စိတ်ဝင်လာသလိုလိုရှိသည်။ သို့သော် စုလိုင်ကို ဆူမည့်သူမရှိချေ။ စာမေးပွဲကျလျှင်ပင် အရေးတစိုက်နှင့်ဆူမည့်မဟုတ်။ ပထမ

ရလျှင်လည်း ချီးကျူးစကားမကြားခဲ့ရမှုးချေး။ စလိုင်၏ ခံစားမှုကို ဝေမျှခံစားမည့် သူ မရှိ။ ရိုကောင်းစေဟုလည်း စလိုင်အမှတ်မထားမိတော့ချေး။

‘အက်ဒီ သွားပြီ’

အရိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းထွက်သွားသော ကားသံကိုကြားရသည်။ အက်ဒီထွက်သွားပေပြီ။ သူ၏ နံပါတ်နှစ်ဆီသွားသလော သုံးဆီသွားသလော။ စလိုင်ခေါင်းရှုပ်ခံ၍ စဉ်းစားမနေချင်တော့ပေ။ ဒီညာ အိမ်ပြန်အိုးတော့မည် မဟုတ် သည်ကား ကျို့န်းသော်လည်း။

‘အေးတင် အေးတင် အခန်းထဲလာရင်းစမ်း’

မာမိ၏ အော်ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ မအေးတင်သည် တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းဆွဲကိုင်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေသည်။ ရန်ဖြစ်တိုင်း ကွဲရှုကျွန်ရစ်ခဲ့သောပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များကို မကြာခဏ ရှင်းလင်း သိမ်းဆည်း ရသဖြင့် သူ့လက်ထဲတွင် အမှိုက်ကျိုးကျော်ပြားကိုပါ တစ်ခါတည်း အဆင်သင့် ကိုင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဆာမိကိုပြော ကားထုတ်ထားပါလို့’

မာမိလည်း အပြင်သို့ထွက်ဦးမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်အပြန် ညွှန်က်မည် ကား သေချာလေသည်။

စလိုင်သည် လွှဲနေရာမှထကာ မာမိအခန်းသို့ကူးလာမိသည်။ မာမိ မျက်ခွံလေးများသည် မသိမသာမြို့နေသည့်အတွက် မျက်ရည်ကျထားကြောင်း သိသာလေသည်။ ဆေးကူထားသောပါးပြင်လေးသည် နှင်းဆီ သွေးစို့နေသည်။ မှန်ထဲတွင်အရိပ်ထင်လာသော စလိုင်ကိုမကြည့်အားသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းနှီးကို သတိထားပြီး ပုံဖော်ဆိုးနေလေသည်။ အသက်လေးဆယ်ပင်မပြည့်သေးသော မာမိသည် ယောက်ဗျားသားတို့ လည်ပြန်ကြည့်ရမည့် အလှအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

‘ထမင်းစားမသွားဘူးလား မာမိ’

‘ဟင့်အင်း ကြည်ကြည်တို့အိမ်မှာပဲ စားတော့မယ်’

ကြည်ကြည်ဟူသည်မှာ မာမိ အပေါင်းအသင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်တွင် ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ အရာရှိ လူပေါင်းစုံဆုံးကာ မိုးအလင်း ဖိုင်းများ လည်း ရှိတတ်လေသည်။

‘စု ပထမရတယ် မာမိ’

‘ဘယ်မှာလ’

‘အခု ဒုတိယအစမ်း စာမေးပွဲမှာလ’

‘ဟုတ်လား တော်သားပဲ’

မာမိသည် ဖီရိုထဲမှ ပိုးပျော်လုံချည် ခရမ်းရောင်လေးကိုထုတ်ယူ ကာ ကိုယ်တွင် ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မကြိုက်သလို ခေါင်းယမ်းပြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘရိုကိတ်အစမ်းရင့်ရင့်ကလေးကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြန်သည်။

‘နက်ဖြန်ကျရင် ရိပို့ကဒ်ပြန်ပေးရမယ်၊ မာမိဆိုင်းထိုးပေးခဲ့ပါၤီး’

စုလိုင်သည် ရိပို့ကဒ်အပြာရောင်လေးကို မာမိရှု့သို့ထိုးပေးလိုက်ရင်း ပြောသည်။ အသင့်ယူလာသောဖောင်တိန်ကို အဖုံးဖွင့်ပြီး တစ်ပါတည်း လှမ်းပေး လိုက်သည်။

မာမိသည် ရိပို့ကဒ်လေးကို မှန်တင်ခံပေါ်ချလိုက်ပြီး ကုန်း၍လက် မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကမူ အမှိုက်သိမ်းနေသော မအေးတင်ကို ဆူပူနေ လေသည်။

‘မီးပူတိုက်တာ ဘယ်လိုတိုက်ထားတာလဲ အေးတင်၊ ဒီလုံချည်ကြည့် ပါၤီး၊ အလယ်မှာ ကြေလို့၊ ပြန့်လည်းမပြန့်ပါလား’

စုလိုင်သည် မာမိပြန်လှမ်းပေးလိုက်သော ရိပို့ကဒ်နှင့်ဖောင်တိန် လေးကို နာနာကြည့်းကြည့်းစိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းလေးရှိက်လိုက်မိ လေသည်။

*

‘နာတယ်ဆိုတာလည်းစိတ်၊ ပျော်တယ်ဆိုတာလည်းစိတ်ပဲ ကျောင်းအမရဲ့၊ ပျော်တယ်၊ ပျင်းတယ်၊ ဇီးဇွှေ့တယ်၊ ဒီစိတ်တွေကို ဖမ်းပြီး ဇီမ်အောင်ထားနိုင် တဲ့တစ်နေ့မှာ စူာန်ပုံတယ်ဆိုတာ ဘာခဲ့ယဉ်းတော့မှာလဲ’

‘အဲဒီစိတ်က မဇီမ်လို့ ခက်နေတာပေါ့ ၤီးလေးရဲ့’

‘အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှာ၊ ပြင်းပြင်းထုတ်၊ ဘဝင်မှာမှတ်၊ သွားလည်း သတိ၊ စားလည်းသတိနဲ့ သတိကိုမပြတ်စေနဲ့၊ ခြေလှမ်းတာကအစ လှမ်းတယ် ကြွတယ်ချတယ်ဆိုတာ အမြဲမှတ်နေ၊ ဟော စားပြန်ရင်လည်း ရသာစုံကို စိတ် မစွဲဘဲ အာဟာရအတွက် ဒီကိုယ်ခန္ဓာကြီးရင်သန့်ဖို့အတွက် စားရတယ် ဝါးရ တယ်၊ ဒီအစားကို တံတွေးတွေနဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာလိမ်းရတယ် နယ်ရတယ် ဆိုတာ

မှတ်ရင်း မျိုချကဲ့။

ဘဘကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း သူရှေမှုလက်ဖက်သုပ္ပါကို တစ်ဇန်း မောက်မောက်ခပ်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ စာင့်ကျက်နေသော သက်သက်သည် လက်ဖက်စားချင်နေသော ဘဘကြီးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတရားနှင့်အညီ 'ဝါးတယ်၊ ဝါးတယ်' ဟု အာရုံမှုသွင်းပါမလားဟု တွေးရင်းတစ်ဦးတည်းပြီးလိုက်မိသည်။

'အဲဒီလိုဆင်ခြင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းစားရတယ် ကျောင်းအမရဲ့၊ ရသာရုံကို တပ်မက်ပြီး အလောတကြီးမျိုချရင် လောဘတဲ့၊ ထွေးထုတ်ပြန်ရင်လည်း ဒေါသတဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့'

ဘဘကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်တစ်ဇန်း ခပ်စားလိုက်ပြန်သည်။

'ဆားလေးများ နည်းနည်းပေါ့သလား မသိဘူး'

ဆင်ခြင်ခြင်းတရားဟောနေသော ဘဘကြီးက ပြောသောအခါသက်သက်သည် ဖို့ခနဲကျိုတ်၍ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ ကျိုတ်၍ပင် ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သက်သက်၏ အသံက အတန်ငယ် ကျယ်သွားပုံ ရလေသည်။ မေမေက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ သတင်းစာဖတ်နေသော ဖေဖေကမူသက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မသိမသာ ပြီးနေလေသည်။

သက်သက်တို့အိမ်သည် မကျယ်လှပေ။ မြန်မာရပ်ကွက်ထဲတွင်ရှိသော တစ်ထပ်ပျော်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်သည်။ စာကျက်ရန် အခန်းသတ်သတ်မရှိသည့်အတွက် သက်သက်၏စာကြည့်စားပွဲကို အည့်ခန်းတွင်ပင် နေရာချထားရသည်။ ထို့ကြောင့် ညတိုင် အည့်သည်လာတိုင်း သက်သက်ခများ စာကြည့်ပျက်ရလေသည်။ နံရုံကိုမျက်နှာမှုကာ ကျောခိုင်းပြီး စာကျက်ရန် ကြီးစားသော်လည်းစကားပြောသံများကို တားဆီး၍မရပေ။ သက်သက်၏ နားထဲသို့ ဒလဟောဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသည့်အတွက် အာရုံပျက်ပြားရလေ့ရှိသည်။

'ဒုတိယအစမ်း အမှတ်တွေ သိပြီးလား သမီး'

ဖေဖေက သတင်းစာကိုတေားသို့ချလိုက်ရင်းမှ လှမ်းမေးသည်။ သက်သက်သည် ဖြူန်းခနဲရင်ခုန်ပြီး မအီမသာဖြစ်သွားလေသည်။

'ရှိပို့ကုတ်တောင် ဒီနေ့ရဲ့ပြီ'

‘ဟင်၊ ဘာလို့ စောစောက မပြတာလ’

ဖေဖေကနေရာမှထကာ သက်သက်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သက်သက်သည် အပြောရခက်နေသော မျက်နှာထားလေးနှင့် လွယ်အိတ် ကလေးကို တင်းတင်း ပွဲထားလိုက်သည်။

‘ဖေဖေ၊ သမီးကို မဆူရဘူးနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သမီး၊ အဆင့် ခုနစ်ပဲရတယ်’

‘ဟောဗျာ’

သက်သက်သည် မေးခွန်းထုတ်ဟန်နှင့်ကြည့်နေသော ဖေမွဲလက်ထဲသို့ ရီပိုကဒ်ပြာပြာလေးကို တွန်ဆုတ်ဆုတ်နှင့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဖေဖေကလက်ထဲမှမျက်မှန်ကို ပြန်တပ်ကာ မီးရောင်တွင်ထောင်ရင်း အမှတ်များကို အသေအချာ ကြည့်နေသည်။

‘အက်လိပ်စာများ သိပ်နည်းသွားတယ် ဖေဖေ၊ ပထမရတဲ့စုလိုင်ကရှစ်ဆယ်တောင်ရတယ်’

‘ဒီလိုဆို သမီး ဒုတိယတော့ ချိတ်သင့်တာပေါ့၊ ဒုတိယမဟုတ်လည်း တတိယ စတုတ္ထ၊ ကဲ သချိုာမှာလည်း ရှစ်ဆယ်ပဲရတယ်၊ များကိုများတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လျှမ်းတာလား၊ မြန်မာစာကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ခြောက်ဆယ့်ငါးမှတ်တဲ့’

‘အက်လိပ်စာများ သိပ်နည်းသွားလို့ပါ ဖေဖေ၊’

သက်သက်သည် ဆင်ခြေကန်ဟန်နှင့်ပြောနေသည်။ ပထမအစမ်းတုန်းက ဒုတိယရထားခဲ့ရာမှ အဆင့်ခုနစ်ထိ လျှောကျသွားသဖြင့် သက်သက်သည် ရီပိုကဒ်ကို အိမ်ကိုပင် ယူမလာချင်ပေါ့။ မကျေမနပ်နှင့် မအိမသာကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် မပြသေးဘဲ သိမ်းထားသည်။ နက်ဖြန်မနကကျောင်းသွားခါနီးမှုကပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးထားခြင်းဖြစ်သည်။

‘အဆင့် ဘယ်လောက်ရသလဲ’

နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်သော မေမေက ဘဘာကြီး၏ဆင်ခြင်ခြင်းတရားကို ခေတ္တာသေးချိတ်ထားလိုက်ကာ လုမ်းမေးသည်။ သက်သက်သည် ခေါင်းလေးပုဝင်သွားပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

‘ခုနစ်’

‘ဟင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘မေမေကလည်း အနိစ္စ အမြဲမရှိတဲ့၊ ဒါ ဒုတိယနေရာကြီးကို သမီးက အမြဲယူထားရင် အနိစ္စသောကို လွန်ဆန်ရာကျမှာစိုးလိုပါ’

မေမေသည် ရုတ်တရက် ရယ်ချင်သွားဟန်ရှိသော်လည်း အတင်း ပြန်တည်ထားလိုက်သည်။ သက်သက်ကို လက်ညွှိးတစ်ချောင်းထောင်ပြကာ ‘သတိထား’ ဟု အသံတိတ် ကြွမ်းလိုက်လေသည်။

ဖေဖေသည် ဖောင်တိန်ကိုထုတ်ကာ မိဘဟုရေးထားသောအကွက် ကလေးတွင် မှတ်ချက်အနည်းငယ်ရေးပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ သက် သက်သည် ဖေဖေရေးသော မှတ်ချက်ကလေးကို ကဲ၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဆတက်ထမ်းပိုး ကြိုးစားပါစေမည်” တဲ့။

*

‘အမာညို’

စုလိုင်က ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။ ထုပ်ဆီးတိုးနေသော အမာညိုက မကြားချေ။ ခေါင်စည်းနေရာတွင် တည့်တည့်ရပ်ပြီး ‘ခေါင်စည်းပေါ် ချေး ယိုချာ၊ အောင်သူလာမှ ဖယ်ပေးမယ်၊ အောင်သူလာမှ ဖယ်ပေးမယ်’ ဟု ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနှင့် အော်ဟတ်နေသည်။

‘အမာညို’

အသံကိုမြှင့်ပြီး အော်လိုက်သောအခါမှ အမာညိုက လှည့်ကြည့်သည်။

‘ပန်းတွေပါလာတယ်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ပန်းတွေ၊ ဆောင်တော်ကူးပန်းတွေ ပါလာတယ်၊ ကားထဲမှာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး၊ လိုက်သယ်လှည့်လေ’

‘ဝေး ဟေး ဟေး ဆောင်တော်ကူးပန်းတွေ ပါတယ်တဲ့ ဟေး’

အမာညိုသည် ရုတ်ခြည်းပြီးသွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုထွေ့ယမ်းကာ ပြေး ချေလာသည်။

ကားနောက်ခန်းတွင် ဆောင်တော်ကူးပန်းများ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားလေသည်။ ဖွေးနှုန်းသော ပန်းခက် ပန်းခိုင်များကို အမာညိုသည် လောဘ

တကြီး ပြေးပွဲလိုက်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောနေမိလေသည်။

‘အမာညို ဘာလို့ ဒီလောက် ရယ်နေတာလဲဟင်’

‘ပျော်လို့ပေါ့ ကြည့်စမ်း ပျော်စရာ မကောင်းဘူးလား’

အမာညိုသည် ပန်းဆုပ်ပန်းခဲများကို တအားရှိက်နမ်းလိုက်ရင်းမှ
ပြီးချင်စွာဖြေသည်။ စုလိုင်သည်ပန်းလေးတစ်ခက်ကို ဆွဲယူကာ အမာညိုလို
ပင် ရှိက်နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မွေးပုံးသင်းထုံသောရန်းကို ရှိရှိက်လိုက်ရသည်။
သို့သော် အမာညိုလိုတော့ ချင်မြှုံးဝမ်းသာစိတ် ဖြစ်ပေါ်၍မလာပါချေ။

‘ဟယ် ပန်းတွေ ပန်းတွေဟေ့’

‘လုလိုက်တာဟယ်’

‘ရှုံး အား၊ မွေးလိုက်တာ’

‘သယ်ကြာ သယ်ကြာ ကူသယ်ကြေးး၊ တစ်တန်းလုံး ဝေပြီးပန်ရ အောင်၊
ဟေ့ အလုဆုံးအခက်က တီချာတို့ဖို့ ထားလေ’

ပန်းများကို လောဘတာကြီးနှင့် တစ်ပွဲတစ်ပိုက်သယ်သွားကြသော
မိန်းကလေးများကို စုလိုင်သည် ဇို့မြို့မြို့ကြီးရပ်၍ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။
မန္တော်တုန်းက ခင်ခင်လှပေးသော ဆောင်တော်ကူးပန်းလေးတစ်ခက်ကို အမာညို
နှင့်သက်သက်တို့ လုနေကြလေသည်။ မည်သူကမျှမလျှော့ချင်ကြသဖြင့် ပန်း
ခက် ကလေးကို ထက်ပိုင်းချိုးကာ တစ်ပိုင်းစီ ပန်ဆင်ခဲ့ကြသည်ကို စုလိုင်တွေခဲ့ရ
သည်။ ထိုပန်းများသည် စုလိုင်တို့ခြေထဲတွင် အများအပြား ပွင့်လေ့ရှိသည်။ မည်
သူမျှ အရေးလုပ် ရူးယူပြီးပန်ဆင်လေ့ မရှိကြပေါ့။ သူတို့က ဒီလောက် မက်မက်
မောမော ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ စုလိုင် အမှန်တကယ်ပင် အုံသုခဲမိ
သည်။ ထိုကြောင့် ဒီနေ့မနက် ပန်းများ တစ်ဆုပ် တစ်ခဲပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ
သောအခါ ဦးဆာမိကို ရူးခိုင်းပြီး ကားထဲသို့ ထည့်ယူလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ကဲ ပြီးပြီးလားစုံ’

ဦးဆာမိကမေးသည်။ စုလိုင်သည် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ ကား
တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ပန်းအကြွေ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကလေး
များသည် ကားနောက်ခန်းတွင် ဖွေးနေသည်။

ကားထွက်သွားသောအခါမှ စုလိုင်သည် အသက်ဝဝရှုံးလိုက်မိသည်။
သင်းထုံချို့မွေးနေသော ပန်းရန်းသည် လွင့်ပုံးထွက်မသွားသေးဘဲ တင့်င့်ခဲ့နေ
လေသည်။

‘ဟယ် အများကြီးပဲ အများမှုအများကြီး၊ စုလှိုင်က လိမ္မာလိုက်တာ’ သင်းပုံ့ဖွူးကြိုင်သောရန်နှင့်အတူ မိန်းကလေးတို့၏ ရှင်ချိသော အသံ လေးများသည်လည်း အခန်းအပြင်သို့ လုပ်ပြီးထွက်နေလေသည်။ စုလှိုင်သည် အခန်းထဲသို့ လုမ်းမဝင်သေးဘဲ အဝတွင်ရပ်ကာ ပေါ်စုံစုံကြည့်လိုက်မိသည်။ သူသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ‘စုလှိုင်က လိမ္မာလိုက်တာဟယ်’ ဟု အော် နေကြသော်လည်း စုလှိုင်ကို တစ်စုံတစ်ဦးကမျှ သတိ မရချေ။ ဖြူဖွေးလတ်ဆတ် သော ပန်းခိုင်များအနီးတွင်သာ ခုန်ခွွဲခုန်ခွွဲလုပ်နေကြလေသည်။

အလုဆုံးပန်းခက်ကြီးကို ဆရာမ၏ခုံပေါ်တွင်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်းသောပန်းများကို အမာညိုက လက်ဝါးကြီးအပ်ထားသည်။ သူ စိတ် တိုင်းကျ ဝေစုံနေလေသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အချိုးကျညီအောင်ခွဲပြီး ခုံများပေါ်တွင် ဝေပုံကျလိုက်ပြီး တင်ပေးနေသည်။

‘ဟေ့ ဆံညှပ် တစ်ချောင်းလောက် မပို့ဘူးလားဟင်’

‘ငါပန်ထားတာ ကောင်းရဲ့လား’

‘အဲဒီလို ဂိုက်ပန်တာလေး သိပ်လှု’

‘ဟေ့ အယ်မာ ယဉ်ပန်းခိုင်နဲ့၊ ကိုယ့်ပန်းခိုင် လဲမလား’

‘မသန်းအေး ကျောင်းမတက်ရင် သူ့ဝေစု ငါပိုင်တယ်နော်’

ပန်းပန်ရင်းအလုပ်ရှုပ်နေကြသောမိန်းကလေးများကို စုလှိုင်သည် ငါးပြီးကြည့်နေမိသည်။ ဒီပန်းလေးရတာ ဘာများပျောစရာရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ လေသည်။ ပျောစွဲတက်ကြွေနေသောမျက်နှာလေးများကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ပိုပြီး ဟာသွားသည်။ သူတို့ကိုပင် ဝန်တို့သလိုလို ပြုစုလာမိသည်။

ဆံတို့၊ ဆံရည်၊ ကျွန်ဆံမြို့း၊ တစ်ပတ်လျှို့ဆံထုံး၊ အကုန်လုံးသော ဆံပင်များပေါ်တွင် ဖြူနှုန်ပန်းခက်လေးများက ယိမ်းကနေကြသည်။

‘ဟေ့ စုလှိုင် ပန်းမပန်ဘူးလား’

သက်သက်က လုမ်းမေးလေသည်။ သူ့တစ်ခေါင်းလုံးတွင်ကား ဆံပင်ကိုပင် မမြင်ရတော့ချေ။ ပန်းများကို မနိုင်မန်င်းနှင့် လောဘတ်ကြီး ပန်ဆင် ထားလေသည်။

‘ဟင့်အင်း’

စုလှိုင်က ခေါင်းယမ်းကာ ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲတွင် အမှတ်မထင် ကိုင်ထားသော ပန်းခက်လေးကို င့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ဖွေးနှ

နေသာ ပန်းဆုပ် ပန်းခဲလေးသည် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်လေး သန်းနေသည်။

ပျော်ရိပ်၍၍ရိပ်သန်းနေသာ မျက်လုံးလေးများသည် ထိုပန်းခက် ကလေးကို တန်ဖိုးတထားနှင့် မြတ်မြတ်နီးနီးကြည့်နေကြသည်ကို စုလှိုင် သိသည်။ ဟာနေသာ စုလှိုင်၏ရင်ထဲမှုကွက်လပ်ထဲသို့ အရိုင်းစိတ်တစ်ခုက ငြင်ငြင်သာသာ တိုးဝင်လာသည်။

‘ပန်လိုက်ပါလား စုလှိုင်ရယ်၊ တစ်တန်းလုံး ပန်ထားကြတာ၊ ဖက်ရှင်ပေါ့’

‘အေးလေ စုလှိုင်က ပန်းတွေတော့ အများကြီးယူလာပြီး၊ သူကိုယ်တိုင်တော့ မပန်ဘူးလားဟင်’

တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောနေကြသာ အသံလေးများကိုကြားရသောအခါ စုလှိုင်သည် ခပ်အေးအေးပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖွေးနှေသာ ပန်းပွင့်လေးများကို တစ်ပွင့်ချင်း ခြွေချလိုက်လေသည်။

‘ဟယ် ဟယ် စုလှိုင်ရယ်၊ ပန်းလေးတွေကို ခြွေပစ်တယ်၊ နင် အရားလား၊ ဘာလို့ခြွေပစ်တာလဲ’

အမာညိုသည် လွှင့်ကြသွားသော ပန်းပွင့်လေးများကို နှုမြောတသစ္ာကြည့်ရင်း အောင်လေသည်။ စုလှိုင်သည် အရိုးချည်းသာကျွန်တော့သော ပန်းခက်လေးကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး အမာညိုကို ခပ်စိန်းစိန်း လုမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်တိုးတိုးလေးပြောလေသည်။

‘ခြွေပစ်တာ ခြွေချင်လို့ပေါ့’

*

‘သူလေ ပန်းတွေကိုမပန်ဘဲ ခြွေပစ်လိုက်တယ် ညီလင်းရာ၊ အာ ကွာ နှုမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာ’

အမာညိုက တအံ့တသုပြောပြလိုက်မိသည်။ ကြမ်းပေါ်သို့လွှင့်ကြကျသွားသော ဖြူဗွဲဗွဲပန်းပွင့်လေးများကို ယခုတိုင် မြင်ယောင်ပြီး နှုမြောနေဆဲဖြစ်သည်။

‘မမက ခုန်ဆွုခုန်ဆွု လုပ်နေတာကို မျက်စိနောက်လာလို့ဖြစ်မှာပေါ့’

‘အောင်မာ ငါခုန်ဆွုခုန်ဆွုလုပ်တယ်လို့ ဘယ်သူပြော၊ နှင့်ဘယ်သူပြော’

‘အို အသိသာကြီး၊ ပန်းများမြင်ရရင် မမဘယ်တုန်းက ငြမ်ငြမ်နေနိုင်
လိုလဲ’

‘အောင်မှ’

အမာညိုသည် နာလိုခံခက်နှင့် ညီလင်းကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ညီလင်းသည် သူ့အစ်မကို သဘောကျဖွာြာည့်ရင်း ရယ်နေသည်။ ညီလင်းပြီးရယ်လျှင် သူ့မေးစွဲလေးသည် ခွက်ဝင်သွားပြီး အရာလေးပေါ်လာလေ့ရှိ သည်။ ဟောလီးရှုံးရှုံးမင်းသားကပ်ဒေါက်ကလပ် ပြီးပုံနှင့်တူသဖြင့် ထိုမေးမှ အချိုင့် လေးကို အမာညိုသဘောကျမိုလေသည်။

‘မညို စာမေးပွဲနီးပြီနော်၊ စာကျက်ချိန်မှာ တော်ရုံးလေပါ’

တစ်ဖက်စားပွဲမှ ကျော်ထွန်းညီက လုမ်းပြောသည်။ အမာညိုသည် မေမေကြီးနှင့်အတူအိပ်ရသည်။ သူ့အတွက် စာကြည့်စားပွဲသက်သက်မရှိချော်။ ယခင်က မောင်နမသုံးဦးပေါင်း၍ တစ်စားပွဲတည်း ကျက်မှတ်ခဲ့ကြရသည်။ ကျော်ထွန်းညီ ဆယ်တန်းအောင်၍ စက်မှုတက္ကာလိုလ်တက်ခွင့်ရသောအခါတွင် ကား ဖေဖေသည် သားကြီးအတွက် စာကြည့်စားပွဲတစ်လုံး သတ်သတ် စီစဉ် ပေးသည်။ ယခင်ကျက်စ စားပွဲဟောင်းကြီးကို အမာညိုနှင့် ညီလင်းညိုတို့ ဆက်လက် အသုံးပြုကြရလေသည်။

‘အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ပြောနေတာပါ ကိုကိုရ’

‘ဘာအကြောင်းမို့လဲ’

‘စုလိုင်အကြောင်း’

‘ဟိုဓာတ်ပုံထဲက ကောင်မလေးလား’

‘ဒါပေါ့’

ကျော်ထွန်းညီက လုညွှေမကြည့်အားသေးပေ။ ဆလိုက်ရူးလ် တစ်ချောင်းနှင့် တကုန်းကုန်းအလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဆလိုက်ရူးလ်သည် သချိုာတွက် ရာတွင် အမာညိုတို့အသုံးပြုနေသော လေ့ဂရမ်သမ်ထက်လွယ်သည် ဟု သူ အစ်ကိုက ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့တန်ဖိုးကလည်း မသေးလှု။ တစ်ချောင်းကို ခြောက်ဆယ်ပေးရသည်။ ဆလိုက်ရူးလ်မှ အလယ်သားလေးကို ဘယ်၌ လိုက်၊ ညာ၌ လိုက် တကုန်းကုန်းရေးမှတ်လိုက်လုပ်နေသော ကိုကိုကို အမာညို သည် ကြည့်ရင်း သဘောကျလာသည်။ ခက်ရာခက်ဆစ် တွက်ချက်နေသော ပညာရှိကြီးနှင့်တူနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘စုလှိုင်က ပန်းတွေအများကြီး ယူလာတယ် ကိုကိုရာ ဟား တအား
လှ၊ တအားမွေးတာပဲ’

‘နှင့် သူ့ကိုမခင်ဘူးဆို’

‘ဟဲဟဲ ခုတော့ နည်းနည်းခင်သွားဖြူ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပန်းတွေယူလာပေးလို့လား’

‘ဒါပေါ့လို့’

အမှာညိုသည် ပြီးစစ်လေးပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲမှ မရန်းပြားထုပ်
ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ အထုပ်ကိုဖောက်လိုက်သောအခါ မည်းမည်း ခြောက်
ခြောက် မရန်းပြားလေးသုံးပြား ပေါ်လာသည်။ အနားသားလေးများသည် မို့
တက်နေသော်လည်း အမှာညို လွင့်မပစ်ရက်ပေ။ အလယ်သားလေးများကို ရွေး
ကာ စားသည်။

မက်မက်မောမော စားနေသော အမှာညိုကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ညီလင်း
က နှာခေါင်းရှုံးလိုက်သည်။

‘ဖေဖေက အချဉ်ထုပ်တွေ မစားရဘူးဆို၊ စားပြန်ဖြူလား’

‘ဖေဖေမှမသိတာ၊ နှင့်လည်း စားပါလား’

‘အို ညှစ်ပတ်တယ်တဲ့’

‘ပတ်ပတ်ပေါ့၊ ငါတော့ကြိုက်တာပဲ၊ အခု ဒါလေးတစ်ထုပ် ငါးပြား
ပေးနေရတာ နာတယ်သိလား၊ ကြည့်ပါဦး သုံးဖတ်ထဲရယ်၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်က
နါးနှီတုပ်ဆိုရင် ကောင်းတယ်နော် ညီလင်း၊ ချိုချို၊ ချဉ်ချဉ်၊ စပ်စပ်၊ ငါးပြား
တန်ထုပ်ကလည်း အများကြီးရတယ်’

‘မမ ဒါလောက်ပိန်နေတာ အဲဒါတွေစားနေလို့သိလား’

‘ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ပိန်တာများ သေတတ်တာကျလို့’

‘ဒါပေမဲ့ သေဘားနဲ့တော့ နီးတာပေါ့’

‘ဘာလို့နီးရမှာလဲ၊ ဝတော့မှုပိုနီးတာ၊ ဝတဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ပိုးမွားဝင်စရာ
နေရာများများရှိတာပေါ့၊ ငါတို့လို ပိန်ပိန်လေးတွေကျတော့ ပိုးမွားဝင် လာဦးတော့
နေရတာ ကျပ်တာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားရော၊ ဟား ဟား’

အမှာညိုက စကားနိုင်လုကာ ပြောသည်။ မရန်းပြားများကုန်သွားဖြူ
ဖြစ်သဖြင့် စက္ကာခံကို လုံးထွေးကာ လွယ်အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။ စာကြည့်
စားပဲနားတွင် စက္ကာခံများတွေပါက အချဉ်ထုပ်စားသည့်တရားခံကို တန်းပြီး

မိသွားမည့် အရေးကို ကြိုတင်မြင်ယောင်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘မိဉ္ထိ၊ ညီလင်း စာကျက်ချိန်မှာကျက်ကြစမ်း၊ တိတ်တော့၊ နောက်တစ်ခွန်းမှာမပြောနဲ့’

ကျော်ထွန်းသို့က နား၌းလာဟန်နှင့် အော်တော့သည်။ အမာညိုသည် ခေါင်းလေးပုသွားရင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမှာပြန်မပြောရဲ့သည့် အတွက် စာအုပ်ထဲတွင် ခေါင်းစိုက်ထားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် စိတ်က ကြာရည်မ၌ြိမ်ချော်။ စုလိုင်ကို သတိရသည်။ စုလိုင်အကြောင်း တွေးမိပြန်သည်။ စုလိုင်သည် တသီးတသန့်နေလွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မည်သူနှင့်မျှ ရောရောထွေးထွေးမနေတတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြောင်လား နောက်လား၊ လုံးလားထွေးလား နေတတ်သော အမာညိုနှင့် မခင်မင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘စုလိုင်က မာနကြီးတယ်’ဟု အကုန်လုံးက သတ်မှတ်ထားကြသည်။ သူဖခင်သည် သူငွေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ မတက်မဲ ကာလက ပ ထ စ အမတ်ပင်ဖြစ်ခဲ့သေးသည်ဟုဆိုသည်။ မည်မျှ ချမ်းသာလဲတော့ မသိ။ စုလိုင်တို့ချမ်းသာသည်ကားအမှန်ပင်။ သူအမေကလည်း အလွန်လှသည်ဟု ပြောကြသည်။ သူအမေ လုမလှတော့ အမာညို မမြင်ဖူး၍ မသိခဲ့ရပေ။ သို့သော် စုလိုင်လှသည်ကိုကား အမာညိုသိလေသည်။ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ မျက်နှာရှင်းရှင်းနှင့်ကြည့်၍ကောင်းလှသည်ကိုကား အားလုံးလက်ခံမဲ့ကြသည်။ ချမ်းသာသည်၊ ရပ်ချောသည်၊ စာတော်သည်။ စုလိုင်၏ဘဝတွင် နောက်ထပ်ဘာမျှမလိုတော့ဟုတွေးရင်း အမာညို အားကျမိုသေးသည်။ ထိုသို့သော မိန်းကလေးသည်လည်း မာနကြီးရန် အကြောင်းအချက် လုံးလောက်စွာ ရှိလေသည်။

သို့သော်၊ သို့သော်၊ အမာညိုရင်ထဲတွင် မရှင်းသည်ကား သူမျက်လုံးနှင့် သူအကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမျက်လုံးများသည် မျက်တောင်ရည်များ ဘောင်ခတ်ကာ လုပသော်လည်း နွေးထွေးခွန်းလက်မှုမရှိချော်။ မာကျာကျာ အေးစက်စက်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးစိန်းများဖြစ်သည်။ သံသယ အရိပ်အယောင်များက ထိုမျက်လုံးကို အမြှေးပါးသဖွယ် ရစ်သိုင်းထားလေ့ ရှိသေးလေသည်။

‘စုလိုင်က လိမ္မာလိုက်တာဟယ်၊ သိပ်ချော်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ တကယ်တကယ်’ဟု အမာညိုက ကျွေးဇူးတတင်ပြောသောအခါ စုလိုင်က ‘ဘာလဲ၊ ပန်းယူလာပေးလို့လား’ ဟု ခြောက်ကပ်ကပ်အသံနှင့်ပြန်မေးလေသည်။ ထို့

နောက် ပျိုင်းရီးဌားတွေလာသလို သမ်းဝေလိုက်သည်ကို အမာဉ်ပြန်၍ စဉ်းစား ကြည့်နေမိသည်။ ထိုမျှ အစစအရာရာပြည့်စုံနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ဖျော်ချင်တက်ကြွနေသင့်သည်ဟု အမာဉ်ထင်မိမှတ်မိသည်။ သို့သော စုလိုင်ဟူ သည့် မိန်းမချောလေးသည် သံသယအခါးအငွေ့များဝေနေသောမျက်လုံးများနှင့် အရာရာကိုဌးဌားတွေနေသလို ၃၃းပြီးကြည့်တတ်လေသည်။

‘ဟော မမ’

ညီလင်းက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းခေါ်သောအခါ အမာဉ်၏အတွေးပြတ် သွားလေသည်။ ခေါ်သူက တိုးတိုးလေးခေါ်၍ သူကလည်း တိုးတိုးလေးပြန် ထူးလိုက်လေသည်။ အသံကျယ်သွားပါက သချာကုန်းတွက်နေသော ကိုကို ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။

‘ဘာလဲဟာ’

‘ခင်ယူမေနဲ့ဝါဝါဝင်းရွှေ ဘယ်သူပိုလှလဲဟင်’

‘ဝါဝါဝင်းရွှေလှတာပေါ့’

‘အောင်မာ၊ ခင်ယူမေလှတာပါ မမရာ’

သူ့သဘောနှင့်မတိုက်ဆိုင်သောကြောင့် ညီလင်းက စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုံ နေ့ခင်းက ထိုပြဿနာကိုဌးဌားခဲ့ကြသည်။ ဝါဝါ ဝင်းရွှေဘက်က အင်အားမသေးလှချေ။ ထို့အတူ သူပါဝင်သော ခင်ယူမေ ပရိသတ်ကလည်း အင်အားကောင်းသည်။ အကြိုတ်အနယ်ဌးဌားကြသည်။ အဖြေ မထွက်။ ယခု အစ်မဖြစ်သူအားမေးမြို့သည်။ စစ်ကူရမလားဟု မျှော်လင့်မိသော လည်း နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တချိုတမောင်းဌးဌားမည့်ပုံးမှို့ ညီလင်း မကျေ မနှပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဝါဝါဝင်းရွှေက အပြတ်အသတ်ပိုလှတယ်’

‘ခင်ယူမေက ဆယ်ဆသာတာပေါ့၊ ရုပ်တင်မကဘူး အသံလည်း ကောင်းသေး’

‘ဘာဖြစ်ဖြစ် ဝါဝါဝင်းရွှေ ပိုလှတာပဲ’

အမာဉ်၏အသံက ရှတ်တရက်ကျယ်လာသည်။ ထိုပြဿနာသည် မသေးလှချေ။ ယခင်က ခင်ယူမေကို အရမ်းကြွောက်သော အမာဉ်၏သည် ‘စိတ်’ ဘတ်ကားကို ကြည့်ပြီးတော့ ပို၍ငယ်သော ဝါဝါဘက်သို့ မသိမသာ ယိုင်သွားသည်။ သူနှင့် မျက်နှာကြာ မတည့်လှသော မသန်းအေးက ခင်ယူမေမှ ခင်ယူ

မေဆိုတော့ အမာညီက ဝါဝါဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်မိတော့သည်။ သူတို့ အတန်းထဲတွင်လည်း အောကြီးဟစ်ကျယ် ငြင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဝါဝါဘက်သား အမာညိုနှင့် မမမေဘက်သား မသန်းအေးတို့ပင် တစ်ပတ်ခန့် မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

‘ဝါဝါလှတယ်ဟဲ’

‘ခင်ယူမေလှတယ်ဗျာ’

‘ဘယ်သူပိုလှလှ မင်းတိုးအပူလားကွာ၊ စာကျက်ပါဆို အေးအေးဆေး မကျက်ဘူး၊ ငါ စိတ်တို့လာပြီးနော်’

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထအော်သော ကိုကိုအသံကြားသောအခါ အမာညိုရော ညီလင်းပါ ခေါင်းလေးများပုသွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ရေဒီယိုသတင်းနားထောင်နေသော ဖေဖေသည် သူသားကြီးအသံ ကြားလိုက်ဟန်တူသည်။ နေရာမှထလာပြီး စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့လုမ်းကြည့်သည်။ စာအုပ်နှင့် မျက်နှာ အပ်မတတ် ကြိုးစားဟန်ပြုနေသော အငယ်နှစ်ဦးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသော်လည်း ဝင်ရောက်ဆူပူခြင်းမပြုပေ။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စများကို မိဘက ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းလေ့မရှိပေ။ သားကြီးကိုသာ လွှဲထားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမာညိုရော ညီလင်းပါ အာဏာပိုင်ကိုကိုအား ကြောက်ကြရသည်။ ကိုကိုက လည်း သူအာဏာကို အလွှဲသုံးစားပြုလေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ညီလင်းနှင့် အမာညိုတို့နှစ်ဦးကြားတွင် မကြာခဏ တက်လေ့ရှိသော ပြဿနာ အသေးအဖွဲ့လေးများသည် ကိုကိုတရားခွင့်တွင်ပင် ပြောငြိမ်းသွားလေ့ရှိသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ဆီသို့ မရောက်တော့ပေ။

ဖေဖေပြန်ထွက်သွားသည်ကို မျက်လုံးထောင့်နှင့်လိုက်ကြည့်ပြီး သောအခါမှ သူတို့နှစ်ဦးခေါင်းမော်လာသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရယ်ကျကျနှင့်လုမ်းကြည့်မိကြသည်။ သို့သော ဆက်လက်ငြင်းခုန်ရန်ကား စိတ်မကူးရဲကြတော့ပေ။ မပြီးပြတ်သေးသော ငြင်းပွဲကို ခေတ္တအားလပ်ချိန် ပေးထားလိုက်ရလေသည်။

ညီလင်းသည် အမာညိုကို နာခေါင်းရုံးပြကာ ကွန်ပါဘူးထဲမှ စက်ဝိုင်းခြောင်းသေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အမာညိုကလည်း ညီလင်းကိုမကြည့်တော့ဘဲ သူရှေ့မှုမှတ်စုစာအုပ်တွင်းသို့ စိတ်ကို စိုက်ထားလိုက်သည်။

ညီလင်းတစ်ယောက် မျက်မောင်တကုတ်ကုတ်နှင့် ဂဲ့သွေ့မေထရီပုံများ

ဆွဲနေစဉ် အမာညိုသည် ကိုယ်ကိုရှေ့နောက်ယိမ်းရင်း အက်လိပ်စာကို အသံထွက်၍ ကျက်မှတ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ဦးနောက်တွင်းသို့ မှတ်စုတွင်းမှ ရော့ဖုံးလွမ်းသော အင်နာပူရနားတောင်ကြီးက ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

*

စုလိုင်သည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုပိတ်၍ နေရာမှထလိုက်သည်။ စာကျက်ရန် စိတ်မပါတော့၍ဖြစ်သည်။

စားပွဲတင်နာရီလေးမှလက်တံတို့သည် ကိုးဂဏန်းသို့ရောက်ရှိနေလေသည်။ ညာကိုးနာရီရှိပါပြီ။ မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်များပြီး၍ အက်လိပ်ပိုင်း အစီအစဉ်များ စနေပြီဖြစ်သည်။

'စု'

အခန်းဝမှပေါ်လာသည်။ မအေးတင်ဖြစ်သည်။ စုလိုင်သည် ဗုံးကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်သောအခါမှ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဗန်းလေးထဲတွင် နားနှီတစ်ဖန်ခွက်နှင့် ကြက်ဥပြုတ်နှစ်လုံးကို ထည့်ထားသည်။

'မှမိပြန်လာပြီလား မအေးတင်'

'မလာသေးဘူး စုရဲ့'

'ဒက်ဒီကတော့ ပြန်အိပ်မယ်မထင်ဘူးနော်'

မအေးတင်သည် ဘာမျှအဖြေမပေးဘဲ လင်္မန်းလေးကိုသာ စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာချုလိုက်သည်။ သူ ဖြေရန်မလိုပေ။ သူရော စုလိုင်ရော ထိုအဖြေကို သိပြီး ဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီ၏နံပါတ်နှစ်က သားယောက်ဗျားလေး မွေးဖွားနေသည်ကို သူတို့သိထားသည်။ နံနက်က ဒက်ဒီနှင့်မှမိတို့ ရှိဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီသည် သူ၏နံပါတ်နှစ်ထံတွင် သားငယ်ကို သွားကြည့်ကာ နံပါတ်သုံး၏ အိမ်တွင် အိပ်လိမ့်မည်ဖြစ်လေသည်။

'မှမိကြီးရော အိပ်ပြီလား'

'မအိပ်သေးဘူးစာ၊ ဆရာမနဲ့စကားပြောနေတယ်'

'ရှစ်ချုတ်သခင်ကြီးအကြောင်း ပြောနေတာလားဟင်'

'မဟုတ်ပါဘူးစုရဲ့'

'ဒါဆို ငယ်ငယ်တုန်းက သူကိုပိုးတဲ့ ဝန်ထောက်မင်း ဦးဘတင့် အကြောင်းပဲဖြစ်ရမယ်'

မအေးတင်သည် စုလိုင်ကို အံသုသလို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ စုလိုင်ပြောသည့်အတိုင်းဖြစ်သည်။ ဝန်ထောက်မင်းပါးသော ချစ်သဝဏ္ဏလွှာများကို အဘွားက ပြန်ချတ်ပြနေသည်ကို မအေးတင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြားခဲ့ရသည်။ ကာရန်တွေ နတေတွေနှင့်မို့ မအေးတင်နားမလည်ချေ။ ဆရာမလည်း နားလည်ပုံမရ။ သို့သော် တအင်းအင်းနှင့် အင်းလိုက်ကာ မျက်တောင်စင်းငါ်ပြီးနားထောင်နေရာလေသည်။ မအေးတင်အမြင်အားဖြင့်မူဆရာမတွင် ဘာအလုပ်မျှမရှိပေ။ စကားများလှသော အဘွားကြီးကို အချိန်မှန်မှန်စောင့်ပြီး ဆေးတိုက်နေရုံသာ အလုပ်ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော သက်သက်သာသာ အလုပ်ကလေးအတွက် လခကောင်းကောင်းရှထားလေတော့လည်း ဆရာမခများ ဒီမျှလောက်တော့ သည်းခံရပေမည်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

‘စု အိပ်တော့မလား’

‘ဟင့်အင်း အိပ်ချင်သေးဘူး၊ ကြက်ဥတွေ ပြန်ယူသွား မအေးတင် စုမစားချင်ဘူး၊ နားနှုံးပဲ ထားခဲ့’

မအေးတင်သည် ကြက်ဥပြုတ်ပန်းကန်ကို ပြန်ယူသွားသည်။ စုလိုင်သည် ပူဇ္ဈားနေဆဲဖြစ်သော နားနှုံးဖြူဖြုံးကိုင်းကြည့်နေရင်း ဒက်ဒီဇီးနံပါတ်နှစ်မှ မွေးသော သားငယ်အကြောင်းကို တွေးနေမိလေသည်။ သူ့ထက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော်ငယ်သည့် သူ၏မောင်ငယ်ပင်ဖြစ်သည်။ မခေါ်ချင်လျှင် နေရမည်။ မတော်ချင်၍တော့မရပေ။ ဒက်ဒီဇီးရင်သွေးသည် သူ၏မောင်သာဖြစ်ရမည်။ စုလိုင်သည်တွေးနေရင်း ရင်ထဲတွင်လိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘စုလိုင် စုလိုင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒက်ဒီသွေးစစ်ရဲ့လား’ဟု ဖြုန်းခနဲတွေးမိသည်။ မာမိနဲ့ဒက်ဒီလက်ထပ်ပြီး ခုနစ်လကျော်ကျော်နှင့်မွေးသော စုလိုင်သည် သူ့ရင်သွေးမဟုတ်နိုင်ဟု ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်က သက်ဥမကင်းဖြစ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော့။

စုလိုင်သည် နားနှုံးဖန်ခွက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်မိရင်း အပြင်ဘက်ရှိ အမောင်ထုကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ဒီအကြောင်း တွေးနေမိသည်။ ဒက်ဒီသည် စုလိုင်ကိုတစ်ခါမျှ ‘သမီး’ဟုမခေါ်ဖူးပေ။ တစ်အိမ်လုံးခေါ်ကြုံသည့်အတိုင်း ‘စု’ဟုသာခေါ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ စိတ်မလိုသောအခါ၊ မကြည်သာသောအခါများတွင် အမည်ရင်းအတိုင်း ‘စုစုလိုင်’ဟုခေါ်တတ်လေသည်။

‘သူ ဘယ်သူနဲ့များတူမလဲ မသိဘူး’

စုလိုင်သည် တစ်ဦးတည်းအသံကလေးထွက်အောင် ပြောလိုက်မိသည်။ နံပါတ်နှစ်သည် အသားညို၍ နွဲနွဲနောင်းနောင်းရှိလေသည်။ နူးညံ့ပျော်ပျောင်းသော မျက်လုံးများကိုပိုင်ဆိုင်ပြီး စကားနည်းလေသည်။ မာမ့်လောက်မလှသော်လည်း သိမ်မွေ့နှိမ့်ချေသောအမှုအရာက ဒက်ဒီဂိုလ္ဗားဆွဲဆောင်ထားဟန်ရှိသည်။ သူက မွေးသော သူသားသည် သူလိုပင် ပျော်ပျောင်းနူးညံ့သော မျက်လုံးများပါလာလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဒက်ဒီမျက်နှာပေါက်တွင် ထိမျက်လုံးလေးများတပ်ပေးလိုက်ပါက ချစ်ခင်စဖွယ်ကလေးငယ်လေးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စုလိုင်သည် မှန်တင်ခုထဲမှ သူအရိုင်ကိုသူလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ စုလိုင်၏မျက်လုံးများသည်ကား ပျော်ပျောင်းဟန် လုံးဝမရှိပေ။ မာမ့်ဆီမှ မာနနှင့်ဒက်ဒီဆီမှသံသယယများသည် စုလိုင်၏မျက်လုံးအိမ်ကို ရှစ်သိုင်း လွှမ်းခြံထားကလေသည်။

‘စု’

မအေးတင်က အခန်းဝမှလာခေါ်ပြန်သည်။

‘တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်စု’

‘ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်’

‘ဖလက်ဒီတဲ့’

မအေးတင်သည် ဖရက်ဒီကို ထာဝစ်ပင် ဖလက်ဒီဟုသာခေါ်လေ့ရှိသည်။

‘အပေါ်ထပ် ဆက်ပေးလိုက်လေ’

ဖရက်ဒီသည် မာမ့်မိတ်ဆွဲ ဒေါ်ကြည်ကြည်၏သားဖြစ်သည်။ မာမ့်အိမ်ပြန်မအိပ်တော့ပဲ ဒေါ်ကြည်ကြည်၏အိမ်တွင်ပင် မိုးအလင်းထိုင်တော့မည်ဟုဆိုလျှင် သူက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကားတတ်လေသည်။

‘ဟဲလို ဖရက်’

‘စု လား’

ဖရက်ဒီက ခပ်တိုးတိုးမေးလေသည်။ စုလိုင်သည် နှုတ်မှပြန်မပြောတော့ပဲ တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုင်ရင်း ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်မိသည်။

‘အန်တိတော့ သဲသဲမဲဖြစ်နေပြီစု၊ ဒီညာနောက်ကျလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘နောက်ကျမှာလား၊ ပြန်မလာမှာလားဟင်’
 ‘သံ့ုံး အင်း၊ ပြန်မလာနိုင်ဘူးထင်တယ်’
 ‘အင်း’
 ‘စုလိုင်’
 ‘အင်’

စုလိုင်သည် အမောင်ထုကိုင်းကြည့်နေရင်း ခပ်စိုင်စိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ဒက်ဒီသည် နံပါတ်နှစ်ထံတွင် သားလေးကိုမြှေခြားနေလိမ့်မည်ထင်သည်။ မာမိကလည်း ခိုင်းမွန်းများ စပိတ်များနှင့် နပန်းလုံးလျက်ရှိနေသည်။ စုလိုင်သည် တစ်ဦးတည်း ပင့်သက်ကလေးရှိက်လိုက်မိသည်။

‘ကိုယ့်အတွက် အဖြေမသိရသေးဘူးလား စုလိုင်ရယ်’
 ‘အင်’

ဖရက်ဒီက ခပ်ခွဲခွဲပြောသောအခါမှ စုလိုင်သည် ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီး နားထောင်ခွက်နှင့်ကပ်ထားသော ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခွာလိုက်မိသည်။

‘ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်စုံ’
 ‘စုကို ချစ်တယ်တဲ့လား’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါကိုလည်း အရာအထောင်မက ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ ဒါလင်ရယ်၊ ကိုယ့်မေတ္တာကို ခုထိမယုံသေးဘူးလား’

‘မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲဟင်’
 ‘မေတ္တာဆိုတာ ချစ်ခြင်းပေါ့စုရဲ့’
 ‘ဘယ်ကနေ ချစ်တာလဲဟင်’
 ‘နှုန်းသားထဲကလေ’

စုလိုင်သည် သက်ပြင်းကလေးချလိုက်မိပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ခပ်လျော့လျော့ကလေးကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ပြက္ဗ္ဗိုန်ကို ဗိုင်တွေတွေကြည့်နေမိသည်။ လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးတိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာသောအခါများတွင် ထောင်ထားသောပြက္ဗ္ဗိုန်လေးသည် ယိုင်လဲကျတော့မလိုတလူပ်လူပ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

‘စုံ’
 ‘အင်’

‘ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်ဘူးလားဟင်’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်’

‘စုလိုင်မှာ မေတ္တာမှုမရှိတာ’

‘ဘာရယ်’

‘စုမှာ နှုလုံးသားမှုမရှိတာ’

‘စုရယ်’

‘စု ချစ်မှုမချစ်တတ်တာ’

စုလိုင်သည် တယ်လိဖုန်းခွက်ကလေးကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ မအေးတင်ကိုအော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘မာမ့်ကို စောင့်မနေနဲ့တော့၊ မာမ့် ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး အိပ်ကြတော့’

မအေးတင်ကတစ်ဖန် အောက်ထပ်မှ ဦးကြီးဘုံတို့ ဒေါ်မြှင့်မယ်တို့ ကိုညွှန်ကြားချက် ထုတ်ပြန်နေစဉ်၊ စုလိုင်အခန်းသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ တစ်ဝက် တစ်ပျက်သာသောက်ရသေးသော နွားနှုန်းခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမမှာကာ သောက် ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ပြန်လဲလိုက်သည်။

စုလိုင်သည် မှန်ပြတင်းတွင်ထင်ဟပ်နေသာ သစ်ပင်ရိပ်မည်းမည်း များကို ဧေးကြည့်ရင်း အတွေးတို့က ပုံးလွှင့်စပြုလာလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးခိုးများလို လွှင့်ပါးနေသောစိတ်အတွေးအမြှင် များကို ဆွဲ၍စုစည်းရန် မကြီးစားတော့ဘဲ လွှတ်ထားလိုက်သည်။

စုလိုင်တွင် တွေးစရာ အတွေးများများမရှိပေ။

ဒက်ဒ့် အကြောင်း၊

မာမ့် အကြောင်း၊

ထို့နောက် သူငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်း။

*

စုလိုင် ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းကို ဉာဏ်လာက စ၍ မှတ်မိသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် ထိုညာကိုသာ ထင်ထင်ရှားရား သတိရလေ့ရှိလေသည်။ ထိုစဉ်းက စုလိုင် သုံးနှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည် ထင်သည်။

ထိုညက မိုးမှောင်ကြီးကျနေလေသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ခုန်ဆင်းနေကာ လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်း လက် နေသည်။ မှန်ပြတင်းတွင် ထင်ဟပ်နေသာ သစ်ရိပ်များသည် ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုး မျိုးနှင့်ယိမ်းထိုးပြီးလှပ်ရားနေသည်။ ဉာဏ်အလယ် သန်းခေါင်ယံတွင် ဖြုန်းခနဲ လန့်နှီးလာသော စုလှိုင်လေးသည် ထိုအရိပ်မည်းများကို စိုက်ကြည့်ရင်း ချောက် ချားလာလေသည်။

‘နာနီ နာနီ’

စုလှိုင်က အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော စုလှိုင်၏ အသံလေးသည် မိုးသံ လေသံများနှင့်ရောထွေးနေသည်။ တစ်ဖက်ခုတင်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော နာနီက တုတ်တုတ်မျှမလှပ်ချေ။ စုလှိုင်သည် ခြံထား သော ဂုမ်းဓောင်ဖြူဗြေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အား ပေါ်ကြောက်ချုံးစိတ်များက တစ်ကိုယ်လုံးကိုလွှမ်းမိုးလာလေသည်။

‘ဝုန်း ဒုံး’

‘အား’

ရုတ်တရက် စူးစူးရရှုလင်းလာပြီး ထစ်ချိန်းမြည်ဟည်းသွားသော မိုးကြီးသံကိုကြားရသောအခါ စုလှိုင်လေးသည် အိပ်ရာမှလူးလဲထလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူမသိခင်မှာပင် မာမိရှိရာအခန်းဆီသို့ဦးတည်ပြီး ပြီးထွား သွားနေမိပြီဖြစ်သည်။

‘မာမိ မာမိ’

တစ်အိမ်လုံး မှောင်နေသဖြင့် စုလှိုင်သည် စိတ်မှတ်နှင့်သာ စမ်းတဝါး ဝါးပြီးလာခဲ့သည်။ မာမိအခန်းဆီသို့အရောက် ပြီးဝင်လိုက်မိစဉ် ပိတ်ထား သောတံခါးရှုက်များနှင့်ဝင်ပြီးတိုးမိတော့သည်။ နယူးနှင့်တံခါးရှုက် တို့က်ခိုက်ကာ ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားစဉ် စုလှိုင်လေးသည် မာမိကို အသံကုန်အော်၍ ခေါ်မိ လေသည်။ စူးစူးဝါးဝါးအော်၍ မိမိလေတော့သည်။

‘ဟယ် စူး၊ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

အတန်ကြာသောအခါမှ အခန်းတံခါးသည် ဖြုန်းခနဲပွင့်သွားသည်။ အခန်းတွင်းမှ လျှံထွေက်လာသော ပြာလွှဲလွှဲမီးရောင်ဖျော့ဖျော့လေးတွင် မားမား ကြီးရပ်နေသောဒက်ဒိုက်တွေရသည်။ အလဲလဲအပြီပြီနှင့်အော်ဝို့နေသော စုလှိုင်ကို ဆော်မျှတွေဝေကြည့်နေပြီးမှ ကုန်း၍ဖွေ့ချိလိုက်သည်။ ဒက်ဒိုက် လက်များ

သည် ပူဇ္ဈိုးပြီး နှေးညံ့နေလေသည်။ စုလိုင်သည် ဒက်ဒီဇာ်လည်ပင်းကိုလှမ်း၍
ဖက်ထားလိုက်ပြီး သူ့လိုလားချက်ကို အော်ဟန်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

‘မာမိန့်အိပ်မယ် မာမိန့်အိပ်မယ်’

စုလိုင် မာမိရင်ခွင်ကို တမ်းတခဲ့သည်။ မာမိရင်ခွင်ကြားတွင် မာမိလက်
နွေးနွေးလေးများနှင့်ဖက်ထားသည်ကိုခံယူရင်း အိပ်စက်လိုခဲ့သည်။ မာမိကိုယ်နဲ့
သင်းပုံ့ပုံ့လေးကို ရှုရှိက်ရင်း မာမိကိုပြန်ဖက်ကာ နွေးနွေးထွေးကလေး
အိပ်ရန် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် မာမိနှင့် အတူ တစ်ခါမျှ မအိပ်ခဲ့ရ
ဖူးချေး။ သီးသန့်ခန်းတွင်သာ နာနိုင်းအတူတူ အိပ်ခဲ့ရလေသည်။ တာဝန်ဝေါဘား
အရ လူပ်ရှားနေသော နာနိုင်းလက်ချောင်းအေးအေးများနှင့်သာ ထိတွေ့ခဲ့ရလေ
သည်။

‘ဟေ့ ဒီမှာ မာမိန့်အိပ်မလိုတဲ့’

ဒက်ဒီက လုမ်းပြောသောအခါ အိပ်ရာပေါ်မှမာမိက တံတာ်ဆစ်ကို
အားပြု၍ ထောက်ကာ ထထိုင်လေသည်။

ထွေးအိန်က်မှောင်သောဆံပင်များသည် ပြောလျောကျေနေသည်။ မာမိ
ဝတ်ထားသော ညာဝတ်အကြိုလေးသည်လည်း ပါးလွှာလွှာသည်။ ပြောလဲလဲ မီး
ရောင်လေးတွင် တိုးလျှိုးပေါ်ကိန်းပါးမြင်နေရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မာမိသည်
အလှကြီးလှနေသည်ကို စုလိုင်မှတ်မိသည်။ မျက်ရည်စများ မစင်သေးသော
စုလိုင်၏ ငိုမဲ့မျက်နှာလေးကို မာမိကလှမ်းကြည့်ကာ ညည်းသလိုလိုပြောသည်။

‘ဘာလာရှုပ်တာလဲ စု ရယ်’

‘မာမိန့်အိပ်မယ်’

‘မာမိမအားဘူး စု၊ ဒက်ဒီန့်စကားပြောရညီးမယ်’

အိပ်ရာထဲတွင်အိပ်နေသောမာမိက မအားဘူးဟုပြောသည်ကို စုလိုင်
လေး လုံးဝနားမလည်နိုင်ချေး။ မာမိစကားကိုကြားသောအခါ၌ ဒက်ဒီ သဘော
ကျသလို ရယ်လိုက်သည်ကိုတော့ သတိထားလိုက်မိလေသည်။

‘မာမိန့်အိပ်မယ်’

‘အို တော်ကြာ သေးပေါ်က် ဘာပေါ်က်နဲ့ မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်
နာနိုင် နာနိုင်’

မာမိက အော်ခေါ်သောအခါ စုလိုင်သည် ဒက်ဒီလည်ပင်းကို အားကိုး
တကြီးနှင့် တစ်အားဖက်ကာ အသံကုန်အော်မိလေတော့သည်။

‘နာနိန့်အိပ်ဘူး မာမိန့်အိပ်မယ်၊ နာနိန့်အိပ်ဘူး’

နက်မောင်ပျောပျောင်းသော ဆံခွဲလေးများသည် မာမိနှုံးပြင်ပေါ်တွင် ပဲကျနေသည်။ အပြာနရောင်အခန်းထဲသို့ လျှပ်ရောင်တဝ်းဝင်း ဝင်ရောက်လာသောအခါများတွင် မာမိမျက်နှာလေးသည် ပို၍လင်းပြီး ပို၍လှသွားတတ်သည်။ စုလိုင်ငယ်လှသေးသောကြာင့် မာမိမျက်လုံးများကိုမူ အကဲမခတ်တတ်ခဲ့ချေ။

‘ကလေးထွက်လာတာမသိဘူးလား နာနို့၊ ဂရို့က်မှပေါ့’

ဒက်ဒီသည် သူ့လည်ပင်းကိုဖက်တွယ်ထားသော စုလိုင်၏လက်ချောင်းနှန်လေးများကို ဆွဲဖြုတ်ရင်း နာနိကို အပြစ်တင်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ချင်မှုးတူးနှင့်ထလာသောနာနိ၏အေးစက်စက်လက်များထဲသို့ စုလိုင်လေးကို ထည့်လိုက်သည်။ စုလိုင်သည် နာနိ၏လက်တွင်း၌ ကော့ထိုးရန်းကန်နေစဉ် ဝန်းခန်းခိုင်းခနဲ့ မြည်ဟည်းသွားသော မိုးကြီးသံကို ကြားရပြန်သည်။

စုလိုင်ထင်သည်။ စုလိုင်ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌တွေးမိသည်။ ထိုအချိန်က ပစ်လိုက်သောမိုးကြီးနှင့်မိုးရေများထဲတွင် စိုးချံခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ အထိုးကျွန်းခြင်း၊ ကြကွဲဗုံးနည်းခြင်းဟူသော အမျှောင်ရို့များ ပါလာသည် ထင်သည်။ သူ့နှစ်လုံးသား ငယ်ငယ်နှန်လေးကို ထိုအမောင်ရို့များက စောင်မည်းကြီးလို့ စွဲမ်းခြံလိုက်လေသည်။

စုလိုင်သည် အော်ဟစ်မငိုတော့ပေ၊ လက်နက်ချု အရှုံးပေးလိုက်သူလို့ နာနိ၏လက်ထဲ၌ ပါသွားရင်း မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ တအင့်အင့်ရှိက်ရင်း မာမိအခန်းဆီမှ ပြောလဲလဲမီးရောင်လေးကို လည်ပြန်ပြီး တမ်းတမ်းတတ် ကြည့်မိသည်။ စုလိုင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တံခါးရွက်များ ပိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂျက်ချုသံကို ကြားရသည်။

စုလိုင်လေး၏ရင်ထဲတွင် ဟာသွားလေသည်။

*

‘ဘတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့လေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ‘တော့၊ ဒေါ်၊ သူ၊ နော်၊ မ၊ ဘူး၊ စံ၊ နာ၊ ဝိ၊ ဝေ၊ တဲ့’

‘တေက တေမို့၊ ဇက ဇန်္တာ၊ သူက သုဝဏ္ဏသာမှ၊ နေက နေမို့၊ မက မဟောသစာ၊ ဘူက ဘာလဲဟင် မိသက်’

အမှုညိုသည် လက်တစ်ချောင်းစီချိုးကာ ရေတွက်နေရင်း မျက်မှာ်င် ကုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် သက်သက်ကို လှမ်းမေးသည်။

‘ဘူရိဒ်လေဟယ် နဂါးမင်း၊ ဘူရိဒ်နဂါးမင်း၊ လူပြည်လာပြီး ဥပုသ်စောင့်တာ’

‘အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ စံက စန္ဒကုမ္ပာရနော်၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ နာက နာရာ ထင်တယ်၊ မသေချာဘူး၊ အဲဒါ ရသေ့လား ဘုရင်လား’

‘သေချာမသိဘူးဟဲ့’

‘အေးဟယ် အဲဒီအကြောင်း သေသေချာချာမသိဘူး၊ မေမေပြောပြ တဲ့အထဲမှာ အဲဒီ နာရာအကြောင်းမပါသေးဘူး’

‘ဟယ် အမှုညို နင်ခုထိ ပုံနားထောင်တုန်းပဲလား’

‘ဒါပေါ့ဟ အဲဒီအေတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့စလုံး မေမေပြောပြတာတွေပေါ့၊ မေမေကြီးလည်း ပြောတတ်တာပဲ၊ မေမေကြီးပြောပြတာက ပိုကောင်းတယ်၊ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ ကွက်စိပ်ဟောသလို ပြောပြတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ သိလား၊ မေမေကြီးက အဲဒီထဲက ဝေသွှေ့ရာဇ်တိကို ကြိုက်တယ်တဲ့၊ ငါကတော့ မဟောသခဲတ်ကို ပိုကြိုက်တယ်’

စုလိုင်သည် တွက်လက်စ သချုပ်ပူဇာကို ဆက်မတွက်ဖြစ်ဘဲ သူတို့ နှစ်ဦးကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ဆရာမ မလာသောကြောင့် တစ်တန်းလုံး လွတ် လပ်ရေး ရနေသည်။ စာမေးပွဲနဲ့ပြီဖြစ်၍ စာကျက်နေကြရန် ဆရာမကြီးက လာရောက်ပြောကြားထားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်တန်းလုံး စာကျက်နေက သော်လည်း အမှုညိုနှင့် သက်သက်ကမူ စာကိုခဏာသာ စိတ်ဝင်စားလိုက် သည်။ စာတစ်ပိုဒ်နှစ်ပိုဒ်ခန့်ကျက်ပြီးသောအခါ ဆီးပြားခိုးစားရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့ကတော့သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘မဟောသခေါ် ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်ဟာ၊ ပညာစမ်းခန်းတွေကလည်း ကောင်းတယ်’

‘ဘာလဲ လည်ခဲ့ပြသုနာတို့၊ နွားပြသုနာတို့၊ ရားနှစ်တုတ်ပြသုနာ တို့ကို ကြိုက်တာလား’

‘အဲဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဒုတိယတွဲမှာ သူတို့တိုင်းပြည်ကိုရန်သူလာ ပိုင်းတဲ့အကြောင်း ပါသေးတယ်တဲ့ မေမေကြီးက ပြောတယ်၊ မြို့ကိုပိုင်းပြီး

အစာရေစာပြတ်အောင်လုပ်ထားတော့ မဟောသခက ဉာဏ်ဆင်တာ သိပ်ကောင်းတာပဲ သိလား’

‘ဘယ်လို ဉာဏ်ဆင်လို့လဲ’

‘ဝါးတွေကိုအဆစ်ဖောက်ပြီး ကြာပင်စိုက်သတဲ့၊ ကြာဆိုတာ ရေမြင်သလောက် မြင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကြာရိုးကြီးက ဝါးလုံးအရှည်အတိုင်း အရှည်ကြီးဖြစ်လာတာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ ကြာရိုးတွေကိုခွဲပြီး ရန်သူဆီ ပစ်ပေးတယ်တဲ့၊ ငါတို့ဆီမှာ ဒီလောက်နက်တဲ့ရောက်တွေရှိနေတာ ဘာမူရမှာလဲ ဆိုပြီး တစ်ပတ်ရိုက်လို့က်တာပေါ့’

‘ဟား ဟား တော်တော်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ နင်ဘယ်ကသိ’

‘မေကြီးပြောပြတာပေါ့’

စုလိုင်သည် ပင့်သက်ကလေးရှိက်ကာ ခေါင်းကိုင့်ထားလိုက်သည်။ အမာညိုပြောနေသည့်အကြောင်းအရာများကို သူလုံးဝမသိပေ။ သို့ရအောင်လည်း ပြောပြမည့်သူ မရှိချေ။ မာမိကြီးသည် ရှစ်ချွတ်သခင်ကြီးနှင့် ဝန်ထောက်မင်း ဦးဘတင့်၏အကြောင်းကိုသာပြောပြတတ်သည်။ မာမိသည် စပိတ်၊ ဒိုင်းမွန်းနှင့် ဂျက်၊ ကင်း၊ ကွင်းများအကြောင်းကိုသာ သိလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဒက်ဒီက မူ အေတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သိဖို့နောက်သာသာ ဘုရားရှိခိုးကိုပင် ဆုံးအောင်တတ်မည့်သူ မဟုတ်ပေ။ သိလျှင်လည်း စုလိုင်ကိုပြောပြနိုင်လောက်အောင် အားလပ်ချိန် မရှိပေ။ အားလပ်ချိန်ရှိစော်း၊ သိစော်းတော့ စုလိုင်ကိုပြောပြလိမ့်မည်လည်း မထင်ပါ။

‘ငါငယ်ယ်တုန်းကဆိုရင် ပုံနားမထောင်ရရင် မအိပ်ဘူး၊ ညီလင်းဆိုရင် သာဆိုးသေး၊ ငါ့တုန်းက သိပြီးသားပုံပေမယ့် နားထောင်သေးတယ်၊ ညီလင်းက သူသိပြီးသားပုံဆိုရင် အာပြကြီးနှင့်အောင်ရောတဲ့သိလား’

‘အေးနော် ပုံနားထောင်ရင်းအိပ်ပျော်သွားရတာ သိပ်မိမိရှိတာပဲ’

သက်သက်သည် ဆီးပြားကို တမြဲမြဲစားနေသည်။ သူကိုလှမ်းကြည့်သော စုလိုင်ကိုတွေ့သောအခါ ပြီးရယ်ရင်း ဆီးပြားလေးကို ခုံအောက်မှလက်လျှို့၍လှမ်းပေးသည်။ စုလိုင်သည် ခေါင်းကိုအသာခါယမ်းကာ ငြင်းလိုက်လေသည်။ ထိုသို့သော ဆီးထုပ်ဆီးပြားများကို စုလိုင်စားလေ့မရှိပေ။

‘ကောင်းတယ် စုလိုင်ရဲ့၊ ချိုချိုမွေးမွေးလေး စားကြည့်’

သက်သက်သည် သူ့ဆီးပြားကို ချီးမှုမ်းခန်းဖွင့်ရင်း မျက်မှာ်ငါးကုတ် သွားသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုခဲ့ထွက်လိုက်ကာ လက်ဝါး ပေါ် တင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပေရေနေသော တံမြက်စည်းရှိုးလေး ဖြစ်သည်။ ရုတ်ခြည်း ရှုံးမဲ့သွားသော သက်သက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အမာညိုက တဟားဟားနှင့်ထရယ်လေတော့သည်။

‘ဆီးပြားထဲက ပါတာလား’

စုလိုင်က ပြီးစွဲစွဲနှင့်မေးလိုက်မိသည်။ သက်သက်က မသက်မသာ နှင့် ခေါင်းညီတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကိုဟကာ အာမထိ လျှောမထိနှင့် ရှုံးမဲ့ပြောသည်။

‘ဒါကြောင့် ကောင်းတာထင်တယ်၊ တုတ်မှုလိုသိတာ၊ ခွေးချေးသာ ဆိုရင် သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပျောစိန့်ရောနေမှာ’

‘အောင်မာ အခုဟာကရော ခွေးချေးထဲမှာပါလာတဲ့တုတ် ဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလားစုလိုင်ရယ်’

‘ထို့’

သက်သက်သည် သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ဆီးမှုနှုန်းများကိုပါ ထွေးထုတ်လိုက် သည်။ ရှုံးမဲ့နေသဖြင့် နရိုက ကျဉ်းသော မျက်စိပါက်ကလေးများက ပို၍ ကျဉ်းသွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာလေးသည် ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

‘ဒါမှုမဟုတ် အိမ်သာလှည်းတဲ့တံမြက်စည်းက အရိုးကျိုးလာတာလား မသိတာ’

အယ်မာထွေးကပါ နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း ဝင်ပြောသည်။ ထိုအခါ သက်သက်သည် ရေအိုးစင်ဆီးသို့ ကမန်းကတန်းထပြီးလေတော့သည်။ တခြီး ခွီးနှင့် ပလုတ်ကျင်းနေသော သက်သက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း တစ်တန်းလုံး အာရုံ ပျက်ပြားကုန်ကြတော့သည်။ တအုန်းအုန်းရယ်မောမိကြတော့သည်။ စုလိုင်သည် လည်း အများနှင့်လိုက်၍ရယ်မောမိလေသည်။

‘ဒါ ရွှေစရာလား မိသက်ရ၊ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်တောင် မစင်နဲ့ လိမ်းကျံတာခံခဲ့ရသေးတာပဲ၊ တေမိဇာတ်တော်ထဲမှာလေ၊ နှင်ကလည်း ကတ် ကြီး ဆယ်ဘွဲ့အကြောင်း ပြောနေရင်းများတောင် တရားသဘောကို နှလုံး မသွင်းတတ်ဘူး’

အမာညိုက ရယ်မောနေရင်းမှ မထိတထိ ထပ်စနေသေးသည်။ သက်

သက်သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့တဲ့ မျက်စောင်းသာတစ်အားပစ်ထိုးလိုက်သည်။ နဂါးသာဆိုလျှင် အမာညို ပြောကျလောက်ပေပြီ။ နဂါးဟုဆိုသောအခါ စုလှိုင် သည် အမာညိုတို့နှစ်ဦး ခုနတ်နှုန်းကပြောနေသော ဘူရိဒ်ဟူသော နဂါးမင်းအကြောင်း သတိရမိသည်။ ထိုနဂါးမင်းအကြောင်းကိုလည်း စုလှိုင်မသိပေ။ မာမိုလက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံပြီး မာမိုကိုယ်နဲ့ မွေးမွေးလေးကိုရရှိက်ရင်း ဘူရိ ဒတ်ပုံပြင်ကို နားထောင်ရသော မည်မျှ ကောင်းလေမည်နည်းဟုတွေးရင်း ရင်ထဲ တွင် လှိုက်မောသွားလေသည်။

‘ဟေ့ တီချာဒ္ဓိခင်အေးလာနေတယ် ရှုံး’

အတန်းထိပ်တွင်ထိုင်သော သန်းသန်းခင်က အခိုန်မိသတိပေးသည်။ မိုးကိုရေနှင့်ဖျေန်းချလိုက်သလို တစ်တန်းလုံး၌မြတ်တိတ်သွားလေသည်။ မှတ်စု စာအုပ်ကလေးများကိုယ်စိနှင့် ကျက်ကြ၊ မှတ်ကြ၊ တွက်ကြ ချက်ကြနှင့် ချက်ချင်း အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ အခန်းထဲ ဝင်လာသော အခါတွင် ၌မြတ်ဝိလျက်ရှိသော တပည့်လိမ္မာကလေးများကို တွေ့ရလေသည်။

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ ခင်ခင်လှက တစ်တန်းလုံးကို၌မြတ်နေအောင် ထိန်းထားတာပေါ့လေ၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ စာဆက်ကျက်ကြ၊ ဟုတ်လား၊ စာမေးပွဲက တစ်လကျော်ကျော်ပဲလိုတော့တာ’

ဆရာမက အတန်းမော်နှီတာ ခင်ခင်လှကို ချီးကျျီးသောအခါ အယ် မာထွေးသည် ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုဖိုကိုက်ကာ မျက်နှာကို င့်ထားရ သည်။ ခင်ခင်လှ၏လက်ထဲတွင် သိပုံမောင်ဝ၏ဝတ္ထုဆောင်းပါးစာအုပ်ရှိသည်။ ကျက်မှတ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အယ်မာထွေးနှင့်အတူ စာအုပ် လှန်တမ်း ကစားနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာမက ချီးကျျီးသောအခါ သူသည် မျက်နှာနှီ သွားပြီး မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

‘အေး အေး၊ စာဆက်ကျက်နေကြနော်’

ဆရာမ ပြန်ထွက်သွားသောအခါမှ ခင်ခင်လှသည် သက်ပြင်းကြီးဟင်းခနဲ့ချလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲတွင်င့်ထားသော သကြားလုံးကို ကမန်းကတန်း ဝါးစားလိုက်သည်။ ခုနတ်နှုန်းက တစ်ချိန်လုံး ရင်ထိတ်နေရ သည်။ ဆရာမကသာ သူ့ကို တစ်ခုခုမေးလျှင် မည်ကဲ့သို့ပြန်ဖြေရမည်ပင်မသိ။ ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့်င့်ထားသောသကြားလုံးက ထွက်ကျတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဆရာမလာပြီဆိုစဉ်က ခုံပေါ်တွင်လောင်းကြားတင်ထားသော သာကဲ

စွဲများကို ကမန်းကတန်းရှုက်နေရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ထဲတွင်ရှိသော သက္ကားလုံးကို အချိန်မီထွေးထုတ်ရန် သတိမရဘဲဖြစ် ခဲ့ရသည်။ ဆရာမ သူရှေ လာရပ်သောအခါမှပင် သတိရတော့သည်။ ထွေးထုတ်၍လည်းမရ၊ မျိုချု၍ လည်းမရနှင့်မို့ ဂေါ်လီလုံးခန့်ကြီးသော သက္ကားလုံးကြီးကို ပါးစောင်တွင် င့်ထားရင်း ရင်တဒိတိဒိတိခုန်နေခဲ့ရသည်။ အရေးထဲ ဆရာမက ချီးကျျုးနေပြန် သောအခါ မျက်နှာကိုပင် ဘယ်လိုထားရမည် မသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ယခုမှ အငြိုးတကြီးနှင့်ဝါးစားပစ်မိတော့သည်။ ရက္ကာင်သူတော်ကြောက်သူခိုး ခင်ခင်လှကို ကြည့်ရင်း တစ်တန်းလုံးကျိုတ်ပြီး ရယ်နေမိကြသည်။ အတန်းခေါင်းဆောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မဟုတ်တာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သော ခင်ခင်လှကို တစ်တန်း လုံးက ချုစ်ကြလေသည်။ သူကိုယ်တိုင် မှန်ခိုးစားလေ့ရှိသဖြင့် အခြားသူများ မှန်ခိုးစားသည်ကိုတွေ့သောအခါ မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်တတ်သည်။ သူကိုယ် တိုင် စာခိုးချလေ့ရှိ သဖြင့် အခြားသူများခိုးချသည်ကိုလည်း မျက်ကွယ်ပြုတတ်သူ မို့ သူကိုသာ အစဉ်အမြဲ အတန်းခေါင်းဆောင်တင်ကြသည်။ ခင်ခင်လှသည် စာသိပ်မတော်သော်လည်း ရိုးသားပွင့်လင်းသဖြင့် ဆရာမများကလည်း ချုစ်ကြ ပြန်သည်။ စုလိုင်ကမူ ခင်ခင်လှကို သိပ်သဘာ့မကျချေ။ ဆရာမများရှေတွင် အမှတ်ယူပြီး ကွယ်ရာတွင် ထင်ရာလုပ်သောသူဟုသာ ထင်မြင်ယူဆမိ သည်။ ထို့ကြောင့် အထင်လည်း မကြီး ခင်လည်း သိပ်မခင်ချေ။ ခင်ခင်လှကိုသာ မဟုတ်။ စုလိုင် မည်သူကိုမှုလည်း သိပ်မခင်ပေ။ အေးအေးသာနေတတ်သည်။

‘မိသက်’

‘ဘာလဲဟဲ’

‘ကိုကိုကပြောတယ် သိလား’

‘ဘာတဲ့လဲ၊ ဘာတဲ့လဲ’

သက်သက်က ပျောပျောသလဲဟန်နှင့် ပြောင်ချော်ချော်မေးသည်။ သို့ သော် အမှန်တကယ်စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မျက်လုံးလေးများက ဖော်ပြ နေကြသည်။

‘ကြိုက်တယ်တဲ့’

‘ဟင်၊ ရှက်စရာကြီး’

‘ဟုတ်တယ်၊ လက်ဖက်သုပ် သိပ်ကြိုက်တာပဲတဲ့’

‘အယ်၊ ခွေးမ’

သက်သက်သည် မျက်နှာလေးနီသွားပြီး အမာညိုပေါင်ကို ရှက်ရှက် နှင့်လှမ်းဆိတ်လိုက်သည်။ အမာညိုက သက်သက်၏လက်ကိုလှမ်း၍ ဖမ်းကိုင် ထားရင်း ရယ်နေသည်။

‘ယောက်မရယ်၊ နင်ကလည်း ငါကိုချဉ်းအားကိုးနေလို့ဖြစ်မှာလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း အားထုတ်ဦးမှပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်အစ်ကိုကို ရည်းစားစာရေးပေးရမှာလား၊ ကိုကျော်ထွန်းညီရယ် ရှင့်ကိုလေ ကျွန်မ ချစ်လိုက်ရတာ ဆတ်ဆတ်ကို တုန်နေ တာပဲလို့ ရေးပေးလိုက်မယ်လေ၊ ကဲ’

သက်သက်က အခွဲတိုက်ကာ ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်လမ်းကျော်သာဝေး၍ အိမ်ချင်းနီးသည်။ ကျော်ထွန်းညီနှင့်ကစားပက် မဟုတ်သော်လည်း အပို့ဖော် မဝင်မိကတည်းက သိခဲ့ခင်ခဲ့ရသည်။ အမာညို ခေါ်သလိုပင် သူကလည်း ‘ကိုကို’ ဟု လိုက်ခေါ်လေသည်။

‘နင်ကလည်းဟယ် စိတ်ချဉ်းပဲ၊ ဒီလောက်တော့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေ မဲ့ အိမ်ကိုလာရင် အလှလေးဘာလေးပြင်ပြီးလာလေဟာ၊ ဒါမှ ကိုကိုက ကြိုက် မှာပေါ့၊ ယောက်ဗျားဆိုတာ လှရင်ကြိုက်တာပဲဟာ’

‘ဟေ့ အေးဟယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟင် ချက်တယ်၊ ချက်တာပေါ့’

သက်သက်က မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ မပီကလာ ပီကလာ နှင့် ရွတ်နောက်နောက်ပြောလေသည်။ စုလိုင်သည် တွက်လက်စသချို့ပွဲစွာ အဖြေထွက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ခါးကိုဆန့်ကာ အညာင်းဖြေလိုက်သည်။ ထို နောက် အခန်းအနောက်ဘက်ရေအိုးစင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စုလိုင်၏ နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း အမာညိုက တိုးတိုးလေးပြောသည်။

‘ဦးဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ကိုကိုက စုလိုင်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားတယ်ဟ၊ ဘယ် သူလဲတဲ့ မေးနေတယ်’

‘စုလိုင်က လှတာကိုး’

သက်သက်ကမှတ်ချက်ချရင်း သူမျက်လုံး အစ်အစ်ကလေးများကို စိတ်ထဲမှ မကျေမန်ပုံဖြစ်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးကလေးများသည် စုလိုင်လိုင်းဝန်းလှပပြီး မျက်တောင်ရည်များ ဘောင်ခတ်ထားပါက ဓတ်ပုံထဲတွင်

တူးခြားပေါ်လွင်လိမ့်မည်ထင်သည်။

‘ယူက လှတာကိုး’

သက်သက်က ဒုတိယအကြံမြေပြောမိပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံးအကြံမ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မနာလိုဖြစ်မိလေသည်။

စုလိုင်ကိုဖြစ်သည်။

ထို့ထက် ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် စုလိုင်၏ အလှအပကို ဖြစ်လေသည်။

*

သက်သက် ဒုတိယအကြံမ် စုလိုင်ကို မနာလိုဖြစ်မိသည်ကား သချာဖြေသော နေ့တွင်ဖြစ်သည်။

‘ဟယ် လျှမ်းလိုက်တာ၊ ငါ့နယ် လျှမ်းသွားတယ် သေလိုက်ပါတော့ လား မိသက်ရယ်’

သက်သက်သည် သူ့နှုံးကိုသူထုကာ အော်မိသည်။ မတွက်တတ်သည်မဟုတ်ပါဘဲနှင့် အပေါင်းအနှုတ်၊ အမြှောက် အစားလွှဲသောကြောင့် အဖြမ်းရသည်မျို့ စိတ်ထဲတွင် မချိတရိဖြစ်ရသည်။ ချံးပွဲချု ငါလိုက်တော့ မလို မျက်ရည်များ ရစ်စိုင်းကာ နှုတ်ခမ်းလေးများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်အထိ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

‘ငါးပုဒ်ခွဲပဲမှုန်တယ်၊ တစ်ပုဒ်က အဖြနားရောက်ခါနီးမှ ချော်ထွက်သွားတယ်ဟာ’

‘တော်သေးတာပေါ့အမာညိုရဲ့၊ ငါက ခုနှစ်ပုဒ်ဖြေများ သုံးပုဒ်လုံးလုံး လျှမ်းလွှတ်လိုက်တယ်၊ ပုဒ်ခွဲတစ်ပုဒ်က မှားသေးတယ်၊ ကဲ အောင်ရင် တောင်ကံကောင်း’

သက်သက်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။

‘ခုနှစ်ပုဒ်များ သုံးပုဒ်ခွဲမှုန်နေပြီပဲ မိသက်ရယ်၊ အမှတ်ငါးဆယ်ရှင် မဆိုးပါဘူး၊ အောင်နေတာပဲ’

အမာညိုက တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အားပေးနေစဉ် သက်သက်သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ငါတ်တုတ်လေးထိုင်ချုလိုက်သည်။ ထို့နောက် အေးလူများကို

ပင် မရက်နိုင်ဘဲ ရှိက်နေလေသည်။

‘အောင်ရုံလေး ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီအမှတ်ကလေးနဲ့ ငါဖြစ်ချင်တဲ့
အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်မှာလားဟဲ’

‘နှင်ကလည်းဟာ အကောင်းဘက်က တွေးစမ်းပါ၊ အကုန်လုံးမှား
တာနဲ့စာရင် သုံးပုဒ်ခွဲမှန်တာက သိပ်ကောင်းနေတာပဲ’

‘ဘာကောင်းတာလဲ၊ ချီး ချီးမှပဲ၊ ကောင်းရင် နှင့်အမှတ်နဲ့ ငါအမှတ်
နဲ့ လဲပါလား’

သက်သက်သည် ကလေးဆန်စွာပင် ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောလေသည်။
ထို့နောက် မျက်ရည်များကို အကျိုလက်နားနှင့်ပင့်ပြီးပွတ်သုတ်သည်။ အမာညို
က သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ သတိရပြီး
ကမန်းကတန်းလက်ကိုပြန်ဆုတ်သည်။ သို့သော် မမိတော့ချေ။ သက်သက်
သည် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးလှမ်း၍ခွဲယူကာ ရှိုးခနဲ့ နှပ်ညှစ်ထည့်လိုက်သည်။

အမာညိုသည် သူ၏လက်ကိုင်ပဝါလေးကို မျက်နှာငယ်ငယ်ကလေး
နှင့် နှမောတသစ္စကြည့်နေမိသည်။ စာမေးပွဲအတွင်း နေ့တိုင်း ဆောင်ထားရန်
ဗားကရာမှာဘုန်းကြီးတစ်ပါးက မန်းမှုတ်ပေးထားသော ဆေးလက်ကိုင်ပဝါလေး
ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ကိုင်ပဝါလေးကို စာမေးပွဲဖြေနေစဉ် ခုံပေါ်တင်ထားပြီး အိမ်
ပြန်ရောက်သောအခါ ဘုရားစင်တွင် တရိုတော့ တင်ထားရမည်ဟု ဆိုလေ
သည်။ စာမေးပွဲအခန်းထဲမှ အထွက်၌ လက်ထဲတွင် ဖွွ့ဖိုင်ထားရင်း ရိုးရိုး
လက်ကိုင်ပဝါမှတ်၍ အမှတ်မဲ့ လှမ်းပေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟယ် ဟိုမှာ အဖြစာရွက်တွေယူသွားပြီ၊ မိမာညို ငါလိုက်လှချင်
တယ်ဟယ် လှချင်တယ်၊ ပြန်ဖြေချင်တယ်’

‘အဖြစာရွက်များကို သယ်သွားသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ သက်
သက်သည် မြေကြီးကိုဖနောင့်နှင့်ပေါက်ရင်း ကျိုတ်မနိုင်ခဲ့မရ အော်ပြန်လေသည်။
စင်စစ်အားဖြင့် သက်သက်သည် အမာညိုထက် သချိုာတော်လေသည်။ လစဉ်
စာမေးပွဲများ၌လည်း အမြဲလိုလို အမှတ်ပြည့်နီးပါးရတတ်သည်။ အရေးကြီးဆုံး
စာမေးပွဲကြီးကျုမှ မှန်ချင်လွန်းအောကြီးပြီး တစ်လွှဲတွေ့လျှောက်ဖြစ်ကုန်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ထိုတစ်လွှဲများက ပြင်၍မရသော တစ်လွှဲများဖြစ်သည်။ ထိုအမှတ်
များပေါ်မှတည်ပြီး တက္ကသိုလ်ပညာကို သင်ယူကြရမည်မို့ သက်သက်ခများ
သူဖြစ်ချင်လှသော အင်ဂျင်နီယာမ ကြီးဖြစ်ရန် သိပ်ပြီး မလွယ်ကူလှတော့ချေ။

‘စုလှိုင် ဟော စုလှိုင် ဘယ်နှပ် မှန်လဲဟင်’

အမာဉ်ဗုကလှမ်းအော်ပြီးမေးသောအခါ ကျောင်းပေါက်ဝနားရောက်
နေသော စုလှိုင်က လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခပ်ဖေးဖေးပြန်လျှောက်လာ
လေသည်။

‘အဖြတွေ တိုက်ကြည့်ပြီးပလားဟင်’

‘အင်း’

‘ဘယ်လောက်မှန်လဲ’

အမာဉ်ဗုက အလောတကြီးမေးသည်။ သက်သက် ရှတ်တရှက် မျက်
ရည်အကျေပ်သွားပြီး စုလှိုင်ကိုမေ့ကြည့်သည်။ အလိုလိုနားစွင့်မိလျက်သား
ဖြစ်သွားသည်။ စုလှိုင်သည် မြေက်ခင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်းမှ သူ့ကို
မေ့ကြည့်နေသော သက်သက်ကို အံ့ဩသလိုကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခပ်အေး
အေး ဖြေလေသည်။

‘အကုန်မှန်တယ် ထင်တာပဲ’

‘ဟယ် တော်လိုက်တာဟယ်’

အမာဉ်ဗုက ချီးကျျီးလိုက်စဉ် သက်သက်၏ပါးပြင်ပေါ်သို့မျက်ရည်
များ စီးကျလာပြန်လေသည်။ ထို့နောက် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒုတိယ အကြေမှ
မနာလိုဖြစ်မိပြန်လေသည်။ စုလှိုင်ကိုဖြစ်သည်။ ဒီထက်ရှင်းရှင်း ပြောရလျှင်
အကုန်လုံးမှန်အောင်ဖြေစိန်သော စုလှိုင်၏ဉာဏ်ရည်ကို ဖြစ်သည်။

‘သက်သက်က ဘာလို့ ငိုနေတာလဲဟင်’

‘သုံးပုဒ်ခွဲတောင် မှားသွားလို့တဲ့’

‘ဟယ် လွယ်လွယ်လေးတွေကိုများ’

အမာဉ်ဗုက သက်သက်ကိုယ်စား ဝင်ဖြေသည်။ စုလှိုင်၏မှတ်ချက်ကို
ကြားရသောအခါ သက်သက်သည် ရှတ်တရှက်ဒေါသဖြစ်သွားပြီး နေရာမှ
ဆတ်ခနဲ့ထလိုက်မိသည်။ စုလှိုင်တော်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ပြင်းစရာ မလိုပါ
ပေ။ သို့သော် သူတော်တိုင်း သူတစ်ပါးကို နှီမ်နှီမ်ချချ ပြောရန် မလိုပါ။ သုံးပုဒ်
ခွဲလုံးလုံးမှားသူကို အကုန်လုံးမှန်သူက ‘လွယ်လွယ်လေးတွေကိုများ’ ဟု ပြော
ခြင်းသည် နှီမ်ချခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိရင်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲ
တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော အစိုင်အခဲသည် ထွက်ပေါက်ရှာ၍တွေ့သွားသည်။
သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုပြန်ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ဘာပြောရမည်မသိဘဲ

စကားစ ရှာမရဖြစ်နေသည်။

‘ဟူ မိဉ္ဂီ’

‘ကိုကို’

အခြေအနေက တင်းမာတော့မည်ပြုစဉ် ရတ်တရက် အာရုံပြောင်း သွားသည်။ အမာဉ်ဗို၏အနီးသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့်လျှောက်လာသော ကျော် ထွန်းညိုကို စောင့်ကြည့်ရင်း သက်သက်သည် မျက်ရည်များကို ကမန်း ကတန်း သုတေလိုက်မိလေသည်။

‘ကြာလှချေလားလို့ စိတ်တောင်ပူလာရော၊ စောင့်နေရတာ စိတ် မရည်တာနဲ့ ဝင်လာတာ နင်က လေပါနေတာပေါ့လေ။ ကားကရုံးကား ဟာ၊ အကြာကြီးစောင့်နေရရင် ဖေဖေ ဆူလိမ့်မယ်’

‘အင်းပါ အင်းပါ ကိုကိုရာ၊ အဖြေတိုက်နေတာပါ’

‘အားလုံးမှန်ရဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း ဒါပေမဲ့ ငါးပုဒ်ခွဲမှန်ပါတယ်’

‘အင်း သိပ်တော့မဆိုးပါဘူး’

ကျော်ထွန်းညိုက ဓါဌာည့်လိုက်သောအခါ သက်သက်သည် ပြန် မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချထားလေသည်။ ဖိနပ်ဦးနှင့်မြှုက်ပင်လေးများကို ထိုး ကော်နေရင်း သူ့ကို ‘ဖြေနိုင်လား’ ဟု လှမ်းချုံမေးလိုက်မည်ဟု စိုးခွဲ့နေမိသည်။ ကြောက်ချုံချုံပင်မဆုံးသေး၊ မေးသံကိုကြားရတော့သည်။

‘သက်သက်ရော ဘယ်နှုန်ပုဒ်မှန်လဲ’

သက်သက်သည် ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါပြ လိုက်သည်။ စကားပြောလိုက်ပါက ငိုသံပါသွားမည်စိုးသဖြင့် ပါးစပ်ကို တင်း တင်းပိတ်ထားသည်။

‘သုံးပုဒ်ခွဲထဲမှန်တယ်လို့ဆိုပြီးထိုင်းနေတာကိုကိုရာ၊ ချွေးလိုက်ပါဦး၊ အမာဉ်ဗျာ့ချွော့တာတော့ မရဘူး’

အမာဉ်ဗိုက အရေးထဲ တွန်းပေးနေပြန်လေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုက သက်သက်၏နီအစ်နေသောမျက်လုံးလေးများကိုကြည့်ကာ ပြီးလိုက်သည်။

‘သက်သက်က ကလေးကျနေတာပဲ၊ အောင်ရင်တော်ရောပေါ့၊ ဒီပြင် ဘာသာတွေ ဂုဏ်ထူးရအောင်ဖြေပေါ့’

‘သူက အင်ဂျင်နီယာ မဖြစ်မှာစိုးနေတာကိုကိုရာ၊ အင်ဂျင်နီယာမဖြစ်

တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ မိသက်ရ၊ အင်ဂျင်နီယာကတော်လုပ်လိုက်ပေါ့နော် ကို
ကိုရှာ’

အမာညိုက ရူးသလို ပေါသလို ပြောလိုက်သောအခါ သက်သက်
သည် ရှက်ရှက်နှင့်မျက်နှာလေးငံ့သွားသည်။ ပြီးရယ်နေသော အင်ဂျင်နီယာ
ကျောင်းသားကြီးကို နိုးကြည့်ရင်း ရင်ခုန်လာလေသည်။

စုလိုင်သည် သူတို့သုံးဦးကိုပြုမဲ့သက်စွာရပ်၍ကြည့်နေလေသည်။ ထို
နောက် လူည့်ထွက်သွားတော့မည်ပြုစဉ် ကျော်ထွန်းညိုက လှမ်း၍ပြီးပြလေ
သည်။ စုလိုင်သည် ရတ်တရက်ပြန်မပြီးမိသေးဘဲ သူ့ကိုစိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ
သော မျက်ဝန်းညိုများကို ခပ်အေးအေး ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

‘သူက စုလိုင်လေ အမာညိုတို့အတန်းထဲကပဲ၊ စုလိုင် သူက ကိုကို၊
နာမည်က ကျော်ထွန်းညိုတဲ့၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ် ရောက်ပြီလေ’
‘ဟုတ်လား’

စုလိုင်က ခေါင်းညိုတ်ပြလိုက်စဉ် ကျော်ထွန်းညို၏ မျက်နှာအပြောင်း
အလဲကို သက်သက်က လှမ်း၍အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။

‘ဖြန့်နိုင်လားခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အကုန်လုံး မှန်တယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုက ဖော်ရွှေစွာမေးသော်လည်း စုလိုင်က မပွင့်တပွင့်လေး
သာပြီး၍ ခေါင်းကိုသာ အတွင်းညိုတ်နေသည်။ နက်မှောင်ပျော်ပျောင်းသော
ဆံပင်များကို နောက်ဘက်သို့အကုန်သိမ်းတင်ထားပြီး ဖဲဗြားစိမ်းစိမ်းလေးနှင့်
စည်းထားသည်မှလွှဲ၍ သူ့မျက်နှာတွင် ဘာအပြင်အဆင်မှမရှိပေ။ သနပ်ခါး
မလိမ်းဘဲ အဆီတမျိုးမျိုးလိမ်းထားဟန်ရှိသည်။ ဝင်းပြီး ပြောင်နေသော်လည်း
တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေလေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ထိုမျက်နှာလေးကို စိတ်
ကူးထဲ၌ တစ်ပတ်လျှို့ဆံထုံးထုံးပြီး နှင့်းဆီဖြူလေး တစ်ပွင့်ပန်ဆင်ကြည့်မိသည်။
ရွှေဘိုသနပ်ခါးဝါဝါလေးလိမ်းကြည့်မိသည်။

‘ကိုကိုတို့များ ငမ်းလိုက်တာ’

အိမ်သို့ရောက်သည်အထိပင် မအောင့်နိုင်ချော် ကားပေါ်ရောက်သည်
နှင့် အမာညိုက ရန်တွေတော့သည်။ သို့သော် ကျော်ထွန်းညိုက မကြားချင်

ဟန်ဆောင်ပြီး စကားလွှဲလေသည်။

‘ကဲ ဦးလေးရေ ဒီကောင်မလေး လေကြာရည်နေလို့ ကြာနေတာဗျ၊
အိမ်ကိုသာ မြန်မြန်မောင်းပေတော့၊ စာမေးပွဲကိုစွဲမြို့ ရုံးကားယူသုံးရတာ၊ ဖေဖေက
အိမ်ကိုစွဲကို ရုံးကားသုံးစေချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကြာနေရင် စိတ်တို့းမယ်’

‘သူငဗ်းတာ ကြာတာများ’ ဟု အမာညိုသည် မကျေမနပ်နှင့်ထပ်ပြီး
ပြောလိုက်ချင်သေးသော်လည်း၊ တော်ကြာ ရှက်ရမ်းရမ်းမည်ကိုကြောက်ရ^၁
သဖြင့် မပြောရဲတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုသာ တစ်အား
ပစ်ထိုးလိုက်ရလေသည်။

‘မေးခွန်းပြစ်မ်း၊ ဘယ်လောက်ခက်လို့ တစ်ပုဒ်ခွဲမှားလိုက်တာလဲ’

ကျော်ထွန်းညိုက အာရုံလွှဲ၍ တောင်းသည်။ အမာညိုသည် ပြချင်အောင်လွှာယ်အိတ်ထဲမှုမေးခွန်းစာရွက်ကလေးကို ခပ်သွက်သွက် နှိုက်ယူလိုက်သည်။
‘အယ်’

မေးခွန်းစာရွက်ကို မစမ်းမိချေ၊ အေးစိစိ ခွဲကျိုကျိုဖြစ်နေသော လက်
ကိုင်ပဝါကိုသာစမ်းမိသည်။ မိရွေသက် ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

မျက်နှာလေး ရှုံးမဲ့သွားကာ လက်ကိုဆတ်ခနဲ့ ပြန်ထုတ်လိုက်သော
အခါ အမာညိုအား မျက်လုံးပြီးချုံကြည့်ရင်း ကျော်ထွန်းညိုက မေးသည်။ အမာ
ညိုသည် သူ၏လက်ချောင်းများကို ကားကားကြီး ဖြန့်ထားသည်။ သူတ်စရာ
ရှာရင်း နှုတ်ခမ်းစူလာသည်။ အသံက အလိုလို ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာလေ
သည်။

‘နှပ်ချေး’

‘ဘာ’

‘နှပ်ချေးပေါ့ နှပ်ချေးပေလို့ သက်သက်ရဲ့ နှပ်ချေး’

‘ဟောဗျာ’

အမာညိုသည် မျက်နှာလေးရှုံးမဲ့ပြီး ကြံ့ရာမဂ္ဂဖြစ်လာပြီး ကျော်ထွန်း
ညို၏ ပုဆိုးစနှင့် ဖျတ်ခနဲ့ လှမ်းသုတ်လိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ဘာမသိ
ညာမသိ ရှတ်တရက် အငိုက်မိသွားသည်။ ဇာတ်ရည်လည်သော အချိန်တွင်
သူ့ပုဆိုး၌ နှပ်ချေးတွေပေလျက်ရှိပေပြီး။

‘ကြည့်စမ်း ခွေးမ’

ဝတ်ထားသောပုဆိုးမ့် ချွတ်ပစ်၍လည်းမရပေ၊ ထို့ကြောင့် ဖွံ့ရာစွာ င့်ကြည့်ရင်း ဒေါသတွေတလိပ်လိပ်တက်လာသည်။ အမှုညို၏ခေါင်းကို တစ်အားထုချလိုက်တော့မလို လက်တရွယ်ရွယ်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် တကယ် မထုဖြစ်ဘဲ မျက်လုံးကြီးသာ တစ်အားပြူးလာရင်း ‘ခွေးမ ခွေးမ အညှစ်အပတ်မ’ ဟု ရော်နေလေသည်။

အမှုညိုသည်ကား တစ်ဖက်ထောင့်တွင်ကပ်နေရင်း ခေါင်းကလေး ပုနေသည်။ စိတ်ထဲတွင် ရယ်ချင်နေသော်လည်း ဖွင့်ဟာမရယ်ရဲသည့်အတွက် အတင်းတည်ထားရသောမျက်နှာလေးသည် အပိုးမသေလှပေ။ သက်သက်ကို အရေးမစိုက်ဘဲ စုလိုင်ကိုသာ အင်မ်းသန်နေသော ကိုကိုအား ဒီနည်းနှင့် ဆုံးမ လိုက်ရ၍ အမှုညို၏စိတ်ထဲတွင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

*

‘ဟေး စု’

ဖရက်ဒီ၏အသံသည် တယ်လီဖုန်းခြက်ထဲမှ ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပေါ်လာသည်။ သူ့အသံကိုကြားသောအခါ စုလိုင် ရင်ခုန်လာသည်။ အောင် စာရင်းကိုသတင်းစာတိုက်တွင် သွားကြည့်ပြီး ဖုန်းဆက်မည်ဟု သူကပြောထား သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

‘ဖ ရက် ဒီ ယူ သိ ပြီ လား’

‘အင်း’

‘ဘယ်လိုလဲ ဘယ်လိုလဲ’

‘နာမည် ရှာမတွေ့ဘူး’

‘ဟင်း’

စုလိုင်၏ခေါင်းထဲတွင် ဆူဝေသွားသည်။ ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု စိတ်ထဲမှအော်ဟစ်နေမိသော်လည်း ဒူးနှစ်ဖက် ရုတ်တရက် ယိုင်ဥွှတ်သွား လေသည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲကိုမိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်၌ တစ်ဖက်မှ ရယ်သံကိုကြားရသည်။

‘ကွန်းဂရက်ကျူးလေးရင်း စုလိုင်၊ ကွန်းဂရက်ကျူးလေးရင်း’

‘အိုး ဖရက်ဒီ’

‘အောင်ပါတယ်အချစ်ရယ် အောင်ပါတယ်ကဲ့’

‘အို ယူ သိပ်နောက်တာပဲ’
 ‘ဆောရီးကွယ် စု တော်တော်လန့်သွားလား’
 ‘လန့်တာပဲ့ နောက်ပြီး နောက်ပြီး’
 ‘နောက်ပြီး ဂုဏ်ထူး သုံးခု ခင်ဗျာ’
 ‘ဟင် သုံးခုထဲလား’

စုလှိုင်က မကျေမနပ်လေး ပြောလိုက်မိသည်။ ဖရက်ဒီက အားပါး
 တရ ရယ်ပြန်လေသည်။

‘လေဘကြီးလှချေကလား ဒါလင်၊ ယူက ဒီဘယ်နှုလုံးမှန်းထား
 လို့လဲ’

‘အို ဘာသာစုံမှန်းတာပဲ’

‘စု’

‘အင်’

‘ချစ်တယ်ကွာ’

‘အိုကွာ အရေးထဲမှာ’

စုလှိုင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကလေးကို ခွဲပဲခနဲပြန်ချလိုက်ပြီး အိမ
 ပေါ်ထပ်သို့ပြီးတက်ခဲ့သည်။ လောကားပေါ်မှဆင်းလာသော မအေးတင်သည်
 စုလှိုင်ကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ တိုက်မိမည်စိုးသောကြောင့် ကမန်း
 ကတန်း ဘေးသို့ကပ်၍ရပ်ပေးလိုက်လေသည်။ စုလှိုင်ကို ထိုကဲ့သို့ ခွင့်ခွင့် လန်း
 လန်း သွက်သွက်လက်လက်တွေ့ရခဲ့လှလေသည်။

‘မာမီရေ မာမီ’

စုလှိုင်သည် မာမီအခန်းထဲသို့ခုန်၍ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင်
 ဒက်ဒီကိုပါတွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးလုံးဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာ
 ဆောင် တစ်ခုခုသွားရန်ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘ဒက်ဒီ မာမီ စု အောင်တယ်’

‘ဟော ဟုတ်လား’

ဒက်ဒီသည် အားရပါးရပြီးရင်း စုလှိုင်၏ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ညွှန်
 လိုက်သည်။ ဒက်ဒီ၏သံသယမျက်လုံးများတွင် စိတ်ဝင်နေပြီး ကျေနပ်နေမှုကို
 ရှာ၍တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စုလှိုင်ပျော်သွားသည်။

‘ဂုဏ်ထူးက သုံးခု’

‘တော်တယ်ဟု မာမိသမီးက တကယ်တော်တယ်’

မာမိက စုလှိုင်၏နဖူးလေးကိုအသာမွေးလိုက်သည်။ မာမ့်ကိုယ်မှ သင်းပုံ့မွေးထံ့နေသောရန်းများသည် စုလှိုင်၏နဖူးလေးတွင်ပင်စွဲချုန်ရစ်လေ သည်။ စုလှိုင်သည် သူ့နဖူးကိုသူ ဖွံ့ဖြိုးစမ်းကြည့်လိုက်မိရင်း ရင်ထဲတွင်နွေးသွားကာ မျက်ရည်ရစ်ပဲလာသည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိသာ ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘဲ ထာဝစဉ်ပင် ယခုလိုကြည်သာနေကြမည်ဆိုပါက မည်မျှကောင်းလိုက်မည် နည်းဟု တွေးလိုက်မိသည်။

မာမိနှင့်ဒက်ဒီသည် ထာဝစဉ် ရန်ဖြစ်နေကြသည်တော့ မဟုတ်ပါ ချေ။ တစ်လတွင် သုံးလေးရက် တစ်ပတ်တော့ ယခုလို ကြည်ကြည်သာသာ ရှိတတ်သည်။ ပွဲထိုင်သွားစရာရှိလျှင် ဒက်ဒီသည် မာမိနှင့်သာအတူသွားရမည်မို့ တစ်ခါတစ်ရုံးမကြည်သာသော်လည်း ဧတ္တစစ်ပြော်များကာ အတူတူ သွားတတ် သည်။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန်း ကြည်ကြည်သာသာနေပြီးလျှင်ကား ပြဿနာ တစ်ခုခုပေါ် အရင်းတည်ကာ စကားများတတ်ကြပြန်သည်။

‘စု မှန်ဖိုးယူမလား’

ဒက်ဒီကမေးသည်။ ရှပ်အကျိုအဖြူနှင့်ပိုးတိုက်ပုံအကျိုအဖြူကိုဝတ်ထားသဖြင့် ဒက်ဒီကိုကြည့်ရသည်မှာ ဖြူစွင်ပြီးသပ်ရပ်နေသည်။ စုလှိုင်သည် ဒက်ဒီကိုမော်ကြည့်ရင်း ဒက်ဒီ၏နံပါတ်နှစ်မှုမွေးသောသားငယ်ကို သတိရနေ သည်။ ထိုကလေးငယ်ကို စိတ်ထဲမှနေပြီး ပြင်းပြင်းပြပြ မနာလို ဖြစ်လာမိသည်။

‘ဟင့်အင်း’

စုလှိုင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မာမိသည် တစ်ကိုယ်လုံးမွေးထံ့နေ သော်လည်း မှန်ရှုံးတွင်ရပ်ပြီး ရေမွေးထပ်ဆွတ်နေသေးသည်။ မာမိရေမွေးပုလင်းဖွင့်သောအခါ တစ်ခန်းလုံးမွေးကြိုင်သွားသည်။

‘ဒီလိုဆို ဘာယူမလဲပြော’

ထူးထူးခြားခြားသဘောကောင်းနေသောဒက်ဒီက ထပ်မေးပြန်သည်။ မာမိကပါ ပြီးရယ်ရင်းတိုက်တွန်းသည်။

‘ပြောလိုက်သမီး ပြောလိုက်၊ သူ သဘောကောင်းနေတုန်း တန်ဖိုးကြီးကြီးတောင်းထားလိုက်’

စုလှိုင်၏နလုံးသားများက အရိုင်ပြင်းပြင်းခုန်လာကြလေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးများခြောက်လာသောကြောင့် လျှောနှင့်သပ်ရင်း ဒက်ဒီကိုမသိ မသာ

စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

‘စု ရပ်ရင်ကြည့်ချင်တယ်’

‘အောင်မယ်လေးဟဲ့စုရယ် ရပ်ရင်ကြည့်မှာများ၊ ကဲ ပြာ၊ ရပ်ရင်ဖီးက တစ်ရာယူမလား၊ နှစ်ရာယူမလား၊ ငါးရာယူမလား’

‘ငါးရာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်’

စုလိုင်က တိုးတိုးလေးပြောကာ မာမိုးလက်မောင်းအိဒီလေးများကို ဖက်တွယ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်များ ရင်ထဲတွင် ဒီလောက်လူပ်ရှားနေရသနည်း မပြောတတ်ပေ။ စုလိုင်သည် မျက်ရည်ဝဲကာ အသံလေးမသိမသာ တုန်နေ့လေသည်။

‘ဒက်ဒီနဲ့မာမိနဲ့ အတူတူကြည့်ချင်တယ်၊ ဒက်ဒီရယ် မာမိရယ် စုရယ် သုံးယောက်အတူတူ’

မရုံးမရဲ့လေးပြောသော စုလိုင်ကိုကြည့်ရင်း မာမိသည် ရှတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ စုလိုင်၏ လက်ကလေးများကိုညှစ်ကိုင်ကာ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေ့လေသည်။

ဒက်ဒီသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို စုလိုင်ကိုတွေ့ရှုကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် ပြုး၍ပြောလေသည်။

‘ကြည့်မှာပေါ့စုရယ်၊ ကဲ စုကြိုက်တဲ့ကား ရွေးထား ဟုတ်လား’

စုလိုင်သည် အခန်းထဲမှ ပျော်ဆွဲစွာပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်လုံးလေးများလည်း ထူးထူးခြားခြား တောက်ပလာသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း တေးတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ဆိုနေမိလေသည်။

*

အမာညိုသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ဒူးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်အတင်းဖိထားရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားနှင့်ကိုက်ထားသည်။

‘သိပ်လည်း ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့သမီးရယ်၊ အောင်မှာပါကွယ်’

မေမေက အားပေးနေသည်။ မေမေကြီးကမူ တုန်လူပ်နေသော အမာညို၏ ဒူးနှစ်လုံးကိုကြည့်ကာ ရယ်လေသည်။

‘ညီလင်းကလည်း ကြောလိုက်တာ’

အမာညိုက ညည်းလိုက်မိသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ညီလင်းထွက်သွားသည်မှာ သုံးမိနစ်ခန့်သာရှိသေးသည်။ ကျောင်းတွင်အောင်စာရင်းကပ်ထားမည်ဆို၍ ပြီးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမာညိုခများ ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ရန် သတ္တိမရှိရှာပေ။

‘ဟော၊ ဟော၊ အောင်စာရင်းထွက်နေပြီဆို’

သက်သက်သည် အိမ်ပေါ်သို့ အူယားဖားယားနှင့်ပြီးတက်လာသည်။ အခန်းထောင့်တွင်ကပ်ကာ ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်နေသော အမာညိုဆီကို ခပ်သွက်သွက်ပြီးလာသည်။

‘ညီလင်း သွားကြည့်နေတယ်’

‘ငါကြောက်လိုက်တာဟယ်’

သက်သက်သည် အမာညို၏ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကြံ့ကြံ့လေးထိုင်ကာ ဒူးကိုလက်နှင့်ပိုက်ထားရင်း မျက်နှာလေးင့်ထားလေသည်။ ပါးစပ်ကမူ တလူပ်လူပ်ဖြစ်နေသည်။ သမ္မဇ္ဈာတ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘အိမ်မှာ ဖေဖေလည်း မရှိဘူး၊ ခရီးထွက်သွားတယ်၊ ငါကိုယ်တိုင်လည်း သွားမကြည့်ရဘူး၊ ညီလင်းကို ငါခုန်ပါတ်ပြောလိုက်ရဲ့လား မိညို’

‘ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ သူတို့အလွတ်ရပါတယ် မိသက်ရဲ့၊ ကိုကိုရောညီလင်းရော သူတို့ကြည့်လာမှာပါ’

‘ငါကြောက်လိုက်တာဟယ်’

သက်သက်သည် ဒုတိယအကြိမ်ပြောမိပြန်လေသည်။ ထို့နောက်သမ္မဇ္ဈာတ်ပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးဖြစ်ပျက်နေပုံကိုကြည့်ရင်း မေမေကြီးက ပြီးရယ်နေသည်။ မေမေကမူ အားပေးဟန်နှင့် အမာညို၏လက်ကလေးများကိုလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လက်ချောင်းကလေးများသည်ချွေးစေးပြန်ကာအေးစက်နေသဖြင့် လန့်သွားဟန်ရှိသည်။

‘အောင်မယ်လေး၊ ငါသမီးသတ္တိခဲ့ကလည်း လက်တွေကိုအေးစက်နေတာဘဲ၊ မှန်းစမ်း သက်သက်ရဲ့လက်ကလေးကရော’

သက်သက်၏လက်များသည်ကား သာရှုပင်ဆိုးသေးသည်။ ရောတုံးတမျှ အေးစက်နေရသည့်အထဲ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ လက်များကသာ အေးစက်နေသော်လည်း နဖူးပြင်တွင်ကား ချွေးစို့နေသည်။ ချမ်းသလိုလို၊ အိုက်သလိုလိုနှင့် စိတ်တွေယောက်ယက်ခတ်နေသော မိန်းကလေး

နှစ်ဦးသည် သနားစရာလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်း နေလေသည်။
‘မိဉ္ဇီး၊ မိဉ္ဇီးရော’

ကျော်ထွန်းညို၏ အသံကိုကြားရသည်။ ညီလင်းကို အောင်စာရင်း
ကြည့်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ညီလင်းပြန်မရောက်မဲ့ ကိုကိုက မြို့ထဲ
မှ ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်စာရင်းထွက်ကြောင်းသိ၍ တစ်နေရာရာ
တွင် ဝင်ကြည့်ခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ အမာညိုသည် ရုတ်ခနဲ့ နေရာမှ ထပ်း
မှ ဆတ်ခနဲ့ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်အပ်ထားလိုက်
သည်။ ‘ကျသည်’ဟုပြောလိုက်မည်ကို မကြားရဲ့ဖြစ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ‘အောင်
သည်’ဟုဆိုပါက မကြားရမည်ကိုစိုးရှု လက်ကို မသိမသာလေး ပြန်ပြီး ခဲ့ထား
မဲ့ပြန်သည်။

‘မိဉ္ဇီး ဧေးမ၊ နင်အောင်တယ်ဟာ’

‘တကယ်၊ တကယ်လား’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ဝမ်းသာအားရအော်ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်
လာစဉ် အမာညိုသည် နေရာမှခုန်ထလိုက်သည်။

‘မိသက်ရော၊ မိသက်ရော’

သက်သက်၏ နိုင်မှုးသောမျက်လုံးလေးများသည် ပြုး၍ထွက်တော့
မယောင် ထင်မှတ်ရသည်။ ပြုးစိုင်းနေသောမျက်လုံးလေးများနှင့် ကျော်ထွန်းညို
ကို လုမ်းကြည့်နေသည်။ လက်သီးလေးနှစ်ဖက်ကို ကျွမ်းကျွမ်းပါအောင် ဆုပ်
ထားသည်။

ပြေးဝင်လာသော ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်ကိုတွေ့သောအခါ
ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ရီးတီးယောင်တော်
ဖြစ်သွားလေသည်။

‘သက်သက်ရော အောင်ရဲ့လား၊ မိသက်ရော’

အမာညိုက အမောတကော ထပ်ပြီး င မေးပြန်လေသည်။ ကျော်ထွန်းညို
က အမြှောက်နေသလို သက်သက်ကို အားနာသောမျက်နှာထားနှင့် လုမ်း
ကြည့်သည်။

‘ငါ ငါ၊ သတိမထားမိဘူး’

သူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ဖုံးဖိုကာ ဖြေသော်လည်း သက်သက်
နားလည်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများပြာဝေကာ ရင်ထဲတွင်ဆို့သွားလေသည်။

အခန်းထဲတွင်ရှိနေသော မေမေနှင့်မေမေကြီးတို့သည် ကြောင်ငေးငေးလေး ဖြစ်သွားသော သက်သက်ကို ဦးကြည့်နေမိကြသည်။ အမာဉ်အောင်သည်ကိုပင် ချက်ချင်းဝမ်းမသာနိုင်ကြတော့ပေ။

‘မမရေ ဟေ မမရာ မမ အောင်တယ်ဗျ’

‘ဟော ညီလင်း’

အခုမှုပြန်ရောက်လာသော ညီလင်းက ခြိုံကတည်းက အသံပြုကြီးနှင့် ကျံးပြီးအော်ဟစ်လာသည်။

‘မမ အောင်တယ်ဗျ၊ ဓာတုဖေဒရှုက်ထူးလည်း ပါတယ်၊ မမသက်တော့ မတွေ့ဘူးဗျ၊ ကျေတယ်ထင်တယ်ဗျ၊ အယ်မာထွေးလည်း အောင်တယ်၊ ရှုက်ထူး မပါဘူး၊ စုစုလှိုင်ဆိုတာက ရှုက်ထူးသုံးခု အယ် အယ်’

တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ခုန်ပေါက်ပြီးပြေးဝင်လာသော ညီလင်းသည် သက်သက်ကိုတွေ့သောအခါမှ အော်ရပ်သွားသည်။ သက်သက်သည် ညီလင်းကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးလှမ်းကြည့်ကာ ပြီးရယ်ပြလိုက်သေးသည်။ ထိုနောက်မှ ရှုတ်တရှုက်အားပြတ်သွားသလို နံရုကိုမိချုလိုက်သည်။

‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား သားတို့ရယ်၊ သားတို့များအကြည့်မှားတာလားသက်သက်က ကျောင်းမှာ အမာဉ်ထက်တောင်တော်တာပဲ’

မေမေက မယုံနိုင်သလိုဝင်ပြောနေစဉ် အမာဉ်သည် သက်သက်၏လက်မောင်းကလေးကိုညှစ်ပြီးကိုင်လိုက်သည်။ မိမိအောင်သဖြင့် ဝမ်းသာသည်က တစ်ပိုင်း၊ သက်သက်ကျေသဖြင့် ဝမ်းနည်းသည်က တစ်ပိုင်းမဲ့ ရင်ထဲတွင်တစ်ခြမ်းက ပူ တစ်ခြမ်းက အေးနေသလို ခံရခက်လှသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်ပြီး ငိုလည်းငိုချင်လေသည်။ ‘ငါးတန်းကတည်းက စပြီးတဲ့ လာသော အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကဲ့ချေပြီ’ ဟုစဉ်းစားမိသောအခါ အမာဉ်၏ရင်ထဲတွင် ဆိုသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သက်သက်မင့်မီ သူက အရင် မျက်ရည်ကျမိုလေတော့သည်။

‘အာ မမ ဘာလို့ငိုတာလဲ’

စာမေးပွဲရုံးသူကိုအားမပေးဘဲ အရှေ့မှထိုင်ကာ ဦးပြုနေသော အမာဉ်အား ညီလင်းက တအုံတည်လှမ်းမေးသည်။ ငေးကြောင်နေသော သက်သက်သည် အမာဉ်၏မျက်ရည်ကိုမြင်သောအခါမှ ဦးရန်သတိရသွားသည်။ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်တို့သည် တာကျိုးသလို ဒလဟော အန်ထွက်လာသည်။

‘မင့်ပါနဲ့မိသက်ရာ၊ မင့်ပါနဲ့’

အမာညိုက ငိုရင်းမြောလေသည်။ မေမေကြီးသည် အမာညိုလုပ်နေ ပုဂ္ဂိုကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းကာ သက်ပြင်းချမိရှာသည်။

သက်သက်သည် မျက်ရည်များကို လက်ဖမ့်နှင့်ပွတ်သူတ်ကာ နေ ရာမှဖြန်းခနဲထလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြေးသွားလေသည်။

‘ဟဲ ဟဲ သက်သက် အို သားကြီးလိုက်သွားစမ်း၊ တော်ကြာအရမ်း လျှောက်ပြေးပြီး ကားတိုက်နေဦးမယ်’

မေမေကအော်နေစဉ် ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်၏နောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်သွားသည်။

‘သက်သက်၊ ဟဲ မိသက်ရဲ့ နေပါဦး ဒို့ကိုစောင့်ပါဦး၊ လိုက်ပို့ပေးပါ မယ်’

ခြုံရောက်လုန်းခါမှ သက်သက်ကိုမိသည်။ သူ၏လက်မောင်း ပြည့် ပြည့်လေးကို အမှတ်မဲ့ဆွဲ၍ဖမ်းကိုင်လိုက်ရင်း စေတနာအပြည့်နှင့်ပြောလိုက် လေသည်။

သက်သက်သည် ကျော်ထွန်းညိုကိုမော်ကြည့်ရင်း ပို့ပြီးဝမ်းနည်းလာ သည်။ မျက်လုံးအစ်အစ်လေးတွင် မျက်ရည်များပြည့်လျုံနေပြီး နှုတ်ခမ်းလေးက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

‘စာမေးပွဲကျေတာများ အဆန်းလုပ်လို့ မိသက်ရယ်၊ ဒီနှစ်ဆက် ကြီးစား ဟုတ်လား၊ အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့အောင်တော့မှ စက်မှုတော်သို့လ် လာ ခဲ့နော်’

ဝမ်းနည်းအားငယ်နေရှာသော မိန်းကလေးကို ကျော်ထွန်းညိုက ကြုံနာစွာကြည့်ရင်း အားပေးစကားပြောမိလေသည်။

*

စုလိုင်သည် မာမိကြီး၏အခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြုကာကြည့်လိုက်သည်။ ဇည်သည် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဘက်မှမြင်ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း လည်ကုပ်တွင်ထောင်နေသော ပန်းပွားလေးကိုတွေ့ရသဖြင့် အန်တီရွှေမှန်း သိလိုက်သည်။ သူသည် ပုလဲပုတီး တိုကပ်ကပ်ကလေးကို ထာဝစဉ် ဆွဲတတ် ကောင်း စုလိုင်သိထားလေသည်။ မာမိကြီးနှင့်သက်တူရှယ်တူပင် ဖြစ်သော်

လည်း စုလိုင်က သူ့ကို အဘွားဟုခေါ်မည်ကို စိုးချွဲလှသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ 'အန်တီက အန်တီက' နှင့် ထည့်ပြောတတ်သော အပိုကြီးဖြစ်သည်။

'ဘာလဲ စုလိုင်'

မာမိကြီးက လှမ်းမေးသည်။ မာမိကြီး၏ ရှေတွင်ရှိသော ဗန်းလေး ထဲတွင် မာမိကြီးအတွက် ဉာစပြင်ထားသည်။ ဆီးချိုရှိသဖြင့် မာမိကြီးသည် အချိုအဆိုမှ လျှော့စားရသည်။ ဉာစကိုအောက်ထပ်ဆင်းမစားဘဲ အခန်းထဲသို့ ပိုပေးရလေသည်။

'ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး'

စုလိုင်သည် ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့မည်ပြီးမှ အန်တီရွှေက လှည့်ကြည့်နေသောကြောင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရသည်။ မအေးတင်များ မာမိကြီး၏ အခန်းထဲတွင်ရှိလေမည်လားဟု ကြည့်မိခိုင်းဖြစ်သည်။ ဉာန် ရပ်ရင်ကြည့်ရန် အတွက် ရွှေးထားသော ရွှေဝါရောင်အကျိုးလေးသည် အတန်ငယ် ကြေနေသည် ဟုထင်သောကြောင့် မီးပူတိုက်ခိုင်းရန် ဖြစ်သည်။

'စုလေး ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့အောင်တယ်နော်၊ သိပ်တော်တာပဲကွယ်'

အန်တီရွှေက ပြောသည်။ နီရဲနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စုလိုင်က ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်သည်။

'ဒီခေတ်ဆယ်တန်းများ အလကားပါပဲ အရွှေရယ်၊ ဘာတတ်လို့ လဲ၊ သူတို့သင်တဲ့ အက်လိုပ်စာကလည်း ကလေးတန်းသင်တာကျနေတာပဲ၊ ကချော်ကချော်တနဲ့ ထမင်းစား ရေသောက်တောင် ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ စိန်တို့ ခေတ်က လေးငါးခြားကိုတန်းဆိုရင် မွတ်နေပြီနော်'

'မှတ်မိသေးတယ် စိန်ရယ် ဟုတ်ပါရဲ့၊ အရွှေတို့ ငါးတန်းတွေနဲ့ ကျောင်းကိုလာစစ်တဲ့ မျက်နှာဖြူဘုံးကြီးတွေက မေးရင်မြန်းရင် အရွှေတို့က အက်လိုပ်လို့ ပြန်ဖြေရတာ'

'စုလိုင်၊ ဉာည်းတို့တွေ ဆယ်တန်းသာအောင်တယ်၊ ဉာည်းတို့၊ အတန်းထဲမှာ ဘယ်နဲ့ယောက်များ အက်လိုပ်လို့ရေရေလည်လည်ပြောတတ်သလဲ'

'အကုန်ပြောတတ်တယ်'

စုလိုင်က အခွဲတိုက်ကာ ဖြေလိုက်သည်။ စုလိုင်သည်နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးကို ချစ်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း သူတို့၏ 'မျက်နှာဖြူကိုယ်တော်ကြီးများ

တမ်းချင်း'ကို နား၏ဗြိုဟ်ဖြစ်သည်။

‘မတွေ့ရတာကြာလို့ထင်တယ်၊ စုကိုကြည့်ရတာ ဝလာသလိုပဲ’

အန်တီရွှေက အလိုက်တသိ စကားလွှဲလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော
ဒီအပိုကြီးသည် မာမိကြီးလောက်တော့မဆိုးဟု စုလိုင်တွေးလိုက်မိသည်။
မာမိကြီးကမူ အနည်းငယ်မျှ အလိုက်သိသူမဟုတ်ပေ။ သူများ နားထောင်ချင်
သော မထောင်ချင်သော၊ စိတ်ဝင်စားသော မစားသော စဉ်းငယ်မျှ ဂရာစိုက်
လေ့မရှိပေ။ သူပြောချင်ရာကိုသာ ပါးစပ်မှ တံတွေးများ စင်တွေက်အောင် မနား
တမ်းပြောတတ်သူဖြစ်လေသည်။

‘ညည်းဒက်ဒီရော ပိန်သလား ဝသလား စုလိုင်’

မာမိကြီးက ဝင်မေးပြန်သည်။ တစ်အိမ်တည်းသာနေသော်လည်း
မာမိကြီးနှင့်ဒက်ဒီသည် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ကြပေ။ မာမိကြီးကို အိမ်ဦးခန်းတွင်
သူနာပြုဆရာမ ဌားထားပေးကာ ပြုစုထားသော်လည်း ဒက်ဒီမပြောနှင့် မာမိ
ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် အရေးတစိုက်မရှိလှပေ။ မာမိကြီးနှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီး နေလေ့
မရှိပေ။ စုလိုင်ကို ငယ်ငယ်တုန်းကနာနဲ့လက်ထဲအပ်ထားသလို ယခုအခါ၌
မာမိကြီးကိုလည်း ဆရာမလက်ထဲအပ်ထားလေသည်။ စုလိုင်တို့အိမ်ကြီးက
လည်း တစ်ယောက်အခန်းကိုတစ်ယောက် ကူးမလာလျှင် ဆုံးနိုင်ခဲ့သော အိမ်
ကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲတွင်အနေများသော အဘွားနှင့် အပြင်
သို့ အထွက်များသော ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့သည် မဆုံးဖြစ်ကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်
တစ်ခါတစ်ရုံ မာမိကြီးက စိတ်တို့လာသောအခါများတွင် ထိုက္ခာသို့ ခွဲ့ကာ မေး
တတ်လေသည်။

‘ဒက်ဒီကတော့ ဝပါတယ်၊ မာမိက ခုတလော နည်းနည်းပိန်သလိုပဲ’

‘ဖရိုက်တာ ညောင်းတယ်အော့ အညောင်းမိတာပေါ့၊ သူရော ကြည်
ကြည်ရော အတူတူပဲ၊ ဟိုမိန်းမကတော့ လင်သေပြီး ဖဲ့စိုင်းထောင်စားတာ
သူငြေးတောင်ဖြစ်နေပြီ၊ ကြည်ကြည်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား အခြား မမမိရဲ့
သားနဲ့ရတာလေ’

‘သိပါတယ် စိန်ရဲ့’

‘ဒါနဲ့ သူ့ရဲ့သား ဖရက်၊ အဲ ဖရက်ဒီက ညည်းကိုကြိုက်နေတယ်ဆို
စုလိုင်’

‘ဟင် ဘယ်သူပြော’

စုလိုင်က တအဲတယ်လေး မေးလိုက်သည်။ မာမီကြီးသည် ပါးနပ်စွာ ပြံးရင်း မျက်လုံးက အပိုရာဘေးရိတယ်လီဖုန်းဆီသို့ရောက်သွားသည်။ စုလိုင် ချက်ချင်းနားလည်လိုက်လေသည်။ စုလိုင်တို့အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်း လိုင်းခဲ့များ ရှိသည်။ မာမီကြီး၏ အခန်းတွင်လည်း တစ်လုံးထားပေးထားသည်။ ဖရက်ဒီ နှင့်စုလိုင် စကားပြောသောအခါများတွင် မာမီကြီးက ကြားမှ ဖြတ်ကာ နားထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

‘ကောင်လေးက မဆိုပါဘူး၊ ကောလိပ်လည်းရောက်နေပြီပဲ၊ နောက်ပြီး သားတစ်ယောက်တည်း၊ သူ့အမေရာထားသမျှ သူ့အကုန်ရမှာ’

မာမီကြီးက ဆက်ပြောနေစဉ် စုလိုင်သည်ဒါသငွေငွေထွက်လာလေ သည်။ သူတစ်ပါးစကားပြောနေသည်ကို ကြားမှဖြတ်ပြီးနားထောင်ရန် ရစ်ချက် သခင်ကြီးက သင်ပြုခဲ့သလားဟု မေးလိုက်ချင်စိတ်နှင့် ပါးစပ်ယားလာသည်။

‘မာမီကြီးက ဖရက်ဒီကို သဘောကျပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

စုလိုင်က သရောပြီးလေးနှင့်မေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နာရီကို လျမ်းကြည့်မိသည်။ ညနေငါးနာရီထိုးနေပေပြီး၊ ရပ်ရှင်သွားရန်ပြင်ရဆင်ရ ဦးမည်ကို သတိရလိုက်သည်။

‘ငါရွေးပေးတဲ့လူဆို ဘယ်တော့မှမမှားဘူး၊ ညည်းအမေကိုကြည့်ဟန်ကိုကျလို့’

စုလိုင်သည် အဘွားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲစိုက်၍ကြည့်လိုက်မိ လေသည်။ ထို့နောက် ပြောင်လျှောင်သောအသံလေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မာမီသိပ်ဟန်ကျတာပေါ့၊ တစ်လကို ဒက်ဒီနဲ့ သုံးလေး ခါလောက် ရန်ဖြစ်ရတယ်’

‘ဟဲ့ လင်မယား လျှောနဲ့သွားတဲ့၊ ဆန်းသလား’

‘နောက်ပြီး ကိုယ့်ယောက်ဗျားရဲ့ နံပါတ် နှစ်တွေ သုံးတွေ လေးတွေ အကြောင်း သူများက မကြားတကြားပြောတာကို မကြားချင်ယောင်ဆောင် နေရတယ်၊ ကဲ အဲဒါ ဟန်ကျတာလား’

စုလိုင်သည် ပြောအပြီးတွင် ချာခနဲ့လျည့်ကာ အခန်းအပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ပါးစပ် နီနီရဲကြီး ဟောင်းလောင်းပွင့်လျက် သူကိုင်းကြည့်နေသော အန်တိရွောကိုပင် နှုတ်မဆက်ခဲ့တော့ပေ။ ‘ယောက်ဗျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်တဲ့၊ အဲဒါဆန်းသလား’ဟု မာမီကြီးက လုမ်းအော်သည်ကို ကြား

သော်လည်း လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

‘မအေးတင် စုကို အကျိမီးပူတိုက်ပေးပါဉိုး’

မာမိအခန်းထဲလုမ်းဝင်သွားသော မအေးတင်ကိုမြင်လိုက်သဖြင့်
လုမ်း၍အောင်ပြောလိုက်သည်။

‘စုအကျို ဒီကိုယူလာခဲ့ပါလားစုရယ်၊ ဒီမှာ မမထဘီလည်း မပြန့်လို့
တဲ့၊ ပြန်တိုက်ရှုံးမယ်’

မအေးတင်ကပြောသောအခါ စုလိုင်သည် သူ့အကျိုလေးကို သွားယူ
လာခဲ့သည်။ ရပ်ရင်သွားရမည့်အကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ မကျေမနပ် ဖြစ်
နေသော စုလိုင်၏စိတ်ကလေးများသည် အတန်ငယ် အနည်တိုင်သွားလေ
သည်။

မာမိအခန်းထဲမှ အဖွေးနဲ့များသည်ကား အခန်းအပြင်သို့ပင် လျှံ့ပြီး
ထွက်နေသည်။ မာမိသည် အလှပြင်ရန်အတွက်ဆိုလျှင် ထာဝစဉ်ပင် ဝိရိယ
ပိုလေ့ရှိသည်။ ဗြောက်နာရီခွဲပွဲရပ်ရင်ကြည့်မည်ဖြစ်သော်လည်း ငါးနာရီ ကျော်
ကျော်ကတည်းက မျက်နှာကိုစ၍လိမ်းခြယ်နေပြီဖြစ်သည်။ စုလိုင်သည်ကား
ရေပင်မချိုးရသေးပေ။ ထို့ကြောင့် အကျိုလေးကို မအေးတင်ဆီသို့ ပစ်ပေးခဲ့ပြီး
ရေချိုးရန်ပြန်လာခဲ့သည်။

‘ဒီအရွယ် တင့်တင့်တို့အရွယ်၊ ကျွန်မ ကျွန်မတို့အရွယ်၊ တစ်ဆယ်
ကျော် ငါးနှစ်ပတ်လည်၊ မစုံမစမ်းတဲ့အရွယ်၊ ရူးနှမ်းနှမ်းအရွယ်ပါတဲ့၊ အပျို့ဖြန်း
ဆိုလား၊ အပျို့မတမ်းဆိုလား၊ ဆန်းဆန်းပြားပြား ခေါ်ကပြန်တယ်’

စုလိုင်သည် ရေချိုးရင်း သီချင်းကို ထူးထူးစားစားညည်းမိလေသည်။
မာမိ၊ ဒက်ဒီတို့နှင့်အတူသွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် နှင်းနေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်း ခေတ်စားနေသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သော်လည်း စုလိုင်
မဆိုဖြစ်ချေ။ သက်သက်တို့ အမာညိုတို့ ကျက်ကြ ဆိုကြသည်ကိုကြားခဲ့ရ၍
အလိုလိုရနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမှုစိတ်ချင်ပြီး သီဆိုမိခြင်းဖြစ်သည်။

‘မာမိရေ ငါးနာရီခွဲနေပြီ၊ ဒက်ဒီ ပြန်မလာသေးဘူးလား’

စုလိုင်ရေချိုးပြီးသောအခါ ငါးနာရီခွဲနေပြီ။ သူ့အကျိုလေးကို
အပြီးလာယူရင်း ပြောသည်။ မာမိသည် မျက်နှာကိုလိမ်းခြယ်ပြီးလုပြီဖြစ်၏။
သေးမျှင်သောစုတ်တံ့လေးနှင့် မျက်ခုံးဆွဲနေသည်။ မာမိမျက်ခုံးမွေးပုံးသည်
စင်ရော်တောင်လေးလို့ ပုံပန်းကျန်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုံဖော်၍မဆွဲဘဲ

ရှိလက်စမျက်ခုံးမွေးများကိုသာ ပိုမိုထင်ရှားမည်းနက်သွားအောင် စုတ်တံနှင့် ဆေးတင်ပေးလေ့ရှိလေသည်။

‘ရုပ်ရင်ပြီးရင် ခေါက်ဆွဲစားမယ်နော် မာမီ’

စုလိုင်သည် အကျိုးလေးကို လက်တစ်ဖက်မှဆွဲကာ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒက်ဒီပြန်လာလျှင် စောင့်နေရမည်စိုးသောကြောင့် သနပ်ခါးပင်မလူးတော့ပေါ့။ ဟေးလင်စနိုးလေးခံပြီး ကရင်ပတ်စ် တစ်ချက် နှစ်ချက်ရိုက်လိုက်လေသည်။

မက်စ်ဖက်တာ ပါးနီအဆီကိုမှ မသိမသာလေး ဆိုးလိုက်မိသည်။ ဆံပင်များကို ထုံးစံအတိုင်း နောက်သို့လှန်ညုပါး ဧရာဝတီရောင်ဟဲယားဘင်လေးနှင့် စည်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အကျိုး လုံချည် ကောက်စွပ်လိုက်ရုံသာရှိသည်။ စုလိုင်သည် လဲရင်း ပြင်ရင်း ဒက်ဒီ၏ကားသံကို စိတ်တထုံးထုံး နှင့် နားစွင့်နေမိသည်။ အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ခြောက်နာရီကျော်ပေပြီ။ ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်မလာသေးပေါ့။

ခြောက်နာရီခဲ့ခါနီးတွင် တယ်လီဖုန်းလာသည်။

ဒက်ဒီဆီမှဖြစ်သည်။

‘စုလား’

ဒက်ဒီကမေးသည်။ ဒက်ဒီအသံသည် အလျင်လိုနေသလို အလောက်ဖြစ်နေသည်။

‘စု ဒက်ဒီ ဆေးရုံက ဆက်နေတာ’

‘ဟင် ဒက်ဒီဘာဖြစ်လို့လဲ’

စုလိုင်က အထိတ်တလန့်အော်လိုက်မိသည်။

‘ဒက်ဒီဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟို ဟို ကလေးနေမကောင်းလို့’

‘ကလေး’

အရောင်တောက်ပနေသော စုလိုင်၏မျက်လုံးလေးများသည် ရတ်ခြည်း မေးမြန်သွားလေသည်။

‘နှမိုးနီယားဖြစ်လို့စုံ၊ အဲ စိုးရိုမ်ရတယ်၊ အဲဒါ ဒက်ဒီပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး’

‘ဟင်’

‘ဆောရီး စု၊ ဒက်ဒီကတိဖျက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နောက်

တစ်ခါမှ ကြည့်ကြတာပေါ့နော်’
‘နောက်တစ်ခါ ဟုတ်လား’

စုလိုင်သည် တုန်အက်သောအသံနှင့်မေးလိုက်မိသည်။ ဒက်ဒီဇီ ဖြေသံကိုမကြားရတော့ပေ။ တယ်လီဖုန်းချသွားပေပြီ။ တယ်လီဖုန်းခွက်လေးကို ကိုင်ကာ ငိုင်နေမိစဉ် မာမိကမေးသည်။

‘ဘာတဲ့လဲ သူ ပြန်မလာနိုင်ဘူးမဟုတ်လား’
‘ကလေး နေမကောင်းလို့တဲ့’
‘ဟုတ်လား’

မာမိက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင်ငေးနေသည်။ ထို့နောက် သူကိုယ်မှအဝတ်အစားများကိုင့်၍ကြည့်လေသည်။ ပြန်ပြီးလဲချင်ပုံ မရပေ။

‘ဒီလိုဆို မာမိ ကြည့်ကြည့်တို့အိမ် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ စု လိုက်မလား’
‘ဟင့်အင်း’

စုလိုင်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသော စုလိုင်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း မာမိက ပြီးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဘဝဆိုတာကို ဘယ်တော့မှပုံသေကားကျ တွက်မထားရဘူး၊ လုပ်မယ်မှန်းထားလည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာ၊ မလုပ်ဘူးမှန်းထားပေမယ်လို့လည်း ဖြစ်ချင်ရင်ဖြစ်တာပဲ၊ ရပ်ရှင်လေး မကြည့်ဖြစ်တာလောက်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ သမီးရယ်’

မာမိစကားကို စုလိုင်နားမလည်ပေ။ ဆိုလိုရင်းကိုစဉ်းစားနေမိစဉ် ကားထွက်သွားသံကိုကြားရသည်။ မာမိသည် သူပျော်ရာအသုံး သွားပေပြီ။ ယခင်က သူပျော်သည့်အရာများကို အိမ်သို့ခေါ်သည်။ အိမ်တွင်စိုင်းဖွဲ့သည်။ ဒက်ဒီက ဝန်တို့ပြုရှုဟန်ပြသောအခါအိမ်ကိုမခေါ်တော့ဘဲ မာမိက သူတို့နောက်လိုက်သွားတတ်လေသည်။

မာမိထွက်သွားပြီး မကြာမိပင် တယ်လီဖုန်းလာပြန်သည်။ ဖရက်ခီ ဆီမှဖြစ်သည်။

‘ဟေး စု’

သူအသံသည်ကား နှင်နေလေသည်။

‘ယူ စိတ်ကောက်နေရစ်တယ်ဆို၊ ရပ်ရင် မကြည့်ဖြစ်လို့ဆို’
‘အင်း’

‘ကြည့်မလားဟင်၊ ကိုယ်လာခေါ်မယ်လေ’
‘အင်း’

‘ဟေး စုံ၊ တကယ်နော်’
‘အင်း’

စုလိုင် ထိုသက ဖရက်ဒီနှင့်တွဲပြီး ရပ်ရင်ကြည့်ဖြစ်လေသည်။ လေလွှဲ့
နေသောစိတ်များကို ဖမ်းချုပ်ရန်ကြိုးစားရင်း သူ့ပြောသမျှ ချစ်စကားများကို နား
ထောင်နေမိသည်။ သူက စုလိုင်၏လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားသော်
လည်း မရန်းမိပေး။ တစ်ဆင့်တက်ပြီး စုလိုင်၏ပါးပြင်ကို ဉာဏ်သာစွာ နမ်းသော်
လည်း မငြင်းမိပေး။ အနည်းဆုံးနေသောစိတ်တော့လေသည် ယောက်ယောက်ခတ်
နေသည်။ ရင်ခွင်သစ်ကို တမ်းတရာဖွေနေမိလေသည်။

ဖရက်ဒီ၏နှုံးညွှဲချို့သာသောစကားလေးများတွင် စုလိုင်၏စိတ်တို့
သည် လွင့်မြောပါသွားသည်။ တွေဝေသောစိတ်တို့သည် သာယာလာသည်။
မည်သို့ပင် ဆိုစေ ထိုညိုးကို ဖရက်ဒီနှင့်အတူရပ်ရင်ကြည့်ရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည့်
အတွက် စုလိုင်ကျေနပ်မိလေသည်။ ထိုသို့သာမဟုတ်လျှင် မှန်ပြတင်းတွင်
တစ်ဦးတည်းမှုရပ်ကာ လဝန်းကိုမျှော်ကြည့်နေရမည်ဖြစ်သည်။ အထိုးကျွန်း
ဆန်သော တိမ်မည်းညိုကြီးသည် စုလိုင်၏နှလုံးသားကို ဖုံးအပ်လာဦးမည် ဖြစ်
လေသည်။

‘စု အိမ်ပြန်ချင်ပြီလား’

‘ပြန်တော့ မပြန်ချင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်မယ်’

ရပ်ရင်ပြီးသောအခါ ဖရက်ဒီက မေးလေသည်။ စုလိုင်အိမ်မပြန်ချင်
သေးပေး။ ဖရက်ဒီပုံးကို ပပ်နဲ့မိရင်း မြှေ့လုံးပတ်လည် ကားစီးနေရလျှင် ကောင်း
မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ဦးနောက်တစ်စိတ်တစ်ဒေသတို့က အချိန်မီ
သတိပေးသဖြင့် အိမ်ပြန်မည်ဟုသာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်ကိုပြန်လိုက်ပို့သည်။ စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ဟာနေ
သည်။ အိမ်တွင် ဒက်ဒီလည်းမရှိ၊ မာမိလည်းပြန်မရောက်သေးပေး။

ကားကို ဆင်ဝင်အောက်ထိမသွားဘဲ ပန်းချုံဘေးတွင်ရပ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲ၍ ဖက်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းရန်ကြီးစားသည်။ စုလိုင်သည် ရုတ်တရက် အိပ်မက်မှ လန့်နှီးသူလိုဖြစ်သွားသည်။ ရောက်ရှိနေသောအနေအထားကို လက်မခံနိုင် အောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘စု စ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ’

စုလိုင်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။ ဖရက်ဒီက စုလိုင်၏ လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ကာ ဖမ်းကိုင်ထားသည်။

‘စု ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဒီလိုဆို ရပ်ရှင်ရုတဲ့မှာတုန်းက ဘာလို့ပြုမဲ့နေလဲ၊ ကိုယ်နမ်းတာ ဘာလို့ခံနေသလဲ’

‘မသိဘူး’

စုလိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်အောင်ကာ လက်ကိုဆောင့်၍ရန်းလိုက်သည်။

‘စု ဘာစိတ်ကောက်တာလဲ၊ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလား’

ဖရက်ဒီက မယုံနိုင်သလို ထပ်မေးသည်။ ရန်းကန်နေသော လက်ကလေးကို လက်ကောက်ဝတ်မှနေ၍ ညွှန်ကိုင်ထားလေသည်။

‘မချစ်ဘူး၊ ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ၊ တစ်စက်မှမချစ်ဘူး’

စုလိုင်က ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောသည်။ ကြေကွဲရိပ် သမ်းသွားသော သူ့မျက်လုံးများကိုမြင်ရသောအခါ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ၊ စုလိုင် ကျေနပ် သလိုလို ပျော်ရွင်သလိုလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ဖရက်ဒီက ငိုင်တွေတွေ ဖြစ်သွားစဉ် စုလိုင်သည် သူ့လက်ကလေးကို ဆောင့်၍ရန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ခပ်သွက်သွက်ပြီးထွက်သွားလေသည်။

*

‘ညီလင်းရယ်၊ ငါကို နှင်းဆီပန်းအဝါရောင်လေး ပေးဟာ၊ ငါက အဝါရောင်လေး ဝတ်မှာ’

‘အာ မမကလဲ၊ အဲဒီအဝါက ခုမှုပွင့်တာ၊ တစ်ပွင့်တည်းရှိတာ’

‘နင်က တို့တယ်ပေါ့လေ၊ နေ နေပေါ့’

‘ပန်းရောင်လေးဟူလေ နော်’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ သွား’

အမာညိုသည် ခြေကိုဆောင့်ကာလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မကျေမန်ပုံနှင့် ဒေါသခိုးများဆူတက်လာသည်။ ပန်းကလေးတစ်ပုံင်လောက်ပန်ရမည့် အရေး ညီလင်းကို ထာဝစ်ပင် မျက်နှာချို့သွေးရသည်။ မည်သည့်အခါမျှလည်း လွယ် လွယ်ကူကူရလေ့မရှိချေ။ အမြဲတမ်း တွန့်တွန့်တိတိဖြစ်နေတတ်သည်။

ဒီနဲ့ မောင်မယ်သစ်လွင်နဲ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမာညိုက ပိုပြီးလှချင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဝဟူသည်မှာ ရည်မှန်းတိုင်းလည်း မဖြစ်တတ် ပေ။ သက်သက်က အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်သည်ဟု တဖွဖော်နေသော အချိန် များတွင် အမာညိုသည် ဆီးပြားစားရင်း ပြောင်စပ်စပ်ရယ်နေမိသည်သာ ဖြစ် သည်။ အမာညိုဟူသည့်မိန်းကလေးသည် ဘာကိုမျှလေးလေးနက်နက်နှင့် ကြီးစားအားထုတ်ချင်သူမဟုတ်ပေ။ စာကိုလည်း ပင်ပင်ပန်းပန်းကြီးစားလေ့ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ကံကောင်းချင်တော့ စာမေးပွဲတွင် အမှတ် ကောင်းလာ သည်။ သူကျက်သမျှလေးတွေက တန်းပါလာသည်။ သူတွေက်သမျှလေးတွေ ကလည်း မှန်သွားသည်။ သူထက်တော်သော သက်သက်က အလွှဲလွှဲ အချော် ချော်ဖြစ်ကာ စာမေးပွဲကျသွားသော်လည်း သူက အောင်သည်။ အောင်ရုံသာမက စက်မှုတဗ္ဗာသို့လ်ကိုပါ တက်ခွင့်ရသည်။ ဒီလိုချို့ပြန်တော့လည်း ကုသိုလ်က ဆိုသည်ကို ယုံရတော့မည်ထင်သည်။ သက်သက်သည် ကံဆိုးရှုံး အမာညိုသည် ကံကောင်းခဲ့လေသည်။ သက်သက်တစ်ယောက် ဆယ်တန်းစာများကို ပြန် လည်ကျက်မှတ်နေချိန်ဝယ် အမာညိုက စက်မှုတဗ္ဗာသို့လ် တက်ရလိမ့်မည်ဟု ယခင်တုန်းက လုံးဝမေ့်မှန်းခဲ့မိပေ။ မထင်မှတ်ခဲ့မိပေ။

‘မမရော လာဟာ လာဟာ၊ လာခူးဟာ’

အမာညိုလှည့်ထွက်လာသောအခါ ညီလင်းက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အော်လိုက်သည်။ အမာညိုလှည့်မကြည့်ပေ။ ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ညီလင်းကမနေနိုင်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ချုံလာကာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးလိုက်ပေးသည်။

‘ရွှေယူ’

‘ယူပါဘူး’

‘ယူလို့ဆိုနေ’

‘ဟင်း၊ သနားလို့ယူတာ’

အမာညိုက အပေါ်စီးနှင့်ပြောသည်။ မယူချင့်ယူချင်ဟန်နှင့် လုမ်းယူသည်။ ညီလင်းလှည့်ထွက်သွားသောအခါမှ မျက်နှာလေးပြီးသွားသည်။ နှင့်ဆီငံဝါဝါလေးကိုင့်ချုံနှင့်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်လာပြီး သူရွေးထားသောအကျိုဝါဝါလေးနှင့်အရောင်လိုက်မလိုက် တိုက်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။

အမာညိုစိတ်တိုင်းကျေပြင်ဆင်နေသည်ကို ကျော်ထွန်းညိုက စိတ်မရှည်စွာနှင့်စောင့်ဆိုင်းနေရလေသည်။ မောင်မယ်သစ်လွင်နေ့ဆိုလျှင် စောစော သွားချင်သည်မှာ ကျောင်းသားကြီးတိုင်း၏ ဆန္ဒဖြစ်သည်။ လူသွားလမ်းစကြိုတွင် တန်းစီရပ်ပြီး ရောက်လာသမျှ မယ်သစ်လွင်လေးများကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကြသည်။ ခြေလှမ်းများအောင် နောက်ပြောင်ကြသည်။ ကျောင်းသူကလေးများခများအယောင်ယောင်အများများနှင့် ခလုတ်တိုက်လျှင် ဝါးခနဲ့ဝိုင်းရှုံးရယ်ကြသည်။ မိန်းကလေးများကို စွဲစွဲစပ်စပ် ကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုးအမည်ပေးကြသည်။ အလုဆုံးကိုရွေးကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျော်ထွန်းညိုက စောစော သွားရန် အလိုလိုစိတ်စောနေမြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျောင်းသားကြီးများမျက်စိစားပွဲထိုင်မည့်အထဲတွင် ကိုယ့်နှမတစ်ယောက်လုံးပါနေတော့ စိတ်ထဲတွင် မအီမလည်ဖြစ်နေလေ သည်။ သူများနှမကိုစရှု ပြောင်ရှု၊ ခြေလှမ်းများအောင်ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်က အရသာရှိလှသော်လည်း ကိုယ့်နှမလေး အစအနောက်ခံရမည်ကိုကား မလိုလားပေ။

လက်ထဲမှနာရီကိုင့်ကြည့်မိသည်။ နံနက်ခုနစ်နာရီသာရှိသေးသည်။ မိဇ္ဈာညိုကို နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်စောင့်ရှုံးမည်မှာ သေချာသည်။

‘ကို ကို’

ညီလင်းက ခြိထဲမှလှမ်းခေါ်လေသည်။ သူစိုက်ထားသော တစ်ထပ်စံပယ်လေးများ ဖွေးနေအောင်ပွင့်နေသည်ကို ခေါ်၍ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစံပယ်သည် အနဲ့မမွေးလှချေ။ သင်းသင်းလေးသာရှိသည်။ သို့သော် တစ်ရုံလုံးဝေနေအောင်ပွင့်ကာ တော်ရုံနှင့်မညှိုးဘဲ တာရှည်ခံလေသည်။

‘အေး၊ မင်းက ကြိုးစားပမ်းစားစိုက်နေ၊ တော်ကြာ မိဉိုလက်ချက်မြို့းပြောင်မှာပဲ’

‘ခုနကလည်း နှင့်ဆီအဝါလေး ပေးလိုက်ရတယ်’

ညီလင်းက နှုတ်ခမ်းစုကာပြောသည်။ မနေနိုင်၍ပေးမယ့်သာပေးလိုက်ရသော်လည်း ယခုတိုင်နှမောနေဆဲဖြစ်လေသည်။ ဖြူဖွေးလန်းဆန်း

နေသာ စံပယ်ပန်းလေးများကို ကျော်ထွန်းညိုက ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ ပွင့်ဖတ်ကလေးများပေါ်တွင် နှင်းစက်ကလေးများတင်နေသည်မှာ တစ်မျိုးကြည့်၍ကောင်းသည်။

‘ကို ကို’

ညီလင်းက တိုးတိုးခေါ်ပြန်သည်။ အိမ်ဘက်သို့ကဲကြည့်ပြီးအသံကိုနှိမ်ကာပြောသည်။

‘ကိုကို၊ မမသက်ကို ကြိုက်လားဟင်’

‘ဟ၊ ဘာပြူလို့တုံးကွဲ’

ကျော်ထွန်းညိုက အထိတ်တလန့်မေးလိုက်မိသည်။

‘ညာ မေမနဲ့ မေမေကြီးနဲ့ပြောနေတာ ကျွန်တော်ကြားလာလို့’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘မေမေကြီးကပြောတယ်၊ သက်သက်ကလေးက စိတ်ကောင်းရှိတယ်တဲ့၊ သူမှိဘတွေကလည်း ရှိုးသားတယ်တဲ့၊ ပစ္စည်းသိပ်မချမ်းသာပေမယ့်သူတို့မိသားစုလေးက ပျော်စရာကောင်းတယ်တဲ့’

‘အေးလေ ဒီတော့’

‘ဒီတော့ ကိုကို၊ ကိုလေ မမသက်နဲ့သဘာတူတယ်တဲ့’

‘ဟောဗျာ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သူ့နှုံးကိုသူရှိက်လိုက်မိသည်။ မေမေကြီးသည် သူမြေးအတွက် ယခုကတည်းကပင် ကြိုတင်၍မိန်းမရွေးနေပြီးထင်သည်။ အမှ ညိုက သက်သက်ကြိုက်ပါဟု တစ်ပြောတည်းပြောခဲ့စဉ်က စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ မနေချော်။ နားငြိုးရုံးရုံးအပြင် အလေးအနက်မရှိခဲ့ချော်။ သို့သော် ယခုလိုလူကြီးများကပါ ပြောလာကြသည်ကို သိရသောအခါတွင်ကား ရင်ထဲတွင်ရှိန်းမြှေမြှေဖြစ်သွားလေသည်။

စံပယ်ပွင့်ဖြူဖြူလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သက်သက် ဟူသည် မိန်းကလေးကို ပုံဖော်ပြီးကြည့်မိသည်။ အရပ်ပျော်ပျော် အသားဝါဝါလေးနှင့် ပြီးချို့သော နှုတ်ခမ်းလေးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ မျက်လုံးအစ်အစ်၊ မျက်ခုံးတူထူးပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့်မျှမျက်နှာလေးသည် အပို့မလေးနှင့်မတူဘဲ ကလေးလေးနှင့် တူလေသည်။ သူ့လက်မောင်းလေးများကမူ ပြည့်ဖြီးလှပကြောင်းကို ကျော်ထွန်းညို သိထားပြီးဖြစ်သည်။ အောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့က ခြိပ်သို့

ထွက်ပြေးစဉ် သူဆွဲပြီးဖမ်းကိုင်ခဲ့ရသော လက်မောင်းလေးကို ပြန်လည် တွေးနေမိသည်။ စိုးရိမ်တကြီးအားစိုက်ပြီးဆွဲလိုက်မိသောကြောင့် လက်မောင်းသားဝင်းဝင်းလေးတွင် သူ၏လက်ချောင်းရာများက ရဲပြီးထင်ကျန်ခဲ့သည်ကို သတိပြုမိသည်။

‘မမသက်က သဘောတော့ကောင်းတယ်ဗျ နော ကိုကို’

ညီလင်းက ရေပန်းကရာရားကိုရေဖြည့်ပြီး ဆွဲယူလာသည်။ ထို့နောက် ခပ်မြင့်မြင့် မြောက်ကိုင်ကာ စံပယ်ရုံကိုအပေါ်ဘက်မှ ပက်ဖျွန်းလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုစိုက်ကြည့်နေသော စံပယ်ပွင့်ဖြေဖြေ။ လေးပေါ်သို့ ရေစက်ရေပေါ်က်များကျလာသည်။ ရေစိုသောပန်းကလေးသည် တန္တန္တးယိမ်းညွတ်သွားသည်။ စံပယ်ပွင့်ထဲမှ သက်သက်၏ရုပ်သွင်လည်း ပျောက်သွားသည်။

‘ဘာပြောတယ် ညီလင်း’

‘သော် မမသက်က သဘောတော့ ကောင်းတယ်လိုပါ’

‘မင်းကလဲ၊ သဘောတော့ ကောင်းတယ်ဆိုတော့၊ ဘာကတော့ မကောင်းလိုလဲ’

‘အဟီး ဟုတ်ပါဘူး’

‘ပြောပါကွဲ’

‘မျက်လုံးလေးမှေးတာတစ်ခုပါပဲ၊ ကျွန်တော်က မျက်လုံးဆိုရင် မျက်သားပြာလဲလဲ၊ မျက်နှက်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်တောင်ကော့ကော့နဲ့မှကြိုက်တာဟား ဟား’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲပြုးနေမိသည်။ ညီလင်းသည် ဝါဌားထဲမှ စကားလုံးများကို ရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်သား ပြာလဲလဲ၊ မျက်နှက်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်တောင်ကော့ကော့ဟူ ညီလင်းကပြောလိုက်သောအခါ မျက်ဝန်းနှက်နှက်ကလေးတစ်စုံကို ပြီးပြီးမြင်ယောင်မိသည်။ စုလိုင် ဟူသည့်မိန်းကလေးကို သတိရမိသည်။

‘ဟော ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မမသက်လာနေတယ်’

ညီလင်းက အရယ်ရပ်ကာ ခြိုဝါးလှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် လှမ်းအော်၍နှုတ်ဆက်သည်။

သက်သက်သည် သူတို့နှစ်ဦးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျောက်လာလေသည်။ လက်ထဲတွင် ဖွေးနှနေသော သဇ်ပန်းသုံးခက်ကို ကိုင်ထားသည်။

‘အမာညိုရော’
 ‘အလှပြင်တုန်းပဲ မမသက်ရ’
 ‘သူ ဘာရောင်ဝတ်မှာတဲ့လဲဟင်’
 ‘သိပါဘူးဗျာ ဒီနေ့မှုပွင့်တဲ့ နှင်းဆီပန်း အဝါလေးတော့ အတင်းယူ သွားတာဘဲ’

ညီလင်းက ရုံးရှုံးမဲ့ပြောလေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုကမှ ဘာမှမပြော ဖြစ်ဘဲ သက်သက်ဟူသည့်မိန်းကလေးကို စူးစိုက်ပြီးကြည့်နေမိလေသည်။ ကိုယ် တိုင် စာမေးပွဲရှုံးသော်လည်း အမာညိုကို လုံးဝဝန်တိုဟန်၊ ပြုစုဟန် မပြရာပေ။ သစ်လွင်ပွဲအတွက်ပင် တကူးတကန်ပန်းလာပို့ပေးသည်ဆို တော့ တော်တော် စိတ်ကောင်းရှိသည့်မိန်းကလေးဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အမာညိုသာ သက်သက် နေရာမှာဆိုလျှင် ထိုကဲ့သို့ ပန်းသွားပေးမည်မဟုတ်သည်ကို ကျော်ထွန်းညို သိ လေသည်။

သူကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော ကျော်ထွန်းညိုကို သက်သက်သတိပြုမိ သည်။ ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်ရှိုင်းကလေးရှိက်ခတ်ပြီး ရှုက်သွေးလေး မသိ မသာ ဖျုန်းတက်လာလေသည်။

‘နောက်နှစ်ဆိုရင် သက်သက်အလှည့်ပေါ့၊ သစ်လွင်နှုံးကျေရင် မိဉို့ က ညီလင်းရဲ့ပန်းတွေကိုခိုးပြီး လာပို့ပေးလိမ့်မယ်’

ကျော်ထွန်းညိုက ပြီးရယ်ကာပြောလိုက်သည်။ ညီလင်းက သက် သက်၏လက်ထဲမှ ပန်းများကိုလှမ်းပြီးဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ပေး မမသက် ကျွန်တော် မမကိုသွားပေးလိုက်မယ်’

‘ဥကလေးတွေ ပြန်ပေးနော် ညီလင်း၊ အပင်ပြန်စိုက်ရမယ်’

သက်သက်ကအော်ပြောစဉ် ညီလင်းသည် အပြီးထွက်ခွာသွားသည်။ ညီလင်း တမင်တကာရှောင်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျော်ထွန်းညို သိလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာကျွန်ခဲ့အောင် အကွက်ဆင်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘သက်သက် အင်ဂျင်နီယာမလုပ်တော့ဘူး ကိုကို’

အတန်ကြောငြုမ်နေပြီးမှ သက်သက်ကပြောသည်။ ဗရတ်ကျသော၊ အငြင်းသန်သော၊ ပြောင်စပ်စပ် မိန်းကလေးသည် ကျော်ထွန်းညိုရောက်လျှင် တည်တည်ကြည့်ကြည့်လေးဖြစ်သွားတတ်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘သူများယောင်လို့ပေါင်ပြီး၊ သူများကိုအားကျပြီး အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်နေတာပါ၊ တကယ်ဝါသနာပါတာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို ဘာကိုဝါသနာပါလို့လဲ’

‘သူနာပြီ’

‘ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း သူနာပြုပဲ၊ သက်သက်ဆယ်တန်းအောင်ရင် သူနာပြု သင်တန်းပဲ တက်တော့မယ်’

‘ကောင်းတယ် သက်သက်’

ကျော်ထွန်းညိုက ထောက်ခံမိသည်။ ဆရာဝန် ဆရာဝန်နှင့် ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုပြုပြီးတိုးနေကြေစဉ် သက်သက်၏အဆုံးအဖြတ်ခံယူချက်ကလေးက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းနေသည်။

‘လူနာကို တကယ်လက်ပွန်းတတီးပြုစရတာက သူနာပြုဆရာမတွေကိုကိုရဲ့၊ ဆရာဝန်က ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး၊ သက်သက်လေ ဝေအနာခံနေရတဲ့ သူတွေကို သက်သာအောင် ဖေးဖေးမမ သိပ်ပြီးပြုစပေးချင်တာပဲ၊ အဲဒါကမှ သက်သက်ရဲ့ဝါသနာအစစ်’

သက်သက်၏မျက်လုံး မှေးမှေးလေးသည် အရောင်တစ်မျိုး တောက်ပကာ ချွန်းလဲလာသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ထိုမိန်းကလေးကို ပေါ်ချာချာလေးဟုသာ ယူဆခဲ့သည်။ ယခုလို အလေးအနက်စဉ်းစားကာ အမွန်အမြတ် ခံယူချက်ကလေးနှင့် ဘဝကိုဦးတည်မည့်သူဟု မထင်မှတ်မိခဲ့ပေ။ သက်သက် ဟူသည့် မိန်းကလေးကို ယခုမှ ပထမဦးဆုံးအကြိုစ် လေးစားစိတ်ဝင်လာသည်။

‘သက်သက်က ဒ္ဓိထင်တာထက်တော်တယ်’

ကျော်ထွန်းညိုဖွင့်ဟာ ချီးကျူးမိသည်။ သက်သက်၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများသည် နိတွေးသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွင် ကျေနပ်ပြီးလေး ပွင့်ဖူးလာလေသည်။

*

‘စုလိုင်တဲ့ ထိပ်စုဘုရားလား၊ လိုင်ထိပ်ထားလား’

‘ဒီနှစ် သူအချာဆုံးပဲကွဲ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် စကားသံထွက်ပေါ်လာရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲသို့ စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုတင်မောင်ငွေးတို့လူသိုက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ သည် ကျောင်းဖွင့်ပြီဆိုသည်နှင့် ကျောင်းသူစာရင်းကောက်ထားပြီး အချာ အလု စံချိန်အဆင့်ဆင့်ခွဲထားပြီးဖြစ်သည်။ အချာဆုံးကိုရွေး၍ လိုက်သည်။ သို့သော် သူကို မည်သူမျှပြန်မကြိုက်သေးပေ။

ဦးတင်မောင် ခင်ဗျားကော်ဖို့ နှိမ်ဆီနည်းတယ်ဗျာ၊ သကြားပေါ်တိုင်း သကြားချည်းအရမ်းထည့်နေတာပဲ၊ သကြားလျှော်ပြီး နှိမ်များများထည့်ပေးပါ ဗျာ၊

ကျော်ထွန်းညို ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်ဂိုင်းမှ ကျောင်း သားတစ်ဦးက အော်လေသည်။

‘မင်းဘိုးအော် နှိမ်ဆီက အခုအပြင်မှာဘယ်ဖျေးမှတ်လဲ၊ နှစ်ကျပ်ခွဲကွာ၊ ကော်ဖို့တစ်ခွဲက်တစ်မတ်ပေးသောက်ပြီး နှစ်ကျပ်ခွဲတန်နှိမ်ဆီကို ဘူးတစ်ဝက် လောက်ထည့်စေချင်နေလို့ဖြစ်မှာလား၊ ဒီလိုသာဆို ငါတို့ ဦးတင်မောင်ကြီး မွဲရ ချေရဲ့ဗျာ’

ဦးတင်မောင်ကမူ ဘာမှမပြောရာ၊ ကွမ်းစားထားသဖြင့် နှိမ်နေသော သွားများပေါ်အောင်ပြီးနေသည်။ ကော်ဖို့ခွဲက်ကိုယူပြီး နှိမ်ဆီထပ်ထည့်ပေးလေ သည်။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း အပို့စာရင်းကောက်နေသော ကို တင်မောင်ငွေးက မနေနိုင်ချော်။ လှည့်ကြည့်ရင်း ထိုကျောင်းသားကို လှမ်းပြော သည်။ ပြောရင်းဆိုရင်းမှ ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ကျော်ထွန်းညိုကို တွေ့သောအခါ ခေါင်းဆတ်ပြီးပြုးပြသည်။ သူရှေ့မှုကုလားထိုင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ‘လာကွာ’ ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ပြောလက်စ စကားကို အပြတ်မခံ၊ ဆက်၍ ပြောသည်။

‘ကလေးပါးစပ်၊ အရှုံးပါးစပ်၊ သဘင်သည်ပါးစပ်များ အားကြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဟိုတလောက တွေ့တေးသိန်းတန်ဆိုလိုက်တာလေ၊ အည့်သည်သီချင်းလား “ပြေးကာလွှားကာ ဆန်ဝယ်ဆီဝယ်” ဆိုတာ၊ အဲဒီ အတိုင်း ဖြစ်ကုန်တာပဲ၊ ငါအမေတောင် ဆန်တွေရားမယ်၊ ဝယ်ထားမှ ဆိုပြီး နှစ်အိတ်တောင် ပြေးဝယ်တာ ပိုးထိုးကုန်ရောကွာ’

ကိုတင်မောင်ငွေးသည် သူရှေ့မှုလက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကို့က်သောက် လိုက်သည်။ ထောပတ်ကျေကျေသုတ်ထားသော ပေါင်မှန်ကင်ကို တစ်ချက် ကိုက်

စားလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုကမူ လက်ထဲမှ ထမင်းဘူးကိုချုပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ဟင်းနံ့က ပုံးမွေးပြီးထွက်လာသည်။ ထမင်းဘူးထုပ်သော လက်သုတ်ပဝါလေးသည်ကား ဆီများစွန်းထင်းလျက်ရှိသည်။

‘ဘာဟင်းလဲကဲ’

ကိုတင်မောင်ငွေးက င့်ကြည့်သည်။ နိုင်းနဲ့နေသော ပုံစွန်တုပ်ကြီး၏ အပေါ်ဘက်တွင် ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်ကြက်သွန်နိုကို အကွင်းလိုက်လိုးကာ အုပ်ထားသည်။ ထမင်းပေါ်တွင် သစ္စားသီးစိတ်ကလေးများနှင့် ငါးပိုကြော်ကို ဖိတည့်ထားသည်။

‘ပုံစွန်ဗျာ စားလေအစ်ကို’

ကျော်ထွန်းညိုက ထမင်းဘူးနှင့်ဟင်းခွက်ကို သူ့ဘက်တိုးပေးလိုက်သည်။ သူက တစ်လုတ်ခပ်စားလိုက်ပြီး ပြန်တိုးပေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေတွင် အဆောင်အသစ်တစ်ခုဆောက်လျက်ရှိသည်။ ဒုန်းဒုန်းဒုင်းဒုင်းနှင့် ထုသံရိုက်သံများသည် ဆူညံနေသည်။ ဆောက်လက်စ အဆောက်အအုံမှ ဖုန်များ သဲများသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ လွင့်စဉ်ဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် နေရာပြောင်းကာ ကျောခိုင်းထိုင်လိုက်သည်။ သို့မှသာ ဖုန်များကို ကိုယ်လုံးနှင့် အကာအကွယ်ယူထားသလိုဖြစ်ပြီး ထမင်းဘူးထဲသို့ တသဲသဲဝင်မလာနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

‘မင်းလက်သုတ်ပဝါကလည်း ဆီနဲ့စိမ်လာတာကျေနေတာပဲ’

‘ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဖိတ်တာအကိုရာ၊ တည့်တည့်ကိုင်လို့မှမရတာ’

‘ဆီလျှော့ထည့်ခိုင်းပေါ့ကွဲ’

‘ပြောတော့ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဆီမပါဘဲ ခြားက်ခြားက်ကြီးဆိုရင် ငါသား စားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဇွတ်ထည့်တာပဲ’

တစ်ဖက်ဆိုင်မှခေါ်က်ဆဲ့ကြော့နဲ့သည် သင်းပုံးလာသည်။ တင်မောင်ငွေးသည် လက်ဖက်ရည် အကတ်အသတ်ကို အကုန်မော့သောက်လိုက်ပြီး ပန်းကန်လုံးကို ရေ့နေ့ကြမ်းနှင့်ကျင်းကာဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေ့နေ့ကြမ်းဖြည့်ကာ တဖူးဖူးမှုတ်ပြီး သောက်ပြန်သည်။

‘ဒုံးမြန်မှဆိုတာတွေကလည်း ဆီဆိုရင် ဆဲ့နေ့မှစားတတ်တာ၊ ဘိုးတွေဆေးတွေလက်ထက်ကတည်းက ဆီရေ့ချိုးပြီး ကောက်ရှိုးမီးလုံးလာတဲ့လူမျိုးကိုးကွဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူနှုံးတာဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဆီက ငါးကျပ်စွေး မဟုတ်

လား၊ က တစ်ပိဿာ ငါးကျပ်ဆိုရင် တစ်ဆယ်သားငါးမူး၊ မင်းဖိတ်ပစ်လာတာ ငါးကျပ်သားလောက်တော့ရှိမယ်၊ တစ်မတ်ဖိုးပဲကွဲ

ထမင်းတစ်လုတ်နှစ်လုတ်ဝင်သွားသောအခါမှ ပိုက်က ပိုဆာလာသည်။ ထို့ကြောင့် အလောတဗြီးနှင့်ဆက်တိုက်စားရင်း တင်မောင်ငွေး ပြောသမျှ ကို ခေါင်းတညိုတ်ညိုတ်နှင့်ထောက်ခံနေမိသည်။ တင်မောင်ငွေးသည် ကျော်ထွန်းညိုထက် နှစ်နှစ်စောပြီး တက္ကာသိုလ်ရောက်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ပထမနှစ်တွင် နှစ်နှစ်၊ ဒုတိယနှစ်တွင် နှစ်နှစ်နေ့ခဲ့သဖြင့် တစ်နှစ် တစ်တန်းတက်လာသော ကျော်ထွန်းညိုနှင့်အတန်းအတူတူပင်ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျောင်းသက်ငါးနှစ်ရှို့ဖြစ်သော တတိယနှစ် သင်တန်းသား ကျောင်းသားကြီးဖြစ်၍ အတွေ့အကြံ့ ဗဟိုသုတေသန အစစအရာရာကြွယ်ဝလေသည်။

‘ဟော ဒီနှစ် ဖရက်ရှာတွေထဲမှာ အဲဒီကောင်မလေး အလှဆုံးကွဲ’

တင်မောင်ငွေးသည် ဆေးလိပ်ကိုမိုးညိုမည်ပြုပြီးမှ မညိုသေးဘဲ တိုးတိုးပြောသည်။ ကျော်ထွန်းညိုလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆိုင်ရှုမှ ဖြတ်သွားသော စုလိုင်ကိုတွေ့ရသည်။ ဆိုင်အတွင်းသို့ စောင်းငဲ့၍ပင် မကြည့်ဘဲ တစ်ဦးတည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် လေညှင်းခံထွက်နေပုံနှင့် သက်သက် သာသာ ကြော့ကြော့မော့မော့လေးလျောက်သွားသည်။ စကားသံများတိတ်ကာ သူ့ကိုလိုက်ကြည့်နေကြသောဆိုင်ထဲမှ သူကောင်းသားများကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပို့သည်ဟုပင် အမှတ်မထားသော ပုံစံလေးဖြစ်သည်။

‘မညိုတို့ကျောင်းကပဲဗျာ’

‘ဘာလို့ အမာညိုနဲ့မတဲ့တာလဲ’

‘သူက အဲဒီလိုပဲ တစ်ယောက်ထဲနေတတ်တယ်တဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်းသိပ်မခင်ဘူးတဲ့’

‘မာနကြီးတာလား’

‘အင်း ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ သူအဖေက ချဉ်စက်သူငွေးလေ၊ မြို့ထဲမှာလည်း ရပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံပိုင်သေးတယ်ထင်တယ်၊ ပ ထ စ အမတ်တောင် တက်လုပ်လိုက်သေးတာ၊ ဦးသာလိုင်လေ သိတယ်မဟုတ်လား’

‘အေး သိပါတယ်ကွဲ’

တင်မောင်ငွေးသည် စုလိုင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေသည်။ တင်မောင်ငွေးသာမက တစ်ဆိုင်လုံးရှိကျောင်းသားအားလုံး လိုက်ကြည့်နေက

ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့စက်မှုတက္ကသိုလ်က မိန်းကလေးရားပါးလှသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ခန့်ကဆိုလျှင် ပို၍ပင်ဆိုးသေးသည်။ မိန်းကလေးများ မလာရဟု စာတန်းချိတ်ထားသောနေရာလို မိန်းကလေး အစအနကိုပင် တွေ့ရခဲ့လှလေသည်။ ယခုမှ တစ်စထက်တစ်စ စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်လာကြသော မိန်းကလေးများက ခြောက်သွေ့နေသောကျောင်းကြီးကို စိုပြည်လာစေသည်။ သို့သော် အလွန်ပင်နည်းလှသေးသည်ဟုထင်မိသည်။ စာသင်ခန်းမများထဲတွင် ထိုင်နေသောအခါ ပိုပြီးသိသာသည်။ မိန်းကလေးများသည် ရှေ့ဘက်တစ်တန်းနှစ်တန်းသာ ရှိသည်။ ပိုဇ္ဇာသိပိတက္ကသိုလ်မှာလို မိန်းမလှလေးများတစ်ဝက်ကျော်ကျော်ရှိနေသော စာသင်ခန်းများသာဆိုပါက တင်မောင်ငွေးတို့ အတန်းလစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေမည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ချိန်မှမပျက်ကွက်အောင် ပိုရိယရှိရှိနှင့် တက်ဖြစ်မည်ဖြစ်လေသည်။

ကျော်ထွန်းလိုသည် ထမင်းကို လက်စသတ်ပြီး ရေနေးကြမ်းနှင့်ပလုတ်ကျင်းသောက်လိုက်သည်။ လက်တွင်ပတ်ထားသောနာရီကိုင့်ကြည့်သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီခဲ့လှပေပြီ။

‘အစ်ကို ကျူးတိုရိရယ် မတက်ဘူးလား’

‘ပျင်းတယ်ကွာ၊ အတန်းထဲရောက်တော့လည်း ငါက ဘာမှတွက်တတ်တာမှမဟုတ်ဘူး၊ ခိုးချုပ်မှာလည်း ကြာတော့ ရှက်လာပြီ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့များ၊ ပျက်တာနဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့’

‘ဟေ့ ဟိုမှာ မင်းနှမ’

တင်မောင်ငွေးသည် ကျော်ထွန်းလို၏စကားကိုမဖြေား ဆိုင်ရှေ့ဘက်သို့မေးင့်ပြုသည်။ အမာညိုဖြစ်လေသည်။ သူနှင့်အတူ ကျောင်းသူလေး သုံးဦးပါသေးသည်။ အဆောင်နေ ကျောင်းသူလေးများဖြစ်ဟန်တူသည်။ ပထမနှစ်အဆောင်နေ ကျောင်းသူလေးများသည် နယ်မရောက်လာစဖြစ်သောကြောင့် အဆင်အပြင် ရိုးသားကြလေသည်။ အမာညိုသည် ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်သူ ဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန်သူများနှင့်မတဲ့ဖြစ်ပေ။ ထိုကျောင်းသူလေးများနှင့်အဖွဲ့ကျြပ်းမိန်းကလေးဆောင်သို့ လိုက်သွားလေ့ရှိသည်။ တစ်ချိန် နှစ်ချိန်၊ ကြားချိန်များအားနေပါက မိန်းကလေးများစုဝေးရာ အယ်လ်စီအာတွင် အချိန်မဖြေားသဲ အဆောင်သို့ ရောက်နေတတ်သည်။ ယခုလည်း အဆောင်သို့ပြန်ကြခင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ မျက်လွှာလေးများချကာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်း၍ လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်ရှုမှ သွက်သွက်ဖြတ်သွားကြသည်။ ဆိုင်ထဲမှ သူကောင်းသားတို့၏ စူးစူး ဝါးဝါးအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲရှာကြပေ။

‘သိပ်လှတယ်ကွယ်၊ လဲမယ် လဲမယ်၊ ဖြည့်ဖြည့်းလျှောက်’

ကျောင်းသားတစ်ဦးက မကြားတကြားလှမ်းနောက်သည်။ ကျောင်း သူလေးတစ်ဦး ခြေလှမ်းမှားကာ ကျောက်ခဲကိုခလုတ်တိုက်မိတော့သည်။ ဟပ် ထိုးလဲသွားမည်ပြု၍ အမာညိုက ဆွဲထိန်းလိုက်ရသည်။

‘မရှုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဟေ ဟေ’

ကျောင်းသားတစ်ဦး ရယ်မောရင်းပြောပြန်သည်။ ကျော်ထွန်းညို သည် ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြစ်နေသော သူ၏နှမငယ်အပါအဝင် မိန်း ကလေး တစ်သိုက်ကို မသက်မသာကြည့်နေမိသည်။ ရယ်သံများသည် အမာ ညိုတို့၏ ခြေဖဝါးတွင် ဂျက်လေယာဉ်တပ်ပေးလိုက်ဟန်ရှိသည်။ လေးဦးသား သုတေခြေတင်သွားကြလေသည်။

‘ကျောင်းရောက်စတော့ ရှုက်သလိုလိုပဲကွာ၊ အဲ နောက် လေးငါးလ နေရင်ကြည့်ပေါ့၊ ဘာအရှုက်မှကျွန်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အရေတွေ အခေါက်တွေ ထူကုန်ကြရော’

‘ကြာတော့လည်း ဘယ်ရှုက်နိုင်တော့မလဲဗျာ’

‘အေးကွာ၊ ကြည့်နေပါ နောက်ကျေရင် သူတို့ကတောင် ငါတို့ကိုပြန်ပြီး ဟားလိမ့်မယ်၊ ကျောင်းရောက်စ အုပ္ပန္တတူကောင်မလေးတွေ အစတုန်းကပဲ ချစ်စိုး ကောင်းတယ်၊ စလို့နောက်လို့ကောင်းတယ်၊ ကြာရင်မကောင်းတော့ဘူး’

တင်မောင်ငွေးသည် နောက်ထပ် ရေနွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန်ထပ် ထည့်ပြန်သည်။ သူကြည့်ရသည်မှာ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ခွားမည့်ပုံ မဟုတ်ပေ။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ထမင်းဘူးအဖုံးကိုပြန်ပိတ်ကာ လက်သုတ်ပဝါ ဆီစွန်းနှင့်ပင် ပြန်ပြီးထုပ်ထားလိုက်သည်။

‘ဦးတင်မောင်ရော၊ သံပရာရည် တစ်ခွက်ပေးပါ၊ ဆယ့်ငါးပြားတန်နော်’

ထတော့မည်ပြပြီးမှ ရေသောက်ချင်လာသောကြာင့် သံပရာရည် လှမ်းမှာလိုက်သည်။ ဗိုက်တင်းနေပြီမို့ တစ်မတ်တန်မသောက်တော့ဘဲ ခွက်အသေးကိုသာမှာလိုက်သည်။ တစ်မတ်တန်ခွက်သည်ကြီးသဖြင့် ကျော်ထွန်းညိုကုန်အောင်သောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သံပရာရည်ခွက်သည် မည်းနေသည်။ အနားဝတ္ထ် အမည်းရစ် ထင် နေသော ချေးကြောင်းကိုတွေ့ရလေသည်။ သို့သော် ကျော်ထွန်းညိုတို့ကျောင်း ရောက်လာကတည်းက ထိခွက်များနှင့်ပင် သောက်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ ထိချေးများ ထဲတွင် ရောဂါပိုးပါမည်ဆိုပါက သူတို့တစ်တွေ့လိုက်ထဲသို့ အလုံးနှင့် အရင်းနှင့် ရောက်နေလောက်ပြုဖြစ်သည်။ သို့သော် မြန်မာများသည် ကိုယ်ခံအလွန်ကောင်း ကြသည်။ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ရောဂါဖြစ်လေ့မရှိချေး။

‘ဖည်းဖည်းသောက်ပါကွဲ၊ မင်းကာလည်း အမောတကော’

‘အချိန်ပြောင်းတော့မယ်ဗျာ၊ ကျူးတို့ရှုပ်မဝင်ခင် မရင်းတာတွေ ဆရာ သွားမေးချင်သေးတယ်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရော့တုံးလေးများကိုလှုပ်ကာ တစ်ရှိန်ထိုးမော့ချ လိုက်သည်။ တင်မောင်ငွေးက နာခေါင်းရှုံးကြည့်နေလေသည်။

‘မင်း အတော်မိုက်တွင်းနက်တဲ့ကောင်၊ ဘယ်သူကရိုက်ပြီး ကြီးစား ခိုင်းနေလို့ ဒီလောက် ကြီးစားနေရတာလဲ၊ အခုဟာ တက္ကသိုလ်ကွဲ၊ စာမရရင် ကိုးတန်း ဆယ်တန်းလို့ ခုံပေါ်တက်ရပ်ရတာမှမဟုတ်တာ၊ ခုထက်ထိ ဟိုက် စကူး ကျောင်းသားစိတ်မပျောက်သေးဘူး၊ မင်းစိတ်ဓာတ်က တက္ကသိုလ်နဲ့ မတန်ဘူး၊ အင်မတန် အောက်တန်းကျုတယ်’

တင်မောင်ငွေးက အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ပြောသောအခါ တစ်ဆိုင်လုံး ဂိုင်းရယ်ကြလေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုက ဘာမှပြန်မပြောချေး။ ဖန်ခွက်ထဲမှ ရော့တုံးလေးကို လက်ချောင်းများနှင့်နှိုက်ယူကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုတုပ္ပါယ်ပြောနေလျှင် ပြောသူသာရုံးမည်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်ရန် အတင်း ခေါ်ပါကလည်း သူကတော့ကျောင်းကိုပါလာမည်မဟုတ်ချေး။ ကျောင်း တက်ရန်ခေါ်သူကသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အချိန်ကုန်သွားရမည် ဖြစ်လေ သည်။

‘ကျောင်းခေါ်ချိန် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းမပြည့်ရင် စာမေးပွဲမဖြေရ ဘူးဗျာ၊ သိသားနဲ့အစ်ကိုရာ၊ လာ လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘ဟေ့ ဒါကြောင့်မို့ပေါ့ကွဲ၊ ကျော်ထွန်းညိုရဲ့ မှတ်ထား၊ အချိန် လေး ချိန်မှာ တစ်ချိန်အပြည့်အဝပြေးခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါဟာ ပါမောက္ခာချုပ်အပါအဝင် ဒို့ရဲ့ချုစ်လှစွာသော ဆရာသမားကြီးများက ဒို့ကိုအသုံးချဖို့ပေးထားတဲ့ အခွင့် အရေး’

ကျော်ထွန်းညို ဘာမှထပ်ပြီးပြောရန် မကြီးစားတော့ပေ။ အိတ်ထဲမှ
ပိုက်ဆံဆယ့်ငါးပြားကိုထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ သံပရာရည်ဖိုး ဖြစ်
သည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်နှင့်ထမင်းဘူးကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

‘ဟောင်၊ ငါအတွက်ပါ ပေးသွားလေကွာ’

‘ပိုက်ဆံမရှိဘူးပျု၊ အပြန်အတွက် ကားခပဲရှိတော့တယ်’

တင်မောင်ငွေးက မျက်နှာကိုရှုံးကာ ဆေးလိပ်တဖားဖား ဖွာနေချိန်
တွင် ကျော်ထွန်းညိုသည် ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ဇူးရှောက် စောင်း
စောင်းတွင်ရှိသော မြေလျေကားထစ်လေးများကို ကျော်လွှားပြီးတက်လာခဲ့
သည်။

‘ဟောင်၊ သရီးအိုဝမ်းအချိန်ကျရင် ငါအတွက် ထူးပေးနော၊ ငါ
တက်ချင်မှတက်ဖြစ်မှု’

တင်မောင်ငွေးက မမီမကမ်း လှမ်းအော်သည်။ ဆရာက ကျောင်း
ခေါ်ချိန်ခေါ်သလို ခုနံပါတ်များကိုခေါ်သည်။ ကျောင်းသားများက ထူးရသည်။
ကျောင်းသားက အများ၊ ဆရာက တစ်ဦးတည်းဖြစ်၍ လူတိုင်းကို မမှတ်မိနိုင်ချေ။
ထို့ကြောင့် အချို့ကျောင်းသားများသည် မလာသော ကျောင်းသားများအတွက်ပါ
နှစ်ခါ သုံးခါပြန်ပြီး ‘ပရဲဆင့်’ ဟု အော်ကြရ လေသည်။

စာတိုက်ပုံးနှိန်လေးအနားရှိ ထင်းရှုံးပင် ပုံပေးများသည် စိမ်းမြှေနေ
သည်။ ထင်းရှုံးပင်များကြားတွင် ရောည်ပြီးစိုက်ထားသော ပန်းချယ်ရှိ တစ်မျိုး
သည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေအိုး။ သူတို့ရှေ့မှ ကုံးကော်ပင်ကလေးများကလည်း
ငယ်လှသေးသည်။ အကိုင်းကလေးများသည် မြေကြီးနှင့်ထိလုံမတတ် ကိုင်း
ညွတ်ဝေဆာနေလေသည်။ အသစ်ဖွင့်သော တက္ကသိုလ် အဆောက်အအုံသစ်
ကြီးတွင် အကွက်ချုပြီးစိုက်ပျိုးထားသော အပင်ငယ်ကလေးများဖြစ်၍ မြင်မြင်
သမျှသည် သစ်လွင်နှပါးနေလေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် ငေးမောပြီးလျောက်နေရာမှ မသီမသာ နာခေါင်း
ရှုံးသွားသည်။ လျောကားသေးရှိအိမ်သာမှ ကျင်ငယ်နံ့ကို ရှုရှိက်လိုက်ရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အနဲ့မှလွှာတ်လိုလွှာတ်ဌားလျောကားကို တစ်ထစ်ကျော် နှင်းကာ
ပိုသွက်သွက်လှမ်းပြီးတက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ဘက်မှ ဆင်းလာသူ
တစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်တို့က်မိတော့မလို ဖြစ်သွားလေသည်။

‘စုလိုင်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ကမန်းကတန်း ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရင်း ထို အမည်ကို ခေါ်လိုက်မိသည်။ စုလိုင်သည် လျေကားလက်ရန်းလေးကို ခပ်လျှော့ လျှော့လေးကိုင်ကာ သူ့လက်ထဲမှလွှတ်ကျသွားသော စာအုပ်ကလေးကို င့်ကြည့် နေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် စာအုပ်ကလေးကို ကမန်းကတန်းကုန်းကောက် ကာ လုမ်းပေးလိုက်သည်။

‘စုလိုင်၊ ကျွန်တော့ကို မမှတ်မိဘူးလား’

‘မှတ်မိပါတယ် ကိုကျော်ထွန်းညို’

စုလိုင်သည် တစိမ်းဆန်သောမျက်လုံးများနှင့် ကျော်ထွန်းညိုကို ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးများကမူ ပြီးလာသည်။

‘ကတ်တယ် ကတ်၊ ဒီအခန်းကို ဆင်ဆာကတ်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး’

‘ဟိတ်၊ ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်’

စာသင်ခန်းထဲမဝင်သေးဘဲ စကြိုတွင်ရပ်နေကြသောကျောင်းသား များက ဂိုင်းအော်ကြသည်။ ကျော်ထွန်းညို၏မျက်နှာသည် ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး စုလိုင်ကို အားနာစွာကြည့်မိသည်။ စုလိုင်ကမူ အပြီးမပျက်ချေ။

‘အောင်မလေး၊ မောင်ကျော်ထွန်းညိုရဲ့လေး၊ ငါ့အသည်းကို မခွဲပါနဲ့ လား ဟေး ဟေး၊ သူကလေးဟာ ငါ့အတွက်ကွယ်၊ ဒါ့ မင်းမသေမချင်း မှတ်ထား’

တစ်စုံတစ်ဦးက ငိုချင်းချုလိုက်သည်။ ဝါးခဲ့ ရယ်လိုက်သော အသံကြီးသည် ကျောင်းကြီးပင်ပွင့်ထွက်သွားမတတ် ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ကျော်ထွန်းညိုထင်မိသည်။

‘သွားမယ်နော်’

ကျော်ထွန်းညိုက နှုတ်ဆက်သောအခါ စုလိုင်က ခေါင်းလေး မသိ မသာညိုတိပြုသည်။ ဂိုင်းဝန်းပြောင်နောက်နေသောအသံများကို လုံးဝ အမှုထား ပုံ မရချေ။

စုလိုင်က လုပစွာလျောက်သွားချိန်တွင် ကျော်ထွန်းညိုသည် အပေါ် ထပ်သို့ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင်လူပ်ခါနေသည်။ နားထဲတွင်လည်းကေား ရသမျှအသံများက ဝါးနေသည်။

‘ဖိုးစွံကွာ၊ ဖိုးစွံ’

အပေါ်ဘက်မှုင့်ကြည့်နေကြသော မောင်မောင်လေးတို့လူစား အော်

ကြပြန်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် သူတို့ကိုမော်ကြည့်မိစဉ် ကိုယ့်ပုဆိုးစ ကိုယ်
တက်နင်းကာ ဟပ်ထိုးလဲတော့သည်။ ဝါးခဲ့ ရယ်လိုက်ကြသော အသံကြီး
သည် သူ့နားထဲသို့ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ပြေးဝင်လာပြန်လေသည်။

*

‘သမီးရယ် အိပ်ပါတော့လား’

မေမေက သူ့ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွွှေလေးပုတ်ကာပြောသောအခါ သက်
သက်သည် နံရံမှုတိုင်ကပ်နာရီကြီးကို လုမ်း၍ကြည့်မိသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ
ခွဲပေပြီ။

‘ခဏနေရင် အိပ်ပါတော့မယ်မေမေရဲ့’

‘အေး၊ သိပ်ပြီးညွှေနက်မခံနဲ့ကွယ်၊ အလကားနေရင်း ကျွန်းမာရေး
ထိခိုက်နေ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေရဲ့၊ ခဏလေးပါ’

ခွဲခတ်နေသော သက်သက်ကိုကြည့်ရင်း မေမေက ပင့်သက်ရှိက်မိ
သည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှဖြေလောက်မကြီးစားဖူးပေး၊ အခုမှ စာ
မေးပွဲကျသောအရသာ ခါးခါးသီးသီးကြီးကို မြို့စမ်းဖူးသွားပြီး အလန်ကြီး လန်း
သွားဟန် တူသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ခေါင်းစိုက်နေတတ်လေသည်။ ထိုခါးသီး
သော အရသာကြီးကို နောက်တစ်ခါထပ်ခံစားရပါက သက်သက်သည် ခံနှင့်
ရည် ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူထင်မိသည်။ အတန်းဟောင်းတွင် ပြန်
တက်ကာ စာဟောင်းများကိုကျက်ရင်း လူသစ်များနှင့် ပေါင်းရှုံးသည် အလွန်
စိတ်ပင်ပန်းရသောအလုပ်ဖြစ်သည်။

မေမေသည် အိပ်ရာထဲမဝင်သေးဘဲ သက်သက်၏ အေးတွင်ဝင်ထိုင်
သည်။ သက်သက်ကို ဆက်ပြီးစာကျက်စေလိုဟန်မတူတော့ပေး၊ ထို့ကြောင့်
သက်သက်သည် တွက်လက်စ ရူပေးပူဇာလေးကို အဖြေထွက်အောင် ကမန်း
ကတန်း ဆက်၍တွက်နေမိလေသည်။

‘အမာညုံးတို့လည်း ပထမနှစ်ဝက်စာမေးပွဲနီးပြီတဲ့၊ အရမ်းကြီးစား
နေတယ်လို့ပြောတယ်၊ မနက်က သူ့အမေနဲ့ချေးထဲမှာတွေ့ခဲ့တယ်’

‘ဟုတ်တယ်မေမေ၊ ဒါကြောင့် သမီးနဲ့တောင် အခုတလော သိပ်
မတွေ့ဖြစ်ဘူး’

‘သူတို့မောင်နှမတွေက စိတ်ရင်းလေးတွေကောင်းတယ်၊ သမီးကို
လည်း တော်တော်ချစ်ကြပုံရတယ်’

သက်သက်သည် ဖြန်းခနဲ့ရင်ခုနှစ်သွားလေသည်။ အမာညိုချစ်သည်
ကတော့ ထားပါတော့။ မေမေက သူတို့မောင်နှမဟုဘာကြောင့်ပြောရလေ
သနည်း။ သူတို့မောင်နှမဟုသောစကားထဲတွင် အမာညိုနှင့်ညီလင်းသာမက
ကျော်ထွန်းညိုလည်း အကျိုးဝင်သည်။

‘မနေ့ညာနေတုန်းကတော် ကျော်ထွန်းညိုလာသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ဖျာပုံကပုစ္စနှင့်တွေရလို့ သူတို့အဘွားက ပေးခိုင်းလိုက်တာတဲ့၊ နှင်း
ဖြန်ကျမှုသုပ်စားရမယ်၊ ပုစ္စနှင့်ချုပ်လေးက ကောင်းကကောင်းနဲ့၊ ခဲ့ပြီး လတ်နေ
တာပဲ၊ သမီးကိုတော် မေးသွားသေးတယ်၊ စာတွေ သိပ်ပြီးကြီးစားနေသလား
တဲ့’

‘အဲဒီတုန်းက သမီး ကျောင်းကပြန်မလာသေးဘူးထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန်လေး၊ စိတ်ရင်းလေး
လည်း ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုကလေးတွေကိုတွေရင် မေမေလေ သားလေး
တစ်ယောက် ထပ်ထပ်ပြီး လိုချင်လာရော’

မေမေသည် သက်သက်ကို မွေးအပြီးတွင် သားအိမ်အနာဖြစ်လာ
သောကြောင့် သားအိမ်ကိုထုတ်ပစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ကလေး
ထပ်မံ၍ရနိုင်သော အခွင့်အရေးမရှိတော့ပေါ့။ အခြေအနေသာပေးခဲ့ပါလျှင်
မေမေသည် သားတွေ သမီးတွေ စိုင်းစိုင်းလည်းနေသောဝကိုသာ လိုချင်ခဲ့ပုံရ
သည်။ ယခုအခါတွင်ကား ရှားရှားပါးပါး တစ်ဦးတည်းရထားသော သမီးငယ်
ကိုသာ အရိပ်ကြည့်နေရရှာလေသည်။

‘သမီးတစ်ယောက်ရှိရင် သားတစ်ယောက်အလိုလိုရှုမှုပဲပေါ့ မေမေ
ရဲ့၊ ပူးမူးနေပါနဲ့’

သက်သက်က ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းနှင့်ပြောသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း
နှလုံးသားက လူပ်ခါနေသည်။

‘အဲဒီသားကမှ ကိုယ့်ဘက်ပါမယ့်သားမေမေ၊ သားအရင်းဆိုတာက
အချိန်တန်ရင် မိန်းမနောက်ကို ထည့်လိုက်ရရော၊ ကဲ ဘယ်မှာကောင်းလို့ လဲ၊
သမီးကတော့ မေမေအတွက် သားရွှေသားလှ သားလိမ္မာလေးခေါ့ ပေးမယ်

လေ၊ နှေ့ မေမေ'

မေမေသည် ဘာမှုပြန်မပြောဘဲ သက်သက်ကိုအကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာကလေး မသိမသာနီးနေသောသက်သက်သည် မေမေလက်မောင်းများကို ဆွဲဖက်ပြီးရယ်လိုက်မိသည်။

'ကြင်နာရသည်က ဘဝတစ်လျှောက်လုံး× × ချစ်ရသည်က အသက်ထက်ဆုံး× × ချမ်းမြှေ့မြှေ့× စန်းလနှုယ်တနှုန်း× × ချစ်သူမျက်နှာ× × ခွင့်ကြည်တပြီးပြီး× × မြင်ပါရ× အေးမမြှေ့ဘဝင်မှာ× × သာကြည် တင့်မဆုံး× ×'

လမ်းပေါ်မှဆိုသွားသော သီချင်းသံကိုကြားရသည်။ အိမ်အပြန် ညဉ်နက်သောတစ်စုံတစ်ဦးသည် ကိုယ့်အသံကိုကိုယ် အဖော်ပြုပြီး ဆိုသွားပုံရသည်။ မေမေသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ပန်းအိုးသွယ်သွယ်လေးထဲမှ သစ္စာ ပန်းခက်ကလေးကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

သက်သက်သည် မေမေငြိမ်နေစဉ် အဖြေထွက်ခါနီးလုပြီဖြစ်သော ရူပေွဒပုစ္စာကို မြန်မြန်တွက်လိုက်သည်။ ရောရောရှုံးအဖြေထွက်သွားသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှနာရီကိုထပ်ကြည့်မိသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးရှိပြီ။ စာအုပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ကာ နေရာမှထလိုက်သည်။ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးထိုင်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေသောမေမေကို လက်မှကိုင်၍ ဆွဲထူလိုက်လေသည်။

'ကဲ မေမေ၊ ထ အိပ်မယ'

ထိုအချိန်တွင် ဖေဖေတစ်ရေးနှီးလာလေသည်။ ခြေသံတရှပ်ရှပ်ကြားရပြီး အခန်းဝတ္ထ် လူလုံးပေါ်လာသည်။

'ကြည့်စမ်း ဒီသားအမိ ခုထိမအိပ်သေးဘူးလား'

'သမီးစာကျက်တာ နည်းနည်းကြာသွားလို့ မေမေက လာခေါ်တာပါဖေဖေရဲ့၊ အိပ်တော့မယ'

သက်သက်သည် မေမေခါးကိုနောက်မှနေ၍တွန်းကာ ဖေဖေခံသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

'ဟွန်း ဖေဖေကလည်း မေမေပျောက်လို့ထရာတာမဟုတ်လား၊ သိပါတယ်နော်၊ ရွှေ ခေါ်သွား၊ ဖေဖေ မေမေကြီးကို ခေါ်သွား'

'ဟဲ့ ကောင်မလေး'

မေမေက ပြီးရယ်ရင်းဟန့်တားစဉ် သက်သက်သည် မီးဖိုဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး မီးဖိုချောင်နှင့်တဲ့ထားသော ရေခါးခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။ မျက်နှာသစ်နေသောရေသံကို နားထောင်ရင်း ဖေဖေသည်အိမ်တံခါးများကိုလိုက် ၍ပိုပိုတ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ရေခါးခန်းထဲမှထွက်လာသော သက်သက် ကို ဆီး၍ပြောပြန်သည်။

‘က က အိပ်တော့သမီးလေး’

‘ဖေဖေကလည်း ဘုရားတောင်မကန်တော့ရသေးဘူး’

သက်သက်သည် ဘုရားရှိခိုးစာကို ရွတ်ဆိုမနေနိုင်တော့ချော့။ ဦးသုံး ကြိမ် ပုဆိုန်ပေါက်ချုလိုက်ရင်း ဘုရားစင်ရောမှုပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှ အိပ်ရာထဲရောက်နေကြပြီဖြစ်သော ဖေဖေနှင့်မေမေကိုသွား၍ကန်တော့ရသည်။

‘အေးကွယ် ဘုန်းကြီးပါစေ သက်ရှည်ပါစေ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီး ဘေးရှင်းပါစေဗျား’

ဖေဖေက အားရပါးရဆုပေးသည်။ မေမေကမူ ‘သမီးလေး အမြဲ စိတ်ချမ်းသာပါစေကွယ်’ဟု ရှိုးရှိုးလေးပင်ပြောလေသည်။ သက်သက်စဉ်းစားမိသည်။ ဖေဖေပေးသောဆုနှင့် မေမေပေးသောဆုနှင့်ခုလုံးသာပြည့်ဝပါလေလျှင် ဘဝတွင် အစစအရာရာပြည့်စုံပြီဖြစ်လေသည်။

သက်သက်သည် မည့်ခန်းမှမီးကိုပိုတ်ကာ သူ့အိပ်ခန်းလေးဆီသို့ စမ်း၍ လျှောက်ခဲ့သည်။ သက်သက်၏ အိပ်ခန်းလေးသည် မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက် အခန်းလေးဖြစ်သည်။ ကျော်းမြောင်းလှသဖြင့် ခုတင်တစ်လုံးသာ ဆန့်သည်။ စာကြည့်စားပွဲတစ်လုံးပင် မသွင်းလောက်ပေ။ ခုတင်ဘေး နေရာလွှတ်ကလေးတွင် သနပ်ခါးကျောက်ပျော်ကို ကျပ်ကျပ်သတ်သတ်နေရာချထားရသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုအခန်းလေးကို ငါးပါး ငါးမြောက်၊ ငါးရှုတ်သီး၊ ကြက်သွန်များ သို့လျှင်ရာ စတိုခန်းအနေနှင့်သာ အသုံးပြုသင့်လေသည်။ ခုတော့ အိမ်ကလေးက ကျော်းမြော်းမို့ အပို့ခန်းအနေနှင့်အသုံးပြုနေရလေသည်။

သက်သက်သည် ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက်မှုသစ်သားတံခါး ဓာတ်များကို တွေ့နှုံး၍ဖွဲ့စွဲလိုက်သည်။ ညလေအေးက သုတ်ခနဲ့ပြီးဝင်လာကာ သူ၏ဆံစများကို ပွဲတ်သပ်ဆော့ကစားသွားကြသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီသံချောင်းခေါက်သံက သဲ့သဲ့လေး လွှင့်ပုံးလာစဉ် သက်သက်သည် ခြင်ထောင်ကိုဆွဲချုလိုက်လေသည်။ အိပ်ရာနှင့်ကျောနှင့် ထိုသော

အခါ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြာအခြင်များပြေလျော့သွားသလို ခံစားရသည်။ သက်သောင့်သက်သာနှင့်အသောင်းပြေသွားလေသည်။

အိပ်တော့မည်ဟူ၍ မျက်လုံးအစုံကိုမျှေးမိတ်လိုက်သောအခါ အစိုး မရ သောစိတ်ထဲသို့ ကျော်ထွန်းညိုက ချဉ်းနင်းပြီးဝင်ရောက်လာလေသည်။ သက်သက်က သူနာပြုဆရာမပြုလုပ်မည်ဟုဆိုသောအခါက သူမျက်နှာသည် ပြီး သွားသည်။ သူမျက်လုံးများသည် အရောင်၍နှုန်းလဲလာသည်။ ထိုနောက် သက်သက်ကို ‘တော်သည်’ဟူ၍ ချီးကျျှေးစကားဆိုလေသည်။ သက်သက်သည် ထိုအကြောင်းများကိုပြန်တွေးရင်း ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့်ကြည်နှုန်းလာသည်။ သူနာပြုဆရာမလုပ်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း ပို၍ခိုင်မြှုသွားလေသည်။

ဖေဖေတို့အခန်းဆီမှစကားသံကို ခပ်ဝါးဝါးကြားရသည်။ တစ်ရေးနှီးမျက်စိကျယ်နေသောဖေဖေသည် မေမေကိုဇွတ်အတင်းလိုက်ပြီး လေပေါ်နေလျှော်တွေးမိရင်း သက်သက်သည် တစ်ဦးတည်းပြီးလိုက်မိလေသည်။ ပြီးရင်းတွေးရင်းမျက်တောင်များစင်းကျလာသည်။ ထိုနောက် မိတ်ခနဲ့ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထိုညာက သက်သက်သည် အိပ်မက်ပင်မမက်ချေ။ မိုးလင်းသည် အထိ တစ်ခါတည်းတောက်လျောက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

*

‘စုလိုင်’

သက်သက်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟာ သက် သက်’

သက်သက်နှင့် အမာညိုသည် စုလိုင်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျောက်လာကြသည်။ သက်သက်နှင့်စုလိုင် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ပင် ကျော်ပေပြီ။ ထိုတစ်နှစ်အတောအတွင်း၌ သက်သက်သည် အတန်ငယ်ပိန်သွားသည်ဟု စုလိုင်ထင်မိသည်။ သက်သက်ကမှ စုလိုင်ပို၍လှလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘ကွန်းဂရက်ကျျေးလေးရင်း သက်သက်၊ ယူသရီးဒီနဲ့အောင်တယ် မဟုတ်လား’

‘စုလိုင်ထက် တစ်နှစ်နောက်ကျြပြီးမှ အောင်တာပါကွယ်’

စုလိုင်၏ လက်ကလေးများကို သက်သက်က ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

အိုးတိုက်ရသော သက်သက်၏လက်ကလေးများသည် စုလှိုင်၏နူးညံ့ထွေးအီ နေသော လက်ဖမိုးလေးများနှင့်ယဉ်သောအခါ ကြမ်းနေလေသည်။

‘အခုလိုက်လည်တာလား’

‘အင်း မာညိုခေါ်လို့၊ မုန့်ကျွေးမယ်ဆိုလို့၊ စုလှိုင်ကရော မကျွေးဘူး လား’

‘ကျွေးပါတယ်’

စုလှိုင်ကခေါင်းလေးဆတ်ကာ ပြောသည်။ စုလှိုင်သည် အမာညိုလို လွယ်အိတ်ကြီးမလွယ်ပေါ့၊ စာအုပ်ကလေးများနှင့်ပို့ကိုဆံအိတ်ကိုထပ်ကိုင်ပြီး လက်ထဲတွင်ပိုက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြီးပြီးကြောရင်းနေလေသည်။ ဆံပင် များကိုကား ထုံးစံအတိုင်း အကုန်လုံးနောက်ဘက်သို့လှန်ဖြီးဖြီး ဖဲ့ပြား အစိမ်း လေးနှင့်စည်းထားသည်။

‘ကိုယ်အခု ဝပ်ရှေ့အချိန်၊ ယူ အားသလား မာညို့’

‘အားတယ်’

‘ခဏစောင့်နော် ဟေ့ သက်သက် ကိုယ်တို့မိန်းကလေးတွေ တူထုတာ၊ လွှာတိုက်တာ လိုက်ကြည့်ပါလား၊ ပြီးမှ မုန့်စားတာပေါ့’

‘ကောင်းတယ် ကြည့်မှာပေါ့’

သက်သက်က ခေါင်းညီတ်လေသည်။ သုံးညီးသား ကျောင်းအနောက် ဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ များပြားလှသော ကျောင်းသားများက စူးစုံ စိုက်စိုက်ကြည့်သောအခါ သက်သက်ရင်ဖို့လာမိသည်။ စုလှိုင်သည် ထိုသူများ ကို လုံးဝအမှုထားပုံမရ။ အမာညိုကမူ လွယ်အိတ်ကြီးတကားကားနှင့် ဝရှန်း သုန်းကားလျှောက်လေသည်။ ရောက်ခါစတုန်းကလို ရှက်ကြောက်သော အမူ အရာ မရှိတော့ပေါ့။

‘ဟေ့ အဲဒါစွယ်တော်ပင်လေ၊ နှစ်လွှာပေါင်းမှတစ်ရွက်ဖြစ်တဲ့အရွက် ကလေးတွေ့လေ’

စွယ်တော်ပင်ပုပုလေးအောက်မှ အဖြတ်တွင် အမာညိုကပြောသည်။ အသည်းပုံစွယ်တော်ရွက်ကလေးကို ခုန်ချုပ်ချုံလိုက်ပြီး သက်သက်ကိုလှမ်းပေး သည်။

‘အပွင့်လည်း မရှိဘူး’

‘ဒီအချိန်တုံးပြီဟာ၊ ဖတ်စ်တမ်းမ်တုန်းကဆို ပင်လုံးကျွောတွင့်တာပဲ့၊

လှတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာမခံဘူး နွမ်းလွယ်တယ်'

အပင်ပုလေးများကို အသီးစိမ်းစိမ်း ရည်ရည်လေးများကတန်ဆာ ဆင်ထားလေသည်။ အမာညိုက လက်အြိမ်မနေနိုင် ခြေအြိမ်မနေနိုင် ထို အသီးလေးများကို မမိမကမ်းနှင့်ခန်း၍ ခုန်းချွဲသည်။ အပင်ကလေးများသည် ယိမ်းခနဲ့ ယိုင်ခနဲညွတ်၍ ညွတ်၍လာတတ်သည်။ သို့သော် သူ့ လက်ထဲတွင် အသီးတော့ ပါမလာချေ။ ခါချဉ်များကသာ တဖွဲ့ ခုန်ဆင်းလာသည်။ ထို ကြောင့် အပင်အောက်မှ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးလာလေသည်။

‘ယူတိုက မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး တူထု၊ လွှတိုက်လုပ်ရတာပဲလား ဟင်’

‘သဘောလောက်ပါ’

သက်သက်က မေးသောအခါ စုလိုင်ကခပ်ပြီးပြီးဖြော်သည်။ အမာညိုကမူ မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ခေါင်းယမ်းပြေသည်။

‘သူက လှတာကိုး သက်သက်ရာ၊ ကောင်လေးတွေက ကူလုပ်ပေးတယ်၊ ငါတို့ကတော့ ကူမယ့်လူမရှိဘူး၊ အစအဆုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲလုပ်ရတာပဲ၊ အရှင်တစ်ပတ်က တူထုရင်း လက်မကိုထုမိပြီးကွဲသွားသေးတယ်’

‘ဟယ် နင်တော်တော်နာသွားမှာပေါ့’

သက်သက်က ကရာဏာသက်စွာပြောရင်း အမာညို၏လက်မကိုလုမ်းကြည့်မိသည်။ ဘာဒက်ရာကိုမှမတွေ့ရပေ။

‘ငါမနာပါဘူး’

အမာညိုက ရယ်မောနေလေသည်။

‘ငါကထိုင်ခုရိုက်ရတာ၊ ဆရာက သံရိုက်ရမယ့်နေရာမှန်အောင် သံကို ကိုင်ပေးထားတယ်၊ ဆရာလက်မလွှတ်ခင် ငါက တူနဲ့တစ်အားထုထည့်လိုက်တာ ဆရာလက်မ ကွဲသွားတာပေါ့’

‘ခွေးမလေး’

သက်သက်က မျက်လုံးလေးပိတ်သွားအောင် ရယ်လိုက်မိသည်။

သူတို့သုံးဦးသား စားပွဲပေါ်တွင်သံည်ပြီးကြီးများတပ်ထားသောအခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဖက်ခနဲ့တွင် လွှာဂိုင်းကြီးကိုတွေ့ရသည်။ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သောအခါ တိုးပိုးနှင့်မှတ်နေအောင်လည်တော့သည်။ ခြောက်လက်မပတ်လည် သစ်တုံးကြီးကိုသူ့ရှေ့တွန်းပို့လိုက်သောအခါ ခဏလေးနှင့် နှစ်ပိုင်း

ပြတ်သွားလေသည်။ သက်သက်သည် ထိုစွဲစိုင်းကြီးကို ရင်တဖိုဖို အသည်းတယားယားနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ သူရှေ့ရောက် လာသမျှအကုန်လုံးကို အစိတ်စိတ်အစွာမွှာ ဖြတ်ပစ်မည်ဟု စိန်ခေါ်ကြီးဝါးနေသလို တိုးဝိုး လည်ပတ်သံသည် ဆူညံစွာမြည်ဟည်းနေသည်။

‘လာ သက်သက် ငါတို့နှစ်ယောက် ဆီးငန်းစွေးရင်းစောင့်ကြတာပေါ့’

အမှာညိုနှင့်သက်သက်သည် လျေကားထစ်အုတ်ခုံလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဖက်တွင် စွယ်တော်ပင်လေးရှိသဖြင့် အရိပ်အနည်းငယ်ရသည်။ စွယ်တော်ပင်လေးသာ ကြီးမားလာပါက ထိုနေရာသည် စွယ်တော်ရိပ်နှင့် အေးမြန်မည်ဖြစ်လေသည်။

‘မီသက်ရယ် နင်ကလည်း ဒီကိုပဲလာခဲ့ရောပေါ့၊ ဘယ်လောက်ပျောစရာကောင်းလဲ’

‘ငါ သူနာပြုသင်တန်းပဲ တက်မယ် မာညိုရာ’

သက်သက်သည် ဆီးငန်းစွေးလေးကို ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှစုံလိုင်ကို လုမ်းပြီးကြည့်နေသည်။ စုလိုင်၏လက်ထဲတွင် လေးထောင့်သံတုံးလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုသံတုံးလေးကို စားပွဲပေါ်ရှိ သံညှပ်ကြီးကြားထဲတွင် ကျပ်နေအောင် ညျပ်နေသည်။

‘ဟော ဟိုမှာကိုကို ဟော ကိုကို’

အမှာညိုသည် တစိုက်စိုက်နှင့်လျောက်လာသော ကျော်ထွန်းညိုကို လက်ခုပ်တီးပြီးခေါ်လိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုနှင့်အတူ ကျောင်းသားသုံး လေးဦးပါသည်။ သူတို့သည် ပုံဆွဲရာတွင်အသုံးပြုသော တီစကွဲယားကြီးများကို ကိုင်ထားကြသည်။ ကျော်ထွန်းညိုက သူတို့ဘက်လျောက်လာသောအခါ ကျွန်းကျောင်းသားများကလည်း လိုက်လာကြသည်။ ‘ဟောကောင်တွေ မင်းတို့က ဘာကိစ္စလိုက်လာရတာလဲ’ဟု ကျော်ထွန်းညိုက ခပ်အုပ်အုပ်ပြောသည်ကို မကြားဟန်ဆောင်ကာ အတင်းကပ်လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘လာလည်းတာလား သက်သက်’

‘ဟုတ်တယ်ကိုကို၊ မာညိုက မှန်းကျွေးမယ်ဆုံးလို့၊ ကိုကိုရော ပုံဆွဲခန်းက ထွက်လာတာလား’

‘ဒါပေါ့၊ မိညို နင်ကသက်သက်ကို ဘာမှန်းကျွေးမှာလဲ၊ ဦးတင်မောင်

ဆိုင်က သကြားပလာတာလား၊ မတင်အေးခေါက်ဆွဲလား၊ ငါတို့ကျောင်းမှာ ဘာမှဖြင့် ထူးထူးခြားစြားရိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုကပြောရင်းဆိုရင်း သူ့နောက်မှ သူငယ်ချင်းများကို မျက် စောင်းခဲကြည့်သည်။ ငနဲ့သားတို့သည် ယောင်ပေပေနှင့်ရပ်နေကလေသည်။ မတတ်သာတော့မိတ်ဆက်ပေးရတော့မည်သာဖြစ်သည်။

‘ကဲ သက်သက် ဒါက ဒို့သူငယ်ချင်းတွေမှတ်ထား၊ သူက ကိုတင် မောင်ငွေးတဲ့ သူက အသက်ကြီးရုံး အရပ်ဆိုးရုံးတင်မကဘူး စာလည်းမတော် ဘူး’

‘အဲဒါ အလကားသက်သက် မတရားပြောတာပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် စာမတော်ပေမယ့် ရပ်ကတော့မြင်တဲ့အတိုင်းရပ်ချောလေးပါ’

တင်မောင်ငွေးက သနားစဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် ပြောသည်။ သက် သက်သည် ထိမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်နေရင်း ပြီးရယ်မိလေသည်။

‘သူက မောင်မောင်လေးတဲ့၊ သူကတော့ ဝင်းအောင်တဲ့၊ အားလုံး ဒို့နဲ့ တစ်နှစ်တည်းတစ်တန်းတည်းပဲ၊ ကဲ သူက ကျွန်တော်ရဲနှုမလေးဆိုပါတော့ဗျာ “သက်သက်” တဲ့၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့အောင်တယ်၊ စာကျက် လွန်းလို့ မျက်လုံးလေးတော့ မူးသွားရာတယ်’

‘ဟာ ကိုကိုကလဲ’

သက်သက်၏ မျက်နှာလေးသည် ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ကျော်ထွန်းညိုကို လှမ်း၍ထုလိုက်သည်။ အမာညိုသည် သဘောကျွောရယ်မောလိုက်ရင်း ရှတ် တရက် မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ ပါးစပ်ထဲမှဆီးငန်စွဲလေး လည်ချောင်းထဲ ကျသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ဟာ အမာညို ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

မျက်လုံးကြီးပြုးကာ နင်နေသော အမာညိုအားကြည့်ရင်း မောင်မောင် လေးက မေးသည်။ အမာညိုကဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ချေ။ ဆီးငန်စွဲက လည် ချောင်း တစ်ဝက်တွင်အထက်မကျ အောက်မကျနှင့် တစ်နောက်သည်။ ဟပ်ထုတ် သော်လည်းမရသဖြင့် လည်ချောင်းကိုလက်နှင့်သပ်ကာ မျိုးချုလိုက်ရသည်။

‘ဆီးငန်စွဲ လည်ချောင်းထဲကျသွားလို့’

အမာညို၏ အဖြေကိုကြားရသောအခါ ဝါးခနဲ့ရယ်မိကပြန်လေသည်။ အုန်းအုန်းကျက်ကျက်ဖြစ်နေသောသူတို့အပ်စကို စုလိုင်သည် အခန်းထဲမှနေ၍

လုမ်းကည့်နေသည်။

‘နင်တိုဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’
 ‘စုလှိုင်ကို စောင့်နေတာ’
 ‘စုလှိုင်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် အခန်းထဲသို့လုမ်းကည့်မိသည်။ မျက်ဝန်းနက် နက်ကလေးများနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံးရလေသည်။ စုလှိုင်သည် ကျော်ထွန်းညိုကို ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး သွားကလေးများပေါ်အောင်ပြီးရယ်လိုက်သည်။ ညီညာပြီး ဖြူဖြေးနေသောသွားကလေးများသည် နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်နိနိုင်လေးကြားမှ လှစ်ခနဲ့ပေါ်လာသည်။ မရယ်လည်းလှ ရယ်လည်းလှ၊ မပြီးလည်းလှ ပြီးလည်းလှတဲ့ မိန်းကလေးရယ်ဟု ကျော်ထွန်းညိုသည် ရင်ထဲတွင်မြည့်တမ်းလိုက်မိသည်။

‘သတိထား သူငယ်ချင်း၊ သတိထားမှပေါ့’

တင်မောင်ငွေးသည် ကျော်ထွန်းညို၏ကျောကိုသပ်ကာ ခပ်နောက် နောက် ပြောလေသည်။

‘ဘာလဲဗျာ ခင်ဗျားကလဲ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရှက်ရှက်နှင့်ကြော်ဆည်လိုက်သည်။ ဆီးငန်စွဲ နင်နေသော အမာညိုကမူ သတိထားမိပုံမရချေ။ သို့သော် သက်သက်ကမူ အစအဆုံးသတိထားလိုက်မိသည်။ စုလှိုင်ကိုင်းကြည့်နေသောကျော်ထွန်းညို၏မျက်ဝန်းများသည် အရောင်တစ်မျိုး ချွန်းလဲသွားကြောင်းသိလိုက်ရသည်။

‘အဲဒါ ဝက်အူရစ်လုပ်နေရတာ သိလားသက်သက်၊ ဒို့လည်း စက်တစ်မျိုး ထွင်ရညီးမယ်’

ကျော်ထွန်းညိုက စကားလွှဲလေသည်။ မောင်မောင်လေးက ‘ဘာစက်လဲကွဲ’ ဟုဝင်မေးသည်။

‘မျက်လုံးပြုဗျားအောင်လုပ်တဲ့စက်ပါ သက်သက်ဖို့လေ’

‘ကိုကိုနော် ကိုကို’

သက်သက်သည် ရှတ်တရက် နှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး မမိမကမ်းလုမ်း၍ ထုမ္ပါန်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိုံး၊ အားငယ်စိတ်လွှမ်းမိုးကာ မျက်ရည် များ ချက်ချင်းပဲလာသည်။

‘ကိုကို သက်သက် ငါတော့မယ်နော် ငါရင်တော့ ကိုကိုပဲချော့ မာညို မချော့ဘူး’

အမာညိုက ဝင်အော်သောအခါမှ ကျော်ထွန်းညိုသည် မျက်ရည်ရစ်ပဲ
နေသောမျက်လုံးလေးများကို သတိပြုမိသည်။ ထိုအခါမှ တင်မောင်ငွေးတို့
လည်း အရယ်ရပ်ကာ မျက်နှာပိုးသတ်တော့သည်။

‘သက်သက်ကလည်းကွာ၊ ပျော်လို့စတာပါ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုက လေသံပျော်ပျော်လေးနှင့်ပြောသည်။ သက်သက်
က မျက်စောင်းခဲမိစဉ် မောင်မောင်လေးက ညာင်နာနာအသံလေးနှင့် မကြား
တကြားပြောလေသည်။

‘ကွယ်၊ ကိုကိုက ချစ်လို့ကြည့်စားတာပဲဟာ’

သက်သက် မနေနိုင်တော့။ ကြော်မဆောင်နိုင်တော့။ ရယ်မိပြန်သည်။
သူရယ်သောအခါ အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်ကြပြန်လေသည်။

စုလိုင်သည် သံတုံးကို တံစဉ်းနှင့်တိုက်နေရာမှ ဆက်မတိုက်ဖြစ်ဘဲ
သူတို့တစ်တွေကို မသိမသာလုမ်းကြည့်နေမိသည်။ သက်သက်က ကျော်ထွန်း
ညိုကို မျက်စောင်းတစ်ခဲနှင့်လှမ်း၍လှမ်း၍ထဲသည်ကို သူတွေနေရသည်။
တဝါးဝါးရယ်ကြသည်ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ‘သူတို့မောင်နှမ သိပ်ရင်းနှီး
တာပဲ’ဟု တွေးရင်း တံစဉ်းကိုတစ်ချက်နှစ်ချက်တိုက်သည်။ ‘သူတို့ကြည့်ရတာ
ပျော်နေလိုက်ကြတာ’ဟု ဆက်၍တွေးမိပြန်သည်။ ထိုနောက် ရင်ထဲတွင် မလို
တမာဖြစ်လာသလိုခံစားရသည်။ ‘ဘာလို့ ဒီလောက် အူမြူးနေရတာလဲ၊
တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့ မှန်းစရာ’ဟု စိတ်ထဲမှေရွှေတ်လိုက်မိလေသည်။ ကျော်
ထွန်းညိုကို လှမ်း၍လှမ်း၍ကြည့်သော သက်သက်၏ မျက်လုံးလေးများကို မှ
သူနားလည်သည်။ မိန်းကလေးချင်းမျို့ ခြေမြင်သည်။ ပျော်ချင်မှု၊ ချမ်းမြှေ ကြင်
နာမှုများကို ထိုမျက်လုံးလေးထဲတွင် စုလိုင် တွေ့ရသည်။

အပြင်ဘက်မှုရယ်သံများက ပုံးလွှင့်လာပြန်သည်။

စုလိုင်၏စိတ်ထဲသို့ အရိုင်းစိတ်ကလေးတစ်ခုက ပြင်ပြင်သာသာ တိုး
ဝင်၍လာပြန်သည်။

ထိုကြောင့် သူ့ကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သော ကျော်ထွန်းညိုကို စူးစူး
ရဲရဲလေး ပြန်ပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစုထား
ပြီး အရည်လည်းနေသောမျက်ဝန်းနက်ကလေးများနှင့် ညီပြီးကြည့်လိုက်လျှင်
ထောင့်ငါးရာခြုံရသော ပုထိုဇ် သူကောင်းသားတို့ ငိုင်ဆင်းသွားလေ့ရှိသည်ကို
စုလိုင်သိထားသည်။

သူ သိထားသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျော်ထွန်းလို့သည် သူ၏
လို့ကွန်ရက်တွင် စင်းခနဲမိသွားရင်း ပံ့ပေးပေးပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
သူတို့၏စကားသံများလည်း တိတ်သွားသည်။ သက်သက်ခများလေးလည်း
စုလိုင်ကို တတိယအကြိမ် မနာလိုဖြစ်ရပြန်လေသည်။ ထို့ပြင် အားငယ် ဝမ်းနည်း
စိတ်နှင့် ထိုညက ကျိုတ်ပြီးငါးရလေသည်။

*

‘စ ယူက ကိုယ့်ကို အရှုံးလုပ်နေတာလား’

ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်ကို စူးစူးရဲစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။ စုလိုင်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ ပြီးလိုက်သည်။

‘ယူက အရှုံးမှုမဟုတ်ဘဲ ဖရက်ဒီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရှုံးလုပ်ရမှာလဲ’

‘စကားကို ငွေးလေည်ကြောင်ပတ်မပြောနဲ့ စ’

စုလိုင်သည် ပခုံးလေးတွေနဲ့လိုက်သည်။

ကားရှေ့မှန်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဘီကီနီမယ်လေးသည် ခါးကလေးထောက်ရင်း ချာလည်လှည့်နေသည်။ ပိုးသားမျှင်နှင့်လုပ်ထားသော ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးများသည် တကယ့်ဆံပင်အစစ်ပမာ လေတွင်လွင့်ခါသွားတတ်လေသည်။ မို့မောက်သောရင်တွင် မလုံးတလုံးလေးပတ်ထားသော အဝတ်စလေးသည် ပြုတ်ကျတော့မလို လျော့ရှိလျော့ရဲလေးဖြစ်နေ၍ အသည်းယားဖွယ်ကောင်းလှသည်။

‘ယူက အာရ် အိုင် တီ မှာလည်း ပေါ်ပြုလာ သိပ်ဖြစ်နေတော့ ဟိုမှာလည်း ငန်းဘယ်နှကောင်လောက်ကို အရှုံးလုပ်နေသလဲမသိဘူး’

‘သူတို့တွေလည်း အရှုံးမှုမဟုတ်ဘာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရှုံးလုပ်ရမှာလဲ’

‘စုရယ်၊ ယူလေ ယူ’

ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်၏ကိုယ်လုံးလေးကို ရုတ်တရက်လှမ်းဆွဲကာ ရင်ခွင်ထဲသွင်းလိုက်သည်။ ကျွဲ့ကျွဲ့ပါအောင်ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘ဟော၊ လူတွေကြည့်နေမယ’

‘ဘယ်သူမှုမရှိဘူး၊ ရှိတဲ့လူတွေလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူမအားဘူး’

ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်ကို ငံချွဲနမ်းရင်းပြောသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကန်တော်ကြီးရေစပ်တွင် ထိုးဆိုက်ထားသော ကားကလေးနှစ်စင်း သုံးစင်းရှိသော်လည်း အချင်းချင်း ဂရပူမိကြမည်မဟုတ်ပေ။ သူတို့လည်း ကိုယ်လိုလူတွေမဲ့ သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့ အာရုံနှင့်၊ အခြားသူကို အရေးစိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

‘စု’

‘အင်’

‘ချစ်တယ်နော်’

ဖရက်ဒီက လိုက်လဲသောအသံနှင့်ပြောသောအခါ စုလိုင်သည်ပြီး၍ ြမ်နေလိုက်သည်။ ဖရက်ဒီက ကျေနပ်ဟန်မတူဘဲထပ်၍မေးလေသည်။

‘ချစ်တယ်နော် စု’

‘အင်း ချစ်မှာပေါ့’

‘ကိုယ့်ကိုချစ်ရဲ့လား စုရယ်’

‘မသိဘူး’

‘စု ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလား’

‘မသိဘူး’

ဖရက်ဒီသည် သက်ပြင်းချေပြီး စုလိုင်ကိုစိုက်၍ကြည့်လေသည်။ စုလိုင်သည် ရီဝေဝေနှင့် မခိုးမခန့်လေးပြီးရင်း ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘ကဲ၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်ရင် ကိုယ်နဲ့ဘာလို့တွေ့သွားနေသလဲ၊ ကိုယ်နမ်းတာကို ဘာလို့ခံသလဲ၊ ကဲ’

‘ပျော်လို့’

‘ဘာ’

‘ပျော်လို့ပါဆို’

‘ဉား၊ ငါက မင်းကိုပျော်တော်ဆက်နေရတာပေါ့ ဟုတ်လား’

ဖရက်ဒီ၏အသံသည် အဖျားခတ်ကာ တုန်ယင်သွားသည်။ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။ မျက်လုံးများသည်လည်း ဒေါသရောင်လွှမ်းကာ တောက်ပြောင်လာလေသည်။

စုလိုင်သည် ရေစပ်မှမြက်ပင်ရှည်များကိုင်းကြည့်နေသည်။ ဖရက်
ဒီကို သူမကြားကိုပေ။ ကြားက်ရန်လည်း အမကြာင်းမရှိပေ။ ငယ်ငယ်ကတည်း
က သူဆိုးကျိုးခံကာ သူအလိုလိုက်ခဲ့သောဖရက်ဒီသည် သူ၏ငယ်နိုင်ဖြစ်သည်။
ဖြူဖြပ်ဖြူရော်နှင့်လူမမာလေးနှင့်တူသောဖရက်ဒီကို ကြားက်စရာဟုလည်း
မသတ်မှတ်ချင်ပေ။ သူစိတ်ဆိုးအောင်၊ သူစိတ်ထိခိုက်အောင် မည်သည့်အခါမျှ
လုပ်ရဲလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုလည်း တစ်ထစ်ချယ့်ကြည်ထားသည်။

‘ပျော်စေရမယ် စုစုလိုင်၊ မင်းက ပျော်စရာအကောင်းဆုံးအကြာင်း
ကိုမှမသိသေးဘဲ၊ ဟုတ်လား၊ ဒီထက်ပျော်ရအောင် ကျွန်တော်မျိုး ပျော်တော်
ဆက်ပေးပါမယ်’

ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်ကိုအတင်းဆွဲပြီး သူပေါင်ပေါ်ဆွဲလွှဲလိုက်သည်။
သူလက်များသည် အကြမ်းပတမ်းလှပ်ရားလာကြသည်။ နယ်ကျိုးလာကြ
သည်။

‘ဖရက် ဒါ ဖရက်ဒီ၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့’

စုလိုင်သည် ရုတ်တရက် ကြားက်စိတ်ဝင်လာသည်။

ခုံလည်လှည့်နေသော ဘီကီနီမယ်လေးသည် မခို့တရို့လေးပြီးနေ
ဆပင်ဖြစ်သည်။ မလုံးတလုံး ရင်စွှမ်းအဝတ်ကလေးသည် ပြုတ်ကျတော့
မယောင် တဖျပ်ဖျပ်လွှင့်နေလေသည်။

‘မင်းပျော်အောင်လိုပါ၊ ပျော်ရအောင်လေ စုစုလိုင်’

ဖရက်ဒီက သရဲစီးနေသောအသံနှင့်ပြောသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ စုလိုင်
တကယ်ကြားက်ရွှံမြှုပြုဖြစ်ဖြစ်သည်။ နိုင်အင်အားချင်းယွဉ်လျှင်ပင် ဖရက်ဒီကို သူ
နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ သောကာ၊ ဒေါသနှင့်ရမ္မက်ပါပေါင်းနေသော ဖရက်ဒီသည်
နိုင်ထက်ပင် အင်အားနှစ်ဆုံးဆ ကြီးနေလေသည်။

‘ဖရက်ဒီ မလုပ်နဲ့’

စုလိုင်သည် ဖရက်ဒီဇီးမျက်နှာကိုလက်သည်းနှင့်ဆွဲကုတ်လိုက်သည်။
လက်သည်းရည်ထားသောအကျိုးကို စုလိုင်ခံစားလိုက်ရသည်။ ဖရက်ဒီဇီးမျက်
နာတွင်အစင်းကြားင်းထင်သွားပြီး သွေးများဖြာထွက်လာသည်။

ဖရက်ဒီသည် မျက်လုံးကို ကမန်းကတန်းမိုတ်လိုက်သောကြာင့်
သက်သာရာရသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်ခွံတွင်ကား လက်သည်းရာကြာင်းက
ပံ့နက်နက် ထင်သွားလေသည်။ စုလိုင်ကိုလွှဲတ်လိုက်ပြီး သူမျက်လုံးကိုသူ

စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အုပ်ပြီးစမ်းလိုက်မိသည်။
‘ကဝေမ စုန်းမ’

ဖရက်ဒီက ဒေါသနှင့်ရော်တိစဉ် စုလိုင်သည် ကားပေါ်မှုဆင်းမိပြီ
ဖြစ်သည်။ တွန့်ကြေနေသောအကျိုးများကိုပင် ဆဲမဆန့်နိုင်သေးဘဲ ပြီး၍ ထွက်
လာခဲ့သည်။ စုလိုင်တစ်သို့လုံး ရယ်စရာ ကစားစရာလုပ်ခဲ့သော ဖရက်ဒီသည်
ကြောက်စရာလူတစ်ဦးအဖြစ်ပြောင်းလဲလာပြီဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရပြီမို့ ရင်ထဲ
တွင် လိုက်မောနေသည်။

‘မပြီးနဲ့ စုလိုင်’

ဖရက်ဒီ၏ကားသည် စုလိုင်ကိုချက်ချင်းမိလာသည်။ ကန်တော်ကြီး
စောင်းသည် လူရှင်းလှသည်။ အမောင်ရိပ်သမ်းနေသည်။ ငါက်များ အိပ်တန်း
တက်သောအသံကိုသာ ညိုးညိုးညံ့ညံ့ကြားနေရသည်။

‘မလာနဲ့ မလာနဲ့ မလိုက်ခဲ့နဲ့’

‘မလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ တက် ကားပေါ်အခုတက်’

‘မတက်ဘူး’

‘ယူ ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ စုလိုင် တက်လို့ဆို၊ ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဘာမှ
မလုပ်ဘူး’

ဖရက်ဒီသည် သူ့စကားနှင့်အညီ စုလိုင်ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးသည်။ တစ်
လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ မျက်ခုံးကို အတွန်ချိုးထားလေသည်။

စုလိုင်သည် ကားတံခါးနားတွင်ကပ်ထိုင်ရင်း လက်တစ်ဖက်က
ဒေါက်ဖိနပ်ကိုအသာလေးစမ်းထားမိသည်။ ဒီတစ်ခါကြမ်းလာလျှင် ဒေါက်ဖိနပ်
နှင့် ချို့စောင်းကိုရိုက်ချလိုက်မည်ဟုစိတ်ကူးရင်း သူ့အဖွဲ့ သူ့အဖက် သူ့အနမ်း
ကို မျှော်လင့်မိပြန်သည်။ စုလိုင်၏စိတ်တို့က ရိုက်ချမည်ဟုတွေးရင်း သွေးသား
တို့က သူ့ကိုတောင်းဆိုနေသည်။ စုလိုင်၏ကိုယ်တွင် လှည့်ပတ်နေသောသွေး
များသည် ပူဇ္ဈားလျှက်ရှိကြသည်။

သို့သော ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်ကို ထပ်ပြီးမနမ်းတော့ပေ။

‘က မယ်မင်းကြီးမ ကြွေပေတော့၊ ခင်ဗျားလေးကို ကျူပ်တကယ်ချစ်
မိလို့ မနှစ်ရက်လို့ ညာလိုက်တာကိုလည်း စွဲစွဲမြှေမြှေ မှတ်ထား၊ နောက်တစ်ခါ
ထိကပါး ရိုကပါးနဲ့ ကျူပ်ကိုကစားစရာလုပ်လာရင်တော့ မရတော့ဘူး သိလား၊
နောက်ပြီး ဘယ်ယောကုံးကိုမှုလည်း အခုလိုသွားမလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ

ပေါ့၊ ယောက်ဗျားတွေဟာ နားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ရဟန္တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျားမှုကျား၊ လူသားစားတဲ့ကျား သိရဲ့လား’

စုလိုင်ကို အိမ်အရောက်ပြန်ပို့ပေးပြီးသောအခါမှ ဖရက်ဒီကပြာ သည်။ ထို့နောက် ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းပြီးထွက်သွားလေသည်။

ကားရှေ့မှန်တွင်ချိတ်ထားသော ဘီကီနီမယ်လေးသည် ချာလည် လှည့်ကာ မခို့တရိုလေးပြီးနေသည်ကို စုလိုင်တွေလိုက်ရသည်။

*

အမာညိုသည် စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှုပန်းအိုးလေးကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပန်းထိုးထားသဖြင့် ပန်းအိုးဟုခေါ်ရသော်လှားလည်း စင်စစ်အားဖြင့် ဖန်ခွက် ကလေးသာဖြစ်သည်။ ဖန်ခွက်ရှည်လေးထဲတွင် မီဇေါပန်းများ ဝေနေအောင် ထိုးစိုက် ထားခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

‘ကဲ ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိသလဲ၊ စိတ်ကြည်လင်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ပန်းနဲ့မွေးလေးရှုရင်း စာကျက်တော့ ခေါင်းကြည်ပြီး စာပိုရတာပေါ့’

အမာညိုက ကိုယ့်အစီအစဉ်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်အားပေးရင်းပြာ သည်။ မီဇေါပန်းများသည် ပြွတ်ညပ်နေအောင်ပွင့်သောကြောင့် ညီလင်းသိပ် တွန့်တိုခြင်းမရှိပေ။ အားရပါးရပန်ဆင်ရုံသာမက ပန်းအိုးထိုးခွင့်လည်း ရလေ သည်။

‘မွေးတယ်နော်’

ညီလင်းသည် ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ ပန်းပွင့်လေးများကို မထိတထိ လေး ရှိက်နမ်းလိုက်သည်။ အမာညိုပန်းအိုးထိုးပုံ ဟန်မကျလှချေ။ ကျပ်ညပ် နေပြီးကြည့်ချုံမကောင်းလှချေ။ သို့သော် ညီလင်းက ဝေဖန်တတ်သူ မဟုတ်။ မွေးပုံးပုံးရန်းလေးရှုရှိက်နေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နေလေသည်။

‘နင် မိန်းမယူရင် ပန်းကြိုက်တတ်တဲ့သူကိုယူပေါ့ ညီလင်းရ၊ ဒါမှ နင်တို့တူတူအပ်တော့ သူ့ခေါင်းက ပန်းနဲ့လေး အမြှေရနေမှာ’

‘အင်း မမလည်း ပန်းစိုက်တတ်တဲ့သူ ရွှေးကြိုက်သိလား၊ တော်ကြာ မစိုက်တတ်တဲ့သူကိုယူမိရင် ပန်းပန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဝယ်ပန်မှာပေါ့ဟာ ခက်တာလိုက်လို့’

အမာညို၏စကားကိုကြားသောအခါ ညီလင်းက ထရယ်လေသည်။

ထိုနောက် သူ့လက်ထဲမှ စက္က္ခလုံးလေးနှင့် အမာညိုကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
 ‘ဟား ဟား မရသေးတဲ့ သူ့ယောက်ဘူးလေးကိုတော့ ပင်ပန်းမှာစိုး
 လိုက်တာ ဟား ဟား ဝယ်ပန်မယ်တဲ့၊ ဒီလိုဆိုခုကတည်းကဝယ်ပန်ပါလား
 မမရ ဟား ဟား’

အမာညိုသည် သူ့မျက်နှာဆီသို့တန်းဝင်လာသောစက္က္ခလုံးလေးကို
 လက်နှင့်ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့စကားနှင့်သူမိကာ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ
 က ညီလင်းနှင့်အတူလိုက်၍ရယ်မောနေမိလေသည်။

‘ငါတို့ကျောင်းမှာ “ပန်းစံပယ်” ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ်’
 ‘ဘာလဲ စံပယ်ပန်းကြိုက်လို့လား’
 ‘ဟင့်အင်း’
 ‘သူက စံပယ်ပင်စိုက်လို့လား’
 ‘ဟုတ်ပေါင်း’
 ‘ဒီလိုဆို စံပယ်ပေါင်ဒါသုံးတဲ့လူဖြစ်ရမယ်’
 ‘လွှဲပြီ’
 ‘က ဘာဖြစ်လို့’
 ‘သူက အရပ်ဆိုးတယ်ဟာ၊ တစ်ခါမှုမစွဲဘူး’
 ‘အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’
 ‘ဆိုင်တာပေါ့၊ သူပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ စပြီးလိုက်တယ်ဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်
 နက်တည်း အပယ်ခံရတာလေ၊ အဲဒါမှ “ပန်းစံပယ်” ပေါ့’
 ‘ဟား ဟား ဟား’

ညီလင်းသည် သဘောကျွွာနှင့်တာဟားဟားရယ်နေသည်။ ထိုစဉ်
 အခန်းရှေမှ ဖေဖေဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ရယ်ရှိန်သတ်
 လိုက်ရသည်။ ခုံပေါ်လှမ်းတင်ထားသောခြေထောက်ကို ဖျတ်ခနဲ့ အောက်ချ
 လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေတင်ထိုင်ခြင်းကို ဖေဖေ မနှစ်မြှဲပေ။

‘အဲဒါဘာရင်ထိုးလေးလဲ ညီလင်း’
 အမာညိုသည် ညီလင်း၏ ကွန်ပါဘူးထဲမှ ရင်ထိုးနိနိလေးကိုလှမ်း၍
 နှိုက်ယူလိုက်သည်။
 ‘ဝမ်းမောင် ပေးတာလေ’
 ရင်ထိုးနိရဲရဲလေး၏ အလယ်တွင် အိမ်နီးချင်း တိုင်းပြည်မှ ခေါင်း

ဆောင်ကြီးတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံကိုတွေ့ရသည်။ သဘောသကာယကောင်းစွာနှင့် ပြီး နေဟန်ရှိသော ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်ပုံလေးကို အမာညိုကသဘောကျစွာ ကြည့်နေ မိသည်။

‘နှင်သယ်ကရလဲဟင်’

‘ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲက ဝမ်းမောင် ပေးတာလေ၊ လူတယ်နော်၊
တစ်တန်းလုံးလိုလို အဲဒီရင်ထိုးလေးတွေရှိတယ်’

‘နှင်တို့တွေ အမြဲတပ်ထားကြတာပေါ့’

‘အင်းပေါ့ မမရ ဖက်ရှင်ပေါ့’

ထိုအချိန်တွင် ကျော်ထွန်းညိုသည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာလေ
သည်။ အမာညိုလက်ထဲမှုရှင်ထိုးလေးကိုလှမ်းယူပြီးကြည့်သည်။

‘လူတယ်နော် ကိုကို’

ညီလင်းက ပြောသောအခါ ခပ်ပြီးပြီးနှင့်ခေါင်းညီတ်ပြသည်။ ထို့
နောက် ညီလင်း၏ ခေါင်းမှဆံပင်များကို လက်နှင့်တွန်းကာဖွလိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဒါမြန်မာပြည် ညီလင်းရ’

‘အင်း လေ’

‘တကယ့်တကယ်ဆိုရင် မင်းတို့တွေက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရုပ်ပုံကို
တပ်သင့်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကိုရာ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပုံက အလကား
မှ မရတာ ဘယ်လိုလုပ်တပ်ရမလဲ’

ညီလင်းက ဆင်ခြေကန်လေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် ဘာမှမပြောဘဲ ရင်ထိုးလေးကိုစိုက်၍ကြည့်နေ
လေသည်။ သူ့မျှက်ခုံးများသည် မသိမသာ အတွန်းချိုးနေသည်။ နှုတ်ခမ်း များကို
ပိုပိုရှိစွေထားသည်။ အတန်ကြောငြှမ်နှုံးနောက် ပင့်သက်ရှုံးကိုလိုက်လေသည်။

*

‘ဟေး ကျောင်းတွေပိုတ်လိုက်ပြီတဲ့၊ ပျော်တယ်ဟ’

ရေဒီယိုမှ ကြေညာချက်ကိုကြားသောအခါ ညီလင်းသည် ဝမ်းသာ
အားရ ထခိုန်လေသည်။

‘ဟဲ ကောင်လေး၊ ဇြမြဇြမ်နေစမ်းပါ ဒါပျော်စရာလား’

မေမေကြီးက ငါ့က်လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် မျက်မှာင်ကုတ်နေပြီး မေမေက သက်ပြင်းရှိက်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘လူမျိုးရေး အရေးအခင်းတွေ ဖြစ်ရတာမကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ပေါ်ပေါ်တုန်းကလည်း ကုလားမြန်မာ အရေးအခင်းဖြစ်သေးတယ်နော်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရေဒီယိုခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ ညီလင်းက မူ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်ပြီးတက်သွားလေသည်။ သတင်းထူးကို မသိရ သေးသော အမာညိုအား ဖောက်သည်ချုရန်အတွက်ဖြစ်သည်။ နားစွာနားဖျားကြားလိုက်ရသော အမာညိုသည် ခပ်သွက်သွက်ပြီးဆင်းလာသည်။

‘ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်ပြီတဲ့ မမ’

‘ဟယ် အဟုတ်လား’

အမာညိုသည် လျေကားတစ်ဝက်တွင် ငိုင်ငိုင်လေးရပ်နေမီပြီးမှ အောက်ထပ်သို့ ဆက်ဆင်းသွားသည်။

‘ကျောင်းတွေပိတ်တယ်ဆိုရင် အဆောင်က ကျောင်းသူကျောင်းသား တွေ အိမ်ပြန်ကြရတော့မှာပေါ့နော် ကိုကို’

‘အေးပေါ့ဟာ’

‘ဒီလိုဆို မိမိလေးတို့တွေ ပြန်ရပြီပေါ့၊ မာညိုဆီမှာ သူ့လက်ချာစာအုပ်တွေရောက်နေတယ်၊ သွားပြန်ပေးရရင်ကောင်းမယ်’

‘အရေးထဲဟာ နှင်က ဆီမီးချက်တောာက်နေလိုက်တာ’

ကျော်ထွန်းညိုက စိတ်မရည်ဟန်နှင့်ပြောသည်။ အမာညိုသည် မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းစုသွားလေသည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်သောအခါ အထက်တန်းတွင် တက်စဉ်ကလို မှတ်စုများကို အလွယ်တကူမရတော့ပေ။ အမာညိုတို့ အထက်တန်းတုန်းကမူ အရေးကြီးသော အချက်အလက်များကို ဆရာမကပါးစပ်မှ ကြောင်းပေးပြီး အေးအေးသက်သာလိုက်ရေးရသည်။ ယခုအခါတွင် ကား ဆရာက သူ့ဟာသူ့သင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည့်အချက်ရောမကြီးသည့်အချက်ရော ရောနောပါဝင်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ရယ်စရာများကြားညုပ်၍ ပါတတ် ပြောတတ်သေးသည်။ ထိုအထဲမှ အရေးကြီးသော အချက်များကိုရွေးပြီး ရေးတတ် မှတ်တတ်ရသည်။ အမာညိုက မမှတ်တတ် မရေးတတ်ပေ။ ဆရာက ဓာတုဖော်သင်နေစဉ် စကားစပ်၍ လကမ္မာအကြောင်း ပြောလည်း ထည့်ရေးသည်။ အပိုလိုတွေ လူနာတွေကိုလည်း ထည့်မှတ်သည်။ ရရား

နှင့် အမေရိကန် မည်သူက လပေါကိုဦးစွာရောက်မည်ထင်သည့် အကြောင်း လည်း ရေးသည်။ ထို့ကြောင့် အမာဉ်ရေးထားသည်များကို ပြန်ပြီး ဖတ်ကြည့် သောအခါတွင်ကား ဓာတုဖော်မှုစာတ်ငွေများနှင့် ရှား အမေရိကန်တို့ ရောထွေး နေလေတော့သည်။

မိမိလေးကမူ အမာဉ်ထိက်သာသည်။ အရေးကြီးသည်များကို ကွက် တိုင်အောင် ရေးမှတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိလေး၏ စာအုပ်များကို အမာဉ် က ထာဝစ်ပင် တစ်ဆင့်ငြားပြီး ပြန်ချုပ်ကူးယူရလေ့ရှိလေသည်။ စာအုပ်များကို ပြန်ပေးရန်သတိရသော်လည်း ကျောင်းမတက်ရသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ့မို့ မပေးဖြစ် ပေ။ အမာဉ်သာမက ကျော်ထွန်းသို့ရော ညီလင်းသို့ပါ ကျောင်းမတက်ရပေ။ မေမေကြီးက သူတို့မောင်နှမသုံးသီးလုံးကို မျက်စိရှေမှ အပျောက်မခံဘဲ အိမ်ထဲ တွင် လျှောင်ထားလေသည်။

‘ဟိုး အရင်တုန်းကဖြစ်တဲ့ ကုလား မြန်မာ အရေးအခင်းကျတော့ အက်လိပ်အစိုးရက အာရုံလွှဲတာဆို ဟုတ်သလားဖေဖေ’

‘ဒီလိုပဲပြောကြတာပဲသားရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ရေနံမြေအရေးတော်ပုံ၊ ကျောင်းသားသပိတ်တွေဖြစ်တဲ့နှစ်ပဲပေါ့၊ လူတွေက အရမ်းစည်းလုံးပြီး မျိုးချစ် စိတ်သိပ်ပြီးတက်ကြနေတဲ့အခိုန်လေ’

‘အဲဒီတုန်းက “မော်လဝိနှင့်ယောဂါအရေး” ဆိုတဲ့စာအုပ်ကလေး ထွက် တယ်လေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုအများကြီးထိခိုက်ရေးထားတာတွေ ပါတာရော အဖေ ကြီးရဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းကနေ စ တာပဲလေ’

မေမေကပါ ဝင်ရှုပြောသည်။ အတိတ်မှုဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေဟန်နှင့် နှစ်ဦးလုံးမျက်မောင်ကုတ်နေကြသည်။ မေမေကြီးသည် သက် ပြင်းကြီးချကာ ယွှန်းဘူးထဲမှဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကိုကောက်ယူကာ နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်လိုက်သည်။ ညီလင်းသို့က အလိုက်တသိနှင့် မီးခြစ်ပြီးယူသည်။ မေမေကြီးသည် ဆေးလိပ်ကိုအစဉ်အမြန်စာက်စွဲလမ်းစွာ သောက်တတ်သူ တော့ မဟုတ်ပေ၊ စိတ်လှပ်ရှားသောအခါများတွင်ကား အငွေတထောင်းထောင်း ထွက်အောင် ဖွာတတ်လေသည်။

‘အဲဒီတုန်းက မြန်မာသတင်းစာဆိုလို့ “မြန်မာအလင်း” နဲ့ “သူရိယ” ပဲရှိတယ်နော် ဖေဖေ၊ အဲဒီအရေးအခင်းကို လျှော့ဆော်ရေးလို့ “သူရိယ” တောင် နှစ်ပတ်အပိတ်ခံရတယ်ဆို၊ ကျွန်တော်စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်’

‘အေး ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွဲ’

‘အဲ သူရိယက ဂြိန်းစောင့် သတင်းစာဆို ဟုတ်လားဖော်’

ကျော်ထွေန်းညိုက မေးသည်။ အမာညိုတို့မောင်နှမသုံးဦးတွင် သူသည် အသက်အဖြော်းဆုံးဖြစ်သလို ဗဟိုသုတလလည်း အများဆုံးဖြစ်သည်။ ကျောင်းစာ ကိုသာမက ဗဟိုသုတဖြစ်ဖွယ် အပြင်စာများကိုလည်း စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်လေ့ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေနှင့်အပြန်အလှန်မေးနိုင်ပြောနိုင် ဆွေးနွေးနိုင်သည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ နိုင်ငံရေးကိုပြောင်းဖူးပြုတွင်လက်ဖက်သုပ္ပါလောက်ပင် နား မလည်သူ အမာညိုကမူ သူများပြောသမျှ ဖေဖေဖေဖေဖေ

‘ကုလားမြန်မာအရေးအခင်းဖြစ်တော့၊ ရေနံမြေသပိတ်တို့ ကျောင်းသားသပိတ်တို့ကရော ရပ်လို့လား ဖေဖေရာ မရပ်ပါဘူးနော်’

‘ဘယ်ရပ်လိမ့်မလဲ၊ ဒီလိုက္ခယ် ခဏာတော့ ရောထွေးသွားတာပေါ့၊ နယ်ချဲ့မှန်းတီးစိတ်တွေ အရမ်းတက်ကြွနေချိန်မှာ အာရုံက တခြားဘက်ကို ခဏာလေးတော့ရောက်သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်က သပိတ်တွေဆက်တာပဲ၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးကို တော်တော်လေးပြတ်ပြတ်သားသားပြနိုင်တာပဲ’

ဖေဖေကပြောရင်း ရယ်လိုက်လေသည်။ မေမေကမူ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်လုံးများနှင့်အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ မေမေကြီးသည် ဆေးပေါ့ လိပ်ကို အငွေ့တထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာနေသည်။ ညီလင်းကမူ အိမ်ပေါ် မှစ်ကုပ်ကုပ်ဆင်းသွားကာ ခြိုဝါယောင်လည်လည်လုပ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ပြောဆိုသွားကြသည်များကို လည်ဆန့်ပြီးနားစွင့်နေလေသည်။

ဖေဖေနှင့်ကိုကိုတို့ အပြန်အလှန်စကားကောင်းနေကြစဉ် အမာညို သည် နေရာမှထကာ စာကြည့်ခန်းထဲလုမ်း၍ဝင်ခဲ့သည်။ မနေ့ညာက ကျက် မှတ်လက်စ စာအုပ်ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင်ဖွင့်လျက်သား တွေ့ရသည်။

အမာညိုသည် ထိုစာအုပ်ကလေးကိုငေးကြည့်နေပြီးမှ ဖြန်းခနဲလုမ်းပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်စားပွဲဘေးရှိ စာအုပ်ပိရှိလေးထဲသို့ထည့်ထားလိုက် လေသည်။

ကျောင်းပိတ်ထားသည့်အတောအတွင်း၌ စာကျက်ရန်မလိုအပ်သေး

ပေါ်။

သိပ်ချစ်ရတဲ့စု

မောင့်ခွဲလမင်းရယ်၊ ဘာလို့ ဒီလောက် လှနေရတာလဲ၊
မနေ့တုန်းက မောင် အတန်းမတက်ဖြစ်ဘူး၊ စုစုတက်တဲ့ အတန်း
တွေ လိုက်တက်နေလို့လေ၊ ဟိုး နောက်ဘက်ကထိုင်ပြီး စုစုရဲ့နောက်
ကျောကိုဘဲ အပေါ်စီးကနေ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

စုစုလိုင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးရယ်

မင်းကိုစတွေ့ရတဲ့နေ့ကတည်းကချစ်မိတယ်၊ စိတ်ဝင်စားမိ
တယ်၊ မေတ္တာဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်နော်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နှလုံး
သား လေး ငါး ခြောက်ခု ထပ်ပွားလာတယ်၊ ဒီတော့ ရင်ထဲမှာ
မေတ္တာနဲ့အပြည့်ပေါ့၊ အားလုံးမင်းအတွက်ချည်းပဲ့’

စုစုလိုင်

ကျွန်ုတော်တို့ ဘိုး ဘေးတွေ လက်ထက်ကတည်းက သုံး
လာကြတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်။
မင်းကိုငါချစ်တယ်။

လိုင်

နယူတန်ရဲ့တတိယနိယာမကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ထပ်
ပြောပြေမယ် နားထောင်။

“သက်ရောက်မှုတိုင်း၌ တန်းတူညီမျှသော တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိသည်” တဲ့လေ၊ အသေအချာစဉ်းစားကြည့်နော်။

ဒီတော့ မောင်မောင်စိတ်ထဲမှာ သေချာနေတယ်၊ ဘာကိုလဲ သိလား၊ လှိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမလှလေးက မောင်မောင့်ကို သိပ်ချစ်လာမှာ ကိုပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲရော သိရဲ့လား၊ မောင်မောင်က လှိုင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ပေါ့၊ ကမ္မာသိပ္ပံ့ပညာရှင်ကြီးကလဲ အသေအချာ ပြောပြုခဲ့ တယ် လေ၊ ထပ်ပြောပြီးမယ်၊ “သက်ရောက်မှုတိုင်း၌တန်းတူညီမျှသော တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိသည်” တဲ့။

နှစ်ကိုခင်း၏ နတ္ထွေးသောနေရောင်ခြည်သည် အခန်းထဲသို့တိုးပြီး ဝင်ရောက်လာသည်။ လေပြည်အေးက ပန်းနရောင်ဓာခြင်ထောင်ပါးပါးလေးကို ဆော့ကာစားသွားသည်။ အခန်းထောင့်ရှုမှန်တင်ခုံဘေးမှ ကိုယ်လုံး ပေါ်မှန်ကြီးကို နေခြည်က ရှပ်ပြီးထိသွားသည်။ လင်းလက်သော တန်ပြန်အရောင်သည် တစ်ဖက်နံရုံကိုသွားပြီး အရိပ်ထင်နေသည်။

စုလှိုင်သည် အိပ်ရာထဲမှမထင်သေးဘဲ ချစ်သဝက်ရွာများကို ကျေနပ်ပြီးလေးပြီးကာာ ပြန်ဖတ်နေမိသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဖြူနှီးဝါပြာ အရောင်စုံသော စာရွက်ကလေးများ ကြပြန်နေလေသည်။ ခြင်ထောင်တွင်းသို့တိုးရွှေ ဝင်ရောက်လာသောလေပြည်အေးက စာရွက်လေးများကို တဖျပ်ဖျပ်လွှင့်အောင် စွမ်းဆောင်နေသည်။ ပန်းရောင်စာရွက်ပါးလေးသည် အိပ်ရာခင်း ဖြူဖြူပေါ်တွင် လေဟန်စီးပြီး ရှပ်တိုက်ပြေးနေသည်။

‘စု’

ပါတ်ထားသောတံ့ခါးရွက်များကို ခပ်သာသာခေါက်ရင်း ခေါ်လှိုက်သောအသံကိုကြားရသည်။ မအေးတင်ဖြစ်သည်။ နံနက်စောစော ကော်ဖီကို အခန်းထဲသို့ပို့ပေးရမလား၊ အောက်ထပ်ဆင်းသောက်မလား လာမေးခြင်းသာဖြစ်ပေမည်။ စုလှိုင်သည် ဘာအသံမှပြန်မပေးဘဲ ဤမြှမ်နေလှိုက်သည်။ အခန်းတံ့ခါးသည် စွေရုံသာစွေထား၍ မအေးတင်သည် အသာလေးတွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ လုမ်းကြည့်သည်။ စုလှိုင်သည် မျက်ရွာကိုမှုံးမှုတ်ကာ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလှိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မအေးတင်သည် ခြေကိုဖော့နှင့်ဗာ အသာလေးပြန်ထွက်သွားလေသည်။

မအေးတင်ပြန်ထွက်သွားသောအခါမှ စုလှိုင်သည် မျက်လုံးကို အသာ

ပြန့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖတ်လက်စ စာများကို ဆက်ဖတ်သည်။ နံနက်ခင်း၏ နေခြည်ထွေးထွေး လေပြည်အေးအေးတွင် မိမိကိုတစ်းတနေသူများ၏ စာများကို ဖတ်နေရခြင်းကို စုလိုင်နှစ်သက်သည်။ သဘောကျကျနပ်မိလေသည်။ ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားသောကြောင့် ကျောင်းတက်ရန်လည်း အလုပ် မရှိချေး။ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ချိန်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မအေးတင်ဝင် လာပါက စုလိုင်အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်သာဖြစ်သည်။ စကားမပြောချင်၍ ဖြစ်လေသည်။

သက်ထားစ

စာရေးရတာလည်း လေးငါးစောင်ရှုပြီ။ ကိုကို့ကို အဖြေား ဖို့ ကောင်းပါပြီကွယ်။ ချစ်ရင်လည်း ချစ်တယ်၊ မုန်းရင်လည်း မုန်း တယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် မတုန်မလှပ် နေနိုင်လွန်းရ တာလဲ မိန်းကလေး။ ခံစားရတဲ့ ကိုကို့မှာတော့ အသည်းတွေကြွ တော့မယ်။ ဒါကို မင်းကလေးသိရဲ့လား စုသက်ထားရယ်။

စုလိုင်သည် ထိုစာကိုဖတ်ရင်း သမ်းဝေလိုက်မိသည်။ သူ့နာမည်ကို မေ့သွား၍ အောက်ဘက်တွင်ထိုးထားသောခိုင်းကို ပြန်ကြည့်ရသည်။ အေး ကျော်ဖြစ်သည်။ စုလိုင်ထက် အသက်ရော အတန်းရော များစွာကြီးသည်။ နောက်ဆုံးနှစ် သင်တန်းသားကြီးဖြစ်လေသည်။ ခွဲလည်း အတော်ကောင်းလေ သည်။ စုလိုင်၏အခန်းရှေ့တွင် တစ်ချိန်လုံး မညောင်းမညာရပ်ပြီး စုလိုင်ကို ငေးကြည့်တတ်သူဖြစ်သည်။ အသားဖြြိုး ဝဖိုင့်ဖိုင့်ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် သူ့ကို “အင်ထရှိပါ” ဟု မိန်းကလေးများက အမည်ပေးထားသည်ကို ဉားရဖူး သည်။ အင်ထရှိပါ ဟူသည်မှာ ဓာတုဖော်စကားလုံးဖြစ်သည်။ ပုံပျက်ခြင်းဟု အမို့ယ်ထွက်လေသည်။

စုလိုင်သည် စာရွက်လေးကိုပစ်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးဘေးမှ ဓာတ်ခဲ သုံး ရေဒီယိုလေးကိုစမ်းပြီး ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။ နံနက်ခင်းထေားသံသာများက မြှေးခွင့်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ခုနစ်နာရီကျော်ပေပြီး ထို့ကောင်းပြီဖြစ်သည်။

စုလိုင်အောက်ထပ်သို့ဆင်းသောအခါ ရှစ်နာရီပင် ထိုးလုပေပြီး ကျောင်းပိတ်ထားသဖြင့် အားပြီးပျင်းနေသည်။ ကျောင်းပိတ်သည်က အရေး မကြီးလှချေး။ ကျောင်းသာမက ရပ်ရင်ရုံများပါပိတ်ထားသောကြောင့် ပို၍ ပျင်းဖို့

ကောင်းနေခြင်းဖြစ်လေသည်။
‘စု’

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဒက်ဒီက လုမ်းခေါ်သည်။ မာမိဂိုမူမတွေ့ရပေ။ အိပ်ရာက ထသေးပုံမဟုတ် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်နေခြင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမည်။

ဒက်ဒီသည် အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း နုပ္ပါလှသည်။ ဆံပင်များလည်း လုံးဝမဖြူသေးပေ။ စင်းနေသောနာတံနှင့်ပြည့်ဖြီးသောနှုတ်ခမ်းများကိုပိုင်ဆိုင်သည်။ စုလိုင်သည် မာမိနှင့်တူသော်လည်း နှုတ်ခမ်းများကမူ ဒက်ဒီနှင့်တူလေသည်။ စုလိုင်၏နှုတ်ခမ်းသည် မာမိလို နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ မဟုတ်ပေ။ ဒက်ဒီလိုပင် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးမသိ မသာတဲ့ကာ ထူဝန်းပြည့်ဖြီးလေသည်။ ထိနှုတ်ခမ်းများကို ဒက်ဒီကလည်းသဘောကျဟန်တူသည်။ ထိနှုတ်ခမ်းသားများကြောင့်လည်း သူ့သွေးအနေနှင့် လက်ခံလာခဲ့ဟန်တူသည်ဟု စုလိုင် တစ်ခါတစ်ရုတွေးမိသေးသည်။

‘စုကို ဒက်ဒီပြောမလို့၊ မကြံတာနဲ့မပြောဖြစ်ဘူး’

ဒက်ဒီသည် ကော်ဖိုကိုဖြည့်းဖြည့်းသောက်လျက်ရှိသည်။ သူရှုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော စုလိုင်ကို ခပ်စုးစုးကြည့်သည်။

‘သဲလ်မာသွားတဲ့ ဖိုင်းတွေကို စု မလိုက်ပါနဲ့’

မာမိ၏အမည်ရင်းသည် ငွေးငွေးရွှေဖြစ်သော်လည်း သဲလ်မာဟူသော အနောက်တိုင်းအမည်ကိုသာ လူသိများသည်။ ဒက်ဒီကလည်း သဲလ်မာဟုပင် ခေါ်လေ့ရှိသည်။

စုလိုင်သည် ဒက်ဒီကို တအံ့တသိလျမ်းပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။ စုလိုင်ကို တားဆီးပိတ်ပင်မူများကို ဒက်ဒီ အရင်က တစ်ခါမျှမပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပေ၊ စိတ်ဝင်စားပုံလည်းမရာ၊ ခုမှ ဘာများစိတ်ကူးပေါက်လာပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။

‘စု လိုက်ခဲပါတယ် ဒက်ဒီ၊ အခုကျောင်းပိတ်နေတော့သာ တစ်ခါတလေ ပျင်းလွန်းရင် လိုက်သွားပြီး ဖရက်ဒီနဲ့စကားပြောနေတာပါပဲ’

‘အဲဒီဖိုင်းတွေက လူစုံတယ်၊ စုလိုအရွယ်လေး မသွားသင့်ဘူး၊ ဒက်ဒီပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီ’

စုလိုင်က စောဒကတက်လိုက်မိသည်။

‘ဒက်ဒီ အရင်က စုကို တစ်ခါမှုမစိုးရိမ်ဖူးပါဘူး၊ အခု အခုဟာက

ရော စိုးရိုမ်တာလား'

အက်ဒီသည် ကော်ဖိပန်းကန်ကိုပြန်ချထားလိုက်ပြီး၊ စုလှိုင်၏သံသယ မျက်လုံးလေးများကို စိုက်ကြည့်သည်။

'လူတွေဆိုတာ ဘယ်တော့မှုမကောင်းဘူးစု၊ အဲဒါကိုသိထား၊ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တင်ဖို့စီးဖို့ အမြတ်ထူတ်ဘူ့ အမြအားထူတ်နေကြတာ၊ ကတုံးပေါ်မှာထိပ်ကွက်နေကြတဲ့ အလည်အနပ်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒါတွေကို ဒက်ဒီ က သိထားလိုပြောတာ'

'ကောင်းတဲ့လူလေး တစ်ယောက်တစ်လေလောက်တောင် မရှိဘူးလား ဒက်ဒီရယ်'

'မရှိဘူး၊ ဘယ်သူ့မှုမကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ကလည်နိုင်ရင်လည်၊ မလည် နိုင်ရင် ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျောသွားမှာပဲ'

စုလှိုင်သည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီ၏မျက်လုံးများသည် သံသယ အခိုးအငွေများနှင့်မာပြီး အေးစက်နေသည်။

'လူတွေဟာ ဒီလောက်ဆိုးသလား ဒက်ဒီ'

'နှီထက်မက ဆိုးတာပေါ့၊ စု ဘာမှုမသိသေးဘူး၊ ဒက်ဒီ တစ်ခုပြော လိုက်မယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနဲ့'

'စု မယုံပါဘူး'

'အေး အဲဒါကောင်းတယ်'

ဒက်ဒီက ကျေနပ်သောအသံနှင့်ပြောသည်။ စုလှိုင်သည် လက်ထဲမှ ကိုတ်မှန်ချပ်ကလေးကို မစားဖြစ်သေးဘဲ ကိုင်ထားရင်းမှ တွေနေမိသည်။

'ဒက်ဒီ မာမ့်ကိုရော မယုံဘူးလား'

'ဒက်ဒီ ဘယ်မိန်းမကိုမှုမယုံဘူး စု'

ဒက်ဒီသည် အပြတ်ပင်အဖြေားလိုက်သည်။ ထိုစကားအရ မာမ့်ကို သာမက သူ၏နံပါတ်နှစ်တွေ၊ သုံးတွေကိုလည်း မယုံကြည်ကြောင်း အဓိပ္ပာယ် ရင်းရင်းကြီးထွက်လာသည်။ စုလှိုင်သည် ကိုတ်မှန်လေးကိုပြန်၍ ချကာ ဒက်ဒီ၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိုးတိုးလေး မေးလိုက်မိသည်။

'မာမ့်ကို ဒက်ဒီချစ်လား'

ဒက်ဒီသည် စုလှိုင်၏မျက်လုံးများကိုလွှဲဖယ်ကာ ခပ်ခြာက်ခြာက်

ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ချစ်မှာပေါ့’

စုလိုင်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် ထပ်ပြီး မေးမိသည်။

‘တည့်တည့်ပြောပါလားဒက်ဒီ မာမိကိုချစ်ရဲ့လား’

‘ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့မိန်းမပဲ၊ ချစ်မှာပေါ့’

‘ချစ်တယ်ဆိုတာဘာလဲ ဒက်ဒီသိရဲ့လား’

ဒက်ဒီသည် အဖြေမပေးတော့ဘဲ ဌ်မြေနှင့်ဒက်ဒီသည် စုလိုင်နှင့်ဒက်ဒီသည် တစ်ခါမျှ ဒီလောက်အခြေအတင်စကားကြာကြာမပြောခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒီနေ့မှ ဒက်ဒီက ထူးထူးခြားခြားစိတ်ရည်လက်ရည်ထားပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီသည် ရွှေနားရှစ် ကော်ပိပန်းကန်လေးကိုင်းကြည့်ရင်း မျက်မှာင် မသိမသာ ကုတ်နေလေသည်။

‘ဒက်ဒီငယ်ယ်တုန်းက မိတ္ထေးလက်ထဲမှာကြီးခဲ့ရတယ်၊ ဒက်ဒီရဲ့အဖောကလည်း ဒက်ဒီကိုမချစ်ဘူး၊ မိတ္ထေးနဲ့မွေးတဲ့ကလေးတွေကိုပဲချစ်တယ်၊ ဒက်ဒီအရွယ်ရောက်တော့ အမေမသေခင်က ဒက်ဒီနာမည်နဲ့ထားခဲ့တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို အမွေရတယ်၊ ဒါတောင် မိတ္ထေးက ကြားကဖြတ်ပြီး အတော်များများ နှိုက်ယူသေးတယ်တဲ့၊ ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထုဇ္ဈိုင်းကိုယ့်စနဲ့ကြီးပွားအောင်အားထုတ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒက်ဒီကြံ့ရ ဆုံးရ ဆက်ဆံရတဲ့လူတွေက ဒက်ဒီကိုခွဲပဲပေးကြတာပဲ၊ အမျိုးမျိုးကျောသွားကြတာပဲ၊ ကောင်းတဲ့လူ စာနာတတ်တဲ့လူဆိုတာ အပြင်လောကမှာတကယ်မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ဒက်ဒီမှာ လူတွေကိုမှန်းတဲ့စိတ်ပရှိခဲ့တာ ဆန်းလား’

အေးစက်မာကျောနေသော ဒက်ဒီ၏သံသယမျက်လုံးများသည် ရီဝေလာလေသည်။

‘လူတွေဟာ ချစ်စရာမှမကောင်းဘဲ၊ ဒက်ဒီ ဘယ်ချစ်တတ်မှာလဲ၊ ချစ်ဖို့ရာရော လိုအပ်လို့လား’

‘စု ဖတ်ဖူးတယ်၊ အီမံထောင်တစ်ခုတည်ထောင်ရင် မေတ္တာဟာ အရေးအကြီးဆုံးတဲ့’

စုလိုင်ကပြောသောအခါ ဒက်ဒီရယ်လေသည်။ ပြောကြုံးကောင်းတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ရယ်လေသည်။

‘အပိုတွေပါ၊ အရှုံးတွေရဲ့စကား’

ဒက်ဒီက ရယ်မောရင်းမှ မှတ်ချက်ချသည်။ စောစောတုန်းက ရိုဝေ နေသာ မျက်လုံးများသည် ရှတ်ခြည်းပင်ပြန်ဖြီး အေးစက်သွားပြန်လေ သည်။

‘လောကမှာ ကိုယ်လိုချင်တာကိုယ်ရဖို့က အရေးအကြီးဆုံးမဟုတ်လား၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာရနေရင် အစစ ပြည့်စုံပြီပေါ့၊ အဲဒါ တွေအတွက်တော့ ငွေလိုတယ်၊ ဒါပဲ’

‘ငွေရှိရင် အစစပြည့်စုံပြီပေါ့နော်’

‘ဒါပေါ့ ငွေကိုရအောင်ရှာ၊ ရှာပြီးကောင်းကောင်းသုံး၊ သူများတင်စီးတာ ကျောတာကိုဘယ်တော့မှုမခံနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှုလည်း မယုံနဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူဆိုတာဘယ်တော့မှုကောင်းမယ့်သတ္တဝါတွေမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်ကောက်ကျွမ်းတယ်၊ အဲဒါကိုမြဲမြဲမှတ်ထား၊ ဒါပဲ’

ဒက်ဒီသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ စုလိုင်သည် ထမင်းစားခန်းကျယ်ကြီးတွင် တစ်ဦးတည်း၌မြှမ်းသက်စွာတွေးရင်း ကျွန်ုပ်ရစ်လေသည်။

အခန်းဆီးရည်ကြီးများသည် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည်။ လိပ်ပြာ ဝါဝါလေးနှစ်ကောင်သည် မှန်ပြုတင်းအနားတွင် ပုံပဲနေကြသည်။ အပေါ် မြင့်လိုက်အောက်နိမ့်လိုက်၊ နီးသွားလိုက် ဝေးသွားလိုက်နှင့် လည်ယျက်ကာ ပဲပျံနေကြသော လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင်သည် တစ်လောကလုံးကို မေ့နေကြဟန်တူသည် ဟု စုလိုင်တွေးလိုက်မိလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖရက်ဒီကို သတိရသည်။ ဖရက်ဒီက ပြောသည်။ ‘မင်းကိုင်းတကယ်ချစ်မိလို့ ညာလိုက်တာ’ ဟု ပြောခဲ့သည်။

စုလိုင်သည် ၌မြှမ်းသက်စွာထိုင်ရင်း အချစ်ဆိုသော အရာအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ အချစ်၏အစွမ်းသတ္တိ အတိုင်းအတာကို စုလိုင်ကောင်းစွာ မသိပေါ့။ တွေးတော်ချုပ်လည်း ညာ၏မမိပေါ့။ အတန်ကြာတွေးပြီးသော အခါ့၌ “အချစ်ဟူသည်မှာ စင်စစ်ဘာမှုမဟုတ်။ အရှုံးရောဂါတစ်မျိုးသာဖြစ်သည်”ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။

အခန်းထောင့်ရှိခုံလေးပေါ်တွင်တင်ထားသော အချစ်နတ်ဘုရားမီးနှပ်စ်သည် စုလိုင်ကို ပြီးယောင်ယောင်မျက်နှာထားနှင့် ခပ်လွှဲလွှဲကြည့်နေဟန်ရှိသည်။ သူ၏ရင်လွှမ်းတန်ဆာသည် မလုံးတလုံးနှင့် လျော့ရဲ့လေးဖြစ်နေသည်။

စုလိုင်သည် ဗီးနှပ်စ်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ပြီးရယ်လိုက်မိလေသည်။

သူ့ကိုပေးသောစာတစ်စောင်ထဲတွင် အချစ်နတ်ဘုရားမလေး စုလှိုင်ဟူ၍ တင်စားထားသည်ကိုသတိရလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

*

၁၂-၆၇

အမာညိုရေ

မိတ္ထိတစ်တွေလည်း အပြေးအလွှားနဲ့ အိမ်ကိုပြန်းခနဲ့ ခိုင်းခနဲ့ ပြန်ရောက်သွားကြတယ်၊ ကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့က အမာညိုကျောင်းမတက်ဘူးနော်၊ မီ ဆီးသီးတွေယူလာသေးတယ်၊ စားရက်မကြံတော့ ကြောက်ချေးပါပြီး ကျောင်းမတက်တဲ့သူငါတ်တာပေါ့။

ဒီနေ့ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်တယ်၊ မိတ္ထိ အညာကရန်ကုန်လို ငါးကိုအားကိုးပြီးချက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပဲနဲ့ချက်တာ၊ သိပ်ချိတယ်၊ ဟင်းရည် ပေါ်ပေါ်နိုင်နိုင်ဆမ်းပြီး သောက်တာ၊ ဒါကြောင့်အညာမှာဆုံးရင် မုန့်ဟင်းခါး သောက်တယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့၊ အမာညိုကို အညာမုန့်ဟင်းခါးတိုက် ချင်တယ်၊ နောက်ပြီး မုစွာဘက်မှာ တွင်းပိုးဆုံးတာရှိသေးတယ်၊ ဖြာဖြာလေးတွေ၊ လောက်နဲ့ တူတယ်တဲ့၊ သိပ်ပြီး စားကောင်းတာပဲ သိလား၊ ပုရစ်ကြောရော ကိုက်သလားဟင်၊ အပြန်ကျရင် ယူခဲ့မယ်နော်။

ကျောင်းပိတ်ထားတော့ စာအုပ်တွေလည်း ဖုန်တက်နေတယ်၊ လှည့်ကိုမကြည့်ဖြစ်သွား၊ ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း စာမေးပွဲများစစ်ရင်တော့ ဒုက္ခာပဲ၊ ဘာမှတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။

အမာညိုသည် မိမိလေး၏စာကို ဖတ်ရင်း ပြီးနေ့မိသည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝတုန်းက သက်သက်တို့အခင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သော အမာညိုသည်စက်မှုတက္ကသိုလ်ရောက်သောအခါ သက်သက်နှင့်အတွဲပျက်ခဲ့ရသည်။ ခုံအမှတ်ရှေဆင့်နောက်ဆင့်ဖြစ်သော အညာသူ မိမိလေးနှင့်အခင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲကျောင်းပိတ်သွားသောကြောင့် သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး နှုတ်ပင်မဆက်ဖြစ်လိုက်ကြဲ့ပေါ့။

‘သမီးအမာညို လာစမ်း မေမေကိုလာကူစမ်းပါဦး’

အိမ်နောက်ဖေးမှမေမေကခေါ်သောအခါ မိမိလေး၏စာကို စာအုပ်

ကြားထဲညုပ်ထားခဲ့ပြီးပြေးလာခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်တွင် ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို မေမေတစ်ဦးတည်းမနိုင်ပေ၊ မေမေကြီးကလည်း ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် သို့ မလူပ်ရားနိုင်တော့သဖြင့် ဟင်းနှစ်ယ်သင်ရုံ၊ ကန်စွန်းချက်ဆိတ်ရုံကိုသာ စကား တပြောပြောနှင့် အကူအညီပေးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မေမေ သားငါး ကိုင်နေစဉ် ငရှတ်သီးထောင်း ပန်းကန်ဆေး အလုပ်များကို အမာညိုလုပ်ရလေသည်။

‘ကျွန်တော်လည်းကူးမယ်မေမေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

ညီလင်းညိုကပါ စိတ်လိုလက်ရ မီးဖိုချောင်ဝင်လာသည်။ ညီလင်း သည် မေမေ၏အချုပ်တော်ဖြစ်သည်။ တောက်တို့မယ်ရ ကူညီတတ်သော သား ငယ်ကို မေမေကအချုပ်ပိုသည်။ ကျော်စွန်းညိုသည်ကား ဖေဖေ၏အချုပ်တော် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် သူ့သားကြီးကို လူကြီးအရာသွင်းကာ တိုင်းရေး ပြည်ရေး ဆွေးနွေးလေ့၊ တိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကြားချောင်နေသော အမာညို သည် မေမေကြီးကို အပိုင်ကပ်ထားရလေသည်။ သူနှင့်အတူ ငယ်စဉ်ကတည်း က အိပ်ခဲ့သောအမာညိုကိုလည်း မေမေကြီးက ပိုချုပ်သည်။ ကျွေးစရာရှိလျှင် လည်း အစားပုတ်သော အမာညိုကို ဦးစွာသတိရလေ့ရှိသည်။

‘သားငယ်က ငရှတ်သီးထောင်း၊ သမီးက အဲဒီငါးတွေကိုကိုင်လိုက်’

အမာညိုသည် ဈေးခြင်းတောင်းထဲမှုငါးများကိုင့်ကြည့်ရင်း မျက်နှာ လေး ရှုံးသွားသည်။ ငါးခုများဖြစ်သည်။ ခေါင်းများကို ကြေနေအောင်ထုထား သော်လည်း အမြီးဖျားလေးက လှုပ်နေသေးသည်။ မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ငါး များကို အမာညို မကိုင်ရဲချေ။

‘လုပ်လိုက်စမ်းသမီးရယ်၊ မေမေ ဒီမှာ ဆွမ်းတော်ပွဲပြင်နေရလို့၊ ဒီနေ့ သမီးတို့မေမေကြီးမွေးနေ့’

‘ဟုတ်လား၊ မေမေကြီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြုလဲ’

‘ခြောက်ဆယ့်ရှစ်’

‘ကြီးလှပြီ’

‘ဒါပေါ့အေး ကျော်ကည်းရဲ့အဘွားပဲ၊ ညည်းတောင်ကောလိပ်ရောက် နေမှုဟာ’

‘အဟာက် ဟုတ်သား’

မေမေကြီးသည် ယောဂါရောင်ထားဘို့ကိုဝတ်ထားသည်။ ဒီနေ့ ဥပုသံ စောင့်လိမ့်မည်ထင်သည်။ အမာညိုသောကျွော်သည်။ မေမေကြီးဥပုသံ

စောင့်ပါက ဉာန်ပိုင်းတွင် မေမေကြီးအတွက် ကြံရည်ဝယ်ရသည်။ မေမေကြီးက အနည်းငယ်သာသောက်သဖြင့် ပိုသောကြံရည်ကို အမှာ့သို့အမြဲသောက်ရ လေသည်။

‘မေမေ ငရှတ်သီးက ဒီလောက်တော်ပြီလား’

‘တော်ပြီသားလေး အစွဲတွေထုတ်မပစ်နဲ့နော်၊ ဉာက်အောင်ထောင်း၊ ငရှတ်သီးက တစ်ပိဿာ လေးကျပ်စျေး သို့ရဲ့လား’

ညီလင်းသည် ငရှတ်သီးထောင်းလျှင် ငရှတ်သီးထဲမှ အစွဲများကို ထုတ်ပစ်ပြီး အသားချဉ်းသက်သက်ထောင်းလေ့ရှိသည်။ အသားများသည် ဉာက်လွယ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကိုသိသောမေမေက ကြိုတင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ညီလင်းသည် ခေါင်းလေးပုသွားပြီး ငရှတ်သီးတောင့်များကို အညှာရွှေ့ခြားသည်။ သို့သော် မေမေမသိအောင် အစွဲများကို တတ် နိုင်သလောက် ရေထဲသို့ခိုးပြီးမျှောပစ်လိုက်သေးသည်။ အစွဲများသည် ဉာက်ခဲ လှသောကြောင့် ထောင်းရသည်ကို စိတ်မရည်လှပေ။

အမှာ့သို့သည် စျေးခြင်းထဲမှငါးများကို ဒန်အိုးထဲသို့သွန်ထည့်လိုက် သည်။ တွန်ခနဲလှပ်ခနဲဖြစ်သွားသောငါး ရှိမရှိအသေအချာင့်ကြည့်ရင်း ဖွန်းဖျားလေးနှင့် မထိတထိထိုးပြီး ကြည့်နေမိသည်။

‘အမလေး အရှင်ကြီး အရှင်ကြီး’

ညီလင်းသည် အမှာ့သို့၏ နားနားတွင်ကပ်ပြီး အော်လိုက်သည်။ အမှာ့သို့သည် ဒန်အိုးကိုတွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ကြောက်လန့်တကြားထခိုန်လိုက်မိလေ သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

အမှာ့သို့ဖြစ်သွားပုံကြည့်ပြီး ညီလင်းက သဘောကျဇာ ရယ်နေသည်။ အမှာ့သို့သည် ညီလင်း၏ ထိပ်ကိုလှမ်းခေါက်သည်။ သို့သော် အရပ်ကြီး မိုးထိုးလာသော ညီလင်းက ယခင်တုန်းကလို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ထိပ်ခေါက်၍ မရ တော့ပေ။

‘က က က ခေါက်ချင်ရင် ထိုင်ပေးမယ်၊ မမိရှာဘဲကိုး၊ ပုရှာတာ၊ သနားစရာ၊ ကျွတ် ကျွတ်’

ညီလင်းက အမှာ့သို့မမိလောက်သော နေရာရောက်မှ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ရင်း ဆက်နောက်သည်။ ငရှတ်ဆုံးကိုပါ ထိုဘက်သို့ဆွဲယူသွားသည်။ အမှာ

ညိုသည် မျက်စောင်းခဲရင်း ငါးများဘက်သို့ပြန်လှည့်ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများသည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မှ သောကျသည်။ ရေခါ့ငါးဆို သွေ့ အရင်ကိုရိုက်ပေးမှ ကျေနပ်ကြသည်။ တလူပ်လူပ် တတွန်တွန်ဖြစ်နေသော ငါးများကို ခြင်းတောင်းထဲထည့်ဆွဲပြီးပြန်ရမှ စားဝင်ကြသည်။ ထိုငါးမျိုးကို မှုချိသည်ထင်ပြီး စားချင်သော အသိုင်းအစိုင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော်လည်း အမာညိုသည် အမြို့လှပ်နေသောငါးများ ကို လုံးဝမကိုင်ရဲပေ။ မေမေနှင့်ရွှေးထဲလိုက်သွားသောအခါများ၌လည်း တဖျပ် ဖျပ်ခုန်နေသောငါးကို ပိဿာလေးနှင့်ထုန်းထဲနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါများတွင် မျက်စိကိုစုံမှတ်ထားတတ်သူဖြစ်သည်။ မေမေက ခေါင်းကိုကြော့နေအောင် အထူးခုထားရသောငါးကိုမှ ရွေးဝယ်သည်။ သို့သော် အကြောဆွဲသည်လားတော့ မသိ။ တစ်ခေါင်းလုံး ကွဲအက်ကာ ကြော့နေသော်လည်း ငါးကလေးများသည် အရေခံကမူ တတွန်တွန်ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

‘မမကလည်း ကြောက်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့၊ ထုထည့်လိုက်စမ်းပါ၊ တစ်ခါ ထဲ ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက်’

‘ဟဲ လုပ်ရပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ငရဲကြီးတာပေါ့၊ ပါဏာတိပါတာ ကံလေ’

အမာညိုက ဘုရားဟောနှင့် ကိုးကားလိုက်သည်။ မေမေနှင့်မေမေကြီးက မသိမသာ လှမ်းကြည့်ပြီး မသိသလို မျက်နှာလွှဲလိုက်ကြသည်။ သူတို့ သဘောအားဖြင့်မူ ဆိုးဆတ်နှင့်သွက်သွက်လက်လက်နှင့်ခေါင်းဖြတ်ချလိုက်စေ ချင်ပုံပင်။ သို့သော် ဝင်ပြောပါက အကုသိုလ်အရေးတွင် ကြံရာပါ ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ဟန်ရှိသည်။

‘ဘာ ပါဏာတိလဲ၊ ဒီလိုဆိုသက်သတ်လွတ်စားပါလား’

‘မစားနိုင်လို့ပေါ့ဟဲ့’

‘တယ်ဟုတ်၊ ဒီလိုဆိုကိုယ်စားဖို့ သူများက သတ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ သူများသတ်တာဝယ်တော့ရော ငရဲမကြီးဘူးလား’

‘ငါတို့က ဘယ်ကြီးမှာလဲ၊ သတ်တဲ့လူပဲကြီးမှာ’

‘ကောင်းတယ် တယ်ကောင်း၊ ဝယ်တဲ့လူရှိလို့သတ်ပြီးရောင်းတဲ့လူ ရှိတာ မမရဲ့’

‘ဟုတ်ပေါင် ရောင်းလို့ဝယ်တာ’

‘ဝယ်လို့ရောင်းတာ’

‘ရောင်းလို့ဝယ်တာပါဟဲ နော် မေမေ၊ ရောင်းလို့ ဝယ်တာနော်၊ သူ
တို့ကို ဘယ်သူမှ အတင်းရောင်းခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ အတင်းသတ်ခိုင်းတာမှ
မဟုတ်တာနော် မေမေ’

အမာညိုသည်မေမေကိုလှည့်၍ တိုင်တည်သည်။ အဖြမ်ရပေ။ မေမေ
သည် ဆွမ်းတော်ပွဲကို မ၍ ရှောင်ထွက်သွားသည်။ မေမေကြီးကလည်း အလုပ်
များချင်ဟန်ဆောင်ကာ ဘုရားပန်းအိုးကိုယူ၍ ထွက်သွားသည်။ ထောက်ခံမဲ့
မရသော အမာညိုသည် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။ အိုးထဲမှ ချောကျိုကျို ငါး
တစ်ကောင်ကို ကော်မှုကိုင်ကာ စဉ်းတီတုံးပေါ်ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ငါးက ရှင်
သလား သေသလားတော့မသိ။ ရင်ထဲရှိအသည်းကမှ တယားယားဖြစ်နေလေ
သည်။ ညီလင်းသည် ငရှတ်သီးထောင်းနေရင်းမှ အမာည့်ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ်
ဆိုင်းတီးပေးနေသည်။

အမာညိုသည် မျက်စိကိုစုမ္ပါတ်ကာ ဓားမနှင့်တအားပိုင်းချလိုက်သည်။
ငါးခေါင်းပြတ်ကလေးသည် ခုန်ပြီးလွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ မဆိုမဆိုင်
ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးတွင် ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရသော မင်းဆွေမင်းမျိုးများကို
ပြေးပြီးသတိရမိသည်။

‘မမကလည်း ရေနွေးနဲ့ဖျောလိုက်ပါလား၊ အချောသက်သာတာပေါ့’

‘ဟာ တော်ကြာ မသေသေးရင် သနားပါတယ်’

‘အယ် ခေါင်းဖြတ်တော့ရော’

‘ညီလင်းရယ် ဝင့်လိုက်မယ့်လိုက်ရင် ခေါင်းဖြတ်ခံရတဲ့ဝင့်က တော်
သေးတယ်၊ အရှင်လတ်လတ်ရေနွေးဖျောခံရတာက ပိုကြာက်ဖို့ကောင်းတယ်
ဟာ’

အမာညိုက မသက်မသာပြောလိုက်သည်။ ငါးကလေးသည် ခေါင်း
ပင် ပြတ်နေသော်လည်း အရေခံများ တွန်ခနဲတွန်ခနဲဖြစ်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။
အကြားဆွဲနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အမာညိုသည် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းလေးချမို့ရှာသည်။

‘ညီလင်းရေ ပေါ့ မိည့်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း မီးဖိုထဲသို့ ဂုဏ်းဂုဏ်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့်

ဝင်လာသည်။ မျက်နှာသည် ပြုးစွဲနေသည်။
 ‘ဘာလ ကိုကိုရ’
 ‘ကျောင်းတွေ ဖွင့်တော့မယ်တဲ့၊ နှစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့ကျရင် ဖွင့်
 တော့မယ်တဲ့’

*

‘ကျောင်းတွေ ဖွင့်မယ်လည်းဆိုရော၊ အပြီးအလွှားမှာပြီးဝယ်လာရတာ၊ စားလေ
 အမာညို’

‘ဟင် စားခဲ့ဘူး’

အမာညိုသည် မိမိလေးလှမ်းပေးသော ပုရစ်ကြော်လေးကိုကြည့်ကာ
 အသည်းယားလာသည်။ မျက်လုံးလေးပြုးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော ပုရစ်
 ကလေးသည် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေဟန်ရှိသည်။ ခုံပေါ်မှ ပလပ်စတစ်အထိပ်ထဲ
 တွင်လည်း ပိုးလိုးပက်လက်လန်နေသော ပုရစ်ကလေးများကို တွေ့ရသည်။

‘ဗို့ မိမိလေး ကျွန်ုတ်တို့ကိုရော မကျွေးဘူးလား’

‘ကျွေးပါတယ် စားပါလား’

ပေါက်ကျိုင်းသည် သူ့လောက်ထဲမှာစာအုပ်ကလေးကိုချထားပြီး ပုရစ်
 ကြော်ကိုလှမ်းနှိုက်သည်။ မျက်လုံးလေး အပြုးသားနှင့် ပါးစပ်ထဲ ဒိုင်္ဇာ်ထိုးဝင်
 သွားသော ပုရစ်မဲ့မဲးလေးကိုကြည့်၍ အမာညို၏အုထဲတွင် ယားကျိုကျို ဖြစ်
 သွားသလို ခံစားရသည်။

‘ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အမာညို မစားဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ကြောက်တယ်’

‘ဟားဟား ရန်ကုန်သူတွေက ငါးသာ အရှင်ရှိက်စားတာ၊ ပုရစ်သေ
 ကျတော့ ကြောက်တတ်သလားဗျာ’

အမာညိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပခုံးလေး တွန့်လိုက်သည်။ သူနှင့်
 ပြိုင်ပြောနေ၍တော့ အမာညို နိုင်မည်ဟုမထင်မိပေ။ စကားတတ်လား မတတ်
 လား မသိခင်ကတည်းကပင် အမည်ကြားရုံနှင့်လန်းခဲ့သည်။ ကတ်သီးကတ်သပ်
 ပေါက်ကျိုင်းဟူသောအမည်ကို ခံယူထားသူဖြစ်၍ စကားကိုလည်း ကတ်သတ်

ပြောတတ်မည့်သူဟုသာ ထင်မှတ်ထားမိသည်။

‘ဒီနေ့ ရည်ပျော်အောင်းပူရာရမယ်’

‘ရေခဲရဲ့ရည်ပျော်အောင်းပူနော်’

‘ဒါပေါ့’

‘ဟော၊ ဆရာမ လာပြီ’

လက်တွေခန်းထဲသို့ ဆရာမဝင်လာသောအခါ စကားသံများတိတ်သွားသည်။ သို့သော် အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကလို မတ်တတ်ရပ်ပြီး အရိအသေပေးခြင်းမရှိတော့ပေ။ တက္ကသိုလ်ရောက်စတုန်းကတော့ ထိုအကျင့်မပျောက်သေးပေ။ ဆရာ၏ အရိပ်ကိုမြင်သည့်နှင့် အားလုံးရန်းခနဲ့ ထရပ်မိကြသည်သာဖြစ်၏။ ထိုအကျင့်ကို ဆရာများကပင် ဖျက်ခဲ့သည်။ မင်းတို့ လူကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ မတ်တတ်ရပ်ရန်မလိုအပ်ဟုပြောပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းခဲ့သည်။ ယခုတော့ အမာညိုတို့အားလုံးတွင် ထိုအကျင့်မရှိတော့ပေ။ ပျောက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။ အမာညိုကမူ နှမောမိသည်။ ဆရာသမား ဝင်လာသောအခါ တပည့်များက မတ်တတ်ရပ်၍ အရိအသေပေးခြင်းသည် အလွန် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော စရိတ်လေးဖြစ်သည်။ ထိုအကျင့် ထိုစရိတ်လေးကို အစဉ်တစိုက် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းသွားသင့်သည်ဟုသာ ယူဆမိလေသည်။

မိမိလေးသည် ပုရစ်ကြော်ထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ဆရာမသည် လက်တွေသင်ခန်းစာမစမီ ယခင်အပတ်ကတင်ထားခဲ့ရသော လက်တွေ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်လေးများကို ပြန်ဝေပေးသည်။ အမာညိုသည် စာအုပ်ရရချင်း အလောတကြီးဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ အမှတ်မည့်မျှရသနည်း ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟယ်၊ ဓာတ်မှတ်ခွဲထဲရယ်’

အမာညိုက တိုးတိုးလေးညည်းလိုက်ပြီး မိမိလေး၏စာအုပ်ထဲသို့ ကဲ၍ကြည့်လိုက်သည်။ အမှတ်တူတူပင်ဖြစ်သည်။

‘မတူရင်မတူနဲ့၊ ရှစ်မှတ်ပျဲ’

ပေါက်ကျိုင်းက ကြွေစောင်းစောင်းပြောသည်။ အမာညိုနှင့်မိမိလေးသည် တိုင်ပင်စရာမလို့၊ နှစ်ဦးလုံး မကြားချင်ဟန်စောင်နေလိုက်ကြသည်။

ဆရာမသည် မည်ကဲ့သို့လုပ်ရမည်ကို ရင်းလင်းပြောပြီး ဖန်က

တော့၊ ရေခဲတုံးများနှင့်သာမိမိတာများကို လေးယောက်တစ်ဖွဲ့ပေးသည်။ အမှာ ညို့ မိမိလေး၊ ပေါက်ကျိုင်းနှင့် မြတ်ကိုကိုတို့တစ်ဖွဲ့ကျသည်။ အတူတူ လုပ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အမှာညိုအချောင်ခို့လေသည်။ သူတို့သုံးဦး လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မိမိနှင့်ထိုင်ကြည့်ပြီး ရေခဲခိုးစားနေလေသည်။

‘စုစုလိုင်မှာ ရည်းစားရှိလားဟင်၊ ခင်ဗျားသိလား အမှာညို’
‘မသိဘူး’

မြတ်ကိုကိုက မေးသောအခါ အမှာညိုခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ယောကျားလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ပေါင်ဒါန့်တသင်းသင်းနေသောသူ့ကို အမှာ ညိုကြည့်မရပေ။ ဆံပင်ကိုထောင်ပြီး အမောက်လုပ်ထားသေးသည်။ သူ လမ်းလျှောက်သောအခါ ထိုအမောက်သည် တလူပ်လူပ်ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျပ်ထုပ်နေသော ဘောင်းသိဖင်ကျပ်နှင့် ဦးချွန်ဖိနပ်ကိုစီးလေ့ရှိသည်။ သူ ဘောင်းဘီက ကျပ်လွန်းသဖြင့် မတော်ရာကယ့်တွက်နေတတ်သည်ကို မိန်းကလေးများစကားရိုင်းတွင် ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြသည်ကို အမှာညို မကြာခဏ ကြားရလေသည်။

‘ရှိတယ်ဗျာ ကျွန်တော် သမ္မတရုံမှာတစ်ခါတွေတယ်၊ ဝိဇ္ဇာသိပုံ တက္ကသိုလ်က လူ’

ပေါက်ကျိုင်းက ဝင်ပြောသည်။ အမှာညိုက သူတို့အလစ်တွင် ရေခဲတုံးတစ်တုံးထပ်နှိုက်လိုက်သည်။ ရေခဲရည်ပျော်အောင်းပူကိုရာျာျှေးပြီးလားမရပြီးလားတော့မသိ။ စမ်းသပ်ရန်ပေးထားသော ရေခဲများသည်ကား အမှာညိုစားရှုံးကုန်လောက်နေပေပြီ။

‘အသားဖြေဖြေ။ မျက်နှာသွယ်သွယ်နဲ့လူ မဟုတ်လား’

‘အင်း၊ ဟုတ်တယ်ထင်တာပဲ’

‘အဲဒါ ဖရက်ဒီပါ၊ သူတို့က သမီးရည်းစားရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

‘ဟဲ့၊ ဒါက ရေခဲရည်ပျော်အောင်းပူရာခိုင်းနေတဲ့ လက်တွေခန်းစုလိုင်ရည်းစား ရာခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကတဲ့’

မိမိလေးသည် အလုပ်ကို တစ်ဦးတည်းကျိုးလုပ်နေရင်းမှ နားကြားပြင်းကတ်လာဟန်ရှိလေသည်။ ငါ့က်ဆတ်ဆတ်နှင့်ဝင်ပြောသည်။ သူတို့သုံးဦးလုံး ခေါင်းပုသွားကြလေသည်။

‘သူက စပြောတာ မိမိလေး၊ ကျွန်တော်ကမေးသူရှိလို့ အားနာပါးနာ

နဲ့ ဖြေရတာပါ'

ပေါက်ကျိုင်းက ဆင်ခြေကန်သည်။ မြတ်ကိုကိုက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရယ်နေလေသည်။ မိမိလေးကိုမူ သူတို့လန်းလေသည်။ အသားသို့ စိမ့်စိမ့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးနှင့် ရပ်ကလေးယဉ်စစရီသော်လည်း ဘုက္ခလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်မထင်လျှင်မထင်သလို ဘုတွေ ဂလန့်တွေ ပြောတတ်သောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။

'ဟူ့၊ မပြီးကြသေးဘူးလား၊ ဒို့ဘက်ကတော့ပြီးပြီ'

တစ်ဖက်စားပဲမှုလှမ်းပြောသည်။ ပုလင်းတွေ၊ ခွက်တွေကို သိမ်းဆည်းနေသည်။

'မပြီးသေးဘူး၊ ပေါက်ကျိုင်းတို့က လက်တွေခန်းမှားဝင်လာလို့'

မိမိလေးက နှုတ်ခမ်းစုရင်းပြောသည်။ အခြားသူများ ပြီးစီးသွားသော်လည်း သူတို့က တော်တော်နှင့်မပြီးနိုင်ပေ။ ကတိုက်ကရိုက်လုပ်သောကြောင့် အဖြေကို တိတိကျကျထုတ်မရဘဲ နှစ်ခါပြန်လုပ်နေရပြီး ပိုကြောနေသည်။ သူတို့ကို ဆရာမက စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုကြောင့် လေလည်း မပေါ်ရဲကြတော့ပေ။ သူတို့အဖွဲ့ လက်တွေ့ခန်းထဲကထွက်လာသောအခါ အခန်းထဲတွင် မည်သူမျှ မကျွန်တော့ပေ။ နောက်ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

'က မြတ်ကိုကို၊ ဟိုမှာ စုစုလိုင်း၊ သွား စကားပြောချေပါလား'

သူတို့တွေ အပေါ်ထပ်ကော်ရစ်ဒါမှ လျှောက်သွားစဉ် တစ်ဖက်အဆောက်အအုံအောက်ထပ်တွင်ရပ်နေသော စုလိုင်ကိုလှမ်းမြင်ရသည်။ မိမိလေးက မေးငါးပြရင်း မြတ်ကိုကိုအားလှမ်း၍ပြောသည်။

စုလိုင်သည် စာအုပ်လေးများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပိုက်ထားရင်း ခပ်နဲ့နဲ့လေးရပ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ညီးနှင့် စကားပြောနေသည်။ တိုင်ကွယ်နေသောကြောင့် စုလိုင်နှင့်စကားပြောနေသူအား သူတို့မြင်ရပေ။

'သူအလှက ကလီယိုပက်ထရာလို့ အလှမျိုး'

ပေါက်ကျိုင်းက ပြောသည်။ အဆောက်အအုံကြား မြေကွက်လပ်တွင် ပေါက်နေသော ဆီးပင်ပို့လေးများသည် အသီးအပွင့်လေးများနှင့် ဝေဆာနေသည်။ အသီးကင်းလေးများကို ကျောင်းသားအချို့က တုတ်နှင့်ရိုက်ချေနေကြသည်။

'အောင်မာ၊ မင်းက ဘယ်တုန်းက ကလီယိုပတ်ထရာကိုမြင်ဖူး

လိုက်လို့လဲ'

'ဟတ်ဟား၊ တင်စားတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အန္တရာယ်ရှိတဲ့အလှ၊ အေးစက်မာကျောတဲ့ အသည်းနှလုံးတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကသာ ပြီးရယ်နေတဲ့ မြေနတ်ဘူရားမရဲ့အလှမျိုး'

သူတို့စကားကောင်းနေကြစဉ် အမာညိုသည် တိုင်နှင့်ကွယ်နေသူကို
ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး ကဲ၍ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟင် ကိုကို'

အမာညိုက တိုးတိုးလေး ရော်တိုက်မိသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် စုလိုင်၏ မျက်နှာလေးကို နှာန်းနှာန်းစားစားကြည့်
ကာ ပြီးရယ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

*

'သမီးရယ်၊ ဒီရည်မှန်းချက်ကြီးကို မပြင်တော့ဘူးလား'

မေမေကမေးသောအခါ သက်သက်သည် ပါးစပ်က ဘာမှပြန်မဖြေ
ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြလိုက်သည်။

'သမီးရှုံးထူးသုံးခုတောင်ရတာ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရင်တောင်
ရတယ်၊ မေမေတို့ထားနိုင်ပါတယ်၊ သမီးအဖေ ပင်စင်ယူဖို့လည်း လိုသေးတာ
ပဲ'

သက်သက်သည် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းလေးင့်ရင်း ကြမ်းပြင်ကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။ အနာဂတ်ကိုမှန်းဆျေ၍ကြည့်မိသည်။ ဂျူတီကုတ်ဖြူဖြူ။
လေး ဝတ်၍ နားကြပ်ကိုင်ထားသော သက်သက်နှင့် ထမီနီနီ ခေါင်းဆောင်း
ဖြူဖြူလေးဆောင်းထားသောသက်သက်တို့သည် သူရှေ့တွင်ယှဉ်တဲ့၍ ပေါ်လာ
ကြသည်။

'ဒါမှမဟုတ် အမာညိုတို့လို စက်မှုတက္ကသိုလ်ပဲ တက်ချင်ရင်လည်း
တက်ပေါ့'

'သမီးက အင်ဂျင်နီယာ တကယ်ဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘူးမေမေ၊ အား
ကျတဲ့စိတ်နဲ့ မှန်းသန်းပြောနေတာ၊ သူတို့ကျောင်းသွားကြည့်တုန်းက သူတို့
လုပ်ကိုင်နေတာတွေကို သမီးမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ သမီးစာမေးပွဲကျတဲ့နှစ်က
ဦးလေးထွန်း ဆေးရုံတက်ရတယ်လေ၊ မနှစ်တုန်းကပေါ့၊ မေမေမှတ်မိတယ်

မဟုတ်လား၊ အဲဒီတူန်းက ဆေးရုံသွားကြည့်ရင်း သမီး သူနာပြဖြစ်ချင်သွားတာ၊ သူတို့လုပ်ကိုင်ပြုစပေးနေသလို သမီးလည်း လူမမာတွေကို ပြုစပေးချင် စိတ်က ရင်ထဲမှာ တဖ္တားဖွားပေါ်လာတယ်’

မေမေသည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ ဦးလေးထွန်းသည် သူ့ ဖေ ဖေ၏ ညီဖြစ်သည်။ မြန်မာ့တော်လှန်ရေးတွင် အားကြီးမာန်တက် ပါဝင်ခဲ့သူမျို့ သက်သက်သည် သူ၏ဦးလေးထွန်းကို သူရဲကောင်းတစ်ဦးသဖွယ် အထင်ကြီး လေးစားသူဖြစ်သည်။ ဦးလေးထွန်းသည် အီမ်ထောင်ပြု နောက်ကျသူဖြစ်၍ သူ့သားသမီးများသည်ကား ငယ်သေးသည်။ သက်သက်နှင့် သိပ်ပြီး မတွဲဖြစ် ပေ။

‘အဲဒီတူန်းက မောင်ထွန်းက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ’

‘ပြောပါဘူး မေမေရဲ့၊ သမီးကသာ သူနာပြုလေးတွေကို ငေးကြည့် နေမိတာ၊ ဒီတော့မှ ဦးလေးထွန်းက သိပ်ပြီးမွန်မြတ်တဲ့အလုပ်တဲ့၊ ဒီလောက် မွန်မြတ်တဲ့ စင်ကြယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေတဲ့ဆရာမလေးတွေကို တချို့လူ တွေက အထင်သေး အမြင်သေးနဲ့ ထိကပါး ရိကပါးလုပ်ချင်သေးတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး သမီးကို ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘယ်တက္ကာသိုလ် သွားမလဲလို့မေး တယ်’

‘ဒီတော့’

‘ဒီတော့ သမီးက တက္ကာသိုလ်မသွားတော့ဘူး၊ သူနာပြုသင်တန်း တက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘မောင်ထွန်းက ဘာပြောလဲ’

‘ဘာမှမပြောဘူး၊ ပြံးနေတယ်’

မေမေသည် ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေ သည်။ ဖေဖေသည်ကား တစ်ချိန်လုံး အငြိမ်ကြေးပြုမြတ်နေလေသည်။ သားအမိန့်ဦးပြောနေသောစကားရိုင်းထဲသို့မဝင်ဘဲ သတင်းစာကိုသာင့်ဖတ်နေသည်။ စင်စစ် ဖတ်နေခြင်းမဟုတ်။ စိုက်ကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ နားနှစ်ဖက်ကမူ နေ့နှင့်သမီးပြောသမျှကို အလိုလိုနားစွဲပြီး စူးစိုက်နားထောင် နေမိသဖြင့် စာကို ကြည့်နေသော်လည်း မဖတ်ဖြစ်ပေ။

‘နောက်ပြီး ဦးလေးထွန်းက မာမာကိုပြောတယ်၊ ကြည့်စမ်း သမီးတဲ့၊ မိသက်ဘယ်လောက်တော်သလဲတဲ့၊ သမီးသာဆိုရင် သမီးမမလိုဆုံးဖြတ်ပါ

မလားတဲ့'

သက်သက်သည် မေမေလက်မောင်းများကိုဖက်ကာနဲ့မြှုလိုက်သည်။ မေမေသည် မျက်မျောင်မသိမသာ ကုတ်နေလေသည်။ သက်သက် ဆေးရုံသွား စဉ်က ဆရာမလေးများကိုသာမဟုတ်၊ ဂျိတိကုတ်ဖြူဖြူလေးများဝတ်ထား သော ဆရာဝန်မလေးများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်ပင်။ ဆရာဝန်ကို အားမကျဘဲ ဘယ့်အတွက်ကြောင့်များ သူနာပြုဆရာမကိုသွား၍ အားကျရပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ မိခင်တစ်စီးအနေနှင့်တော့ သမီးကယ်ကို ဆရာဝန်မလေးသာ ဖြစ်စေချင်သည်။ ‘သမီးက ဆရာဝန်လေ’ဟုသာ ရင်ကော့ပြီး ခပ်မော့မော့ ပြောလိုသည်။ ရှုဏ်မက်သည်။ ပကာသန မက်သည်ဟု ဆိုလိုကလည်း ဆိုစေတော့၊ ‘ကျွန်မသမီးက သူနာပြုသင်တန်း တက်နေတယ်’ဟု ပြောရမည့် အထား ‘သမီးလေးက စာတွေသိပ်များတယ်၊ ကျက်လိုက်ရတာ မနိုင်ပါဘူး၊ အင်းလေ သူများအသက်ကယ်ရမယ့်သူဆို တော့လဲ ဒီလောက်တော့ ကျက်ရမှာ ပေါ့ရင်’ ဟုသာ လေသံညာက်ညာက်လေးနှင့် ပြောလိုခဲ့ပေသည်။

‘သမီးရယ် သူနာပြုဆရာမဆိုတာ တချို့တွေက အင်မတန် အထင် သေးချင်တာ၊ ယောက်ဗျားတွေကလည်း သူတို့စလိုက်ရင်ရမယ်အောက်မေ့တတ်ကြတာ’

‘အဲဒီအစွဲအလမ်းကြီးကို တိုက်ဖျက်ရမယ်မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအစွဲအလမ်းကြီး ဖြစ်နေရသလဲ၊ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လျှေလုံးပုပ်ခဲ့ရတာမျိုးပါ မေမေရဲ့’

ဖေဖေသည် မျက်မှန်ပေါ်မှကျော်ကာ သူ့သမီး သက်သက်ကို မျက်လုံးလှန်၍ကြည့်လေသည်။ ဘာမှတော့ဝင်မပြောချေ။ သားသမီးတို့၏ အတွေးအခေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို သူသည် မည်သည့်အခါမျှ လွှမ်းမိုးချုပ်ချယ်လေ့မရှိပေ။ တည့်မတ်ပေးရုံ လမ်းပြပေးရုံသာပြုလုပ်တတ်သည်။ ယခုလည်း ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ အသာလေးစောင့်ကြည့်နေသည်။ မိဘတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း သားသမီးကို ပို၍မြင့်သောနေရာတွင်သာ ကြည့်မြင်လိုသော်လည်း သမီးကယ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ဖက်မှသဘောကျလေးစားနေမိသည်။

‘ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဦးလေးထွန်းလာပြီ၊ ဟာ မာမာလည်းပါတယ်၊ လာ လာ ဦးလေးထွန်း၊ သက်သက်ဘက်က ကူပြောပေးပါဦး’

သက်သက်သည် ဦးလေးထွန်းကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေး၍ကြိုလိုက်

လေသည်။ မေမေကမူ ဦးလေးထွန်းကိုဆီး၍ မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ဖေဖေကမူ ခေါင်းတစ်ခုက်ဆတ်ပြေကာ ‘လာကွ ငထွန်း’ဟုပြောသည်။ သူသည် သူ ညီကို ချစ်စနိုးနှင့် ‘ငထွန်း’ဟုသာ ထာဝစ်ခေါ်တတ်လေသည်။

‘ဟဲ ငထွန်း သတိသာထား၊ မင်းအစ်မက မင်းကို ဆီးပြီးတီးလိမ့်မယ်နော’

‘အာ ဘာလို့တုံး မမထွေးရ’

‘ဘာရမလဲ မင်းတူမကို မင်းမြှောက်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်တူးသုံးခုရတာတောင် ဆေးတက္ကာသိုလ် မတက်ဘူး၊ သူနာပြုသင်တန်း တက်မတဲ့လေ’

မေမေကနှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ပြောသည်။ မာမာသည် သူအဒေါ်ကိုကြည့်ကာ ခစ်ကနဲ့ရယ်လိုက်သည်။ ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်သာရှိသေး၍ အပျို့ဖော် မဝင့်တဝင် အရွယ်လေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘာကိုမဆို အမြဲ ရယ်ချင်နေသူ ဖြစ်သည်။ လေတိုက်လျှင်လည်း ရယ်သည်။ မိုးရွာလျှင်လည်း ရယ်သည်။ လမ်းမတွင် ခွေးချင်းကိုက်နေလျှင်လည်း ရယ်သည်။ ဘာမှုရယ်စရာမရှိလျှင်ပင် လူကြီးများစကားပြောသည်ကို ထိုင်နားထောင်ပြီး ရယ်နေတတ်လေသည်။

‘ကောင်းတယ်ငါ့တူမ သိပ်တော်တယ်၊ ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်း၊ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ဦးလေးထွန်း သိပ်ရှင်ဗုံးတယ်’

ဦးလေးထွန်းသည် အားရပါးရပြီးကာ သူညာလက်ကို သက်သက်ဆီသို့ကမ်းပေးသည်။ အားရပါးရ လက်ခွဲနှုတ်ဆက်သည်။ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုကို လုံးဝမြတ်နိုးသူမဟုတ်သော်လည်း မရှိုးဖြစ်သူကို စချင် နောက်ချင်သောစိတ်နှင့် ပုံစံပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုက သဘောမတူဘူးလားဗျာ’

‘တူတယ် မတူတယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါစိုးရိမ်တာ တစ်ခုထဲပဲ၊ တစ်စုံတစ်စုံကိုအားကျေစိတ်နဲ့ ကိုယ်တကယ်ဝါသနာမပါတဲ့အလုပ်ကို ရွေးချယ်မှုမှာစိုးတာပဲ’

‘ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ သမီးတကယ်စိတ်ပါတာပါ။ အခုမှုပြန်တွေးမိတယ်၊ သမီးငယ်ငယ်တွန်းက တူထုတ်မေး၊ လွှာတိုက်တမ်း၊ အိမ်ဆောက်တမ်းကစားဖူးလို့လား၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို လူနာလုပ်ပြီး ဆေးထိုးတမ်းသာ ကစားခဲ့တာပဲ’

သက်သက်က စိတ်အားထက်သန့်စွာပြောသည်။ မာမာသည် သက်သက်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ပြန်သည်။ လူနာလုပ်ပြီး ဆေးထိုးခံနေရသော ဦးလေးနှင့်အဒေါ်ကိုတွေးကြည့်ကာ အလိုလိုအမြဲးလာလေသည်။

‘အင်း ဒါတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ၊ သမီး ငယ်ငယ်တုန်းက ကော်ရှုပ်ကလေးတွေ ခြေကျိုးလက်ကျိုးရင် ပတ်တီးတွေချည်ပြီး ပြန်ပြန်ဆက်တတ်တယ်လေ’

‘ဒါကြောင့်ပါမေမေရယ်၊ သမီးသူနာပြုသင်တန်းပဲ တက်ပါရစေ’

မေမေကပါ သက်သက်၏ ငယ်ဘဝကိုမှန်းဆပြီး ပြန်သတိရသွားသည်။ သက်သက်သည် တအားတက်လာပြီး မေမေလက်မောင်းကိုဖက် ကာ ခပ်ခွဲခွဲလေးပြောလိုက်လေသည်။

‘ဆရာဝန်လည်း ဆေးကုတာပဲ သမီး’

မေမေကမလျှော့နိုင်သေးချေ။ သက်သက်၏ ဆံစလေးများကို သပ်ကာ ချော့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဖေဖော်လဆသည် သုံးရာကျော်ခန့်သာရ၍ သက်သက်တို့သည် ချောင်လည်လှသည် မဟုတ်ချော်။ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်စေမည်ဟုဆိုပါက အတော်လေး ခြစ်ခြုံတစ်စောင်းပြီး ပို့ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျပ်တည်းမှသာ ကျပ်တည်းပါစေတော့၊ သမီးငယ်ကိုကား ဆရာဝန်မကြံးသာ ဖြစ်စေလိုသောစိတ်ဆန္တက ပို၍စောနေလေသည်။

‘မတူဘူးမမ၊ လူနာကိုတကယ်လက်ပွန်းတတီး ယုယုယယနဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြုစုရတာက ဆရာမလေးတွေခင်ဗျာ၊ ဆရာဝန်ဆိုတာက နားကြပ်ကိုင်ရင်ဘတ်ထောက်စမ်းပြီးရင် ပြီးတာပဲ’

‘သူနာပြုဆရာမဆိုရင် တချို့က အထင်သေးတယ်’

‘ဘာလို့သေးရမှာလဲ၊ အဲဒီလို့သေးတာကို တိုက်ဖျက်ရမယ်၊ ငါးခုံးမတစ်ကောင်တလေးဆိုတာတော့ ရှိတတ်တာပဲ၊ အဲဒါက သူနာပြုထဲမှာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန်ထဲမှာလည်း ရှိတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာထဲမှာလည်း ရှိတယ်၊ ဆရာမထဲမှာလည်း ရှိတယ်၊ စာရေးစာချို့တွေထဲမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူနာပြုဆရာမလေးတွေကိုမှ ထူးပြီးအထင်သေးရမှာလဲ၊ အဲဒီ အထင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းကြီးဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လူတွေကို အကျွတ်တရားရအောင် သက်သက်တို့လို့ မိန်းကလေးတွေကပဲ တတ်နိုင် မယ်၊ ငါ့တူမသက်သက်၊ ဒီမှာ မှတ်ထား၊ တိုက်ပဲမှာဒဏ်ရာရလာတဲ့စစ်သားတွေရဲ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်ဆယ်

ခဲ့တဲ့ မီးအိမ်ရှင်မ ဖလောရင့်နိုက်တင်ဂေးဟာ ဆရာဝန်မ မဟုတ်ဘူး သိရဲလား၊ ဒီလိုပဲ လူတကာ အထင်သေးအမြင်သေးတာကို ခုခံတွန်းလှန်ပြီး သူနာပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးပါကွဲ’

ဖလောရင့် နိုက်တင်ဂေးအကြောင်းကြားရသောအခါ မေမေသည် ငိုင် ဆင်းသွားလေသည်။ တိုက်ပွဲတွင်ဒဏ်ရာရလာသော စစ်သားများကို မီးအိမ်လေး တလက်လက်နှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လှည့်လည်ပြီး အားပေးကာ ပြုစကုသပေးခဲ့သော ဖလောရင့်နိုက်တင်ဂေးဟူသောသူနာပြုလေး အကြောင်းကို ကား သူလည်းကြားဖူးပါသည်။ လေးစားချစ်ခင်စိတ်ကလည်း ရင်ထဲတွင်အပြည့် ရှိနေသည်။

‘မမသက်ကလည်း မေတ္တာရှင်မလေး သက်သက်ပေါ့၊ စေတနာရှင် မလေး သက်သက်ပေါ့’

မာမာက ပြီးချို့ချို့လေးဝင်ပြောသည်။ ထိုအသံကိုကြားသောအခါ မေမေရှင်ထဲတွင် လူပ်ခတ်သွားသည်။ ဖေဖေကမူ အားရပါးရ ပြီးလိုက်လေ သည်။

အရောင်တစ်မျိုးတောာက်ပ ၍နှုန်းစိုလာသော မေမေမျက်လုံးများကို တွေ့သောအခါ သက်သက်သည် တအားတက်သွားသည်။ အမေ့ရှင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့် ထွေပြီး တိုးတိုးလေး ပူးဆာမိသည်။

‘သမီးကို ခွင့်ပေးပါမေမေရယ်၊ သမီးသူနာပြုဆရာမလေးပဲလုပ်ပါရစေ’

မေမေသည် သက်သက်၏ ဆံပင်လေးများကိုပွုတ်သပ်ပြီး အတန် ကြာအောင်၌မြတ်နေသည်။ ထိုနောက် သမီးငယ်၏ မျက်နှာကိုခွဲမော့ကာ စွေ့စွေ့ကြည့်သည်။ မေမေမျက်လုံးများသည် နှုံးညံ့နှုန်းစိုပြီး နှုတ်ခမ်းများက ပြီးနေလေ သည်။ သက်သက်သည် မေမေကိုပြန်ကြည့်ရင်း ရင်ခုနှစ်လာသည်။ ‘မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်’ ဟုများ ပြောလိုက်လေမလားဟု စိုးခွဲနေမိစဉ် မေမေသည် ခေါင်းကို ညီတိပြုလေသည်။ သက်သက်၏ပါးအောင်းအောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ညှစ်ကိုင်ကာ တုန်ယင်သောအသံနှင့်ပြောလေသည်။

‘သမီးလေးသက်သက် မေတ္တာရှင်မလေး၊ စေတနာရှင်မလေး သက် သက်ရယ်၊ သမီးဆန္ဒနဲ့အညီ သူနာပြုလေးပဲ လုပ်ပါတော့’

‘သား’

မေမေ၏အသံကို နောက်ဘက်မှုကြားရသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ရေးလက်စ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို အမှတ်မဲ့ဟန်နှင့်ပိတ်ချလိုက်လေသည်။

‘စာရေးချင်ရင် စားပွဲနဲ့ရေးပါလား သားရဲ့၊ ခုတင်ပေါ်မှာမောက်လျက် ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’

မေမေသည် ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကြိုးတန်းပေါ် တွင်ဖြစ်သလိုပစ်တင်ထားသော ရှုပ်အကိုဗျားကိုဆွဲ၍ချလိုက်လေသည်။ ကျော် ထွန်းညိုသည် ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ မသိမသာ ထိုးထည့် လိုက်ပြီး လူးလဲထလိုက်သည်။

‘အပြင်မှာ သက်သက်ရောက်နေတယ်’

‘ဟုတ်လား မေမေ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် မေမေကိုင်လာသော တံမြက်စည်းကိုလှမ်း၍ ဆွဲ ယူလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုရော ညီလင်းရော အသိမ်းအဆည်း အရှင်းအလင်း ဝါသနာမတုံကြပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ အခန်းသည် ထာဝစဉ်ပင် ပွုရှုပ်နေ တတ်သည်။ မေမေက မနေ့နိုင်သောအခါများတွင် ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းပေးတတ် လေသည်။ ထိုအခါမျိုးကျေမှုပင် အခန်းလေးသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်သွားလေ့ရှိသည်။

‘တံမြက်စည်းကနော်း၊ အိပ်ရာတွေခါစမ်းပါ့်း၊ တကတဲ့ ဖုန်တွေ ချည်းပဲ’

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းအုံး စောင်များကို ဆွဲဖယ်ကာ ဓမ္မရာ များကို ရိုက်ခါလိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့တိုးဝင်နေသော နေရောင်ခြည်တွင် ပဲပုံ တက်သွားသောဖုန်မှုနှင့်များသည် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ဖြစ်သွားလေသည်။ အခန်းထဲတွင်လည်း ဖုန်ခိုးများနှင့်လုံးကာ ဖွုန်သွားသည်။ ခိုင်ယာရီစာအုပ်နှစ် လေးသည် ခုတင်အောက်သို့ကျကာ ပွင့်သွားသည်။ မေမေသည် စာအုပ်လေးကို အမှတ်မဲ့ကုန်းကောက်လိုက်သည်။ ပွင့်နေသောစာမျက်နှာတွင် ရေးမှတ်ထား သော စာသားများကို ဖတ်မည်ဟုမရည်ရွယ်ဘဲနှင့် အမှတ်မဲ့ဖတ်လိုက်မိသည်။

၂၆-၇-၆၇

ရုပေါ်အုပ်အနီးတွင် သူနှင့်တွေ့သည်။ အတန်ကြာအောင် စကား ပြော ဖြစ်သည်။ စကားပြောရင်း ရင်ထဲတွင် လှပ်ရားလာသည်။

တကယ်လှသောမိန်းကလေး။
သူ့ကိုင်စိတ်ဝင်စားမိပြီးလားမသိ။

၂၈-၇-၆၇

ဉာဏ်အိပ်မက် မက်သည်။
အိပ်မက်ထဲသို့ သူလာလည်သည်။
'ဟာ မေမေ၊ ကျွန်တော့ ဒိုင်ယာရှိ'
ကျော်ထွန်းညိုက မေမေလက်ထဲမှစာအုပ်ကလေးကို ကယောင် က
တမ်းနှင့် လုမ်း၍ဆွဲယူလိုက်သည်။ မေမေက ပြီးရယ်ရင်း စာအုပ်ကလေးကို
လွတ်ပေးလိုက်သည်။

'သားက ချစ်သူတွေနေပြီးလား'
'ဟုတ်ပါဘူး မေမေကလဲ'

ကျော်ထွန်းညိုသည် မျက်နှာကြီးနှီးပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားလေ
သည်။ နလုံးသားနှစ်သည် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်ခုန်ပေါက်ပြီး လှပ်ခါနေသလို ခံစား
ရပြီး ပူထူနေလေသည်။

မေမေသည် သူသားကြီးကို ကြည့်ကာ ရယ်သည်။ ထိုနောက် စောင်
များကို ဆွဲယူကာ ခါပြီးခေါက်လိုက်သည်။

'သားက ငယ်မှမငယ်တော့ဘဲ မေမေ မတားပါဘူး၊ အချိန်တန်
အရွယ်ရောက်ရင် ဆန့်ကျင်ဘက်လိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတာ၊ ချစ်တတ်လာတာ
ဟာ သဘာဝပဲ၊ မေမေနားလည်တာပေါ့'

ကျော်ထွန်းညိုသည် မေမေကို ဖျတ်ခနဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သား
သမီးများအပေါ်တွင် နားလည်မှုအလွန်ရှိသောမေမေသည် ချစ်စရာ လေးစား
စရာ ကောင်းလှသည်။

အခန်းထောင့်တွင်ရှိ ညီလင်းညို၏ ခုတင်သည်လည်း ရှုပ်ပွဲနေသည်။
အတွင်းခံသောင်းဘိုတစ်ထည်သည် စောင်များနှင့်လုံးထွေးနေသည်။ ခေါင်းအုံး
က ခုတင်ခြေရင်းတွင်ရောက်နေပြီး ခွဲခေါင်းအုံးကြီးက ခေါင်းရင်းဘက်သို့ရောက်
နေလေသည်။ ဖြစ်ကတ်ဆန်း ဆွဲတင်ထားသော ခြင်ထောင်သည် တင်းတင်း
ရင်းရင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့အခန်းထဲသို့ ဖေဖေသည် မကြာခဏဝင်ပြီး
စစ်ဆေးတတ်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေထိုင်ရန် ဆုံးမတတ်သည်။ ဆုံးမစဉ်

သုံးလေးငါးရက်တော့ သတိထားပြီး သပ်ရပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း မကြာမိပင် နှစ်ညိုးလုံး အကျင့်ဟောင်းပြန်ပေါ်ကာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းပင် ပြန်ဖြစ်သွားလေ့ရှိသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သားရွေးတဲ့မိန်းကလေးဟာ သားနဲ့ လိုက်ဖက်ဖို့ ဝါသနာ စရိက်တူညီဖို့၊ အရွေးမှန်ဖို့တော့ လိုတယ်နော်’

ကျော်ထွန်းညို လက်ထဲမှတံမြက်စည်းနှင့်ခုတင်အောက်ကိုလျှို့လှည်းရင်း ခေါင်းညိုတ်ပြလိုက်သည်။ ပူထူးပြီး ရိုန်းရိုန်း ဖိန်းဖိန်းဖြစ်နေသောကြောင့် စကားတော့ ပြန်မပြောမိချေ။ စကားပြောနိုင်လျှင်လည်း ‘စုလှိုင်ကို မေမေ တွေ့ဖူးရင် သဘောကျသွားမှာပါ၊ သူကသိပ်လှတာ’ ဟုပြောမိလေမည်လား မပြောတတ်ချေ။

‘သက်သက်ကလေးဆိုရင် သိပ်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိတာပဲ၊ တကယ့်ကို ပကာသန စိတ်ဓာတ်မရှိတာ၊ အရိုးခံလေး၊ ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့အောင်တာ တောင် သူနာပြုသင်တန်း တက်တာပဲ ကြည့်ပေတော့’

‘ဟပ်ချိုး’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ဖုန်များနှင့်မွန်ပြီး ချေဆတ်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် ပူဆာဆာနှင့် မအီမသာကြီးဖြစ်သွားသည်။ မေမေသည် စုလှိုင် အကြောင်းကို မမေးသဲနှင့် ဘယ့်အတွက်ကြောင့်များ သက်သက်အကြောင်းကို မဆိုမဆိုင် ဝင်ပြောရလေသနသည်း။

‘ကိုကိုရော့’

‘ဘာတုံးကွဲ’

ညီလင်းသည် အခန်းထဲသို့ခုန်ပေါက်ပြီး ဝင်လာသည်။ ညီလင်း၏ ဆံပင်ကလေးများသည် ပျော်ပျောင်းပြီး လှိုင်းတွန်းလေးများရှိသည်။ မျက်ခုံးနက်နက်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မေးနှစ်ခွန့်မျို့ ညီလင်းသည် ကျော်ထွန်းညိုထက် ပိုပြီး ကြည့်ရှုကောင်းသည်။ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်သာရှိသေးသော်လည်း အရပ်က ငါးပေခုနစ်လက်မရှိပြုခဲ့ သူ့အစ်ကိုထက် အရပ်မြင့်မည်မှာလည်း ကျိုန်းသေသည်။

‘မမသက်က မေးနေတယ် သိလား’

နံရုတွင်ကပ်ထားသော မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လုမ်းချုပ်ကြည့်လိုက်သော မေမေ၏အရိုးကို ညီလင်းကပြီးရယ်ပြလိုက်ရင်း ပြောသည်။

‘သူနာပြုသင်တန်းတက်ဖို့ စာမေးပွဲဖြတာ အောင်ပြီတဲ့၊ အဲဒါ ဘာစား
မလဲတဲ့’

‘ဟုတ်လား’

ကျော်ထွန်းညိုက အရှုကြောင်ကြောင်နှင့်ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်သည်။ ညီ
လင်း ပြောလိုက်သောစကားသည် သူနားထဲသို့သိပ်ပြီးမဝင်ပေ။

‘အဲဒါ ဘာစားမလဲဖျူ ကိုကို’

‘ရုပ်ရှင်ပြခိုင်းပါလား သားငယ်ရဲ့’

မေမေက ဝင်ပြောသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် မေမေနှင့်ညီလင်းကို
တစ်လျည့်စီကြည့်နေသည်။ ညီလင်းကလျည့်ကြည့်သောအခါမှ လုပ်မိလုပ်ရာ
ခေါင်းညီတ်ပြီး ထောက်ခံမဲပေးလိုက်သည်။

‘အေးကွဲ ကောင်းသားပဲ’

‘ဗျိုး မမသက် ကိုကိုကပြောနေတယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြပါတဲ့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်
တဲ့၊ ကျွန်ုတ်လည်း ရုပ်ရှင်ပဲကြည့်ချင်တယ်’

ညီလင်းသည် အော်ဟစ်ပြောရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ တံမြက်စည်း
ကြီး ကိုင်ကာ ကြောင်စီစီရပ်နေသောကျော်ထွန်းညိုကိုကြည့်ကာ မေမေက မသိ
မသာပြီးရယ်လိုက်သည်။ သားဖြစ်သူ၏နှလုံးသားထဲသို့ တစ်စုံတစ်ညီးသည်
ထိုးဖောက်ကာ ဝင်ရောက်နေပြီကို အကဲခတ်လိုက်မဲပြီး စိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ်
လေးသွားလေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် မေမေကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်
အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ မေမေရှေ့မှောက်တွင်ဆက်လက်ရပ်နေရန် စိတ်မလုံ
တော့ပေ။

‘ဘာကားကြည့်ချင်လို့လဲ ကိုကို၊ သက်သက်က နောက်ပြီး ဘာစား
မလဲ မေးတာကိုများ ကိုကိုက အားမနာပါးမနာ ရုပ်ရှင်ပြခိုင်းမလို့လား’

အမှုညိုက ဆီးပြောလေသည်။ သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို ရုပ်ရှင်
ပြရလျှင် နှစ်ကျပ်ခွဲတန်းကပင်ဖြစ်စော်းတော့၊ တစ်ဆယ်တော့ ကုန်တော့မည်
ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း၏ဘတ်ဂျက်အခြားအနေ ထိခိုက်မည်ကို စိတ်တွက်နှင့်
တွက်ပြီး စိုးရိမ်နေသည်။

‘ရပါတယ် ကိုကို၊ သက်သက် မှန်ဖိုးတွေ စုထားတာရှိပါတယ်၊ ဘာ
ကြည့်မလဲ’

သက်သက်က စိတ်ပါလက်ပါပြောရှာသည်။ ညီလင်းသည် သတင်းစာကို ဆွဲပူး ရုပ်ရှင်ကြော်ပြာများကို ဖတ်နေလေသည်။

‘ပလေဒီယံရုံမှာ နတ်တီးပရောဖက်ဆာတဲ့၊ အဲဒါကြည့်ရအောင်နော်ကိုကို၊ ဂျယ်ရီလူးဝစ် နှစ်ကိုယ်ခွဲဗျာ၊ သိပ်ရယ်ရတာပဲတဲ့နော်ဗျာ၊ မမသက် အဲဒီကား ကြည့်ရအောင်၊ ဒီတစ်ပတ်တန်းနှင့်ကြည့်ကြရအောင်’

ညီလင်းသည် သူ့ဟာသူတစ်ဦးတည်းအဆိုတင်ပြီး သူ့အဆိုကို သူ ဇွဲတ်ပင်အတည်ပြုနေလေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ညီငယ်ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာသည်။

‘သက်သက်က သင်တန်းဘယ်တော့စမှာလဲ’

နောက်ပါရီမှာ စမယ်ကိုကို၊ တက်ပြီးသုံးလကြာရင် စာမေးပွဲစစ်မယ်၊ ကျောင် ဆက်တက်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီမှာ အောင်မှဆက်တက်ရမှာတဲ့’

သက်သက်က ပြုးချို့စွာပြောသည်။ အမာညိုသည် သူ့သူငယ်ချင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထမိန့်နီလေးနှင့်ခေါင်းဆောင်းဖြူဖြူလေးကို စိတ်ကူးနှင့် မှန်းပြီး ထင်ကြည့်နေမိသည်။

‘သက်သက်က အဆောင်မှာသွားနေရမှာ ကိုကိုရဲ့၊ အိမ်ကနေ မတက်ရဘူး’

‘ဟင် အဆောင်က ဘယ်မှာလဲ’

‘သူနာပြုဆောင်လေ၊ ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲမှာတင် ရှိတာပဲ၊ နောက်ပြီး စတိုင်ပင်လည်း တစ်လခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ရမယ် သိလား’

‘ဟား ဟား ဒီလိုခုံး ရုပ်ရှင်ပြရုံတင်မကဘူး၊ မှန်းပါကျွေးဖို့ကောင်းနေပြီ’

ကျော်ထွန်းညိုက ပြုးရယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ထူထူပူးနှင့်ထွေသွားသော စိတ်သည် ယခုမှုပင် ပုံမှန်အမြဲအနေသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

‘မာညိုတို့ရိုတ်တွေ သန်ဘက်ခါထွက်မယ်မဟုတ်လား ကိုကိုရာ၊ ဒီတော့ ကိုကိုက စာမေးပွဲအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မှန့်ကျွေးပေါ့၊ က မကောင်းဘူးလား’

အမာညိုကဝင်ပြီးထွန်းပြန်လေသည်။ ညီလင်းက ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးပြီးထောက်ခံသည်။ ဆူညံနေသော လူငယ်စိုင်းကို ဖေဖေက လုမ်းကြည့်သည်။ ပြောဆိုနေသောစကားများကို ကြားပြီးဖြစ်ပုံရသည်။ မျက်နှာထား

က ချိသာနေသဖြင့် ကန့်ကွက်လိုစိတ်မရှိကြောင်း သိသာသည်။

‘နင်လည်း အောင်မှာပဲဟာ နင်ကျွေးပေါ့ မိဉို’

‘အင် ကိုကိုကလဲ၊ မာညိုက ကိုကိုကို ကုသိုလ်ရပါစေတော့လို့ ကျွေးခိုင်းတာပါ။ မာညိုနဲ့ညီလင်းက ကိုကိုတို့စုံတဲ့ အလူမြောက်အောင်စားပေးမှာပါ’

‘ဟဲ မိဉို’

သက်သက်က အမာညို၏ ပေါင်ကိုလှမ်းပြီး ထူလိုက်သည်။ ကိုကိုတို့စုံတဲ့ဟု ဖြောင်ကြီးစလိုက်သဖြင့် မျက်နှာလေးနဲ့ကာ အနေခက်သွားသည်။ ရှက်သွားသည်။ ရှက်ပင်ရှက်ပြားသော်လည်း စိတ်ဆိုးသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ထိုကြောင့် ခေါင်းလေးငှုံး မသိမသာလေး ပြီးလိုက်မိလေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုကမူ အမာညိုကို မျက်လုံးပြုးချုပ်ကြည့်ကာ မသိမသာလေး လက်သီးဆုပ်ပြသည်။ အမာညိုက ပြီးစပ်စပ်နှင့် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

‘မေမေကြီးရေ တန်္ဂုံးနွောကျေရင် မမသက်က ရုပ်ရှင်ပြမယ်တဲ့၊ ကိုကိုက မှန်ကျွေးမယ်တဲ့’

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော မေမေကြီးကိုတွေ့သောအခါ ညီလင်းက သတင်းထူးကို ဆီးပြီးပြောသည်။ မေမေကြီးသည် သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာရင်း သက်သက်ကို နှစ်လိုစွာလှမ်းကြည့်သည်။

‘မေမေကြီးတို့ကိုရော သတိမရဘူးလားသမီး၊ အပြန် မှန်ဝယ်ခဲ့နော်’

‘ကျွန်းတော်ဝယ်ခဲ့မလိုပါ မေမေကြီးရာ၊ မေမေကြီးကိုက်တဲ့ ဖရံစွေလျှော် ဝယ်ခဲ့ပေးမယ်လေ’

ညီလင်းက သူဝါသနာအတိုင်း အကြိုက်ကလေးလိုက်ကာ ရွှေ့ပြောသည်။ ကွယ်လျှင်မေ့ပြီး တွေ့လျှင်သေအောင်လွမ်းတတ်သူမှာ ညီလင်းလို့သတ္တဝါလေးများပင်ဖြစ်မည်ဟုတွေးရင်း အမာညိုသည် နှာခေါင်းလေးရှုံးလိုက်သည်။

‘သက်သက်က အဆောင်မှာသွားနေရမှာတဲ့ သိလား မေကြီးရဲ့၊ မာညိုတို့နဲ့ အမြှေမတွေ့နိုင်တော့ဘူး’

အမာညိုသည် မေမေကြီးအတွက် နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။ မေမေကြီးက ကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါမှ မေမေကြီး၏ ခြေရင်းဘက်

ကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် မေမေကြီး၏ အိဖြူးသော ပေါင်များ ကို နောက်ပြန်မှုလိုက်သည်။

‘အဆောင်မှာ နေရမယ်ဆိုရင် ငါသမီးလေးတော့ အစားအသောက် ဆင်းရဲတော့မှာပဲ၊ မေမေကြီး ငါးပိကြော် ပေးလိုက်မယ်လေ’

‘ဟင်၊ မေမေကြီးကလည်း အားနာစရာဘာကီး’

သက်သက်က ခေါင်းလေးငဲ့ကာ အားနာဟန်နှင့်ပြောသည်။ သူ့ကို လည်ပြန်မေ့ကြည့်နေသော အမာညိုကို မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်မိုတ်ပြလိုက် သည်။

‘ဘာလဲ၊ မယူချင်ဘူးလား’

‘အဟဲ၊ ငါးခြားကြော်ရော ပါရဲ့လားဟင်’

‘ရပါတယ်တော်၊ ရပါတယ်’

မေကြီးက အားရပါးရပြောသည်။ သက်သက်၏ ပါးဖောင်းဖောင်း လေးကို လက်နှင့်ညှစ်ကာ ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ သက်သက်သည် အသံလွင်လွင် လေးနှင့်ရယ်မောရင်း သူပါးကိုလက်နှင့်အုပ်ထားလေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်ကိုအမှတ်မဲ့ငေးကြည့်နေရင်း စုလှိုင် ကို သတိရလာသည်။ သက်သက်၏ နေရာတွင် စုလှိုင်သာဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု တောင့်တမိသည်။ ရိုးသားသန္တရှင်းပွင့်လင်းသော သက်သက်၏ အမှုအရာ၊ အပြု အမှုဝင်ရောက်နိုင်စွမ်းမရှိသည်မှာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ဟူလည်း တွေးနေမိ လေသည်။

*

သူတို့အုပ်စုကိုတွေ့သောအခါ စုလှိုင်သည် ကားကိုအတန်ငယ်အရှိန်လျှော့ လိုက်သည်။ ကားလီဗာကို ဖွဢ္ပလေးနှင်းရင်း သူတို့တေားသို့ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

‘ဟော သက်သက်၊ အမာညို’

‘ဟာ စုလှိုင်ရယ်’

အမာညိုက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။ စုလှိုင်သည် ကားစတီ ယာရင်ပေါ်တွင်လက်တင်ရင်း သူတို့ကိုခပ်စူးစူးလေးကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် ကားကို စက်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။

‘ကိုယ်တို့တစ်တွေ ရုပ်ရှင်သွားကြမလို့၊ သက်သက်ပြတာလေ၊ သူက သူနာပြုသင်တန်းတက်ခွင့်ရှုံး’

‘ဟုတ်လား’

စုလိုင်သည် မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ နောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသော ကျော်ထွန်းညိုတို့ ညီအစ်ကိုအား မျက်လုံးလေးမြောက်လိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုက စုလိုင်အား ခေါင်းလေး မသိမသာဉာဏ်ကာ ပြုးပြုသည်။

‘စုလိုင် အောင်တယ်မဟုတ်လား’

‘အောင်ပါတယ်’

ညီလင်းသည် ကားတွင်းမှမိန်းမချောလေးကို ငေးပြီးကြည့်နေသည်။ ပခုံးပေါ်တွင်ဖြန်ချထားသော ဆံပင်နောက်နောက်များသည် အိတွေးနေသည်။ ထူဝန်းနှင့်တွေးသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် မပွင့်တပွင့်ပြုးနေဟန်ရှိသော်လည်း မျက်လုံးလေးများကမူ အတိတ်က နေရာကို မှန်းမြှော်ပြီး ကြည့်နေဟန်ရှိသည်။

‘သော်၊ သူက ညီလင်းလေ၊ ဒုံးမောင်လေးပေါ့၊ ညီလင်းညိုတဲ့၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေမှာ’

‘ကျွန်တော် ညီလင်းညိုပါခင်ဗျာ၊ မမစုလိုင်နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်’

အမာညိုက မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ညီလင်းက နှုတ်ရေး စကားတတ် လုပ်ကာ လေးလေးစားစားပြောသည်။ သက်သက်သည် ညီလင်း၏ အမှာအရာကိုကြည့်ပြီး ကူးကြောင်နိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုပင် သူညီကိုကြည့်ပြီး ပြုးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားသည်။

‘လိုက်ခဲ့ကြပါလား၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

‘ဟေး၊ ပွဲတာပဲ’

အမာညိုသည် ကားတံခါးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆွဲ၍ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စွေခနဲဝိုင်၍ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဘတ်စ်ကားစီးရသည်ကို အမာညို စိတ်ညွစ်လက်ညွစ် မရှိလှပေ။ တိုးရွှေ့ပြီးစီးလိုက်သည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုလို ရုပ်ရှင်ရုံကို ကားလေးနှင့် သက်သက်သာသာရောက်ရမည် ဆိုတော့လည်း လုံးဝမြင်းဆန်ချင်ပေ။

‘ရှေ့ကိုတစ်ယောက်လာခဲ့ပါလား’

စုလိုင်က လုညွှေကြည့်ရင်းပြောသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးလုံး ကား

နောက်ခန်းထဲရောက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးလုမ်း၍ကြည့်လိုက်မဲကြသည်။

‘ကိုကို သွားလေ’

ညီလင်းက ရယ်ကျကျနှင့်ပြောသောအခါ ကျော်ထွန်းညိုသည် မသိမသာလေး ရင်ခုန်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ကားကိုကွေကာ ရှေ့ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ စုလိုင်က ကိုယ်လေးကိုကိုင်းကာ ကားတံခါးကို လုမ်း၍ဖွင့်ပေးသည်။

‘စုလိုင်ရော ဘယ်သွားမလဲ၊ ကားက လမ်းမှကြံရဲ့လားဟင်’

‘ပါတယ’

စုလိုင်သည် ကားသောကို လှည့်၍ဖွင့်လိုက်ရင်း ပုံပေါ့ပေါ့လေးပြောသည်။ လီဗာကို ပုံပေါ့လေး နင်းလိုက်သောအခါ ကားကလေးသည် ဝီးခနဲပြီးထွက်သွားသည်။ အိထွေးသော ဆံပင်လေးများသည် လေဟန်တိုးပြီး လွင့်ခါသွားကြသည်။

‘စုက ပျော်ရင် ဒီလိုပဲ ကားလျှောက်မောင်းနေတာဘဲ၊ ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး’

စုလိုင်သည် ရှေ့တည့်တည့်ကို ရူးစိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ဦးတည်းပြောသလို ပုံပေါ့ညည်းညည်းလေး ပြောသည်။ သူ့ကို အထူးတဆန်းစိုက်ကြည့်နေသော ညီလင်း၏မျက်လုံးများကို ကားရှေ့မှန်လေးထဲမှတစ်ဆင့်မြင်ရသည်။ စုလိုင်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးလိုက်သောအခါ ညီလင်းသည် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး ဖျော်ခနဲမျက်လွှာချုလိုက်သည်။

‘မြို့ထဲရုံပဲမဟုတ်လား၊ ဘယ်ရုံလ’

‘ပလေဒီယံ’

ပြည်လမ်းမသို့ရောက်သောအခါ စုလိုင်သည် ကားကိုချိုး၍ကွေလိုက်သည်။ ထို့နောက် အစိုးမရသောစိတ်တို့က အိမ်သို့ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

အိမ်တွင် ရန်ပွဲလေးတစ်ပွဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့၏ ရှိန်ပွဲသာဖြစ်သည်။ မာမိဆီသို့ လူတစ်ယောက်လာလည်သည်။ မှတဆိတ် ကျင့်စွဲယ်များနှင့် ညာဉ်းသိုးသိုးပုံမို့ စုလိုင်ရှေ့တစ်ပို့ကြည့်ဖြစ်ပေ။ မာမိတို့နှစ်ဦး အည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်စကားပြောနေစဉ် ဒက်ဒီပြန်ရောက်လာသည်။

အည့်သည်ရှိနေစဉ် ရန်မဖြစ်သေးသော်လည်း အည့်သည်ပြန်သွားသောအခါ ရန်ဖြစ်ကြတော့သည်။ သူတို့ပြောနေသောစကားများကို ဆက်စပ်၍ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အည့်သည်သည် မာမိ၏ငယ်ရည်းစားဟု ထင်ရသည်။ စုလိုင် ထိုသို့ပင် မှတ်ယူမိသည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်းပင် ပုလင်းများ၊ ဖန်ချက်များကို ခဲ့ကြလေသည်။ စုလိုင်သည် ယခင်တုန်းကလို ကိုယ့်အခန်းထဲတွင်ကိုယ် စိတ်ညွဲသွေ့နှင့် ဌ်မြေကျပ်၍မနေတော့ပေ။ ဒက်ဒီသည် သူနံပါတ်နှစ်နှင့် သုံးများဆီ မသွားမိ၊ မာမိကလည်း ဖဲ့စိုင်းသို့မသွားမိ သူကအလျင်ဦးအောင် အိမ်မှတွေက်လာခဲ့လေသည်။

‘စုလိုင် ယူရော ကြည့်ပါလားဟင်’

သက်သက်က လုမ်းပြောသည်။ စုလိုင်သည် ကြားဟန်မရှိချေး။ ကားရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သက်သက်က အသံကို မြှင့်ကာ ထပ်၍ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ့ စု၊ ယူရော ရပ်ရင်လိုက်ကြည့်ပါလားလို့၊ ကိုယ်ပြပါမယ်’

‘ဟင် ဘာပြောတယ်’

‘ဟောတော် ယူ ဘာတွေတွေးနေလဲ’

အမာညိုက စုလိုင်ကိုကြည့်ကာ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ရီဝေဝေ ဝါးတားတားဖြစ်နေသော စုလိုင်၏ မျက်လုံးလေးများကို အကဲခတ်သလို လုမ်း၍ကြည့်မိသည်။

‘သက်သက်က ယူကိုရပ်ရင်ကြည့်ဖို့နေတာ’

‘သော် ဘာကားလဲလို့’

‘နတ်တီးပရော်ဖက်ဆာ’

‘ဂျယ်ရိုလူးဝစ်နော်’

‘အေးလေ ယူ မကြည့်ရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ လာပါကွယ် စုလိုင်ရာပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် မမစုလိုင်၊ တကယ် ရယ်ရတယ်တဲ့ဗျာ’

‘တစ်ခါထဲလိုက်ကြည့်လိုက်ပါလား စုလိုင်ရာ၊ ဟုတ်သားပဲ’

‘အင်းလေ ကောင်းသားပဲ’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိုင်းဝန်း၍တိုက်တွန်းနေကြသောကြောင့် စုလိုင်သည် အမာညိုတို့နှင့်အတူ ရပ်ရင်ကြည့်ဖြစ်လေသည်။

‘စုလှိုင် အီမ်ကိုပြောခဲ့ရဲ့လားဟင်’
‘ဘာကိုလဲ’

ရုတဲ့အဝင်တွင် ကျော်ထွန်းညိုက ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ စုလှိုင်က နား
မလည်ဟန်နှင့်ပြန်မေးသည်။

‘ရပ်ရင်ကြည့်မယ့်အကြောင်းလေ၊ တော်ကြာနောက်ကျလို့ စိတ်ပူနေ
ဦးမယ်’

‘စုကို မူမယ့်သူမှ မရှိတာ၊ ပြောဖို့မလိုပါဘူး’

စုလှိုင်က လျှောင်သလိုလို၊ နာကြည်းသလိုလို ခပ်ဆန်းဆန်း အပြီး
ကလေးကိုပြီးလိုက်သည်။ ညီလင်းသည် နိုအေးချောင်းကို တစ်ကိုက် ကိုက်ချ
လိုက်ရင်း စုလှိုင်၏ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးများကိုကြည့်နေသည်။ လက်
သူကြွယ်တွင်ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကလေးသည် မီးရောင်တွင် တလျှပ်
လျှပ်လက်နေသည်။ ပန်းရောင်နှစ်လေးဆိုးထားသော လက်သည်းလေးများ
သည် ချောမွတ်ပြီး ပြောင်လက်နေလေသည်။ လက်သည်းရည် ထားသော
ကြောင့် လက်ကလေးများသည် ပို၍သွယ်နေဟန်ရှိသည်။

မိန်းကလေးသုံးဦးကို ယောကျားလေးနှစ်ဦးက ဘေးမှည်ပ်၍ထိုင်
သည်။ ထို့ကြောင့် အမာညိုသည် ကျော်ထွန်းညိုနှင့်ကပ်၍ထိုင်ကာ သက်သက်နှင့်
ညီလင်း ကပ်၍ထိုင်ဖြစ်သည်။ စုလှိုင်သည်ကား အမာညိုနှင့် သက်သက်တို့၏
အလယ်တွင် ထိုင်လေသည်။

ရပ်ရင်ကားရည်မပြီ အစမ်းပြသော ကားတို့လေးများတွင် အိုလံပစ်
ဖြင့်ပွဲများပါသည်။ မာရသွန်ပြီးပွဲကိုပြသောအခါ သက်သက်သည် ရူးကြောင်
ကြောင်လေးအတွေးပေါက်လာမိသေးသည်။ ‘ရှေဆုံးမှာပြီးနေတဲ့ နံပါတ် ၇
က အရင်ဆုံးပန်းဝင်ရင် ကိုကိုက ငါ့ကိုချုစ်နေရမယ်’ ဟုတွေးပြီး နံပါတ် ၇ ပန်းဝင်ရန်
ရင်တဖိုဖိုနှင့်ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် သက်သက်ခများ ဆုတောင်း မပြည့်
ရှာပေ။ တဖြည့်ဖြည့်မြေကျလာသော နံပါတ် ၇ ကို အခြားသူများက ဖြတ်၍
တက်ကုန်သည်။ စုလှိုင်အဖြစ်သတ်မှတ်ထားသော လူချောချောကလည်း
ပန်းမဝင်ပေ။ ကပ္ပလီလူမည်းကြီးတစ်ဦးက ဦးစွာ ပန်းဝင်သွားသည်။ ရင်
တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရသော သက်သက်သည် ရပ်ရင်ထဲမှသာသံများကို နား
ထောင်ရင်း ပန်းလျှသွားလေသည်။

‘စုလှိုင် ချမ်းနေလား၊ ကျွန်တော့ ဆွယ်တာအကြံခြုံထားမလား’
ကျော်ထွန်းညိုက လှမ်းမေးသည်။ အအေးဓာတ်ပေးထားသော ရှင်ရုံဖြစ်၍ အကျိုလက်တို့ဝတ်ထားသော စုလှိုင်ကို ချမ်းနေလိမ့်မည်ဟု ထင် မှတ်မိဟန်တူသည်။ အမာညိုနှင့်သက်သက်တို့သည်ကား အကျိုလက်ရှည်များ ဝတ်ထားလေသည်။

‘ရပါတယ် မချမ်းပါဘူး’

စုလှိုင်က ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်သည်။ သက်သက်၏ ဘေးမှ ညီလင်းက ပြံးရယ်ကာ နောက်တောက်တောက် ပြောသည်။

‘မမသက် ချမ်းနေလား၊ ကျွန်တော့ပုဆိုးခြုံထားမလားဟင်’

‘အေး ခြုံထားမယ် ချွဲတ်ပေး’ သက်သက်က ခပ်ငြောငြောင်းလေးပြောသည်။

‘အာ တကယ်လား’

‘တကယ် တကယ်’

‘အဟက် အောက်ခံဘာင်းဘီမပါဘူးဗျာ’

‘ခွေးလေး’

အမာညိုက ကိုယ်ကိုကုန်းကြည့်ကာရယ်သည်။ သက်သက်သည် လူနှေ့မပျက် ရယ်နေလိုက်ရသော်လည်း နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ်ခါပြီး နာကျင်သလိုဖြစ်နေသည်။ အားငယ်စိတ်က လွမ်းမိုးလာပြန်သည်။ စုလှိုင်ကမှ သူတို့မောင်နှမကိုကြည့်ကာ အားကျပြီး မနာလို့သလို ဖြစ်လာသည်။ အထိုးကျွန် ဆန်သော စိတ်က ရင်ထဲတွင် တပဲပဲနှင့်လည်နေလေသည်။

ရပ်ရှင်အောတ်လမ်းသည် အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန် ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦး အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဆေးသောက်လိုက်သောအခါ သူသည် ချောမောလှပ သွားသည်။ ဆေးဓာတ်ပြုယ်သောအခါ၌ကား ပြန်လည်ပြီး နိုဂုရပ်ပေါ်လာသည်။ ဆေးသောက်ထား၍ ချောမောနေသော လူချောကလေးသည် ပါတီပွဲ၌ တက်၍သီချင်းဆိုနေစဉ် တဖြည်းဖြည်းဆေးပြုယ်ကာ အသံပျက်ပြီး ပြန်လည် အရပ်ဆိုးသွားသောအခန်းတွင် လူများက တအုန်းအုန်း ရယ်နေကြလေသည်။

‘ဟား ဟား အသံက တစ်ခါတည်း ညောင်နာနာ ပြန်ဖြစ်သွားတော့ မယ် သိလား မမသက် ဟား ဟား’

ညီလင်းက တဟားဟား ရယ်နေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် မသက်

မသာ ဖြစ်နေသော ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏အဖြစ်သည် ရယ်စရာကောင်းသော
လည်း သနားစရာ ပိုကောင်းနေသည်ဟု သက်သက်ထင်မိသည်။ ထိုကြောင့်
အများတကာရယ်နေစဉ် သက်သက်ခမျာ မရယ်နိုင်ချေ။ ပရော် ဖက်ဆာအဖြစ်
သရပ်ဆောင်သူ ဂျယ်ရီလူးဝစ်ကို မျက်ရည်ပဲသော မျက်လုံးများနှင့် ဧောက်ညွှန်နေ
မိသည်။

သက်သက်သည် သက်ပြင်းလေးချုလိုက်ရင်း သူ့အေးမှ စုလိုင်ကို
လှည့်ကြည့်မိသည်။ စုလိုင်သည်လည်း ရယ်နိုင်ဟန်မတူပေ။ ပိတ်ကားကို ရီဝေ
ပေ မျက်လုံးများနှင့်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် သက်သက်ကိုလှမ်းကြည့်
ကာ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

‘ဘာတွေ ရယ်နေကြတာလ သက်သက်ရယ်၊ ရယ်စရာလည်း
မကောင်းဘဲနဲ့’

စုလိုင်သည် အိမ်ကိုသတိရနေသည်။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ဒက်ဒီအိမ်က
ထွက်သွားလောက်ပြောဖြစ်သည်။ မာမိလည်း ဖဲ့စိုင်းရောက်နေလောက်ပေပြီ၊ သို့
တည်းမဟုတ် သူ၏ငယ်ရည်းစားဖြစ်သူများနှင့် တစ်နေရာရာတွင် သွား၍ တွေ့
နေမည်လားဟု တွေးနေမိသည်။ တဟားဟား ရယ်နေသောရယ်သံများကြား
ထဲတွင် စုလိုင်၏စိတ်တို့သည် တလွှဲ့လွှဲ့ဖြစ်နေသည်။ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေ
လေသည်။

‘ရယ်ရတယ်နော်’

အမာညိုသည် စုလိုင်၏လက်ချောင်းလေးများကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ပြော
သည်။ စုလိုင်သည် ခွင့်ချိန်ပို့နေသော အမာညို၏ မျက်နှာလေးကိုင့်ကြည့်ရင်း
ယောင်ကန်းကန်းနှင့်ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်လေသည်။

*

‘မာမိ’

စုလိုင်က တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်သောအခါ ကျောက်ရုပ်လေးလို ဌြိမ်
နေသောမာမိက လှည့်ကြည့်သည်။ မာမိ၏ပါးသည် ရောင်ပြီး နီရဲနေသည်။
ဇက္ခာ ဒက်ဒီရိုက်ထားတာပင်ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးရင်း စုလိုင်သည် သက်ပြင်း
လေး ရှိက်လိုက်မိသည်။

‘ဦးထဲမှာ မအေးဘူးလား မာမိရယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်လေ’

‘ဟင့်အင်း မာမီဒီမှာပဲ ထိုင်နေချင်တယ်’

မာမီထိုင်နေသောခုံတန်းလေးသည် နှင်းများနှင့်စိန္တေသည်။ လပြည့်ဝန်း၏အရောင်သည် မာမီ၏မျက်တောင်တွင်ခိုတဲ့နေသော မျက်ရည်စလေးကို လက်နေအောင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေစေသည်။

‘မာမီ ဘာလို့ ဖဲ့စိုင်းမသွားတာလဲ’

‘တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လူတွေကိုဗြို့ငြုံးငွေ့ပြီး မှန်းလာတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်’

စုလိုင်သည် မာမီ၏ဘေးတွင်ဝင်၍ထိုင်ကာ မာမီ၏လက်ကလေးများ ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ နူးည့်ပျော့ပျောင်းသော လက်ဖမ့်းလေးများသည် သွေးအသွားအလာရပ်ဆိုင်းနေသလို အေးစက်နေသည်။

‘စုရပ်ရင်ကြည့်ပြီးပြန်လာတာ၊ နတ်တိုးပရော်ဖက်ဆာလေ ရယ်စရာ ကားတဲ့’

‘ရယ်ရသလား’

‘ဟင့်အင်း’

ခုံတန်းလေးဘေးတွင် ကပ်၍စိုက်ထားသော နှင်းဆီပန်းရုံးလေးတွင် ပွင့်နေသော နှင်းဆီဖြူဗြို့လေးသုံးပွင့်သည် ခေါင်းလေးများ မော်ကြေသည်။ သူတို့သားအမိကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် လှမ်းကြည့်နေဟန်ရှိလေသည်။

‘ယောကျားတွေကို ဘယ်တော့မှမယုံနဲ့နော် သမီး’

မာမီသည် လပြည့်ဝန်းကိုမော်ကြည့်ရင်း နာကြည့်းသောအသံနှင့် ပြောသည်။

‘သူတို့မှာ မေတ္တာတရား အကြင်နာတရားဆိုတာတွေ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး၊ တဏ္ဍာပဲရှိတာ၊ ကိုယ်ချင်းစာ တရားဆိုတာလည်း ရှိဖို့ဝေလာဝေး’

မာမီ၏ဖြူဗြိုင်းသော နဖူးပြင်ပြန့်ပြန့်ပေါ်ဝယ် ဆံနှယ်ဆံစလေးများ လွန်လှေးနေကြသည်။ ပါးလေးနှစ်ဖက် မသိမသာရောင်နေသော်လည်း မာမီသည် အလှမပျောက်ပေါ် မျက်နှာလေးပြည့်ပြီး ပို၍လှလာသယောင်ပင်ရှိသည်ဟု စုလိုင်တွေးလိုက်မိလေသည်။

‘ညာနေကလာတာ ဘယ်သူလဲ မာမီ’

‘ကိုကိုတင်ပေါ့’

‘သူက သူက’

‘အင်း သူက မာမိ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်သူ’

စုလိုင်သည် မာမိကိုတာခုံတော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မာမိကို ထိုသို့
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်မိပေ။

‘မာမိတို့သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ သမီးတို့ ဒက်ဒီနဲ့မာမိကြီးက ပေးစားမယ်
လုပ်တော့ မာမိ သူနဲ့လိုက်သွားဖို့စိစဉ်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မာမိကြီးသိသွားလို့
အကြံပျက်ခဲ့ရတယ်လေ’

မာမိသည် သူနဲ့တို့ခမ်းပါးလေးများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်စွောကာ
ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။ နှင့်းဆီဖူးဖူးဖူးလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူ၏စိတ်တို့
သည် အတိတ်ဆီသို့ လွင့်မြောသွားဟန်ရှိလေသည်။

‘သူက သတ္တိမရှိဘူး၊ မာမိကို ချစ်သူကောင်းစားရေးအတွက် အနစ်နာ
ခံမယ် ဘာညာနဲ့ စာရှည်ကြီးရေးပေးခဲ့ပြီး ရှောင်ပြေးသွားတယ်လေ’

‘အခု သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ မာမိ’

သူ နေမကောင်းဘူး သမီး၊ ပန်းနာရောဂါဖြစ်နေပြီး သူမိန်းမလည်း
ဆုံးသွားပြီတဲ့၊ သို့ သူလည်း မိန်းမရတယ်၊ အဲဒီမိန်းမကိုလည်း သူ သိပ်နှိပ်စက်
တယ်လို့ သတင်းကြားရတာဘဲ၊ အဲဒါ အဲဒါ သူမသေခင် မာမိကို တွေ့ချင်တယ်
ဆိုပြီး လာတွေတာ’

‘ဟင် သူက သေတော့မှာလား’

လရောင်ထိုးကျနေသော မာမိ၏ မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များနှင့်
စွန်းစိုလာသည်။ မာမိ၏ မျက်ရည်ကိုတွေ့သောအခါ စုလိုင်၏ ရင်ထဲတွင် တင်း
တင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်လာလေသည်။ မာမိ ငိုသည်ကိုမတားလို့သော်လည်း
ဒက်ဒီ မဟုတ်သော အခြားယောကျားတစ်ဦးအတွက်တော့ မင့်စေချင်ပေ။

‘စုရဲ့ဒက်ဒီက သိပ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ မာမိကို အတင်း
အကြပ် မရမက ယူခဲ့ပေမဲ့ မကြင်နာဘူး၊ အမြဲတမ်း မယုံသက်ဖြစ်နေတာပဲ၊
သူဖောက်ပြန်သလို မာမိကိုလည်း တော်အားယောကျားတွေနဲ့ဖောက်ပြန်လိမ့်မယ်
ထင်နေတယ်’

မာမိသည် တစ်ခါမျှ ထိုအကြားများကို ပြောလေ့မရှိပေ။ ဒက်ဒီနှင့်
ရန်ဖြစ်ကြသော်လည်း ထိုသို့ဖြစ်ပြီးတိုင်း နှစ်ဦးလုံးအပြင်သို့ထွက်လည်လေ့ရှိ
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မာမိ၏ ရင်ထဲမှ နာကြည်းမှုများကို စုလိုင်မမြင်ခဲ့ရပေ။
ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား ခြိုတဲ့ဆင်းထိုင်နေသောကြာ့င့် စကားပြော

ဖြစ်ခင်းဖြစ်သည်။ ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း မာမီသည် သူ့ရင်ကိုဖွင့်ပြသလို မခြင်းမချန် ပြောတော့မည်ထင်သည်။

‘မာမီ ဒက်ဒ္ဓါကိုမချစ်ဘူးလား’

စုလှိုင်သည် တိုးတိုးလေး မေးလိုက်မိသည်။ ထိုမေးခွန်းကိုကြားသော အခါ မာမီသည် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ထို့နောက် စုလှိုင်ကို မကြည့်ဘဲ တိမ်ကြားထဲသို့ခိုဝင်သွားသော လပြည့်ဝန်းကိုမော်ကြည့်ကာ လျှောင်ပြီးလေး ပြီးလိုက်သည်။

‘မာမီ အခု ဘယ်သူကိုမှုမချစ်တော့ဘူး’

‘ဟင်’

‘ဘယ်ယောက်ဘူးကိုမှ မာမီ မချစ်တော့ဘူး စု၊ ဘယ်သူမေတ္တာကိုမှ လည်း မာမီ မယုံတော့ဘူး’

‘ဟို ဟို လူကြီးကိုရော့’

စုလှိုင်က ထစ်ထစ်ငော့ငော့မေးသောအခါ မာမီသည် စုလှိုင်ကို ဖျတ် ခနဲလှမ်းကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် မချိပြီးလေး ပြီးလိုက်သည်။

‘ကိုကိုတင်ကိုလား’

‘အင်း’

‘သူကိုလည်း မာမီမချစ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ သူလည်း မာမ့်ကိုမရခဲ့လို့ ခုထိ တမ်းတပြီးစွဲနေတာပါ၊ မာမ့်ကိုသာ စုရဲ့ဒက်ဒီလို ရခဲ့တယ်ဆိုရင် သူလည်း ကောင်းချင်မှုကောင်းမှာပေါ့၊ ဒီလိုပဲ မယုံသက်ာနဲ့ ချုပ်ချုပ်ချယ်ချယ် လုပ်ချင် လုပ်နေမှာပေါ့’

အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသော မာမီကြီး၏ အခန်းသည် မီးလင်းနေသည်။ ပြတင်းဝတွင်ရပ်နေသော မာမီကြီး၏ သဏ္ဌာန်ကိုတွေ့ရသည်။ နှင်းဆီရုံးဘေးရှိ ခုံတန်းလေးပေါ်မှ လူရိပ်သဏ္ဌာန်နှစ်ခုကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေဟန်ရှိ လေသည်။ အဘွား၊ အမေနှင့်မြေးတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း အလှမ်းမဝေးသော် လည်း စိတ်ချင်း ဝေးကွာနေကြသည်။ ဆက်စပ်၍မရသလို ခံစားနေရပြီး စုလှိုင် ၏ ရင်ထဲတွင် ဟာပြီး ပူဗ္ဗာလောင်လောင်ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့အပေါ်မှာ သံယောဇ္ဈာန်ဆိုတာတော့ ရှိသေးတာပေါ့၊ မာမီ မညာချင်ပါဘူး’

‘ဒက်ဒ္ဓါကိုတော့ သစ္စာမဖောက်ပါနဲ့ မာမီ’

‘သစ္စာ ဟုတ်လား’

မာမိသည် ပြက်လုံးကောင်းတစ်ခုကိုကြားရသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။ မာမိ၏ ရယ်သံသည် လျှောင်ပြောင်သရော့ နာကြည်းသော ခံစားမှုများနှင့် ရောထွေးနေဟန်ရှိသည်။

‘သူနဲ့မာမိနဲ့ ဘာသစ္စာမှုထားခဲ့ကြတာမှုမဟုတ်တာပဲ၊ မာမိက ဘာသစ္စာစောင့်နေရမှာလဲ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဒီဟာ မာမိယောကျား၊ စုရဲ့ဒက်ဒီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မာမိတစ်ယောက်တည်းပိုင်တဲ့ ယောကျားမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ တစ်ယောက်တည်းပိုင်တဲ့ အဖေလည်း မဟုတ်ဘူး’

မျက်ရည်များနှင့်ချွန်းစိနေသော မာမိ၏ မျက်လုံးတွင် ရတ်ခြည်းပင် မျက်ရည်များခန်းခြောက်သွားသည်။ အေးစက်စက်ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသရိပ်သမ်းကာ ပြောင်လက်လာလေသည်။

‘မာမိက ဒုံးပြင်မြန်းမတွေနဲ့ဝေပြီး သူကိုပိုင်ရတယ်၊ စုကလည်း ဒုံးပြင်ကလေးတွေနဲ့ဝေပြီး သူကိုဆိုင်ရတယ်’

စုလိုင်သည် ခေါင်းကလေးငိုက်ကာ ဌိမ်ကျသွားသည်။

‘မာမိရယ်၊ စုကို ဘာလို့ဒီအကြောင်းတွေပြောနေရတာလဲ’ဟု စိတ်ထဲမှ မြည်တမ်း ညည်းညားနေမိသော်လည်း လူကမူ ကျောက်ရပ်ကလေးလို ဌိမ်နေမိသည်။

ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးများ လင်းလက်နေသည်။ လပြည့်ဝန်းကမူ တိမ်ကြားထဲမှ ပြန်လည်ထွက်မလာသေးပေ။ နှင့်ဆီရန်းကသင်းသင်းလေး ပုံးနေသည်။ သင်းသင်းပုံးပုံး ရန်းလေးကိုရှုက်ရင်း မာမိသည် မောဟိုက်လာ သည်။ ကျောက်ဆစ်သားလေးလို ဖြူရော်သွားသော သမီးငယ်၏ မျက်နှာလေး ကို စိုက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချုလိုက်သည်။

‘သမီး ဘာမှစိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေက ဖြစ်ခဲ့ပြီး ပြီးတာတွေက ပြီးခဲ့ပြီး ဘာမှ တတ်နိုင်တာမှမဟုတ်တာကျယ်၊ မာမိလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ချစ်သူနဲ့အတူတူ သာယာတဲ့ ချမ်းမြှေတဲ့ ဘဝလေးကို ထူးထောင်မယ် ဘာညာနဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး၊ သမီးအဘွားက ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေကို မက်တော့ မာမိကို ဂုဏ်ပုံ ငွေပုံ၊ ပကာသနပုံပေါ်မှာ အတင်းတင်ထားခဲ့တယ်၊ မာမိမညာချင်ဘူး စု၊ ဂုဏ် ငွေ ပကာသန

တွေဟာ လူကိုယစ်မူးစေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မာမီလည်း ယစ်မူးခဲ့တာပါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ တကယ့်ရင်ထဲက ချမ်းမြောကိုတော့ မပေးခဲ့ဘူး’

မာမီသည် စုလိုင်၏ဆံစလေးများကို သပ်လိုက်သည်။ မာမီ၏မျက်နှာသည် ပြီတော့မည့်မိုးလို ညိုမိုင်းရိုဝေနေသည်။

‘မာမီ တစ်ခုပဲပြောမယ်သမီး၊ ဘယ်ယောကျားကိုမှ မယုံလေနဲ့၊ သူတို့ရဲ့မေတ္တာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မယုံလေနဲ့၊ သူတို့ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မချစ်လေနဲ့၊ မရခင်တစ်မျိုး၊ ရပြီးတော့တစ်မျိုး၊ အချိုးပြောင်းကြတာချည်းပဲ’

‘ကောင်းတဲ့ယောကျား မရှိနိုင်ဘူးလား မာမီရယ်’

‘အင်း၊ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့လေ၊ တစ်ဖက်သတ်ချည်းတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မာမီတော့ ယောကျားကောင်း ယောကျားမြတ်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး’

မာမီကြီး၏အခန်းတွင် မီးရောင်ပျောက်သွားပေပြီ။ အိပ်ရာဝင်ပြီထင်ရသည်။ သို့တည်းမဟုတ် မီးမှတ်ပြီး လူလုံးဖျောက်ကာ ရပ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ချင်လျှင်ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ခေါင်းရင်းခန်းရှိ ဘုရားခန်းတွင်မူ မိန့်ပျော်မီးလေးကို တွေ့ရသည်။ စုလိုင်တို့အိမ်ရှိ ဘုရားရပ်ပွားတော်လေးသည် မျက်နှာငယ်ရှာသည်။ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ အိမ်သားများက မမှလျော့ထားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ နေ့စဉ်မှန်မှန် အမှတ်တရ ရှိခိုးကန်တော့လေ့မရှိကြပေ။

‘တစ်ခါတလေတော့ စိတ်ရူးပေါက်တယ်၊ ဘဝကို အစက နေသာပြန်ပြီးစလို့ရမယ်ဆိုရင်လေ မာမီဘယ်ယောကျားကိုမှ မယူဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူတို့ကိုသာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အရူးဖြစ်အောင် လှည့်စားပစ်ပြီး ထိုင်ရယ်နေမှာပဲ သိလား၊ သူတို့တွေဟာ ဒ္ဓါတ္ထ မိန်းမတွေရဲ့ မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေနဲ့ တန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကား တဏောက္ခာန်တွေ၊ မာမီ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိလို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ယူခဲ့မိလို့ စိတ်ဆင်းရဲရပြန်တယ်’

တိမ်ကြားထဲက ပြန်လည်ထွက်လာသော လပြည့်ဝန်း၏အလင်းရောင်သည် မာမီ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာပြန်သည်။ စုလိုင်သည် ပူလောင် ညာစွဲထွေးနေသောစိတ်နှင့် မာမီကိုင်းကြည့်နေမိသည်။ နာနာ ကြည်း

ကြည်းပြောလိုက်သော မာမီအိုစကားသံလေးသည် သူနှင့်လုံးသားထဲသို့ တသွင် သွင် စီးဝင်သွားသလို ခံစားရသည်။

‘စုကို ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက မာမီ ဖျက်ချသေးတယ်ဆို’

စုသည် တိုးတိုးလေးမေးလိုက်မိသည်။ မာမီအို မျက်နှာလေးသည်

အြေရော်သွားပြီး သက်ပြင်းလေးရှိက်လိုက်သည်။

‘မာမီက သမီးဒက်ဒီကို အဲဒီတုန်းက မှန်းနေတာကိုး’

‘မာမီရော ဒက်ဒီရော မချစ်တတ်ကြဘူးနော်’

‘အင်း မာမီက ချစ်တတ်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်တော့ ပြီကဲပြီး ချစ်တယ် ဆိုတာ ဘာလဲ မေ့သွားတယ်၊ သမီးဒက်ဒီကတော့ နိုင်ထဲက မေတ္တာတရား မရှိတဲ့ လူစားပဲ၊ သူ လုံးဝမချစ်တတ်ဘူး’

မာမီက ဒက်ဒီကိုအပြစ်ဖို့ကာ ပြောသည်။ စုလိုင်သည် ရတ်တရက် မျက်ရည်လည်ကာ ချုံးပဲချင့်လိုက်ချင်သလို ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်လာလေသည်။

‘စုကိုလည်း ပြောကြတယ် နှလုံးသား မရှိဘူးလားတဲ့’

‘ဟုတ်လား’

‘နှလုံးသားမရှိရင် သေရောပဲ့၊ အသက်ရှင်ဖို့အတွက်တော့ နှလုံးသား ရှိရမှာပဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ချုံဖို့အတွက်တော့ မရှိဘူးလို့ စုက ပြန်ပြောလိုက်တယ်’

စုသည် သူမျက်ရည်များကို လက်ဖမ့်နှင့် မသိမသာလေးပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ပုံ့ပုံ့သင်းသော နှင်းဆီရန်းကိုရှိကျိုလိုက်ချုံရှုလိုက်သည်။

‘ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ စု’

‘မာမီရယ်’

စုလိုင်သည် တစ်ချက်ရှိက်လိုက်မိသည်။ လုပ်မိလုပ်ရာ နှင်းဆီဖူးလေးကို ကုန်းချုံ ချုံးကာ လက်ထဲတွင် တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ချေမွေပစ်လိုက်သည်။

‘စု စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာဖတ်ဖူးတယ်၊ အချစ်မခံခဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ မချစ်တတ်ဘူးတဲ့၊ စုရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ မာမီကရော ဒက်ဒီကရော ချစ်တတ်တဲ့ မေတ္တာတရားလေးကို ထည့်မှ မပေးခဲ့ကြတာ’

‘သမီး’

မာမီက ကယောင်ကတမ်းလေးအော်လိုက်သည်။ စုလိုင်သည် သူ လက်ထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ဖတ် ကြမှုမှုလေးများကို မြေပေါ်သို့ပေါက်ကြဲချလိုက်ပြီး

ရှိက်သံနှင့်ပြာသည်။

‘ဘယ်ယောက်ဘူးကိုမှ မချစ်နဲ့လို့ မာမီက စုကို သတိပေးနေတယ်၊ သတိပေးစရာမလိုပါဘူးမှမိရယ်၊ ဒု စလေ ဘယ်သူကိုမှ မချစ်ဘူးသိလား၊ ဘယ်သူကိုမှလည်း မယုံဘူး၊ ယုံရအောင်လည်း မယုံတတ်ဘူး၊ ချစ်ရအောင်လည်း မချစ်တတ်ဘူး’

‘သမီးရယ်’

မာမီသည် ခံတန်းနောက်မြိုလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ရှုကြ ကွဲကွဲ ညည်းညာလိုက်သည်။ နှစ်ရှည်လများ မျက်ခြည်ပြတ်နေခဲ့သော သမီးယယ်သည် သူမိဘများကို စွဲချက်တင်လျက်ရှိပေပြီဟု ချောက်ချားစွာ တွေးလိုက်မိလေသည်။

‘လူတွေကို စုမယုံဘူး၊ လူတွေကို စုမချစ်ဘူး၊ ပျော်နေတဲ့ ရယ်နေတဲ့ လူတွေကို စု မနှာလိုဘူး၊ အို သူတို့တွေကို စု ကြည့် ကြည့်လို့မရဘူး၊ သူတို့ကို စု မှန်းတယ်’

‘စုလိုင်သည် ငိုရှိက်ရင်း နှင်းဆီပွင့်လေးများကို ရှိက်ခြေလိုက်သည်။ အြေလွှေပွင့်ဖတ်ကလေးများသည် မြေပေါ်သို့လွင့်ကြပြီး ကျသွားကြသည်။’

‘မှန်းတယ် သူတို့တွေအားလုံးကို စု သိပ်မှန်းတယ်’

‘စုလိုင်သည် သူဘက်သို့လွင့်လာသော နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးများကို ဖိနပ်နှင့် စိပြီး နှင်းချေလိုက်သည်။’

လသည် တိမ်ကြားသို့ ခိုဝင်သွားသည်။

ကယ်ကလေးများပင် အရောင်မှိုန်သွားသလို ထင်ရသည်။

သင်းပုံ့ပုံ့နှင့်ဆီရန်းလည်း မမွေးတော့ပေ။

*

‘ရုရှားနဲ့အမေရိကန် လပေါ်ကို ဘယ်သူအရင်ရောက်မလဲ’

‘ရုရှားရောက်မှာပေါ့’

ညီလင်းက မေးသောအခါ အမာဉ်ဗိုက ခပ်အေးအေးပင်ပြောသည်။
ရုရှားဘက်ကလိုက်မြပ်ချင်လှသောကြောင့်တော့မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ညီလင်း
က အမေရိကန်ကိုအထင်ကြီးကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်၍ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာမှ
ရပ်တည်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မမကလည်း အမေရိကန် အရင်ရောက်မှာပါဗျာ’

‘ငါကတော့ ရုရှားပဲ’

‘ကဲ လောင်းမလား’

‘မလောင်းပါဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့ အရည်မရ အဖတ်မရ’

အမာဉ်ဗိုက ငါက်ဆတ်ဆတ်လေးပြောပြီး စပ်လက်စ ဆေးများကို
စုတ်တံနှင့်မွှေနောသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ဖြန့်ထားသောစာရွက်ကို ညီလင်းက င့်၍
ကြည့်လိုက်သည်။ လေးထောင့်တုံးပုံ၊ စတုရန်းလေးများကို အကြီးအသေး ကြည့်
၍ ကောင်းအောင် ခဲတံနှင့် ဖွုဖွှေလေးသာ လျှောပြီး ဆွဲထားသည်။

‘အဲဒါဘာလဲ မမ’

‘နက်ဖြန့်ခါတင်ရမယ့်ပုံးပုံး ငါခုထိ မပြီးသေးဘူး’

‘ဘာပုံးလဲ’

‘ကူးလ်ကာလာလာကွန်ဘိုင်နေးရှင်း အဲ အေးတဲ့အရောင်တွေကိုကြည့်

ကောင်းအောင်တွဲပြီး ဆွဲရတာလေဟာ'

ညီလင်းသည် အမာညို၏ ဆေးချက်ထဲသို့ လာကြည့်သည်။ အစိမ်းရောင် ဆေးစပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးဘူးထဲတွင်ပါသော ရိုးရိုးအစိမ်းကို အမာညို မသုံးပေ၊ အပြာရောင်နှင့်အဝါရောင်စပ်ပြီး ဖက်ဖူးစိမ်းရင့်ရင့်လေး ရအောင်ကြီးစားပြီး စပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အမာညို ဒုတိယနှစ်ရောက်သောအခါ ညီလင်းသည် ထူးထူးဆန်းဆန်းများကိုမြင်ရသည်။ ကျော်ထွန်းညိုတုန်းက ဆေးဘူး၊ ဆေးချက်၊ စုတ်တံများနှင့်အလုပ်လုပ်ရသည်ကို မတွေ့ခဲ့ရဖူးချေ။ အမာညိုလက်ထက်ရောက်သောအခါမှပင် စုတ်တံတစ်ချောင်းနှင့် တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်လေတော့သည်။ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘူးလေးထဲတွင်လည်း ခဲတံအမျိုးစုံတွေရသည်။ သံချောင်းနီးနီးမာကျစ်နေသောခဲဆံရှိသည့် ခဲတံမှုအစပြု၍ မျက်ခံးမွေး ခဲတံလို့ ခဲသား ထူထူပွုကြီးများပါသည့် ခဲတံများအထိ အမျိုးပေါင်းစုံလှသည်။

'ကိုကိုတုန်းက မမလို စုတ်တံတွေဘာတွေ မကိုင်ရပါဘူး'

'ဟဲ သူက အင်ဂျင်နီယာ၊ ငါက မိသုကာ တူတာလိုက်လို့'

'ဘာထူးလို့တုံးဗျာ'

'သိပ်ထူးတာပေါ့၊ ငါတို့ခိုင်းတာ သူတို့က လုပ်ရမှာ၊ ငါတို့ဆွဲပေးလိုက်တဲ့ပုံကို သူတို့က ဆောက်ပေးရတာ ဟား ဟား'

'ခွေးမနော် မိညိုနော်'

တစ်ဖက်စားပွဲမှ ကျော်ထွန်းညိုကလှည့်၍မျက်စောင်းထိုးသည်။ အမာညိုက မေးလေးငော့ကာ မခံချိမခံသာ ထပ်ပြောသည်။

'ဟုတ်ဘူးလားလို့ဟင်း'

'နှင်တို့သာ စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေ၊ ဘာမှ လက်တွေမသိဘဲ ပေါက်ကရတွေ စိတ်ကူးပြီး ပေါက်ကရတွေ ဆွဲနေတာ'

'ဘာလို့လက်တွေမသိရမှာလဲ သိတာမှ သိသိနဲ့တောင်မြည်နေသေးတယ်၊ မိသုကာဆုတ်ဘာ အနုပညာနဲ့သိပုံပညာရပ်ကို ပေါင်းစပ်ထဲတဲ့ပညာရပ်၊ အနုပညာဦးနောက်ရှိရမယ်၊ သိပုံပညာကို လက်တွေ တတ်ရမယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်ထားပါ ကိုကိုရာ၊ အမျိုးသမီးမိသုကာကြီး အမာညိုဆောက်မယ့် အဆောက်အအုံတွေကို စောင့်ကြည့်ပါ'

'အေး စောင့်ပြီးကြည့်ရုံးပဲ ကြည့်မယ်၊ နှင်ဆောက်တဲ့အိမ်မှာ နေရမယ်

ဆိုရင်တော့ မနေဘူး
‘ဘာဖြစ်လို့’

‘စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်း ယဉ်ပြီးဆွဲတာ၊ ခိုင်ပါမလားဟာပြီမှာပေါ့’
‘အောင်မာ အောင်မာနော့’

အမာညိုသည် မခံချင်စိတ်နှင့်ဆေးချက်လေးကိုတာအားမွှေလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုကို အပြစ်ပြော၍ မရပေ။ သူတို့ဟုကာ လူနည်းစုလေးသည် အင်ဂျင်နီယာ လူများစုထဲတွင် စိတ်ကူးယဉ်သမားများအဖြစ် အသတ်မှတ်ခံနေ ရသည်မှာလည်း တကယ်ပင်ဖြစ်သည်။ မတရားကြီး သတ်မှတ်သည်တော့ လည်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့အားလုံး အနည်းနှင့်အများ စိတ်ကူးယဉ်ကြသည်။ နှကြသည်။ သချိုာတွက်ရမည့်အစား ပုံသာဆွဲချင်ကြတော့သည်။ စတူဒိုက္ခာ ပုံဆွဲခန်းကလေးကို ကိုယ်ပိုင်ရကြလေတော့လည်း အခြား ကျောင်းချိန်များကို ပင် မတက်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်အခန်းတွင် ကိုယ် ဆွဲချင်ရာပုံကို တကုပ်ကုပ်နှင့် ဆွဲလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စာမေးပွဲများတွင် အမှတ်စာရင်း ကြညာသော အခါ ဗိသုကာများက ရှေဆုံးမှနေပြီး ဂရိတ်ဝမ်းတွေ၊ တူးတွေ စီနေအောင် ရပြကြလေသည်။ သူတို့ဘာသာတွေကို ဝမ်းတွေ၊ တူးတွေရအောင်ဖော်ပြီး ပုံဆွဲရန် သာ စိတ်ဝင်စားနေသော ဗိသုကာကျောင်းသားများကို ဆရာများကလည်း သဘောမတွေလှပေ။ အမာညို ကိုယ်တိုင်လည်း စုတ်တံ့များ ပုံဆွဲခဲတံ့များနှင့် သာ ပျော်နေသည်။ ယခင် သချိုာတော်သော်လည်း ယခုသိပ်ပြီးမတော်တော့ပေ။ ဆရာက သချိုာသင်နေသော်လည်း သူက ဆွဲရမည့်ဒီဇိုင်းကိုသာ စဉ်းစားနေ သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဒါတောင်မှ သူတို့တစ်တွေ အဆောက်အအုံပုံများ ရေးဆွဲရသည် မဟုတ်သေးပေ။ အရောင်အကြောင်းကိုသာသင်ရပြီး အရောင် နိုင်နှင်းအောင်၊ အလင်း အမှာင် သဘောတရားလောက်ကိုသာ တီးမိခေါက်မိ အောင် ရေးဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘အေးတဲ့အရောင်ဆိုတာ ဘာလဲ မမ၊ ရေခဲတံ့အရောင်လား’
‘နှင့်သိုးအေမဲ့၊ မျက်စိအေးတဲ့အရောင်တွေကိုပြောတာဟဲ့၊ အပြာတို့ အစိမ်းတို့ပေါ့၊ အဖြူလည်း ပါတယ်’

‘မမစုလိုင် ဟိုတစ်နှုံးကဝတ်ထားတာ အကြီးအပြာလေးနဲ့ထားအပြာ လေးလေ ဖကြီးကလည်းအပြာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးအေးနေတာပဲ၊ လှတယ်ဗျာနော့၊ ရပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ရသောနေ့ကို ညီလင်းက အမှတ်တရပြောသည်။ စုလိုင်

၏ အမည်ကိုကြားသောအခါ ကျော်ထွန်းညိုကလည်း မသိမသာ လှည့်ကြည့် လေသည်။

‘သူအဖော မိန်းမတွေ အများကြီးဗျာ’

‘နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’

‘သိတာပေါ့ ဒီလိုပဲပေါ့၊ တစ်နေ့ကတောင် ကားနဲ့ဖြတ်သွားတာ တွေ လိုက်သေးတယ်၊ သူအဖော့မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကလေးလေး တစ်ကောင် လည်း ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းကပြောတယ်၊ ဦးသာလှိုင်နဲ့ သူနံပါတ် ၂ တဲ့’

အမာညိုသည် ဆေးကို စိတ်တိုင်းကျေစပ်၍ ရသွားပြီဖြစ်သဖြင့် စုတ်တံ လေးနှင့်တို့ယူကာ စာရွက်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဘေးဘက်သို့ စွန်းမထွက်ရန် သတိထားပြီး လက်ကိုဇ်မြှုမြှုထား၍ ခြေထားပြီ။ အမာညိုပုံဆွဲလျှင် မျက် တောင်ခတ်ရန်၊ အသက်ရှုရန် မေ့နေ့တတ်သည်။

မေမေကြီးသည် မြေပဲလျှော့ တစ်ပန်းကန်ကိုင်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ တလူပဲလူပဲဝင်လာသည်။ သူမြေးများစာကျက်နေစဉ် အဆာပြေစားသောက်ရန် ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်သူနံပါတ် ၂ လဲ’

မေမေကြီးက နားစွန်နားဖျားနှင့် ဝင်မေးသည်။ သူမြေပဲလျှော့ပန်းကန် ကို မည်သူမျှမနိုက်သေးခင် သူကအရင် လက်တစ်ဆုပ်နှိုက်ကာ တဖောက် ဖောက် ဝါးစားရင်း အမာညိုဆွဲနေသောပုံကို ကုန်း၍ကြည့်သည်။

‘မမရဲ့သူငယ်ချင်းရဲ့အဖော မိန်းမပွေ့တယ် မေမေကြီးရာ၊ မိန်းမနှစ်ယောက် သုံးယောက်နဲ့’

‘ဟုတ်လား သူသားသမီးတွေတော့ ဒုက္ခာပဲ’

မေမေကြီးသည် အမာညို၏ ဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်သည်။ ကရမက်နဲ့ က တသင်းသင်း ဓမ္မလာသည်။ အမာညိုသည် ကရမက်နဲ့သင်းသင်းကို ရှုရှုက် ရင်း နှုမြောနေသည်။ မေမေကြီးသည် ဝသဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး မပြောနှင့် ပေါင်တစ်လုံးစာရအောင်ပင် အမာညို မနည်းသွေးရလေသည်။ မေမေကြီးက လည်း ဘာလိမ်းလိမ်း ခြေခံး ခေါင်းဆုံး မွေးကြိုင်နေအောင် လိမ်းတတ်သူမျို့ တစ်ကျာက်ပျော်လုံး ကုန်အောင်လိမ်းရသည်။ လိမ်းပြီး သုံးလေးရက် ရေမချိုးဘ

နေလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ ဒီနေ့လိမ်းကြံးပါး နက်ဖြန်ရေချိုးချလိုက်ပါက အမာညို နှမော၍
မဆုံးတော့ပေ။

‘မိဘတွေ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေရင် သားသမီးတွေ အင်မတန်
ဒုက္ခရောက်တယ် စိတ်အားကယ်ရတယ်’

‘အေးဗျူ ဖေဖေသာ နောက်မိန်းမယူရင် ဒုက္ခ၊ ဖွေရင်ဒုက္ခ၊ ရှက်စရာ
ကြီး’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ သားကယ်ရဲ့၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အမို့သဟဲပြုနေကြရတာပဲ၊ မိဘမကောင်းရင် သားသမီးကို ထိခိုက်
တာပဲ။ သားသမီးမကောင်းရင်လည်း မိဘကိုထိခိုက်တာပဲ၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်
မယ် ကြံးရင် ကိုယ်သာမက ကိုယ့်မိသားစုံအရေးကိုပါ တွက်ရစဉ်းစားရမှာပေါ့’

အမာညိုသည် စုတ်တံ့လေးကို ခွက်ထဲပြန်ချကာ အသက်ကို တစ်ဝ
ကြီး ရှိက်၍၏လိုက်သည်။ ဖက်ဖူးရောင် ရင့်ရင့်လေးထောင့်ကွက်ကလေးသည်
အဖြူရောင်စက္ကာထဲမှ ကြွော်ထွက်လာဟန်ရှိသည်။

‘အထူးသဖြင့် မိဘတွေ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေရင် သားသမီးကို
သိပ်ထိခိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီလို ကလေးမျိုးဟာ စိတ်ဓာတ်တွေ ချွတ်ယွင်းတတ်
တယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တတ်တယ်လို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်
မေကြီးရဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုက ပြောသည်။ နေရာမှ ထလာကာ မြေပဲတစ်ဆုပ်ကို
လှမ်း၍ နှိုက်လိုက်လေသည်။ အမာညိုသည် လက်တွင်စွန်းပေနေသော ဆေး
များကို ထဘီနှင့်သုတ်မည်ပြုပြီးမှ မေမေကြီးလှမ်းကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိ
သောကြောင့် စားပွဲပေါ်ရှိ အဝတ်စုတ်နှင့်သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ မြေပဲ
လှော် လှမ်းနှိုက်ကာ အခွဲပါးလေးများကိုမချွတ်ဘဲ ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်
သည်။

‘ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုလေးတွေဟာ ဖယောင်း
ရပ်ကလေးတွေလိုပဲ သားရဲ့၊ လူကြီးက ပုံသွင်းသလိုဝင်သွားတာ၊ ပစ်ထားရင်
လည်း ပစ်ထားသလို ပုံပျက်ပန်းပျက်ကလေးဖြစ်သွားရော’

‘ကျွန်တော်တို့ကိုရော မေကြီး ပုံသွင်းရသေးလား’

ညီလင်းက ဝင်မေးသည်။ စာကျက်ချိန် လေပေါ့ရမည်ဆိုလျှင် ညီ
လင်းတို့က ရှေ့တန်းမှ စိတ်ပါလက်ပါ လေပေါ့လှေ့ရှိသည်။

‘သွင်းရပြီလားတော်၊ ဟောဒီ ကိုကျော်ထွန်းညို ငယ်ငယ်တူန်းကဆို ကြောက်တတ်လိုက်တာ ကမ်းကုန်ရော၊ ကျူပ်မှာ သူ့ကို ရဲစိတ်ရဲမာန်တက် လာအောင် ပြောလိုက်ရတဲ့ပုံတွေ၊ ဗျားလတို့၊ သမိန်ပရမ်းတို့ကိုစုံလို့၊ ပြောစရာ ကုန်တော့လည်း ထွင်ပြီး သူရဲကောင်းပုံတွေ ပြောပြလိုက်ရတာ၊ ဒီတော့လည်း ရဲစိတ်ရဲမာန်တွေတက်ပြီး ရန်ဖြစ်လိုက်တာ ပွဲတိုင်းကျော် ပွဲကြီးဖြစ်လာပြန်ရော၊ တစ်ခါထဲ ကျူပ်လည်း မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြီး သူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ဘယ်လို့၊ သတိုဆိုတာ သည်းခံခြင်းကိုခေါ်တယ်၊ ဘာသာနဲ့ကျူပ်ခများကြီးမှာ ခန္ဓိစပုံပြင်တွေပြောရပြန်ရောတော့’

မေမေကြီးက ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ပြောသည်။ အမှာညိုတို့ မောင်နှမတွေ သည် အုန်းခနဲ့ ရယ်လိုက်မိကြလေသည်။ မေမေကြီးပြောသော ပုံပြင်များ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ခုမှပင် ရေးရေး သဘောပေါက်မိကြတော့သည်။

‘ဟောဒီကောင်မလေး အမှာညိုကျတော့တစ်မျိုး၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ နဲ့ အင်မတန် သတ်ချင် ဖြတ်ချင်တယ်၊ ပိုးဟပ်မြင်ရင်လိုက်ပြီး ဖနောင့်နဲ့ ပေါက် တတ်တာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းကအကျင့်၊ နောက်ပြီး အာကြမ်းလျှောက်မ်းနဲ့ အဆဲက သန်သေးတယ်၊ ဘယ်က တတ်လာတာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဖေရော မောင်ရော မိုးမွန်အောင်ဆဲလွန်းလို့ နာနာရှိက်ရတာ မှတ်မိလား မိညို’

အမှာညိုသည် သူမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အပ်ကာ ရယ်မောရင်း ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်သည်။ အမှာညိုငယ်စဉ်က အလွန်အဆဲသနဲ့သည်။ သူငယ် ချင်းတစ်ဦးဆီမှ တတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့သည် ကမ္မာပေါ်တွင် နစ်နစ် နာနာ အဆဲတတ်ဆုံးလူမျိုးဖြစ်သည်။ အခြားလူမျိုးများက ခွေး၊ နွား၊ တိုရွှေ့နှင့် များနှင့်သာ နှိုင်းချုံခဲ့ဆိုတတ်သည်။ အလွန်ဆုံး မိဘကို ထိခိုက်၍ ဆဲသည်။ ကိုရွှေမြန်မာများလိုတော့ သားနှင့်အမိ၊ မောင်နှင့်နှမ၊ အဖေနှင့်သမီး ရက်ရက် ရောရောပေးစား၍ မဆဲတတ်ကြရော့။ ဆဲဆိုသော စကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သော်လည်း အမှာညိုငယ်ငယ်က ဆဲနည်းအစုံတတ်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ပြန်လာပြီး နှုတ်စွမ်းပြမ်သဖြင့် ကြိမ်နှင့် အနေက်ခံခဲ့ရလေသည်။

‘အဲဒီတူန်းကသာ လွှတ်ပေးခဲ့ရင်၊ ခုအချိန်ဆို မိရွှေညိုပါးစပ်ကို ငါးစိမ်းသည်တောင် မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ညီလင်းကျတော့တစ်မျိုး၊ မဟုတ်တာကို အင်မတန်လုပ်ချင်တယ်’

‘ဟာ မေကြီးကလဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလား၊ လူကြီးစကားဆို နည်းနည်းမှ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့ဆို လုပ်ချင်တယ်၊ ဖဲ့သီးစားပြီး ဘဲ့မစားရဘူးဆိုတာ ခိုးစားလို့ သေခါနီးဖြစ်တာရော မှတ်မိသေးလား’

သူများအလှည့်တုန်းက တဟားဟား ရယ်ခဲ့သော ညီလင်းသည် သူ အလှည့်ကျသောအခါ ခေါင်းပုပြီး ပြီးဖြို့ဖြူးလုပ်နေသည်။

‘အစိုင်းတော့ ညီလင်းလည်း ကောင်းကောင်း အဆောင်ခံရတာပဲ၊ တစ်ခါကလည်း အိမ်ရှေ့ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီပင်ကို လူကြီးတွေအလစ်မှာ မြေလျှန်ပြီးတူးပစ်တယ်၊ သူ့အမေဆို ရင်ဘတ်စည်တီးပေါ့၊ အမျိုးကောင်း ကောင်း၊ ပွင့်ခါနီးလေးလေ၊ ဘာလုပ်တာလဲဆိုတော့ နှင်းဆီပင်ရဲ့အမြစ်ဟာ ဘယ်လို ဖြာသွားလဲ သိချင်လို့တဲ့၊ နောက်တော့ သူ့အဖေက သူမှာ စူးစမ်းတတ် တဲ့ အကျင့်ရှုတယ်ဆိုတာသတိထားမိသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အမြဲလေး လေးစားစားနဲ့ ရှင်းပြရတယ်၊ မင်းဂွတ်သီးစားပြီး သကြားမစား ရဘူးလို့ သာမန် မပြောတော့ဘဲ အဲဒီလိုဆိုရင် အဆိုပ်ဖြစ်တတ်တယ်၊ သေတတ်တယ်လို့ ပြောရ တယ်၊ အဲဒီလို သေသေချာချာရှင်းမပြရင် ကိုစူးစမ်းလေးက သကြားခိုးစားပြီသာ မှတ်ပေရော့’

‘ဟုတ်ပါတယ်မေကြီးရာ ကျွန်တော် ဘဲ့ခိုးစားတုန်းကလည်း ဘာဖြစ် မလဲ သိချင်လို့ စားတာပါ’

ညီလင်းက ခုမှုပင်လျော့က်လဲချက်ပေးနိုင်တော့သည်။ မေမေကြီး သည် ညီလင်းကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ရင်း ရယ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကျင့်ကို မသိဘဲ လွှတ်များ ပေး ခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို ကိုစူးစမ်းလေး သေနေ့လောက်ပါပြီ၊ နှင်တို့အဖေက အဲဒီ မဟုတ်တရှတ်စူးစမ်းတတ်တာကို သတိထားမိလို့ သိပ္ပါးစာအုပ်တွေဝယ်ပေး၊ စိုက် ပိုးရေး စာအုပ်တွေဝယ်ပေးနဲ့ နည်းမှန်လမ်းမှန် အကျိုးရှိရှိ စူးစမ်းတတ်အောင် ပြပြင်ခဲ့ရတာ’

ရေ့ဒီယိုမှုမြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်များပြီးဆုံးသွားပြီး အကိုလိပ်ပိုင်းအစီအစဉ် စသော ဆိုင်းသံကို ကြားရသည်။ ကိုးနာရီထိုးပေပြီး၊ အမာညိုသည် ဆွဲလက်စ ပုံကို ကြည့်၍ စိတ်ညစ်သွားရာသည်။ ဘာမှမပြီးသေးချေ၊ သန်းခေါင်ကျော် အောင် ဆွဲရတော့မည်ကား ကျိန်းသေသည်။

‘ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ ငယ်

ငယ်ကတည်းက ပုံဝင်သွားတာပဲလို့၊ ဆိုးတာ ကောင်းတာ၊ မြင့်မြတ်တာ၊ ယုတ်မာတာတွေဟာ သူ့ရဲနဲ့လုံးသားထဲမှာ အဲဒီအရွယ်ကလေးကတည်းကစပြီး စွဲထင်ပုံဝင်သွားပြီလေ၊ ကဲကွယ် ဘုရားရှိခိုးရွှေးမယ်'

မေမေကြီးသည်နေရာမှ လေးပင်စွာထလိုက်သည်။ ငါးပါးသီလနှင့် ဘုရားရှိခိုးပေါင်းစုံသာမက ဓမ္မစကြာပါ အစအဆုံးရွတ်တတ်၍ မေမေကြီးဘုရားရှိခိုးလျှင် အချိန်အတော်ကြာလေသည်။

‘ကလေးဘဝဟာ တော်တော်အရေးကြီးတာပေါ့နော် မေကြီး’

ညီလင်းက တွေးတွေးဆဆလေးပြောလေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုကမှ မြေပဲကိုမြှုံးရှုံးဖော်နေသည်။

‘ဒါပေါ့ကဲ့ ကလေးဘဝဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတာပေါ့၊ သူ့ရဲ့ စိတ်ခန္ဓာကျုန်းမာမှုကို အဲဒီအချိန်မှာတည်ဆောက်ရတယ်’

‘စိတ်ခန္ဓာကျုန်းမာမှု’

အမှာညိုက တိုးတိုးလေး ရောွတ်လိုက်မိသည်။ မေမေကြီး၏ စကားလုံး သုံးနှစ်းပုံလေးကို သဏောကျသွားသည်။

‘လူကြီးဘဝဆိုတာက အဲဒီကလေးဘဝတုန်းက တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အဆောက်အအုံက ထင်ဟပ်တဲ့ အရိပ်’

မေမေကြီးသည် မြေပဲလျှော် သုံးလေးစွဲလှမ်းနှိုက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အမှာညိုတို့မောင်နှမသုံးဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်မိကြသည်။ သူတို့သုံးဦးလုံး စုလောင်ကို သတိရမိသော်လည်း နှုတ်မှဖွင့်ဟရ၍ မပြောမိကြပေ။ ညီလင်းကမှ အသက်ရှုရသည်ကို ကျော်ကျပ်လာသလို ပြတင်းပေါက်ကိုတွေ့နှုဖွင့်လိုက်သည်။

လေပြည်အေးက အခန်းထဲသို့ သူတ်ခနဲ့ ပြေးဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင်ဆွဲထားသော ခရာခန်းဆီးလေးမှ ခရာခွံလေးများ အချင်းချင်းရှိက်ခတ်ကာ အသံမြည်သွားသည်။

အမှာညိုသည် ဆွဲလက်စ ပုံလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှရောွတ်နေမိသည်။

‘လူကြီးဘဝဆိုတာ ကလေးဘဝရဲ့ အရိပ်တဲ့’

‘သက်သက်ရေ’

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ ဦးစိတ်တိုဇ်၊ အသံဖြစ်သည်။ ဦးစိတ်တိုဟု ဆိုသောကြောင့် ယောက်ရှားဟု ထင်မှတ်လိုက်လျှင် မှားပေမည်။ ကာတွန်းဦးအောင်ရှိန်ဇ်၊ ဦးစိတ်တိုနှင့်များကိုလို ကာတွန်းထဲက ဦးစိတ်တိုလို ပါးစုန်ဖောင်းဖောင်း၊ ဝတ္ထတ်တုတ်ကလေးမှို အများက အပ်နှင်းသော ဦးစိတ်တိုဟုသောအမည်ကို ခံယူသွားရရှာခြင်းဖြစ်သည်။ အမည်ကသာ ဦးစိတ်တိုဟုခေါ်ရသော်လည်း သူ့ခများ အလွန်စိတ်ရှည်သော သူနာပြုသင်တန်းသူ လေး ဖြစ်လေသည်။ သူ့အမည်ရင်းသည် နော်အေးမြဲ ဖြစ်သည်။

‘အခန်းတံခါး ပိတ်မထားဘူး၊ တွန်းဝင်ခဲ့’

သက်သက်က ကျက်လက်စ မှတ်စုစာအုပ်မှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်းပြောလိုက်သည်။ နော်အေးမြဲသည် အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ခေါင်းလေး ပြုကြည့်သည်။

‘ဟေး နှင့်ဆီမာ အုန်းဆီရှိလား ဟေး’

‘ရှိတယ် ရှိတယ်’

‘ငါ့နည်းနည်းပေးနေား’

‘ယူပါ ဦးစိတ်တိုရဲ့ အဲဒီစင်လေးပေါ်မှာ၊ ပုလင်းလိုက်ပဲ၊ လိမ်းချင်သလောက် လိမ်း’

နော်အေးမြဲသည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာပြီး သက်သက်ဇ်ခုတင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အုန်းဆီကို လက်ခုပ်ထဲသွန်ချုပြီးမှ ငယ်ထိပ်ကို

ဖြေား နာနာပွတ်လိုက်သည်။

‘နှေ့ခင်းက ပေးရန့်အိတ်စပါရာဖြစ်လို့ ငါမှာ လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ခေါင်းထဲမှာ မီးတောက်ကြီး ထားသလိုပဲ’

‘ဘာရောဂါလဲ’

‘သိပါဘူးဟယ် ကားတိုက်ပြီးရောက်လာတာဟာ၊ အတွင်းကြောက် ကုန်တယ် ထင်တဲ့ သွေးတွေအန်တယ် သွေးဝမ်းတွေသွားတယ်ဟယ်၊ သနားပါတယ်၊ ငါမကြည့်ရက်ပါဘူး’

သက်သက်တို့ သင်တန်းတက်စ သင်တန်းသူလေးများသည် ငယ်နှင့် သော်သည်။ မျက်စိရှေ့တွင် သော်ကြော်၊ အသက်ထွက်သည်များကို မမြင်ဖူးသူ များလေသည်။ ထို့ကြောင့် သင်တန်းတက်စအချိန်တွင် မြင်ရ တွေ့ရသောအခါ မမြင်ပဲ မမြင်ရက် ဖြစ်တတ်ကြလေသည်။ သက်သက် ကံကောင်းသေးသည် ဟုဆိုရမည်။ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် အသက်ထွက်သွားသည်ကို မကြုံရသေးချေ။

‘ယောကျိုးလား မိန်းမလား’

‘ယောကျိုးတဲ့ ဟိုလေ အက်ဒီဆင်ရဲ့အစ်ကိုတဲ့၊ အက်ဒီဆင်တော် ရောက်လာသေးတယ်’

‘ဟယ် အက်ဒီဆင့် အစ်ကိုလား’

အက်ဒီဆင်သည် သက်သက်တို့နှင့်အတူတူ စတင်၍သင်တန်းတက် ခဲ့သော သူနာပြုသင်တန်းသားဖြစ်သည်။ သို့သော် သုံးလတက်အပြီး၌ စာမေးပဲ ဖြေသောအခါတွင် ကျရုံးပြီး ဆက်တက်ခွင့်မရဘဲ ထွက်လိုက်ရရှာသည်။ သူ့ခမျာ ယောကျိုးလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း သူနာပြု ဝါသနာပါလွန်းသောကြောင့် သင်တန်းတက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တန်းသူ ငါးဆယ် ခန့်တွင် ယောကျိုးဟူ၍ ရှားရှားပါးပါး သုံးဦးတည်းသာ ပါသဖြင့် သူတို့ကို သက်သက်က အသေအချာ မှတ်မိုလေသည်။ ‘လုပ်ချင်တာကတော့ ဆရာဝန်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတ်တို့ က ဆင်းရဲတယ်၊ မိဘမရှိဘူး၊ အစ်ကိုက ကျောင်းထားပေးတယ်၊ ဆရာဝန်ဖြစ် အောင် ဘယ်လိုလုပ်သင်ရမလဲ၊ သူနာ ပြုဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ’ ဟု ခပ်လေးလေးနှင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောသော သူ့စကားသံကို သက်သက်ကြားယောင်မိသေး သည်။ ရေးမြှော်အပြီး နှုတ်ဖြေတွင်မူ သူ့ခမျာ ကြောက်ကြောက်နှင့် စကား မထွက်ဘဲ ထစ်နေရာသည်။ စကားထစ်သည်ကို ထစ်သည်ဟု မသိသော ဆရာများက လည်း သင်ခဲ့သော စာများ လုံးဝမကြည်ကို တစ်ခွန်းမှမဖြေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်

ဟု မှတ်ယူပြီး အောင်မှတ်မပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကလည်း သူထစ်ကြာင်း ပြောပြရန် ဝန်လေးပြီး ရက်နေခဲ့လေသည်။

‘သူကို ကျောင်းထားပေးတယ်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုထင်တယ်နော်’

‘အေး ဟုတ်မာပျော်ဟယ်’

နော်အေးမြေသည် ဟထိုးသံကို မပြောတတ်ပေ၊ ဟထိုးဖြူတ်ပြီး ပဲပေးပြောလေ့ရှိသဖြင့် နားထောင်၍ တစ်မျိုးကောင်းလေသည်။

‘သူလည်း သူအစ်ကိုအလောင်းကိုစိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေကျနေ တယ် ငါလည်း ရောပြီးငိုရော’

သင်တန်းမှ အရှုံးနှင့်ထွက်သွားရသော အက်ဒီဆင်ကို သူတို့အားလုံး သနားပြီး ကရဏာသက်မိကြသည်။

နော်အေးမြေသည် မျက်ရည်လေးပဲပဲနှင့်ပြောရင်း အုန်းဆီပူလင်းလေး ကို အသေအချာပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အုန်းဆီဝပြီး ပြောင်လက်လာသော ဆံပင် ပျော့ပျော့လေးများသည် သင်းပုံးလာသည်။ သဇ်ပန်းလေးများကို အခြားက်ခံပြီး အုန်းဆီပူလင်းထဲထည့်စိမ်ထားခြင်းကြောင့် သဇ်ပန်းရန်လေးများ သင်းသင်းလေး မွေးပုံးနေလေသည်။

‘သနားပါတယ်ဟယ် သူအခါ ဘာလုပ်နေတယ်တဲ့လဲ’

‘ဟယ် ဘယ်လိုလုပ်မေးရမှာလဲ၊ သူအစ်ကို သေနေတာကို ငါက ဟဲ့ နှင့် ဘယ်မှာလုပ်နေသလဲလို့ သွားမေးရမှာလား’

နော်အေးမြေက မျက်လုံးလေးပြုဗျားပြုဗျားပြုဗျာသည်။ ထို့နောက် သက်သက်၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ကဲ၍ကြည့်သည်။ လူ၏ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံကိုခွဲထားသောပုံကို တွေ့ရလေသည်။ စာသင်ခန်းထဲတွင် အရှုံးစုံကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သက်သက်က ထိုအရှုံးစုံကို ကြည့်၍ ကူးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သိသင့် မှတ်သင့်သော အရှုံး အကြား အဆစ်အမြစ်များကို မြှားလေးများပြုပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရေးမှတ်ထားလေသည်။

‘ဟော အိတ်အော့ဖို့သမားတွေလာပြီ’

ဆူဆူညံညံ ဖိန်ပ်သံများကိုကြားရသောအခါ သက်သက်က ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်များနည်းတူ သူနာပြုများ သည်လည်း အစဉ်ရှိနေရမည်ဖြစ်၍ အလုပ်ချိန်ကို နေ့လုံးပတ်လည် လူလဲနှင့် ဆက်ထားရသည်။ ယခုအပတ်အဖို့ သက်သက်တို့သည် နံနက် ခုနစ်နာရီမှ

လေးနာရီအထိဆင်းရသည်။ အချို့က ဉာဏ်နာရီမှ ပြီးသည်။ နိုက်ဂျိတီသမားကလည်း ဉာဏ်နာရီမှ နံနက်ရှစ်နာရီအထိ ဆင်းရသည်။ ထို့ကြောင့် သာမန် ကျောင်းဆောင်များလို သူတို့သူနာပြုဆောင်သည် ဉာဏ်နှင့် လူစုံလေ့မရှိပေ။ နိုက်ဂျိတီသမားများက ထာဝစဉ်ပင် လျော့နေလေသည်။

‘ပင်ပန်းတယ်ကွယ် ညီမလေးတို့ရေ’

ဒုတိယနှစ်မှ အစောတွေးက အခန်းတံခါးများကို လက်နှင့်လျောက်ထုသွားရင်းအော်လေသည်။ သူသည် ပုသိမ်ခရိုင် ပုတောမြို့နယ်မှ သင်တန်းလာတက်သောသူဖြစ်သည်။ သားငါးပေါ်များသော မြစ်ဝကျို့ဗျိုင်းပေါ်ပိုင်းမှ လာသူဖြစ်၍ ထမင်းပိုင်းထိုင်တိုင်း ပုစ္စန်တုပ်ဟင်းကို တောင့်တလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

‘ဟေး ညီမလေး ရွှေက်ခဏလောက်ယူမယ်နော’

‘ယူ မမ ယူပါ’

ရှိစိသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ခုတင်အောက်မှ ရွှေက်နှင့်ရေပုံးကို င့်၍၍ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထဘီရင်လျားထားပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့တို့လေးကို မလွှာတလုံခြုံထားသည်။ သူတို့သည် ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနသို့ ဆင်းနေရသော အုပ်စုဖြစ်သည်။

‘ဟောဒီညီမလေးဟာလေ အစ်ကိုချောချောတစ်ယောက်လုံးရှိတာလေးလလုံးလုံးဂုဏ်ထားတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား’

‘သက်သက်မှာ အစ်ကိုမရှိပါဘူး မမရဲ့’

‘အောင်မယ် တွေခဲ့ပါတယ်နော်၊ အာရုံအိုင်တိုကျောင်းသားကြီးလေ၊ နာမည်ပြောရညီးမလား၊ ကျော်ထွန်းညိုတဲ့ရှင့်’

‘အို ကိုကိုနဲ့ဘယ်မှာတွေခဲ့လဲ’

သက်သက်က ပျားပျားသလဲ မေးလိုက်မိသည်။ ရှိစိက သက်သက်၏ မျက်လုံးပိုင်းလေးများကိုကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည်။

‘စက်ရုံမှာလုပ်အားပေးရင်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်လက်ကို စက်ညပ်မိလို့တဲ့၊ ဆေးရုံလိုက်ပို့တာလေ၊ သူကမေးတာ ကျွန်တော့ညီမလေး သက်သက်နဲ့ မသိဘူးလားတဲ့’

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခုံဖိနပ်သံကို စည်းချက်လုပ်ပြီး သီချင်းဆိုသွားသံကြားရသည်။ မြင့်မြင့်ဦးဖြစ်သည်။ သီချင်းအဆိုဝါသနာပါသလောက် အသံလည်း ကောင်းလှသည်။ သူမရသောသီချင်းပင်ရှိမည်မထင်၊ သီချင်းကို အချိန်

ကုန်ခံပြီး ကျက်မှတ်ရန်ပင်မလိုချေ၊ တစ်ခါနှစ်ခါကြားရုံးနှင့် အလွတ်ရသွားအောင် ပါရမိထူးသူဖြစ်လေသည်။

‘သက်သက်နဲ့မတွေ့ရတာတောင် နှစ်လလောက်ရှိပြီတဲ့၊ နေကောင်းရဲ့လားတဲ့ မေးလိုက်သေးတယ် ယောက်မလေးရေး’

ရိုစိသည် ရယ်မောပြာဆိုရင်း ရေားနှင့်ရွှေက်ကို တရောင်ရွောင် တရွောင်ရွှေက်ကို အခန်းထဲမှတွက်သွားသည်။

သက်သက်သည် ပြီးယောင်ယောင် မျက်နှာထားလေးနှင့် ခပ်ငါးငါးလေးကျန်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခေါက် အိမ်ပြန်လျှင် ကိုကိုကို အဆောင်လိပ်စာ ပေးခဲ့မည်။ လာလည်ပါဟုပြာခဲ့မည်ဟု စဉ်းစားရင်း ရင်ထဲတွင်ပူဇ္ဈိုးလာလေသည်။

‘သက်ကြီးရေ အုန်းဆီပါလင်းထားခဲ့ပြီနော့’

‘အေး အေး ထားခဲ့ ဦးစိတ်တို့ရေး’

နော်အေးမြဲ ပြန်သွားသော်လည်း သက်သက် စာဆက်၍မကျက်ဖြစ်တော့ချေ။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကိုဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်ဖတ်နေမိသည်။

‘ဟေး သကြိန်ကျတော့မယ်ဟေး၊ နှစ်သစ်နဲ့သကြိန်ကျပလေ အပြစ်ဖြစ်မယ့် အတွင်းရန် ဘယတွေ၊ သွေ့ကြောင်းနဲ့ရေလောင်းကာတွေတွေ တောင်းဆုချွေး’

ရေချိုးခန်းထဲမှဟစ်ဆိုလိုက်သော သီချင်းသံကိုကြားရသည်။ သီချင်းသံကြားသောအခါမှပင် သတိရတော့သည်။ သကြိန်ကျတော့မည်။ နီးလှပပြီ။ သကြိန်ရက် တစ်ရက်ရက်တော့ အိမ်ပြန်ခွင့်ရပါစေဟု တွေးနေမိရင်း ဖောင်တိန်အဖိုးလေးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

၅-၄-၆၈

ဒီနဲ့ ထူးထူးခြားခြား အခက်အခဲမရှိ၊ အဆင်ပြေသည်။ ခုတင်နံပါတ် ၃ မှ ၆၀။မြင့် နေကောင်း၍ ဆင်းသွားပြီ။ နံပါတ် ၈ မှ လူနာကမူ အလွန် အင်းသန်သည်။ အမည်မေးသည်။ မပြောခဲ့။ လူနာပေါ် စိတ်မတို့မိအောင် သတိထားရသည်။

ရိုစိက ပြောသည်။ ကိုကိုနှင့်တွေ့ခဲ့သည်တဲ့။

ကိုကိုက င့်ဝါဝါကိုတော့ လာမလည်ဘူး။

‘နှင်လား ကိုကို နှင်လား’

အမာညိုက အိမ်ဝါမှ ဆီးမေးသည်။ ဒီနေ့ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပါတက္ကသိုလ်နှင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်ဘောလုံးပဲ ဆီမီးဖိုင်နယ်တက်ရသည်။ မနှစ်တူနှုန်းက စက်မှု တက္ကသိုလ် ခိုင်းရထားသဖြင့် အမာညိုတို့ အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ ဘောလုံးပဲကြည့်ချင်လှသည်မှာ တစ်ပိုင်းသေနေသော်လည်း မေမေကမူ မကြည့်ရဟုတားထားသည်။ ထိုကြောင့် ကိုကိုနှင့်ညီလင်းသာ သွားပြီး ကြည့်ကြလေသည်။

‘ရူးတယ်’

‘ဟယ်’

ကျော်ထွန်းညို၏မျက်နှာသည် ညိုမြိုင်းနေသည်။ တိုတိပြတ်ပြတ် ဖြေကာ အခန်းထဲ တန်းဝင်သွားလေသည်။

‘သရေပွဲဖြစ်နေလို့ ခေါင်းပန်းလှန်ရတာ မမရ၊ အဲဒီမှာရူးတာ’

‘ဟယ် နာလိုက်တာ’

အမာညိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေးသည်းလိုက်မိသည်။ ဒီနှစ် အတွက်တော့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ခများ ခိုင်းနှင့်ဝေးရာလေပြီ။

‘မမတို့ကျောင်းက တစ်ယောက် နံရှိးကျိုးသွားတယ်’

ညီလင်းက အမာညိုနားကပ်ပြီး ပဲတိုးတိုးပြောလေသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့မေးငျို့ပြောကာ မျက်လုံးလေးပြိုးပြုသည်။

‘ဘောလုံးပဲက လူချလိုက်ကြတာ ရန်ဖြစ်တော့မလားတောင် ထင်ရ တယ်၊ တစ်နှစ်းစုနှစ်းနဲ့ ပရီသတ်ကလည်း တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် စောင်ကုန်ရော၊ ကိုကိုလည်း ဒေါတွေ့ဖော်တယ်ဗျာ’

‘ဟော တော့၊ ကိုကိုရော ဟော ကိုကိုရော ဘယ်သူနံရှိးကျိုးသွားတာလဲ ဟင်’

အမာညိုသည် သွေ့ရင်ဘတ်ကိုလက်ကလေးနှင့်ဖိတ္တားပြီး လူပို့ခန်းထဲ အပြေးဝင်သွားသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် မှောက်လျက်ကြီးအိပ်နေသည်။ အမာညိုက သွေ့လက်မောင်းကို ကိုင်လှပ်ကာ မေးသည်။

‘ကက်နက်’

‘ဟာ ဘယ်နေ့ချောင်းကျိုးသွားလဲ’

‘ဘယ်သိမလဲဟာ’

ကျော်ထွန်းညိုက နံရံကို ခြေနှင့်ဝန်းခနဲဆောင့်ကန်ကာ အော်၍ဖြေသည်။ အမာညို ရှတ်တရက်လန့်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်တွင်ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ချလိုက်မိသည်။

‘ဂုံးလုံကိုပါက သိန်းမောင် ဟ၊ ဒီကောင်ကြီး အချခံရပြီးမောက်သွားတော့ ထွန်းထွန်း ဝင်တယ်၊ မျက်မှန်မပါတော့ ဘာ့လုံးမမြင်ရဘူး၊ တစမ်းစမ်းဖြစ်နေတယ်၊ နောက် ကက်နက်အချခံရပြီး မောက်ဆင်းသွားပြန် ရော၊ တောက်ဒါတောင်သရေ့ဗုံးမြို့ ခေါင်းပန်းလှန်ရတာ၊ ဒီတော့မှ ရှုံးတာ ဟ ရှုံးတာ’

ကျော်ထွန်းညိုက နံရံကိုသာ တရာ်န်းရုန်းဆောင့်ကန်ရင်း ကြိုတ်မနိုင်ခဲမရပြောသည်။

‘ဟေး ဟေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ဖေဖေက အခန်းထဲသို့ဝင်လာရင်း စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ အမာညိုတို့အိမ်သည် သစ်သားအိမ်မှု့ နံရံတစ်ချပ်ကိုကန်လိုက်လျှင် တစ်အိမ်လုံး လူပသွားတတ်သည်။

‘ဘာ့လုံးပွဲရှုံးလာလို့ ဖေဖေ’

‘ဟ ဒါစိတ်ဆိုးစရာလား၊ ကျော်ထွန်းညို မင်းနယ်ကွာ အားကစားစိတ်ဓာတ် မရှိလိုက်တာ’

ဖေဖေကပြောသောအခါ ကျော်ထွန်းညိုသည် အိပ်နေရာမှုလူးလဲထိုင်သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် လွှားတင်ထားသောမျက်နှာသုတ်ပဝါကိုလှမ်းဆွဲပြီး မျက်နှာသုတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည်နှီးနှေပြီး နှုတ်ခမ်းများတုန်နေသည်။ ရန်လိုလှသဖြင့် ‘ငွေ့ကြီး’ ဘွဲ့ပင် ရရှိခဲ့သူမှု့ ရန်မဖြစ်ခဲ့သည်မှာပတော်လှပြီဟု ဖေဖေက တွေးလိုက်မိလေသည်။

‘ရာဇ္ဈားက လူချုတယ် ဖေဖေ’

‘သားတို့ဘက်ကရော မချုဘူးလား’

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘက်က နံရံးမကျိုးဘူး ဖေဖေရာ သားတို့ဘက်က နံရံးကျိုးသွားတယ်’

‘တော်စမ်းပါကျယ်၊ အားကစားကို အားကစားပီပီ မကစားဘဲ နိုင်ချင် အော်နဲ့ကစားတာ မကောင်းပါဘူး၊ ဒီ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံအားကစားပြိုင်ပွဲကို အစိုးရ လုပ်ပေးတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သားတို့ကို ရန်ဖြစ်စေချင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊

ခုတော့ ဖေဖေ ကြားနေရသမျှတော့ ရန်ချည်းဖြစ်နေတာပဲ၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မခံချင်အောင် စကြ ပြောင်ကြနဲ့ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ပညာရေးတက္ကသိုလ်နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်တဲ့၊ အခုတော့တစ်ခါ ရာဇ်နဲ့ ဖြစ်တယ်၊ အားကစား စိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးစေချင်လို့လုပ်ပေးခါမှ ကျောင်းစိတ် ကျောင်းမာန်၊ ကျောင်းစွဲကြီးပြီး ထောစနဲ့ရှိ ချမယ်၊ ရိုက်မယ်၊ ဆဲမယ် လုပ်နေကြတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

ဖေဖေက ကျော်ထွန်းညို၏ ဘားတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း သာယာဉ်းပျောင်း ပြောသည်။ ဖေဖေမည်မျှပြောပြော ကျော်ထွန်းညို၏ စူအာင့်အောင့် မျက်နှာကြီးက ပြောမကျသွားပေ။ အမာညိုကလည်း ကြမ်းပေါ်တွင်လုံးထွေးကျနေသော ကျော်ထွန်းညို၏ အတွင်းခံစွဲပုဂ္ဂယ်၏ ကျောာက်မှ ကျောင်းတံ့ဆိပ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ပဲနေသည်။ ကိုယ့်ကျောင်းက ကျောင်းသား နံရှိုးကျိုးရသည်ကိုတော့ အားကစားစိတ်ဓာတ်နှင့်ခွင့်မလွှတ်နှင့်ပါဟု ဖေဖေကို နှုတ်လှန် ထိုးချင်သေးသည်။ သို့သော်လည်း မပြောရသောကြောင့် ဌီမြိမ်နေရလေသည်။

‘ညီလင်း တက္ကသိုလ်မရောက်သေးလို့ တော်သေးတယ်၊ ညီလင်းသာ ရာဇ်းတက်နေတဲ့သူဆိုရင် ဘာ့လုံးပွဲအပြီးမှာ မောင်နှုမချင်းရန်ပွဲဆက်ကြေးမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်’

အခန်းဝတ်လာရောက်နားထောင်နေသော မေမေက ဝင်ပြောသည်။ မေမေနောက်ဘက်တွင် ညီလင်းက ပြုးကျကျလေးရပ်နေသည်။ စူစူပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေကြသော အစ်ကိုနှင့်အစ်မကို မခံချင်အောင် လျှောထုတ်ပြလိုက် လေသည်။

‘ဒီလိုသာ ရန်ပွဲတွေဖြစ်နေရင် ဒီအားကစားပွဲတွေကို အစိုးရက ခွင့်ပြ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဖေဖေကမေမေကိုလှမ်းပြောရင်း နေရာမှထာသည်။ အော်ခဲ့၊ ဟာစ်ခဲ့၊ လက်သီးလက်မောင်းတန်းခဲ့သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများနှင့်နစ်ကာ ချုပ်စော် နံနေသော ကျော်ထွန်းညိုသည် ငိုင်ငိုင်ကြီးထိုင်နေသည်။ ဖေဖေက သူ့ပုံးကို သာသာပုံတိလိုက်သောအခါ ခေါင်းမဖော်ဘဲ မျက်လုံးကိုသာ လှန်ကြည့်သည်။ ဖေဖေက ပြုးရယ်ရင်း သူ့ဆံပင်များကိုဆွဲဖွေကာ ပြောသည်။

‘ငါသား ပွဲကြီးကို ရန်မဖြစ်ခဲ့တာပဲ ချီးကျိုးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟုတ် လား ပွဲ၊ ကဲကဲ ထာ၊ ရေသွားချိုး’

‘စုလှိုင်ပါလားခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

စုလှိုင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကလေးကို ခပ်လျှော့လျှော့ကိုင်ရင်း
တစ်ဖက်မှ အသံရှင်ကိုစဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုအသံကိုကြားဖူးသလိုလိုရှိသော်
လည်း သူ့ဆီသို့ဖုန်းဆက်နေကျ အသံတော့မဟုတ်ပေ။

‘ကျွန်တော် ကျော်ထွန်းညိုပါ’

‘သော် ကိုကျော်ထွန်းညို’

‘ဟို ဟို ဟာပါ၊ မနေ့သာက ဘာာလုံးပဲလာမကြည့်ဘူးလား စုလှိုင်၊
ဘာလို့ အားမပေးတာလဲ’

‘သော် ဟော ဒီလိုပါပဲ၊ မအားတာနဲ့’

စုလှိုင်သည် မျက်မှာင်လေးကုတ်ကာ ပြီးလိုက်မိသည်။

ကျော်ထွန်းညိုဟူသောလူသည် သူ့ဆီသို့ သက်သက်မဲ့ အကြောင်း
ရှာဖြီးဖုန်းဆက်စကားပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ရှုံးသွားတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်တို့ဘက်က တစ်ယောက်လည်း နံရှိုးကျိုးသွားတယ်လေ’

‘အို’

အားကစားပဲများကို စုလှိုင်ဝါသနာမပါလှပေ။ ကိုယ်တိုင် ကစားရန်
ဝေလာဝေး၊ ကြည့်ဖို့ပင်စိတ်မပါလှ။ သို့သော်လည်း ယခုလို ကိုယ့်ဘက်က
အထိနာသည်ဆိုတော့လည်း ကျောင်းစွဲလေးဝင်လာသည်။ မခံချင်စိတ်ကလေး
ဖြစ်လာသည်။

‘ကျွန်တော် အခုစက်ရုံက ဆက်နေတာ’

‘ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်အခုလို ဖုန်းဆက်တာကို အမာညိုမသိစေနဲ့နော် စုလှိုင်’

‘ဘာ ဟာ’

စုလှိုင်သည် လျှောင်ရယ်လေးရယ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်မှ သူ
ကောင်းသားက ရင်တွေ ဒူးတွေ တုန်နေကောင်းတုန်နေမည် ဖြစ်သော်လည်း
သူက ရယ်ချင်နေလေသည်။

‘အခု ကျောင်းတွေပိတ်ထားတာ၊ အမာညိုနဲ့မှမတွေရဘဲ၊ ကျောင်းတွေ

ဖွင့်မှ ပြောနိုင်မှာပေါ့'

'ဟာဗျာ၊ ကျောင်းဖွင့်ရင်လည်း သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့'

'ဟာ ဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့'

'သူနှုတ်သီးက သိပ်ချွန်တာ၊ ကျွန်တော့ကို နှုတ်သီးနဲ့ထိုးလိမ့်မယ်'

ကျော်ထွန်းညိုက အမှန်တကယ် ကြောက်ခွံဗာနှင့်ပြောရာသည်။ စု

လိုင်သည် အသံသာသာလေးနှင့်ရပ်ဗောလိုက်မိလေသည်။

'ဒါနဲ့ သက်သက်ရော'

'သက်သက်က သူနာပြုသင်တန်း တက်နေတယ်လေ'

'သူဆီသွားမလည်ဘူးလား'

'ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုးခင်တာပါ စုလိုင်ရယ်'

ကျော်ထွန်းညိုက ကြိုတင်ပြီးရှင်းလင်းချက်ထုတ်သည်။ စုလိုင်ရယ်မိ
ပြန်သည်။ ဘာပြောပြော သူနှင့်စကားပြောရသည်မှာ ဖရက်ဒီနှင့်ပြောရသည်
ထက်တော့ ပို၍ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ဖရက်ဒီ
ကို သတိရလာသည်။ ခုတလော ဖရက်ဒီနှင့်နှစ်ယောက်တည်း အပြင်မထွက်
တော့ပေါ့။ ကံကောင်း၍ တစ်ခါက ချမ်းသာရာရခဲ့သော်လည်း နောင် ထိုကဲ့သို့
ဆက်လက်ပြီး သွားလာနေလျှင် သူအတွက် ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်ကို စုလိုင်
နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖရက်ဒီက ခေါ်တိုင်း သူငြင်းဆနဲ့သည်။ တစ်ခါ
တစ်ရုံ အဖော်နှင့်ရပ်ရှင်ကြည့်လို့စိတ်ဖြစ်လာသော်လည်း ဖရက်ဒီနှင့်တော့ မသွား
လိုတော့ပေါ့။

'ဒါနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရ'

'စုလိုင်တို့အဖော် နာမည်ကြီးပဲ၊ ခက်တာလိုက်လို့၊ ဖုန်းဒိုင်ယာ
ထရိတဲ့မှာ ရှာလိုက်တာပေါ့'

'ဟုတ်လား၊ ဒက်ဒီနာမည်က ဘယ်လောက်ကြီးလို့လဲ'

'စကော်ပိုင်းလောက် ခင်ဗျာ'

'ဟာ ဟာ၊ စုက ဒီထက်ကြီးတယ် အောက်မေ့နေတာ'

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ရပြန်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် စကားပြော
ရင်း နာရီကိုင့်ကြည့်မိသည်။ သူပြောနေသည်မှာ သုံးမိနစ်ကျော်ပေပြီ။ စက်ရုံ
မန်နေဂျာ အခန်းတွင်းမှဝင်ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မန်နေဂျာမရှိချော်။ အပြင်
ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ကြောကြာပြောလျှင်တော့ မကောင်းချော်။

‘ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် စုလှိုင်’

သူကပြောသောအခါ စုလှိုင်သည်ချက်ချင်း ပျော်သွားသလို ခံစားရသည်။ ဆက်လက်စကားပြောနေရလျှင် ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

‘နက်ဖြန် ဆက်ရှုံးမလားဟင်’

‘ကိစ္စရှုံးလား’

‘ရှိတာပေါ့’

‘ဘာကိစ္စ’

‘စကားပြောချင်တဲ့ ကိစ္စလေ’

‘ဟုတ်လား’

စုလှိုင်သည် ပြီးရယ်ရင်း တယ်လီဖုန်းခွက်လေးကို ဦးအောင်ချလိုက်သည်။ သို့မှသာ တစ်ဖက်သား ကသိကအောက်ဖြစ်သွားမည်ကို များပြားလှသော အတွေ့အကြုံများအရ စုလှိုင်ကောင်းစွာသိထားလေသည်။

တယ်လီဖုန်းဘေးမှ စုလှိုင်လှည့်ထွက်မသွားမီ ခေါ်သံက မြည်လာပြန်သည်။ ကျော်ထွန်းညို ပြန်ဆက်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟုတွေးရင်း ခပ်သွက်သွက်လေးကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို’

‘စု လား’

ဖရက်ဒီဖြစ်သည်။ သူသည် စုလှိုင်၏အသံကိုမှတ်မိနေသဖြင့် တန်း၍ မေးလိုက်သည်။ စုလှိုင်သည် သူ့အသံကိုကြားရသောအခါ ပျော်သွားပြန်သည်။ ချစ်စကားများကိုချည်း ထာဝစ်ဥက္ကားနေရသဖြင့် စုလှိုင်းငွေလျက် ရှိပြီကို သူသိဖို့ကောင်းသည်ဟုတွေးမိလိုက်သည်။

‘ခုနတုန်းက ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့’

‘အကြာကြီးပဲ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဒီည့် အပြင်ထွက်ရအောင် စု၊ ကိုယ်လာခေါ်မယ်လေ’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဒီလိုဆို စကားပြောရအောင်၊ လာခဲ့မယ်’

‘မလာခဲ့နဲ့ဖရက်ဒီ၊ ယူနဲ့ အပြင်လည်းမထွက်ချင်ဘူး၊ စကားလည်း’

မပြောချင်တော့ဘူး'

'ဘာဖြစ်လိုလဲ'

'ယူက ရာဇ်းကလူပဲ၊ ယူတို့ရာဇ်းက အာရ်အိုင်တီကလူကို နံရှိးချိုးလိုက်တယ်လဲ'

'ဟာ ဘောလုံးပဲနဲ့ ကိုယ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လိုလဲ'

'ဆိုင်တာပေါ့၊ ရာဇ်းဆိုရင် မှန်းရမှာပဲ၊ ယူကို အစကတည်းက မချစ်ဘူး၊ အခုမှန်းတယ်'

စုလိုင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်လေးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပစ်ချလိုက်သည်။ မခံချိမခံသာဖြစ်နေသည့် ဖရက်ဒီကိုတွေး၍မြင်ယောင်မိရင်း စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သလိုဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် စုလိုင်သည် ကျောင်းစွဲကြီးလှသူမဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ပြောမဲပြောရာ ခပ်နာနာလေး ပြောပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တယ်လီဖုန်းက တစ်ခါမြည်ပြန်သည်။ စုလိုင် ကောက်၍ ကိုင်ကိုင်ချင်းပင် ဖရက်ဒီအသံက ဟိန်း၍ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ယူသီမယ်စု၊ သတိသာထား၊ မင်းဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မေတ္တာထား စေတနာထားလို့ရတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ညှာလိုက်တာသိပ်မှားသွားတယ်'

'အခုမှ မှားမှားသိနေလား၊ ကျွတ် ကျွတ်'

'အေး သတိသာထား မရွှေစရော'

ဒီတစ်ခါတော့ ဖရက်ဒီက ဦးအောင် တယ်လီဖုန်းကို ချသွားလေသည်။ စုလိုင်သည် ရှတ်တရက် စိမ့်ကာကြာက်သွားသလို ပခံးလေးတွန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သရော်ပြီးလေးပြီးလိုက်လေသည်။ ဖရက်ဒီကို ကြာက်လောက်စရာ၊ အရေးထားလောက်စရာဟု စုလိုင် မသတ်မှတ်ချင်ပေ။

'ဖရက်ဒီကို ညည်း ဒီလိုဆက်ဆံဖို့မကောင်းဘူး စုလိုင်၊ သူနဲ့ညည်းနဲ့ ကို ငါသဘောတူတယ်'

မာမီကြီး၏အသံကို နောက်ဘက်မှကြားရသည်။ စုလိုင်သည် ဒီတစ်ခါ ရင်ခုန်သွားပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

'တယ်လီဖုန်းကိုဖြတ်ပြီး နားထောင်ပြန်ပြီးပေါ့ ဟိုတ်လား မာမီကြီး၊ သူများပြောတာ ဘာလို့ကြားကဖြတ် နားထောင်ရတာလဲ'

မာမီကြီးသည် စုလိုင်၏ စူးစူးရဲမှုက်လုံးလေးများကိုကြည့်ကာ ရယ်

လိုက်သည်။ ထိုနောက် မေးကိုဆတ်ကာ ပိုင်ပိုင်နိုင်ပြောသည်။
‘ညည်းက ငါမြေးပဲ’

စုလိုင်သည် လက်သီးလေး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိသည်။
မှန်းတီးစိတ်များက ရင်ထဲတွင်လျှံလာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုပြန်ပြောချင်သော
လည်း ဘာပြောရမည်မသိဘဲ ရင်ထဲတွင်သာ ခါးခါးသီးသီးကြီးဖြစ်လာသည်။
အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်ချင်သောစိတ်နှင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ပင်ဖြစ်လာသလို ခံစားရ^၁
သည်။ ထိုကြောင့် စားပွဲပေါ်မှုကြွေပန်းအိုးလေးကို အရင်းမှဆုပ်ကိုင်ကာ ကြမ်း
ပေါ်သို့ ပေါက်ခဲ့ချလိုက်သည်။

‘ချလွှမ် ခွမ်း’

ပန်းအိုးလေးသည် အစိတ်စိတ်ကွဲသွားကာ ရေများလွင့်ဖြာသွား
သည်။ လိမ့္မာ်ရောင် အစိပန်းလေးနှစ်ပွင့်သည် မာမီကြီး၏ ခြေထောက်နားသို့
လွင့်သွားလေသည်။

‘ဟတ်ဟား ညည်းလည်း ညည်းအမေလိုလာတာပဲ’

မာမီကြီးသည် အသံညင်းညင်းလေးနှင့်ရယ်ကာ ပန်းလေးနှစ်ပွင့်ကို
ခြေနှင့်ခတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

မကြာမိပင် မာမီကြီး၏အခန်းမှ ခေါ်သံကြားရသည်။

‘ဆရာမ ဆရာမ အန်တီကြီးကိုဆေးတိုက်ပါဦး၊ မောနေတယ်’

အောက်ထပ်သို့ ထမင်းဆင်းစားနေသော ဆရာမက အူယားဖား
ယား ပြေးတက်လာသည်။ ရန်လိုသလိုကြည့်နေသော စုလိုင်၏မျက်လုံးလေး
များကိုရောင်ကွင်းကာ မာမီကြီး၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မအေးတင်သည် တံမြက်စည်းနှင့်ဂေါ်ပြားကိုင်ကာ ပ်ကုပ်ကုပ်လေး
ရောက်လာသည်။ ကွဲပြောနေသော ကြွေပန်းအိုးလေးကို နှမောသလို ကြည့်ရင်း
ဂေါ်ပြားထဲ သိမ်းထည့်လိုက်လေသည်။

‘ဘယ်အချိန်ကတည်းက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး သေနေတာလဲ မသိပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီးဖြင့် အရမ်းလန်းသွားတာဘဲ’

သက်သက်သည် လိပ်ဥစ္စလေးကို လက်သည်းနှင့်ဆွဲဖွဲ့လိုက်ရင်းမှ ပြောသည်။ အခွဲပါးပါးပျော့ပျော့လေးကို ဆွဲဖြေကာ အနှစ်များကို ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဆားဖြူးကာ ထမင်းနှင့်နယ်လိုက်သည်။

‘သမီးတို့က အဲဒီလိုအပ်ရာထဲလဲနေတဲ့လူနာတွေကို မျက်နှာသစ်ပေးရတယ်၊ အိပ်ရာသိမ်း၊ အိပ်ရာခင်းလဲ၊ အကုန်လုံးပေါ့မေမေရာ၊ လူနာလိုအပ်သမျှ သက်သာအောင်လုပ်ပေးရတယ်လေ၊ အဲဒီအဘွားကြီးကတော့ လူနာစောင့်လည်း မရှိဘူး၊ ဆွဲမျိုးလည်း ရှိရဲ့လားမသိပါဘူး၊ စည့်သည်လာတာလည်း မတွေ့ရပါဘူး’

မေမေသည် ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ပြောနေသောသမီးကိုကြည့်ကာ ကြည့်နဲ့နဲ့ ပြုးနေမိသည်။ သမီး၏မျက်လုံးလေးသည် ကျော်းပြီးမှားသော်လည်း မေတ္တာရိုံး ကရဏာရိုံးများ ဖိတ်လျှော်း ထွက်နေဟန်ရှိသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

‘အဲဒီနောကလည်း သမီးက ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ သူ့ဘေးမှာလိုက်ကာ ကြီး ဆွဲကာပြီး အအော်ရေ ထ ထ၊ မျက်နှာသစ်ရအောင် မိုးလင်းနေပြီးလို့ နှီးရင်းခြင်ထောင်ကို ဆွဲတင်လိုက်တယ်လေ၊ သူက ကျွေးကျွေးလေးအိပ်နေတော့ သမီးက မနိုးသေးဘူးပဲ အောက်မေ့တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရေအလုံကြီးကို အသာဘေးချပြီး အအော်ရဲ့ အိပ်လှုချည်လား ထ ထလို့ အသာလေးလှုပ်နှီးလိုက်တယ်၊ သူက သေနေတာ ဘယ်ထပါမလဲ၊ အဟီး ပြောရင်းကျောချမ်းလိုက်တာ’

သက်သက်သည် ပခုံးလေးတွန့်ကာ ထမင်းကို တစ်လှတ်စားလိုက် သည်။ လိပ်ဥနှင့်နယ်ထားသော ထမင်းသည် ချို့ပြီးဆိမ့်နေသည်။ အတာနှင့်ယ် ဝါရင့်လာပြီဖြစ်၍ ယခင်တုန်းကလို သက်သက်တို့ အသည်းမင်္ဂလာပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဒါလည်း သမီးက သိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းမသက်ဘလို့ သွေးစမ်း ကြည့်တော့ စမ်းမရတော့ဘူး၊ ဒီတော့မှုပျာသွားပြီး နဖူးစမ်းကြည့်တယ်၊ နည်းနည်းလေးပဲ အေးနေတယ်၊ တစ်ခါ တံတောင်ဆစ်နားက စမ်းကြည့် သွေး မခုန်ဘူး၊ ချိုင်းကြားက စမ်းကြည့်ပြန်ရော၊ သူ့ကိုယ်က နွေးနေတော့ သေတာ လည်း သိပ်မကြာသေးဘူးလေ၊ သွေးကတော့ ဘယ်စမ်းလို့ရတော့မလဲ၊ ဒီတော့ မှ ရင်ဘတ်ကိုလက်နဲ့ဖို့ပြီး စမ်းကြည့်မပြန်ရော၊ အဲဒီတော့မှ သေချာတာ မေမေ ရော့၊ ဟ သေနေတာပဲဆိုပြီး လန့်ခုန်မိတော့တယ်၊ အချိန်က ဝေလီဝေလင်း၊ သူ့မျက်လုံးက မပွင့်တပွင့်ဖွင့်လို့ သမီးကို စိုက်ကြည့်နေသလိုပဲ၊ သမီးလေ ကိုယ့် ကိုယ်ကို တော်တော်အသည်းကောင်းပြီအောက်မေ့နေတာ နည်းနည်းတော့လန့် သွားသား၊ အဘွားကြီးက ပိန်လိုက်တာကပ်လို့၊ သွားကလေးက ခေါ်ခေါ်လေး၊ အဟီး ခုတောင် မျက်စိတဲ့မြှင့်သေးတယ်’

သက်သက်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း ထမင်းဇလုံးကို လှမ်းဆွဲသည်။ လိပ်ဥဆိုလျှင် အသေအလဲ ကြိုက်တတ်မှန်းသိသဖြင့် မေမေသည် သက်သက် အိမ်ပြန်မည့်ရက်များရောက်လျှင် မရမက ရာပြီးဝယ်ထားလေ့ရှိသည်။ လိပ်ဥ နှင့်ပုစ္စန်ဆိုကို ထမင်းနှင့်များနယ်စားရလျှင် သက်သက်သည် စားပိုးနှင့်ပြီး နေရာ မှ မထနိုင်အောင်ပင် စားတတ်သူဖြစ်လေသည်။

‘သမီး အပြန်ကျရင် ထည့်ယူသွားဦးလေ၊ လိပ်ဥ ဆယ်လုံးလောက် ကျွန်းသေးတယ်’

‘နေပါစေ၊ မေမေတို့စားပါ’

‘ယူသွားပါသမီးရဲ့၊ နက်ဖြန်မနက်ကျတော့ ထမင်းနဲ့ နယ်စားပေါ့’

မေမေသည် လိပ်ဥများကို ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ ထုပ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်သက်ယူလာသော ကြိုမ်ခြင်းလေးထဲသို့သွားထည့် သည်။ ငါးပါကြော်ပေးလိုက်ချင်သော်လည်း ပုစ္စန်ခြောက်တစ်ပိဿာ သုံး ဆယ့်ငါးကျပ်ဆို၍ ပေးချင်စိတ်ကို မျှော်သိပ်ထားလိုက်ရသည်။ မေမေ အလိုအရ

တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ပေးချင်သော်လည်း အခြေအနေအရ တစ်လ တစ်ခါလောက်သာ ကြော်ပေးနိုင်လေသည်။

‘ဖေဖေကလည်း ပြန်မလာသေးဘူး၊ နောက်ကျလိုက်တာ’

‘သူတို့ရုံးမှာ အရာရှိအသစ်ပြောင်းလို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်တဲ့’

ဖေဖေသည် လစာ ဘားထိရောက်နေသော ဝါရှင့်စာရေးကြီးဖြစ်၍
အရာရှိများ၏ လက်စွဲဖြစ်သည်။ သိလိုသမျှ သူ့ကိုမေးကြမ်းကြလေ့ရှိသည်။
သက်သက်နှင့်အမာညိုသည် တန်းတူပေါင်းမည်ပေါင်းနေသော်လည်း အမာညို
တို့အဖေသည် လခတ်ထောင်နီးနီးရသော အရာရှိဖြစ်သည်။ သို့သော် အမာညို
သည် အခြား အရာရှိသားသမီးများနှင့်မခင်ဘဲ သက်သက်နှင့်ခင်လေသည်။
တက္ကသိုလ်ရောက်သောအခါ၌လည်း ရန်ကုန်သူများနှင့်သိပ်မတဲ့ဖြစ်ချေ။ နယ်
ကျောင်းသူများနှင့်သာ အဖွဲ့ကျလေသည်။

‘အမာညိုနဲ့လည်း မတွေ့ရတာတောင်ကြာပြီ’

‘တစ်နွေ့ကတောင် အိမ်ရှေ့ကနေပြီး အော်မေးသွားသေးတယ်၊ မိသက်
ဘယ်တော့လာမလဲတဲ့’

‘သူတို့က သမီးအဆောင်ကို တစ်ခါမှုလည်း လာမလည်ဘူး’

သက်သက်က ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့်ပြောမိသည်။ ထမင်းကို လက်စ
သတ်စားပြီး ရေနွေးကြမ်းမေ့လိုက်သည်။ သက်သက်သင်တန်းတက်နေရ^၁
သည်မှာ နှစ်ဝက်ကျိုးချေပြီ။ တစ်ခါမျှ လာရောက်မတွေ့ဆုံးကြသော သူတို့
မောင်နှမကို စိတ်ထဲတွင် ခုချင်ချင်ဖြစ်၍နေမိသည်။

‘ဒေါ် ဒေါ် ရေး ဗိုး ဒေါ် ဒေါ် နဲ့’

အိမ်ရှေ့မှ ကုန်းဟစ်လိုက်သောအသံကိုကြားရသောအခါ သက်သက်
၏ ခေါင်းလေးသည် ချာခနဲည်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ကုန်းရှုံးကြည့်မိသည်။
ညီလင်းသည် မြေကိုဦးထုပ်ကြီးဆောင်းထားပြီး လျေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသည်။

‘ဟဲ့ ညီလင်းလား၊ လာ လာ နောက်ဖေးလာခဲ့၊ ဒီမှာ သက်သက်
လည်း ရောက်နေတယ်’

‘ဟဲလိုး မမသက်၊ မတွေ့ရတာကြာပေါ့’

ရေစက်ရေပေါက်များတင်နေသော ဦးထုပ်ကြီးကို အိမ်ရှေ့တွင် ချွတ်
ထားခဲ့ပြီး ညီလင်းသည် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့်လျောက်လာ
သည်။ သူ့ဦးထုပ်ကြီးမြင်မှ သက်သက်သည် အပြင်ကိုလှမ်းရှုံးကြည့်မိသည်။

မိုးဖွဲ့လေးများတဖွဲ့စွာနေလေသည်။ မိုးရွာထဲပြန်ရတော့မည်ကို တွေးမြှုပြုး စိတ်သုစ္စသွားသည်။

‘ကြာမှာပေါ့တော့၊ တော်တို့က လာမှုမလည်ဘ’

သက်သက်က မျက်စောင်းလေးခဲကာ မှန်ကုပ်ကုပ်ပြောလိုက်သည်။ ညီလင်းသည် ဟားခနဲရယ်ကာ သက်သက်၏ မျက်နှာကို အနီးကပ်ပြီး ပြုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘မှန်းစမ်း သေချာကြည့်ရအောင် အဲဒါ စိတ်ဆိုးနေတာလား ဒါမှ မဟုတ် အမြီးတို့နေတာလား၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ရေ မမသက်ရဲ့ဖင်စမ်းကြည့်စမ်းပါ၊ အမြီးမှ ရှိသေးရဲ့လားလို့၊ ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ရင်တော့ အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်’

‘တော်စမ်း ညီလင်းရယ်’

သက်သက်သည် ကြာကြာစိတ်မဆိုးနှင့်ဘဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ညီလင်းသည် ရင်အုပ်ပို့၍ကျယ်ကာ အရပ်ပို့မြင့်လာဟန်ရှိသည်။ မိုးရွာထဲတွင် ထိုးမဆောင်းဘဲ မြက်ဦးထုပ်ကိုသာဆောင်းခဲ့သဖြင့် ပခုံးစွန်းတွင် မိုးစက် မိုးပေါက် များ တင်နေလေသည်။

‘နင် ထွားလာသလိုပဲ၊ အမာညိုရော နေကောင်းရဲ့လား’

‘မမလား နေကောင်းပါတယ်၊ အရင်တလောကတော့ ကိုကိုနဲ့မမပေါင်းပြီး ဒေါ်တွေ ဖောင်းလိုက်ကြတာ’

‘ပဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဘောလုံးပွဲကိစ္စလေ ခုတော့တက္ကာသို့လ်ပေါင်းစုံအားကစားပွဲတွေ ပိတ်လိုက်ပြီ၊ ရန်အဖြစ်ကောင်းကြလို့၊ ကိုကိုသူ့ယူယ်ချင်း ကိုတင်မောင်ငွေးကိုရော သိတယ်မဟုတ်လား’

‘အေး သိတယ် တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်’

‘သူက ရာဇူးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့စွဲတော့မလို့တဲ့၊ အဲဒါ ဘောလုံးပွဲပြီးလည်း ပြီးရော၊ ကောင်မလေးက သူကို အကပ်မခံတော့ဘူး၊ ရှင့်ကိုယူမယ့်အစား သူတောင်းစားကို ယူမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်တဲ့ ဟား ဟား’

ညီလင်းသည် တဟားဟားရယ်ရင်း သက်သက်၏ ဘေးမှဖင်ထိုင်ခုံးလေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သံပန်းကန်ထဲတွင် ငါးသလဲထိုးကြော်လေးများ တွေ့သောအခါ တစ်ကောင်ကောက်စားလိုက်ပြီး၊ ကုန်ခါနီးမှ ‘စားမယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်’ဟု လုမ်းပြီးခွင့်တောင်းလေသည်။

‘သော် မေ့လို့ညီလင်း၊ နှင်စာမေးပွဲအောင်တာ ဒို့ကိုဘာမှုလည်း မကျွေးဘူးလား’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမသက်ရာ၊ ဒီတစ်လုံးမှုမပါဘဲ ရိုးရိုးအောင်တာကြီး ကို ခုပုံကြည့်ရတာဖြင့် ရာဇ်းကိုပဲ ယွန်းရတော့မယ် ထင်တယ်၊ ဖေဖေက ကျွန်း တော့ကို ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်တာ’

ညီလင်းက မျက်နှာလေးရုံးကာ ပြောလိုက်ရင်း တဖွဲ့ဖွဲ့ကျေနေသော မိုးဖဲ့များကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ ကဲ၏မဆောင်ဘဲ ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာပြော လေ့ ဆက်ဆံလေ့ရှိသောသူ့မျက်နှာလေးသည် ငယ်နှုပြီး သန့်စင်နေသည်။

‘သော် အော်အော်ရေ့ မေမေက မေးခိုင်းလိုက်လို့ပျု၊ ပွင့်ကောင်း ငန်ပြာ ရည်တစ်ပုံးရတယ်၊ အဲဒါ တစ်ဝက်ယူမလားတဲ့၊ အိမ်ဘားနားက အပို့ကြီးတွေ ကလည်း လိုချင်နေတယ်၊ မေမေက အော်အော်ကိုမေးချေားတဲ့၊ ငန်ပြာရည်က တော်တော်ကောင်းတယ်တဲ့’

‘ယူမှာပေါ့ သားရဲ့၊ ခွဲထားလိုက်လေ ညာနေလာယူမယ်ပြောလိုက်၊ သက်သက်ကို ငန်ပြာရည်ကြော် ကြော်ပေးလို့ရတာပေါ့ ဈေးကရော’

‘အာ ဒါတော့သိဘူးပျု’

‘အေးလေ ညာနေမှပဲ မေးတာပေါ့’

သက်သက်သည် စားပွဲပေါ်မှပန်းကန်များကို ထပ်ယူသွားပြီး ဖွဲ့ပြာ ခွက်ကလေးကို လုမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ရေနှင့်တစ်ထပ်ဆေးပြီးမှ ပန်းကန်များကို ဖွဲ့ပြာနှင့်ဆပ်ပြာ တိုက်လေသည်။

‘ဇီဝါတွေယူမလား မမသက် အားကြီးပွင့်တာပဲ၊ မိုးနဲ့အပြီးကို ဖွေး နေအောင်ပွင့်တာ၊ အပြန်လှည့်ယူလေ၊ ကျွန်းတော်ခူးထားလိုက်မယ်’

သက်သက်သည် လည်ပြန်လေးလှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ အတန်ငယ် အသက်ကြီးလာသောကြောင့် ထင်သည်။ ညီလင်းသည် သူ့ ပန်း လေးများကို ယခင်တုန်းကလို တုန်းနေအောင်နှုမြောဟန်မရှိတော့ချေ။

‘ဒ္ဓါတွေက ပန်းမပန်ရဘူး’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့’

‘ခေါင်းဆောင်းလေးတွေပဲ ဆောင်းရတယ် ညီလင်းရဲ့၊ တစ်ခါတလေ တော့ သဇ်ပန်း စံပယ်ပန်းလေးတွေကိုပိုက်ပြီး ခိုးပန်ရတယ်၊ စစ္စတာ မြင်ရင် တော့ ကမန်းကတန်း ဖြူတ်ပစ်ရတာပေါ့’

‘ဟုတ်သားပဲနော် ကက်ပိန့်ပန်းနဲ့ ဘယ်လိုက်မလဲ’

ညီလင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှထလိုက်သည်။ ထပြီးမှ ငါးကြော်တစ်ဖဲ့ ကုန်းကောက်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်လေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ညီလင်းပေးရင်တော့ ယူမယ်၊ အဆောင်မှာနေရင်း ပန်ရတာ ပေါ့ ပန်းအိုးထိုးရင်လည်း ရတာပေါ့’

‘ပေးပါတယ် မမသက်ရ အပြန်ဝင်ယူလျည်’

ညီလင်းသည် ခြေလှမ်းကျေကြီးနှင့်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ မျက်နှာ ကသာ ငယ်နှေနေသေးသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က မြင့်မားကြံ့ခိုင်လျက် ရှုချေပြီ။ သူ့နောက်ကျောကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သက်သက်သည် မရဲတာရဲလေး မေးလိုက်မိသည်။

‘ကိုကိုရော နေကောင်းရဲ့လားဟင်’

‘ကောင်းပါ့ဗျာ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့၊ ခုတလော အိမ်မကပ်ဘူးဗျာ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြေားလည်နေတာပဲ၊ ဖေဖေကတောင် ကြမ်းနေတယ် ဒီကောင် မူမမှန်ဘူးတဲ့ ဟား ဟား’

ညီလင်းသည် ရယ်မောနေရင်းမှ မြက်ဦးထုပ်ကိုကောက်ဆောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးရေထဲ ပြီးထွက်သွားလေသည်။

*

‘ဒီ ဒီမှာ အမာညို’

အမာညိုသည် သူရှေ့တွင် လမ်းပိတ်ပြီးရပ်လိုက်သူကိုမော်၍ကြည့်လိုက်သည်။ စတုတွေ့နှစ်မှ ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်သည်။ ခုတလော အမာညိုတက်သောအတန်းများအပြင်တွင် မယောင်မလည်နှင့်တွေ့နေရတတ်သူ ဖြစ်၍ သူ့ကိုမျက်မှန်းတန်းမိသည်။ သို့သော သူ့အမည်ကိုတော့ အမာညိုမသိချေ။

‘ခဏလောက် စကားပြောရအောင်’

‘ဟင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

အမာညိုသည် မျက်လုံးလေးပြုးသွားသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ အကူအညီရှာသလိုကြည့်မိသော်လည်း အတန်းတက်ခိုန်လည်းဖြစ် လူရှင်းသော အိမ်သာအခန်းကွေအချိုးလေးလည်းဖြစ်နေ၍ မည်သူကိုမျှ မတွေ့ရပေါ့။

‘ခဏလေးပါအမာညို ဒီအခွင့်အရေးရအောင် အကြာကြီးစောင့်ခဲ့ရ

တာပါ'

သူက တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောသော်လည်း အမာညိုသည် ရင်တဒိတိဒိတိခုန်ပြီး မျက်ရည်ပဲလာလေသည်။ ခါတိုင်းအမြဲတမ်း မိမိလေးနှင့်အတူနှစ်ဦးသား ခွဲလေ့မရှိကြ။ ဒီနေ့မှ ပြသနာပေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ စာသင်ခန်းထဲရောက်ခါမှ အမာညိုခများ မိန်းမတို့မွဲတာကိစ္စ ပေါ်လေသည်။ ထိုကြောင့် မိမိလေးဆီမှ အခန်းသော့တောင်းပြီး အဆောင်သို့ တစ်ဦးတည်း အပြီးအလွှား ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ အခွင့်အရေးကိုချောင်းနေသော ကိုမောင်မောင်ချောင်းနှင့် ပက်ပင်း တွေ့ရတော့သည်။

'မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် အမာညို'

'မြတ်စွာဘုရား'

သူက မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြစ်နေသော အမာညိုကိုကြည့်ကာ အချိန်ဆွဲ၍ မဖြစ်တော့ဟူတွေးမိဟန်တူသည်။ ဆိုင်းမပါ ပုံမပါ ဂန်းခနဲပြောချသည်။ ထိုအခါ အမာညိုကလည်း မဆီမဆိုင် မြတ်စွာဘုရားကို အားကိုးတကြီးနှင့် ခိုင်းခနဲ တလိုက်မိလေသည်။

'အဲဒါ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်နိုင်မချစ်နိုင် သိချင်တယ်'

'အမလေးတော် ဘုရား သိကြား'

စက်မှုကျောင်းသားပီသစာ ကဗျာလုံးဝမဆန်ဘဲ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ပြောသောသူ့ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်ရင်း အမာညိုသည် ဘုရားကိုသာမကတော့ဘဲ သိကြားကိုပါထည့်၍ တလိုက်မိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍာကမ္မလာမြတ်ကျောက်ဖျာတင်းသွားသည် ထင်သည်။ လူ့ပြည်ကိုင့်ကြည့်သောအခါ အိမ်သာခန်းအနီး၌ ကျင်းယုံနဲ့ကိုရှိက်၍ရှုရင်း ဒုးတုန်နေရာသော အမာညိုကို တွေ့သွားဟန်တူသည်။ ပိုသကျံနှုန်းတ်သားကို မောင်ပေါက်ကျိုင်းသရွားနှုန်းဆင်းပြီး လျေကားမှတုပျော်ဖျော်ဆင်းလာစေလေသည်။

'ဟဲ ပေါက်ကျိုင်း ပေါက်ကျိုင်း'

အမာညိုက အားကိုးတကြီးခေါ်လိုက်လေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းသည်လျေကားပေါ်မှုင့်ကြည့်ရင်း အရာရာကို ချက်ချင်းသောပေါက်သွားဟန် ရှိလေသည်။ ပြုးဖြိုးဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

'ဟဲ အမာညို အိမ်သာထဲက သေးနဲ့က မွဲးလို့ ရပ်ရှုနေတာလား'

ပေါက်ကျိုင်းက အော်မေးသောအခါ စတုတ္ထနှစ်ကျောင်းသားကြီး

မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ အရေးကောင်းဒီန်းဒေါင်းဖျက်လေသည့် ဝိသက္ကာ
နတ်သားကို မျက်စောင်းခဲ့ရှုကြည့်လေသည်။

‘က ကိုယ်သွားမယ်’

သူက အမာညို၏ လွယ်အိတ်ထဲသို့ စာအိတ်ကလေးထိုးထည့်ကာ
အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားလေသည်။

အမာညိုသည် သက်ပြင်းလေးချကာ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအိတ်ဝါ
ဝါကလေးကို အသာင့်ကြည့်မိသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ဒူးများကမူ
အရှိန်မသေသေးပေါ်။

‘ဟား ဟား ကလပ်အချိန်ကြီးမှာ ခင်ဗျားက ဒီမှာတစ်ယောက်ထဲ
ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

‘ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ဟ တကတဲ့’

အမာညိုအဆောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာသောအခါ ပေါက်
ကျိုင်းက ယုဉ်လျက်လိုက်လာသည်။ စုလိုင်တို့လို အတွေ့အကြံများသော အမာ
ညိုချော့ စာပေးခံရရုံးလောက်နှင့် တော်တော်ကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရရှာလေ
သည်။

‘မာညိုတစ်ယောက်ထဲ ကလပ်မှ မတက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပေါက်
ကျိုင်းကရော ဘာလို့မတက်လဲ’

‘ကျွန်တော်က ပျော်လို့ ခုနတုန်းက ကဲင်တင်းရှေ့မှာ စကားပြောနေ
ကတာ နားထောင်ကောင်းတာနဲ့ ထိုင်နားထောင်နေတာ’

‘ဘာအကြောင်းမို့လဲ’

‘စုလိုင်အကြောင်းလေ ခင်ဗျားအစ်ကိုနဲ့ သူနဲ့ စုံနေလား’

‘ဟယ် ကံကံ ဖန်ဖန်’

အမာညိုက ခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်းလိုက်သည်။ ကိုကိုနဲ့
စုလိုင်စုံရအောင် ကိုကိုချော့ စုလိုင်ကိုပင် ပိုးပန်းသူမဟုတ်ပေ၊ ဘယ်အတွက်
ကြောင့် စုံရလေမည်နည်းဟု တွေးမိသည်။

‘ခင်ဗျားကသာ ကံကံ ဖန်ဖန် လုပ်နေ၊ ရပ်ရှင်တောင် နှစ်ယောက်
တည်း တွဲကြည့်တာမြင်ခဲ့ကြတယ်တဲ့’

‘ဟယ် အဟုတ်’

‘ကိုယ့်အစ်ကိုအကြောင်းတောင်ကိုယ်မသိဘူးလားဗျာ၊ စုလိုင်က လု

တော့ လှပါတယ် ဒါပေမဲ့ ရက်စက်တယ်နော်၊ တော်ကြာ ခင်ဗျားအစ်ကို နောက် ကောက်ကျနော်းမယ်’

‘ဟယ် ပေါက်ကျိုင်းရယ် ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မဟုတ်ဘူးဟ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လိမ့်ပြောတာ၊ လိမ့်တာ၊ ကဲ ကျွန်ပ်ပြောလား’

ပေါက်ကျိုင်းသည် စိတ်မရည်ဟန်နှင့်ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြောလေသည်။ ထိုအခါအမာညို့ မယုံ၍မဖြစ်တော့ချော်။ မျက်လုံးလေးအစိုင်းသားနှင့် မကျမန်ပဲ ယုံလိုက်ရလေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းသည် အသားလွတ် သက်သက်တော့ မဟုတ်တရာတ်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ချော်။

‘ကျော်ထွန်းညိုနဲ့ကျွန်တော့ကိုတော့ ကုန်းမတိုက်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ကဘာပြောတယ် ညာပြောတယ်နဲ့ သွားပြန်မမေးနဲ့’

စားသောက်ဆိုင်များအနားသို့ရောက်သောအခါ ပေါက်ကျိုင်းရပ်နေရစ်လေသည်။ မိန်းကလေးဆောင်အထိ ဆက်သွားရန်လည်း အမိုးအကာရိ သောလမ်း မရှိတော့ချော်။

‘အေးပါ၊ ဒို့က ကုန်းမတိုက်တတ်ပါဘူး’

အမာညိုသည် တဖွဲ့ကျနော်သော မိုးစက်များကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာလေး ရှုံးသွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်အပ်ကာ မိုးရေထဲသို့ထွက်လိုက်ရသည်။ အစပိုင်းတွင် ခပ်သွက်သွက်လေးသာ ရွှေ့ရောက်လေသည်။ သို့သော် မိုးစက် မိုးပေါက်များက စိပ်ကာ သည်းလာသောအခါ အမာညိုခမျာ လူမြန်ကိုတေားချိတ်ထားလိုက်သည်။ တုပ်နေသော ထဘီကို ဆွဲမ ပြီး အဆောင်ဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလေတော့သည်။ စားသောက်ဆိုင်မှ လုမ်းမြင်သောကျောင်းသားများသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ‘တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်တာ ပထမကွဲ’ဟု လုမ်းအော်ကြသည်ကိုကြားသော်လည်း မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ အဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

*

၅-၈-၆

စုလိုင်ရေ

ကိုယ်တို့အကြောင်း အမာညိုသိသွားပြီ၊ ကိုယ့်ကိုမေးတယ်၊ ကိုကိုတို့ ကိုက်နေကြသလားတဲ့၊ ကိုယ်ဘယ်လိုဖြေရမလဲ စုလိုင်၊

ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ကိုယ်တို့ ရပ်ရှင်အတူတူကြည့်ခဲ့ဖူးကြတယ်နော်၊ စုလိုင်ကို
ကိုယ်ချစ်မိတာတော့ သိပြီးရောပေါ့။ ပါးစပ်က မမေးရဲလို့ မမေးခဲ့
တာကိုလည်း သိမှာပေါ့။ ဒီတော့ စာနဲ့ပဲ မေးလိုက်တယ် စုလိုင်၊
ကိုယ့်ကိုချစ်ရဲလား။

အမာည့်ကို ကိုယ် ခေါင်းညီတ်ပြရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ခေါင်းခါပြရမှာလား။

စုလိုင်သည် စာရွက်ဖြူဖြူလေးကိုပစ်ချလိုက်ကာ သက်ပြင်းရှိက်
လိုက်သည်။ ယောကျားတွေဟာ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ လာဆိုက်ကြတာ
ပဲဟု တွေးရင်း ဤော်သွားသည်။

အရင်တစ်ပတ်က စုလိုင်သည် ကျော်ထွန်းညိုနှင့်အတူ ရပ်ရှင်ကြည့်
ဖြစ်သည်။ အယ်လီဘောက်တေလာ သရှုပ်ဆောင်ပါဝင်သည့် “ကလီယိုပါ
ထရာ” ဖြစ်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုကို ရပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်ဟု စဉ်ပြောခဲ့သူက
စုလိုင်ဖြစ်သည်။ တအဲ့တသုဖြစ်သွားသော ကျော်ထွန်းညိုသည် ဝမ်းသာ အားရ^၁
သဘောတူလေသည်။ ဓမ္မာက်နာရီခွဲခွဲကြည့်မည်မို့ ရပ်ရှင်ရုံတွင်ဆုံးရန် စုလိုင်က
ချိန်းလိုက်သည်။ ရပ်ရှင်ပြီးသောအခါ စုလိုင်က ကားပါသူမို့ ကျော်ထွန်းညိုကို
လမ်းထိပ်အထိ ပြန်ပို့ပေးခဲ့လေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ဖရက်ဒီလို ရပ်ရှင်ရုံ
ထဲ၌ သူလက်များကိုဆုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ပခုံးချင်းထိ ကပ်ပြီး တီးတိုး စကား
ပြောဟန်နှင့် သူ၏နဖူးဆံစများကို မထိတေထိနမ်းခြင်းလည်း မပြုလုပ်တတ်ပေ။
သို့သော် မကြာခဏလှည့်လှည့်ပြီး ခိုးကြည့်တတ်သည်ကို စုလိုင်သိသည်။ သူ
ခိုးကြည့်နေသည်ကို မသိဟန်ဆောင်ရင်း အလှဆုံးမျက်နှာပေးလေးနှင့် ပိတ်
ကားကို စိုက်ကြည့်နေသော စုလိုင်သည် ဝမ်းထဲ၌မူ လျှောင်ရယ်လေး ရယ်ချင်
နေလေသည်။

‘စု အည့်သည်လာနေတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ မအေးတင်’

‘ဖလက်ခီ’

စုလိုင်သည် နေရာမှ ပျင်းပျင်းရိရိထကာ အကျိုကိုခွဲဆန့်လိုက်သည်။
မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ရပ်ပြီး ဆံပင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။
စားပွဲခုံနောက်ဘက်တွင်ထောင်ထားသော တိစကွဲယား၏ အရိပ်ကို

မှန်ထဲတွင်တွေ့ရသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ဖွင့်လျက်သားရှိနေသော ဓာတုပေဒ စာအုပ်ထူကြီးကိုလည်း မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်ရသည်။ စုလှိုင်သည် စားပွဲဆီသို့ လျောက်သွားပြီး စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။

ဖရက်ဒီသည် ခြိထဲရှိ ခုံတန်းလျားလေးတွင်ထိုင်နေသည်။ ဆည်းဆာရောင်ခြည် နိတွေးတွေးသည် သူ၏ဖြူဖျော့သောအသားပေါ်သို့ ယုက်ဖြာပြီး ကျရောက်နေသည်။ သူဆီသို့ ပုံလေးလေးလျောက်လာသော စုလှိုင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မချိပြီးလေးပြီးလိုက်သည်။

‘မင်းကိုကြီးစားပြီးမှန်းတာပဲ စု မှန်းမရလို့လာခဲ့တာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ မှန်းမရတာလဲ’

‘ရှင်းပြလို့နားလည်မှာမှမဟုတ်တာဘဲ၊ ဘာလို့မေးနေရတာလဲ’

စုလှိုင်သည် ဖရက်ဒီကိုကြည့်ရင်း စိတ်ညွစ်သွားသည်။ ဖရက်ဒီတို့ အသိုင်းအခိုင်းမှလူငယ်များသည် မိန်းကလေးများကို ထည်လဲတွဲကြလေသည်။ သူလိုတော့ ချစ်သည့်အကြောင်းများကို အခဲ့ပြီးပြောလေ့မရှိကြပေ။ သူကမှ သူအသိုင်းအခိုင်းထဲမှ ထူးခြားစွာပဲထွက်နေသည်။ အဆွေးသမား အလွမ်းသမား လေးလို့ ဖြူရော်ဖျော့တော့နေသည်။ ခံစားတတ်လွန်းသည်။

‘မာမိက ကိုယ့်ကို သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒက်ဒီက ရောပါ၊ ကိုယ်အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးမှ ဒက်ဒီဆုံးတာလော၊ စု မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ မဆုံးခင်အထိတော့ ကိုယ့်ကို အစွမ်းကုန်အလိုလိုက်သွားတာပဲ၊ ကိုယ်တစ်သက်လုံး လိုချင်လျက်နဲ့ မရတာမရှိခဲ့ဘူး၊ အခုကျတော့ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် အလိုချင်ဆုံးအရာကျမှ မရတော့ဘူး’

‘ဘာကိုလဲ’

‘စုရဲ့မေတ္တာကိုပေါ့’

စုလှိုင်သည် သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိသည်။ ဆွေးမြည့်ကြောကွဲနေဟန်ရှိသော ဖရက်ဒီကို ကြောင်ငေးငေးနှင့်စိုက်၍ကြည့်မိလေသည်။

‘ဖရက်ရယ်၊ စု စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး’

‘မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်ဘူးလား၊ စုလှိုင်’

ဖရက်ဒီသည် စုလှိုင်ပခုံးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ မေးသည်။ စုလှိုင်သည် သူမျက်လုံးများကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေး ပိုပိုရှိရှိ စွောကာ ခေါင်းညိုတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆို ဘယ်သူကိုချစ်နေလဲ ပြော’

‘မချစ်ပါဘူး ဖရက်ဒီရာ၊ စု ဘယ်သူကိုမှမချစ်ဘူး’

‘ဘယ်လိုလဲ စုလိုင်၊ မင်းကို ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလည်ရမလဲ’

‘တစ်ခါတလေ စုကိုယ်စုတောင် နားမလည်ဘူး၊ ဖရက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလည်နိုင်မှာလဲ’

စုလိုင်က စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်ပြောသည်။ ဆည်းဆာရောင်ဆိုးနေသော စုလိုင်၏ မျက်နှာလေးသည် နီထွေးနေသည်။ မျက်နှာလေးသည် ညိုးကျနေသော်လည်း မာကျာကျာဖြစ်နေသည်ဟု ဖရက်ဒီကထင်မိလေသည်။

‘ဒီနစ်ကုန်ရင် ကိုယ်လည်းဘွဲ့ပြု၊ မာမိကိုလည်း ပြောထားတယ်၊ အိမ်မှာ ပိုင်းတွေမလုပ်ပါနဲ့တော့လို့၊ အဲဒါတွေကို စုမကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား’

‘မကြိုက်ဘူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

စုလိုင်က ယောင်ဝါးဝါးဖြေသည်၊ ဘယ်တုန်းကများ မကြိုက်ဘူးဟုပြောမိပါလိမ့်ဟု မျက်မှာင်လေးကုတ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

‘စုရဲ့မာမိကြီးကလည်း ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်’

‘ဟင်’

‘စုနဲ့ကိုယ်နဲ့ကို သဘောတူပါတယ်တဲ့’

‘အို သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’

စုလိုင်သည် ခါးခါးသီးသီးပြောလိုက်သည်။ အတန်ငယ်ပျော့ပျောင်းနေသောစိတ်တို့သည် ရတ်ခြည်းပင် မာကျာကျာဖြစ်သွားသည်။ မယုံသက်စိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်များက လျှောက်လာကာ ဖရက်ဒီကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

‘မာမိကြီးက ပြောတယ်၊ စုရော စုမာမိရော အတူတူပဲတဲ့။ ခေါင်းမာကြတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူစီစဉ်တာကို လက်ခံကြရတာပါပဲတဲ့၊ ကိုယ်ကတော့ စုကို အတင်းအကြပ်မယူချင်ပါဘူး’

‘အတင်းအကြပ်ယူနိုင်ရင် ယူပေတော့ ဖရက်ဒီ၊ စုသဘောနဲ့စုတော့ ယူကို တစ်သက်မယူတော့ဘူး’

စုလိုင်သည် လျှောင်ရယ်လေးရယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ဖြူရော်ဖျော်တော့နေသောဖရက်ဒီ၏ မျက်နှာသည်နီရဲသွားသည်။ ယောက်ဗျားမာနကို အထိခိုက်ခံရသဖြင့် မခံချင်ဖြစ်ပြီး အံကြိုတ်လိုက်မိသည်။

‘ယူ သိပ်အပြောမကြီးနဲ့ စု၊ ယူကို ကိုယ်ဉာဏ်တာကိုလည်း သတိထားသိုး၊ မင်းနဲ့ငါ လွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်ပါဖြတဲ့ က မယူလို့ဖြစ်မလား’

‘ဟာ ဟ ဘာလို့ယူရမှာလဲ’

‘မင်း ကိုယ်ဝန်ရှိပါဖြတဲ့ကွာ’

‘ဖျက်ချလိုက်မှာပေါ့’

‘မင်းရူးနေသလား စု၊ ဟင် ရူးနေသလား’

ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်၏ ပုံးလေးနှစ်ဖက်ကို သိမ့်သိမ့်ပါအောင် ကိုင်လှပ်လိုက်သည်။ စုလိုင်၏ ဦးနောက်များသည် ဆူဝေနေဖြီး ခေါင်းထဲတွင် တစိတ်မြည်နေသည်။ မျက်လုံးကိုစုမိတ်ကာ ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မသိဘူး၊ စုလည်းမသိဘူး၊ စု ရူးနေသလား မသိဘူး၊ အို ဖရက်ဒီရယ်၊ စု စိတ်တွေဟာတစ်မျိုးပဲ၊ အို ဘယ်လိုပြောမှုရမလဲ၊ စု ရင်ထဲမှာ အမြဲ ဟာနေတယ်၊ အမြဲ အမြဲပဲ’

စုလိုင်သည် မျက်လုံးကို တင်းတင်းမိတ်ထားပြီး ကတုန်ကယင်လေးပြောသည်။ ဖရက်ဒီသည် သက်ပြင်းကြီး ဟင်းခနဲချကာ ခြေပစ်လက်ပစ်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

ခြိထဲသို့ဝင်လာသော ကားသံကြိုကြားရသောအခါမှ စုလိုင်သည် မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ မာမီပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မာမီနှင့်အတူ ဖရက်ဒီ၏ မိခင် အန်တီကြည်ပါ ပါလာလေသည်။ ခြိထဲတွင်ထိုင်နေသော စုလိုင်တို့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြသည်။

‘စုကိုလည်း စီးကရက်ပေးပါလား ဖရက်ဒီ’

ဖရက်ဒီက စီးကရက်ထုတ်ပြီး မီးညိုသောအခါ စုလိုင်က လှမ်းပြီး တောင်းမိလေသည်။ ဖရက်ဒီက အုံသံဟန်နှင့်လှမ်းကြည့်သော်လည်း မတားချေ။ စီးကရက်ဘူးကို ကမ်းပေးသည်။ စုလိုင်က စီးကရက်တစ်လိပ် နှီက်ယူလိုက်သောအခါ ဓာတ်မီးခြစ်ကလေးကို ဖျောက်ခနဲဖွင့်ပြီး အသင့် ထိုးပေးလေသည်။

စုလိုင်သည် စီးကရက်ကို တအားရှုံးကြဖို့လိုက်သည်။ စီးကရက် မီးခိုးလေးများသည် လေထဲတွင်ငွေ့ဝေ့ကာ တဖြည်းဖြည်းလွင့်ပါးသွားကြသည်။

စီးကရက်မီးခိုးများကို စုလိုင်သည် တင်းတမောကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် အတွေးမျှင်များက မီးခိုးလိုလွင့်ပါးလာကြသည်။

စီးကရက်မီးခိုးများသည် အခန်းထဲတွင် ထွေးချုပ် နေသည်။ စကားပြောသံ ရယ် မောသံတို့သည်လည်း ဆူညံနေသည်။ စလှိုင်သည် ကျောင်းလွယ်အိတ်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အခန်းဝတွင်ရပ်၍ အကဲခတ်နေမိသည်။

‘စလှိုင် လာလေ’

မာမိကြီးက လုမ်းခေါ်သည်။ စလှိုင်သည် လွယ်အိတ်ကိုမချဲ့ဘဲ လွယ်လျက်သားပင် အခန်းထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်သွားသည်။

‘သဲလ်မှာသမီးလေ၊ သဲလ်မာနဲ့မတူဘူးလား မမမိရဲ့’

မာမိကြီးကပြောသောအခါ စီးကရက်ကိုအဆက်မပြတ်ဖွာရှိက်နေသောမိန်းမကြီးသည် စလှိုင်ကို မျက်လုံးလေးမှေးပြီးကြည့်လိုက်သည်။ စလှိုင်သည် သူဝတ်ထားသောဂါဝန်အပြောလေးကို အကြောင်းမရှိဘဲပွတ်သပ်ရင်း အခန်းထဲမှလူများကို တစ်ဦးစီလိုက်ကြည့်မိသည်။

မာမိနှင့်စကားပြောနေသောအမျိုးသမီးကြီးသည် သူရှေ့မှဆံပင်များ ကို ဖြတ်ပြီး လှိုင်းတွန်းလေးများဖြစ်အောင် ကောက်ထားသည်။ သူ့အေးတွင်မူရှစ်နှစ်အချွေယ်ခန့်ရှိ ဖြေဖြေစွဲစွဲကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ ကောင်လေးသည် စလှိုင်ကို ရယ်ပြသည်။ သို့သော် စလှိုင်က ပြန်မရယ်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ့မျက်လုံးလွှဲလိုက်သောအခါ ကြောင်စီစီလေးဖြစ်သွားလေသည်။

အခန်းထဲတွင် ဒက်ဒို့ကိုမတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ဒက်ဒို့အချွေယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ဦးသည် စကားပြောဖော်မရှိဘဲ မရှိစေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်လျှောဖတ်နေသည်။

‘သဲလ်မှာသမီးက အချောလေးပဲ၊ ကြည့်စမ်း ကြီးရင်တော့ တကယ့်ကို စားမယ့်ရှုပ်’

မာမိနှင့်စကားပြောနေသောအမျိုးသမီးကြီးက စလှိုင်၏ပခံးလေးကို လုမ်းဖက်ကာပြောသည်။ စလှိုင်က ရှန်းလိုက်မိလေသည်။

‘အန်တို့ကြည့်ခေါ်တာ သွားလေ စုံ၊ သမီးက လူရာမဝင်ဘူး ကြည့်ကည့်ရဲ့’

‘အန်တို့ကိုမှတ်ထားသမီး၊ နောက်တွေ့ရင်ခေါ်နော်၊ ကြည့်စမ်း၊ သမီးအကျိုးလေးက လှလိုက်တာ မာမိချုပ်ပေးတာလား’

စလှိုင်သည် ခေါင်းယမ်းပြီး သူဝတ်ထားသောအကျိုးလေးကို င့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်က ဝယ်သလား၊ အပ်သလား၊ အသေအချာမသိသော် လည်း

မာမိချုပ်ပေးခြင်းမဟုတ်သည်ကတော့ ကျိန်းသေသည်။ မာမိသည် စုလှိုင်ကို
တစ်ခါတစ်ရုံမျှ သူကိုယ်တိုင် အကျိုချုပ်ပေးခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

‘ကိုကိုရော ဒီမှာ သမီးကိုခေါ်ပါ၌၊ သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါ၌’

မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသောလူကြီးသည် စုလှိုင်ကို ပြီးချို့စွာ လုမ်း၍ကြည့်
သည်။ ပြီးချို့သောသူ့မျက်နှာကိုင်းကြည့်ရင်း စုလှိုင်သည် ဒက်ဒုကို သတိရမိ
သည်။ ဒက်ဒုသည် မျက်နှာထား တည်လွန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ပြီးသော်
လည်း ချို့သာခြင်း မရှိပေ။

‘သမီးလေး’

စုလှိုင်သည် ဆက်ခနဲ တုန်လှပ်သွားသည်။ ဒက်ဒုက စုလှိုင်ကို သမီး
ဟု မခေါ်ဖူးသော်လည်း သူက ခေါ်ချေသည်။

‘သူက ဖရက်ဒီတဲ့ မှတ်ထားနော် ကဲ သားဖရက်က ညီမလေးကိုနှုတ်
ဆက်လိုက်’

အြော်နှော်ကလေးသည် ပြီးရယ်ရင်း စုလှိုင်ကို ခေါင်းညီတ်ခေါ်
သည်။ ‘လာလေ တူတူအရပ်ကြည့်ရအောင်’ဟုပြောသည်။ စုလှိုင်သည် မျက်
မှောင်ကုတ်ရင်း ဆံပင်လေးများလွင့်ခါသွားအောင် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

‘လာသမီး အန်ကယ်လ် ဖတ်ပြုမယ်လေ၊ ဘီလီသကစ်အကြောင်း
ကြိုက်သလား၊ ကစ်ကာဆင်အကြောင်းကြိုက်သလား၊ ရော်ဘင်ဟု အကြောင်း
နားထောင်မလား’

‘အဲဒါတွေ သား နားထောင်ပြီးသားဒက်ဒီ၊ ဒီကော်မစ်ထဲက မစ်ကီး
မောက်စ်အကြောင်းပဲ ပြောပြတော့’

အြော်နှော်ကလေးသည် သူ့ဖခင်၏ပေါင်ပေါ်တွင် လက်ထောက်
ထိုင်ရင်း သူ့လက်ထဲမှစာအုပ်လေးကိုထိုးပေးသည်။ စုလှိုင်သည် စာအုပ်ထဲမှ
ရောင်စုံကာတွန်းရပ်ကလေးများကိုင်းကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူတို့ အနား
သို့ တရွှေ့ရွှေ့တိုးသွားမိမှန်းပင် သူ့ကိုယ်သူသတိမထားမိအောင် အရပ်ကလေး
များကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘ကဲ သား ညီမလေးကိုပြလိုက်ပါ၌’

ကောင်ကလေးနှင့် စုလှိုင်သည် ဆိုအော်တွင် အတူတူယဉ်ထိုင်ရင်း
ချစ်စဖွယ်အရပ်ကလေးများကို အတူတူကြည့်ဖြစ်ကြလေသည်။

‘ဒီကြိုက်ကလေးနာမည် မစ်ကီးမောက်စ်တဲ့၊ သူက ဒီမောက် မလို့

တောထဲမှာသွားပြီး သစ်သားရာတော့ အဲဒီက ဦးဝက်ကြီးနဲ့တွေတယ်'

ဟုတ်လားမဟုတ်လားတော့မသိ၊ ကောင်ကလေးသည် အရပ်ကား
လေးများကို လက်ညီးနှင့်ထောက်ကာ ဟန်ကျပန်ကျပြောသည်။ အင်လိပ်စာ
ကောင်းစွာမတတ်သေးသဖြင့်၊ ဖတ်နိုင်ဟန်တော့ မတူပေ။ သူ့အဖောသည် သူ့ကို
ကြည့်ကာ ပြီးလျက်ရှိသည်ကို စုလှိုင်သတိထားလိုက်မိသည်။

‘နှင့်ဆီမှာရော ကောမစ်မရှိဘူးလား’

ကောင်လေးက မေးသောအခါ စုလှိုင်သည် ခေါင်းလေးခါယမ်းပြ
လိုက်သည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိသည် စုလှိုင်ကို ကော်မစ်စာအုပ် ဝယ်ပေးရန် လုံးဝ
သတိကြဟန် မတူပေ။

‘ဒိုဆီမှာ အများကြီးပဲ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဒက်ဒီဝယ်ပေးတာ’

ကောင်ကလေးက ခပ်ကြွားကြွားလေးပြောသည်။ မျက်နှာထားက
ပျောပျောင်းချိသာသော်လည်း သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်လှ
လေသည်။ စုလှိုင်ကြည့်၍မပြီးမဲ့ သူ့စာအုပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနိပိတ်လိုက်ကာ
မျက်နှာလေးမောပြီး ကြွားပြန်သည်။

‘အိပ်လိုက်ရင် မျက်စိမိတ်သွားတဲ့ ဒေါ်လီရုပ်လေးလည်း ဒိုမှာရှိတယ်’

‘စုမှာလည်း ရှိပါတယ်’

‘ပစ်လိုက်ရင် မီးထွက်တဲ့သေနတ်ရော’

‘မကြိုက်ပါဘူး’

‘ရေပေါ်မှာပေါ်နေတဲ့ ပလပ်စတစ်ဘောလုံးကြီးတွေရော’

‘စု မှာ ရှိတယ်’

စုလှိုင်သည် နှုတ်ခမ်းလေးကို ပိပိရိုလေးစွေကာ အားကျမခံ မျက်နှာ
လေး မော့ထားလိုက်သည်။ ကောင်ကလေးသည် အကြံထုတ်နေသလို မျက်
မောင်လေး ကုတ်သွားသည်။

‘ငါပုံတွေ အများကြီးသိတယ်’

စုလှိုင်သည် နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ကာ ဌ်မြေသွားသည်။ သူသိသော
ပုံများကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားသည်။

‘စင်ဒရဲလား အကြောင်း စနီးရိုက်အကြောင်း အဲဒါတွေကိုသိတယ်’

ဆောင်လမွန်ဘုရင်ကြီးရဲ့ရတနာသိုက်ရော ရေသူမလေးအကြောင်းရော
စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် မခံချင်စိတ်များက ဘောင်ဘင်ခတ်လာလေ
သည်။ သူပြောနေသောအကြောင်းများကို စုလိုင် ဘာမျှမသိပေါ့၊ ထိုကြောင့်
အကြားသန်သော ကောင်ကလေးကို ချဉ်ချဉ်စုံစုံနှင့်ကြည့်ရင်း ကိုင်ဆောင့်ပစ်
လိုက်ချင်စိတ်ပင် ပါက်လာသည်။

‘ဒက်ဒီက ပြောပြတယ်သိလား မာမိကရော၊ ဒို့မသိတဲ့ပုံမရှိဘူး’

‘စုလည်း ပြောခိုင်းမှာပေါ့’

‘ပြောခိုင်းပေါ့ ဒါပေမဲ့ ဒို့ဒက်ဒီလောက်တော့ ပြောပြတတ်မှာ မဟုတ်
ဘူး’

‘ဘာလို့မတတ်ရမှာလဲ၊ တတ်တာပေါ့’

စုလိုင်က ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေးပြောလိုက်သည်။ သူမျက်နှာကို
လက်သည်းနှင့်တအား ဆွဲကုတ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မခံချင်
စိတ်နှင့်အားငယ်စိတ်များက ရင်ထဲတွင်လုံးတွေးကာ ပလုံးစိတ်လာလေသည်။

‘ဘွားဘွားမိကလည်း ပုံပြောတတ်တာဘဲ၊ ကမ္မာပေါ်မှာ ငါမသိတဲ့ပုံ
မရှိဘူး’

ဖရက်ဒီက ကမ္မာကြီးနှင့်ကိုင်ပေါက်ကာကြားလိုက်စဉ် စုလိုင်သည်
ဆိုဖာပေါ်မှုခုန်ချလိုက်သည်။ သူမျက်နှာကို မှန်းတီးစွာတစ်ချက်လှမ်းကြည့် ပြီး
အခန်းထဲမှ ခြေဆောင့်၍ထွက်ခဲ့သည်။

‘ကြည့်စမ်း စုလိုင် ဆိုးလှချေလား’

မာမိကြီးက မကျေမနပ်လှမ်းပြောသည်ကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်
လိုက်သည်။ ထိုနောက် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးပြီးတက်သွားသည်။ ဖရက်ဒီ ဟူ
သည့်ကောင်ကလေးကိုရော ပုံတွေကိုပြောပြသည်ဆိုသည့် သူမိဘများကိုရော
နောက်ထပ်တစ်ခါ မတွေ့ချင်တော့ပေါ့။ ဒေါ်လီရှုပ်ပါရှိလျက် ဘောလုံး ရှိပါ
လျက်နှင့် ပုံပြင်များအကြောင်းကျတော့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းင့်နေခဲ့ရ
သည်ကို စုလိုင်မကျနပ်ပေါ့။ စုလိုင်၏ နာနိုသည်လည်း ညတိုင်းပုံပြောရမည့်
အစား သူချုစ်သူဆီသို့စာရေးရန်သာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။

စုလိုင်သည် သူအခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး အိပ်ရာထဲမှ ဝက်ဝရပ်ကလေးကို
ဆွဲယူပြီး ဆွင့်ပစ်လိုက်သည်။ သားငယ်၏ ဘေးတွင်ကပ်ထိုင်ရင်း ပြီးချို့စွာ ပြော
နေသော အောက်ထပ်ကလူကြီးများ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာရင်း အိပ်ရာ

ဘားမှ ဘောလုံးလေးကို တအားကန်ထည့်လိုက်ပြန်လေသည်။ တစ်စုံ တစ်ခုကို မွတ်သိပ်စွာတောင့်တမိသလို စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ပူဆာဆာကြီးဖြစ်၍ နေသည်။ ဧည့်သည်များ မပြန်မချင်း ပြန်ဆင်းမလာတော့ပေါ့။ ဧည့်သည်များပြန် ထွက်သွားသောကားသံကိုကြားသောအခါမှ စုလိုင် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

‘မာမီကြီး စုကို စနီးပိုက်အကြောင်းပြောပြပါ’

ဦးစွာ မာမီကြီးကို ချဉ်းကပ်မိသည်။ မာမီကြီးက ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မအားပါဘူးကွယ် ဗြိတ္ထိပါလာ သွားရှုံးမယ်၊ ဆံပင်အဖျားလေး တွေ နည်းနည်းဖြတ်ပြီး ကောက်မလို့’

ထို့ကြောင့် မာမီဆိုကိုသွားသည်။ မာမီအခန်းတံခါးပိတ်ထား၍ အသာခေါက်ရသည်။

‘စုလား’

မာမီအသံကိုကြားရသည်။

‘တွန်းဝင်ခဲ့လေ’

မာမီသည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ရေကူးဝတ်စုံလေးဝတ်ကာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ရေကူးဝတ်စုံ နိနိရဲရဲလေးသည် ဝင်းဝါသောမာမီအသားနှင့် ဟပ်နေသည်။ မာမီပေါင်တံဝင်းဝင်းလေးသည် ရွှေရောင်တောက်ပြီး ဝင်းအိန္ဒ သည်။ ဝတ်စုံရင်ဘတ်က ဟိုက်သဖြင့် ဖြိုးအိသောရင်နှစ်မွှာသည် အံထွက်တော့မည့်အလားရှိသည်ကို စုလိုင်သတိထားမိသည်။ စုလိုင်သည် ငယ်စဉ်က မာမီ၏ရင်နှီးကို မသောက်စို့ခဲ့ရပေါ့။ ရင်သားအလှပျက်မည်စိုးသော မာမီက နှုံးဘူးကိုသာ တိုက်ခဲ့သည်။

‘လှလား စုကြည့်ကြည့်ဆီက မာမီဝယ်လိုက်တာ’

မာမီသည် မှန်ရှေ့တွင် ဟိုလှည့်ဒီလှည့်နှင့်ကြည့်နေသည်။ စုလိုင်သည် မှန်တင်ခုံကိုမြှုပ်ရပ်ရင်း မာမီကိုင်းကြည့်နေမိသည်။ မာမီရင်ဘတ်တွင် ဆွဲထားသော ဆွဲကြီးလေးမှ စိန်ဒေါ်လာသည် တလျှပ်လျှပ်လက်လျှက် ရှိသည်။

‘အဲဒီအကျိုက ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်’

‘ရေကူးဖို့ပေါ့’

မာမီသည် မှန်ရှေ့မှစွာကာ အဝတ်ပို့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သေးကျင်သောခါးအောက်မှလှပ်ခါသွားသောတင်သားများကို မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့်တွေ့ရသည်။

‘မာမီ စုကို ပုံပြေပြပါလား’

‘ဘာရယ်’

‘ရှေ့ဘင်ဟု အကြောင်း၊ စနီးရှိက် အကြောင်း’

စုလှိုင်သည် ဖရက်ဒ္ဓိဆီမှုကြားခဲ့ရသောအမည်များကို ရွှေတ်လိုက်သည်။ မာမီမျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး လိုက်ကြည့်မိသည်။

‘အောင်မာ တယ်လုပါလားကျ’

ထိုစဉ်တွင် ဒက်ဒီသည် အခန်းထဲသို့ ပြောပြောဆိုဆိုဝင်လာသည်။ ရေကူးဝတ်စုံလေးဝတ်ထားသောမာမီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ မချို့ မချုပ်ပြီးလိုက်သည်။

‘ကြည့်ကြည့်ဆီက ဝယ်လိုက်တာ’

ဒက်ဒီသည် လက်ထဲမှဖိုင်တွဲများကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး မာမီဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်လိုက်တာလဲ’

‘ရေကူးမလို့လေ’

‘ဘယ်မှာကူးမလို့လဲ’

‘အိုးရီးယင့်’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းဒီအဝတ်အစားနဲ့ ရေကူးချင်ရင် ရေချိုးခန်းထဲက ရေကန်ကိုပဲ ရေအပြည့်ဖြည့်ပြီးဆင်းကူး’

‘အိုး ဘာဖြစ်လို့’

‘ဒီလိုမလုံးတလုံးနဲ့ ယောက်ဗျားတွေကြားထဲသွားပြီး ဟန်ရေးပြချင်လို့လားကျ၊ ငါခွင့်မပေးဘူး’

‘အောင်မာ’

‘မာမီသည်မျက်နှာလေးနဲ့သွားပြီး ဒက်ဒီကို မျက်စောင်းနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီက မထိတ်ထိလေးရယ်ကာ မာမီတင်သားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး လက်ပြန်ရှိက်လိုက်လေသည်။’

‘သိပ်ဝတ်ချင်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ အိပ်ခန်းထဲမှာဘဲ ဝတ်ပေါ့၊ မဆိုးပါဘူး သိပ်လှတာပဲ’

ဌ်မြစ်သက်စွာရပ်နေသော စုလှိုင်သည် အရောင်တောက်နေသော ဒက်ဒီမျက်လုံးများကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိသည်။ ထိုအခါမှ ဒက်ဒီသည်

သူကိုတွေသွားဟန်ရှိလေသည်။

‘ဟာ စုပါလား၊ မမိသိပ်လှလို့ လာကြည့်နေတာလား’

စုက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်သည်။ ဖရက်ဒီ၏ဖောင်လို ချိသာသော အပြီးကိုပြီးလိုက်လေမလားဟု ဒက်ဒီမျက်နှာကိုမျှော်လင့်တကြီး မောကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် ညည်းတွားသလို မဆီမဆိုင်လေး ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဖရက်ဒီက ပုံတွေအများကြီးသိတယ်’

‘ဒီတော့’

‘စုက ဘာမှလည်းမသိဘူး၊ စကို ရော်ဘင်ဟုအကြောင်းပြောပြပါလား ဒက်ဒီ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ရော်ဘင်ဟုအကြောင်း စနီးရှိက်အကြောင်း’

‘ဟား ဟား သဲလ်မာ မင်းသမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ရော်ဘင်ဟုဆိုတာ လူလား ခွေးလား ငါတောင်မသိဘူး’

ဒက်ဒီက တဟားဟားရယ်ရင်း စုလိုင်၏ခေါင်းကိုပုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝတ်ထားသောတိုက်ပုံအကျိုကိုချွေတ်ကာ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ရပ်နေသော မာမိဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဖရက်ဒီရဲ့ဒက်ဒီကတော့ ပြောပြတယ်’

စုလိုင်က မျက်ရည်လေးပဲလာရင်း ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့်ပြောမိသည်။ ဒက်ဒီက အရေးမစိုက်ပေါ် အိမ်ရာပေါ်တွင် အိခနဲလွှဲချုလိုက်ရင်း ‘နောက်ဖေးက တစ်ယောက်ယောက်ကို သံပရာရည်လာပို့ခိုင်းစမ်းစု’ ဟု ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် မာမိကို ‘မလဲပါနဲ့ဘူးကွ ဒီအတိုင်း လှပါတယ်’ ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

စုလိုင်သည် မှန်ထဲတွင်ထင်ဟပ်နေသော သူအရိပ်ကိုတွေတွေလေး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဂါဝန်ပြောလေးဝတ်ထားသော စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းနေသည့် ကလေးမလေးသည် မှန်ထဲမှနေပြီး သူကိုညိုးကယ်စွာ ပြန်ကြည့်နေ လေသည်။ ဖရက်ဒီဟုသောကောင်လေးနှင့် နောက်တစ်ခါတွေပါက ‘စုဒက်ဒီလည်း ပုံပြောတတ်တယ်’ဟု မျက်နှာလေးမောကာ ပြောနိုင်တော့မည်မဟုတ်သည့်အကြောင်း တွေးနေမိရင်း မျက်ရည်ပဲလာသည်။

ရင်ထဲတွင်စုခဲနေသော မခံချင်စိတ်များသည် ကောင်းကင်သို့အငွေပုံ တက်သွားသလို စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ဟာသွားလေသည်။

ရန်ဖစ်ရန်အရိန်ယူနေကသာ မိဘနှစ်ပါးကိုကြည့်ရင်း မျှော်လင့်
ချက်တောင်ကြီး ကွဲအက်ကာ ပြီသွားသည်။

စုလိုင်သည် ထိန္ဒာကစဉ် မျက်ရည်မကျဘဲ ငိုတတ်ခဲ့သည်။
အသံမထွက်ဘဲ ရှိက်တတ်ခဲ့သည်။

*

‘ဟေ့ မိသက်’

သက်သက်၏ ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဖြန်းခနဲ့ရှိက်လိုက်ကာ တရင်းတန္ထိုးခေါ်လိုက်သည်၊ လူည့်ကြည့်စရာပင်မလို့၊ ထိုအသံကို သက်သက် မှတ်မိသည်။

‘ဟယ် အမာညို’

အမာညိုသည် အသားအနည်းငယ်ညိုပြီး အတန်ငယ်ပိန်သွားဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ရင်းနှီးပွင့်လင်းသောအပြီးလေးကမူ မပြောင်းလဲချေ။ ခေါင်းဆောင်းဖြေဖြေဖြေနှင့်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော သက်သက်ကို ကျေနပ်အားရဖာ ကြည့်နေလေသည်။ သက်သက်သည် ပြဒါးတိုင်နှင့်တကွ ဆေးအစုံထည့်ထားသော လက်တွန်းလှည်းလေးကို လမ်းဘေးသို့ကပ်ကာ တွန်းလိုက်ပြီး မှ အမာညို၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘အမာညိုရယ် မတွေ့ရတာကြာလှပြီ ငါဆီဘာလို့လာမလည်တာလဲ’

‘ဒီလိုပဲဟ နှင်ကရော အိမ်ပြန်တဲ့အခိုက်ကလေးများ ငါဆီလာလည်လို့လား’

အမာညို၏ဘေးတွင် ကျောင်းသူသုံးယောက် ပါသေးသည်။ မိမိလေးကိုတော့ သက်သက်မှတ်မိသည်။ ကျွန်းနှစ်ဦးကိုတော့ မသိချေ။ သူတို့ စုပြုရပ်နေသဖြင့် လမ်းကျဉ်းလေးသည် ပိတ်နေသလိုဖြစ်နေသည်။

‘မာညိုရယ် ခဏနော်၊ ငါ လူနာတွေကိုဆေးတိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်’

သက်သက်က အားတုံးအားနာတောင်းပန်လိုက်သည်။ အလုပ်ချိန်

ဖြစ်နေသဖြင့် အလုပ်ကိုဦးစားပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို အမှာညိုကလည်း နားလည်ဟန်ရှိလေသည်။

‘အေးပါ အေးပါ သွားပါ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးရံကြီးမှာရှိတဲ့ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ အခန်းလေးတွေတော့ ပြောခဲ့ပါဦး’

‘ဒါ ခွဲစိတ်ဆောင်ပဲ မာညိုရဲ့၊ အဲဒီမှာ ဆရာဝန်ကြီးအခန်း’

‘ဟုတ်လား လာ လာ အတော်ပဲ’

အမှာညိုတို့အုပ်စုသည် ဆရာဝန်ကြီးအခန်းထဲသို့ တရာ်းရှုန်းဝင်သွားကလေသည်။ ‘သူတို့တွေ ဘာကိစ္စများရှိပါလိမ့်’ ဟုတွေးရင်း သက်သက်သည် မျက်မှောင်ကလေးကုတ်သွားသည်။ သို့သော် ကြာကြာတွေးချိန်မရပေ၊ လူနာများကို ဆေးပေးချိန်ရောက်နေပြီမို့ လက်တွန်းလှည်းကလေးကို ခပ်သွက်သွက်လေး ဆက်ပြီးတွန်းလာခဲ့သည်။

အခန်းထဲသို့ တရာ်းရှုန်းဝင်သွားကြသော အမှာညိုတို့သည် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ပက်ပင်းတွေသောအခါ အတန်ငယ်လန့်သွားကြသည်။ ကြောင် အအလေးများ ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဟော ဘာလိုချင်လို့တဲ့’

ကြောင်စိစိလေး ရပ်နေသော မဝါကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း မိမိလေးက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိပြောလေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက သူကိုလှည့်ကြည့်သော အခါ မဝါသည် မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် မချိသွားဖြေကလေး ရယ်ပြသည်။

‘အဟမ်း ကျွန်းမတို့က စက်မှုတက္ကသိုလ်ကပါဆရာ၊ အဟမ်း အဟမ်း၊ အဲဒါ သူရင်ဘတ်မှာ အကျိုတ်တွေတော့ ကင်ဆာ၊ အဟမ်း၊ ကင်ဆာဖြစ်မှာ ကြောက်လို့ ခွဲဖို့လို့မလားလို့ လာခဲ့ကတာပါ’

အမှာညိုက ချောင်းတဟန်ဟန်နှင့်ရှင်းပြသောအခါ ကူနှောကြီးမားသော ဆရာဝန်ကြီးသည် မသိမသာပြီးလိုက်လေသည်။ ကျောင်းသူများသည်ဘုမသိဘမသိနှင့် သူအခန်းထဲစွတ်ဝင်လာကြပြောင်း ရိပ်မဟန်ရှိသည်။

‘မင်းတို့ တက္ကသိုလ်ဆေးရံမှာ မပြောူးလား’

‘မပြောူးရင့်’

‘အခု ဆေးရံကြီး အပြင်လူနာဌာနမှာကော့’

‘မပြောူးရင့်’

‘ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလာခဲ့ကြတာလ’
‘ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးရုံးခန်း ဘယ်မှာရှိလဲလို့ မေးပြီးတက်လာခဲ့ကြတာ
ပါ’

ဆရာဝန်ကြီးသည် ပြီးရုံမကတော့ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မေး
လေသည်။ မည်သူ့ထောက်ခံချက် မည်သူ့စွဲစာမှုမပါဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆရာ
ဝန်ကြီးရုံးခန်းထဲ တန်းဝင်ကာ ဆေးရုံလာတက်သော မဝါသည် ပြီးကျကျလေး
လုပ်နေလေသည်။

‘က က၊ မရွှေချော အကျိတ်ကို တစ်ဆိတ်ပြပါဦး’
‘ဟောတော့၊ မပြချင်ဘူး’
‘မပြလို့ မရပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကင်ဆာဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် ကျွန်
တဲ့ သုံးယောက်ပါ စမ်းကြည့်ရမှာပါပဲ’

ရယ်ချင်နေသေးသော ဆရာဝန်ကြီးက ခပ်ငောင့်ပြောသည်။ ဆေးရုံ
စည်းကမ်းထုံးစံတွေကို ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘဲနှင့် ကျောင်းသားမှတ်ပုံတင်
လေးများကိုင်ကာ သူအခန်းစွဲတ်ဝင်လာကြသော မိန်းကလေးများသည် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ မိမိလေး၏ ခြေထောက်သည် တံခါးဝသို့ အလိုလို
လည်ပြီး ဦးတည်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်မတို့မှာ ဘာအကျိတ်မှုမရှိပါဘူး’
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတစ်ယောက်ထဲပါ’
‘ကျွန်မရင်ဘတ်မှာ အကျိတ်ရှိဖို့နေနေသာသာ အသားတောင်မရှိဘူး၊
ဘုရားစူး’

မိန်းကလေးသုံးဦးသည် မျက်လုံးပြား၊ မျက်ဆံပြားနှင့်ငြင်းချက်ထုတ်
ကြသည်။ ပိန်လွန်းသဖြင့် ငါးဖောင်ရှိုးသွဲပင်ရရှိခဲ့သော ခင်စန်းအေးက သူအကျိုး
ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆွဲစွဲကာ ဘုရားစူးကျိုန်ပြောလိုက်ရှာသည်။

‘က က ဒီလိုဆိုအကျိတ်ရှိတဲ့လူက ပြပေါ့’

‘ဟဲ့ မဝါ ပြလိုက်လေ၊ ပြလိုက်’

‘နင်တို့တစ်တွေ ဟိုဘက်လှည့်နေ’

အမာညိုတို့က အူယားဖားယား တိုက်တွန်းကြသည်။ အရေးထဲ မဝါ
က ဈေးကိုင်နေပြန်သည်။ အမာညိုတို့ အားလုံးကိုတစ်ဖက်လှည့်ခိုင်းပြီးမှ သူ့
အကျိတ်ကိုပြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက မဝါကိုစမ်းသပ်နေစဉ် အမာညိုသည်

အခန်းအပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ သက်သက်နှင့်တွေလိုသေးသောကြာင့် ဖြစ်လေသည်။

သက်သက်ကို အမျိုးသမီးလူနာခန်းထဲတွင် တွေရသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် မထနိုင်သောအမျိုးသမီးကြီးတစ်စီး၏ ခေါင်းကို အသာလေးထူမပြီး ကရားလေးနှင့် ရေတိုက်ပေးနေသည်။

‘ပျောက်တော့မယ် အဒေါ်ရောဂါပျောက်တော့မှာ။ ဒီဇော်ဘာ အားကစားကျတော့ ကျွန်ုင်မတို့နဲ့အတူတူ ကန်တော်ကြီးကို ပတ်လျောက်ကြမယ်ဟုတ်လား နော်’

သက်သက်က ခပ်ချင်ချင်လေး ပြောသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကို အိပ်ရာထဲတွင် သက်သက်သာသာဖြစ်အောင် နေရာပြင်ပေးပြီး အတန်ငယ် တွန်းနေသော အိပ်ရာခင်းကိုဆွဲ၍ ဆန့်လိုက်လေသည်။ အမာညိုသည် သူသူငယ်ချင်းကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေးရပ်ကြည့်နေမိသည်။

‘မသက်ရ နှင့်အလုပ်မှာ နှင့်သိပ်ပျော်နေတာပဲလား၊ နှင့်မျက်နှာလေးကို စွင်ပြီးနေတာပဲ’

လူနာအနားမှထွက်လာသော သက်သက်အား အမာညိုက တိုးတိုးလေး မေးလိုက်မိသည်။ သက်သက်သည် အမာညိုပန်ထားသော သနပ်ခါးပန်းဝါဝါလေးများကို လှမ်းကြည့်ပြီး အခက်လေးတစ်ခက် လှမ်းဖြူတ်လိုက်သည်။ ပန်းခက်လေးသည် ဆံပင်နှင့်ပြီးနေသဖြင့် အပွင့်ဝါဝါလေးများ တစ်ဖြူတ်ဖြူတ်ကြွကျသွားကြသည်။ သက်သက်သည် ကြွကျသွားသော အပွင့်လေးများကို နှမှောသလိုင့်ကြည့်ရင်း ပန်းခက်လေးကို မထိတတိလေး ရှိက်နမ်းလိုက်သည်။

‘ငါအလုပ်မှာ ငါသိပ်ပျော်တာပေါ့ မာညိုရဲ့၊ ပန်းမပန်ရတာ တစ်ခုက လွှဲလို့ ငါအကုန်ပျော်တယ်၊ အခုခုံရင် ငါသင်တန်းတက်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ နောက် နှစ်နှစ်ပဲကျွန်ုင်တော့တယ်’

‘ကောင်းပါတယ်၊ နှင့်မျက်နှာ ပြုးပြုးလေးနဲ့ဆိုတော့၊ လူနာတွေလည်း ရောဂါသက်သာတာပေါ့’

‘အေးပေါ့ဟယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ်တိုင် နေမကောင်းတဲ့အခါ စိတ်မကြည့်လင်တဲ့အခါတွေ ရှိတော့ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါလေ ဆေးရုံအရိပ်ကိုနင်းလိုက်တာနဲ့ အဲဒါတွေကို မောစ်လိုက်တယ်၊ ငါတို့အလုပ်က ဝေအနာ အမျိုးမျိုးခံစားနေရတဲ့ ဝေအနာသည်တွေကို ရောဂါသက်သာအောင် တတ်နိုင်ရင်

ပျောက်ကင်းအောင် ပြုစုပေးရတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား၊ ဝေဒနာသည်တိုင်းဟာ ကိုယ်မှာဝေဒနာရောက်ရင် စိတ်လည်း အလိုလို ပင်ပန်းဆင်းရဲကုန်တာပဲ’

‘အေးပေါ့ဟာ၊ ငါတောင် တလောက လေထိုးလို့ ဗိုက်တွေအောင့်တာ၊ စိတ်တို့လိုက်တာအရမ်းပဲ၊ ငါဗိုက်အောင့်နေတုန်း ညီလင်းက သီချင်းဆိုနေလို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး သူကို စာအုပ်နဲ့ကောက်ပေါက်မိတယ်’

အမာညိုကပြောရင်းရယ်လိုက်မိသည်။ သက်သက်က သနပ်ခါးပန်း အခက်လေးကို ဖီရိုပေါ် လုမ်းတင်လိုက်ကာ ခေါင်းညီတ်သည်။

‘အေးပေါ့၊ ဒီလိုလူတွေကိုပြုစုရတဲ့ ဒို့သူနာပြုတွေဟာ ပြီးနေဖို့မလိုအပ်ဘူးလား၊ ဆေးရုံရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ထဲ သောကာ၊ မိသားစု ဒုက္ခအကုန်လုံးကို ရင်ထဲက ခဏထုတ်ပြီး အပြင်မှာချထားလိုက်တယ်။ ကမ္မာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံး အကျေနပ်ဆုံးလူလို ပြီးပျော်ဖျတ်လတ်ပြီး စွင်နေရတယ်၊ ငါတို့က ငါတို့ဒုက္ခ၊ ငါတို့သောကနဲ့ ကြက်နာကြီးလိုဖြစ်နေရင် ငါတို့က တစ်ခါ ပြုစုရတဲ့လူနာက ကြက်နာမကတော့ဘူး၊ ကြက်သေကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့ မာညိုရယ်’

အမာညိုသည် သက်သက်၏ပြီးချိသောမျက်နှာလေးကို ချီးကျျီးစိတ်နှင့် ကြည့်ကာ ရယ်မိပြန်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ထဘီနီဝတ်သူနာပြုလေးတစ်ဦးသည် အခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ဖီရိုထဲမှ ဂွမ်းလိပ်ကို ထုတ်ကာ ဂွမ်းအနည်းငယ်ဖြတ်ယူလိုက်သည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဦးစိတ်တို့’

‘ဘက်ဖိုးက လူနာလော၊ အနာမကျက်ဘူး’

‘ဒို့ လိုက်ခဲ့ရမလား’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ နေပါ၊ ရပါတယ် ဟိုမှာ ဆရာရှိတယ်’

သူနာပြုလေးသည် သွက်သွက်လက်လက် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ အသားပြည့်ပြည့်၊ ဝတ္ထုတ်တုတ်လေးဖြစ်သော်လည်း သွက်လက် ဖျတ်လတ်လှ သော သူ့ဟန်လေးကို အမာညိုကရားစိုက်ပြီး သဘောကျနေမိသည်။

‘နှင့်လက်ထဲကိုအပ်ဖို့ လူနာတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်’

‘ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့’

‘ကိုကိုပေါ့’

‘ဟင် ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သက်သက်က စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့်မေးသည်။ အမာဉ်းသည် နှဲတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်ကာ၊ မျက်နှာစူသွားသည်။ ထို့နောက် မကျေမနပ်နှင့်ပြောသည်။

‘အသည်းကွဲနေလို့ဟော၊ ဟက်တက်ကြီး ကွဲနေပြီး ချစ်သွေးတွေတောက်ခနဲ့ တောက်ခနဲ့ တစ်ကိစက်ကျနေလို့’

‘ဟောတော့’

သက်သက်သည် ရှုပ်ပုပ်ပြောနေသောအမာဉ်းအား မျက်လုံးလေးအစိုင်းသားနှင့်စိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

‘စုလိုင်ပေါ့ စုလိုင်နဲ့သူနဲ့ တွဲနေကြတယ် သိလား’

‘ဟယ် သူတို့ ကြိုက်သွားကြပြီလား’

‘ကြိုက်ရင် တော်သေးတာပေါ့ မိသက်ရယ်၊ ကိုကိုကသာ ကြိုက်တာဟဲ့ စုလိုင်က မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ရပ်ရင်တူတူကြည့်တိုင်း မှန်းတူတူစားတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ရမှာလားတဲ့၊ ကြိုက်ရမှာလားတဲ့၊ သူဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့အချစ်ကိုမှလည်း မယုံဘူးလို့ပြောလိုက်တယ်တဲ့ သိရဲ့လား’

သက်သက်၏ မျက်နှာလေးသည် ဉားသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို ရင်ထဲတွင် တုန်ခါလိုက်မောသွားလေသည်။

ဉားသွားသော လေပြည်အေးက အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ စားပွဲပေါ်ရှုစာရွက်လေးများသည် တဖျပ်ဖျပ်လန်သွားသည်။ အမာဉ်းက သက်ပြင်း ရှိက်လိုက်မိသည်။

‘ဟဲ့ အမာဉ်းက ဒီမှာ၊ ဒို့ကဖြင့် ဘယ်များပျောက်သွားပါလိမ့်လို့ လိုက်ရာနေတာ’

မိမိလေးသည် အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းလေးပြုကာ ကြည့်သည်။ ငိုင်တွေတွေလေးဖြစ်နေသော သက်သက်ကို ရယ်ပြကာ သုံးဦးသားအခန်းထဲသို့ တရန်းရုန်း ဝင်လာကြပြန်သည်။

‘အန္တရာယ်တော့မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခွဲလိုက်တာ ကောင်းတယ်တဲ့၊ သဘက်ခါ အော်ပရေးရှင်းအေးတဲ့၊ နက်ဖြန်ကျရင် မဝါကို ဆေးရုံလာတင်ကြရမယ်’

‘အတော်ပဲ ဒီမှာ သက်သက်လည်း ရှိနေတာ၊ ဓာတ် မိသက် မိမိလေးကို တော့ သိပြီးသားနော်၊ သူက ခင်စန်းအေးတဲ့၊ သူက မဝါလေ သာယာဝတီသူပေါ့ ဂုဏ်ဆရာစံတို့အမျိုး’

သက်သက်သည် ခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ့ ခါယမ်းလိုက်ကာ စိတ်အန္တမ်း များကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမာညိုပြောသော ဆရာတံ၏ အမျိုး ကို လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။ အသားလတ်လတ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့်ယဉ်စစေးလှသော မိန်းကလေးက သူ့ကို ပြီး၍ကြည့်နေလေသည်။ ဆရာတံသည် တောင် သူ လယ်သမားအရေးတော်ပုံကို ဦးစီးခဲ့သော မြန်မာ့မျိုးချစ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သေ နတ်၊ အမြောက်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်ပေါ်များလှသော အင်းလိပ်များကို ဓားနှင့် ထခုတ်ခဲ့သော သူများမို့ လက်နက်ချင်းမယျဉ်နိုင်ဘဲ အရေးတော်ပုံ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရ သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ သတ္တိ၊ သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် နောင်လာ နောက် သားများ၏ နယ်ချုံဆန့်ကျင်ရေး အစဉ်အလာကို ဦးစွာလမ်းခင်းပေးခဲ့သူများ မို့ သက်သက် လေးစားကြည့်ညိုခဲ့ရလေသည်။

‘ဆရာတံကိုတော့ ကျွန်မသိပ်ကြည့်ညိုတာ’

‘မဝါက ဆရာတံရဲ့အမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သာယာဝတီသူမို့ အမာညိုက နောက်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတံရဲ့အရေးတော်ပုံအရပ်မှာ မွေးရတဲ့ အတွက် ကြောင့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာကြံး အသားယူနေရတယ်လဲ’

‘သတ္တိကတော့သိပ်ကောင်းတယ် သက်သက်ရေး ရင်ဘတ်မှာ အကျိုတ်လေးမေးမိတာနဲ့ ကင်ဆာဖြစ်ပါဖြီ သူကိုယ်သူ သေပါတော့မယ်ဆိုပြီး ငိုယို နေလို့ ဆေးရုံကြီးကို တစ်အုပ်ကြီးရောက်လာကြရတာသာကြည့်ပေတော့’

‘ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းနှင့်ပြောသည်။ သက်သက်သည် ဟန် မပျက်လေးလိုက်ရယ်နေရင်း စိတ်ထဲမှ စုလိုင်ကိုသတိရနေသည်။ အကဲခတ် ရခက်ခဲသော စုလိုင်၏ မျက်လုံးညီလေးများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။’

‘ဟေး စတူးဒင့်တွေ စတူးဒင့်တွေ ဘယ်ရောက်နေကြလဲ ဘက်ဆုံးက ပေးရှင်းဆီသွားကြစမ်း’

‘ဟော’

စစ္စတာကြီး၏ အသံကိုကြားရသောအခါ သက်သက်သည် မျက်လုံး လေး ပိုင်းသွားသည်။ အမာညို၏ လက်ကို ညွစ်ကိုင်၍ နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်သွက် သွက်လေးထွက်လာမိသည်။

ခုတင်နံပါတ်ခုနစ်မှလူနာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလိမ့် အော်ဟစ် နေသည်။ ဆရာဝန်၏ အစမ်းသပ်ကိုပင် မခံနိုင်သလို သူ့မြိုက်ကိုလက်နှစ်ဖက် နှင့်ဖိုကာ နိုပ်ထားသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးယိုကျေနေသည်။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေးသည် လူနာကို မစမ်းသပ်နိုင်သေးဘဲ အအော်အဟာစ်အလူးအလိမ့်ရပ်စေရန် ချွေ့မေ့ဖော်ရသည်။ လူနာနှင့်အပြီး သူ့နှုံးတွင် ချွေးစက်များ စီရရီသီးဖော်သည်။

သက်သက်သည် လိုအပ်သည်ကိုကူညီနိုင်ရန် အဆင်သင့်ရပ်ကြည့်ရင်း လူနာကိုအကဲခတ်ကာ ရောဂါကိုမှန်းကြည့်နေမိသည်။ မခံနိုင်မရပ်နိုင် နာကျင်နေပုံကိုထောက်၍ အူအတက်ပေါက်ခြင်းဖြစ်မလား အူပိတ်ခြင်းဖြစ်မလား ဟုစဉ်းစားရင်း စုလိုင်ကိုမေ့သွားသည်။ ကိုကိုကိုလည်းသတိမရတော့၊ အမာညိုတို့ ဘယ်အချိန်ပြန်သွားသနည်းပင် သတိမထားလိုက်မိတော့ ချေ။

*

‘ဟောတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါဖြီ’
မာမီကြီးသည် သူရင်ဘတ်ကိုသူဖိကာ မျက်လုံးကြီးပြုးထွက်လာ
သည်။

ဆရာမလေးသည် မာမီကြီး၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့်သလို
ဖြစ်ပြီး စိတ်ညွှန်သွားသည်။ သူအိပ်ရာတေားရှိတယ်လီဖုန်းမှနေပြီး အိမ်ရှိ လူကုန်
ဖုန်းပြောသမျှကို ဖြတ်နားထောင်နေသောအကျင့်ကို ဆရာမခမျာ သတိထားမိ
သည်မှာ ကြာချေပြီး။ သို့ပါသော်လည်း မတားစုံ မတားသာသဖြင့် ကြည့်နေရ¹
လေသည်။ ယနေ့လည်း ဖုန်းလိုင်းက ကလင်ခနဲ့ မြည်သွားသောအခါ ထုံးစုံ
အတိုင်း ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ နားထောင်သည်။ ခါတိုင်း တိတ်တိတ် ဆိတ်
ဆိတ်နားထောင်သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ဘာများကြားရလေသည် မသိရ
ချေ။ အထိတ်တလန့်နှင့်ထအော်လေသည်။

‘သလ်မာ သလ်မာ တကယ်ပဲလား အဲဒါ တကယ်ပဲလား၊ ငါကို
လာပြောပါဘို့’

မာမီကြီးသည် စကားပြောခွက်ကိုပြန်ချလိုက်ရင်း အော်ဟစ်လိုက်
သည်။ ထိုနောက် အခန်းအပြင်သို့ အမောတကောထွက်သွားသည်။

မာမီကြီး၏အော်သံကြားရသောအခါ စုလိုင်ကလည်း အခန်းထဲမှ
ထွက်လာမိသည်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုင်ကာ စားပွဲတေားတွင်ရပ်နေသော မာမီက
မူ ငိုင်တွေတွေလေးဖြစ်နေလေသည်။

‘မာမီ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကုမ္ပဏီကို ပြည်သူ့ပိုင်သိမ်းလိုက်ပြတဲ့’

စုလိုင်သည် သက်ပြင်းလေး ရှိက်လိုက်သည်။ စိတ်မကောင်းသော လည်း သိပ်ပြီး အထိတ်တလန်မဖြစ်လျေပေါ့။ တစ်နေ့နေ့ဖြစ်လာမည်ဟု မျှော်လင့် မိပြီးသားဖြစ်လေသည်။ မာမိနှင့်စုလိုင်သည် မာမိကြီးလောက်တော့ တိုင်းပြည် အခြေအနေကို မျက်ခြည်ပြတ်နေသူများ မဟုတ်ပေါ့။

‘ဘယ်သူ့ပြောလဲ မာမိ’

‘စုရုံးဒက်ဒီပေါ့’

ဒက်ဒီ အိမ်ပြန်မအိပ်သည်မှာ သုံးလေးသာရှိပေပြီ။ သူ၏နံပါတ် J မှ မွေးသော သားငယ်သည် ချူးချာလှသည်။ မကြာခဏ ဆေးရုံတင်ရလေသည်။ စုလိုင်ကိုသာ သမီးဟုမခေါ်ခဲ့သော်လည်း၊ ချူးချာလှသော ထိုသားငယ်ကိုတော့ ဒက်ဒီသည် တော်တော်လေးသံယောဇ္ဈိုးပုံရသည်။ တော် တော်လေးလည်း အလိုလိုက်ပုံရလေသည်။ အစပိုင်းကတော့ စုလိုင် မခံချင် ဖြစ်ရသည်။ မနာလို ဖြစ်ရသည်။ သို့သော ယခုတော့ စိတ်ကိုလျှော့ကာ မေ့ထားလိုက်လေသည်။ မိဘ၏မေတ္တာကိုလည်း တန်ဖိုးမထားချင်တော့၊ ငမ်းငမ်းတက် ခံယူချင်စိတ် လည်း မရှိတော့ပေါ့။

‘သမီးရုံးဒက်ဒီက တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရတယ်၊ သုံးလေး ရက်လောက် အိမ်ပြန်မလာသေးဘူးတဲ့’

မာမိက လေသံကိုကြီးစား၍၌မအောင်ထိန်းကာ ပြောသည်။ စုလိုင် က နှိုတ်ခမ်းလေးကိုမူးလိုက်သည်။

‘တစ်သက်လုံး ပြန်မလာနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါလား မာမိ၊ ဒီလိုအချိန်မှာ မိသားစု တစ္ထတေးရှိသင့်တာကို သူမသိဘူးလား’

‘သူမှာ မိသားစုတွေများတယ်လဲ’

‘နေပါဘီး နေပါဘီး အဲဒါတွေက ထားပါဘီး၊ ကုမ္ပဏီကို ငါတို့လုံးဝ မပိုင်ရတော့ဘူးလား’

မာမိကြီးက လက်ကိုရွှေ့ယမ်းကာ အော်သည်။ စုလိုင်နှင့်မာမိအတွက် ဒက်ဒီကအရေးကြီးသော်လည်း သူအတွက်မူ ကုမ္ပဏီနှင့်ရပ်ရှင်ရုံးက ပို၍ အရေးကြီးပုံရသည်။

‘ပြည်သူ့ပိုင်သိမ်းပါတယ်ဆိုမှ မာမိရယ် ဝင်ပြီးပိုင်ချင်နေသေးလို့ လား’

‘အမလေးတော် ကိုယ်ကိုးနည်းပါပြီ၊ အဲဒီရပ်ရှင်ရုံးဝယ်တုန်းက ငါစိန်

ဆွဲကြီးကြီးရောင်းပြီးစိုက်ခဲ့ရတာ အောင်မယ်လေး အခုအမြတ်များလာမှ ဆွဲကြီး
ပြန်လုပ်ရမလား စဉ်းစားနေတာ ကုန်ပါပြီ ဟီး ကုန်ပါပြီ'

စုလိုင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်ပစ်၍ထိုင်ချလိုက်ကာ မာမိကြီးကို စိတ်
ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေမိလေသည်။ အသက်ခုနှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီဖြစ်သော
လည်း စိတ်ပုတီးလည်ပင်းဆွဲရန်မစဉ်းစားဘဲ စိန်ဆွဲကြီးဆွဲချင်နေသေးသော
မာမိကြီးသာ ခုနေသေသွားလျှင် သေချာပေါက် ပြောဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စဉ်းစား
နေမိသည်။

‘ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ မာမိရယ် ပစ္စည်းသခိုရ လူသခိုရပေါ့’

‘ဘာသခိုရလဲ အမလေးလေ နည်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်း
က ဘာလို့မငိုတာလဲ မိသဲလ်မာ ဟင် ရှေလျှောက်ဘာနဲ့သွားစားမလဲ’

မာမိကြီးသည် မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ရှိက်လိုက်သည်။ မာမိကြီး
၏မျက်ရည်ကိုမြင်သောအခါမှ စုလိုင်လည်းရှေရေးကိုစဉ်းစားမိတော့သည်။

‘မာမိ ရွှေးပေးထားတဲ့ သမက် ရှိသားပဲ၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတယ်၊
ထက်မြက်တယ်လေ ငွေမရှိရင် ဘူမနေတတ်ဘူး၊ ရာလိမ့်မယ်ပေါ့’

မာမိကမျက်ရည်ရစ်ပဲနေသော်လည်း ခပ်အေးအေးပင်ပြောသည်။ ထို့
နောက် အခန်းထောင့်သို့လျှောက်သွားပြီး ရေဒီယိုဂရမ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ကြည်
လင်အေးမြေသောသီချင်းသံကလေးသည် ငြိမ့်ခနဲတွေက်ပေါ်လာလေသည်။

‘အမလေး မောလိုက်တာ မောလိုက်တာ’

မာမိကြီးသည် သူရင်ဘတ် သူဖိကာ ညည်းညူနေသည်။ စုလိုင်
သည် ဖြူတစ်ဝက် နက်တစ်ဝက်ဖြစ်နေသော မာမိကြီး၏ ဆံပင်ကျားကျားကို
ကြည့်နေသည်။ ခြေထောက်ကို ဆိုင်းချက်ကျကျတွင် လူပ်ယမ်းနေသော်လည်း
သီချင်းသံက စိတ်ထဲသို့မဝင်ချေ။ ရင်ထဲ မောဟိုက်ဟိုက်ကြီးဖြစ်နေသည်။
မတည်မငြိမ့်ဖြစ်နေသော စိတ်များက ဟိုဟိုဒီဒီ ပြီးလွှားနေကြလေသည်။

ပထမဆုံး ပြည်သူပိုင်အသိမ်းခံရသောပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးကို စိတ်
တွက်နှင့်တွက်ရင်း နှုမြောတာသကာ ရင်ထဲတွင်ဟာသွားသည်။ ဒက်ခြီးကို သတိရ^၁
သည်။ ထို့နောက် သူ၏သားငယ် ချူးနာသည်လေးအကြောင်းတွေးမြှုပြန်သည်။
ထိုမှတစ်ခါ ဖျေတ်ခနဲ့ဖြေကိုအမှတ်ရကာ ကျော်ထွန်းညိုကို မြင်ယောင်မြှုပြန်
သည်။ ကျော်ထွန်းညိုက သူကို ပြောင်းလှုံးစွဲလေးများ ချွေကာ ကျွေးသည်
အကြောင်း စဉ်းစားနေရင်း ‘မောလိုက်တာ မောလိုက်တာ’ ဟုအော်နေသော

မာမိကြီး၏ စကားသံက သူနှင့်လုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်နေသလို မွန်းကျပ်လာလေ သည်။

*

အမာညိုသည် ပုံဆွဲစားပွဲလေး၏ ဘေးနှုတ်ခမ်းများကို မှန်းဟင်းခါးဖတ်များနှင့် ဖိကာ သုတ်လိုက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဆော့နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ပုံဆွဲရန် ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အဆောက်အအုပ်များကို ရပ်လုံးကြွဲလာစေရန် အလင်းအမှာင် အရိပ်ကျသည်များကိုပါ ဆွဲရသောအခါ စုတ်တံနှင့် အထပ်ထပ် အခါခါဆွဲရလေသည်။ ထို့ကြောင့် စက္ကာသား ပွဲထမလာစေရန်အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုပြုရလေသည်။

စားပွဲပြားလေး၏ လေးဖက်လေးတန် ကော်ကပ်ပြီးသောအခါမှ အပေါ်ဘက်တွင် စက္ကာကိုဖြန့်ခင်းကာ ရေနှင့်လောင်းချုလိုက်သည်။ ပုံဆွဲ စက္ကာ။ လေးသည် ရေစုံကာ ခုံတွင်ကပ်သွားသောအခါ စက္ကာဘေးသားများကို အဆင် သင့် သုတ်ထားသောကော်နှင့် ဆွဲ၍ ကပ်လိုက်သည်။

‘ပျိုး မိသုကာအဒေါ်ကြီး ရေတွေနဲ့ ဆော့နေပြန်ပြီလား’

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ကျောင်းသားများက မကြားတကြားလှမ်း အော်ကြသည်။ အမာညိုတို့ကျောင်းရောက်စက ဆောက်လက်စအဆောက် အအုံများသည် ပြီးစီးပြီဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်များနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရိုသော အရှေ့ဆုံးမှုအဆောက်အအုံ၏ အပေါ်ထပ်သည် မိသုကာဌာနဖြစ်လာလေသည်။ ပင်မအဆောင်တွင်ရှိစဉ်က ရရှာအခန်းလေးများတွင် ပုံဆွဲခန်းများပြုလှပ်ထား ရ၍ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း မနီးစပ်ဘဲ ပြန်ကဲ့နေသည်။ ယခုတော့ အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးသည် မိသုကာဌာနဖြစ်သွားသည်။ ခုံတံနှစ်မှစ၍ ဆွဲမနှစ်ထိ ပုံဆွဲခန်းများသည် စီရရှိ ဆက်တိုက်ရှိ လေသည်။

‘အမာညို၊ ကျွန်ုတော် ဘာကူပေးရှိုးမလဲ’

‘ပြီးပါပြီ’

အမာညိုက ရေတွေခွဲနေသော ပုံဆွဲစားပွဲလေးကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်နှင့်ပြောသည်။ ပေါက်ကျိုင်းသည် စားပွဲပြားလေးကိုမပြီး ရေစွစ်ကာ ထောင် လိုက်သည်။ ရေခြောက်သွားသောအခါ စက္ကာလေးသည် လေးဖက်လေးတန်မှ ဆွဲဆန့်ထားသလို တင်းနေမည်ဖြစ်လေသည်။ သို့မှသာ စက္ကာသားများ ပွဲတက်

ခုံးတက်ခြင်းမရှိဘဲ အကြမ်ကြမ်ထပ်ဆွဲသောစုတ်၏ ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

‘င်္မား ဒီဇိုင်း စဉ်းစားလို့ပြီလား’

‘ရသေးဘူး၊ စဉ်းစားတုန်းပဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း မရသေးဘူး၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်ဆွဲရမယ်ဆိုကတည်း’

က အိမ်နားက ဓာတ်ဆီဆိုင်ကိုချည်း မြင်နေတာပဲ၊ အသစ်စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး၊

ပါက်ကျိုင်းသည် မြန်မာရိုက်နှင့်တွင်နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ဘောင်ဒရိုလမ်းနှင့်ပြည်လမ်းထောင့်ရှိ ဓာတ်ဆီဆိုင်လေးကိုသာ မြင်ယောင်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘မိမိလေး စဉ်းစားထားတာလေးက ကောင်းတယ်ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင် အမှတ်များမှာပဲ’

အမှာညိုသည် သူ့လက်မှနာရီလေးကို င့်ကြည့်လိုက်သည်။ သုံးနာရီ ခဲ့ကျော်ပေပြီ။ ပြန်ရန် အချိန်တန်ပြုဖြစ်၏။

‘ဟေ့ အမှာညို၊ မပြန်သေးဘူးလား’

မိမိလေးက အခန်းထဲမှုလုမ်းမေးသည်။ ပုံဆွဲခန်းထဲတွင် လူသိပ် မကျွန်တော့ပေ။ စုစုပေါင်း ဆယ့်ခြားကိုယောက်သာရှိသောအတန်းမို့ နိုင်ကတည်းကလည်း လူနည်းလှပေသည်။

‘မဝါတောင် မှာလိုက်သေးတယ်၊ သက်သက်ကိုတွေ့ရင် သူက သတိရန်တယ်လို့ ပြောပေးပါတဲ့’

မဝါနှင့်သက်သက်သည် အတော်လေးအဖွဲ့ကျသွားပုံရသည်။ အမှာညိုက နေ့ကျောင်းသူဖြစ်၍ မဝါက အဆောင်နေသူဖြစ်သည်။ ဘာသာရပ်ချင်းလည်း မတူတော့ နေ့စဉ်မတွေ့ဖြစ်ကြပေ။ သို့သော်လည်း သက်သက်ကို သတိရကြောင်း မိမိလေးမှတစ်ဆင့် မကြာမကြာ လုမ်းပြောတတ်သည်။

အမှာညိုသည် အတန်းထဲပြန်ဝင်လာကာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းလိုက်သည်။ အခန်းအနောက်ဘက်ထောင့်တွင် ကိုစံသိန်းသည် မျက်မှာင်ကြီးကုတ်၍ ထိုင်နေသည်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်ပုံစံကိုစဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံဆွဲစာရွက် အလွတ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အကြံ့ဗာဏ်ထုတ်သလို ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး တင့်ငေ့ဖြာနေလေသည်။

‘ဟေး ဆယ်မိန့်လို့သေးတယ်နော်၊ ကျောင်းမဆင်းသေးဘူး’

ပစ္စည်းများသိမ်းနေသော အမှာညိုအား လုမ်းကြည့်ရင်း ခင်စန်းအေး

က ပြောလေသည်။ အမာဉ်းသည် သူအား မျက်နှာလေးမဲ့ကာ လျှောထုတ်ပြလိုက်သည်။ ပုံဆွဲကိရိယာများကို အံဆွဲထဲထည့်ကာသော့ခတ်လိုက်သည်။

‘ပေါက်ကျိုင်းရော မာဉ်း ဒရောရင်းဘုတ်လေး အထဲသယ်ခဲ့ပေးပါဟာ၊ အပြင်မှာထားခဲ့ရင် ပေသွားမှာစိုးလို့’

ပေါက်ကျိုင်းသည် ခုံလေးကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်မကာ သယ်လာသည်။ သူပါးစပ်တွင် စီးကရက်ခဲ့ထားသည်ကိုတွေ့သောအခါ အမာဉ်းက အလန် တကြားအော်လေသည်။

‘ဟယ် ပေါက်ကျိုင်း အသက်အောင့်ထားနော်၊ ဘုရား ဘုရား ယောင်မှားပြီး အသက်မရရှုလိုက်ပါနဲ့’

ပေါက်ကျိုင်းသည် ခုံကိုအခန်းထောင့်တွင် ထောင်ထားလိုက်ပြီးမှ ပြီးတူးပြတဲ့လှည့်ကြည့်သည်။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ဟု လုမ်းမေးသည်။

‘ဒုံး စီးကရက်ခဲ့ထားပြီးတော့ ထိပ်မှာလည်း ပြာအတောင့်လိုက်နဲ့၊ တော်ကြာအသက်ပြင်းပြင်းရှုမြို့ပြီး ပြာတွေကြွေသွားရင် ဒို့စက္ကာ၍လေး ပေသွားမှာပေါ့’

အမာဉ်းက လေအေးအေးနှင့်ရှင်းပြသည်။ တစ်ချိန်လုံး ဌ်မ်နေသောကိုစံသိန်းသည် ခေါင်းမော်ကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်လေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းကမူ မျက်နှာကြီးရှုမဲ့သွားလေသည်။ ထို့နောက် စက္ကာဖွေးဖွေးလေးကို င့်ကြည့်ရင်းအလန် တကြားထဲအော်သည်။

‘ဟ ခင်ဗျားပြောတာ နောက်ကျသွားပြီ အမာဉ်း၊ ဒီမှာပေနေပြီ’

‘ဟောတော့’

အမာဉ်းသည် ထောင်ထားသော စားပွဲခုံလေးဆီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ ပေါက်ကျိုင်း နောက်ပြောင်ပြောမှန်းသိရှု အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ရှိကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်ကာကျောင်းသူကျောင်းသားတို့၏စိတ်ဓာတ်မှာ တစ်နေရာတွင်တော့ တညီတညာ တည်းတူသည်။ ဆွဲလက်စ၊ ဆွဲခါနီးပုံစံလေးများ စွန်းထင်းပေကျံပြီး ပျက်စီးသွားမည်ကို သေမလောက်ကြာက်ကြသည်။ မှန်းလျှင် လူရိုက်သွားပါ။ ခေါင်းထိုးပေးလိုက်မည်။ ပုံဆွဲခုံလေးကိုတော့ မထိပါနှင့်ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။

အမာဉ်းသည် ရေမခြားက်တခြားက် စားပွဲခုံလေးကို စီးရိမ်စိတ်နှင့် င့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် ပေါက်ကျိုင်းက နောက်နားမှကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ချစ်တယ် အမာညို’

အမာညိုသည် မျက်လုံးလေးပြုးသွားသည်။ ကြားလိုက်ရသော စကားကို မယုံနိုင်သလိုရင်း နှင့်ကြည့်နေသော စဏ္ဍာဖြူဖြူလေးသည် အပြာ ရောင် ပြောင်းသွားသလို ထင်လိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာ၊ ခင်ဗျားမိဘတွေဆီမှာ လာတောင်းရ မလား’

‘ဟောတော့’

အမာညို၏အသံသည် အကျယ်ကြီးထွက်သွားသည်။ မိမိလေးက ထိုးရိမ်သလို လုမ်းမေးသည်။

‘တကယ်ပေသွားလို့လား မာညို’

‘ပေါက်ကျိုင်း၊ ခွေးပေါက်ကျိုင်း၊ မကောင်းဘူး’

အမာညို၏မျက်လုံးထဲတွင် အဖြူရောင် အပြာရောင်များတောက်ပြီး ဝေဝါးနေရာမှ ကတုန်ကယ်ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဟယ် ပေါက်ကျိုင်းရယ်၊ နင်ကလည်း ဆေးလိပ်သောက်ရင် သတိ ထားတာ မဟုတ်ဘူး’

မိမိလေးက ဘုမာသိဘမသိ ဝင်အော်နေသည်။ အမာညို၏ပုံခွဲစဏ္ဍာ။ ပေါ်တွင် အမှန်တကယ်ပင် ဆေးလိပ်ပြောများ ပေသွားသည်ဟု ထင်မိသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းက မျက်စီမျက်နှာပျက်နေသော်လည်း လေ ကို မလျှော့ချေ။ စပ်ဖြူဖြူနှင့် စကားဖာလေသည်။

‘နည်းနည်းလေးပေတာပါ မိမိလေးရာ၊ သူက အလကား ဒေါ်ဖော်းနေတာ’

‘မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီး’

အမာညိုက မျက်စောင်းတအားထိုးကာ ပြောမိပြောရာ မဆီမဆိုင် ပြောလိုက်မိလေသည်။ လူတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးကြားထဲတွင် လူလည်လုပ် ကာ ရည်းစားစကားပြောတတ်သော ပေါက်ကျိုင်းအား တအားဆွဲပြီး ထုရိက် ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်နေလေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အများကြီး’

ပေါက်ကျိုင်းက သံယောင်လိုက်ကာ အော်သည်။ ထို့နောက် ‘ကျွန် တော့ မေတ္တာတွေ’ဟု တိုးတိုးလေး ဆက်ပြောသည်။

အမာညိုသည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ဝန်းခနဲ့ ထခိန်မိလေသည်။ ပေါက်ကျိုင်း ဟူသည့်သွေးတွေ့ပေါက်သည် သူ့ကို မခန့်လေးစားပြောနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ပြောဝေနေသောမျက်လုံးများသည် အခိုးအငွေများထွက်လာသလို ထူးသွားသည်။ ပေါက်ကျိုင်းက သွားဖြွေးဖြေးမျက်နှာချို့သွေးသည်။ ‘အဟုတ် ပြောတာပါ အမာညိုရဲ့’ဟု ထစ်ငြောင့် ဆက်ပြောသောအခါ ပိုဆိုးတော့သည်။ ဒေါသဖြစ်နေသောအမာညိုသည် သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်များပင် ဝင်လာသည်။ ထိုကြောင့် စားပွဲပေါ်မှကောက်မိကောက်ရာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်၍ တအားပေါက်ထည့်လိုက်မိလေသည်။

‘ဟယ် အမာညို’

မိမိလေးက အလန်တကြားအော်လိုက်သည်။ သူ့ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ခုရိပ်ခနဲပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ပေါက်ကျိုင်းသည်၏ခေါင်းကိုင့်ကာ ရှောင်လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားလေသည်။ သူ့နားထင်သည် ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ’

ပေါက်ကျိုင်း၏ချို့စောင်းမှ သွေးများယိုစီးလာသောအခါ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ရယ်နေကြသူများ လန်ဖျုပ်ကုန်ကြတော့သည်။ အုပ်သားအုပ်သား ပိုင်းအံလာကြလေသည်။

‘ဟယ် အမာညိုရယ် နှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

ငိုင်တွေတွေကြီးရပ်နေသောအမာညိုအား ကိုင်လှုပ်ရင်း မိမိလေးက အပြစ်တင်သည်။ အမာညိုပစ်ထည့်လိုက်သော တစ်စုံတစ်ခုသည် စာရွက်ဖော်တုံးဖြစ်နေသည်။ ခင်စန်းအေးက ကတ္တာယင်နှင့်ပြန်ကောက်လာလေသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး သိပ်မများပါဘူး’

ပေါက်ကျိုင်းသည် သူ့ချို့စောင်းကို သူလက်နှင့်အုပ်ကာ ခပ်ပျော့ပျော့ပြောလေသည်။ ကြောကွဲဝမ်းနည်းသောမျက်လုံးများနှင့်အမာညိုကိုလှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

‘လာ လာ ဆေးခန်းသွားရအောင် မင်းကသာ မများဘူးပြောနေ၊ သွေးတွေက တစက်စက်နဲ့ အမာညို ခင်ဗျားမကောင်းဘူး၊ ပြောလေးတစ်စက်နှစ်စက် ပေတာ ဘာဖြစ်တတ်လဲ အချင်းချင်း ဒီလောက်မှ သည်းမခံနိုင်ဘူးလား’

ကိုစံသိန်းက ပေါက်ကျိုင်းကို ခွဲခြားသွားရင်း အမာညိုအား မျက်
စောင်းခဲကာပြောသည်။ အမာညိုသည် အာဆေးထည့်ထားသလို မတုန်မလှပ်ကြီး
ဖြစ်နေလေသည်။ ပေါက်ကျိုင်း၏လက်တွင်ပေနေသော နိုင်ရဲ့သွေးများကို စိုက်
ကြည့်ရင်း၊ ရင်ထဲက တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။ ဒူးများက တဆတ်ဆတ်တုန်လာ
သည်။

‘မာညိုရယ် နှင့်နှယ် လက်ယဉ်လိုက်တာ’

သူတို့နှစ်ဦးတွက်သွားသောအခါမှ မိမိလေးက ပြောမိပြန်သည်။ ခုတိ
ယနှစ် အခန်းထဲမှထွက်လာသောဆရာတစ်ဦးကိုတွေ့သောအခါ လန့်သွား
သည်။ ထို့နောက် ခင်စန်းအေးအား အလန့်တွေားလှည့်ပြောသည်။

‘တော်သေးတယ်ဟဲ ဆရာ မရှိပေလိုတဲ့ ခင်စန်းအေးလိုက်သွားပါဦး
တော်ကြာ ကိုစံသိန်းကြီးက ဆရာဝန်ကို အမှန်အတိုင်းသွားပြောနော်းမယ်
မကောင်းဘူး တံခါးပေါင်နဲ့တိုက်မိတာပါလို့ ပြောချေ သိလား၊ သန်းဆွေလိုင်တို့
ရော၊ မြေမြတ်ရော ဒီအကြောင်း အပြင်မှာမပြောနဲ့နော်၊ ပေါက်ကျိုင်းလည်း ရှက်
စရာ၊ ဒီမိန်းမလည်း မကောင်းဘူး ဆရာတွေသိသွားလည်း ခုက္ခာ’

မိမိလေးက စီမံခန့်ခွဲပြောဆိုနေစဉ် အမာညိုသည် ငုတ်တုတ်လေး
ထိုင်ချုပ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျေလာကာ
ရှိက်၍၍ မိမိလေးက

‘အောင်မာ ခင်ဗျားက ခဲနဲ့လည်းပေါက်သေး ငိုလည်းငိုသေး၊ တယ်
တတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ပေါက်ကျိုင်းကို မှာလိုက်မယ် ဆေးထည့်
ပြီးရင် လာချော့ပါဦး ဒီမှာ ငိုနေတယ်လို့’

အခွေးသမားလေး ခင်မောင်အေးကမြင်ပြင်းကတ်လာသလို အင်္ဂါ
တူး၍ ပြောလေသည်။ ခါတိုင်း ရန်စွာနေကျ အမာညိုသည် ဘာတစ်ခုမှ ပြန်
မပြောနိုင်ဘဲ ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူ၍နေသည်။ ထို့နောက် မိမိလေး၏ လက်
ကို လူပ်ယမ်းကာ ရှိက်သံလေးနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။

‘မိမိလေးရယ် သူသိပ်နာသွားသလားမသိဘူး၊ သွေးတွေမှ အများကြီး
ပဲ၊ လိုက်သွားစမ်းပါ သူ့ကိုလိုက်ကြည့်စမ်းပါ’

*

‘ယူ့ ကို စ အစကတည်းကပြောသားပဲ မချစ်ပါဘူးလို့’

စုလိုင်က ခပ်အေးအေးလေးပြောလိုက်သည်။ အခံရခက်၍ နီရဲသွားသော ယောကျားသားများ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရသည်မှာ ကျေနပ်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။

‘မချစ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ဘာလို့ ဒီနေရာကိုလာရသလဲ’

စုလိုင်၏တတိယမြောက်လူက ပြောသည်။ သူသည် စုလိုင်ထက် ပေါ်လေသည်။ ယခုနှစ်မှ ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်လာသောသူဖြစ်သည်။ ရမ်းမျိုးနှစ်သဖြင့် သူပါးအို့လေးများသည် နီနေသည်။ တောင်ကြီးမှ ရောက်လာသူဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်ဆောင်းကို အပြုးမပျက်ခံနိုင်သည်။ အနေးထည် ဝတ်ထားခြင်းမရှိပေ။

‘ပြောစမ်းပါ မချစ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့တဲ့သလဲ’

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလေသည်။ စုလိုင်က လျှောင်ရယ်လေးရယ်ကာ ပခုံးတွန်းလိုက်သည်။ ဆေးဘက်မှုမြောက်ပင်လေးတစ်ပင်ကိုဆွဲနှုတ်ကာ သူမျက်နှာကို မထိတ်ထိလေး ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။

အင်းလျားပြောသည် ဌ်မ်သက်နေသည်။ နံနက်ရှစ်နာရီခန့်ရီပြီ ဖြစ်သော်လည်း နှင်းမှုန်များက သိပ်သိပ်သည်းသည်းကျေဆဲဖြစ်လေသည်။

‘လပေါ်ကိုတောင် လူတွေရောက်တော့မယ် စိုင်း၊ ယူက ဘာလို့ ဒီလောက် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့အတွေးကြီးတွေ တွေးနေရတာလဲ၊ ချစ်မှတဲ့ရမှာလား’

စုလိုင်က ငွေလည်ကြောင်ပတ်လေး ပြောလိုက်လေသည်။ အမှန်အတိုင်း ‘ပျော်မလားလို့ တဲ့တာ’ဟု မပြောရတော့ပေ။ ဖရက်ဒီက သူ့ကို ဒီလောက် တဲ့တိုးမပြောရန် သင်ခန်းစာပေးထားခဲ့သည်ကို စုလိုင်မမေ့ပေ။ စိုင်းက အံကလေးကြိတ်ကာ စုလိုင်ကို စိန်းစိန်းစားစားကြည့်နေလေသည်။ နိဂုံနိသော ပါးပြောကလေးသည် ပို၍နိကာ နှင်းဆီသွေးလွမ်းလာသည်။ အလိုမကျ ခံပြုးနေသော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည်။

‘စုတို့အိမ်က စိတ်ညွစ်စရာကောင်းတယ် စိုင်း၊ အရင်ကတည်းက ပျောစရာမကောင်းဘူး၊ အခုပိုပြီး စိတ်ညွစ်စရာကောင်းနေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘မာမိကြီးလေ စုမာမိရဲ့ မာမိပေါ့ အသည်းအသန်ကို နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာရောဂါလ’

‘ရောဂါတွေကတော့ ဖုန်း၊ ဆီးချိုလည်းရှိတယ်၊ သွေးတိုးလည်း ရှိတယ်၊ အသက်ကလည်း ကြီးပြီ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ ဥစ္စာရူးတဲ့ရောဂါ’

‘ဥစ္စာရူး’

‘အင်း ဟုတ်တယ် ကုမ္ပဏီနဲ့ရပ်ရင်ရုံကို ပြည်သူ့ပိုင်သိမ်းတယ်လည်း ဆိုရော မာမိကြီးလည်း အိပ်ရာထဲ လဲတော့တာပဲ’

စုလိုင်က စိတ်လိုလက်ရလေးပြောပြကာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်က အိမ်တွင်းရေးများကို မည်သူတစ်စိုးတစ်ယောက်ကိုမျှ ပြောပြလေ့ မရှိပေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရင်ထဲတွင်ကျပ်နေသဖြင့် အတန်ငယ်ချောင်လိုချောင် ဌား ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။

‘အဲဒီအဘွားကို မမစုက သိပ်ချွစ်လား’

‘ဟင့်အင်း’

စုလိုင်က ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်သည်။ မပြောကောင်း၍သာ နှုတ်မှ မပြောလိုက်သော်လည်း ‘သိပ်မှန်းတာ’ ဟု ရင်ထဲမှတီးတိုးလေးပြောလိုက်မိသည်။

‘သွားကြနိုက္ခယ်၊ ကလပ်စ်က ရှစ်နာရီစတက်ရတာ၊ နောက်ကျနေမယ်’

‘မမစုအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် တော်တော်များများကြားရတယ်’

‘ဘာတွေပါလိမ့်’

‘ယောကျားတွေကို အင်မတန် အရှုံးလုပ်တတ်တယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ သူတို့တွေ ရူးသွားကြလား’

ခပ်လျောင်လျောင်လေးပြောသော စုလိုင်အား စိုက်ကြည့်ရင်း စိုင်းသည် မသိမသာလေးအံကြိုတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့ကိုတော့ မစမ်းနဲ့ သိလား၊ ကျွန်တော်က သည်းမခံတတ်ဘူး၊ ပါးကိုက်ရင် နားကိုက်တတ်တဲ့လူမျိုး၊ ကျွန်တော့အဖောက ရမ်း၊ အမောက မြန်မာ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လုံးစိတ်ကြီးတယ်၊ သူတို့ကမွေးလာတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ထက်တောင် စိတ်ကြီးသေးတယ်’

စိုင်းက လေသံအေးအေးလေးနှင့် ကြိမ်းလိုက်သည်။ စုလိုင်သည် ပခံးလေး တွေ့နဲ့ကာ အရယ်ရပ်လိုက်သည်။ လျောင်ချင်ပြောင်ချင်နေသော်လည်း စိတ်

တွင်မူ လေးလေးလံလံကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်လေးနှင့် အဆက်အဆဲ မလုပ်ခဲ့မိရင် ကောင်းသား၊ မတွေ့ခဲ့ရင်ကောင်းသားဟု တွေးမိသည်။ တကယ့် တကယ်တွေ့ပုံလေးကလည်း ရိုးရိုးလေးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရွေးထဲတွင် ရွေးဝယ် ထွက်ရင်း အထုပ်အပိုးများပိုက်ကာထွက်လာသော စုလိုင်နှင့် သူနှင့်တိုက်မိသည်။ စုလိုင်၏လက်ထဲမှ အထုပ်များ ကျကုန်သည်။ သူက ကောက်ပေးသည်၊ တောင်းပန်စကားဆိုသည်၊ စုလိုင်၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ရင်း မိတ်ဆက် စကားဆိုသည်၊ စုလိုင်က ပြီးသည်၊ ရယ်သည်၊ အမည်ပြောခဲ့သည်၊ အတန်း ပြောခဲ့သည်၊ အိမ်လိပ်စာ ပေးခဲ့သည်၊ နောက်တစ်နှစ် သူက အိမ် လာလည်လေသည်။

‘ကဲ ကျောင်းသွားကြစို့’

စုလိုင်က စကားကိုဇ္ဈာတ်ပင်ဖြတ်လိုက်သည်။ နေရာမှ သွက်သွက် ထကာ စိုင်း၏လက်ကိုခွဲထူးတူသည်။ သို့သော် သူက နေရာမှမထပေါ်။

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့ကျောင်းမတက်တော့ဘူး၊ မမစု သွားချင်ရင် သွားတော့’

စုလိုင်ထွက်လာသောအခါ သူသည် သရက်ပင်ရိပ်တွင်တစ်ဦးတည်း ရပ်၍နေရစ်လေသည်။

‘စိုင်းကို အရူးမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါစုနဲ့အဆက်အသွယ် မလုပ်နဲ့တော့၊ စုဆိုလာမလည်နဲ့တော့၊ စုက ချစ်တတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး’

စုသည် ကားထဲရောက်ခါမှ ကားစက်ကိုဆောင့်နှီးလိုက်ရင်း အော် ပြောသည်၊ နှင်းထုထဲမှနေပြီး သူဆီကိုပြေးလာသောသူ့နှာန်လေးကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ကာ လီဗာကိုဖို၍ နင်းလိုက်သည်။

‘စု မမစု’

အော်ခေါ်သံကိုကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်တော့ပေါ်။ ကားစက် ရှိန်ကို တိုး၍မြှင့်လိုက်လေသည်။ စုလိုင်၏ ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးများသည် လေ တိုးပြီး တလွင့်လွင့်ခါသွားသည်။ စုလိုင်၏ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားသည်လည်း တစ်စစ် ကွဲကြေကာ လွင့်ကြနေသလို ကတုန်ကယ်ဖြစ်လာလေသည်။

စုလိုင်သည် ကားစက်ရှိန်ကို မိုင်လေးဆယ်အထိ တင်လိုက်သည်။ လမ်းဘေးမှတိုက်တာအဆောက်အအုံများနှင့်သစ်ပင်များသည် ရိပ်ခနဲ့ ရိပ်ခနဲ့ကျွန်းခဲ့လေသည်။ ဖွင့်ထားသောကားမှန်ပေါက်မှ နှင်းမှုနှင့်နှင့်စက်များက လေနှင့်

အတူ ရုတ်တရက် သဲသဲဝင်လာကြသည်။ အေးစိမ့်နေသော နှင်းမှုန်များက မျက်နှာကိုပက်ဖျွန်းနေသော်လည်း စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင်မူ ပူဇော်လေသည်။

စုလိုင်သည် ကျောင်းဝင်းထဲရောက်သောအခါမှ စက်ရှိန်ကိုလျှော့တော့သည်။ ခရေပင်ရိပ်တွင် ကားကိုထိုးဆိုက်ပြီး ဓမ္မတူများမျက်လုံးမိုတ်ထားကာ အသက်ကို ဝဝ ရှုလိုက်လေသည်။

‘စုလိုင်’

ကျော်ထွန်းညိုက ကားဘားမှရပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ နွမ်းနယ်နေသော စုလိုင်၏မျက်နှာလေးကို စုံစိုက်ကြည့်နေစဉ် မျက်တောင်ကျော့များ ပွင့်လာသည်။ ကျော်ထွန်းညိုကို ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် ခပ်စိန်းစိန်း စိုက်ကြည့်လေသည်။

‘စုလိုင်ရဲ့အမေကပြောတယ် အိမ်ကိုပြန်လာပါတဲ့’

‘မာမိက ပြောတယ် ဟူတ်လား’

စုလိုင်သည် တအံ့တယ်လေးဖြစ်သွားသည်။ မာမိနှင့်ကျော်ထွန်းညိုမည်ကဲ့သို့ အဆက်အစပ်ရှိနေရသနည်းဟုတွေးတော်၍ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုက သက်ပြင်းရှုက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်ုတ် မနေ့ညာက အဆောင်မှာအိပ်တယ် စုလိုင်’

ကိုတင်မောင်ငွေးနှင့်အတူ အဆောင်တွင်အိပ်ပြီး စာကျက်မည်ဟု အိမ်တွင် ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ ကျောင်းစာကို အကြောင်းပြခဲ့သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် စာတစ်လုံးမျှကျက်ရန် ရည်စုံခဲ့သည်လည်း မဟုတ်ပေ။ ကျက်လည်း မကျက်ဖြစ်ပေ၊ ညာနေစောင်းကတည်းက အင်းစိန်းမှ အရက်ပုန်းဆိုင်လေးသို့ ရောက်နေသည်။ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်မော့ရင်း မူးမူးရူးရူးနှင့် ‘စုလိုင်ရေး စုလိုင်ရေးနှင့်အော်နေမိသည်။ အဆောင်သို့ ကိုတင်မောင်ငွေးကတဲ့ပြီး ပြန်ခေါ့ရသည်။ ဒီနေ့မန်ကိုတော့ နိုးနိုးချင်း အိပ်ရာမှ လူးလဲထသည်။ မျက်နှာ မသစ်သေးဘဲ အဆောင် ၁ အဝင်ဝရှိ တယ်လီဖုန်းရုံလေးဆီသို့ပြေးသည်။ စုလိုင်နှင့် စကားပြောရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စုလိုင်နှင့်မတွေ့ခဲ့ရပေ။

‘စုလိုင်ရဲ့အမေကပြောတယ် စုလိုင် မနောက်အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားတယ်တဲ့’

စုလိုင်သည် ကားတံ့ခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။ အတန်ငယ်ပို့က ညျဉ်းသိုးသိုးဖြစ်နေသော ကျော်ထွန်းညိုကို စိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်အေးအေးပင်

မေးသည်။

‘အင်း ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ပြောရခက်နေသလို တုံးဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။

‘စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်နဲ့ စုလှိုင် အဲ စုလှိုင်အသွား အခုလေးပဲ ဆုံးသွားပြီတဲ့’

စုလှိုင်သည် ကားတံခါးကိုနောက်ပြန်မိုကာ ရှတ်တရက်ဇြမ်သက်သွားသည်။ လူက ဇြမ်သက်သွားသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ ဂယက်ထနေ သော ရေပြင်ထဲသို့ နောက်ထပ် ခဲတစ်လုံးထပ်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ် ဂယက်သည် ပလုံးစိတ်ကာ ပွဲက်လောရှိက်သွားသည်။

ခရေပန်းနဲ့က ပျုံမွေးလာသည်။

အပင်ပေါ်မှဖျော်ခနဲကြွေကျလာသော ခရေပွဲဖြာဖြာလေးတစ်ပွဲ သည် စုလှိုင်၏ဆံပင်တွင် ဆော်မျှ ဇြတ္တယ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ လျှောက် မြေပေါ်သို့ကျသွားလေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် စုလှိုင်ကို ဖြေသိမ့်စကား မပြောတတ်ဟန်နှင့် တွေတွေဝေဝေဖြစ်နေသည်။ စုလှိုင် မျက်ရည်ကျလာလိမ့်မည်ဟူသော အထင်နှင့် ငေးကြည့်နေမိစဉ် စုလှိုင်က ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးပြီးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တိုးတိုးလေးပြောသည်။

‘မာမိကြီး သေသွားပြီတဲ့’

*

‘မီသက်ရေ စုလှိုင်အသွားဆုံးသွားတယ်တဲ့’

အမာညိုက အိမ်ဝါ ကုန်းဟစ်လာသည်။ နောက်ဖေးချောင်အထိ ဖြန်းဖြန်းခိုင်းခိုင်းဝင်လာသည်။

‘ဟယ် အဟုတ်လား’

‘သက်သက်သည် ပုစ္န်မြောက်ထောင်းနေရာမှ မော်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားသည်။ စုလှိုင်၏အသွားကို အသက်မည်မျှကြီးပြီးလဲ စိတ်ထဲမှနေ၍ မှန်းကြည့်လိုက်မိသည်။’

‘ကြီးတော့ ကြီးရောပေါ့နော်’

‘ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီတဲ့ဟာ’

‘ဘာရောဂါတဲ့ ဟော ကိုကိုပါလာတာကိုး’

ခံဖြည်းဖြည်းဝင်လာသော ကျော်ထွန်းညိုကို သက်သက်က အခုဗ္ဗ
လှမ်းမြင်ကာ ဝမ်းသာအားရဲ့လေး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထားခို
လေးကို ဆွဲဖိုးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘ဒီအရွယ်သေတာ လူကြီးရောဂါပေါ့ဟာ၊ အဲဒါ သဘာက်ခါ အသုဘာ
ချမယ်၊ နင်လိုက်ပို့ဦးမလား’

သက်သက်သည် ဒူးပေါ်တွင် မေးလေးတင်ကာ ငှုတ်တုတ်လေးထိုင်
ရင်း မျက်မှာ်င်လေးကုတ်သွားသည်။ အလုပ်ချိန်များကို ပြန်စဉ်းစားရင်း အား
မအား စိတ်ထဲမှတွက်ဆနေမိသည်။

‘နွေ့ခင်း နှစ်နာရီချုမှာဟာ၊ ငါတို့တွေ့လည်း လိုက်ပို့မှာ’

‘ပြီးရင် နင်တို့က ကျောင်းပြန်မှာလား’

‘မပြန်ပါဘူး၊ အိမ်ပဲ တန်းပြန်တော့မှာပေါ့။ အဲ နှင့်ကို အဆောင် လိုက်
ပို့မယ်လေနော် ကိုကို၊ ကြံ့တောာကနေ မိသက်ကြီး အဆောင်လိုက်လည်ပြီးမှ
အိမ်ပြန်ရအောင်လေ’

သက်သက်၏ မျက်လုံးလေးများသည် ဖျော်ခနဲအရောင်လက်သွား
သည်။ ကျော်ထွန်းညိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ မီးဖို့ချောင်အဝင် ခါးပန်းလေးတွင်
ထိုင်နေသော ကျော်ထွန်းညိုက ခေါင်းညိုတ်ပြသည်။ မျက်နှာကမူ သိပ်မရွင်လှ
ပေ။

‘ကိုကိုရယ် ပိန်သွားလိုက်တာ’

သက်သက်က ကရာဏာနှင့်ပြောမိသည်။ အမာညိုသည် သူ့အစ်ကို
အား မျက်စောင်းထိုးရင်း သက်သက်၏လက်ထဲမှာငရှတ်ဆုံးကို လှမ်း၍ဆွဲယူ
သည်။ ထို့နောက် တုန်းဒုန်းနှင့် တာအားထောင်းရင်း စူဗစူဗပြောသည်။

‘ပိန်မှာပေါ့ ဟွန်း ချုစ်သည်းကြီး ဟက်တက်ကွဲနေတာကိုး၊ အူတွေရော၊
ကလီောတွေရော၊ ကျောက်ကပ်တွေရော ဖြန်းဖြန်းကွဲ’

‘တော်စမ်း မိညို’

ကျော်ထွန်းညိုက မျက်နှာထားနှင့် ငါးက်လိုက်သည်။ အမာညိုသည်
ခေါင်းလေးပုသွားသည်။ ရှေဆက်မပြောရဲတော့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းလေးကို
အရာပ်ဆိုးလောက်အောင် စူထားလိုက်လေသည်။

‘ဦးလေးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရော သက်သက်’

‘ဖေဖေက ဦးလေးထွန်းလာခေါ်လို့ အစည်းအဝေးလိုက်သွားတယ်၊ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ စုကြတာလေ၊ မေမေကတော့ စိမ်းစားငါးပါ သွား ဝယ်တယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့’

‘သက်သက်အတွက် ချဉ်ပေါင်စွက်ကြော်မလို့လေ၊ နောက်တစ်ပတ် ဆိုရင် နိုက်ဂျူတို့ဝင်ရပြီ၊ ဉာဏ်းသိပ်ဆာတာပဲကိုကိုရဲ့၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်လေး ရှိထားတော့ ထမင်းလေးနည်းရှိရင် စားလို့ဖြစ်တာပေါ့၊ အဆာပြေပေါ့၊ ဘာတွေဥာတွေ ဝယ်မစားနိုင်ဘူး၊ သိပ်ပိုက်ဆံကုန်တာ’

သက်သက်က ငရှတ်ဆုံတဲ့မှုစဉ်ထွက်လာသော ပုစ္စန်မြောက်လေးများ ကိုကောက်၍ ရေဆေးကာ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ အမှာညိုက တဒုန်းဒုန်းနှင့် အားစိုက်ထောင်းရင်း ပုစ္စန်မြောက်တစ်ဖတ်ကောက်စားလိုက်သည်။

‘ဉာဏ်းနည်းနည်းမှုမအိပ်ရဘူးလား’

‘ဘယ်အိပ်ရမလဲ၊ လူနာ အသည်းအသန်ဖြစ်ရင် အိပ်ဖို့သတိတောင် မရဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆိုရင်တော့ ထိုင်လျက်ပိုက်ရတာပေါ့ ကိုကိုရာ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်၏ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းမျက်နှာ လေးကို အမှတ်မဲ့ ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးမှေးမှေးလေးများသည် စုလိုင်၏ မျက်ဝန်းနက်များလို့ အရည်လည်ကာ ညိုယူနိုင်စွမ်းမရှိလှပေ။ သို့သော် ချိချိပျော်ပျော်လေးနှင့် ဖြူစင်အပြစ်ကင်းဟန်က ပေါ်လွင်နေသည်။

‘ကိုကိုရယ်၊ ပိုက်ဆံပေါ်ရင်လေ ဒ္ဓိပြင်နေရာတွေမှာ လူမယ့်အစား ဆေးရုံကိုသာလူစမ်းပါ၊ သက်သက်တို့ဆေးရုံတွေမှာ လူမယ့်သူ တကယ်လို တယ်၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေကို သက်သက် သေသေချာချာပြောပြချင်တယ်၊ ဈေးတွေ ဝင်းပြီး အိန္ဒာတဲ့ဘုရားကြီးကို ထပ်ခါထပ်ခါ ဈေးချာနေမယ့်အစား၊ မှန့်ဟင်း ခါးလေး တစ်ခွက်လောက်တောင် အာသာင်မ်းငမ်းစားချင်လျက်နဲ့ ငွေမရှိလို့ မစားနိုင်တဲ့လူမမာတွေ၊ ဆေးမဝယ်နိုင်လို့ သေနေရတဲ့လူနာတွေကိုလာပြီး ကျွေး စမ်းပါ၊ လူစမ်းပါလို့ပေါ့၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် သက်တော်ထင်ရားရှိရင် လည်း အို ငါ့ရပ်တူကြီးမှာ ဈေးတွေထပ်ခါထပ်ခါနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ လိုနေတဲ့သူ တွေကို ပေးစမ်းပါ၊ ကျွေးစမ်းပါလို့ပြောမှာ သေချာပါတယ် ကိုကိုရာ၊ ခုတော့ လူတွေက ဘုရားဈေးချာမှ နှုံးစီးစာတန်းအကြီးကြီးထိုးပြီး ရေပ်ဆောက်မှ ကုသိုလ် ရမယ် အောက်မေ့နေကြတယ်’

သက်သက်က စိတ်လိုက်မာန်ပါလေး ပြောလိုက်မိသည်။ အမာညိုသည် ပုစ္န်မြောက်တစ်ဆုံးသုက်သွားပြီဖြစ်၍ ရေစိမ်ထားသော ငရှတ်သီးမြောက်လဲ့ကို လှမ်း၍ခွဲယူလိုက်သည်။

‘တစ်နေ့က ဆေးရုံမှာ ယျဉ်ရက်လူနာနှစ်ပေါ်ကိုလောက်လေ၊ တစ်ယောက်က ချမ်းသာလိုက်တာကျိုကျိုတက်၊ တစ်ယောက်ကတော့ ဖွတ်မွဲ၊ ပိုက်ဆံခန်းမရှိတော့လည်း ယျဉ်လျက်ဖြစ်ရတော့တာပေါ့၊ ချမ်းသာတဲ့မိန်းမကြီးကိုလေ ချိုင်ကြီးချိုင်ငယ်တွေနဲ့ပို့လိုက်ကြတာ၊ သစ်သီးတွေကလည်းစုံလို့ ပီရိုလေးနဲ့တောင်မဆုံးဘူး၊ သောက်စရာတွေကလည်းအပြည့်၊ သူ့ဘေးကမိန်းမကတော့ဆေးရုံလာတာက်တာ ရေပူလင်းတောင်ပါမလာဘူး၊ ဘေးကအမျိုးသမီးကြီး စားတာသောက်တာကို တံတွေးလေးတန်ငန်နဲ့ လှမ်းကြည့်လှမ်းကြည့်လုပ်နေတယ်၊ သက်သက်ကလည်း စိတ်ထဲကနေဆုတောင်းနေမိတယ် ကိုကိုရယ်၊ မိန်းမကြီးက စားမကုန် သောက်မကုန်ပို့နေတာပဲ၊ ဟိုမိန်းမကြီးကို လှမ်းပြီး စားမလားမေးပါစေ ပေးပါစေလို့ပေါ့၊ အမလေး၊ ဆုတောင်းရတာသာမောတယ် မပေးဘူး ကိုကိုရေ့၊ သူစားသောက်ပြီးတာတွေကို အိမ်ပြန်ယူသွားခိုင်းတယ်၊ သူက စပါယ်ရယ်နပ်စ် ငှားထားတယ်လေ၊ ညကျတော့ သူ့နပ်စ်ကို သူ့သားသမီးတွေ ရှင်ပြုနားသတုန်းက ဘယ်နထောင် ဘယ်နသောင်း အကုန်ခံတဲ့ အကြောင်းပြောပြနေတာကြားရတယ် ကိုကိုရာ၊ သက်သက်ရင်ထဲမှာလေ ယားကျိုယားကျို့နဲ့ အသံကုန် ထအော်ပစ်လိုက်ချင်သလိုပဲ ခံရခက်လိုက်တာ’

စိတ်ပါလက်ပါပြောနေသော သက်သက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျော်ထွန်းညို၏ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရင်တွင်းမှ နှလုံးသားအလှသည် သူ့မျက်နှာကို လာဟပ်နေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သက်သက်ဟူသောမိန်းကလေး၏အလှကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ယားကျို ယားကျို လုပ်မနေနဲ့၊ ရွှေ တစ်လှည့်ထောင်းဦး၊ ညာာင်းလာပြီ’

အမာညိုက ငရှတ်ဆုံးကြီးပြန်တွန်းပေးသောအခါ သက်သက်သည် ရှက်ပြီးလေး ပြီးလိုက်မိလေသည်။

‘ကိုကိုရေ ဗျိုး ကိုကို’

‘ဟော ညီလင်း’

ညီလင်းသည် အိမ်ပေါက်ဝတွင် ဘောင်းဘီတို့လေးနှင့်ရပ်ကာ အော် နေသည်။ နောက်ဖေးဘက်သို့ငြွှေ့ကြည့်ရင်း သူနဲ့မှချွေးများကိုသုတ်လိုက်သည်။
‘ညီလင်း လာလေ’

‘လာတော့ဘူး မမသက်ရော၊ ချာတို့တွေနဲ့ဘောလုံးကန်နေတာပို့၊ ကိုကို၊ အိမ်မှာ ကိုတင်မောင်ငြေး ရောက်နေတယ်ပျု့’
‘အေးအေး၊ လာခဲ့မယ်’

ညီလင်းသည် တက္ကသိုလ်ရောက်ခါမှ သူငယ်ပြန်နေလေသည်။ လမ်းထဲမှုကလေးများနှင့်ဆင်းပြီး ဟေးလား ဟားလား ဘောလုံးကန်နေတတ်သည်။

‘က သွားဦးမယ် သက်သက်ရော၊ သဘက်ခါအသုဘပို့မယ်မဟုတ်လား၊ လာခဲ့နော်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ပြောပြောဆိုဆို ထပ်နွေားသည်။ သက်သက်သည် ကျော်ထွန်းညို၏ နောက်ကျောကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်မိစဉ် အမာညိုက သူလက်မောင်းကို ဖျော်ခနဲပုတ်လိုက်လေသည်။

‘အောင်မလေး သွားမှသွားပါတော့မလားလို့၊ တကတဲ့ ဒီမှာမိသက်ရဲ့၊ နှင့်ကိုင်ပြောရညီးမယ်’

အမာညိုသည် သက်သက်၏ အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း ဟိုကနဲ့ရယ်သည်။

‘ဘာလဲဟာ’

‘ငါလေ ငါ အဟို နှင်မရယ်နဲ့နော်’

သက်သက်ကို မရယ်နှင့်ဟုပြောရင်း အမာညိုက သူ့ဟာသူ့ရယ်နေသည်။ မျက်နှာလေး နီတွေးလာသည်။ ပြောမည် အရိုန်ပူးလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် အပိုးမသေနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

‘တော်ပြီးဟာ တော်ပြီး၊ မပြောတော့ဘူး ငါရှက်တယ်’

‘ခွေးမ မိညို နှင်ဒါမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့ ပြော’

‘ဟို ရှက်တယ်ဟာ၊ ငါဘယ်သူ့ကိုမှမပြောသေးဘူး’

‘ပြောလို့ ဆို’

‘ငါလေ ငါ’

‘အင်း’

‘ငါလေ ဟီ ဟီ၊ ရည်းစားထားတော့မလို သိလား’
‘ပောတော့’

သက်သက်က မျက်လုံးပြုးသွားစဉ် အမာညိုသည် သူ့မျက်နှာကို
သူ့လက်ဖဝါးနှင့်အပ်ထားလေသည်။ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။

‘အောင်မာ အောင်မာ၊ နှင့်က ဟား ဟား’

သက်သက်သည် ဖြူန်းခနဲ့ရယ်ချလိုက်မိသည်။ ငရတ်ကျည်ပျော်းကို
ညာဘက်လက်တွင် မြောက်ကိုင်ထားရာမှ ပစ်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာကို အပ်
ထားသော အမာညို၏ လက်များကို အတင်းဆွဲဖယ်သည်။ အမာညိုသည် လက်
များ ပြောသွားသော်လည်း မျက်နှာကို ဇွတ်င့်ထားလေသည်။

‘ခွေးမလေး၊ နှင့်ရည်းစားဘယ်သူလဲ၊ မှန်မှန်ပြော’

‘ရည်းစားမဟုတ်သေးပါဘူး’

‘အေး အေး၊ ထားပါတော့၊ နှင့်ရည်းစားလောင်းနာမည်က ဘာတဲ့
လဲ’

‘နှဂါးနိုင်မင်းဟဲ့၊ အသိမှတ်လို့လား’

အမာညိုက နီတွေးနေသောမျက်နှာလေးကို မေ့ကာ ဇွတ်အတင်း
တည်၍ ပြောသည်။ သက်သက်သည် အမာညို၏ မျက်နှာလေးကို အသေအချာ
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မောင်ပေါက်ကျိုင်းဆိုတာလား၊ ဟို တစ်ခါတုန်းကတွေတဲ့ အရပ်
ပိုမြင့်မြင့်လူလေ’

‘အင်းပေါ့’

‘နှင့်ကိုသူက ဘယ်တုန်းက ကြိုက်တယ်ပြောတာလဲ’

‘တစ်လလောက်ရှိခြုံ’

‘ဟယ် မိမာညို၊ နှင့်က တစ်လလောက်အတွင်းပြန်ကြိုက်တော့မလို
လား၊ ခွေးမ’

သက်သက်က မျက်လုံးလေးပြုးကာ ကြိုမ်းလိုက်သည်။ အမာညိုက
မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ မျက်လုံးလေး ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့်ခေါင်း
ကုတ်ကာ အရှုကြောင်ကြောင်လုပ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ ဆင်ခြေကန်သလို ပြော
သည်။

‘အဲဒီတစ်လတောင် မနည်းနေ နေရတာ၊ နှင့်က ကိုယ်ချင်းမှမစာတတ်

ဘဲ၊ ငါက သူ့ကို ကျောက်တုံးနဲ့ပေါက်လို့သွေးတွေတွေက်လာတာလည်း မြင်ရောငါလည်း သူ့ကိုတစ်ခါထဲအရမဲ့သနားပြီး ကြိုက်သွားရော၊ အင်းလေ နင့်ကိုပြောလို့တော့ ဘယ်နားလည်နိုင်မလဲ။ မေတ္တာဆိုတာ သိပ်ဆန်းကြယ်တာ'

ခံစားချက်အပြည့်နှင့်ပြောနေသောအမာညိုအား သက်သက်သည်ပါးစပ်လေး ဟကာ တအုံတဲ့ ကြည့်နေမိလေသည်။

*

မာမိကြီး၏ အသုဘတွင် စုလိုင် မငိုချေ။ ငိုချင်စိတ်လည်း မရှိချေ။ ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်နှင့် အအကြိုအနက်ကလေးဝတ်ထားသော်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်ကား သိပ်မရှိလှုချေ။ သစ်သားခေါင်းထဲတွင် ြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေသော မာမိကြီးကို နောက်ဆုံးင့်ကြည့်ရခိုနိုင်မူ ရင်ထဲတွင်လူပ်ရှားလာသည်။ မာမိကြီး၏ မျက်နှာမှ လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မာန်မာနများသည် အသက်ဝိညာဉ်နှင့် အတူတူတွေက်စွာသွားကြသည်။ သေသူ၏ မျက်နှာထားသည် အေးချမ်းသည် မဟုတ်သော်လည်း ပူလောင်ခြင်းတော့ မရှိတော့ပေါ့။

‘သွားပေတော့ မာမိကြီးရေ’

စုလိုင်သည် မာမိကြီး၏ မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ အေးစက်နေသော နှလုံးသားသည် ထိုအခါကျမှပင် အတန်ငယ်လေး ပူဇော်လာသည်။ မျက်ရည်ကြည့်များ စိမ့်ဝဲလာလေသည်။

မီးသြို့ဟ်ခန်းထဲမှ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသောမီးများသည် မျက်နှာကိုပင်လာဟပ်သည်ဟု စုလိုင်ထင်မိသည်။ မီးစွယ်မီးညွှန်းများကို စုလိုင်ငေးစိုက်၍ကြည့်နေစဉ် မာမိကြီးကို ထိုအခန်းလေးထဲတွန်းကာ သွင်းလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သံတံခါးကို ဂျိုင်းခနဲ့ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုတံခါးပိတ်သံကိုကြားရသောအခါ စုလိုင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွားကာ တုန်ယင်လာသည်။ ‘ဂျိုင်း’ ခနဲ့ပိတ်ချုပ်လိုက်သောအသံက မာမိကြီးနှင့် စုလိုင်ကို ကမ္မားလိုက်ဖြေဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ဟန်ရှိသည်။

‘စု ငိုချင်ငိုလိုက်ပါလား ဘာလို့တင်းထားတာလဲ’

ဖရက်ဒီသည် စုလိုင်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာပြောသည်။ စုလိုင်သည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ မာမိ၏ ငိုသံကို သူ၏ဘေးဘက်မှ ကြားနေရသည်။ ဒက်ဒီသည် မာမိကို ဖေးမထားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

‘တင်းမထားနဲ့ စု’

ဖရက်ဒီက ထပ်ပြောသည်။ စုလှိုင်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များပဲနေသော်လည်း ငိုချင်စိတ်ကား မရှိလှပေါ့။ ငိုမှ တာဝန်ကျေမှုည်ဟုယူဆလျှင် စုလှိုင်ကို တာဝန်မကျေသူအဖြစ်သာ သတ်မှတ် လိုက်ပေတော့ဟု ရင်ထဲမှတွေးနေမိသည်။ သူ့ကိုင့်ချင်လျက်နှင့် တင်းထား သည်ဟု အဘယ်ကြောင့်ထင်ကြလေသနည်းဟု စဉ်းစားရင်း ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေဝနှင့် ထိုင်းမိုင်းလာလေသည်။

‘စုလှိုင်ရေ့’

သက်သက်သည် စုလှိုင်၏ ဘေးသို့ရောက်လာသည်။ အေးစက်နေ သော လက်ကလေးကို တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်း ဖြုတ်ထားသော်လည်း ထဘီအနီ အကျိုအဖြူလေးကိုပင်ဝတ်ထားသည်။ သက် သက်၏ ဘေးတွင် အမာညိုကိုတွေ့ရသည်။ မည်ကဲ့သို့ အားပေးစကားပြောရ မည်ကိုမသိသဖြင့် ဆီးချက်ခန့်ရှိသောမျက်နှာလေးကိုဆောင်ထားပြီး စုလှိုင်ကို ငိုင်၍ကြည့်နေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်’

သူ့အနားသို့လာရိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြသော ကျောင်းသူကျောင်း သားများကို ပိုဝင်းဝါးဝါးကြည့်လိုက်မိရင်း စုလှိုင်ကလေသံလေးနှင့်ပြောသည်။ မဝါသည် စုလှိုင်၏ ဘေးတွင် ငိုင်တွေတွေလာရပ်ရင်း အုတ်ခုံနံဘေးတွင် စွန်းပစ် ထားသောပန်းခွေများကို နှုမြောသလို ကြည့်နေသည်။ သေဆုံးသူအတွက် ရည်ရွယ်ကာ လွမ်းသူ့ပန်းခွေပို့ကြသော်လည်း တမလွန်သို့ခရီး ထွက်သွားသူ သည် ထိုပန်းခွေများကို ယူဆောင်မသွားနိုင်ကြပေ။ နေအိမ်မှ ကြံတောအထိသာ ပန်းခွေများနှင့်အတူလာပြီး သကြံ့ဟ်စက်ထဲဝင်သောအခါ ပန်းခွေများကို ထားခဲ့ရ လေသည်။ ထို့ကြောင့် နံနက်ကမှ မဝါတို့ တကူးတကန့်ဝယ်ပြီးပို့ထားသော ပန်းခွေကြီးသည် မြေပေါ်တွင်မျက်နှာငယ်ယ်နှင့် ကျွမ်းစိုက်ကာ စံပယ်နေလေ သည်။

ရန်ကုန် အသုဘတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကားများလည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

‘ကျွန်းတော်တို့ ပြန်တော့မယ် စုလှိုင်’

လူများကျွဲသွားသောအခါမှ ကျော်ထွန်းညိုက လာရောက်နှုတ်ဆက်

သည်။ တိုင်ကို ခပ်နဲ့နဲ့မိုကာ တစ်ဦးတည်းရပ်နေသော စိုင်းကမူ စုလိုင်ကို ဘာမှ လာမပြောပေ။ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစွေကာ ရီဝေဝေလှမ်းကြည့်နေလေသည်။

မီးလောင်ညျှော့နဲ့သည် လေထဲတွင်ပျုံလာသည်။ မည်းနှုတ်သောမီးခိုး လုံးကြီးများသည် ခေါင်းတိုင်ဝါအန်၍ထွက်လာသည်။ မာမိကြီး၏အသွေး အသား၊ ဆံပင်၊ အရှိုး၊ အသည်း၊ နှုလုံး၊ အကုန်လုံး ပြာသာဝသို့ရောက်ကာ လူ လောကမှပျောက်ကွယ်သွားကြတော့မည်ဟု စဉ်းစားရင်း စုလိုင်သည် စိမ့်စိမ့် အေးလာသည်။ လေထဲတွင်လွင့်မျောသွားသူလို လိုက်မောတုန်ယင်သွားသည်။

သို့သော် မာမိကြီးသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်တော့မဟုတ်ပေ။ လူဘဝ၊ လူလောကတွင် သူ၏အရိပ်ကိုထားခဲ့သည်ဟု စုလိုင်ထင်မိသည်။

‘စရေ ပြန်ကြစိုးတဲ့’

ဖရက်ဒီက ပြောသောအခါစုလိုင်သည် ကားဆီသို့လေးလေးတွဲတွဲ လျှောက်လာသည်။

‘အရှိုးပြာ မယူတော့ဘူးလား ဒက်ဒီ’

‘ဘာလုပ်မှာလဲကွယ်’

ဒက်ဒီက ပင်ပန်းနေဟန်နှင့်ပြောသည်။ ဒက်ဒီက ကားရှေခန်းတွင် ထိုင်ကာ မာမိနှင့်စုလိုင်သည် နောက်ဘက်တွင်အတူထိုင်သည်။ ‘အရှိုးပြာ စောင့်ယူရအောင်’ဟု မာမိက ပြောလေမလားဟု စုလိုင်တွေးမိသည်။ သို့သော် မာမိက ဘာမျှမပြောချေ။ အိပ်မက် မက်နေသူလို ငိုင်တွေတွေဖြစ်နေသည်။

သူသာန်ဝသို့ရောက်သောအခါမှ မာမိသည် နောက်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်ပြင်သို့လွင့်ပါးပြီး တက်သွားကြသော မီးခိုးများသည် တလွင့်လွင့်နှင့် သူတို့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေဟန်ရှိသည်။

‘မာမိ တကယ်သေသွားပြီ စု’

မာမိက စုလိုင်၏လက်များကိုလှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်ကာ တုန်ယင်သော အသံနှင့်ပြောသည်။ မာမိ၏လက်များသည် ချွေးစေးများပျံကာ အေးစက်နေသည်။

စုလိုင်သည် သူ့ကိုကျောခိုင်းကာလျှောက်သွားနေကြသော ကျော်ထွန်းသို့တို့ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သက် သက်နှင့်ကျော်ထွန်းသို့ယဉ်တဲ့ပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ နောက်ဘက်တွင် အမာညိုနှင့်ပေါက်ကျိုင်းကို တွေ့ရသည်။ ပေါက်ကျိုင်းသည် အမာညိုကို င့်ကာင့်ကာနှင့်ကြည့်ရင်း စကားတွေ

ဖောင်အောင်ပြောနေသည်။

‘သူသေပေမဲ့ သူအရိပ်ကျန်ခဲ့တယ် မှမိ’

စုလိုင်သည် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ မှမိက စုလိုင်၏စကား
ကို နားလည်နိုင်ဟန် မတူချေ။ ခပ်ကြောင်ကြောင်လုမ်းကြည့်သည်။

စုလိုင်သည် မှမိကိုမကြည့်ချေ။ ထိုးဆိုက်လာသော ဘတ်စ်ကားဆီ
သို့ အပြေးအလွှားလျောက်သွားကြသော အမာညိုတို့ကိုသာ လုမ်းကြည့်နေမိ
သည်။ သက်သက်၏လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေး လွတ်ကျခဲ့သည်။
သက်သက်က လုညွှေကြည့်ပြီး ပြေးအကောက် ကျော်ထွန်းညိုကလည်း ကုန်း
အကောက်တွင် သူတို့ခေါင်းချင်းတိုက်မိသွားသည်။ ကိုယ့်နှေး ကိုယ်ပွတ်ကာ
ရပ်လိုက်ကြရင်း ကားနောက်ဘက်ပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။

ဦးဆာမိက ကားရှိနိမြင့်လိုက်ကာ မှတ်တိုင်တွင် ရပ်ထားဆဲဖြစ်သော
ဘတ်စ်ကားကို ကျော်တက်လိုက်သည်။ ကားပေါ်တိုးတက်နေကြသော အမာညို
တို့က စုလိုင်ကို မမြင်လိုက်ကြပေ။

‘စုနဲ့မှမိက မှမိကြီးရဲ့အရိပ်ပေါ့’

စုလိုင်က လေသံနှမ်းနှမ်းလေးနှင့်ပြောကာ ဦးခေါင်းကိုနောက်ဘက်သို့
မှုချုပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကို စုမြိတ်ထားလိုက်သည်။ အသက်ကို ပင်ပန်း မော
ဟိုက်စွာရှိက်၍ ရှာရင်းထိုင်းမှုင်းရီဝေလာလေသည်။ ထို့နောက် စိတ်ထဲမှတစ်ဦး
တည်း ဆက်ကာပြောနေမိသည်။

‘မှမိကြီးလိုပဲ စိတ်ထားမတည်ငြိမ်တဲ့ အတွက်းတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်ကြတဲ့ မှမိကြီးရဲ့အရိပ်တွေလေ’

*

‘တိုးတက်နေသော မြန်မာပြည်ခင်ဗျာ၊ တိုးသာတိုး တက်သာတက်၊ မတိုးတက် လိုကတော့ လိုရာခရီးကိုရောက်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဘတ်စ်ကားစပယ်ယာလေးက ဟာသန္ဓာကာ အော်နေသည်။ အမှ ညိုတို့သည် ကားဂိတ်ဆုံး ဟံသာဝတီအရိုင်းမှ စီးလာသူများဖြစ်သော်လည်း အတန်ငယ်နောက်ကျသွားသောကြောင့် ထိုင်စရာနေရာမရကြပေ။ အလယ် လမ်းတွင်ပင် မတ်တတ်ရပ်၍လိုက်ပါလာကြရလေသည်။

‘အသုဘက စည်ကားလိုက်တာနော်’

‘မျက်နှာကြီးတွေကိုးဟ’

သက်သက်၏စကားကို အမာညိုက မျက်နှာလေးမသိမသာမဲ့ကာ ပြန်ပြောသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်မူ သူသာန်အဝကကောက်လာသော စကားပန်း ဖြူဖြူများကို ညာတံမှစ်ကားကိုင်ထားလေသည်။ ပန်းပွင့်ဖတ်ကလေးများသည် လူတိုးသဖြင့် ကြော်များက ညိုယောင်သန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အမာညိုက လွှင့်မပစ်ရက်ပေ။

‘ပန်းခွေတွေ နှမောဖို့ကောင်းလိုက်တာ မိသက်ရယ်၊ တစ်ခွေများ နှင့်ဆီပန်းတွေနဲ့ချည်းလုပ်ထားတာလေ သီလား၊ နှင့် သတိထားမိလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ငါက စုလိုင်ကိုပဲ ကြည့်နေမိတာ’

သက်သက်သည် သူ့ဘားတွင်ထိုင်နေသောအမျိုးသမီးကြီး၏ဆံပင်ကို င့်ကြည့်ရင်းပြောသည်။ သူ့ဆံထုံးသည် ဆံပင်များကို အတွင်းဦးရှုပ်ပွဲး နေအောင် တပင်တပန်းလုပ်ပြီးမှ ဖွေ့ဖြေလေးထုံးရသောဆံထုံးဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံ သပ်ထား သော ဆံပင်ပါးပါးကလေးက ညီညာလျှင် ကိုစွဲမရှိ၊ ယခုတော့ သူ့ခများ ကားတိုး

ရသည်နှင့်ပင် ဆံပင်များက အက်ကြောင်းပေါ်ကာ အတွင်းမှ ဆံပင် ရှုပ်ရှုပ်
ထွေးထွေးများကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်ကို သိပုံမရချေ။

‘အမာညိုက ပန်းသိပ်ကြိုက်တာပဲနော်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် အဲဒီပန်းခွဲကြီး
ကို ကျွန်တော်ကောက်ခဲ့မှာပေါ့’

‘ဟင် ဘာလုပ်ဖို့’

‘သော်ဟော အမာညိုရဲ့ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ ထောင်ထားရအောင်ပါ’

ပေါက်ကျိုင်းက အတည်ပေါက်နှင့်နောက်သောအခါ အမာညိုသည်
ဘာပြန်ပြောရမည်မသိဘဲ ကြောင်အအလေးဖြစ်သွားသည်။ သက်သက်၏ ရယ်
သံကိုကြားရသောအခါမှ စိတ်ဆိုးရန်သတိပြီး ကမန်းကတန်း နှုတ်ခမ်းစုလိုက်
ရသည်။ ထို့နောက် ကယောင်ကတမ်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးကာ မျက်နှာကို
တစ်ဖက်သို့လှည့်ထားလိုက်လေသည်။

‘အမာညိုက သိပ်ပြီး ကလေးဆန်တာပဲနော် ကိုကို’

ကားက စောင်းအကွဲတွင် သက်သက်သည် ကျော်ထွန်းညိုဘက်သို့
ယိမ်းယိုင်သွားပြီး ပုံပိုးပိုးလျမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည်
သက်သက်ကိုဂုံးကြည့်ကာ ပြီးမိသည်။

‘မိညိုနဲ့ သက်သက်နဲ့ ဘာထူးလို့လဲ’

‘ထူးပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ သက်သက်က အခုလူကြီးလုပ်နေရပြီ၊ သူ့လို
ကလေးမဆန်တော့ဘူး’

‘အဟုတ်လား’

ကျော်ထွန်းညိုက ပြီးစပ်စပ်နှင့်မေးသောအခါ သက်သက်က မျက်နှာ
ကို တည်တည်လေးထားကာ အလေးအနက်ခေါင်းညိုတ်၍ပြလိုက်သည်။ သက်
သက် ဟူသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူနာပြုဆရာမလေးဘဝတွင်
မည်မျှရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မည်မျှကြင်နာစွာပြုစတတ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
များကို သူ့အား သိစေချင်လှသည်။

‘လဲမယ် လဲမယ်’

ကားက ရှုတ်တရက်ဘရိတ်ဆောင့်၍ အုပ်လိုက်သဖြင့် သက်သက်
သည် ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်၏လက်မောင်း
ကလေးကို ရှုတ်တရက်ထိန်းကိုင်လိုက်ပြီးမှ ဖျေတ်ခနဲ့ပြန်၍လွှတ်လိုက်လေသည်။

‘အမာညို လာ၊ ဒီသက်မှာ နေရာရပြီ’

ပေါက်ကျိုင်းက အမာညိုအားလှမ်းခေါ်သည်။ သူရရှိသောနေရာကို အခြားသူဝင်ထိုင်သွားမည်ကိုစီးရိမ်ဟန်နှင့် အလျင်ထိုင်ချုပြီးမှ လှမ်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမာညို သူဘက်လှည့်လာသောအခါမှ နေရာမှထပ်ပေးသည်။ အမာညိုသည် နှုတ်ခမ်းစုလျက်သားက ပေါက်ကျိုင်း၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မှ လှမ်းမကြည့်ဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မဟုတ်မှလွှဲရော ဒီပေါက်ကျိုင်းဆိုတဲ့မောင်တော့ ဒ္ဓနမကို ပိုးနေပြီ ထင်တယ်နော် သက်သက်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား’

ကျော်ထွန်းညိုက တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

‘ပိုးပါစေပါ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုလည်း သူများတွေကို ပိုးနေတာပဲဟာ၊’

သက်သက်က သူကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာပင် မကျေမနပ်လေး ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဒ္ဓက ဘယ်သူကိုပိုးလိုလဲ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရုတ်တရက်မျက်နှာနှီးသွားသည်။ ထို့နောက်မှ မသိမသာသက်ပြင်းရှိက်ကာ မချိပြီးပြီး၍ မေးလေသည်။

‘စုလိုင်ကိုလေ’

သက်သက်က မကျေမချမ်းနှင့် ဝမ်းပန်းတန်ည်းပြောလိုက်မိသည်။ စုလိုင်နှင့်ယူဉ်မိတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ဆင့်နိမ့်နေသူလိုခံစားရပြီး အားကယ်ရသည်။

‘ဂျင်မခါနာ ကလေးဆေးရာ၊ ချစ်ဒုက္ခမှတ်တိုင်ခင်ဗျာ၊ ချစ်ဒုက္ခသည် တွေ တိုးဆင်းကြပါ၊ တိုးတက်ကြပါ’

မျက်နှာကို ဇွတ်အတင်းတည်ထားသော အမာညိုသည် ကားစပယ်ရာ လေး၏အသံကိုကြားရသောအခါ ဟက်ခနဲ့ရယ်လိုက်မိလေသည်။ အမာညို ထားတွင်ထိုင်နေသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးသည် စပယ်ရာလေးကို မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းချိတ်လိုက်သည်ကို သတိထား လိုက်မိ၍ ပိုပြီးရယ်ချင်သွားသည်။

‘လူတွေများ သိပ်ပြီးအလှကြိုက်ကြတာပဲနော်၊ အင်းလေ စုလိုင်က လည်း သိပ်လှတာကို’

သက်သက်က ညည်းသယောင်ယောင်ပြောသည်။ သူတစ်ပါး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မစွက်ဖက်သင့်ကြောင်းသိသော်လည်း စကားနာထိုး

ချင်စိတ်ကိုကား တားဆီး၍မရနိုင်ပေ။

‘သက်သက်ရော အလှမကြိုက်ဘူးလား’

ကျော်ထွန်းညိုက စကားလွှဲသည်။ သက်သက်သည် မကားချင် ဟန် ဆောင်ကာ ကားအပြင်ဘက်သို့ငေး၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကားလမ်းဘေးရို ရေမြှောင်းထဲသို့ ကလေးယ်တစ်ဦး မစင်စွန်းချေနေသည်။ ရေမြှောင်းကို ကျော ပေးပြီး ငါတ်တုတ်ထိုင်နေရာမဖြတ်သွားသောကားများကို တစ်စီး နှစ်စီး လက်ညိုး ထိုး၍ရေတွက်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်ကား ဗန်းနှင့်လှန်းထားသော သရက် သီးခြားက်များကိုတွေ့ရသည်။ အမာညို အသည်းစွဲကြိုက်သောအချဉ်ထုပ်များ လုပ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ရေမြှောင်းထဲတွင် ကျမ်းလို့ထိုးနေသော ဓမ္မယင်ကောင်တို့ သည် ထို့နှင့်ထဲသို့လည်း အလည်အပတ်သွားကြမည်မှာ ကျိုန်းသေလှသည်။

‘သက်သက်ကရော အလှမကြိုက်လို့လား’

‘သိပ်ကြိုက်တာပေါ့ ကိုကိုရယ်’

သူ့ဘေးမှတိုးဖြတ်သွားသော စပယ်ရာလေးအား ကိုယ်ကျံ့၍ရှောင် ပေးရင်း သက်သက်က မချိပြီးလေးနှင့်ပြောမိလေသည်။

‘ကဲ ကဲ အလှကြိုက်တာနောက်မှကြိုက် နောင်ကြီးရော ညာဘာက်ဘေး နည်းနည်းကပ်’

စပယ်ရာလေးက ရယ်မောပြောသောအခါ တစ်ကားလုံးပြီးမိကြတော့ သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ရယ်လိုက်မိသည်။ ထို့ ပြင် ရယ်သံကြီးကြီးတစ်ခုကိုလည်း သတိထားမိသည်။

ပေါက်ကျိုင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကားအမိုးပေါ်မှ သံဘားတန်းကို ခိုခွဲထားရင်း လည်ကြီးလိမ်ကာ ကျော်ထွန်းညိုအားလုညွှေ့ကြည့်နေသည်။ ပါးစပ် ဖြေကာရယ်နေသည်။

သက်သက်သည် နှုံးမှချွေးများကို လက်ဖမိုးနှင့်သုတ်လိုက်သည်။ နားမလည်လိုက်သလိုလှည့်ကြည့်နေသော အမာညိုအား ပြီးပြလိုက်ရင်း ‘သက် သက် အလှကြိုက်ရုံတင်မကာဘူး၊ လှလည်း သိပ်လှချင်တာ၊ သိပ်လှတဲ့သူဖြစ် ချင်တာ’ ဟု ရင်ထဲမှပြောနေမိလေသည်။

*

ညွှဲအမှာင်ထုက သိပ်သည်းလှသည်။

ထိုသိပ်သည်နှင်းရှိုင်းလှသော အမှာင်ထူကြီးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို
တဖြည်းဖြည်းဖိုလာသလို ခံစားရရင်း စုလိုင်သည် မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်
လာသည်။

သစ်သားခေါင်းထဲတွင် ြမ်းသက်စွာ လဲလျောင်းနေသော မာမိကြီး၏
မျက်နှာသည် အမှာင်ထဲမှ ဝဲလှည့်ပြီးပေါ်လာသည်။ မပွင့်တပွင့်ဖြစ်နေသော
မျက်လုံးအစုံနှင့်အထက်နှုတ်ခမ်း တို့တက်ကာ ဟနေသောပါးစပ်အတွင်းမှ
ဖြူဖွေးသောသွားများကို မြင်ယောင်လာရင်း စုလိုင်၏ဦးကျောက်တို့သည် အေး
စက်ပြီး မူးမှုင်းလာလေသည်။

‘ဒီနေ့ မာမိကြီးသေတာခုနစ်ရက်ရှိပြီ တချိုလူတွေရဲ့အယူအဆအတိုင်း
ဆိုရင် သေတဲ့လူဟာသေပြီးလို့ခုနစ်ရက်နေမှ သူသေတာ သူသိတယ်တဲ့၊ မာမိ
ကြီးလည်း ဒီနေ့မှ သူသေတာသူသိတော့မယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုသိပြီးတော့ သူ
ဘယ်ကိုသွားမလဲ၊ သေခြင်းရဲ့ဟိုဘက်မှာ ဘာများရှိသလဲ မသိဘူး၊ နတ်ပြည်ဆို
တာ ငရဲပြည်ဆိုတာ တဖွေးသရဲ့ဆိုတာတွေရော တကယ်ရှိသလား’

စုလိုင်သည် သူ့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသော အသုဘမျက်နှာ
ကြီးကို အံကြိတ်၍ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ စုလိုင်ငယ်စဉ်က ပုံတိုပတ်စ
များ မကြားဖူး နားမထောင်ခဲ့ဖူးချေး။ ငရဲခန်းခြောက်၍ ဘုံခန်းမြောက်တတ်သော
ပုံပြင်များကို မကြားဖူးခဲ့သောကြောင့် ငရဲပြည် နတ်ပြည်ဆိုသည်များကိုလည်း
အယုံအကြည်သိပ်မရှိလှပေ။ အမာညိုနှင့်သက်သက်တို့က တဖွေးသရဲ့ဆိုလျှင်
အသံကြားရုံနှင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထ၍ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကြောက်တတ်
ကြသော်လည်း စုလိုင်ကမူ ကြောက်စရာဟုပင် သဘောမထားခဲ့ချေး။ သို့သော်
ယခုတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရုံး၊ မှန်းတီးသလို ခံစားရပြီး ရင်ထဲတွင်
စိမ့်အေးလိုက်မောလာလေသည်။

‘တဖွေးသရဲ့ဆိုတာမရှိနိုင်ပါဘူး၊ အလကား စွဲလမ်းယုံကြည်နေတာ
တွေပါ’

စုလိုင်သည် စိတ်ထဲမှ ဗလုံးဗတ္ထုးပြောနေမိရင်း အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှ
မီးကို လှမ်း၍ဖွံ့ဖြိုးလိုက်သည်။

ဖြူနှုန်းခနဲလင်းသွားသောအလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိများပြောဝေသွား
သော်လည်း အတန်ငယ်အသက်ရှုံးချောင်သွားသလိုခံစားရလေသည်။

ပန်းနရောင် ဓာတ်နှုန်းခါးများသည် လေပြည်လေည်းဝယ် ဝဲလွင့်နေ

ကြသည်မှအပ တစ်ခန်းလုံးပြိုများသည်။ စုလိုင်၏လက်များသည် အေးစက်နေသော်လည်း နဖူးပြင်တွင်မူ ချွေးများစို့နေသည်။ စုလိုင်သည် လက် သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍ပြိုများသက်နေရင်း အသက်ကိုမျဉ်း၍၏နေမြတ်လေသည်။ သူလှပ်ရားလိုက်လျှင် တစ်စုံတစ်ခုက လာရောက်ဖို့တော့မည်ဟု ထင်မှတ်နေရင်း လှပ်လိုက်ရမည်ကို ကြောက်ချုံးဝန်လေးနေသည်။

‘စု ဘာပြောလိုက်တယ်၊ စုနဲ့မှမိက မှမိကြီးရဲ့ အရိပ်တွေဟုတ်လား’

မှမိ၏အသံကို ကြားယောင်လာပြန်သည်။ မှမိသည် စုလိုင်၏ စကားကို နားလည်ဟန်မတူဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်နေခဲ့လေသည်။

စုလိုင်သည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချေကာ ဆုပ်ထားသောလက်ချောင်း လေးများကို ဖြေလျှော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်နေရာမှလူးလဲထထိုင်လိုက် သည်။ တစ်စုံတစ်ရာချုပ်ကိုင်ဖို့မှုကို မခံစားရသောအခါမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ အသက်ကိုတစ်ဝကြီးရှုကာ နဖူးပြင်မှချွေးများကိုသုတေသန စားပွဲ ပေါ်မှလက်ကိုင်ပဝါလေးကို လုမ်း၍ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ လက်ကိုင်ပဝါ အောက်ရှိ စာအိတ်အပြောရောင်လေးသည် စားပွဲအောက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် စုလိုင်၏အမည်ကို လုပိုင်းစက်သောလက်ရေးနှင့် ရေးထား သည်။ စာကိုမဖတ်ရသေးသောကြောင့် မည်သူဆီမှ စာနည်း စုလိုင် မသိသေး ချော်။

‘သေခြင်းဆိုတာ ပြီမ်းချမ်းခြင်းလား၊ ဝေဒနာအပေါင်းမှ လွန်မြောက် ခြင်းလား၊ အခုဘဝနဲ့ နောက်ဘဝကြားမှာ ဘာရှိသလဲ၊ နောင်ဘဝဆိုတာရော တကယ်ရှိပါမလား’

ကြမ်းပေါ်မှ စာအိတ်ပြောလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း စုလိုင်သည် ဆက် ၍ တွေးနေမြတ်ပြန်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို အေးစက်တုန်ယင်နေသော လက် ချောင်းလေးများနှင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း နဖူးပြင်မှချွေးများကို သုတေသန ရှုတ်ခြည်းမေးလျှော့သွားလေသည်။

‘သေခြင်းဆိုတာ ဝေဒနာအပေါင်းက ချုပ်ပြီမ်းရာလို့ပြောကြတယ်၊ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝေဒနာအပေါင်း စုပြီးခံစားရတာပါ၊ သေတယ် ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ဝိညာဉ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ဒီကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို စွန်းသွားနိုင်တာမှမဟုတ်တာ၊ မခံနိုင်လွန်းမှ တွယ်လို့ ကပ်လို့ မရလွန်းမှ တွက်သွားရတာ၊ သေခြင်းဆိုတာဟာ အဆုံးစွန်းသော ဝေဒနာအပေါင်းကို

အသက်ရှင်လျက်မခံစားနိုင်တော့လို့ မခံနိုင်လွန်းလို့ ဝိညာဉ်လေး လွန့်စဉ်ထွက်သွားရတာပါ၊ ဟုတ်တယ်၊ မာမီကြီးလည်း မသေခင် ဘယ်လောက်တောင် စေအနာတွေခံလိုက်ရမယ်မသိဘူး၊ မအေးတင်ပြောတော့ လက်ချောင်းတွေ ကုပ်သွားသတဲ့ မျက်ဖြူကြီးလန်သွားသတဲ့၊ ပါးစပ်ထဲက အရည်တွေ ဒါး ဒါး ဘုရား၊

စုလိုင်သည် မတစဖူး ဘုရားတလိုက်ရင်း မျက်စိကို တအားမိုတထားလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ စန်စန်ကြီးလဲလျောင်းနေသော မာမီကြီး၏အသွင်ကို မြင်ယောင်လာပြန်သဖြင့် ‘အား’ခနဲအော်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှ ခုနှစ်ဆင်းလိုက်မသည်။

‘ညည်းအမေက ငါသမီး၊ ညည်းက ငါမြေးပဲအော့’

သစ်သားခေါင်းထဲတွင် အစန့်သား အိပ်နေသော မာမီကြီးက ရှတ်တရက်လှမ်းပြောလိုက်သလို ထင်လိုက်မိရင်း စုလိုင်၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ ချုစ်ခြင်းမေတ္တာကို တောင့်တကာ ဟာနေသောရင်ထဲသို့ ကြောက်ခွဲခြင်း နှင့် ချောက်ချားခြင်းတို့သည် ဝရန်းသုန်းကား တိုးဝင်လာကြလေသည်။

စုလိုင်သည် အခန်းထဲမှပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။ စကြိုလမ်းလေးသည် ပြာမိန်သောမီးပွင့်လေးအောက်ဝယ် ရီဝေမှုန်မွားနေသည်။ မာမီကြီး၏ အခန်းဘက်သို့လှမ်း၍ကြည့်မိသောအခါတွင်ကား စုလိုင်သည် နောက်ဆုတ်၍ သူ့အခန်းထဲသို့ သူပြန်ပြီး ခုန်ဝင်လိုက်မိပြန်သည်။ ပိန်းပိတ်အောင် မူားနေသော အခန်းလေးရောမှဖြတ်၍သွားရန် သတ္တိမရှိသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

‘မအေးတင် မအေးတင်’

စုလိုင်သည် အော်၍ခေါ်လိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ့ အော်၍ခေါ်သည် ဟုထင်သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် အသံတိုးတိုးသာထွက်သည်ကို ဂရမပြုမိပေါ်။

‘မာမီ ဒက်ဒီ အို လာပါ စုဆိုကို တစ်ယောက်ယောက်လာကာပါ’

စုလိုင်သည် အသံသံသံလေးနှင့်အော်နေရင်း အခန်းတွင်းရှုရှိသွေ့မျှ မီးတို့ကို အကုန်လျောက်၍ အပြေးအလွှား ဖွင့်လိုက်မိသည်။ ထိန်လင်း တောက်ပသော မီးရောင်များအလယ်တွင်ရောက်နေသောအခါမှ အတန်ယ် လုံခြုံသွားသလို ခံစားရသည်။ မာမီကြီး၏ အသုဘာမျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်မိုးမည် စိုးသဖြင့် မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် ကြောက်၍နဲ့နေသည်။ ပြုးကျယ်သောမျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ကာ အသက်ကို ကယောင်ကတမ်း ရှိက်၍မှနေမိလေသည်။

‘ငါ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ၊ ဘာများကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ သေ

တဲ့လူဟာ ကြောက်စရာလား မဟုတ်ဘူး၊ သေတဲ့လူဆိုတာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကြောက်နေတာ သေခြင်းကိုကြောက်နေတာ၊ မသေခို ခံစားရ တဲ့ ဝေအနာတွေကိုကြောက်နေတာ၊ ဟုတ်ပါဘူး ဝေအနာဆိုတာ မသေခိုတော့ ခံစားရမှာပါ၊ အို ဒီမျက်နှာကြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းကြီးက ဘာလို့တိုတက်သွားရ တာလဲ၊ သွားတွေကလည်း ပေါ်လို့ မျက်ခုံးမွေးကြီးကလည်း ဆွဲထားလိုက်တာ မည်းလို့ နက်လို့ ထင်းလို့၊ ဘယ်သူများဆွဲပေးလိုက်တယ် မသိဘူး၊ လောဘ ဒေါသ မာနဆိုတာတွေဟာ အသက်ဝိညာဉ်ဆိုတာနဲ့ အတူတူ ကပ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ အသက်ဆိုတာလည်း ထွက်သွားရော မာမိကြီး မျက်နှာကြီးဟာ အေး စက်ပြီး ဌိမ်သွားရော၊ အို တစ်မျိုးကြီးပဲ့ပါ

စုလိုင်သည် နံရုကိုကျောမိကာ ကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ယောက်ယက်ခတ်နေသောအတွေးများကို ဆွဲ၍စုရင်း စိတ်ကိုပြန်လည်ဌိမ်သက် အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။ နဖူးပြင်တွင် စီးကျေနေသောချွေးများကို အကျိုးလက် မောင်းနှင့်ပွုတ်သုတ်လိုက်သည်။ ထိန်ထိန်လင်းနေသော အလင်းရောင်အောက် တွင်ကား သေဆုံးပြီးဖြစ်သော မာမိကြီး၏ သဏ္ဌာန်ကို စဉ်းစားမိသော်လည်း အမှာ့င်ထဲကလောက် ကြောက်ရုံလိုက်မောခြင်း မရှိတော့ချေး။

ကြမ်းပေါ်သို့လွင်ကျေနေသောစာအိတ်ပြာလေးကို ယခုမှပင်သတိထား မိတော့သည်။ စိတ်အာရုံပြောင်းမှပြောင်းစေတော့ဟု လုမ်း၍ကောက်ယူကာ ဖွင့် လိုက်သည်။

စုဆိုတဲ့ မမစု

သိပ် စိတ်ညှစ်နေလား။ စိုင်းလေ စုအနားကိုလာပြီး အားပေးချင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်လည်းမပိုင် ဆိုင်လည်းမဆိုင်တဲ့တာဝမ့် လက်နှိုင်သာ ချေနေရပါတယ် စုရယ်။ သေဆုံးခြင်းဆိုတာ ထာဝရခွဲခွာခြင်းပါ။ အသွားဖြစ်သူနဲ့ထာဝရခွဲခွာလိုက်တော့ စုဘယ်လောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ စိုင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာ ..

စိုင်းစက်သောလက်ရေးလေးများကို စုံစိုက်ကြည့်နေရင်း စုလိုင်ခေါင်း ထဲတွင် ရီဝေမှုနှုန်းမှုံးလာပြန်သည်။

‘သေခြင်းဆိုတာ ထာဝရခွဲခွာခြင်းတဲ့၊ ဟုတ်သားပဲ၊ မာမိကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ထာဝရ ကွဲကွာသွားပြီပဲ၊ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး ရှင်းသွားပြီ လွတ်သွားပြီ။ အို ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုကြီးလဲကွယ်၊ မရင်းသလို မလွတ်သလို၊ အိုကွယ် အရိပ်ကြီး

လွမ်းနေတယ် မှန်းတယ်'

စုလိုင်သည် စာရွက်ပြာလေးကိုပစ်ချကာ ငေးနေ့မိလေသည်။ နောက် တစ်နေ့မနက် မအေးတင်ရောက်လာသောအခါ တစ်ခန်းလုံး ရှိရှိသမျမီးတို့ကို အကုန်ဖွင့်ကာ ကြမ်းပေါ်တွင်အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသောစုလိုင်ကို တာအုံတည့်တွေ့ရသည်။

‘ဘယ် စု’

မအေးတင်သည် စုလိုင်ကို ကမန်းကတန်းမွေထူလိုက်သည်။ စုလိုင် ၏ ကိုယ်သည် ခြစ်ခြစ်တောက်အောင် ပူနေလေသည်။

‘မအေးတင် လား’

စုလိုင်က တိုးတိုးလေးမေးသည်။ အားတက်သွားသလို ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ပြီးလိုက်သည်။ စိုးရိမ်တဗြီးကြည့်နေသော မအေးတင်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ငိုသံလေးနှင့်ပြောသည်။

‘ညကြီးကလည်း ရည်လိုက်တာ ကြာလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ည စုနဲ့လာအိပ်ပါ၊ စုနဲ့လာအိပ်ပါနော်’

*

‘စားတဲ့နေရာ အိပ်တဲ့နေရာ အစစအရာရာ မိမ်ခံနေတဲ့ မိမ်ခံအရင်းရှင်လူတန်းစားတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မွေရာ အထပ်ထပ် ဂုမ်းစောင်အထပ်ထပ်နဲ့ မိန်းနေတဲ့လူတွေရဲ့ဘဝနဲ့ ခြိုစရာစောင်မရှိလို့ ဂုဏ်အိတ်ခြံးပြီး ကျွေးနေရတဲ့သူတွေ ရဲ့ဘဝကို ညီပစ်ရမယ် သိရဲ့လား’

တင်ထွန်းမောင်သည် စားပွဲကိုလက်သီးနှင့်ထူလိုက်သည်။ သစ်သားစားပွဲ ခနော်နှီးခနော်နဲ့လေးပေါ်ရှိ သံပရာရည်ခွက်သည် ယိုင်လဲတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၍ ညီလင်းက ကမန်းကတန်း လုမ်း၍ဖမ်းကိုင်လိုက်ရလေသည်။

‘နိုင်ငံမှာ ဘယ်လိုရန်တွေ ပတ်လည်ဗိုင်းနေသလဲ၊ နှင်းပြားတွေ ဘယ်လောက်အဖိနိပ်ခံနေရသလဲ၊ ဒါတွေကို မင်းမြင်စမ်းပါ၊ တွေးစမ်းပါ၊ စဉ်းစားစမ်းပါ ညီလင်း၊ ဒါတွေကို စဉ်းစားဖို့ ကာကွယ်ဖို့ မင်းမှာလည်းတာဝန်ရှိတယ်၊ ငါ့ မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်၊ နိုင်ငံသားတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်’

စားပွဲပေါ်တွင် ကန်စိုးပွင့် ဖြူဝါဝါလေးများ ကြွေကျနေသည်။ ဦးယမ်းဘီလူး၏ အအေးဆိုင်သို့လာတိုင်း ညီလင်းညီသည် ထိုစားပွဲလေးတွင် ထိုင်နေ

ကျဖြစ်သည်။ အမိုးအကာနှင့်ကင်းလွတ်ပြီး သဘာဝအလင်းရောင်အောက်တွင် ထိုင်ရသည့်မှာ နှစ်သက်စရာကောင်းသည့်အပြင် ကန္ဓိးပင်ကြီးသည် နေရာင် ကိုလည်းကောင်း၊ မိုးစက်မှုနှင့်များကိုလည်းကောင်း၊ အတော် အကာအကွယ် ပေးသည်။ ကန္ဓိးပွင့်ချိန်တွင် သူ့စားပွဲပေါ်သို့ကြောင့်ကျလာသော ကန္ဓိးပွင့် ကလေးများကိုကောက်ရင်း တစ်ပွင့် နှစ်ပွင့် ရေတွက်နေမိတတ်သည်မှာ သူ့ အကျင့်ဖြစ်သည်။

ညီလင်း၏ ေးတွင်ထိုင်နေသော စွဲသူရို့ကူမှ တင်ထွန်းမောင် ပြော သမျှ တစ်လုံးမှနားထဲဝင်ဟန်မရှိချော်။ သူ့ရှုံး လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို သတိရ ဟန်မတူ၊ တစ်ဖက်စားပွဲမှ မိန်းမလှေလေးနှစ်ဦးကိုသာ အငေးသားကြည့်နေ သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကား ခေါင်းချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ တွတ်ထိုးနေသော အတွဲ ကလေးနှစ်တွဲထိုင်နေသည်။ ဖျော်ရည်ခွက်ကိုပင် တစ်ခွက်စီမသောက်၊ ဝေးနေ၍ ထင်သည်။ တစ်ခွက်ထဲတွင်ပင် စုပ်တံနှစ်ချောင်းတပ်ပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အတူတူသောက်ကြသည်။

‘အေးကျလိုက်တာနော်’

ခပ်နောက်နောက် ကျောင်းသားတစ်ဦးက အံကြိုတ်သံနှင့်မကား တကြားပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘အခု ကျောင်းသားအများစု ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ စာအုပ်ကလေးတွေ ကိုင် ကျောင်းလာ၊ အတန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေကို စတ္တာမြှားနဲ့ပစ်၊ မျက်လုံး ကျွတ်အောင်ငမ်း၊ ဦးချုစ်ဆိုင်ထိုင်၊ ပြီးတော့ပြန်၊ ဒါဟာ ငါတို့တာဝန်တွေလားကွ ဟော ပြောစမ်းပါ ငါတို့အလုပ်ဟာ ဒါအကုန်ပဲလား၊ ကဲ ကြည့် စွဲသူရို့ဆိုတဲ့ ကောင် ကြည့်စမ်း၊ ရုံးနှင့်သမာပတ်ဝင်စားနေလိုက်တာ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ကဗျာစပ်နေ တယ် သိလား၊ သူစပ်နေတဲ့ကဗျာကို ငါ ဒီကနေတောင်လှမ်းဖတ်နိုင်တယ်’

‘ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဗျာ’

ညီလင်းညီ့က မြောက်ပေးလိုက်သည်။

‘အဟမ်း ဒီလိုက္ခ တင်ထွန်းမောင်၊ စကားတော်ရုံးဖောင်လို့ ရန်မစောင်နဲ့ တဲ့၊ အဲ နောက်ပြီး အဲ ယဉ်တက္ကာ့ထိပ်ခေါင်၊ အလုမှာ မယ်သူ့ယောင်သို့၊ အဲ အလုမှာ မယ်သူ့ယောင်သို့၊ အဲ ရိုးဂေါင်ဂင်နဲ့ တဲ့’

‘ဘာဗျာ’

ညီလင်းညီ့သည် သူနှစ်းကိုသူရို့က်လိုက်မိသည်။ မသိမသာနားစွဲ့

နေသာ မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် ရတ်ခြည်းနှုတ်ခမ်းစူသွားသည်။ သူတို့ကို ယခု ထက်တိုင် တမ္မားမေးကြည့်နေသာ နွေသူရိန်ကို ဆောင့်ခနဲ့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကြလေသည်။

‘အဲ ဗျာ’

နွေသူရိန်၏ပါးစပ်မှ ယခုမှုပင်အသံထွက်လာတော့သည်။ အလှ အိပ် မောကျနေရာမှ မျက်စောင်းလက်နက်စူးစုံရရလေးနှင့်အနီးခံလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘တတ်နိုင်ဘူးလေကွာ၊ ဒါ ကဗျာဆရာမှုမဟုတ်တာ၊ ရှာတတ်သမျှ ကာရွန်ပဲ ရှာရတာပေါ့’

တင်ထွန်းမောင်က ဆင်ခြေလဲနေသည်။ ညီလင်းညီကမူ တဟားဟားရယ်နေမိသည်။ ဘာမှမသိလိုက်ဘဲ အုံကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသာ နွေသူရိန် ကြည့်ရင်း ရယ်ရှိန်မသတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ နွေသူရိန်က သက်ာမကင်း ဖြစ်လာဟန်နှင့်မေးသည်။

‘ဟောဖြစ်ကြတာတုံးကွဲ’

‘ကဗျာစပ်ကြတာပါ၊ ကဗျာဆရာလေး နွေသူရိန်ကို အားကျပြီး ကဗျာ စပ်ကြတာပါခင်ဗျာ’

တင်ထွန်းမောင်က ပြီးရယ်၍ပြောနေစဉ် မိန်းမလှလေးနှစ်ဦးသည် ဆတ်ခနဲ့ ထသွားကြလေသည်။

‘စပ်ပါလားကွာ၊ စက်ရုံထဲက အလုပ်သမားကြီးအကြောင်း၊ လယ်သမားကြီး ပိုးထိတဲ့အကြောင်း၊ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ပုသားလေး ကျောက်သင်ပုန်းကျကွဲလို့ ငိုနေတဲ့အကြောင်း၊ ပြည်သူ့ကြားက ကဗျာတွေရေးစမ်းပါ၊ ဘတ်စ်ကား စီးတာ တိုးတာ ကျပ်တာ အိုကွာ အများကြီး၊ ခုတော့ကွာ၊ တစ်ခါလာ ကောင်မလေးလှတာ၊ နောက်တစ်ခါလာ ကောင်မလေးချောတာ၊ ဟောနောက်တစ်ခါ သစ်ချိုက်ကြွေ လေတိုက်၊ လသာ၊ ကြယ်ရောင်ဖြာ၊ မင်းစပ်နေတာ ဒါ အကုန်ပဲလားကွဲ’

‘အေးဗျာ ဒါအကုန်ပဲ၊ ကျွန်ုတ်တော်က ဒါပဲသိတာပဲဟာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ပုကို ကျွန်ုတ်မှုမသိတာ’

နွေသူရိန်က အရိုးခံနှင့်ပြောသည်။ ထို့နောက် ဗြို့ဇွဲသလို လမ်းထလျှောက်လိုက်သည်။ တင်ထွန်းမောင်တစ်ယောက် စားပွဲကိုထုထုပြီး သူ့ကဗျာ

များကို ဝေဖန်အပုပ်ချေနေသည်မှာ ကြောလှုချေပြီ။ အစပိုင်းက စိတ်ဆိုးသလိုလို ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်တော့ လျှစ်လျှော်ထားလိုက်သည်။ တင်ထွန်းမောင် ကို သူခင်သော်လည်း ထိုလိုလူမျိုး သူ့ပရိသတ်ထဲတွင်မပါ၍လည်း အရေး မကြီးပေ။ လိုလည်း မလိုအပ်ပေ။ နှု၍လှသော သူ့အချစ်ကဗျာလေးများကို ကြိုက်နှစ် သက်သောပရိသတ်က သီးခြားရှိသည်။ သူသည် သူ့ဆီလာသမျှ မိတ်ဆက်စာ များကိုလည်း တရိတ်သေ့ဖိုင်တဲ့ထားသည်။ တလေးတစား စာပြန်သည်။ ‘နွှေသူ ရိုန်’ ဟူသော သူ့အမည်သည် ကဗျာလောကတွင် အသင့်အတင့် ရေပန်းစား လျက် ရှိပြီဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ကောင်နဲ့ငါ ပေါင်းမယ့်သာပေါင်းနေတာ၊ နှစ်ကောင်လုံး ကို မကျေမန်ပုံဘူးကွဲ၊ ရှင်းရှင်းပဲ’

တင်ထွန်းမောင်သည် ဖင်စီခုနားကပ်နေပြီဖြစ်သော ဆေးလိပ်တို့တို ကို အငွေတထောင်းထောင်းထအောင် ဖွားရှိက်ရင်း မကျေမန်ပြောလေသည်။ မျက်မှန်ပြုးပြုးထဲမှ သူ့မျက်လုံးမေးမေးများကို အစွမ်းကုန်အကျယ်ခဲ့ကာ သူ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူတို့သုံးဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးဝအသွင်တူကြ သူများမဟုတ်ပေ။ သို့သော ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ၊ တဲ့မိလျှက်သား ဖြစ်နေ လေသည်။ တင်ထွန်းမောင်ဟူသောအမည်ကိုလည်းကောင်း၊ နွှေသူရိုန် ဟူသော အမည်ကိုလည်းကောင်း ညီလင်းညီသည် သူ့အိမ့်၍ မကြာခဏာပြောမိသည်။

အမာညိုတို့ ကျော်ထွန်းညိုတို့သည် ညီလင်းညိုနှစ်ဖျားမှတစ်ဆင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်လေသည်။ လူကိုတွေ့သောအခါတွင်ကား အမာ ညီသည် မျက်နှာလေးမဲ့ရင်း ‘နွှေသူရိုန်ကတော့ ရပ်ကလေးချောချင်လျက်နဲ့ ပျော်စီးနဲ့ အမြောက်ပါလားဟာ၊ တင်ထွန်းမောင်ကတော့ အရှပ်ဆိုးတယ်ဟာ၊ နင် စိတ်တော့မဆိုးနဲ့ ညီလင်းရာ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ နဲ့ကောင်ကလေးကို မျက်မှန် တပ်ပေးထားတာနဲ့ မတူဘူးလား’ ဟု မှတ်ချက်ချဖူးလေသည်။

‘တစ်ယောက်ကတော့ နှလုံးလို့၊ အိပြုနေတဲ့ကောင်၊ နောက် တစ်ယောက်ကျတော့ လူပေါ်ကျော့၊ ဘူဇာသား’

တင်ထွန်းမောင်က အားမနာ ပါးမနာပြောလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း အမာညိုပြောသော နဲ့ကောင်ကလေး မျက်မှန်တပ်ထားပုံကိုသတိရမိသဖြင့် ညီလင်းက ရယ်နေမိသည်။

‘ဟောကောင် သူရိန်၊ ဒီကောင်မနက်က ကျောင်းလာတာ သူအဖေ
ရုံးကားနဲ့သိလား၊ မင်းတို့ ငါတို့တစ်တွေ ကျောင်းအရောက်လာရေးအတွက်
ဈေးတလုံးလုံးနဲ့ ကားတိုးနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီကောင်က သူအဖေကားလေးနဲ့
ကျောင်းကို ကြော်ကြော်လေးလာတာကဲ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဗျ’

ညီလင်းညီသည် ရယ်မောရင်းမှ ပြန်မေးသည်။ အရိန်မပျက်ရယ်နေ
သော်လည်း သူမျက်နှာသို့ ဈေးတက်သွားပြီး နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်ကို သိလိုက်
သည်။

‘ဘာဖြစ်ရမလဲကဲ’

စကားရိုင်းသည် ရှတ်တရက်ဇြမ်သွားပြီး စားပွဲပေါ်ဝဲလွင့်ကျလာသော
သစ်ရွက်ဝါလေးကိုစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ အတန်ကြောဇြမ်နေကြပြီးမှ ညီလင်း
က စ၍ထလိုက်သည်။

‘ကဲ လာဗျာ၊ ကျူးတို့ရယ်ရှိသေးတယ်လေ အချိန်နီးပြီ’

တင်ထွန်းမောင်သည် မီးသေနေသော ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ပါးစောင်
တွင် ခဲရင်း နေရာမှ ထသည်။ အိတ်ထဲတွင် ဟိုစမ်းဒီစမ်းနှင့်မီးခြစ်ရှာသည်။
မတွေသောအခါမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ပါးစပ်မှ ထွေးထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ငါ မကျေနပ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းကို နှက်ချင်ပါသေးတယ်၊ ဟော
နွေးသူရိန်ဆိုတဲ့ ကပျောင်ဆရောင် ကြောင်တောင်တောင် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊
ငါ့ကို စစ်ကူပေးပါဉိုး’

တင်ထွန်းမောင်က နွေးသူရိန်ကိုလှည့်ကာ အကူအညီတောင်းလေ
သည်။

‘နှက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ထက်ဆိုးတဲ့လူတွေကိုရော နှက်ဖို့စိတ်မကူး
ဘူးလား’

‘ဟောအေး’

‘အဲဒါကျတော့ ဘာဖြစ်လို့’

‘ကြောက်လို့ပေါ့ကွာ၊ လချိုး’

ဒေါကြီးမောကြီးပြောသော တင်ထွန်းမောင်ကို ဆော်မျှတွေကြည့်
နေမိပြီး နွေးသူရိန်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ထရယ်လေသည်။ သူရယ်သံက
ကျယ်လွန်း၍ ဆားလူများပင် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အရှေ့ဘက်မှလျောက်သွား

နေသော ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကလေးငဲ့၏ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် သူ့တေးမှုအပြာရောင်လေးကို လက်ကုတ်ကာ တီးတိုးပြောသည်။ အပြာလေးကလည်း မသိမသာလှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့၏စကားသံကို မကြားရသော်လည်း ပန်းရောင်လေးက ‘နွေသူရိန်ဆိုတာသူပေါ့၊ ဟိုအကျိုးအညီရောင်နဲ့ရယ်နေတဲ့လူလေ’ ဟု အပြာလေးအားပြောလိုက်ကြောင်း ညီလင်းညီး တပ်အပ်သိလေသည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ညီလင်းညီး ကဗျာစပ်ချင်စိတ်ပင်ပေါက်သည်။ ကဗျာဆရာကို မိန်းကလေးများစိတ်ဝင်စားကြသည်မှာ အားကျေစရာကြေးပင်။

*

‘အစ်မရေ ဘယ့်နှယ်နေသေးတုံး’

‘ဒီလိုပါပဲ ညီမလေးရယ်’

အသံသံသံနှင့်ဖြေသော အမျိုးသမီးကိုကြည့်ရင်း သက်သက်၏ စိတ်ထဲတွင် မြင်ဖူးသလိုထင်လာသည်။ သို့သော် ဘယ်နေရာတွင်မြင်ဖူးသနည်းစဉ်းစား၍တော့မရပေ။

‘က ဆေးထိုးမယ်နော် အစ်မ’

သက်သက်သည် ပုလင်းထဲမှ ဆေးကို စပ်ယူလိုက်သည်။ ကြည်လဲလဲ ဆေးရည်များသည် ပုလင်းထဲမှတစ်ဆင့် ဆေးထိုးပြန်ထဲသို့ တစိမ့်စိမ့်ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

‘ဆေးထိုးရတာလည်း ဖင်နာလှပါပြီကွယ်၊ အစ်မ ရောဂါက ဘာမှန်းလဲမသိသေးဘူးလား ဟင်’

‘မာတ်မှန်ရိုက်ထားတယ်မဟုတ်လား အစ်မရယ်၊ သိရတော့မှာပေါ့’

ယခုအဆောင်သို့ သက်သက်ရောက်လာသည်မှာ နှစ်ရက်သာရှိသေးသည်။ သင်တန်းသူဆရာမလေးများသည် သုံးလတစ်ခါ အဆောင်ပြောင်းကြရသည်။ အဆောင်သစ်ကိုရောက်လျှင် လူနာသစ်များကို အကျမ်းဝင်အောင်၊ သူတို့၏ရောဂါများကိုလည်း သိပြီးဖြစ်အောင် သက်သက်ပါင်းသင်းလေ့လာမြဲဖြစ်သည်။ ယခုလူနာ၏ရောဂါကိုတော့ အတိအကျမသိသေးပေ။ ရောဂါလက္ခဏာများအရ ကင်ဆာအများဆုံးဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ဆရာဝန်များဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း လူနာကိုအသိမပေးသေးကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

‘ရင်ထဲက သိပ်ပူတယ် ညီမရယ်၊ ကင်ဆာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးကွယ်နော်’

အမျိုးသမီးသည် ပြေးကျယ်သောမျက်လုံးကြီးများနှင့် သက်သက်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်ရင်းပြောသည်။

သက်သက်၏ ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘အို မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ရာသီဥတုကလည်း ပူပါတယ်အစ်မရဲ့။ တအား အိုက်တာပဲ၊ ခွေးဆိုတာ ရေချိုးထားသလိုတွက်တာ’

သက်သက်သည် ဖြေသိမ့်စကားကို ပရမ်းပတာလေးပြောလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်မျက်စိရှု့တွင်ပင် အသက်ထွက်သွားသူ အများအပြားတွေ့လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် သက်သက်တစ်ယောက် အတော်လေးအသည်းကောင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းချဉ်းကပ်လာသော သေမင်းကို ရှုကြာက် ရွှေထိတ်လန်စွာတိုးလှိုးတောင်းပန်နေဟန်ရှိသော မျက်လုံးစိုင်းများကို တွေ့ရတိုင်း ရင်ထဲတွင်စူးရနာကျင်ကာ မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာတတ်သည်ကိုတော့ ထိန်း၍ မရသေးချော်။

‘ဘာရောက်ဖြစ်ဖြစ် မသေသေးရင် ပြီးတာပါပဲကွယ်၊ အစ်မ မသေချင်သေးဘူး၊ သားလေးကို မထားခဲ့ချင်ဘူး’

သက်သက်သည် သူ့တင်ပါးထဲသို့ အပ်ကိုစိုက်သွင်းကာ ဆေးရည်များကို ဖိချုလိုက်သည်။ ထိုဆေးရည်များနှင့်အတူ သေမင်းကိုအန်တုန်းသော စိတ်တန်ခိုးနှင့် သတ္တိများကိုပါ ရေဖျော်ပြီး သူ့ကိုယ်ထဲသို့သွင်းပေးလိုက်ချင်သော စေတနာရူးလေးနှင့် ပင့်သက်ရှိက်မိလေသည်။

‘ဟော မိမာညို’

ဒီတစ်ခါတော့ အမာညိုကို သက်သက်က အရင်တွေသည်။ အမာညိုသည် အခန်းဝတွင်ရပ်ရင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် သက်သက်ကို ရှာနေသည်။ လုမ်း၍ လက်ပြလိုက်သော သက်သက်ကိုမြင်သောအခါမှ ပြံးပြီး ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာသည်။

‘မိသက်ရာ နင်ကတော့ အမြှာလုပ်များနေတာပဲလား’

‘အေးပေါ့ဟာ၊ နင်ရော ဘာလာလုပ်တာလဲ’

အမာညို၏ လက်ထဲတွင် ပလပ်စတစ်အိတ်နှင့် ထုပ်ထားသော ကျောက်ကျောထုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။

‘ငါ ဗိုလ်ချုပ်ရွေးထဲမှာ ကျောက်ကျောသောက်ရင်း နှင့်ကိုသတိရလို ကျောက်ကျောဝယ်လာတာ မဝါတို့လည်းပါတယ်၊ တောကအဒေါ ဆေးရုံလာ တက်လို့တဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှာလေ၊ ခွဲပြီးပြီဟာ၊ ပြီးလို့စွင်လို့’

‘ကျေးဇူးပဲ မိညို့၊ အဲဒီကျောက်ကျော ငါသိပ်ကြိုက်’

‘ငါကလည်း သိပ်သီ’

အမာညိုက ပြောရင်းရယ်သည်။ အုန်းနှုန်းကျောက်ကျောကို အုန်းနှုန်းရည် ဆမ်းထားသဖို့ ဖွဲ့ပြီး ချို့ဆိုမြဲနေသော ထိုကျောက်ကျောကို အမာညိုတို့ အား လုံးကြိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရွေးရောက်တိုင်း ဝတ္ထာရားတစ်ခုသဖွယ် မပျက် မကွက် သောက်ကြလေသည်။

‘ရှုအပတ်ကျရင် ငါအညာသွားရမယ်၊ ဘာမှာ့မီးမလဲ’

‘ဘာလုပ်ဖို့’

‘ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံတွေတိုင်းပြီး ပုံပြန်ဆွဲဖို့ပေါ့၊ ငါက ဗားကရာကျောင်းကြီးကို တိုင်းရမှာ၊ တံတားဦးမှာလေ’

နှင့်လန်းတက်ကြွနေသော အမာညို၏ပါးကလေးများသည် နိဂုံးရောင် ပြေးနေသည်။

‘အဲဒီမှာ ဘာပေါ်လ’

‘ဘာပေါ်လတော့မသိဘူး၊ နှင့်အတွက် ငါအညာက်သားတယာ ဝယ် ခဲ့မယ်’

သက်သက်သည် ကျောက်ကျောထုပ်ကလေးကိုလှမ်းယူကာ သူတို့ ပိုင်ရာအခန်းလေးဆီသို့လာခဲ့သည်။ အမာညိုက နောက်ဘက်မှကောက်ကောက် ပါအောင်လိုက်လာရင်း ခပ်တိုးတိုးမေးလေသည်။

‘ဟေး ခုနာမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ’

‘ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလ’

‘ခုနာ လူနာလေ’

‘နာမည်ကတော့ ဒေါခင်ခင်စောတဲ့’

‘အဲ ဟူတ်ပြီ၊ အဲဒါ စုလိုင်အဖော့ နံပါတ်နှစ် မဟူတ်ဘူးလား’

‘အဲ’

အမာညိုကသက်သက်ထက်ပို၍ အမှတ်သညာကောင်းနေလေသည်။ တစ်ခါနှစ်ခါဖြတ်သွားဖြတ်လာမြင်ဖူးသည်ကို အသေအချာမှတ်မိနေပုံရသည်။

‘အေး ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါကြာင့် ငါက မြင်ဖူးပါတယ်အောက်မှာနေတာ’

‘သူက ဘာရောဂါလဲဟင်’

‘ကင်ဆာဖြစ်ဖို့ များတယ်’

‘အကျိုးနည်း ကြောက်စရာကြီး’

အမာညိုသည် ပခုံးလေးတွန်လိုက်သည်။ ကင်ဆာရောဂါဆိုးကို သူ ကိုယ်တိုင်ခံစားရတော့မလို မျက်လုံးပြုးပြီး မျက်နာလေးရှုံးနေသည်။

‘စုလိုင်သိရင်တော့ ထ က နေမှာမြင်ယောင်သေးတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နှင်ကလဲ သူ့အဖော့နံပါတ်တွေကို သူက သိပ်မှန်းမှာပေါ့၊ က ထားပါတော့၊ နှင်ကျောက်ကျောသောက်လိုက်လေ၊ တော်ကြာ ပူကုန်းမယ်’

အမာညိုက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောသည်။ သက်သက်သည် ကျောက်ကျောထုပ်အေးစိမ့်စိမ့်လေးကိုင်းကြည့်ရင်း အမာညိုအား တောင်းပန် သလိုလုမ်းကြည့်သည်။

‘နှင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့အမာညိုရယ်၊ ငါ ဒီကျောက်ကျောကို ဟိုဘက်ခန်းက ဦးလေးကြီးကို ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ သူက သိပ်ဆင်းရဲတာ’

‘ခွေးမ၊ နှင် ငါပေးတာ တစ်ခါမှမစားဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ငါက်ပျောသီးတွန်းကလည်း အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို သွားကျွေးတယ်’

‘မိမာညိုရယ်၊ နှင်လည်းကုသိုလ်ရပါတယ်၊ သူတို့အတွက်က တကယ့် ကို အာဟာရလိုအပ်တာ၊ နှင်ပေးတာကို ငါမစားချင်လို့မှုမဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါထက်သူတို့က ပိုပြီးလိုအပ်နေလိုပါ။ ဟို ငါငါက်ပျောသီးကျွေးတဲ့ အဒေါ်ကြီး ကလည်း တစ်ကောင်ကွောက်၊ အပို့ကြီးဟာ၊ တောကလာတာ’

‘အေးပါဟ၊ အေးပါ’

မျက်နာငယ်လေးနှင့်ရှင်းပြနေသောသက်သက်ကိုကြည့်ရင်း အမာညိုသည် နှုတ်ခမ်းစူလျက်သားက ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် ‘နှင့်ဖို့ငါ အညာက် သား တယာဝယ်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒီအပို့ကြီးသွားမကျွေးနဲ့၊ ဆဲလွှဲတ်လိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘အညာက်သား တယာ’

သူပြောသောစကားကို သက်သက်နားမလည်ပေ။ သူပြန်သွားသည် အထိ နားမလည်ဘဲ မျက်မှာင်လေးကုတ်ရင်းကျွန်းခဲ့ရလေသည်။ မိမာညို

တစ်ယောက်ဘာများပြောသွားပါလိမ့်ဟု မအိပ်ခင်စဉ်းစားသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်
မပေါ် ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်တစ်ရေးနှီးကျမှ စဉ်းစားမိတော့သည်။ ပြုးမိတော့သည်။
‘သော် အညာသားတစ်ယောက်’

*

‘ဒီအဆောင်တွေအကုန်လုံးသာဆောက်ပြီးသွားရင် ဒီဝင်းကြီးတော့ အတော် လှ
မယ်သိလား၊ နောက်ပြီး အရမ်းစိပ်လည်သွားမှာပဲ’

ကျော်ထွန်းညီသည် ဆောက်လက်စ အဆောက်အအုံများကို ငေး
ကြည့်နေမိသည်။ ဝင်းပသာနေရာင်ခြည်အောက်တွင် အားနှင့်မာနှင့်မြှင့်တာက်
လာဟန်ရှိသော အဆောက်အအုံများကို ပြီးစီးသည်အထိ ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။

‘ဘယ်ဟာ မပြီးပြီး ပြီး၊ အရေးကြီးတာက မိန်းကလေးဆောင်တွေ
ပြီးစို့ပဲ၊ ခုတော့များ ကျွန်ုတ်တို့ကို တစ်ကျွန်ုတ်လာပို့ထားတာကျနေတာပဲ’

အင်းလေးဆောင်သားဖြစ်သူ တင်မောင်အေးက ပြောလေသည်။ သူ
သည် တင်မောင်ငွေး၏ ညီဖြစ်သည်။ တင်မောင်ငွေးနှင့်အမည်ချင်းဆင်ရုံ သာ
မက ရပ်ချင်းလည်းအတော်ဆင်သည်။ အသားအရောင် အဖြူအမည်းသာ
အနည်းငယ်ကဲပြားလေသည်။ စက်မှုတဗ္ဗာသိုလ်တွင် ယခုနောက်ပိုင်း၌ စာသင်
သားဦးရေ များပြားလာသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ယောကျားလေးအဆောင်
ခြောက်ဆောင်နှင့်မလုံးလောက်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်မှရောက်လာသော
မောင်သစ်လွင်လေးများသည် သမိုင်းဝင်းထဲရှိ ‘အင်းလေး’ ဆောင်တွင်နေကြ
ရသည်။

‘ဟိုးက အဆောင်တွေ တွေ့လား အစ်ကို၊ အဲဒါ မိန်းကလေးဆောင်
တွေပဲ့၊ ဘယ်တော့များမှ ပြီးမလဲမသိပါဘူး၊ ကျွန်ုတ်တို့ကျောင်းထွက်မှ
ပြီးမယ်ထင်ပါရဲ့များ’

ဆန္ဒစောစွာနှင့် ညည်းညည်းညူညူပြောသော တင်မောင်အေး၏
စကားသံကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်နှင့် ကျော်ထွန်းညီ၏စိတ်အတွေး
များသည် ပုံးလွှုင့်သွားသည်။ ကောင်းကင်ပြာ့ကိုနောက်ခံထားပြီး လှိုင်းအိသဖွယ်
ရွှေလျားနေသော တိမ်ဆုပ်တိမ်ခဲများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ညီလင်း၏
သူငယ်ချင်း နွေသူရှိန်စပ်သော ‘ချစ်သူမျက်နှာ’ ဟူသော ကဗျာလေးကို သတိ
ရနေသည်။ ကဗျာကို အလွတ်မရသော်လည်း တိမ်တိုက်များကြားထဲတွင် ပြေး

လွှားဆောကစားရင်း ရှက်စနီးပုန်းကွယ်ရင်း ပြုဗြုံ ရယ်ပြနေသော အိပ်မက်ချစ်သူ လေးအကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုထားကြောင်းကိုကား သိသည်။

လောင်သလိုလိုပြီးတတ်သော စုလိုင်၏ မျက်နှာလှလှလေးသည် တိမ်ကြားထဲတွင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသလို ထင်လာသည်။

‘ဒီ အားကစားရုံကြီးကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲနော် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် တကယ်ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်းဆွယ်ပွဲကျရင် အားကစားသမားတွေကို ဒိုင်းထဲမှာ အားကစားရွာတည်ပေးမယ်ဆိုပြောနေကြတယ် ဟုတ်လားဟင်’

‘ပြောနေကြတာပါပဲကွာ၊ ကျွန်းဆွယ်ပွဲက အဝေးကြီးလိုသေးတာပဲ’

သူတို့နှစ်ဦး ဆက်၍လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်းခဲ့သော တင်မောင်ငွေးကမူ လမ်းဘေးရှိ ပန်းအဝါလေးများပွင့်နေသည့် အပင်အောက်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ သူသည် ကျော်ထွန်းညိုတို့ကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ရန် ဝါသနာပါသူမဟုတ်ပေ။ နေပူရှိန်ငွေ့ငွေ့လေးနှင့်စွေးနေသေးသော ညနေစောင်းတွင် ဆောက်လက်စအဆောက်အအုံ ထိုးထိုးထောင်ထောင်များ အကြား လျှောက်သွားနေမည့်အစား အင်းလျားစောင်းတွင်သွား၍ထိုင်ရင်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာသောအလုအပလေးများကို ငေးနေလိုသူသာဖြစ်သည်။

‘ကျွန်းတော် စလိုက်ရှုံးလည်း ထိုးတတ်ပြီ အစ်ကို၊ တတ်သွားတော့ လည်း အလွယ်လေးပဲ၊ ဘေးကပ် ဘေးကပ် အစ်ကို’

ဟီးနိုးကားတစ်စီးသည် သူတို့ဘေးမှ စီးခနဲဖြတ်သွားသည်။

‘ဟောကောင် ဖိုးအေး၊ ရော့ မင်းဖို့ ငါးပါချက်’

ကားပေါ်မှ ကျောင်းသားတစ်ဦးက အထုပ်သေးလေးတစ်ထုပ် ပစ်ပေးသွားသည်။ ထို့နောက် ရယ်မော၍ လက်ပြသွားလေသည်။ သူပစ်ပေးသွားသော အထုပ်ကလေးကို လှမ်း၍ဖမ်းရမည့်အစား တင်မောင်အေးသည် ခုနှစ် လွှတ်အောင်ရှောင်လိုက်သည်။

‘ဒီကောင် စုစကာဆောင်ကကောင် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်းတော်တို့မြှုံးကပဲ’

‘စုစကာဆောင်’ဟူသည်မှာ ‘မြိုဝိုကဆောင်’ ကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ တမင်သက်သက်ဖျက်၍ နှန်းများကော်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြိုဝိုကဆောင်သည် ဆေးကျောင်းသားတို့၏အဆောင်ဖြစ်သည်။ သူတို့လက်ဆောင်ပေးတတ်သော ငါးပါချက်၊ ဝက်အူချောင်း စသည်များကို တင်မောင်အေးတို့ ကြောက်ကြရသည်။

‘ဒီကောင်တွေ အင်မတန်ယုတ်ပတ်တယ်ဗျုံး၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလည်း

ဟိုဒင်းကြီး ဖြတ်ယူလာတယ်။ ဝက်အူချောင်းဆိုပြီး လာပေးသေးတယ်’
 ‘ဘာဖြစ်လဲကဲ၊ စားပစ်လိုက်ပေါ့’
 ‘စွဲ’

တင်မောင်အေး၏ မျက်နှာသည် ရုံးမဲ့သွားသည်။ ကျော်ထွန်းညီက
 အားရပါးရရယ်လိုက်မိစဉ် သူ၏နောက်ဘက်မှခေါ်သံလေးကိုကြားရသည်။
 ‘ကိုကို၊ ကိုကို’
 ‘ဟင်၊ သက်သက်’

သက်သက်သည် ကျော်ထွန်းညီခံသို့ အပြေးလေး လျှောက်လာ
 သည်။

‘အတော်ပဲ၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့တာ အတော်ပဲ၊ ကားပေါ်ကနေ ကိုကိုကို
 လုမ်းမြင်လို့ ကမန်းကတန်းဆင်းလာတာ’

သက်သက်၏ နဖူးတွင်ချေးလေးများစို့နေသည်။ ခေါင်းဆောင်းဖြူ။
 ဖြူလေးကိုဖြတ်ထားသော်လည်း အကျိုးဖြူနှင့်ထားနိုင်လေးကိုပင် ဝတ်ထားလေ
 သည်။

‘အင်းလေးဆောင်ဆိုတာလေ၊ ဘယ်နားမှာလဲ ကိုကို၊ ဒီနားမှာပဲ
 မဟုတ်လားဟင်’

‘အေးလေ ဒီနားမှာပဲ၊ နေပါဦးမိသက်ရဲ့၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘နောက်ပြီး ဒီအဆောင်က ကိုလွင်မောင်ဆိုတာ သိလားဟင်၊ ရှိတယ်
 မဟုတ်လား၊ အသားညီညို အရပ်ပျပ်ပျပ်နဲ့တဲ့’

သက်သက်က အမောတကောပြောလေသည်။ ကျော်ထွန်းညီသည်
 တင်မောင်အေးကို အကူအညီတောင်းဟန်နှင့် လုမ်းချွဲကြည့်သည်။ အင်းလေး
 ဆောင်သား တင်မောင်အေးက မနေသာတော့ဘဲ ဝင်မေးလေသည်။

‘အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲဟင်’

‘ဟင့်အင်း၊ မသိဘူးတဲ့’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်နယ်ကလဲ’

‘ဟင့်အင်း၊ မသို့ ဟို ဟို မောင်းမြေဘက်က ထင်တယ်’

သက်သက်သည် ယောင်ဝါးဝါးဖြေသည်။ စူးစမ်းသလို မျက်မောင်
 ကုတ်ချွဲကြည့်နေသောကျော်ထွန်းညီကို မလုံမလဲပြုးပြရင်း မျက်နှာလေးနှီသွား
 သည်။

‘နေပါဉီးမိသက်ရဲ ဘာမှုလည်း ရေရေရာရာမသိဘဲ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

ကျော်ထွန်းညီက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးမေးမိလေသည်။ ယောကျားလေးဆောင်သို့ သူတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် တစ်ဦးတည်းရောက်လာသော သက်သက်ကို အလိုမကျဖြစ်ပြီး ရုတ်ခြည်းစိတ်တို့ချင်သွားသည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့’

‘ဘာမဖြစ်ရမှာလဲ’

သိသိသာသာအသံမာနေသောကျော်ထွန်းညီကို အလန့်တကြားလှမ်းကြည့်ရင်း သက်သက်သည် မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ စကားစပြောက်သွားသလို ကြောင်အအလေးဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဉော် ရှိတယ် ရှိတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်။ ဓမ္မာင်းမြကလားဘာလားတော့ မသိဘူး။ အသားညီညီ အရပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ ဘာလဲ သူနဲ့တွေချင်လို့လား’

‘ဟုတ်၊ အဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပေးချင်လိုပါ၊ စာလေးတစ်စောင်ပေးချင်လိုပါ။ ဒီလို ဒီလိုပါ။ ဆေးရုံက လူနာတစ်ယောက်က သူ့ကို သိပ်တွေချင်နေပါတယ်။ အဲဒါ စာပေးခိုင်းလိုက်လိုပါ။ သူ့လက်ထဲကို ဒီစာလေးတဆိတ် အဲပေးပေးပါနော်’

သက်သက်က အထစ်ထစ် အငော့ငင်းပြောရင်း သူ့အိတ်ထဲမှစာလေးတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တင်မောင်အေး၏ လက်ထဲသို့ စာလေးကိုထည့်လိုက်ရင်း ကျော်ထွန်းညီကိုလှမ်းကြည့်သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကိုလွှင်မောင်ဆိုသူကို သူကိုယ်တိုင်တွေပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ စာပေးရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လေသံမာကာမျက်မှုာင်ကုတ်နေသောကျော်ထွန်းညီကို တွေ့ရသောအခါ ရုတ်တရက်ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဆက်ဆက်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်ချပါ’

တင်မောင်အေးက တာဝန်ခံလေသည်။ ထဘီနီ၊ အကျိုးဖြူဗြေးနှင့်ဖြစ်သော်လည်း သက်သက်ကို သူနာပြုဆရာမလေးဟု မသိပေါ်။ ကျော်ထွန်းညီ၏ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးဟုသာ ထင်မှတ်ပုံရသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်ရည်းစားတဲ့ ကိုကိုရဲ့၊ လူကြီးချင်းမတည့်လို့’

အတင်းခွဲထားတယ်။ အခု ကောင်မလေးက မစားနိုင်မသောက် နိုင်နဲ့ ရောဂါရပြီး ဆေးရုံလာတက်ရတယ်။ အဲဒါ သူ့ကောင်လေးကိုတွေချင်လွန်းလို့ သက်သက် ကို တောင်းပန်လို့ သက်သက်ကကူညီတာပါ’

တင်မောင်အေး လမ်းခွဲ၍ထွက်သွားသောအခါမှ သက်သက်က ရှင်း
ပြသည်။

‘ဘာလဲ၊ ဒီတော့ မိသက်က အောင်သွယ်လုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အောင်သွယ်လို့တော့မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်’

သက်သက်သည် ရှတ်တရှက်မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ‘အောင်သွယ်’
ဟူသောစွဲပွဲချက်ကို လက်သင့်မခံနိုင်သလို ရင်ထဲတွင်ခါးသွားသည်။

‘သက်သက် စေတနာကောင်းတာ၊ ကူညီတတ်တာတွေကို ဒို့သိပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့ပဲကူညီပါကွာ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုစွဲတွေကို
တော့ ကြားမဝင်ပါနဲ့’

ကျော်ထွန်းညီက သက်ပြင်းရှိက်ကာပြောသည်။ မျက်တောင်လေး
တဖျုပ်ဖျုပ်ခတ်နေသော သက်သက်၏ မျက်နှာလေးသည် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွား
သည်။

‘နောက်ပြီး ဒီလိုပေါ်ကျော်တွေ ဘာတွေကိုဘယ်တော့မှ
တစ်ပေါ်ကိုထဲမလာနဲ့၊ ဘယ်လောက်တောင်အော်ကြဟစ်ကြ၊ နောက်ကြ
ပြောင်ကြသလဲဆိုတာ သက်သက်ကသိမှုမသိဘဲ၊ သူတို့ကတော့ ပျော်လို့ချင်လို့
နောက်ပြောင်အော်ဟစ်ကြတယ်။ ဒို့လည်း နောက်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒဲ ဒါပေမဲ့
ဒီလိုအစအနောက်မခံစေချင်ဘူး’

မျက်ရည်များသည် အထဲသို့ချက်ချင်းပြန်ဝင်သွားကြသည်။ ရင်ထဲ
တွင် သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဒန်းစီးနေရသူလို့ ဤမြှုမြှုမြှုအေးအေးလေး ဖြစ်သွားလေ
သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုးရိုပ်သန်းကာ မျက်လွှာလေးချလိုက်သော သက်
သက်၏ မျက်နှာလေးသည် ထူးထူးစွားစွား စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ သူ့ရင်
ထဲမှ မေတ္တာစေတနာများနှင့် ဝါရွှေသောဆည်းဆာရောင်သည် သူ့မျက်နှာလေး
ပေါ်တွင် အကုန်စုပုံကျရောက်ပြီး တစ်ခုနှင့်တစ်ခုရောင်ပြန်ဟပ်နေသလို ဝင်းထိန်
တောက်ပနေလေသည်။

‘သူ့ဟာသူလာတာ မင်းက ဘာလို့ဒေါသဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ကျော်

ထွန်းညီ၍ မင်းကိုယ်မင်းမလိမ့်နဲ့၊ ဒီမိန်းကလေးကို မင်းသိပ်ပြီးတန်ဖိုးထားတာ မင်းကိုယ်မင်းသိပြီးလား’

ကျော်ထွန်းညီသည် သက်သက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိစဉ် သူ့ရင်တဲ့မှ နှလုံးသားက ကျယ်လောင်စွာအောစာစ်ပြောလိုက်သလိုထင်လိုက်မိသည်။ ထို့ ခနဲဖြစ်ပြီး ရင်ခုန်သံမြန်လာသည်။

‘မာညီသွားပြီးလား ကိုကို’

‘အေး မန္တာကပဲသွားပြီး လာ သက်သက် အဆောင်ပြန်မယ်မဟုတ် လား၊ ပြန်စို့’

‘ကိုကို လိုက်ပို့မယ်လား’

‘ဒါပေါ့’

ဆည်းဆာရောင်သည် တောက်ပသည်ထက်တောက်ပလာသည်။ ဂုမ်းလိပ်ဂုမ်းဆိုင်ကြီးများသဖွယ် လေနှင်ရာရွှေနေသာတိမ်တိုက်များသည် အရောင်စုတောက်၍ အလှကြီးလှနေသည်။ လေတိုက်သဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်လှပ်နေသာ သဘောမယ်ဒေါ်ပွင့်ဝါဝါလေးများသည်လည်းကောင်း၊ မြေက်ပင်စိမ်းလေး များသည်လည်းကောင်း၊ မပြီးစီးသေးသော အဆောက်အအုံများသည် လည်း ကောင်း သက်သက်၏ မျက်စိထဲတွင် အကုန်လုံးလှနေလေသည်။

‘သိပ်လှတာပဲနော် ကိုကို’

သက်သက်ကပြောသောအခါ ကျော်ထွန်းညီသည် ပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်သက်၏ မျက်နှာလေးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ကာ နောက်ပြောင် သလိုပြောသည်။

‘အေး သိပ်လှတာပဲ’

*

‘စု သိပြီးပြီးလား’

မာမိက ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ စုလိုင်က ခပ်ကြောင်ကြောင် ခေါင်းယမ်း ပြလိုက်သည်။ သူ ဘာကိုသိရမည်နည်း။

‘သူ့ရဲ့နံပါတ်နှစ် ဆေးရုံတက်နေရတယ်လေ’

‘ဟုတ်လား’

‘အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကင်ဆာ ဆပ်စပက်တဲ့’

‘ကောင်းတာပေါ့’

စုလှိုင်က လျှင်သလိုလိပြီး၍ အေးစက်စက်လေးပြောလိုက်လေသည်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခုတလော ဒက်ဒိမျက်နှာမှုန်နေတာကိုးဟု တွေးလိုက်မိသည်။

‘ကင်ဆာသာဆိုရင်တော့ ကြာကြာခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်’

‘သေပေါ့မာမိရာ၊ လူဆိုတာ သေဖို့ဖြစ်လာတာပဲမဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘာရယ် စု’

‘လူဆိုတာ သေဖို့ဖြစ်လာတာပဲ၊ သေတပ်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ပါဘူး’

မာမိသည် စုကို တအုံတသုလုမ်းကြည့်သည်။ ခုတလော စုလှိုင်၏ အမှာအရာများက အတန်ငယ်ထူးခြားနေသည်။ မအေးတင်ကို သူ့အခန်းထဲခေါ် အိပ်ခိုင်းသည်။ သုံးလေးညာ အိပ်ခိုင်းပြီးသောအခါတွင်ကား သူ့ဟာသူ့ တစ် ယောက်ထဲ ပြန်အိပ်လေသည်။ မာမိသည် သမီးဖြစ်သူကို မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်သူမဟုတ်သော်လည်း ယခုတလော စုလှိုင်သည် တစ်ဦးတည်းပြုမှုသက် စွာ ထိုင်ရင်း ငေးငိုင်နေတတ်သည်ကိုကား သတိပြုမိလေသည်။

‘သေတာဟာ ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား စု’

‘ဟုတ်တယ်မာမိ၊ စု အဲဒါကိုပဲတွေးနေမိတယ်၊ ဝေအနာသာမရှိရင် သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ပြီမ်းချမ်းခြင်းပဲ၊ တကယ့်ကို ပြုမ်းချမ်းခြင်းပဲ’

စုလှိုင်က ခိုင်ခိုင်မာမာပြောလေသည်။ အေးစက်ရိုဝင်နေသော မျက်လုံး ညီလေးများသည် သူ့မိခင်ကို တစိမ်းဆန်ဆန်ငေးကြည့်နေကြလေသည်။ မာမိသည် ရှတ်တရှက် ထိတ်လန့်သလိုဖြစ်သွားသည်။

‘စု နေကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် မာမိ’

စုလှိုင်သည် မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ရက်ဗလွန်လက်သည်းဆိုးဆေးလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပန်းနှရာ်ငါး၊ ပန်းရင့်ရောင်း၊ အနီးရဲ့၊ မရန်းစွဲရောင်း၊ ခရမ်းရောင်း၊ အရောင်စုံစွာသောလက်သည်းနှုန်းဆိုးဆေးလေးများသည် တန်းစီနေကြသည်။ ရည်သွယ်သော စုလှိုင်၏ လက်သည်းလှလှလေးများသည် ဘာရောင်ဆိုးဆိုး အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်နေကြသည်သာဖြစ်သည်။

‘စု အသစ်မဆိုးခင် အဟောင်းကို အရင်ဖျက်ဉှိုးလေ’

မာမိကသတိပေးသည်။ စုလှိုင်၏လက်သည်းရည်ရည်လေးများပေါ်
တွင် ယခင်တစ်ပတ်ကဆိုးထားသော ခရမ်းနှောင်ဖျွှေ့ဖျွှေ့လေးများက မပျက်
ပျယ်သေးပေ။

စုလှိုင်သည် သူ့လက်သည်းလေးများကို ငိုင်ကြည့်နေမိပြီးမှ လက်
သည်းဆိုးဆေးပုလင်းလေးကို မှန်တင်ခံပေါ်ပြန်တင်လိုက်သည်။ လက်သည်း
ဆိုးရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်မဟုတ်ဘဲနှင့် ထိုပုလင်းလေးကို အဘယ်ကြောင့်
လှမ်းယူမိသနည်းဟု သူ့ကိုယ်သူအဲ့သုမိရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့
နောက်မှ ခုနက်ပြောနေသောစကားဆက်သည် သူ့စိတ်ထဲပြန်လည်တိုးဝင်လာ
သည်။ ဒက်ဒီ၏နံပါတ်နှစ် ဆေးရုံတက်နေရသည့်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ကြားစ
က အမှုမထားသော်လည်း ယခုပြန်တွေးမိသောအခါမှ တုန်လှပ်သလိုဖြစ်သွား
သည်။

‘သူသေလည်း ဒက်ဒီအတွက်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ မိန်းမတွေ အများ
ကြီးကျွန်သေးတာပဲ’

ခေတ္တမျှိုင်ပြီး သေခြင်းဝေဒနာကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ထို့နောက်မှ
ကောက်ကာင်ကာပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မဆီမဆိုင် ‘စိုင်’ ကို သတိ
ရမိသည်။ မာမိကြီးသေဆုံးပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ သူသည် စုလှိုင်ဆီသို့ သုံးကြိမ်
တိုင်တိုင်လာသည်။ စုလှိုင်တစ်ခါမျှအတွေ့မခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်ထင်သည်။ စိုင်း
ပေးသောစာတစ်စောင်ထဲတွင် ‘စုက စုရဲ့အဖေကို ကြည့်ပြီး ယောကျားတွေကို
တစ်တန်းတစ်စားထဲသတ်မှတ်ထားသလားဗျာ၊ စိုင်းက အဲဒီလိုယောကျားမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ရေးထားခဲ့လေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ခု ဒက်ဒီက သူ့ကိုတော်တော်စွဲတယ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မာမိ ဘယ်သိပုံးမလဲ’

မာမိသည် သူ့လက်သူကြွယ်တွင်စွပ်ထားသော မြှုလက်စွပ်လေးကို
လှည့်ကစားရင်း ပြောသည်။ မြှုမြှုစိမ်းနေသောကျောက်အရောင်သည် မာမိ
အသားကိုဟပ်ကာ ဝင်းအိန္ဒသယောင်ရှိသည်။ လက်ဆစ်ခုပေါ်တွင်ပေါ်ကိုနေ
သော မွေးညှင်းနှန်လေးများကိုဝေးကြည့်ရင်း အချို့လူများပြောလေ့ရှိသော ‘လက်
မွေး မီးမလောင်၊ ခြေမွေးမီးမလောင်’ ဟူသောစကားကို စုလှိုင်သတိရမိသည်။

မာမိ၏လက်မှ အမွေးနဲ့လေးများသည် မီးဖိုမှမီးနှင့် လုံးဝမထိတွေ့ရပေ။ စုလှိုင်၏ ၏ လက်ကလေးများကမူ မီးဖိုမီးနှင့်မတွေ့ရသော လည်း ဓာတုဖော်လက်တွေ လုပ်ရင်း ဘန်ဆင်မီးခွက်မှ မီးဟပ်ခြင်းခံရသည်။ တစ်ခါက အဆင်မသင့်၍ အက်ဆစ်လောင်ခဲ့သေးသည်။ ပညာကို လေ့လာသင်ကြားနေရသော စုလှိုင်၏ လက်သည် ဖဲချပ်များကိုသာကိုင်ကစားနေသော မာမိလက်များလောက် မနူးည့်နိုင်ပေ။

‘သူ့ကို မာမိမှန်းသလား’

‘မာမိလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုမှန်းလား’

‘ရှင်းရှင်းပြောရရှင်တော့ မှန်းတာပေါ့’

မာမိက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကာ ပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နေရာမှ ထကာ လုံချည်ကိုဖြန့်ပြီးမှ ကျွစ်ကျွစ်ဆွဲကာပြန်ဝတ်လိုက်သည်။ ကျွစ်နေစွာဆွဲ လိုက်သောအထက်ဆင်စသည် မာမိ၏ ရင်ပိုင်းနှင့်တင်ပိုင်းကို ပိုင်းခြား၍ပေး လိုက်သည်။ ဖြီးအိသောရှင်သည် ပို၍မောက်လာပြီး စွင့်ကားသောတင်သား များသည် ဘေးသို့အိပြီးလျှုံးစွဲကိုလာသယောင်ထင်ရသည်။

‘ဆာမိကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ဒက္ခာတော့ ဒက်ဒီက ဓာတ်စာရာ ခိုင်းထားပြန့်တူတယ်၊ သူ့ဟာမ အတွက်လေ’

‘မာမိ အပြင်သွားဦးမှာလား’

‘သွားမှာပေါ့၊ အိမ်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မနေ့တုန်းကတောင် ဖရက်ဒီက မေးသေးတယ်၊ စု နေကောင်းရဲ့လားတဲ့၊ သူ့ကို စုတကယ်သောမကျော်းလား’

‘ဟင့်အင်း’

စုလှိုင်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ မာမိသည်လည်း မာမိကြီး၏ ဘက်သားပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘အခု သူ နယ်လီချို့နဲ့တဲ့နေတယ်၊ ဦးဘချို့သမီးလေ’

မာမိက စု၏ မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို အကဲခတ်ရင်းပြောသည်။ စုလှိုင်၏ ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက်မခံချင်သလိုဖြစ်သွားသော်လည်း ရုတ်ခြည်းပင် ပြန်လည်အေးစက်သွားလေသည်။

‘အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှ အေးအေးနေရမယ်’

စုလှိုင်က ရင်ထဲတွင်ပေါ့ပါးသွားသလို ရယ်မောလိုက်သည်။ လျှောင်

လိုပြောင်လိုသောအရိပ်အယောင်များသည် သူမျက်လုံးတွင်ထင်ဟပ်လာကြသည်။

ခြုထဲသို့ဝင်လာသော ကားသံကိုကြားရသည်။ အိမ်မှာကားသံကို စုလှိုင်မှတ်မိသည်။ ဦးဆာမိပြန်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ခုမှပဲ လာတော့တယ်’

မာမိသည် မှန်ရှုံးတွင်ရပ်ကာ အကျိုစကိုဆွဲ၍ ဆန့်သည်။ ဆံပင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်သပ်ကာ နှုတ်ခမ်းနီထပ်၍ဆိုးသည်။ ထို့နောက်မှ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖွင့်ကာ စီးကရက်ကိုထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းတွင်ဖွေလေးတပ်သည်။ မာမိ စီးကရက်သောက်ပုံသည် ရပ်ရင်မင်းသမီးကြီးတင်တင်မှု၏ ဟန်မျိုးဖြစ်သည်။ အလွန်ကြည့်၍ကောင်းသည်ဟု ပြောကြသည်။

‘သဲလ်မာ’

မှန်ထဲတွင်အရိပ်ထင်လာသောဒက်ဒီကိုတွေ့ရသည်။ ခါတိုင်း ဒီအချိန်ဒက်ဒီတစ်ခါမျှ အိမ်ပြန်မလာဖူးချေး။ တစ်စုံတစ်ခုကိုစုရှိ၍ ကားနှင့် အတူ ပြန်ပါလာခြင်းဖြစ်မည်ထင်သည်။

‘သဲလ်မာ၊ အိမ်မှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိသေးလဲ’

ဒက်ဒီက ပံုလေးလေးမေးသည်။ မာမိက ဒက်ဒီကို လည်စောင်း၍ ကြည့်ကာ အုံသုသလို မျက်မှာင်ချိသွားသည်။

‘ဘယ်လောက်ရှိရမှာလဲ၊ တစ်လနှစ်ထောင် တိုင်းပေးထားတာ၊ ဘယ်လောက်များရှိရညီးမလဲ’

‘အရေးတကြီး ငါးရာလောက်လိုချင်တယ် သဲလ်မာ၊ ကိုဆီမှာ မလွယ်လို့’

‘ဘာလဲ၊ လူမမာဓာတ်စာ ဝယ်ဖို့လား’

‘ဘာအတွက် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ’

မာမိက နှုတ်ခမ်းကို အလုံမပျက်ရုံလေးမဲ့ထားသည်။ သောကရောက်နေဟန်ရှိသောဒက်ဒီကို သရော်သလိုကြည့်နေလေသည်။ ကုမ္ပဏီများကို ပြည်သူ့ပိုင်သိမ်းပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် စုလှိုင်တို့သည် ယခင်တုန်းကလောက် အလျှောက်မသုံးနိုင်တော့ပေါ်။ စီးပွားရေးလာသံမြင်သောဒက်ဒီက ရပ်ရင်ဘက်သို့ခြေားလှည့်သည်။ ငွေရှင်းစိုက်ထုတ်ကာ ကုမ္ပဏီတည်သည်။ အရင်းဝင်ပြီး အမြတ်မထွက်သေးသဖြင့် ဒက်ဒီအခက်ကြံ့နေဟန်ရှိသည်။ သို့ပါသော်လည်း စုလှိုင်

မသိသော ဒက်ဒီ၏ကြားပါက်စီးပွားရေးများမှ အသင့်အတင့် ငွေဝင်နေသေး၍
တော်သေးသည်ဟုဆိုရပေမည်။

‘ရှင့်ကို ငါးရာပေးဖို့နေနေသာသာ ဖဲကြားတောင်မဆပ်နိုင်သေးဘူး
ကိုရေ့’

မာမိက လျှောင်ပြီးလေးနှင့်ပြောကာ စီးကရက်မီးခိုးများကို မှတ်ထုတ်
လိုက်သည်။ ဒက်ဒီ၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်းနီလာကာ တောက်ခေါက်လိုက်
သည်။

စုလိုင်သည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်မိသည်။ ရန်ပွဲတစ်ခုတော့ အစပိုး
ချေပြီ။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့၏ ရန်ပွဲကို မကြည့်ချင်လျှင်လည်း မြင်ရညီးမည်။ ရန်
စကားများကို မကြားချင်လျှင်လည်း ကြားရပေါ်းမည်။

ဒက်ဒီသည် အဝတ်ဓိရိဆီသို့ ခြေဆောင့်နင်းသွားကာ ဆွဲချုဖွင့်လိုက်
သည်။ မာမိက ရန်ဖြစ်လိုဟန်မတူချေ။ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ မာမိ
ပိုက်ဆံထားနေကျ ဖီရိုအံဆွဲထဲတွင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ရှိမနေပေါ်။ အကုန်လုံးကို
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ယူသွားဟန်ရှိသည်။

‘တောက်’

ဒက်ဒီက တောက်ခေါက်ကာ အံဆွဲကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်
ကားထွက်သွားသံကို ကြားရသည်။ စုလိုင် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိသည်။ မာမိ
သွားချေပြီ။

‘စုဆီမှာ ရှိလား’

တွေတွေဝေဝေ ငေးကြည့်နေသော စုလိုင်ကို ဒက်ဒီကလျမ်းမေးသည်။
စုလိုင်သည် ရှုတ်တရက်လန်သွားသည်။ နှုတ်က ဟင့်အင်းဟုပြောကာ ခေါင်းက
ညီတ်လိုက်မိသည်။

‘စုဆီမှာ ငွေငါးရာလောက်ရှိလား၊ ဒက်ဒီ ခဏလိုချင်တယ်’

‘သံးရာတော့ ရှိတယ်’

‘ခဏပေးပါလားစု၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ဒက်ဒီပြန်ပေးမယ်။ ဒက်ဒီ
ဆီမှာငွေက သံးရာပဲရှိတယ်။ ငါးရာလောက် အရေးတကြီးလိုနေလို့’

စုလိုင်သည် နေရာမှစက်ရပ်တစ်ရပ်လို ထခဲ့သည်။ စင်စစ် စုလိုင်ထဲ
တွင် သံးရာမက ငါးရာကျော်ခန်းပင်ရှိသည်။ လစဉ်ရသော မှန်ဖိုးများကို တစ်ခါမှ
ကုန်အောင်သံးဖူးသည်မရှိ။ ဖီရိုထဲတွင် ဟိုတစ်ရွက် သည်တစ်ရွက်၊ ဟိုကြား

သည်ကြားညုပ်ကာပစ်ထည့်ထားတတ်သည်မှာ စုလိုင်၏အကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ဒီလောက်ငွေလေးဟာ ဒက်ခြီးအတွက် လုံးဝမဲ့ယဉ်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဗြန်းစားကြီးမှုပါ။ အထိန်းက သူမရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာသိလို့ အကျပ်ကိုင်ပြီး
သုံးလစာကြိုတောင်းနေလို့’

‘အထိန်း’

‘သော် ကလေးထိန်းကလေ၊ ကလေးအမေက ဆေးရုံတက်နေရတော့
ကလေးကို အထိန်းနဲ့ ထားရတယ်၊ စု သိရောပေါ့။ သူ ဆေးရုံတက်နေရတယ်
လေ’

‘သိပါတယ်’

အက်ဒီက မျက်နှာပူသလို စုလိုင်၏မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ပဲပဲစွဲစွဲပြော
သည်။ စုလိုင်သည် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြေရင်း ရင်ထဲတွင်မောက်ပဲလာသည်။
သူ့လက်ထဲမှငွေသုံးရာကို ရတ်တရက်ချေမှုပစ်ပြီး ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်
ပေါက်လာသော်လည်း ထိုသို့လုပ်ရန်သတ္တိမရှိဘဲ ငါချင်သလိုဖြစ်လာသည်။

‘သုံးလေးရှုက်အတွင်း ပြန်ပေးမယ် စု’

စုလိုင်လက်ထဲမှငွေစက္ကားများကိုဆွဲယူရင်း အက်ဒီက ကတိပေးသည်။

‘စု သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်ငွေလေးဟာ ဒက်ခြီးအဖို့ လွှင့်ပစ်
သလောက်ပဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲမှားပြန်းစားကြီးမရှိတော့လည်း ခက်
တယ်၊ သူများဆီကလည်း မယူချင်ဘူး’

အက်ဒီက အခန်းထဲမှထွက်မသွားခင် ထပ်ပြောသွားသည်။ စုလိုင်သိ
ပါသည်။ သုံးလေးငါးရာမပြောနှင့် သုံးလေးငါးထောင်ပင် အက်ခြီးအတွက် အရေး
စိုက်လောက်သည် မဟုတ်ချေ။ ငွေလေးသုံးရာကို သမီးဆီးမှုပြန်ယူရသည့်
အတွက်လည်း အက်ဒီသည် မိမိကိုယ်မိမိ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်း စုလိုင်သိပါ
သည်။ သို့သော် သူ့သားအတွက်လိုအပ်သောငွေကိုကား မိမိဆီးမှုမယူသင့်ဟု
စုလိုင်ထင်သည်။ မကျေမနပ်တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ထဲတွင်မွန်းကျပ်လာသလို
မောလာလေသည်။

မာမိသည် ညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန်လာသည်။ စုလိုင်က သူမနဲ့ဖိုးများ
ကို ပေးလိုက်ပြောင်းသိသောအခါ တအဲ့တည့်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဟယ် စု တကယ်လား’

‘တကယ်ပါမာမိ’

‘တယ်သဘာထားကြီးပါလား၊ အံသြစရာ၊ သူအတွက်များ စုကပေးလိုက်ရသလား၊ သူကို စုမမန်းသူးလား’

စုလိုင်သည် ရတ်တရက်မျက်ရည်ပဲလာသည်။ အမှာင်ကမ္မာထဲတွင် ရန်းကန်လှပ်ရားနေရသလို အသက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းရှိက်၍ ရှေနမိသည်။ သူကို အံသြသလိုကြည့်နေသောမာမှုကို မမှတ်မိသလိုင်းကြည့်နေရင်း တိုးတိုးလေးပြောလေသည်။

‘သူကိုလား မျှန်းတာပေါ့၊ စု သိပ်မျှန်းတာပေါ့၊ သူကိုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်မြင်သမျှလှတွေကို စု မျှန်းတာချည်းပဲ၊ အကုန်လုံးကို မျှန်းတယ်လေ’

*

‘ဟယ် မျှန်းစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီနတ်ရပ်ကြီးမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဘိုင်အိုကြီးနဲ့မတူဘူးလားဟင် မျှန်းစရာကြီးတော့’

အမှာညိုသည် ပြာသာဒ်ဆောင်တံခါးရွက်တွင် ထွင်းထုထားသော နတ်ရပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ရတ်တရက် ထအော်သည်။ သူတေားမှ မိမိလေးသည်ကား သူကိုလှည့်မကြည့်အားပေ။ ဘုံငါးဆင့်မျှရှိသော ပြာသာဒ်ဆောင်ကြီးကို တအားမေ့၍ကြည့်နေသည်။ ပြာသာဒ်ကြီးသည် ကောင်းကင်သို့တလူလှလွင့် တက်သွားတော့မယောင် မြင့်မားလှသည်။ အနောက်ဘက်တွင် တိမ်ဖြူဖြူလေးများက တရိပ်ရိပ်ဖြတ်ပြီးနေသည်။ တိမ်ဖြူများက ပြီးနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် မျက်စိလှည့်စားကာ တိမ်များကရပ်ပြီး ပြာသာဒ်အိုကြီးက ယိမ်းထိုးလှပ်ရားနေသယောင် ထင်လာရလေသည်။

‘မိမိလေးရဲ့ ကြည့်စမ်းပါဆို၊ ဒီနတ်ကြီးကို ကြည့်စမ်းပါဆိုနေမှ’

အမှာညိုသည် မိမိလေး၏ လက်များကို လှပ်ယမ်းကာ ပြောသည်။

‘ဘာလဲဟာ၊ တကာတဲ့’

‘ကြည့်စမ်းပါ ဘယ်သူနဲ့တူလဲ’

ကြားန်းပွင့်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ် အနေအထားနှင့်ရှိသော နတ်ရပ်ကို မိမိလေးသည် အမှတ်မဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မျက်မှာင်ကုတ်လာသည်။ ထိုနောက် ထရယ်လေတော့သည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ဘိုင်အိုကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ’

‘ဘိုင်အို’ ဟူသည်မှာ ပထမနှစ် မယ်သစ်လွင်ဘဝတုန်းက မိမိလေး

အား အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့သော ကျောင်းသားကြီးဖြစ်သည်။ အတန်းကြီးသမားဖြစ်၍ သူ့ကိုအသက်ကြီးပြီ၊ အိမ္ပာ အမာညိုတို့အားလုံးက မယ်သစ်လွင်ပို့ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားကြသည်။ ထိုပြင် သူသည် ဘိုင်ကျသည်ဟု အကြောင်းပါကာ တွေ့သမျှလူကို အားမနာပါးမနာ လက်ဖက်ရည်တိုက်ခိုင်းတတ်သည်ဟု သောသတင်းကို တစ်ဆင့်စကားကြားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူခံများစက်မှ ကျောင်းသားရင့်မကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း ‘ဘိုင်အို’ ဟူသော ဆေးစော်နံဘွဲ့ထူးကြီးကို အများသဘောတူ အင်တိုက် အားတိုက် ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရရှာသည်။

‘နေပါဦး၊ ဒီဗားကရာကျောင်းကြီးကိုဆောက်တာ အင်းဝခေတ်ကနော်၊ ဟာ မိမိလေး အင်းဝခေတ်တူန်းက ဘိုင်အိုကြီးက နတ်ဖြစ်နေတာကိုးဟား ဟား ကြည့်ပါဦး။ အချွန်တွေ အတက်တွေဝတ်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာလည်း အချွန်ကြီးဆောင်းလို့၊ လက်စသတ်တော့ ဘိုင်အိုခများ နတ်ဘဝက စုတေစိတ်ကျပြီး အာရုံအိုင်တို့ ရောက်လာရှာတာကိုး ကျွတ် ကျွတ် သနားပါတယ်’

တည်ကြည်သော လူမြှို့အပြည့်ဆောင်သောထိန်းရုပ်ကို အပိုးမသေ သော ဖြေစပ်စပ်မျက်နှာထားရှိ ဘိုင်အိုကြီးနှင့်တော့ မနှိုင်းသင့်ပါ။ သို့သော် ဘယ်နေရာကတူနေသည်တော့မသိ၊ နတ်ရုပ်ကြီးသည် ဘိုင်အိုနှင့်ဆင်ဆင်တူနေသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

‘မြို့း ဘာတွေရယ်နေကြတာလဲဗျာ’

မြတ်ကိုကိုဇ်အသံက ကြမ်းပေါက်ကြားထဲမှပေါ်လာသည်။ မိမိလေးသည် ရုတ်တရက်လန့်သွားပြီး ကြမ်းပေါက်ကဲကဲကြားထဲသို့ ငံ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်ကိုကိုနှင့်ပေါက်ကျိုင်းတို့နှစ်ဦးသား စွဲဗျားကြားထဲတွင် ပေကြီးတစ်ခွေနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်ကို မသဲမကွဲတွေရ၏။

‘ဘေးဖယ်ဗျာ ဖယ်၊ တော်ကြာ ကျူပ်တို့ ဘုန်းနိမ့်ကုန်ဦးမယ်’

‘အောင်မာ ကြီးကျယ်လိုက်တာ နှင့်အမေလည်း မိန်းမပါပဲဟဲ့’

မိမိလေးက ခပ်စွာစွာ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း ချက်ချင်းပင်လွှတ်ရာသို့ တိမ်းဖယ်လိုက်သည်။ ဘုရားဆုပန် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ဘုန်းနိမ့်မည်စုံးသောကြောင့်တော့မဟုတ်ပါ။ သူတို့တွေ အမှတ်မဲ့မေ့ကြည့်လိုက်မည်ကို စိုးကြောက်မိပြီး စိတ်မလုံးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ပေါက်ကျိုင်းရေ မောပြီလား’

အမာညိုက ခပ်နောက်နောက်လုမ်းမေးသည်။

‘မောလိုက်တာကွယ် ဟယ် ဟယ်’
မြတ်ကိုကိုက ပေါက်ကျိုင်းအစား ဘတ်မင်းသားသံနှင့်ဝင်ဖြေလေ
သည်။

‘ဒုံးကို မောင်ဘုရား မောရင် အပေါ်ကိုကြွာ၊ တစ်ပြလောက်မှာရှိတဲ့ရာဝင်
အိုးကို အသာ မ လို့ထမ်းခဲ့ပါ မောင်မောင်၊ နှမလေး ခပ်ကာတိုက်ပါမယ်’

နှုတ်သီးကောင်းလျှောပါးရှိသူ မိမိလေးက ချက်ချင်းပြန်တွယ်လိုက်
သည်။ ခါးတောင်းမြှောင်အောင်ကျိုက်၍ ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါ်ဖက်တက်နေသော
ကျောင်းသားတစ်ဦးသည် နားစွန်နားယျားကြားလိုက်ပြီး တဟားဟားရယ်နေ
လေသည်။

မြတ်ကိုကိုသည် ရတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိဘဲ မကျေမနပ်
နှင့် ငြမ်သွားလေသည်။ အမာညိုသည် ကြမ်းပေါ်ကြားမှ အသေအချာင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးသည် ပုဆိုးကို ကူးလောက်ထိအောင် တိုတိုဝင်ထား
ကြသည်။ စွဲများ နှစ်းများသည် သူတို့ခြေဆစ်ထိအောင်မြုပ်နေကြလေသည်။

‘တိုင်တွေအားလုံးပေါင်း နှစ်ရာပြောက်ဆယ့်ခုနှစ်တိုင်တောင်ရှိတယ်
သိလားမာညို့၊ အကြီးကြီးတွေပဲ၊ လက်တစ်ဖက်စာ မပတ်မိဘူး’

ပေါက်ကျိုင်းက အော်ပြောသည်။ နိုင်ငံခြားသားများကိုသာခေါ်၍ပြ
ရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟု အမာညိုတွေးမိသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည်
သူတို့အနောက်တိုင်းသားများတန်ဖိုးတထားနှင့်မက်မောလှသော ကျွန်းသစ်
များကို ဤမျှပေါ်ပေါ်များများ သုံးထားနိုင်ကြောင်းပြချင် ကြားချင်စိတ်များပေါ်
လာသည်။

‘ကဲ မာညို့၊ ဒီနတ်ရပ်ကြီးကို နင်ဆွဲမှာလား၊ ဒါဆိုရင် ငါက ဟိုနားက
ဂြော်ရပ်ကြီးကို ဆွဲမယ်နော်’

မိမိလေးနှင့် အမာညိုတို့နှစ်ဦးသည် ဗားကရာကျောင်းကြီးရှိ အသေး
စိတ် ထွင်းထုထားသော ပန်းပုနှင့်ကန်တ်များကို ကူးယူရေးဆွဲကြရမည်ဖြစ်
သည်။ သို့မှသာ လေဒဏ်၊ ဓမ္မာဏ်၊ ဥတ္တဒဏ်တို့ကြောင့် ဒို့မင်းနေပြီဖြစ်သော
ကျောင်းကြီး ပျက်စီးသွားသောတစ်နှစ်တွင် မှတ်တမ်းကျွန်းခဲ့မည် ဖြစ်လေသည်။

‘ကျောင်းအမြင့်ကလည်း ဒုံးအရပ် နှစ်ပြန်မကဘူး၊ ဆယ့်နှစ်ပေတောင်
ရှိတယ်သိလား မာညို့၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဒီထက်တောင်မြင့်တယ်တဲ့၊ ကျောင်း
အောက်ကိုဆင်စီးပြီး ထိုးဆောင်းဝင်တယ်ဆိုပဲ’

‘အောင်မှ နှင့်နတ်ရပ်က ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ပါလား၊ ကြည့်စမ်း’

အမှာညီးပုံဆွဲနေစဉ် သူ့အနားသို့ ခင်စန်းအေးရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မန်ကျဉ်းသီးကြက်ဆူများ အပြည့်သယ်လာသည်။ သူသည် ဗားကရာကျောင်းကြီး၏ အရွှေမြင်မတ်ရပ်ပုံကို ရေးဆွဲနေရသူဖြစ်သည်။ မန်ကျဉ်းပင်အောက်တွင် ဒေါက်ဖြူတ်ထားသောကောက်ရှိုးလှည်းပေါ်တက်ထိုင်ကာ သက်သောင့်သက်သာ ပုံဆွဲရင်း မန်ကျဉ်းသီးမှည့်များကို ဆာဆာနှင့် တွင်တွင် ရူးစားနေခဲ့လေသည်။

‘မန်ကျဉ်းသီးစားရတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းပီးပြီ မာညီရော့ ငါတော့မလွယ်ဘူး’

ခင်စန်းအေးသည် သူ့လက်ထဲမှ မန်ကျဉ်းသီးများကို အမှာညီ၏ လွယ်အိတ်ပေါ်တွင် စုပုံချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗလာစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်စွဲက်ကိုဆုတ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။

‘ဟာ ဒီအစ်မကြီးဆွဲနေတဲ့နတ်ရပ်က ချောသက္ဌာ’

‘အေးက္ခာ၊ စပ်ဖြုဖြနဲ့ပြီးပြီးကြီး’

အမှာညီးကေးတွင် ဂိုင်းအံ့လာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးများက ထောမနာပြုကြသည်။ အမှာညီးသည် သူ့ပုံကိုသူကြည့်ရင်း အတော်လေးစိတ်ညွစ်သွားရာသည်။ သူ၏ပန်းချို့သည် မူလပန်းပုနှင့်မျက်နှာအနေအထားတစ်ခုမှလွှဲ၍ အတော်တူသည်။ ဘိုင်အိန္ငံဆင်ဆင်တူသော်လည်း မူလက ကဲ၏၌ သိက္ခာအပြည့်ရှိသောနတ်ရပ်သည် ယခုတော့ သူ့လက်ချက်နှင့်ပြောင်ဖြုဖြနဲ့ဖြစ်နေရာလေသည်။ အမှာညီးသည် ခဲဖျက်ကိုကောက်ပူ့ကာ မျက်နှာပိုင်းကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟာ ဒီထဲမှာ သက်န်းတွေ တွေ့တယ် ဆရာ’

အမှာညီးက ကြီးစားပမ်းစား ပြန်ဆွဲနေစဉ် ပြာသာဒ်ဆောင်ရောင်မိုးပေါ်မှကျောင်းသားတစ်ဦး၏ အော်သံကို ကြားရလေသည်။ ဗားဟူသည်မှာ မှန်စကားဖြစ်၍ ကျောင်းဟူသောအဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ကရာသည်ကား ခရာမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗားကရာဟူသည်မှာ ခရာပင်များ ရှိသောကျောင်းဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ ခရာပင်များ ရှိမရှိ မသိသေးချော့၊ အင်းများအနဲ့အပြားချုထားသည်ကိုကား တွေ့ရသည်။ ထိုကျောင်းကြီးတွင် ပထမဆုံးကျောင်းထိုင်ခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်သည် အင်းအိုင်ခါးလှည့်အတတ်၍ သူမတူအောင်

တတ်ကျွမ်းသော ဗားမဲ့ဆရာတော်ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြလေသည်။

‘ဟာ အခုမှုကောင်းတာ၊ ရွှေဘ၊ ရွှေဘ’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘတ်လိုက်ကွဲ’

အမာညီ၏နောက်ထပ်တစ်ခါ ကြိုးပမ်းချက်ကို ထောမနာပြုသံများ ထွေတ်လာပြန်သည်။ အမာညီသည် မှန်တေတေမျက်နှာထားနှင့် ကာပန်းပေါ် တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော သူနတ်ရပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ငါချင်စိတ် ပေါက်သွားရာလေတော့သည်။

*

အင်းလျားရေပြင်သည် ဂယက်ထနေသည်။

ညီလင်းသည် ဂယက်တစ်ခုမြို့မဲ့မီ နောက်ထပ်ခဲ့တစ်လုံးထပ်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ခဲနစ်မြုပ်သွားရာနေရာကိုပဲပြေား အပိုင်းအပိုင်းနှင့်လည်ပတ်ကာ တဖြည့်းဖြည့်းဝေးသွားသော ဂယက်စိုင်းလေးများသည် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

‘ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ လာရောကွာ’

တင်ထွန်းမောင်က ညီလင်းထက်အရင် အုတ်ခဲကြိုးကြီးကို တအားလုံး ပစ်လိုက်သည်။ ရေစက်ရေပေါက်များသည် ဗွမ်းခနဲစဉ်ကာ ဂယက်စိုင်းလေးများ ပျက်ကုန်သည်။

‘ခင်ဗျား တယ်အလှဖျက်တဲ့လူပဲဗျာ’

ညီလင်းက မကျေမန်ပ်ပြောလိုက်သည်။ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားသော ရေပြင်ထဲတွင် တိမ်ရိပ်များက ယိမ်းထိုးလှပ်ရှားနေသည်။

‘ဘာအလှပျက်ရမှာလဲ၊ ပိုလှအောင်လုပ်တာလို့ မပြောနိုင်ဘူးလား’

‘တယ်လှတယ်၊ သူဟာသူကယ်လေးတွေဖြာနေတာ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ ခင်ဗျားလှပ်တာ သံစဉ်ကိုပျက်သွားတာပဲ’

‘အောင်မာကွာ၊ တစ်ခါတေလေ ဒီလိုပဲလုပ်ရတယ်၊ နဲ့မှုတ်နေတုန်း အီနေပြီဆိုရင် ပတ်မကြီး ကျိမ်းခနဲ ဝင်တီးရတယ်ကွဲ၊ ခုရော မင်းက ခဲပေါက်စလေးတွေနဲ့ ပလုံးပလုံးခနဲပစ်နေတာ ဆယ်လုံးထက်မနည်းတော့ဘူး၊ အီနေပြီး ပျင်းစရာကောင်းနေပြီး ဒါကြောင့် မင်းကို ငါကပတ်မကြီးဝင်တီးပေးတာ၊ ဗြို့ရှမ်းမင်းသားလေး ကျူပ်ပြောတာမဟုတ်လားဗျာ’

သရက်ပင်ရင်းတွင် တစ်ဦးတည်းထိုင်နေသော လူငယ်လေးကို တင်
ထွန်းမောင်က စစ်ကူတောင်းရင်း မိတ်ဖွဲ့လိုက်သည်။ ရှမ်းဘောင်းဘီပွဲပွဲကို ဝတ်
ထား၍ ရှမ်းကလေးဟုပင် ချက်ချင်းသတ်မှတ်လိုက်ဟန်ရှိသည်။ ရေပြင်ကို
ငေးကြည့်နေသောလူငယ်လေးသည် အတွေးပျက်သွားသလို ပင့်သက်ရှိက်လိုက်
ပြီး သူတို့နှစ်ဦးကိုလှမ်း၍ကြည့်သော်လည်း ဘာမှာပြန်မပြောချေ။

ညီလင်းသည် မသိမသာ ညိုးနေသောသူ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း
ဘာတွေများစဉ်းစားနေပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

‘ရှမ်းပြည်နယ်ကို လွမ်းနေသလား ဟင်’

ညီလင်းက ပြီးရယ်ရင်း မေးလိုက်သည်။ အင်းလျားရေစပ်တွင် တစ်ဦး
တည်းထိုင်ကာ ငေးနေတတ်သောသူ့ကို နှစ်ခါသုံးခါမြင်ဖူးနေ၍ မျက်မှန်းတန်း
မိနေသည်။

ရှမ်းကလေးသည် မိတ်ဖွဲ့သလိုစကားဆိုသော ညီလင်းကို မျက်မှာင်
ကုတ်၍ ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ ခဲ့ယဉ်းယဉ်းပြီးကာ ခေါင်းခါပြလိုက်
သည်။ ပြီးလိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာလေးသည် ပို၍ယယ်နှုန္ဓားကာ ကလေး
ငယ်နှင့်ပင် တူသွားလေသည်။

‘ငါညီက ဘာမေဂျာလဲ’

တင်ထွန်းမောင်က တော်မိမင်းလေးဆီမှ စကားပြန်ရအောင်ကြိုးစား
သည်။ မေးပြီးမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဟုတ်ချင်မှုဟုတ်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေ
သည်။

‘ဆေးကပါ’

‘အောင်မာ၊ ဆေးက လူက နယ်ကျူးလှချေကလားဂွဲ၊ အင်းလျားမှာ
ထိုင်ထိုင်ထိုင်နေလို့ ငါက ဒီကလူပဲ အောက်မေ့နေတာမောင်’

တင်ထွန်းမောင်က တရင်းတန္ထိုးပြောကာ ရယ်လေသည်။ လူစိမ်း လူ
ကျက်မရွေး တရင်းတန္ထိုးပြောတတ်သည်မှာ သူ့အကျင့်ဖြစ်သည်။ ထို့မျှသာ မက
သေး စိတ်မထင်လျှင်လည်း လူစိမ်းလူကျက်မရွေး ပိဿာလေးနှင့် အားပစ်သလို
နှုတ်ဆက်တတ်လေသည်။

‘ဆေးက ဆိုရင် ဒီကို မလာရဘူးလား’

လူငယ်လေးက မျက်မှာင်ကုတ်ကာ မေးသည်။ သူသည် ညီလင်း
ထက် တစ်နှစ်ခန့်ယယ်ပုံရသည်။ ရှမ်းတို့က်ပုံနှင့်ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ကာ သရက်

ပင်မြစ်ဆုံးပေါ်တွင် ပ်ပေးပေးထိုင်နေပုံက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသည်။

‘မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဒီအင်းလျားကန်ကြီးကို ခုံပိုင်တာလိုက်လို့၊ ပြည့်သူပိုင်ကန်ကြီးပါ၊ ရာဇ်နဲ့လည်းဆိုင်၊ အီကိုနဲ့လည်းဆိုင်၊ စက်မှုနဲ့လည်း ဆိုင်၊ အရာရှိ၊ အရာခံ၊ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ ခေါင်းစွက်၊ ဗျာပ်ထိုး၊ ငါးစိမ်းသည်အဆုံး လူတန်းစားအသီးသီးနဲ့ဆိုင်ပါတယ်ဗျာ’

တင်ထွန်းမောင်က လေရှည်နေစဉ် လူငယ်လေးသည် သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ညီလင်းကို အကူအညီတောင်းဟန်နှင့် လုမ်း၍ကြည့်လေ သည်။ ‘ခင်ဗျားလူကို မထိန်းတော့ဘူးလား’ ဟု ဆိုလိုဟန်ရှိသဖြင့် ညီလင်း ရယ်ချင်သွားသည်။

‘က ကိုတင်ထွန်းမောင် သွားစို့၊ ဟိုမှာ လျေလျှော်မယ့်လူတွေ လာကုန် ကြပြီလေ’

ညီလင်းက အလိုက်တသိဝင်၍ စကားဖြတ်လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ် ရောက်သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ညီလင်းသည် လျေလျှော်ရသည်ကို ပန်းစိုက်ရသည် ထက် ပို၍နှစ်သက်လာသည်။ ယခုလည်း လျေလျှော်ရန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်အတွက် တက္ကသိုလ်ရွှေတံဆိပ်ကို ညီလင်းတို့အသင်းက ချိန်ကာ ကိုတ်၍ ကြိုးစားနေသည်။ ညာနေစောင်း ညီလင်း လျေလျှော်သင်းသွားတိုင်း လိုက်လာ တတ်သူကား တင်ထွန်းမောင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ‘မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ပင်ပန်း လိုက်တာ၊ လျေလျှော်ပြီး မင်းခွန်အားတွေ့ကို အရည်မရ အဖတ်မရ ဖြူန်းတီးပစ် နေတယ်၊ ကမ်းနားသွားပြီး ဆန်အိတ်ထမ်းလည်း အတူတူပါပဲကွာ၊ အဲဒါကမှ ပိုက်ဆံရသေးတယ်၊ လုပ်အားအတွက် ပြစ်ရာအဖြော် သေးတယ်’ ဟု တကျည် ကျည်နှင့် အားပေးစကားဆိုနေတတ်သည်။

‘က သွားမယ်နော်၊ ကျောက်ကျွဲအမင်းသား၊ အဲ ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောက် ကျွန်းအမဲ့သား၊ အိုကွာ ဘွား ဘွား ကျောက်မဲ့အကျဉ်းသားလေးရေ့’

တမင်လုပ်သည်လား တကယ်ဖြစ်သည်လားတော့ ညီလင်းညီ့ မသိ ချေ။ တင်ထွန်းမောင်သည် အယောင်ယောင် အမှားမှားပြောကာ နှုတ်ဆက် စကားဆိုသည်။

‘ဟေး စိုင်း’

လျော်တက်ကို ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်းကာ ရေစက်မှတက်လာသော မိန်းမ ပို့လေးတစ်ဦးက ထိုလူငယ်လေးကို လုမ်း၍နှုတ်ဆက်သည်။ စပို့ရပ် အကြိုဖြူ။

လေးနှင့်ဘောင်းဘီတိအဖြူလေးကိုဝတ်ထားရာ သူကိုကြည့်ရသည်မှာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမှစ၍လျှော့သော အသင်းသူသစ်ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သူကို ညီလင်း မမြင်ဖူးသေးပေ။

‘ဘာတွေ ဆွေးနေတာလဲ၊ စိုင်းအကြောင်းတွေ သိတယ်နော်’
‘ဘာသိတာလဲ’

လူငယ်လေးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ ညီလင်းတို့လည်း အလိုက်တာသိ ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာရသည်။ မိန်းကလေးသည် လျှော့တက်ကို မြတ်တောက်လိုက်ကာ မကျေမနပ်လျှောင်သံလေးနှင့် မရယ်ချင့်ရယ်ချင်ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာသိတာလဲဆိုတော့ စိုင်းနဲ့စွဲအကြောင်းပေါ့၊ တောင်ပေါ်က ရမ်းကလေးနဲ့ မြပြန့်က အသည်းစားဘုရင်မ စုစုလိုင်တို့အကြောင်းပေါ့’

ခပ်တိုးတိုးပြောသောစကားကို ညီလင်းက ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်သောကြောင့် လုမ်းလက်စခြေလုမ်းပင် တုံးခန်ဖြစ်သွားလေသည်။ စုစုလိုင်ကိုတော့ သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ ဘာကြောင့်လဲတော့မသိ။ သို့သော်လည်း သူအစ်ကို ၏အသည်း ခွဲဖူးသူမှို့ သူက စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်သည်ဟုပင် သူကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားလေသည်။

လူငယ်လေး၏ မျက်နှာသည် နှီသွားသလော၊ ဝါသွားသလော သိလိုသော်လည်း နောက်ကျောဘက်တွင် မျက်စိမပါသောကြောင့် မသိခဲ့ရပေ။ ပြောင်ကြီး လုမ်းကြည့်ရအောင်ကလည်း လူယဉ်ကျေးမှုအရ အားနာစိတ်ကလေးကြောင့် ဝန်လေးနေသည်။

‘ရမ်းကလေးက ချောတယ်မောင်’

တင်ထွန်းမောင်က ပြောသည်။ ညီလင်းက ခေါင်းညီတ်ကာ ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘ခွေးမြီးပြတ် အဖော်ညီသည်’ ဟူသောစကားကိုကား မသုံးသင့်ပါ။ သို့သော ညီလင်းညီသည် ထိုစကားကိုပင် တစ်ခိုန်လုံးသတိရနေသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူအစ်ကို ကျော်ထွန်းညီအတွက်ကား အားတက်မိသည်။ အမြီးပြတ် ဖော်ပြုတ်ဖက် သူကောင်းသားဦးရောသည် တစ်နေ့တွေး တိုးပွားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘အားမငယ်ပါနဲ့ ကိုကိုရာ ကိုကိုလိုလူတွေ အများကြီးပါ၊ အဲဒီရှမ်းလေးဆိုငယ်ယ် ချောချောလေး သနားစရာဖျာ၊ မစုလိုင်လက်ချက်မိတော့ ခမျာလေး မချိမဆန့် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ’

ညီလင်းက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောသည်။ မှောင်မှောင်ရိရိုးတဝါးဖြစ်နေ သည့်ပြင် တစ်ခုတင်စီအိပ်နေသောကြောင့် သူ့မျက်နှာကိုကား မမြင်ရာ သို့သော် လည်း သူ့အသံကြားရုံနှင့် သူ့မျက်နှာထားသည်လည်း နောက်တိုး နောက် တောက် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ကို ကျော်ထွန်းညီအလိုလို ခန့်မှန်းမိလေသည်။

‘အမ်စီက ချာတိတ်လေး ကိုကိုရာ သူ့အသည်း ကဲ့ကြီးကို သူ့ဟာသူ တင်ချာများလောင်းထည့်နေရင်တော့ ရှုံး အာစပ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း’

ကျော်ထွန်းညီသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြိုမ်နေလိုက်သည်။ ဘာ စကား ပြန်ပြောရမည်နည်း စဉ်းစားရှုံးလည်းမရပေ။ ညီလင်းက ခေါ်ပြန်သည်။

‘ကိုကို၊ ဒီမှာကိုကိုရာ’

‘ဘာတုံးကွဲ’

‘သူ့ကို ကြိုက်သေးလားဟင်’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ’

‘စုကိုလေ စုလိုင်ကို’

‘မကြိုက်တော့ပါဘူးကွာ’

ကျော်ထွန်းညီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ ညီလင်းက မယုံးသလို ဟက်ခနဲရယ်လေသည်။

‘တကယ်လားဖျာ၊ ဒီလိုခို သူ့ကိုရရင် ကိုကိုမယူဘူးလား၊ လှတယ်နော်’

ကျော်ထွန်းညီထံမှ အသံပြန်ထွက်မလာချေ။ မခံချင်စိတ်နှင့်မို့ စပျော် သီးချဉ်ကာ မကြိုက်ဘူးပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ့အတွင်းစိတ်ကမှ စုလိုင် ဟူသည့် မိန်းကလေးကို စွဲလမ်းနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိလေသည်။

‘ကိုကိုတို့စက်မှုကဆို တိုက်ဂေါ်လေးတွေ၊ ပုံတုံးလေးတွေ များတာပါ ဖျာ၊ ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးကို သူ့တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖြန့်ထိန်းထားတယ်နော် ကိုကို၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင် သူ့ကိုရရင် ယူမှာပဲဗျာ’

ညီလင်းက ရယ်သံလေးနှင့်ပြောသည်။ အပြောင်အပြက်ပြောဟန်ရှိ သော်လည်း ကျော်ထွန်းညီ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ညီလင်းတစ်ယောက် စုလိုင်

ကို လိုသည်ထက်ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေပြီထင်သည်။

‘ဟေ့ အိပ်ကြပြီလား’

အမာညီက အခန်းဝမှ မေးသည်။

‘အိပ်ကတော့မယ်ဗျာ’

‘ဒ္ဓာအခန်းထဲ လာမယ်၊ မီးဖွင့်မယ်၊ လုံလုံခြုံခြုံကြနော်’

အမာညီက ကြိုတင်သတိပေးပြီးမှ ဝင်လာသည်။ သတိမပေး၍လည်း

မဖြစ်၊ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ညီးလုံး အအိပ်ဆိုးသည်။ ညီလင်းဆိုလျှင် နံနက်ခင်း အိပ်ရာနိုးသော်လည်း ခြင်ထောင်ထဲမှမထွက်နိုင်သေးဘဲ စောင်များနှင့် လုံးထွေး နေသော သူ့ပုံဆိုးကို နေ့စဉ်ပင် အူယားအားယား ရှာရလေ့ရှိသည်။

‘ဖျောက်’ခနဲ့ မီးဖွင့်သံနှင့်အတူ မီးရောင်က ဖြာထွက်လာသည်။ ‘ဘာ လုပ်မလိုလဲ မမရ’ဟု ညီလင်းက ရှုအောင့်အောင့်ပြောရင်း ပြောသွားသော မျက်စိ ကို လက်ဝါးနှင့်ကာထားလိုက်သည်။

‘အစောကြီး ရှိသေးတယ်ညီလင်းရဲ၊ မအိပ်နဲ့ဦး၊ ငါပျင်းလိုပါ’

အမာညီက ညီလင်း၏ အေးတွင်ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သံပန်းကန်လေးထဲ၌ မန္တလေးထိုးမှန့်များကို ထွေ့ရသည်။ အညာမှ အပြန်ဝယ်လာသော မှန့်များဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲ မယ်နှုတ်ကျောင်းက လိုအ်ခေါင်းထဲမှာ မြှောထွေ တွေ့တာ ပြောမလိုလား၊ ဗားကရာကျောင်းကြီးက လင်းနဲ့ချေးစော်နံတာ ပြောမလိုလား’

ညီလင်းညီက အင်္ဂါတူး၍ ပြောသည်။ အမာညီပြန်ရောက်လာကတည်းက ပါးစပ်မပိတ်တမ်းပြောခဲ့သဖြင့် ထိုရေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ အကြောင်းကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့ရသလို တရင်းတန္တားပြီ ဖြစ်သည်။

‘မပြောပါဘူးဟာ၊ နင်တို့ပြောတာ နားထောင်မလိုပါ၊ သိပ်မကြီးကျယ်ပါနဲ့ ဟင်း၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆိုပြီး အားကြီးကိုကြီးကျယ်တယ်၊ ငါမှာသာ အစ်မတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ညီမတစ်ယောက်ရှိရင် နင်တို့ကို အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ တကတဲ့’

‘ဒါကြောင့် မမအဖော်ရအောင် ကျွန်ုတ်တော်က ရည်းစားထားပေးမလို့’

‘အောင်မာ တယ်ဟုတ်၊ နှင့်ရည်းစားနဲ့တော့ ငါကအဖော်လုပ်ရမလား၊ ငါဟာငါပဲ ငါရည်းစားကိုငါအဖော်လုပ်မှာပေါ့’

ကျော်ထွန်းညီသည် မျက်စောင်းတဲ့ခဲ့နှင့် ပြောနေသောညီမငယ် ကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ‘အမာညီက သိပ်ကလေးဆန်တာပဲ’ ဟု သက်သက်က
ပြောခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ အမာညီ၏အမူ အရာ အပြော
အဆို အားလုံးသည် ပွင့်လင်းရိုးသားပြီး ခပ်ဆိုးဆိုးဟန်ကလေးက ထာဝစ်ပင်
စွက်ဖက်နေသည်။

‘မမရည်းစားက ဘယ်သူလဲ’

‘နှင့် အပူလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့အပူ ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ယောကျား
ပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပူလို့ရမှာလဲ မမသာ ပူရမှာ’

‘ခွေး’

အမာညီက မျက်လုံးလေးပြီးကာ ဆဲသည်။ ထို့နောက် ပန်းကန်ထဲမှ
ထိုးမှန်များကိုနှိုက်ကာ ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း မျက်စောင်းခဲ့နေသည်။ ညီလင်း
ညီသည် နောက်တိုးနောက်တောက်ဟန်လေးနှင့် ချောင်းဟန်လို့ကိုသည်။
ပြီးနေ သော ကျော်ထွန်းညီအား မျက်စိတစ်ဖက်မှုတ်ပြသည်။

‘မမက ရည်းစားထားနေပြီလား’

‘နှင့်နဲ့ဆိုင်လား’

‘ဆိုင်တာပေါ့များ တော်ကြာ ကိုယ့်အစ်မ စွာလန်ကဲ ကက်ကက်လန်
ကလေးကို သူများလက်ထဲထည့်လို့ကိုရမှာ နှမောစရာ’

‘မင်းက စိုးရိမ်တယ်ပေါ့’

ကျော်ထွန်းညီက ပြီးရယ်ရင်း ဝင်မေးသည်။ အမာညီ လှမ်းပေးနေ
သောထိုးမှန်ပန်းကန်ကို လှမ်းနှိုက်မည်ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းလို့ကိုသည်။ အိပ်ရာဝင်
ခါနီး သွားတိုက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ်ဘာမှမစားလို့တော့ချော့။

‘သူ့ကို စိုးရိမ်တာ ဟုတ်ပါဘူးများ’

‘အောင်မာနော်’

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ဘတ်တူ ယောကျားသားတစ်ယောက် အနိပ်စက်ခံရ
မှာ စိုးတာပါ’

‘အောင်မာ ညီလင်းနော်’

‘ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မမစွာသမျှ သဘောကျွန်မှာပါ။ စွာတာလေး
ကိုပဲ ကြိုက်တယ်ဖြစ်နေမှာပါ၊ သူကလေ သူက’

‘ဘယ်သူကလ’

‘မောင်ပေါက်ကျိုင်း နဂါးနိုင်မင်းရာဇ်’

‘ခွေး’

ညီလင်းက တဟားဟားရယ်နေသည်။ အမာညို၏မျက်နှာသည် ရဲရဲ နီသွားပြီး သူ့ကို တအုန်းအုန်းလှမ်း၍ထုသည်။ ညီလင်းက ရယ်မောရင်းမှ ခြေ ကားယား လက်ကားယားနှင့်ရှောင်နေလေသည်။

‘အမာညို’

မေမေအသံကိုကြားရသည်။ အပေါ်ထပ်မှလှမ်း၍ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အမာညို မအိပ်သေးဘူးလား ထွက်မလာသေးဘူးလား၊ ဘာတွေ သူနေတာလ’

‘အိပ်တော့မလို့ မေမေ ဟောဒီမှာ ညီလင်းရယ် သမီးကိုအတင်း ခေါ် ထားလို့ သူပျော်းလို့ စကားပြောနေပါဆိုလို့’

‘ကြည့် ကြည့် ကုန်း၊ ဒေါ်ကုန်း’

ကျော်ထွန်းညီသည် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အငယ်နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း ပြီးနေသည်။ ညီလင်းက ရယ်ချင်နေသောမျက်နှာထားနှင့် မျက်နှာကိုမဲ့ထား သည်။

‘ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုပေါက်ကျိုင်းက အစ်မအဆက်မဟုတ် လား’

‘ဟုတ်သေးပါဘူး’

‘တကယ်’

‘တကယ်ပါဟ သူကကြိုက်တာ’

‘မမက ပြန်မကြိုက်သေးဘူးပေါ့’

‘အဟက်’

အမာညိုက မလုံမလဲ ရယ်လေသည်။ သူ့ကို ကျော်ထွန်းညီက စိုက် ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်ကိုတွေ့သောအခါ အုပြောင်မြောင်နှင့် ခေါင်းကုတ် လိုက်သည်။

‘တကယ်ပါ ကိုကိုရဲ့၊ မာညိုက သူကိုကြိုက်တယ်လို့ ပြောသေးပါဘူး’

‘ပြောသေးပါဘူးဆိုတော့ ပြောတော့ပြောမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘သိဘူးလေ’

အမာညီသည် စကားရောဖောရေနှင့် ထပြီးတော့သည်။ အခန်းမီးပြန်ပိတ်ပေးသွားရန် ညီလင်းကအော်သော်လည်း ပိတ်မသွားချေ။ သူယူလာသောထိုးမှန်ပန်းကန်ကိုလည်း ပြန်ယူမသွားပေ။ ထို့ကြောင့် ညီလင်းက အိပ်ရာမှ မကျမနပ်နှင့်ထရသည်။ မှန်ပန်းကန်ကို ကြောင်အိမ်ထဲသွားပို့ကာ မီးပြန်ပိတ်ရလေသည်။

‘ငါသာဆိုရင် မိညိုလိုကောင်မလေးမျိုး မကြိုက်ပါဘူးကွာ’

‘အေးဗျာ ရပ်ပျောတေးလေး’

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး စိတ်တူသဘာတူ အတင်းပြောမိကြသည်။ အမာညီလာနောင့်သောကြောင့် သူတို့ပြောလက်စ စကားဆက်ပြတ်သွားရသည်ကို နှစ်ဦးလုံး သိပ်မကျမနပ်သော်လည်း ဖွင့်၍တော့မပြောပေ။ အတန်ကြာသောအခါမှ ကျော်ထွန်းညြိုက စကားဆက်ကို ပြန်ကောက်သည်။

‘စုလိုင်ကိုရရင် မင်းတကယ်ယူမှာလား ညီ’

‘ယူမှာပေါ့ဗျာ’

ညီလင်းက မဆိုင်းမတွေ ပြန်ဖြေသည်။ ထို့နောက် တိုးတိုးလေး ရယ်သည်။

*

စက္ကၢာမြားလေးများသည် စုလိုင်၏အနီးတွင် ပလူပုံးနေသည်။ တချို့လက်တည် သူများကမူ စုလိုင်ကိုထိအောင် ပစ်နိုင်ကြ၏။ ကျောထက်တွင် ဖြန့်ချထားသော စုလိုင်၏ ဆံပင်တွင်နိုက်ဝင်တွယ်၌သွားကြသောအခါ ‘ဟေး’ ခနဲ့ ‘ဟား’ ခနဲ့အော် ဟစ်သံများထွက်လာတတ်သည်။

စုလိုင်သည် သူခေါင်းပေါ်မှစက္ကၢာမြားလေးများကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ဖူးစာရှင် မှန်ပါစေ’

‘ချစ်တယ် အသက်ရယ်’ဟု ရေးထားသော စာများကို အမှတ်မဲ့ ဖတ်မိလိုက်ပြီးမှ ကြမ်းပေါ်သို့ပြန်ချလိုက်သည်။

‘ဟေး ဒီလိုမလုပ်နဲ့ကွာ၊ မကြိုက်ဘူး’

ကျောင်းသားတစ်ဦးက အသံဖျက်ကာ အသံသြာကြီးနှင့်အော်လိုက်သည်။ မခံနိုင်သောကျောင်းသူတစ်ဦးတလောက မျက်စောင်းခဲလိုက်လျှင်လည်း ဝါးခနဲ့ ရယ်ကပြန်သည်။ စာသင်ခန်းထဲ ဆရာဝင်မလာမဲ့ ငါးမိနစ်ခန်းအချိန်

လောက် ကာလကလေးသည် သူတို့အတွက် အလွန်ပျောစရာကောင်းဟန်ရှိသည်။ ထိုင်ခုများသည် ရပ်ရှင်ရုံသဖွယ် အဆင့်ဆင့်မြင့်တက်သွားသည်။ ရွှေဆုံးတန်းတွင်ထိုင်ကြရသော မိန်းကလေးလူနည်းစုကလေးသည် အနိမ့်ဆုံးနေရာတွင် ရောက်နေသည်။ အကောင်းဆုံးမြင်ကွင်းနေရာတွင် ရောက်နေသဖြင့် စဣ္ဗာ။ မှားရှင်များ၏ ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရတတ်လေသည်။

အခန်းအပြင်ဘက် လူသွားလမ်းတွင် မတ်တတ်ကိုယ်တော်များ ရှိသည်။ သူတို့နှင့်ဆိုင်ရာအခန်းထဲသို့မဝင်သေးဘဲ အခန်းတွင်းမှ မိန်းကလေးများကို မျက်စိစားပွဲထိုင်နေကြသည်။

‘စုလိုင် ဟိုမှာ ယူရဲ့၊ ‘အင်ထရိပါ’ ကြီးတွေလား’

စုလိုင်၏ ဘေးမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြောသည်။ စုလိုင် အပြင်ဘက်သို့ မသိမသာကြည့်လိုက်သောအခါ ခပ်ညှီးညှီးကြည့်နေသူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးသည်။

‘သူအောင်သွားပြီ မဟုတ်လား’

‘အင်းလေ အောင်သွားတာ ကြာပေါ့’

‘ဒါနဲ့များ၊ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

‘အချစ်နတ်ဘုရားလေး စုလိုင်ကိုလာကြည့်တာ နေမှာပေါ့ကွယ်’

‘ဟာ ဟာ၊ အချစ်နတ်ဘုရားမလေးတဲ့’

‘ဘာလဲ ယူက အဲဒီနာမည် မကြိုက်ဘူးလား’

‘ကြိုက်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို စက်မှုက မြှေဟောက်မလေးဆိုတာရော’

‘သာပြီးတောင် မကြိုက်သေးတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးတွေက ယူကိုအဲဒီလိုပဲခေါ်ကြတယ်’

‘ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပေါ့၊ ဂရမစိုက်ပါဘူး’

စုလိုင်က မခိုးမခန်းလေးပြောလိုက်သည်။ ဟန်ဆောင်၍ပြောခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ စုလိုင်အမှန်တကယ်ပင် မည်သူ့ကိုမျှအရေးစိုက်လိုစိတ် မရှိသည်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိလေသည်။

‘သူတို့တွေက ပြောသေးတယ်၊ မြှေဟောက်ဆိုတာ သိပ်ပြီးအဆိပ်ပြင်းတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား’

‘စုလိုင်ကလည်း သိပ်အဆိပ်ပြင်းတယ်တဲ့’

‘ဟာ ဟာ၊ ကိုယ်က ခြွဲလိုမှ မပေါက်တတ်တာ၊ ပေါက်တတ်ရင် လည်း ကောင်းသား’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘အကုန်လုံးကိုပေါက်သတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း ပါးစပ်တွေ ကို ပိတ်ရော၊ အဲဒီတော့မှအေးမှာ ဒါ့ ဒီများတွေဟာလေ’

စုလိုင်သည် သူ့လက်မောင်းကို လာထိသော မြားလေးကို ပုတ်ချလိုက် သည်။ စက္ကာမြားပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိပ်ဖူးသည် ချွန်၍မာနေသဖြင့် အရိန်နှင့် ထိလျှင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားတတ်လေသည်။

ဆရာ ဝင်လာသောအခါ ဆူညံနေသော အသံများသည် ရှတ်ခြည်း တိတ်သွားသည်။ ထိုဆရာကိုတော့ သူတို့ကြောက်ကြသည်။ စာမေးလွန်းသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူ ၁၀၀ ကျော် ၁၅၀ ခန့်အရှေ့တွင် ထမေးခံရမည်ကို လူ တိုင်း ကြောက်ကြသည်။ မေးသည့်စာ မရမည်ကိုကား ပို၍ကြောက်ကြရလေ သည်။

ဆရာသည် ကျောင်းခေါ်ချိန်စာရွက်လေးကို ဖြန့်လိုက်ကာ ခုံအမှတ် အလိုက် စတင်ခေါ်သည်။

‘ဟော ဆရာမိန်းမက နာတာရှည်ဖြစ်နေတာတဲ့ သိလား’

စုလိုင်၏ဘားမှ မိန်းကလေးက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်လား’

‘ကိုယ်ကတော့ ရောဂါတွေထဲမှာ ကင်ဆာကိုအကြောက်ဆုံးပဲ၊ သိလား စုလိုင် သူရောဟင်း’

‘ကင်ဆာ’

စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် လိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒက်ဒီ၏နံပါတ်နှစ်ကို ချက်ချင်းပြေး၍သတိရသည်။ ဆေးစစ်ချက်အရသူသည် အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ် နေကြောင်း သိပြုဟုဆိုသည်။ ဆရာဝန်များက သူ့အသက်ကို ခြောက်လသာ ခံတော့မည်ဟု ပိုင်းထားပြုဟုဆိုသည်။

‘သူသိပ်ကြောက်နေမှာပဲ၊ သေခြင်းတရားကို သူဘယ်လိုများရင်ဆိုင် ရမလဲ၊ ခြောက်လဆိုတာ ဘာမှကြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ လူလောက်ကြီးထဲက နေ ထွက်သွားရတော့မယ်’

ကမ်းပြင်ပေါ်တွင်ကဲပန့်နေသော စက္ခာမြားဖြူဖြူလေးများကိုင်း
ကြည့်ရင်း စုလှိုင်၏ အတွေးများက ကစဉ်ကလျားဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဒက်ခို့သားရှိသေးတယ်၊ ခုနေဆိုရင် လေးနှစ်ကျော်ပြီထင်တယ်၊ အင်း
တကယ့်တကယ်ဆိုရင် ငယ်ငယ်လေးပဲ၊ သေတယ်ဆိုတာ ဘာမှန်း သို့ဦးမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အို ဒါပေမဲ့ သူ့အမေသေလည်း ဒက်ခို့သားပဲ၊ ဒက်ခို့က အဲဒီချူးနာ
ကလေးကိုတော့ အတော်ချစ်ပုံရတယ်၊ ငါဆယ်တန်း အောင်တုန်းက ရပ်ရင်
ကြည့်ဖို့ဟာ အဲဒီကောင်ကလေး ဆေးရုံတက်ရလို့ဆိုပြီး မကြည့်ခဲ့ရဘူး၊ အို
မကြည့်ရရော ဘာဖြစ်လဲ၊ အရေးမစိုက်ပါဘူး’

‘ဟေ့ ဟေ့ စုလှိုင်၊ စုလှိုင် ယူရှိုးလ်ခေါ်နေပြီ’

ဘားမှမိန်းကလေးက သတိပေးသည်။ ငိုင်တွေတွေဖြစ်နေသော စုလှိုင်
သည် ထိအခါမှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

‘ပရဲဆင့်’ ဟု ကယောင်ကတမ်းနှင့်အော်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

‘ဟေ့ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ’

နောက်ဘက်တန်းမှ ကျောင်းသားတစ်ဦးက ရယ်သံတိုးတိုးနှင့် မကြား
တကြားပြောသည်။ စုလှိုင်သည် မကြားချင်ဟန်ဆောင်ရင်း ခုံအမှတ်စဉ်များကို
ဖတ်၍ခေါ်နေသောဆရာအား လုမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် အတွေးမျှင်
အစဉ်အတန်းလေးများသည် ကစဉ်ကလျား ကြပြန့်သွားကြပြန်လေသည်။

*

‘ညီမ ခဏ’

သက်သက်သည် သူ့ကိုလှမ်းခေါ်သူ မမစောအား လည်ပြန်ကြည့်ရင်း
ပြီးပြလိုက်သည်။ ရှုမှလူနာကို ဆေးပေးနေစဉ်ဖြစ်၍ သူဆီတော့ချက်ချင်းမသွား
နိုင်သေးပေ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သွားရမည်ကိုလည်းဝန်လေးနေသည်။ သူသည်
စုလှိုင် ဖော်၏အံပါတ်နှစ်ဖြစ်သည်။ အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေကြောင်း ဆရာတန် များ
သိပြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုတော့ အသိမပေးဘဲထားသည်။

‘ညာနေကျရင် မမဆေးရုံက ဆင်းရတော့မယ်’

‘ဒါကြောင့် ပျော်နေတာပေါ့ဟုတ်လား မမစော’

သက်သက်က လိုသည်ထက်ပို၍ နှင်ပျသောအမှုအရာနှင့် ပြောလိုက်

မိသည်။ သူ့ရောဂါကို ဘာရောဂါနည်းဟု မေးလိုက်မည်ကိုတွေးပြီး ဖိုးရိမ်နေမိသည်။ လိမ်္မာပြာရမည်ကို သက်သက် အလွန်ဝန်လေးသည်။ ထိုပြင် မျက်နှာထားကိုလည်း အလေးအနက်ထားမရဘဲ ရီးတီးယောင်တောင်ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ အကြောင်းသိသူများကို သက်သက်သည် နောက်ပြောင်သည့် သဘောနှင့်ပင် လိမ်္မာ၍မရပေ။ သူ့မျက်နှာထားကို မြင်ရုံနှင့် အတည်ပြောခြင်းလော တန်း၍သိသွားတတ်ကြသည်။

‘ညီမလေး မမတို့အိမ် လာလည်ပါလား’

‘လာရင် မှန်းကျွေးရမှာနော်’

‘ကျွေးမှာပါကွယ်၊ ရှိသမျှအကုန်ကျွေးမှာပါ။ လာခဲ့နော်၊ မမက ညီမျက်နှာပြီးပြီးလေးကို ချစ်လွန်းလိုပါ။ အိမ်လာရင် သားလေးကိုလည်း တွေ့ရတာပေါ့’

သူ့သားအကြောင်းပြောသောအခါ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်လာသည်။ သက်သက်သည် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်သွားသည်။ သူ့သားငယ်ကို သူသည် လိုင်းအတွင်းထားရစ်ခဲ့ရတော့မည်ကိုသိလျှင် သူ့ခမျာမည်သို့ဖြစ်နေရာမည် မတွေးရက်ပေ။

‘မမယောကျားကတောင် ပြောသေးတယ်၊ ဒီဆရာမလေးကို ကြည့်ရတာ ပြီးပြီးပျော်နေတာပဲ၊ အလုပ်မှာစိတ်ဝင်စားပြီး စွင်လန်းဖျတ်လတ်နေလိုက်တာ၊ အမြှေတမ်း ဒီလိုပဲလားတဲ့၊ မမက အမြှေတမ်း ဒီလိုပါပဲ၊ သူ့ကို မြင်ရတာနဲ့ စိတ်ထဲမှာအေးပြီးချမ်းသာသွားတာပဲလို့ ပြောရသေးတယ်၊ အဟုတ်ပြောတာ’

သက်သက်သည် စွင်စွင်လန်းလန်းလေးရယ်လိုက်ပြီး သူ့လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ‘မမယောကျား’ ဟူသောစကားကို ရှားယူဟန်လေးနှင့်ပြောသောသူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမနဲ့ယောကျားမှာ မိန်းမတွက် ကပိုပြီးချစ်တတ်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးနေမိသည်။ စုလိုင်ဗျာ အဖေက သူ့ကို ချစ်မချစ်တော့မသိ။ သူကမူ စုလိုင်ဗျာ အဖေကို တော်တော်လေးချစ်ပုံရသည်ကို သက်သက်အကဲခတ်မိသည်။ အညွှန်ရောက်လျှင် သနပ်ခါးမှုနဲ့ရိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို နိုးပြောပြောလေးဆိုးကာ မျှော်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ မျှော်သူသာ မောရတတ်သည်။ သူ့မျှော်သူကား ပေါ်မလာတတ်ပေ။ ထိုသို့သောနေ့မျိုးတွင် မျက်နှာလေးညီးကာ စောစောအိပ်သွားတတ်လေသည်။

‘သူ့မှာ မိန်းမကြီးရိုသေးတယ် မမယောကျားမှာလေ’

‘ဟယ် အဟုတ်လား’

သူက စိတ်လိုလက်ရရှုပြုသောအခါ သက်သက်သည် သိပြီးဖြစ်သော
လည်း အံ့သျောင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရသည်။

ဒီတော့ အိမ်မှာအမြဲတမ်းရှုမှာက မမရယ်၊ သားလေးရယ်ပဲ၊ ညီမလာ
ရင် လွှတ်လပ်ပါတယ်၊ အခု မမ ဆေးရုတ်ကိန္ဒရတုန်းတော့ သားလေးကို
ကလေးထိန်းနဲ့ ထားရတယ်၊ မမဆေးရုကဆင်းရင်လည်း သူအဖေက အထိန်းကို
ဆက်ထားသိုးမယ်တဲ့၊ မမက သိပ်မကျွန်းမာတော့ ကလေးဝေယဉ်ဝစ္စတွေ လုပ်ဖို့
မကောင်းသေးဘူးတဲ့၊ မမရောဂါက ကင်ဆာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘အို ဟုတ်ပါဘူး’

‘သေချာရဲ့လား ညီမရယ်၊ မမက ဖွင့်မပြောဘဲ တမင်များပုံးထားတာ
လားလို့’

‘ဟုတ်ပါဘူး မမစောရယ်၊ မမက အဲဒါကို အမြိုးရိမ်ပြီး အမြဲ့လမ်းနေ
တာကိုး’

‘အေးကျယ် စိုးတော့ စိုးရိမ်တာပေါ့’

အမျိုးသမီးသည် သက်ပြင်းလေးချလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ လဲချ
လိုက်ရင်း သက်သက်ကို မချိပြီးလေး ပြီးပြသည်။

‘မမက သေရမှာကို သိပ်ကြောက်နေတယ်’

‘လူတိုင်းပဲ ကြောက်ကြတာပေါ့ မမရယ်’

‘မဟုတ်ဘူး လူတိုင်းထက် မမက ပိုမယ်ထင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘သားလေးကို တစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့ရမှာစိုးတယ်’

‘မမကလည်း ဘာလို့မဟုတ်တာတွေ တွေးတွေးနေတာလဲ၊ ပျော်ပျော်
နေစမ်းပါ၊ သေတာကတော့ လူတိုင်းသေရမှာပေါ့၊ မမရဲ့သားလေးလည်း
တစ်နှုံး သေရမှာပဲ၊ သက်သက်လည်း သေရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာက
နေရတဲ့အချိန်လေးမှာ အကျိုးရှုရှိနေဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ သက်
သက်ကတော့ သေမင်းကို ဘယ်တော့မှုကြိုတွေးမနေဘူး၊ သေနှုံး စွဲလို့ သေချိန်
တန်မှုပဲ အပြီးမပျက်ရင်ဆိုင်လိုက်မယ်၊ “ဟေ့ သေမင်း နေကောင်းရဲ့လား၊
နှင်ရော ဘယ်တော့သေမှာလဲလို့” လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်မယ်’

သက်သက်သည် ဖျောင်းဖျော်ဆိုနေရင်း အချွန်းလေးဖောက်လိုက်

သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်စောက မရယ်သော်လည်း ဘေးဘက်ခုတင်မှ ဒေါ်လှအေးက တသိမ့်သိမ့်ရယ်လေသည်။

‘အဲဒီ အစောတစ်ယောက်ဟာလေ အမြဲပဲ ကြံဖန်ပြီးစိတ်ည့်နေတာ ဆရာမလေးရေ့’

‘ပျော်ပျော်နေ သေခဲတယ် မမစောရဲ့’

‘အင်း အင်း၊ သေမှာတော့ကြောက်တယ်၊ ပျော်ပျော်ပဲနေတော့မယ် ဟုတ်လား’

သူက မချိပြီးလေးနှင့်ပြောကာ ရယ်သည်။ မရွင်မပျော်လေးရယ်သည် ကပင် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နေဟန်ရှိသော မျက်လုံးညီကြီးများက တစ်ဖက်သား၏နှလုံးသားအစုံကို လျှပ် ခတ်နိုင်စေဟန်ရှိသည်။

‘ညီမမှာ ချစ်သူများရှိပြီလား၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ မမက ညီမရင်းလို ချစ်လို့ မေးတာပါ’

မမစောက ဆိုင်းမပါ ဗုံမပါ ဗြိန်းစားကြီးမေးသောအခါ သက်သက် လန့်သွားသည်။ မဆိုမဆိုင်မေးခြင်းဖြစ်၍ စိတ်ထဲတွင် မနှစ်မမြှုံဖြစ်သွားသော လည်း ပုပြုးပြုးပင် ခေါင်းယမ်းပြုလိုက်သည်။

‘အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်’

‘ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဆင်းရခြင်းပဲ ညီမလေးရဲ့၊ ညီမဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နဲ့၊ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တတ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ညီမရဲ့မျက်နှာပေါ်က အပြီးလေး ပျောက်သွားမှာ မမက စိုးရိမ်လို့’

မမစောသည် သက်သက်၏မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးကို ချစ်ခင်စွာကြည့်ရင်း ပြောသည်။ သက်သက်သည် ပြီးရယ်ရင်းမှ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိလေသည်။

‘သက်သက် ချစ်တတ်သားပဲ မမစောရဲ့’

‘ဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သက်သက်က မေတ္တာထားတတ်တာပါ၊ ပူဗူ လောင် လောင် ပြင်းပြင်းပြပြ ချစ်တတ်တဲ့ ဖို့မအချစ်ကို မမက ပြောနေတာ’

သူသည် သူ့ယောက်ဗျားအကြောင်းကို တွေးပြီး ပြောနေသည် ထင် သည်။ မေတ္တာကိုတန်ဖိုးထားတတ်သော မမစောလိုအမျိုးသမီးမျိုးသည် နံပါတ်

နှစ်လည်း မဖြစ်သင့်၊ ထိုသို့သော ယောကျားမျိုးနှင့်လည်း မပေါင်းဆုံးသင့်ဟု သက်သက်တွေးနေမိလေသည်။

‘ဟော၊ ပြောရင်းဆိုရင်း သူလာပြီ’

မမစောသည် လဲနေရာမှ လက်ကလေးထောက်၍ ထလိုက်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ သက်သက်သည် ထိတ်ခနဲရင်ခုနှစ်သွားရင်း လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့ဝမ်းတွင်းမှုကျိတ်ပြီး မနှစ်မမြှုံဖြစ်နေသော စုလိုင်၏ ဖခင်၊ မမစော၏ ယောကျားကို အနီးကပ်ပြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဒီနေ့ ဆင်းရမယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် မောင်၊ စောလည်း မျှော်နေတာ’

မမစောသည် ချိုသာသောအသံနှင့် ပုဂ္ဂန်းနှင့်ပြောသည်။ လဲနေရာမှ ထ၍ ထိုင်သော်လည်း သက်သက်သည် သူ့ကို မဖေးမမိဘဲ စုလိုင်၏ ဖခင်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အသက် ငါးဆယ်ခနဲရှိပြုဖြစ်သော်လည်း သွက်လက် ဖျတ်လတ်သည်။ အသားဖြေ၍ အရပ်မြင့်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် စုလိုင်၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကဲ့သို့ပင် ထူးချွဲ့ပြည့်ဖြီးလေသည်။ ဆံပင်များကမူ ဆေးဆိုး ထားသည်လား၊ တကယ်ပင် မဖြေသေးသည်လား မရွှေ့ခြားတတ်ပေ။

ထိုစဉ် သူသည် သက်သက်ကိုင့်၍ကြည့်သည်။ ထိုနောက် မပွင့် တပွင့် ပြီးပြုလေသည်။

‘သိပ် မိန်းမဖွေတဲ့လူကြီး’ ဟု သက်သက်က စိတ်တွင်းမှရော့တ်လိုက် မိသည်။ ကြောက်ရွှေ့လှုပ်ရားမိသလို ရင်ခုန်လာပြီး ရတ်တရက် ပြန်ပြီး၍မရဘဲ မျက်နှာမှအကြောများသည် တင်းမာနေကြသည်။ ထို့နောက်မှ ခဲ့ယဉ်းယဉ်း ပြန်၍ ပြီးပြလိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း အပြီးရှင်မလေးဘွဲ့ရ သက်သက်၏ အပြီးသည် အသက်မဝင်ဘဲ ခြားကပ်ကပ်ဖြစ်နေလိမ့်မည်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် အလိုလိုသိနေလေသည်။

*

ပုဂ္ဂန်းနှင့် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ အရှိန် ပြင်းပြင်းနှင့် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

အမာညီသည် ထိုမိုးစက်မိုးပေါက် အေးစိမ့်စိမ့်လေးများကို မျက်နှာ မော်၍ ခံယူရင်း ပျော်စွင်လာသည်။ မြို့လယ်ခေါင်တွင်သာမဟုတ်လျှင် မိုးရေ

ထဲတွင် အောင်ဟစ်ပြီး ပြီးလွှားဆော့ကစားမိမည်လား မပြောတတ်ပေ။

‘မှည်းမြန်မြန်လာလေ၊ မိုးတွေရွာနေ့ပြီ’

မိမိလေးက အမှည်ဗျားလက်ကိုဆွဲကာခေါ်သည်။ အမှည်ဗျာ ရယ်
မောရင်း သူ့လက်ကိုပြန်ရန်းသည်။ မိုးရွာထဲတွင် ထိုးမပါဘဲလျှောက်ရသော
အရသာသည် ဘာနှင့်မျှမတူပေ။ အလွန်ပျောစရာကောင်းသည်။

သူတို့တစ်တွေသည် အောင်ဆန်းကွင်းမှပြန်လာကြခင်းဖြစ်သည်။
ပဋိမအကြိမ်မြောက် အရှေ့တောင်အာရှ ကျွန်းဆွယ်ပွဲကို ရန်ကုန်မြှေတွင်ကျင်းပ
မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးရှားစင်အသစ်ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် သူတို့သည်
စင်မြင့်နှင့်နေရာကို လာ၍ကြည့်ကြရလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနှင့်
နေရာအနိမ့်အမြင့်ကိုသိသောအခါမှ တစ်ဦးချင်း ပုံစံတစ်မျိုးစီ ရေးဆွဲတင်ရမည်
ဖြစ်သည်။

မိုးတွင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့တွင် ထိုးမပါကြပေ။ ထို့ကြောင့်
အများစုက နီးရာသမ္မတရုံဘက်ပြီးကြသော်လည်း အမှည်ဗျာမူ အေးအေး
ဆေးဆေး လျှောက်နေသည်။ သမ္မတရုံအရှေ့ဘက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲ
ဝယ် မီဇဝါပန်းများပွင့်နေသည်။ ဖွေးနဖြူဆွဲတ်နေသောပန်းကလေးများကို
ကြည့်ရင်း ခုံးယုံချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

‘မှည်းနှင်ရှားနေသလား၊ မိုးရွာနေတာဟာ၊ ပန်းကြဲနေတာမဟုတ်
ဘူး’

မိမိလေးက စိတ်မရှည်ဘဲအောင်သည်။ သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထားသော
သူ့မျက်နှာကို မိုးရေများက ကွက်ကျားပက်ဖျုန်းထားသဖြင့် ကွက်တိ ကွက်ကျား
ဖြစ်ကာ ရုယ်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

‘သိသားပဲ’

‘သိရင်လာလေဟာ၊ နွဲတော့မယ်’

‘နွဲတော့ကောင်းတာပေါ့ မိမိလေးရဲ့၊ ကြည့်စမ်း၊ မိုးပေါက်လေးတွေ
မျက်နှာလာထိတာ ဘယ်လောက်ခံလို့ကောင်းသလဲ’

‘အရှားမ’

မိမိလေးသည် ဒေါ်နှင့်မောနှင့်ထောမနာပြုကာ သူ့ခေါင်းကိုလက်ဝါး
လေးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ရင်း လမ်းကိုအပြီးဖြတ်ကူးသွားသည်။

သမ္မတရုံဘေးရှိ ကသစ်ပင်လေးအောက်တွင် မှန့်ဆိုင်များတန်းစီ

နေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းနှင့် မြတ်ကိုကိုတို့သည် ကော်ပြန်ဆိုင်လေးတွင် ရောက်နှင့် နေကြဖြစ်သည်။

‘အမာညီရောဗျ’

ပေါက်ကျိုင်းက ဆီးမေးသောအခါ အပြေးအလွှားရောက်လာသော မိမိလေးက မျက်နှာကိုတာအားမဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် လမ်းမဘက်သို့ မေးငါ့ ပြသည်။ အမာညီသည် လသာသာတွင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်၍ လေညင်းခံ လမ်းလျှောက်နေသူကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာနေသည်။

‘ဗိုး အမာညီ၊ မြန်မြန်လာလေ’

ပေါက်ကျိုင်းက လုမ်းအော်သည်။ မြတ်ကိုကိုကမူ စိတ်ပျက်သလို တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားလေသည်။ ရူးတူးတူးပေါတောတောနှင့် စိတ်ထင်ရာ စွတ် လုပ်တတ်သော အမာညီဟူသည့်မန်းကလေးကို သူကသိပ်ပြီးကြည့်မရခဲင်ပေ။

‘ဖျားနေ့ဦးမယ်နော်’

စိုးရိမိစိတ်ကဲနေသောပေါက်ကျိုင်းကိုကြည့်ရင်း အမာညီက ရယ်လေ သည်။ သူတစ်မျက်နှာလုံး ချွဲစွဲနေပြီး ဆံပင်များသည် မိုးရေများနှင့် စိုကပ်ကာ အချောင်းအချောင်းဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ထားသောအကြိုက ထူထဲသဖြင့် တော် သေးသည်ဟု မိမိလေးက တွေးမိသည်။

‘သေမှုအေးမှာ’

မြတ်ကိုကိုက မကြားတကြားပြောသည်။ ပေါက်ကျိုင်းနှင့် အမာညီ တို့၏ဆက်ဆံရေးသည် သူငယ်ချင်းမက သံယောဇ္ဈာဇ်နောင်တည်းမိကြသော် လည်း သမီးရည်းစားဟူ၍လည်း သတ်မှတ်မရသေးချော်။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ဦး သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသက်ဆိုင်ကြသည်ဟု အားလုံးက အလိုလိုသတ်မှတ် ထားပြီးဖြစ်သည်။

‘နင်ကတော့ ငါကိုသေစေချင်မှာပေါ့ ဂေါ်မစွဲရဲ့’

‘ဘာဂေါ်မစွဲရုမှာလဲ’

‘ဂေါ်မစွဲလို့ ဂေါ်မစွဲပေါ့’

‘အောင်မာ၊ ဘာမစွဲလို့လဲ’

‘စုလိုင်ကို ပိုးတာလေ၊ နင်စွဲလို့လား၊ ထွတ်’

အမာညီက နိုင်ပေါက်ကိုင်၍ပြောသောအခါ မြတ်ကိုကို၏မျက်နှာ သည် နီသွားသည်။ မကျေမနပ်နှင့်မှန်သွားသောသူကို အမာညီက ဆောင့်ကွား

ကြွားမျက်နှာပေးနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သေးလေသည်။

‘ပေါက်ကျိုင်းနှယ်ကွာ၊ ဘာလို့များ သူ့လိုဟာမျိုးကို ကြိုက်ရတယ် မသိဘူး’

မြတ်ကိုကိုကလည်း ပြန်၍နိုင်ပေါက်ကိုင်သည်။ အမာညီသည် ရက် သွားသော်လည်း မရှက်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ ရယ်နေလိုက်သည်။ ပေါက်ကျိုင်း ကမူ ကော်ပြန့်ကြော်ကို ပလုတ်ပလောင်းဝါးကာ မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလေ သည်။

မိုးက တဖြည်းဖြည်းသည်းလာသည်။ တွန်းလှည်းပေါ်တွင် အုပ်မိုး ထားသော ပလပ်စတ်အမိုးသည် သူတို့အားလုံးကို လုံခြုံအောင်မတတ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဈွေးခြေလေးပေါ်တွင်ကျိုးကျိုးထိုင်ရင်း ပက်သမျှမိုးကို ကျောပေးပြီး ခံရလေသည်။

‘ဒီဇိုင်းက တစ်ပတ်အတွင်း အပြီးတင်ရမှာတဲ့’

မိမိလေးက ညည်းညှုပြာရင်း အချိန်ကို လက်ချိုးရေတွက်နေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ပြိုင်ပွဲသော့ပင်ဖြစ်သည်။ ပုံစံအမျိုးမျိုးကို အပြိုင် အဆိုင် တင်ပြကြရမည်ဖြစ်ပြီး ဆိုင်ရာလူကြီးများက အကောင်းဆုံးပုံစံကို ဈွေးချယ်ပြီး ဆောက်လုပ်စေမည်ဖြစ်လေသည်။

‘ဒီမိုးကလည်း ဘယ်တော့မှစဲမှာလဲ၊ ဟောကောင် ပေါက်ကျိုင်း၊ မင်းက နဂါးနိုင်ဆိုတော့ တိကောင်တော့ အပျော့ဗဲနေမှာပဲ၊ လာစမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ ငါခုပေါ် တိတက်နေလို့’

ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ကျောင်းသားတစ်ဦးက ဈွေးခြေပေါ်တွင် တက်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်းအောင်သည်။

‘နဂါးနိုင်မင်းဆိုမှ တိနိုင်မင်းမှမဟုတ်တာဘဲကွာ’

ပေါက်ကျိုင်းသည် တိကောင်ဆိုလျှင် အလွန်အသည်းယားသူဖြစ်သည်။ တိသာမက မြွှေ့ကျော်၊ မြွှေ့ကျော်၊ မြွှေ့ကျော်လုံး သူကြောက်သည်သာဖြစ်သည်။ ပေါက်ကျိုင်းဟူသောအမည်ကို သူ့အမေက ဘာသော့နှင့်မှည့်ခေါ်သနည်းစဉ်းစား၍ပုံပင်မရချေ။

အမာညီသည် ပေါက်ကျိုင်းကိုကြည့်ကာ အကြောင်းမဲ့ရယ်ချင်နေသည်။ ထို့နောက် အကယ်၍သာ သူနှင့်ပေါက်ကျိုင်းရကြလေလျှင် မည်ကဲ့သို့ သော အိမ်ထောင်ဖြစ်မည်နည်း၊ ဆက်၍စဉ်းစားမိသည်။ စဉ်းစားရင်း ပျော်သလို

လို့၊ စိတ်ရှုပ်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ယောက်ဗျားယူရသောအလုပ်သည် အနည်းဆုံးတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပေမည်။ အတူတူရုံးသွားကြေမည်။ အတူတူချက်ပြုတ်စားသောက်၊ ထို့နောက် စကားစမြည်ပြောပြီး အိပ်ရာဝင်ရမည်။ နေ့စဉ် ထိုသံသရာကို လည်ပတ်ရမည်ဆိုလျင်တော့ စုံးပိုင်း ပျော်သလိုလို ရှိသော်လည်း ကြာလာလျှင် ပျင်းနိုင်သည်။ သော် မေ့နေသည်။ ယောက်ဗျားယူလျှင် ကလေးမွေးရမည်ကို အမာညီမေ့နေသည်။ ကလေးလေးရလာလျှင်တော့ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းမည် မဟုတ်တော့ပေ။ ကလေးဟူသည်မှာ အိမ်၏ ဆည်းလည်းဟု ပြောကြသည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုနေ့သက အမာညီကျောင်းသို့ပြန်လိုက်မသွားတော့ပေ။ အိမ်သို့သာ တန်းပြန်ခဲ့သည်။ အမာညီအား ပေါက်ကျိုင်းက လိုက်ပို့လေသည်။

‘မှည်း နှုံးကိုခုထိ အဖြေမပေးသေးဘူးလား’

အခွင့်အရေးကို ပေါက်ကျိုင်းက လက်လွှတ်မခံချေ။ ပလေဒီယံရုံဘက်နားသို့အရောက်တွင် ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

အမာညီ၏မျက်နှာသည် ရှိနှုန်းခနဲ့ပူသွားသည်။ မကြောက်စမူး သူ့ကိုကြောက်မိသလိုလို ခံစားရပြီး ရင်ဖို့လာသည်။

‘ချုစ်ရင်လည်း ခေါင်းသိတ်ဟာ၊ မချုစ်ရင်လည်း အပြတ်ပြောပေါ့၊ ခြုံကို အားမနာပါနဲ့’

သုံးနာရီကျော်ကျော် ရပ်ရင်ပြီးခိုန်မို့ ရုံတွင်းမှလူများအန်ထွက်လာသည်။ လူသံများက ဆူညံနေသော်လည်း တိုးတိုးလေးပြောသော ပေါက်ကျိုင်း၏အသံသည် အမာညီနားထဲ၌ အသံအားလုံးကိုလွှမ်းကာ အကျယ်ဆုံးကြားရသည်။

အမာညီသည် ပျော်သလိုလိုနှင့် စိတ်ရှုပ်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာပင် ဆတ်ခနဲ့ခေါင်းသိတ်မိပြီးဖြစ်သွားသည်။

‘ဟယ် နှုံးကိုချုစ်တယ်ပေါ့’

‘ဟင် ချုစ်ဘူး၊ ချုစ်ပါဘူး’

အမာညီက ကယောင်ကတမ်းလေးပြောမိသေးသည်။ အေးစက်နေသော လက်များကို လက်သီးတင်းတင်းလေးဆုပ်ရင်း ခပ်သွက်သွက်လေးလျှောက်လာသည်။ ထို့နောက်မကျေမနပ်နှင့် ငါချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ အမာညီသည် ရပ်ရင်ထဲ ဝတ္ထုထဲ၌ မြင်ရဖတ်ရသလို ပန်းရန်းများမွေးထံ့နေသော

ဥယျာဉ်တွင်းဝယ် ချစ်သူအား ရှက်စနိုင်လေးအဖြေပေးလို့သူဖြစ်သည်။ ခုတော့ ‘စီးကရက် စီးကရက်၊ ကွာစွေ့လျှော့ မြော့လျှော့ရမယ်’ ဟု တစိတ် တည်ညံ အော်သံများကြားထဲမှ ချစ်သည့်အကြောင်း အဖြေကိုပေးမိပြီးဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသော ပန်းကမ္မာလေးထဲတွင် ကုလားပဲသုပ်နှင့်သံပရာရည် စီးကရက်နဲ့များ မွန်ထူသွားပြီး မကျေမနပ်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ပါက်ကျိုင်းဟူ သည့်သူသည် ထိုကဲ့သို့ပင်လူထူထူကြားထဲတွင်မှ နားပူနားဆာလုပ်တတ်သည် ဟုတွေးရင်း မျက်စောင်းခဲလိုက်သည်။

‘ဟား ချစ်မျက်စောင်းလား အမာညို’

‘ဟုတ်ဘူး၊ နဂါးမျက်စောင်း’

‘နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါး မရွေးပေမယ့် ဒီက ပါက်ကျိုင်း က နဂါးနိုင်မင်းနော် သိရဲ့လား နဂါးမလေးရဲ့’

ပါက်ကျိုင်းက အုမြူးနေသည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ကုလားပဲသုပ်နဲ့ထဲတွင် ပန်းရနဲ့လေးများ ဖွေးပျုံပါလာသလို အမာညိုထင်မိသည်။ ဆူညံလှပ်ရားနေသောလောက်ကြီးသည် သာယာလှပနေချေသည်။

*

‘မမစုလိုင်’

ညီလင်းညိုကၚ်လိုက်သောအခါ စုလိုင်သည် ချာခနဲ့လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုပြီးချုံကြည့်နေသော ညီလင်းညိုကို ရတ်တရက်မှတ်မိဟန်မရှိချေ။

‘မမစု ဈေးလာတာလား’

‘ဆိုပါတော့’

‘ကျွန်ုတ် ညီလင်းညိုလော့ မမှတ်မိဘူးလား၊ အမာညိုရဲ့မောင် ကျော်ထွန်းညိုရဲ့ညို’

‘သော်’

အတွန်းချိုးနေသော စုလိုင်အို မျက်ခုံးနက်နက်လေးများသည် အတွန်းပြေသွားကြသည်။

စနေနေ့ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် လူစည်ကားလှသည်။ မိန်းမလှလေးများက ဈေးဝယ်လာကြသည်။ ယောက်ဗျားလေးများက မိန်းမလှလေးများကို ကြည့်ရန်လာကြသည်။ စုလိုင်ကမှ ဈေးမလာဖြစ်သည်မှာ ကြာချေပြီ။ ဒီနေ့

တော့ ကျောင်းအပြန် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ဈေးဘက်သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာမှမည်မည်ရရဝယ်ရန်မရှိသောကြောင့် မှန်အမိမ်တွင်းမှ ရင်ထိုးများကို ကြည့်နေ မိသည်။

‘ဘာဝယ်မလို့လဲ ဟင်’

ညီလင်းက စုလိုင်၏ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ကျောက်စိမ်းရင်ထိုး လေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြေမြစ်မ်းနေသော ကျောက်စိမ်းအရောင်သည် စုလိုင်၏ ဖြူဝင်းနေသောလက်ချောင်းလေးများကို ဟပ်နေသည်။ စုလိုင်လှပုံမှာကား မျက်နှာလေးကိုမဆိုထားနှင့်၊ လက်ချောင်းလေးများကိုပင် တမ္မာတမ္မာ အလှ ကြည့်နေချင်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘ဘာရယ် ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်’

စုလိုင်သည် သူ့လက်ထဲမှရင်ထိုးလေးကို မှန်အမိမ်ပေါ်ပြန်တင်လိုက် သည်။ ညီလင်းညီသည် ရင်ထိုးလေး ကံဆိုးလေခြင်းဟုတွေးမိသည်။ စုလိုင်သာ ထိုရင်ထိုးလေးကို တပ်ဆင်လိုက်လျှင် ထိုရင်ထိုးလေးသည် ပို၍ လှသွားမည်ဖြစ် သည်။ ရင်းရင်းပြောရလျှင် စုလိုင်ကြောင့် ရင်ထိုးလေး၌ အလှရော တန်ဖိုးရော တက်သွားမည်ဟု တစ်ထစ်ချတွေးမိသည်။ ယခုတော့ ကံဆိုးသူရင်ထိုးခမျာ အလှန်တ်ဘုရားလေး စုလိုင်၏ ရင်ပေါ်တွင် ခိုနားခွင့် မရတော့ချေ။

‘ညီလင်းညီကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘အဟဲ အမှန်တိုင်းပြောရရင်တော့ ငေးဖို့လာတာ’

‘ငေးဖို့’

‘ဟုတ်တယ် ကောင်မလေးတွေကို ငေးကြည့်ဖို့’

ညီလင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြေသောအခါ စုလိုင်သည် သွားဖွေး ဖွေးလေးများပေါ်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ညီလင်းသည် စုလိုင်ကိုင်းကြည့်ရင်း တင်ထွန်းမောင်နှင့် ဇွန်သူရိန်တို့ပါမလာကြသည်ကို ကျိုတ်ပြီး ကျောနပ် နေသည်။ သူတို့သာပါလာလျှင် အနည်းဆုံးသူတို့နှင့်စုလိုင်ကိုတော့ မိတ်ဆက်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ယခုလိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရမည် မဟုတ်ချေ။

‘မမစုလိုင် တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်တယ် တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ညီလင်းညီကရော အဖော်မပါဘူး လား’

‘ဟင့်အင်း မပါဘူး’

သူတိနှစ်ဦးသည် မရည်ရယ်ဘဲ ယဉ်လျက်လျောက်လာမိကြသည်။ ငါးပေလေးလက်မခန့်ရှိသော စုလိုင်၏အရပ်သည် မိန်းကလေးများထဲတွင် အရပ် မြင့်သူစာရင်းထဲပါသည်။ သို့သော် ညီလင်းနှင့်ယဉ်သောအခါ ခြာက်လက်မ ခန့် နိမ့်နေ့လေသည်။

‘ကျွန်းဆွယ်ပဲအတွက် တက္ကသိုလ်တိုင်းက အာရာတွေရွေးနေတယ် မဟုတ်လား မမစု’

‘အင်းလေ’

‘မမစု အရွေးမခံဘူးလား’

‘ဒုက မရွေးချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတွေက တိုက်တွန်းနေတယ်၊ အရပ် က ငါးပေနှစ်လက်မကျော်ရမယ်ဆိုတော့ ကျော်တဲ့လူကသိပ်မများဘူး’

‘မမစုမပါရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

စုလိုင်က မျက်စလေးချိကာ မေးမိသည်။ ‘စုမပါရင် ရာဇ်ဝင်ရိုင်းမှာ ပေါ့’ ဟူသောစကားကို အထပ်ထပ်ကြားပြီးဖြစ်သော်လည်း ညီလင်းက ပြော သည်ကို ကြားချင်သေးသည်။ သို့သော် ညီလင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ပြီးနေလေ သည်။ သူဆံပင်က သာမန်ထက်ရည်သော်လည်း ကြည့်ကောင်းနေသည်။ လွယ် အိတ်ပြောကို ရှုံးရှုံးမလွယ်ဘဲ စလွယ်သိုင်း၍လွယ်ထားသည်။ ပခုံးကျယ်၍ အရပ် မြင့်သော်လည်း ရင်အုပ်ဖွင့်ကာ ကျားကျားလျားလျားလမ်းလျောက်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။ လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းနှင့် ပြက်တိပြက်ချော်ပြီးရင်း ဖို့သီဖတ်သီ လျောက်တတ်သူဖြစ်သည်။

‘ဒု ပေါင်ချိန်ဦးမယ်’

ဦးလိုလ်ချုပ်ရွေးဒေါင့်မှ ပေါင်ချိန်စက်သို့ရောက်သောအခါ စုလိုင်က ရပ် လိုက်သည်။ ညီလင်းကလည်းလိုက်၍ရပ်ကာ စုလိုင်ကို ငေးကြည့်နေလေ သည်။

ဂျုံးခနဲမြည်သံနှင့်အတူ အံခွက်ထဲသို့ကျလာသော ကပ်ပြားလေးကို ကောက်၍ စုလိုင်က ခုံပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ မီးရထားလက်မှတ်နှင့်တူသော ကပ်ပြားလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ညီလင်းကိုလှမ်းပေးသည်။

‘ပေါင်ချိန်က တစ်ရာတစ်ဆယ်တဲ့၊ ဒီအရပ်နဲ့ ဒီပေါင်ချိန်အတော်ပဲ

ထင်တယ်နော်၊ အောင်မှ အိမ်တွင်းရေးသတိထားပါ၊ ကံကောင်းလာမည်၊ ချစ်သူနှင့်တွေရမည်တဲ့၊ ဟား ဟား'

ညီလင်းညီသည် ဖတ်ပြီး ရယ်လေသည်။ စုလိုင်က ဘာမှမပြောဘဲ ပြီးနေသည်။ အခြားသူများသာဆိုလျှင် 'ချစ်သူနှင့်တွေရမည်တဲ့ ဟုတ်လားစု' ဟု တိုးတိုးပြောကာ အရည်လည်သောမျက်လုံးများနှင့် တမ်းတသလိုကြည့်မည် ဖြစ်ကြောင်း တွေးနေမိသည်။ ယခုတော့ ညီလင်းညီဟူသည့်ကောင်ကလေး သည် အကွက်ပေါ်လာသော စကားလမ်းကြောင်းပေါ်ကို မန်းတတ်ဘဲ ရယ် မောရန်သာ စိတ်ဝင်စားနေဟန်တူသည်။

'နဲ့ ပြန်တော့မယ်'

စုလိုင်က နှုတ်ဆက်သည်။ ညီလင်းသည် ကားနားထိလိုက်လာသော လည်း သူ့ကို တစ်ခုခုစားရအောင်ဟု မခေါ်သည့်အတွက် စုလိုင်စိတ်ထဲတွင် အုံသုသလိုလို မခံချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ သူက ဒီမျှရယ်ရယ်မောမော ဆက် ဆံလိုက်လျှင် ချာချာလည်မသွားသူ မရှိသေးချေ။ အနည်းဆုံး သူပြန်မည်ဟု ပြောလျှင် မျက်နှာတော့ပျက်သင့်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ခါ ဆုံးရကြံးရရေးကို မေးမြန်းအားထုတ်သင့်သည်ဟု စုလိုင်ထင်မိသည်။

'ညီလင်းညီ အိမ်ပြန်မှာလား'

'ပြန်တော့ပြန်မှာပေါ့၊ ခုတော့ မပြန်သေးဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့'

'ငေးဦးမယ်လေ'

စုလိုင်သည် ကားစက်ကိုဆောင့်ရှုနှီးလိုက်သည်။ မကျမမနပ်နှင့် မအီ မသာဖြစ်လာသည်။

'ပြန်ရင် လိုက်ခဲ့ပါလား လမ်းကြံတယ်'

'ဟင့်အင်း ကြောက်ပါတယ်'

'ကြောက်တယ် ဘာကိုလဲ'

'ကိုကိုလို အပြုစားခံရှုံးမှာကိုပေါ့'

ညီလင်းက ရယ်သံလေးနှင့်ပြောသည်။ ထို့နောက် စုလိုင်ကို လက် တစ်ဖက်မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

‘ဟယ် ညီလင်း ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်လာတာလဲ’

သက်သက်က တအုံတည့်နှုတ်ဆက်မိသည်။ ဓည့်သည်လာသည် အသားဖြူဖြူ။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်ဟု ဦးစိတ်တို့လာပြောစဉ်က ‘ကိုကို’ များဖြစ်လေ မည်လားဟု ရင်ခုန်မိသည်။ သို့သော် လုံးဝမြော်လင့်သော ညီလင်းဖြစ်နေသဖြင့် အုံည့်ရသည်။

‘ဘာလဲ မမသက်ကလဲ၊ ကျွန်တော်လာမလည်ရဘူးလား’

‘လာရပါတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ အုံည့်လိုပါ’

ညီလင်းက အားရပါးရပြီးသည်။ ပြီးလိုက်သောအခါ သူ့မေးဖျားလေး သည် ထုံးစံအတိုင်း ချိုင့်ဝင်သွားလေသည်။

‘ကျွန်တော် ပျင်းပျင်းရှိလို့ရောက်လာတာ၊ မမသက်အားတဲ့အချိန်မှ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ကိစ္စရှိလို့လား’

‘ရှိတယ်’

‘ဘာကိစ္စ’

‘အဟဲ၊ ဆရာမလေးတွေကို ငမ်းချင်လို့’

‘ဘာရယ်’

‘မမသက်ကလည်းဖျား၊ ဆရာမချောချောလေးတွေကို ငမ်းချင်လို့ပါ ဆိုမှ မရှင်းဘူးလား’

‘အောင်မာ၊ တယ်ဟုတ်’

သက်သက်က မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။ မျက်စောင်းခဲရင်း နေရာမှ ဆတ်ခနဲထုသည်။ သူတို့ သူနာပြုဆရာမလေးများကို ပိုးပန်းစရာ၊ ငမ်းစရာသောထားပြီး မျက်စိစားပွဲလာထိုင်သည်ကိုတော့ အားမပေးချင်ပေ။

‘ဟား ဟား မမသက်ကလည်း ဖျား၊ တကယ်ပြောတာကို အဟုတ် ထင်ပြီး စိတ်ဆိုးမလို့လား’

ပြက်တိပြက်ချောပြောနေသော ညီလင်းညိုကို သက်သက်က မျက်မောင်လေးကုတ်၍ ကြည့်နေသည်။ ပြောင်တတ်နောက်တတ်သော သူ့ အကြောင်းကို သိထားသူမျှ စိတ်ဆိုးချင်သော်လည်း ဆိုးရခက်နေလေသည်။

‘ကျွန်တော်က စနေနေ့ဆိုရင် အိမ်ပြန်ရမှာ သိပ်ပျင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဈေးထဲသွားပြီးကောင်မလေးတွေကို ငေးနေတာ၊ အဲဒါလည်း ပျင်းလာတာနဲ့’

မမသက်ကိုသတိရလိုလာလည်တာ၊ အဲဒီလို မျက်နှာပုပ်ကြီးနဲ့ ဆီးကြိုတာတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ’

‘ရှင့်ဟာရင် ပျင်းလိုလာတိုင်း ကျွန်မကပြီးပြရမှာလား ကိုညီလင်းညိုရဲ့’

သက်သက်က ရပ်ချင်လာသော်လည်း မျက်နှာကိုဆက်၍တည်ထားကာ ခပ်ငူးငူးလေးပြောသည်။

‘အေးပေါ့များ ပြောပေါ့၊ ကိုကိုသာလာရင်တော့ ဒီလိုပြောမယ် မထင်ပေါင်ဗျာ’

‘ကိုကိုသာဆိုရင်တော့ ဘာလိုပြောရမှာလဲ’

‘ထားပါတော့များ ကျွန်တော်ကတော့ အပယ်ခံဘဝပေါ့’

ညီလင်းသည် သနားစဖွယ်မျက်နှာထားနှင့်ပြောသည်။ ထို့နောက်စကားမဆုံးခင် ဟားခနဲရယ်ပြန်သည်။ ၅၈၂နေသာ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သက်သက်သည် တည်တည်မနေနိုင်တော့ပေါ့၊ လိုက်၍ရယ်မိလေတော့သည်။

‘ကျွန်တော် ဈေးထဲမှာ မစုလိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ် သိလား မမသက်၊ လှတယ်ဗျာ’

‘နှင်တို့ ယောကျားတွေကလည်း အလှကို တော်တော်မက်ကြတယ်နော်’

သက်သက်က သူ့နေရာသူ့ပြန်ထိုင်ရင်း ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောသည်။ “လှတာမက်တော့ ညာစာခက်မယ် ညီလင်းရဲ့” ဟုပြောချင်သော်လည်း ပြောမကောင်းသောကြောင့် တွေ့တွေ့ကလေး ငေးနေမိသည်။

‘မမသက် အားရဲ့လား’

‘အခုတော့ အားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညာနေစောင်းကျရင်တော့ မမစောဆီသွားမလားလို့’

‘မမစော၊ ဘယ်သူလဲဟင်’

‘စုလိုင်အဖေရဲ့ နံပါတ်နစ်လေ’

‘သော် မစုလိုင်ရဲ့အဖေပါအမေပေါ့၊ သူနဲ့မမသက်နဲ့ သိတယ်လား’

‘သူ ဆေးရုံတက်တုန်းက သိတာ၊ သူက ကင်ဆာဖြစ်နေတာ၊ ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူတော့ မသိဘူး’

‘အဲဗျာ’

ညီလင်းသည် စိတ်မကောင်းသလို စုတ်သပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်
နေရာမှချက်ချင်းထလေသည်။

‘ဒါဖြင့် သွားလေ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ်’

‘ဟယ် ချက်ချင်းပဲလား’

‘နေမကောင်းတဲ့လူက အရေးကြီးပါတယ်မမသက်ရ၊ ကျွန်တော်က
အလကားလျှောက်လည်းနေတာပဲဟာ၊ မမကို ဘာမှားမလဲ မမသက်’

သက်သက်သည် ညီလင်းနှင့်အတူ အညွှန်းဝတီ လိုက်လျှောက်လာ
သည်။

‘မမှာတော့ပါဘူး၊ တစ်နောကတောင် ရပ်ရင်ရုံတွေဘာက်မှာ တွေ့လိုက်
သေးတယ်’

‘သူတစ်ယောက်ထဲလား’

ညီလင်းက စူးစမ်းဟန်နှင့်မေးသည်။ နှမောတွန့်တို့သလိုဖြစ်နေသော
သူမျက်နှာထားကိုကြည့်ရင်း သက်သက်သည်ပြီးလိုက်မိသည်။

‘ဟူတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်’

‘ထင်သားပဲ’

‘မျက်နှာကြီးက ဘာလို့ရှုံးသွားရတာလဲ ညီလင်းရဲ့’

‘ရှုံးပါဘူးများ၊ မမသက် မမြင်လို့၊ ဖင်ကသာ ရှုံးသွားတာ’

ညီလင်းသည် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ချလိုက်ရင်း မချိ သွား
ဖြနှင့်ပြောသည်။

‘ဖင်က ဘာလို့ရှုံးရမှာလဲ’

‘ကျိုန်းလို့ပေါ့ပျဲ’

နားမလည်သလိုကြည့်နေသောသက်သက်ကို ညီလင်းက ထပ်၍
သွားဖြောသည်။ ထို့နောက် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပြောလေသည်။

‘မကြားဖူးဘူးလား၊ နှမလင်နေ မောင်ဖင်ကျိုန်းတဲ့၊ တကတဲ့များ’

*

စုလိုင် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အညွှန်းဝတီ တစ်ဦးတည်းထိုင်နေသော
အက်ဒီကိုတွေ့ရသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး စီးကရက်နဲ့မွန်နေသည်ကို ထောက်ရှု
သော ဒက်ဒီသည် စီးကရက်ကို တစ်ချိန်လုံးဖွားရှိက်နေပုံရသည်။ စားပွဲပေါ်မှ

ပြာခွက်ကလေးထဲတွင် စီးကရက်တို့လေးများ ပြည့်သိပ်နေသည်။
‘စု လား၊ လာခဲ့လေ’

စုလိုင်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေးရပ်ကြည့်ကာ ပြန်လှည့်မည်ပြီ
စဉ် ဒက်ဒီက လှမ်းခေါ်သည်။

ဒက်ဒီသည် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ဝင်လာသော စုလိုင်ကို စီးကရက်
မီးခိုးများကြားမှ ခပ်ဝါးဝါးကြည့်နေသည်။ ဒက်ဒီ၏ မျက်နှာတွင် သောက၏
အရေးအကြောင်းများ ထင်ဟပ်နေသည်။

‘ဒက်ဒီ စိတ်ည့်နေလား’

‘ဘာလို့မေးတာလဲ စု’

‘ထင်လို့ပါ’

‘ဘာလို့စိတ်ည့်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ’

‘ဒက်ဒီ မိန်းမ သေမှာစိုးလို့ပေါ့’

ဒက်ဒီသည် ခပ်တိုးတိုးပြောသော စုလိုင်ကိုကြည့်ကာ မရယ်ချင့် ရယ်
ချင်နှင့် ရယ်လေသည်။ ထိုအခါမှ စုလိုင်သည် ဒက်ဒီအာခံတွင်းမှ ပုံးသင်းလာ
သော အရက်နဲ့ကိုရသည်။ သို့သော် ထိုအနဲ့သည် စုလိုင်အတွက် အဆန်း မဟုတ်
ချေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ယဉ်ပါးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူသေမှာစိုးတယ်’

‘ဒက်ဒီအတွက် မိန်းမမှ မရားဘဲ၊ ဘာကိုစိုးရိမ်နေရတာလဲ’

အပြာနရောင် အခန်းဆီးများကိုင်းကြည့်ရင်း စုလိုင်က လျှောင်သံ
လေးနှင့်ပြောမိသည်။ တစ်ဗိုလ်ဆင်းလျှင် တစ်ဗိုလ်တက်မည်၊ ငက်း သေလျှင်
ငစွေပေါ်မည်ဟု ပြောလို့သော်လည်း ထိုမျှအထိတော့ မပြောရမျေား။

‘ဒက်ဒီအတွက် စိုးရိမ်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘယ်သူ့အတွက်လဲ’

‘ကလေးအတွက်ပါ’

‘မြော်’

‘သူက သူကလေးကို သိပ်ချစ်တယ်’

‘ဒါ ဆန်းသလား ဒက်ဒီ’

‘ဆန်းတာပေါ့စု၊ ကလေးအမေတိုင်း ကလေးကို ချစ်တတ်ကြတာမှ
မဟုတ်တာ’

‘ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ၊ ကလေးအဖေတိုင်းလည်း ချစ်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး’

စုလိုင်က ဒက်ဒီမျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲ့ လှမ်းကြည့်ကာ နာကြည်း သောအသံလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒက်ဒီသည် စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ကာ သူ့ခြေထောက်ကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်လိုက်သည်။ ခေတ္တမျှုပြုမြှင့်နေပြီး သက်ပြင်းရှုက်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်စု၊ ဒက်ဒီက ချစ်တတ်တဲ့အဖေ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ဗျားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒို့ ကွာ ချစ်တတ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ’

စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူးလေးကိုကြည့်ရင်း စုလိုင်သည် စီးကရက်သောက်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဟာသလိုလိုရှိတိုင်း စီးကရက်ကောက်ဖွာတတ်သောအလေ့ စွဲကပ်နေသည်မှာ သုံးလေးလခန့်ရှိပေပြီ။ စီးကရက်သောက်လျှင် အာခေါင်များခြောက်ကာ ချောင်းဆိုးတတ်သေးသော်လည်း တစ်ထိုင်တည်းနှင့် သုံးလိပ်ခန့်ကုန်အောင် ဖွာတတ်နေပြီဖြစ်သည်။

‘စုလည်း ဒက်ဒီသွေးပါလာတယ်ထင်တယ်၊ မချစ်တတ်ဘူး’

စုလိုင်သည် စီးကရက်ဘူးလေးကိုကောက်ယူပြီး လက်ထဲတွင်ဖွွာလေးလှည့်ကစားနေမိသည်။ ဒက်ဒီကိုကြောက်စွဲသည်မဟုတ်သော်လည်း ရှေ့တွင်ထားပြီး မီးညီဖွာရှိက်ရန်ကား သိပ်ပြီးမရလှချော်’

‘မချစ်တတ်တာ ကောင်းပါတယ်’

‘စုကတော့ တစ်ခါတလေ ချစ်တတ်ချင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ သိပ်ပြီးနဲ့ည့်တယ်၊ ပျော်စွဲကြည်နဲးစေတယ်လို့ ကြားဖူးလို့ပါ’

‘အရူးတွေက ပြောတာပါ၊ လိုရင်းကတော့ ယောက်ဗျားနဲ့မိန်းမ အတူတူအပိုကြတာပါပဲ’

ဒက်ဒီသည် အတန်ငယ် ယစ်ထွေနေပုံရသည်။ ခပ်ရမ်းရမ်းလေး ပြောချကာ ရယ်လေသည်။

စောင်ဖြစ်သူက သမီးပျို့လေးအား ပြောပြလိုက်သည့်မေတ္တာဘွဲ့ကို ကြားသောအခါ စုလိုင်၏မျက်နှာသည် နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ မျက်တောင်လေး

စင်းဝိက်ပြီး ကြမ်းပြင်ကိုစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ကြမ်းခင်းထားသော ကျွန်းတုံးလေးများသည် ပေါ်လစ်ရောင် ပြောင်နေသည်။ ပုဂ္ဂက်ဆိတ်အမည်းလေး သုံးကောင်သည် အရှစ်ထနေသော ကျွန်းသားကွက်ကလေးထဲတွင် ချာလည်လှည့်ပြီး ပြေးနေကြသည်။

‘သူသေတော့မှာလား ဒက်ဒီ’

‘အင်း နီးပြီပေါ့’

စုလိုင်သည် စီးကရရှိဘူးထဲမှ စီးကရရှိသုံးလိပ်ကိုနှိမ်ယူကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ထည့်လိုက်သည်။

‘ဆေးလိပ် သောက်နေလား’

‘တစ်ခါတလေပါ’

‘တစ်ခါတလေလည်း မကောင်းဘူး’

‘မကောင်းတာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ ဒက်ဒီရယ်’

ဒက်ဒီသည် စုလိုင်၏ ရီဝဝမျက်လုံးများကို ဧေးကြည့်နေသည်။ စုလိုင်က ဒက်ဒီ၏အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ဘဲ လူးလွန်လှပ်ရှားနေသော ဘာခန်းဆီးရည်ကြီးများကို ကြည့်နေသည်။ ဒက်ဒီသည် စုလိုင်၏ အတွင်းစိတ်ကို လုမ်းပြီး အကဲခတ်နေဟန်နှင့် အတန်ကြာအောင် ဌြမ်နေလေသည်။ စုလိုင်ကလည်း သူ အတွင်းစိတ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောမည်စိုး၍ ဘာမှမပြောဘဲ ဌြမ်နေလေသည်။

‘ဒက်ဒီ စုကိုဘာပြောမလို့ လုမ်းခေါ်တာလဲ’

အနေရခက်လာသော စုလိုင်က မေးလိုက်သည်။ ဒက်ဒီရှေ့တွင် ဆက်၍ ချိတိုင်မနေလိုတော့ပေါ့။

‘သော် ဟုတ်သားပဲ၊ စုကို ပြောထားမလို့’

‘ဘာကိုလဲ ဟင်’

‘သူ့အမေဆုံးသွားရင် ကလေးကို ဒီခေါ်လာရမှာကိုပေါ့’

‘ဟင်’

‘ဒီလိုမလုပ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သဲလ်မာကိုလည်း ပြောထားပြီး ပြီ၊ သူ့အထိန်းနဲ့သူ ထားမှာပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကိုခေါ်လာရမှာပဲ’

ဒက်ဒီက ယတိပြုတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်နှင့်ပြောသည်။ စုလိုင်ကို တိုင်ပင် ခြင်းမဟုတ်၊ အသိပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းကို သူ့လေသံက ဖော်ပြနေသည်။

စုလိုင်သည် စီးကရရှိမီးနိုးများကြားမှ ဒက်ဒီမျက်နှာကို ဝေဝါးစွာ

လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းလေး ထလိုက်လေသည်။
‘ကိုယ့်အမိမ္မာ ဒက်သီသဘာပဲပေါ့၊ စုတို့ကို အသိပေးစရာတောင်
မလိုပါဘူး’

စုလိုင်က ခြောက်ကပ်ကပ်ကလေး ပြောလိုက်ကာ အခန်းတွင်းမှ
ထွက် လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်သောအခါ အဝတ်အစားမလဲသေးဘဲ အိပ်ရာပေါ်
ပစ်လွှဲလိုက်သည်။ ထိုနောက် ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်ကိုလှမ်း၍ ထုတ်
ယူလိုက်လေသည်။

*

‘နှစ်ကျပ်တန်းတစ်စောင်’

‘ကျော်ထွန်းညိုသည် ငွေနှစ်ကျပ်ကို အပေါက်ယ်လေးထဲသို့ လှမ်း
သွင်းလိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လှသောကြောင့်တော့ မဟုတ်ချော့။ သို့သော်
လည်း နေ့တစ်ဝက်အတန်းပြီးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပိုင်း အချိန်တွင်
ဆရာ နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ လာနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင် သတင်းရှု
သည်။ ထိုကြောင့် အိမ်ပြန်မည့်အတူတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်ဟု အဖော်စပ်မိ
သည်။ သမိုင်းရှိ ‘စန္ဒာမြိုင်’ရုံတွင် ‘နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်’ ပြနေသည်။ ကား
ဟောင်းဖြစ်သော်လည်း ကျော်ထွန်းညိုက ကြိုက်သည်။ ထပ်၍ ကြည့်ချင်သည်။
သို့သော် တစ်စုံတစ်စုံးကိုမျှ အဖော်စပ်၍ မရချော့။ မြန်မာရုပ်ရှင် ကြည့်ရမည်ထက်
ကုလားရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ပို၍စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ကုလား ရုပ်ရှင်ဟူသည်မှာ
ဂျက်၊ ကွင်း၊ ကင်း၊ ကုလားရုပ်များကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်လေသည်။

စက်မှုကျောင်းသားများမှို့ ဂကာန်းတွက်ဝါသနာပါကြလေသလား
တော့ မပြောတတ်ပါ။ အဆောင်တွင် ကျိုတ်ဝိုင်းလေးများရှိသည်။ ကျော်ထွန်းညို
တို့အတန်းထဲမှ ကျောင်းသား လေးငါးယောက်လောက် ထိုဂကာန်းကို ဝါသနာ
ပါလွန်း၍ ကျောင်းမတက်သောကြောင့် ကျောင်းခေါ်ချိန် ခုနစ်ဆယ့်ငါး ရာနှုန်း
မပြည့်ဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စာမေးပွဲဝင်ခွင့်မရဘဲ တစ်နှစ်ကျျှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုကြောင့်
အဆောင်မှထွက်ရပြီး အပယ်ရတနာဆောင်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ အပယ် ရတနာ
ဆောင်ဟူသည်မှာ ဂျီဟောနောက်ဘက်ရှိ အိမ်မည်းကြီးဖြစ်သည်။ နှစ်ကျျှ
ကျောင်းသားများ စုပြီးနားနေသောအိမ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အဆောင်မှ အပယ်ခံ

ရသော ရတနာများအဖြစ် မိန်းကလေးများက တင်စားကာ အပယ်ရတနာ ဆောင်ဟု အမည်လှလှ ပေးထားကြသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ရုတဲ့သို့မဝင်သေးဘဲ မှန်းဆိုင် တန်းများဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ငရ်ပါသီးမှုန့် မဆလာများနှင့် နယ်ထားသော သရက်သီးစိမ်းများကိုမြင်သောအခါ အမာညိုအား သတိရသည်။ အမာညိုဟူသည့် မိန်းကလေးသည် ပိန်သည်ကိုလည်း မပြောနှင့် အချဉ်အစပ် အလွန် ကြိုက်တတ်လေသည်။

‘ပြောင်းဖူးတစ်ဖူး ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်မတ် အကို’

‘ဟင် ဆယ့်ငါးပြားရပါတယ်’

‘ခု မရတော့ဘူးအကိုရဲ့၊ နောက်နှစ်ဆိုရင် ငါးမူးဖြစ်မယ်၊ နောက်ဆိုရင် သုံးမတ်၊ တစ်ကျပ် ဖြစ်မယ်’

‘လွန်လှချေလားဗျာ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ပြောင်းဖူးရွေးရင်း စုလိုင်ကို သတိရလာသည်။ စုလိုင်နှင့်သူ ရပ်ရှင်အတူကြည့်ကြစဉ်ကလည်း ရုတွင်း၌ ပြောင်းဖူးစားခဲ့သည်။ ပြောင်းဖူးစွေးလေးများကိုခြေကာ စုလိုင်၏လက်ဖဝါးနှန်လေးထဲသို့ လှမ်း၍ ထည့်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရရင်း ရင်ခုန်လာသည်။ စုလိုင်ဟူသည့် မိန်းမချောလေးသည် သူ့ကိုမြင်ရုံမျှမက တွေးမံရုံလေးနှင့်ပင် တစ်ဖက်သား၏နှလုံးသားကို ခုန်ပေါက်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သောသူဖူးဖြစ်သည်။

‘ဒီအဖူး ကောင်းတယ် အစ်ကို’

‘အေးဗျာ၊ ကောင်းမယ်ထင်တာသာပေး’

ပြောင်းဖူးသည်လေးသည် ပြောင်းဖူးအခွံကိုဆွဲစွာပြီး ဆားသုတ်ပေးသည်။ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး နေလောင်သောအသားသည် ကြေးနိရောင် တောက်နေသည်။

‘တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ကျွန်လဲ’

‘အမှန်မရှိဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ရှစ်ကျပ်တစ်ဆယ်ပေါ့၊ ကားကောင်းရင် ကောင်းသလိုရတယ်၊ ကားကောင်းတော့ လူများများကြည့်၊ လူများတော့ မှန်းစားတဲ့လူများတာပေါ့၊ ကားမကောင်းတဲ့အပတ်ဆိုရင် တစ်နေ့လုံးရောင်းတာ တောင် တစ်တောင်းမကုန်ဘူး’

နဖူးပေါ်မှုချေးများကို အကြီးလက်မောင်းနှင့် ပင့်သုတ်ရင်း စိတ်ရည် လက်ရည်ရင်းပြနေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ဘဝကို အင်အားနှင့်ရင်ဆိုင်နေသော မိန်းမပျို့လေးကိုကြည့်ရင်း ခင်မင်နှစ်သက်လာသည်။

‘အဲဒီနှေ့လိုဆိုရင် ဘယ်လောက်ကျွန် ဟာ’

‘ဟင် ကိုကို’

ပြောင်းဖူးတောင်းဘေးတွင် ငါတ်တုတ်ဝင်ထိုင်သော အမာညိုသည် သူ့အစ်ကိုအားမော်ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးပုသွားသည်။ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသော ပေါက်ကျိုင်းကမူ အိုးတိုးအမဲးတမ်းနှင့် သွားဖြေပြလေသည်။

‘အမာညိုတို့ ကျွန်းဆွယ်ပွဲကြော်ပြာပိုစတာပြီးတာ အရွေးခံရတယ် ကိုကိုရဲ့၊ အဟက် အဲဒါနဲ့ ရပ်ရင် အဲ ရပ်ရင်ကြည့်ရအောင်လို့’

‘အဟဲ ဟုတ်တယ်ပဲ၊ ကျွန်းတော်တို့ ပိုစတာအရွေးခံရတယ်’

မျက်နှာလေး နိတ္ထုးနေသော အမာညိုက ခေါင်းကုတ်ရင်း အထစ်ထစ် အငောင့်ငောင့်ပြောသည်။ ပေါက်ကျိုင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ်ကာ ထောက်ခံလေသည်။

‘ကိုကိုရော ရပ်ရင်ကြည့်မလို့လား’

‘အင်း၊ အယ် ဟုတ်ပါဘူး ဟင့်အင်း’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ခေါင်းညီတ်လိုက်၊ ခေါင်းခါလိုက်နှင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်သွားသည်။

‘ငါ ပြောင်းဖူးလာဝယ်တာ’

စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ စန္တာမြိုင်ရပ်ရင်ရုံးသို့ ပြောင်းဖူးလာဝယ်သည် ဆိုသောစကားသည် ယုတ္တိမတန်လှသော်လည်း အမာညိုရော ပေါက်ကျိုင်းပါမရယ်ရဲကြချေ၊ ကျော်ထွန်းညို လူညွှန်ထွက်သွားသည်အထိ ရယ်မလို ငိုမလို အုံကြောင်ကြောင် မျက်နှာပေးများနှင့် ခေါင်းကုတ်နေ့မိကြသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရပ်ရင်ကြည့်ရန်ချက်ချင်းမေ့သွားသည်။ ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို အဌားနှင့်ဖိုကိုရင်း ရုံထဲမှပြန်ထွက်လာသည်။

‘ကို ကို’

အမာညိုက မမိမကမဲးပြေးလိုက်လာသည်။ ကျော်ထွန်းညို၏ အကြီးလက်မောင်းကိုဆွဲကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောသည်။

‘ကိုကိုရော မမေ့ကို မတိုင်ကြားနော်’

‘အောင်မှ တယ်ဟုတ်’
 ‘နော် မတိုင်ကြေး’
 ‘ခွေးမ’

ကျော်ထွန်းညိုက ရယ်သံနှင့် ဆဲလိုက်မိသည်။ အိတ်ထဲမှလက်မှတ်ကို
 လည်း ယခုမှသတိရသည်။ သူတို့ကိုပေးလိုက်ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိ
 သော်လည်း၊ ပါက်ကျိုင်းဟူသည့် မူရင်းမရှိသွာဝါက ကမ်းတက်လာမည်
 စိုးသောကြောင့် ဒီအတိုင်းအဆုံးခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

*

သက်သက်သည် မမစော၏ လက်ကလေးများကိုဆုပ်နယ်ရင်း ပြောသည်။ သုံး
 လေးလအတွင်း ယူပစ်လိုက်သလို ချူးကျေသွားသဖြင့် သူ့လက်ချောင်းလေးများ
 သည် ပိုန်လိုနေသည်။ ပါးရိုး နားရိုးကျေသွားပြီး နို့က ကြည့်ကောင်းရုံးရှိသော
 မျက်လုံးညီများသည် ပြူးကျေယ်လာသလို ဖြစ်နေသည်။

‘အင်း၊ စုစုလိုင်နဲ့ထွန်းနဲ့ဆိုရင် အဖေတူအမေကဲ့ မောင်နှမတွေပေါ့
 နော်၊ ဒါပေမဲ့ အင်း ကွယ်၊ သူတို့ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးကြသေးဘူး’

ထူထဲများပြားသော သူ့ဆံပင်များသည် ကျတ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သဖြင့်
 ပုဂ္ဂနိုင်ပါးပါးသာကျုန်တော့သည်။ နှုတ်ခမ်းများသည် ဖြူရော်ဖျော့တော့နေက
 သည်။

‘မမလေ ညာတိုင်ဘုရားရှိခိုးရင် စုစုလိုင်တို့သားအမိကို အမြတ်း ရည်
 မှန်းပြီး မေတ္တာပို့တယ်၊ ခွင့်လွှာတ်ပါလို့ တောင်းပန်မိတယ်၊ အင်ယ် အနောင်းဘဝ
 ဆိုတာ မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ သူများယောကုံး၊ သူများ အဖေကို ဝင်ပြီး ခွဲယူရ¹
 တာ မကောင်းဘူး၊ ဒီဘဝတော့ မပြင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ နောင်ဘဝဆိုရင်တော့
 ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူး’

မမစောက မောဟိုက်နေသောအသံနှင့် ပန်းလျှစွာပြောသည်။ ဘဝကို
 မကျေနပ်ဘဲ ဇာတ်နှစ်နေရသောအဖြစ်သည် ဆိုးဝါးလှချေသည်။

‘မေမေ’

ထွန်းသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။
 ‘မေမေ နေကောင်းလား’
 ‘ကောင်းပါတယ် သားရယ်’

ထွန်းသည် သူမိခင်၏ခုတင်ပေါ် ကျော်တက်ပြီး ဆားတွင်ဝင်၍ အိပ်သည်။

‘ထွန်း မေမေနဲ့အိပ်ချင်တယ်’

‘မေမေ နေမကောင်းလို့ပါသားရယ်၊ နေကောင်းတော့မှ အိပ်နော်၊ မေမေ ချောင်းဆိုးရင် သားကို ကူးကုန်းမယ်’

သက်သက်သည် သားနှင့်အမိကိုကြည့်ရင်း ငိုရှိက်ချင်လာသည်။ သူမိခင်၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားသော ထွန်းက သက်သက်ကို ပြီးရယ်ပြီး သည်။ ထွန်း၏မျက်လုံးများသည် မမစော၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် ကျယ်ဝန်းပြီး အသိဉာဏ်ကြီးဟန် ဖော်ပြနေသည်။ သာမန်ကလေးများထက် အတန်ငယ် ညူက်ဟန်ရှိပြီး ပြီးလွှားခုန်ပေါက် မကစားတတ်ဘဲ ဌီမှုသက်အေးဆေးလေသည်။

‘မမသက်’

‘ဘာလဲ ထွန်း’

‘မေမေ ဘယ်တော့ နေကောင်းမှာလဲ’

‘ကောင်းမှာပေါ့ကွယ်’

‘မေမေ အမြှတမ်းအိပ်နေတယ်’

‘အိပ်မှ အားရှိတယ်လေ’

ထွန်းသည် ချစ်စွဲယ်ပြီးရယ်လိုက်သည်။ ထူဝန်းပြည့်ဖြီးသော ပန်းရှင် ရောင်နှုတ်ခမ်းလေးသည် စုလိုင်၏နှုတ်ခမ်းနှင့်တူသည်။ ချိသာပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးမှာကား မမစောနှင့်တူလေသည်။

‘ဖေဖေက ပြောတယ်’

‘ဘာတဲ့လဲ သား’

‘ဒီနေ့ ချောချောလာခဲ့မယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား စောစော လာမယ်တဲ့လား’

‘ထွန်းက မေမေအမြှုအိပ်နေတယ်ဆိုတော့၊ အိပ်ပါစေတဲ့၊ မေမေ မနီးတော့ရင် ထွန်းကို ဖေဖေခေါ်ထားမှာပေါ့တဲ့’

မမစော၏မျက်လုံးညိုကြီးများသည် ရတ်ခြည်း စင်းငိုက်ပြီး မျက်ရည် ရစ်ပဲလာသည်။ ထွန်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်လိုက်ပြီး ပင့်သက်ရှုလိုက်သည်။

‘မမမ ငိန္ဒလား’
 ‘ငိပါဘူး သားရယ်’
 ‘တွန်း တိပါတယ် မမမင့်တယ်’
 ‘ဘာဖြစ်လို့ ငိရမှာလဲကွယ်’
 ‘ဖေဖေ မလာလို့လား’

မမစောသည် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဘာစကားမှ ဝင်မပြောတတ်ဘဲ သူတို့သားအမိကို မျက်ရည်အစိုင်းသားနှင့် ငိုင်ကြည့်နေသော သက်သက်ကို မျက်ရည်ကြားမှပြုးပြသည်။

ထိန္ဒဗျာက သက်သက်သည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်တော့ချော်မျက်ရည်များကြားမှ မချိပြုးလေး ပြုးပြသော မမစော၏ အပြုးကိုသာ တရစ်ပဲပြင်ယောင်နေလေသည်။

*

နှင်းမှုန်များသည် ရီဝေမှုန်မိုင်းနေသည်။ အေးစီမံနေသောထောင်းရာသီ နံနက်ခင်းဖြစ်၍ အမာညိုအိပ်ရာမှ မထချင်ပေ။ ကျွေးကောင်းကောင်းနှင့် စောင်ပုံထည့်မြုပ်နေသည်။ စောင်နှစ်ထပ်ခြံထားရုံမက ထဘီကိုပါပခုံးထိခြုံပြီး ပုစ္န်တုပ်လိုကျွေးထားသဖြင့် စွေးပြီးနေ၍ကောင်းနေသဖြင့် ထဖို့နေနေသာသာ လူပ်ပင်မလူပ်ချင်ပေ။ သူ့ဘေးမှမမမကြီးကိုမှာကား မတွေ့ရတော့ချော်များ ဘုရားခန်းထဲ ရောက်နေလေက်ပေပြီ။

မကြာမိ ဘုရားခန်းမှလွင့်ပုံလာသော ဓမ္မစကြာချွတ်ဖတ်သံကိုကြားရသည်။ အမာညိုသည် ကြည်နှုံးစဖွယ် ဓမ္မသံကိုနားထောင်ရင်း ပေါက်ကျိုင်းအကြာင်းကိုစဉ်းစားနေလေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းကို သူချွစ်သော်လည်း မလေးစားပေ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်သာမြင်သည်။ ရန်ဖြစ်ဖက်၊ ငြင်းခုံဖက်၊ ကျောင်းပြီးဖက်တစ်ဦးအဖြစ်သာ သဘောထား၍ရသည်။ အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ မရပေ။ ပေါက်ကျိုင်းကို ကြည်ညိုလေးစားရန် စဉ်းစားမိတိုင်း ရယ်ချင်လေသည်။

‘ညီလင်းညို ဟေး ညီလင်းညို’

အောက်ထပ်မှအော်ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ ညီလင်း၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဦး စောစောစီးစီးပေါက်ချေလာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟေး အိပ်ပုံပုံလှချေကလားကုံ၊ မထသေးဘူးလား’

‘လာပြီ လာပြီ’

အမာညိုသည် တုတ်တုတ်မျှမလှပ်ဘဲ ဌ်မြန်နေရင်း နားစွဲ့မိမိသည်။ မည်သူ့အသံနည်း စဉ်းစားနေမိမိသည်။ ‘နွေသူရိန်’ ဟူသော ကမျာဆရာ ညှင် နာနာလေးဖြစ်မည် ထင်သည်။ သူ့အသံသည် ထိုကဲ့သို့ပင် ပျာလောင်လောင် ဖြစ်လေသည်။

‘ဘာလဲကျ စောစောစီးစီး’

‘မင်းဘိုးအော် လက်မှတ်သွားတိုးရအောင် စောစောစီးစီးလာပါဆိုက္ခာ’

‘ဟာကွာ၊ မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး’

‘လင်းပါပြီက္ခာ ထိန်လို့၊ မင်းတို့အဖေနဲ့တောင် လမ်းမှာတွေ့ခဲ့သေး တယ်။ လူကြီးက လမ်းလျောက်ထွက်လို့ မင်းတို့က ပျော်နော်’

အပြန်အလှန်စကားပြောသံများကိုနားထောင်ရင်း အမာညိုသည် ကျွန်း ဆွယ်ပွဲကိုသတိရသည်။ ပြေးခုန်ပစ်ပွဲကိုကြည့်လိုလှသော်လည်း မကြည့်ခဲ့ရပေ။ မနေ့က ပွဲဦးထွက် ရွှေတံဆိပ်ကို မြန်မာပြည်အတွက် သံလုံးပစ် ဂျိနိုဟတင်လေး က ဆွတ်ခူးပေးခဲ့သည်။ မျက်ရည်များအကြားမှ ဝမ်းသာအားရ ပြီးနေသော ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာထဲတွင်သာကြည့်ပြီး ကျေနပ်ခဲ့ရလေသည်။ လက်မှတ်မရ သောကြောင့် အောင်ဆန်းကွင်းအနားသို့ ကပ်ပင် မကပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဒီလို နေရာ ကျတော့ အမာညိုသည် ယောကျားလေးများကိုပင် မနာလို့ဖြစ်မိမိသည်။ မိန်း ကလေးများသည် သူတို့ယောကျားလေးများကဲ့သို့ စိတ်ရှိတိုင်းမတိုးနိုင်ပေ။

‘ဘော်လီဘော်မှာလည်း နိုင်ခြေရှိတယ်နော်၊ ဒုံးမြန်မာတွေနိုင်မှာက္ခာ’

‘ဟေ့ လက်မှတ်ရသလား’

‘တိုးရမှာပဲ အစ်ကိုရေ့’

အိပ်ချုပ်မူးတူးလှမ်းမေးသော ကျော်ထွန်းညို၏ အသံကိုကြားရသည်။ ကိုကိုအသံကို ကြားသောအခါ အမာညိုသည် စောင်ခြိုက်ခြုံခေါင်းပုသွားရင်း ခစ်ခနဲ့ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ ရပ်ရှင်ရုံထဲကပြန်ထွက်သွားသော ကိုကိုအား ကြည့်ရင်း ပေါက်ကျိုင်းသည် ‘ကိုယ့်ယောက်ဖလောင်းကြီးမျက်နှာကလည်းကွာ မချို့မချုပ်နဲ့၊ မန်ကျည်းစွက်ဟင်းချို့ကြီးလိုပဲ’ ဟု တိုးတိုးပြောခဲ့လေသည်။ အမာညို ကမူ ကြော်ပြာများထဲတွင်တွေ့ရတတ်သော ဆေးမစားမိပုံကို ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် သတိရသည်။

‘ဟေ့ ညီလင်း၊ သက်သက်က မင်းအစ်မဆို’

‘ဘယ်က သက်သက်လဲ’

‘ဆရာမလေးလေ၊ ထော်နှစ်နှစ်ဆရာမလေး’

‘အေးပေါ့ ငါအစ်မပေါ့၊ မင်းဘယ်လိုသီ’

မိသက်၏အကြောင်းကိုကြားရသောအခါ မြမ်လေးနှင့်မျိန်းနေသော အမာညိုသည် မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ ခေါင်းကို ငါ့ကိုခန့်ထောင်ကာ နားစွဲ မိလေသည်။

‘ငါအဒေါ် ဆေးရုံတက်နေရတယ်ကျ၊ အဲဒါ သူက ချီးကျိုးလွန်းလို့ ကြားဖူးနေတာ၊ တစ်နွဲက ငါဆေးရုံကိုသွားတော့ အဒေါ်က သက်သက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ ငါက မိန်းမှာ တက်နေတယ်ဆိုတော့ ညီလင်းမသိဘူးလား တဲ့၊ မင်းကလည်းကွာ တကယ်လို့တယ်၊ ဒီလောက် အစ်မလှလှလေးရှိနေတာ ကို’

နေသူရိန်၏အသံသည် တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့လွင့် တက်လာသည်။ သက်သက်ကို လှသည်ဟုပြောသဖြင့် စောင်ပုံထဲမှ အမာညို သည် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော် နောက်ဆက်တွဲစကားကို ကြားရသောအခါတွင်ကား ဂုဏ်းခနဲ့ ခုန်ထမိလေသည်။

‘လှတဲ့အစ်မတော့ ရှုက်ထားပြီး သုံးမရတဲ့ပိုန်တာရှိုးအစ်မကျတော့မှ ဒု့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ စွာလိုက်တာလည်း လန်လို့’

‘ဟောင်း၊ တိုး တိုး’

သူတို့အသံသည် ချက်ချင်းတိုးသွားသည်။ ကျော်ထွန်းညို၏ရယ်သံကို ကြားရသည်။ အမာညိုသည် အောက်ထိုးဖြစ်နေသောထဘီကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ရန်ထောင်မည်စိတ်ကူးမိသော် လည်း ဘယ်လို့ပြီး ရန်စကားပြောရမည်နည်းစဉ်းစားရှုံးမရသောကြောင့် အိပ်ရာထဲသို့ ဆောင့်ခနဲ့ ပြန်လုံချလိုက်သည်။

‘လှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ချုစ်စရာကောင်းတာပဲ’

‘အောင်မာ၊ မင်းက’

‘အဟုတ်ပြောတာ၊ ငါတော့ အဟုတ်လေးစားသွားပြီ၊ ကြိုက်သွားပြီ’

အမာညိုသည် ကိုကိုမျက်နှာပြီးနေမလား မဲ့နေမလား ချောင်းကြည့် ချင်စိတ်ပင်ပေါက်လာသည်။ ဘာသံမှမကြားရဘဲ ဤမြန်ပုံထောက်လျှင် ကိုကို သည် စိတ်မဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်နေဟန်တူလေသည်။

‘ဟဲ မိဉ္ဇီလေး မထသေးဘူးလား၊ ခြောက်နာရိခဲ့နေပြီ’

‘ချမ်းတယ် မေကြီးရဲ့’

‘ချမ်းလွန်းသည်ဟူ၍လည်းမပျင်းနှင့် ပူလွန်းသည်ဟူ၍လည်း မပျင်းနှင့်တဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ခိုန်မှာလုပ်ရမှာပဲ၊ ပျင်းတယ်ဆိုတာ ကောင်းတယ် အောက်မေ့လို့’

မေမေကြီး၏စကားမဆုံးခင် အမာဉ္ဇီသည် အိပ်ရာထဲမှ ထလိုက်သည်။ စောင်များကို ခေါက်သိမ်းသည်။ မေမေကြီးပြန်ထွက်သွားပြီး အောက်ထပ် ဆင်းသွားသံကြားသောအခါတွင်ကား ဂုဏ်းခနဲ့ပြန်လဲပြီး ခေတ္တ ကျွေးလိုက်သေးသည်။

‘ငါသာ ယောကျားယူရင် ထမင်းတွေဟင်းတွေ လေးငါးရက်စာ ချက်ထားပြီး ပြန်ပြန်နွေးစားမယ်၊ နေ့တိုင်းစောစောထပြီး ချက်နေရတာ ပျင်းစရာ၊ နောက်ပြီး စားပြီးတိုင်း ပန်းကန်ဆေးရတာကလည်း ဒုက္ခတတစ်ခု။ အိမ်မှာ ငှက်ပျောပင်စိုက်ထားပြီး ငှက်ပျောဖက်နဲ့ပဲစားမယ်၊ ပြီးရင် လွှေ့ပစ်လိုက်ရုံပဲ၊ ဘယ်လောက် ဟန်ကျေလဲ၊ သူက အချက်အပြုတ်ဝါသနာပါလည်း ကောင်းသား၊ ငါ သက်သာတာပေါ့’

အမာဉ္ဇီသည် အေးစက်နေသောခြေဖျားလေးများကို ထဘီနှင့်ဖုံးရင်းစဉ်းစားနေသည်။ လမ်းလျှောက်ရာမှပြန်လာသော ဖေဖော်သံကြားသော အခါမှ ဂုဏ်းခနဲ့ပြန်ထပြီး စောင်ကိုဆက်၍ခေါက်လေသည်။

အမာဉ္ဇီအောက်ထပ်ဆင်းလာသောအခါ ညီလင်းတို့ထွက်သွားကြပေပြီ။ ကျော်ထွန်းညိုက မျက်နှာသစ်နေသည်။ အမာဉ္ဇီသည် သူအနားကပ်သွားပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

‘မသိသူကျော်သွား၊ သိသူဖော်စားတဲ့ ကိုကိုရဲ့’

‘ဘာလဲဟာ’

‘ကိုကိုက ကျော်သွားတော့ နွေသူရိန်က ဖော်စားလိမ့်မယ်နော်’

ကျော်ထွန်းညိုက မျက်နှာကိုဆပ်ပြောတိုက်ရင်းတန်းမှ ဆပ်ပြောအဖွေးသားနှင့်လှည့်ကြည့်သည်။ အမာဉ္ဇီ ဘာကိုဆိုလိုသနည်း အသေအချာသိလိုဟန်ရှိသည်။

‘ဘာကိုဖော်စားမှာလဲဟာ’

‘သက်သက်ဆိုတဲ့ အမြဲတော့ ရတနာလေးကိုလေ’

အမာညိုက ရယ်သံလေးနှင့်ပြောကာ မီးဖိုချောင်သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ပြေး လေသည်။ ဘာမျှပင်မကြာလိုက်။ ဂုဏ်းခနဲ လဲပြီးသံနှင့်အတူ မေမေဆူသံကို ကြားရသောအခါ ကျော်ထွန်းသို့ တဟားဟားရယ်မိသည်။

‘ဟောဒီ မျာောက်ညိုမဟာလေ နေရာတကာ တလွှားလွှားနဲ့ သူ့ဟာသူ ြိမ်နေတဲ့စျေးခြင်းတောင်းဝင်တိုက်တာ၊ စျေးခြင်းတောင်းအပြစ်လို့ ပြောညီး မလို့လား၊ ပြန်ကောက်၊ အဲဒီပဲကြီးစွဲတွေတစ်စွဲမကျွန်ပြန်ကောက်၊ တကတဲ့တော်တကယ့်ဆတ်ဆလူးမ’

*

စုလိုင်သည် ဖရက်ဒီကိုကြည့်ရင်း လျှောင်ပြုးလေးပြုးနေမိသည်။

‘အခု နယ်လီချိန့်တဲ့နေတယ်မဟုတ်လားဖရက်၊ ဘာလို့စုဆီလာတာလဲ’

‘သူနဲ့တဲ့တာနဲ့ စုဆီ မလာရတော့ဘူးလား’

‘ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တော်ကြာ သူက စိတ်ကောက်နော်းမယ်’

‘စိတ်ကောက်ရင်လည်း ချော့လို့လွှယ်ပါတယ်’

‘ဟာ ဟာ၊ ယူက မ ကျမ်းကျေနေပြီပေါ့’

‘ဒါပေါ့၊ အရင်တုန်းက စုအပေါ်စိတ်ကောင်းထားပြီး လွတ်ပေးခဲ့မိတာ တွေကိုလည်း နောင်တရတတ်နေပြီ’

ဖရက်ဒီက စုလိုင်ကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်နေသည်။ စုလိုင်က မရယ်ချင်ဘဲနှင့်ရယ်လိုက်သည်။ ဖရက်ဒီကိုကြည့်ရင်း စိုင်းကိုသတိရနေသည်။ ဖရက်ဒီနှင့် ယူဉ်လျှင် စိုင်းသည် နပို့ဖျော်လတ်နေသည်။ အသားအရေဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် စီးကရက်ကိုမပြတ်ဖွာတတ်သောဖရက်ဒီသည် ထိုင်းမိုင်းပြီး နို့အသက်ထက်ပိုပြီးကြီးသည်ဟု ထင်နေရလေသည်။

‘စုကိုလည်း တစ်လိပ်ပေးပါလား ဖရက်’

‘ဆေးခြောက်ပါတယ်’

‘ဟင် ယူဆေးခြောက် ရှုနေလား’

‘နည်းနည်းလေးပါ၊ မများပါဘူး၊ ရိုတိတိဖြစ်ရုံးလေး’

စုလိုင်ကို ဖရက်ဒီက စီးကရက်တစ်လိပ်လှမ်းပေးသည်။ ဆေးခြောက်

ပါသည်ဆို၍ စုလိုင်သည် မီးမည့်ဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပင် ကိုင်ထားသည်။ စမ်းကြည့်
လိုစိတ်ရှိသော်လည်း သူ့ရှေ့တွင် မူးသွားမည်ကို စီးရိမ်နေသည်။

‘ယူ အခုဘယ်သူနဲ့တွဲနေလဲ’

‘ဘယ်သူနဲ့မှုမတဲ့ဘူး’

‘မချစ်တတ်သေးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

စုလိုင်သည် ဆံပင်လေးများ လွှင့်ပါသွားအောင် ခေါင်းကို တအားယမ်း
လိုက်သည်။ သူထိုင်နေသော ခုံတန်းလျားလေးဘေးမှ နှင်းဆီရုံတွင် နှင်းဆီပွင့်
အြိမ်ဗျားလျေနေသည်။ ပွင့်ဖတ်လေးများ ပျော်ကာ ပိုက်ကျနေသည်။
စုလိုင်က လက်နှင့်ယမ်းလိုက်သောအခါ ပွင့်ဖတ် ပျော်ပျော်လေးများ ကြွေကျ
သွားသည်။

‘စု တစ်ခါမှ ပန်းမပန်ဘူးနော်’

‘ဟင့်အင်း မပန်တတ်ဘူး’

‘ပန်းကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဟာ နှုံးညံ့တယ်တဲ့’

‘စုရဲ့စိတ်က နှုံးမှုမနှုံးညံ့ဘဲ၊ ဖရက်သီသားနဲ့’

စုလိုင်သည် နှမ်းနေသောပန်းလေးများကိုထပ်၍ ခြွေချလိုက်သည်။
မြေပေါ်တွင် ပွင့်ဖတ်ဖြူဗျားများပြန်ကျကုန်သည်ကို ဖရက်ဒီက ရီဝေစွာ ကြည့်
နေသည်။

‘ယူ နယ်လိုကိုချစ်လား ဖရက်’

‘အင်း ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စုကိုချစ်သလောက်တော့ မချစ်ဘူးထင်
တယ်’

စုလိုင်သည် ကျေနပ်စွာရယ်လိုက်မိသည်။ သူက မချစ်သော်လည်း
လူတိုင်းလူတိုင်းသူကိုချစ်ပြီး စွဲလမ်းတမ်းတနေစေလိုသည်။ ထိုစိတ် မကောင်း
မှန်းသီသော်လည်း စုလိုင်သည် သူ့စိတ်ကိုမတားမဆီးလွှတ်ထားသည်။ စိတ်ဟူ
သည်ကို တား၍ရသည်ဟုလည်း မထင်မှတ်ပေ။

‘ဒါက်ဒီ မိန်းမ နံပါတ်နှစ်သေတော့မယ်၊ ဖရက် သီလား’

‘အင်း ကြားတယ်၊ မာမီပြောတယ်၊ ခု အဘိုးကြီးတော့ အတော်ရွေး
နေမှာပဲ့’

‘သူ့မှာပေါ်ပါတယ်’

ပန်းပွင့်ကြေားများအနားတွင် အဝါရောင်ဆင်တူလိပ်ပြားလေး နှစ် ကောင်ပုံပဲနေသည်။ ပူးလိုက်ခွာလိုက် နီးလိုက်ဝေးလိုက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေ နေသလို တရစ်ပဲပုံသန်းနေကြေားလေသည်။

‘တစ်ခါတစ်ခါတော့တွေးမိတယ် သိလားဖရက်၊ လူဖြစ်လာရတာ ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှုပါလိမ့်လို့၊ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဒုက္ခရာမတွော့ဘူး၊ တစ်ခါ တလေ စိတ်ရူးပေါက်တယ်၊ ငါ လူဖြစ်လာမယ့်အစား တိရှိစွာန်တစ်ကောင် ကောင်ပေါ့၊ ဆိုပါတော့ ဟိုနားမှာပုံနေတဲ့လိပ်ပြားလေးပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူတို့ဘဝမှာ အဖ အမေ မောင်နှမ သမီးရည်းစား ချစ်ခြင်းမေတ္တာမ မရှိကြတာ၊ စုက သူတို့လိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလူကိုယ်ဖြစ်နေတယ်’

‘စုလိုင်သည် ခြောက်ခြောက်သွေသွေလေးရယ်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ် သောက်လိုစိတ် ပြင်းပြစ္စာဖြစ်ပေါ်လာသည်။’

‘ဒေါက်ဒေါက်များခင်ကပြောဖူးတယ်၊ လူနဲ့တိရှိစွာန်ကိုစည်းတားထားတာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတဲ့၊ ကိုယ်က အီမှာရိုင်းထောင်နေတဲ့သူပဲ၊ ဆေးခြောက်လည်း ရှုတယ်၊ အရက်လည်း သောက်တယ်၊ အခုခုံရင် မိန်းမ လည်း လိုက်နေပြီ၊ နောက်ပြီး ဘိန်းကုန်တောင်ကူးဦးမယ်၊ ကိုယ်ကျင့် တရား ဘက်ကတော့ သုံးမရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော့ရှိတယ်၊ ချစ်တတ် တယ်၊ စုဟာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဦးပါ’

‘မေ့လိုက်စမ်းပါ ဖရက်ရာ’

‘စုလိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ပြောသည်။ ရင်ထဲတွင်ဟာပြီး လည် ချောင်းက နာကျင်လာသည်။’

‘စုလေ လူတွေကိုမှန်းတယ်၊ လူစုလူဝေးထဲမှာလည်း မပေါ်ဘူး၊ အခု ကျွန်းဆွယ်ပွဲတဲ့၊ လက်မှတ်တွေ တိုးလိုက်ကြတာ၊ အုန်းအုန်းကျက်ကျက် သွား လိုက်ကြတာ၊ စုလေ သွားပြီးကြည့်ချင်စိတ်လည်းမရှိဘူး၊ မြန်မာ ပထမ ရရ မရရ စုအတွက်အရေးမကြီးပါဘူး’

‘တိုင်းပြည်ကိုမချစ်ဘူးလား၊ တိုင်းပြည်အတွက်ဂုဏ်မယူချင်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ချစ်မှုချစ်ရဲ့လား မသိဘူး’

‘စုလိုင်က ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်ပြန်သည်။ ဖရက်ဒီက သူ့ကို စိတ် မကောင်းသလိုကြည့်နေသည်ကိုတွေ့သောအခါ မခိုးမခန်းပြီးပြလိုက်လေသည်။’

‘က ထားပါတော့၊ ကိုယ့်ကိုတော့ စု စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ မချစ်တတ်တာ က ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုစိတ်၊ ဟိုစိတ်ရော မရှိဘူးလား၊ ဒီလောက် ကျွန်း မာနေတာပဲ၊ ကိုယ် ဆိုလိုတာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်၊ ဟိုလေ တစ်ခါ တလေ ပောကျားလေးကို မတောင့်တဘူးလား’

စုလိုင်သည် ဖရက်ဒ္ဓိကို ခပ်စုးစုးလေးနိုက်ကြည့်သည်။ ထူဝန်း ပြည့်ဖြီး သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းလေးစွေထားရင်း မျက်နှာလေးနှီလာသည်။

‘စု မညာချင်ပါဘူး၊ အဲဒီစိတ်တော့ရှိတာပေါ့၊ စိတ်ချမ်းသာမယ်လည်း ထင်ရင်၊ အခွင့်အရေးလည်း ပေးလာရင်၊ စုကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်သက်ရင် စု အဲဒီလူနဲ့ အတူတူအပ်ချင်မှာပေါ့’

စုက ဖရက်ဒီထက် ပို၍ ပွင့်လင်းစွာပြောချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ရှတ်ခြည်းမျက်ရည်ပဲလာလောသည်။ ဖရက်ဒီသည် သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်တို လေးကို အဝေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

‘ကိုယ်ဟာ လူကောင်းမဟုတ်ပါဘူး စု၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စုကိုတော့ စိတ်ကောင်းဝင်တုန်းသတိပေးချင်တယ်၊ စိတ်ထင်ရာလျှောက်မလုပ်ပါနဲ့၊ ခုချိန်အထိ စုမှာ နာမည်ပျက်မရှိသေးဘူး၊ အဲဒီလို လုပ်ရင်တော့ အသားစားကျားတွေ ပိုင်းလာလိမ့်မယ်’

စုလိုင်၏ မျက်နှာလေးသည် ရှတ်တရက်ပျော်ပျောင်းသွားသည်။ ဖရက် ဒီကို ကျေးဇူးတင်သလို လုမ်းကြည့်ရင်း မျက်ရည်မကျွဲ ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်တွင် သူတို့နားသို့ မာမီရောက်လာသည်။ မာမီမျက်နှာသည် ထိတ်လန့်တုန်လှပ်နေသလို ဖြူရော်နေသည်။

‘သူ သေခါနီးနေပြီ သိလား စု’

‘ဟုတ်လား’

မာမီသည် စုလိုင်၏ အေးတွင်ဝင်၍ထိုင်သည်။ ထိုနောက် စုလိုင်၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ခုနဲ့ စု ဒါက်ဒီကို ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူက အဲ သူက သူမဆုံးခင် စုနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ် စုနဲ့စကားပြောချင်တယ်လို့တောင်းပန်နေသတဲ့၊ အဲဒါ အဲဒါ’

စုလိုင်၏ ခေါင်းထဲတွင် မူးမြှင်းပြီးနောက်ကျိုသွားသည်။ မာမိကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့်လှမ်းကြည့်ရင်း ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ ဖြမ်နေမိသည်။ သူ့နှလုံးသားကို အေးစက်သောလက်ချောင်းကြီးများက လာရောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သလို စိမ့်စိမ့်အေးပြီး မွန်းကျပ်လာသည်။

‘သေခါနီးလူရဲ့ဆန္ဒမှို လိုက်လျောပါလို့ ဒက်ဒီက ပြောနေတယ်’

‘အို စု စု မတွေချင်ဘူး’

‘စု ဒက်ဒီက ကားလွှတ်လိုက်မယ်တဲ့’

‘စု သူ့ကိုမှန်းတယ်’

စုလိုင်ကအော်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ခုံတန်းလေးကို ပန်းလျှစာ မှီလိုက်သည်။ သူဘာပြောပြော ဒက်ဒီအလိုကျအတိုင်း သွားတွေရမည်ကိုကား စိတ်ထဲမှ အလိုလိုသိနေလေသည်။

‘စုရယ် သေခါနီးလူကို ဒီလောက်တော့လိုက်လျောလိုက်ပါ၊ သူမှာ အချိန်များများ မကျန်တော့ပါဘူး’

ဖရက်ဒီကပါ ဝင်ပြောသည်။ စုလိုင်သည် အပြောရောင်ကောင်းကင်ကြီးကိုမောကြည့်နေသည်။ တိမ်ဖြူဖြူများသည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုပြန်ကျဲနေသည်။ တိမ်တိုက်လေးများကို တစ်ခုနှစ်တစ်ခုရော့က်ရင်း ကစွမ်းကလျား ဖြစ်နေသောစိတ်များကို ပြန်လည်စုစည်းနေမိလေသည်။

မကြာမီ ကားသံကိုကြားရသည်။ ကားမောင်းသော ဦးဆာမိသည် စုလိုင်ကို စိုးရိမ်ဟန်နှင့်လှမ်းကြည့်နေသည်။ လွှတ်လိုက်၍လာမည့်သာ လာရသော်လည်း စုလိုင်လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပုံးမရချေ။

စုလိုင်သည် နေရာမှ လေးလေးတွဲတွဲထဲသည်။ ထို့နောက် ကားဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျောက်သွားလေသည်။

*

‘မမရေး ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်တယ်တဲ့’

ညီလင်းက အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ခုန်ပေါက်တက်လာသည်။

စောင်ပုံထဲတွင် ထဘီခြံကျွေးနေသော အမာညိုက ဂုဏ်းခနဲခုန်ထလေသည်။

‘ဟယ် အဟုတ်လား’

‘အဟုတ်ဗျာ ရေဒီယိုက အခုပဲ ကြေညာသွားတယ်’

ညီလင်းက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ သူသည် ယခုထိ ကလေးစိတ်
ပျောက်သေးသူမဟုတ်ချေ။ ကျောင်းသာပိတ်ပါစေ၊ ဘာကြောင့်ပိတ်ပိတ် ဝမ်း
သာမည်သာဖြစ်သည်။

‘စာသင်ပျက်တာပေါ့ဟာ’

အမှာညိုက အိပ်ရာထဲသို့ပြန်လဲသည်။ သူဖျားနေသည်မှာ သုံးရက်ရှိ
ပေါ်။ ထို့ကြောင့် ရေဒီယိုလာချိန်အထိ အိပ်ရာထဲတွင်နေခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။
ကျောင်းမတက်ရသည်မှာလည်း သုံးရက်ရှိပြီး ပေါက်ကျိုင်းကို သတိရနေသည်။
သတင်းမေးရောက်မလာသဖြင့်လည်း စိတ်တို့မိသည်။

‘လက်ရွှေ့ပွဲမှာ ပြသေနာဖြစ်တာတဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုကပါ အခန်းထဲဝင်လာသည်။ အမှာညို၏ ဘေးတွင် ဝင်
ထိုင်ကာ နှုံးကိုစမ်း၍ကြည့်လေသည်။

‘ပူသေးတယ်၊ နှင့်ထမင်းခိုးစားလား’

‘စားပါဘူး’

အမှာညိုသည် ထမင်းကို ဆီးသီးလောက်မက်သူ မဟုတ်ချေ။ ထို့
ကြောင့် ထမင်းခိုးမစားဘဲ ဆီးယိုထုပ်များကိုသာခိုးစားခဲ့သည်။ ဆီးယိုကြောင့်
တော့ အဖျားမတက်နိုင်ဟုလည်း ယဉ်ကြည့်သည်။

‘ပြီးခါနီးမှကွား၊ ဘွဲ့ရခါနီးမှကျောင်းပိတ်တယ်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ဒီနှစ်ကုန် ဘွဲ့ရတော့မည်မို့ ကျောင်းမပိတ်စေလို
ပေ။ အမှာညိုကလည်း ကျောင်းပိတ်သည်ကို မလိုလားပေ။ ကျောင်းစာကြောင့်
တော့မဟုတ်။ ပေါက်ကျိုင်းနှင့်နေ့စဉ်မတွေ့ရတော့မည်ကိုစိုးရိမ်သောကြောင့်
ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိသည်။

‘ကျွန်ုတ်တော့ ပျော်တာပဲ’

‘ညီလင်းရာ နင့်နယ် အမြင်ကျော်းလိုက်တာ’

အမှာညိုက အပေါ်စီးနှင့်ပြောသည်။

‘အဆောင်က လူတွေ ကိုးနာရီအပြီး ထွက်ရမယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား’

အမှာညိုသည် မိမိလေးကိုသတိရသော်လည်း ချက်ချင်းပြန်မေ့သွား

လေသည်။ ပါက်ကျိုင်းကိုသာ သတိရသည်။ နယ်ကိုများ ချက်ချင်းတန်းပြန် သွားမလားဟုတွေးပြီး ငိုချင်လာသည်။

‘မာညို’

သက်သက်၏အသံကို အလျင်ကြားရသည်။ ထိုနောက်မှ တံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။

‘မာညို နင်ဖျားနေတယ်ဆို’

သက်သက်သည် အခန်းတွင်းလုမ်းဝင်လာရင်း စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။ ကျော်ထွန်းသို့က ထပြီး ဖယ်ပေးလိုက်သဖြင့် ထိုနေရာတွင် တင်ပျဉ်စဲ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဖျားတော့ ဖျားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အများကြီးဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမတက်ရရံလောက်ပဲ’

အမာညိုက ညာာင်နာနာပြောသည်။ သက်သက်၏ကိုယ်မှ သနပ်ခါးနဲ့က သင်းပုံးနေသည်။ ပဲကြီးဟင်းအိုးထဲလိမ့်ကျလာသလို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးဘဲကျားရှိက်လိမ်းထားသည်။ အကျင့်ပါနေဟန်နှင့် အမာညို၏လက်ကောက် ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မရှိ ပြုဒါးတိုင် အဆင်သင့်ပါမလာသောကြောင့် ပါးစပ်ထဲ ထိုးအထည့်မခံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘သွေးတိုး နည်းနည်းမြန်တယ်’

‘စိတ်လူပ်ရှားနေတာကိုးဟာ’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ကျောင်းတွေ ပိတ်လိုက်လို့လေ’

‘ဟယ် ဟုတ်လား၊ ငါမသိဘူး၊ ရေဒီယို နားမထောင်မိဘူး၊ ဒီတိုင်းထွက်လာတာ’

သက်သက်က တအုံတည်ပြောသည်။ အမာညိုသည် ယခုမှပင် ယမန်နေ့ညာက သက်သက်အိမ်ပြန်အိပ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ညတွင်းချင်းမလာဘဲ မနောက်လင်းခါမှ လာလည်သဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

‘နင်က ဘာလို့ခုမှလာတာလဲ’

‘မနေ့က အသုဘာသွားပို့ပြီးအပြန် ခေါင်းတွေကိုက်နေလို့ မာညိုရဲ့၊ နင်မသိသေးဘူးလား၊ စုလိုင်အဖော့ဟိုဒင်း ဆုံးပြီးလေ၊ ဆေးရုံမှာတစ်ခါတွေ ပါရော’

‘ဟင်၊ ဆုံးသွားပြီလား’

စုလိုင်၏အမည်ကိုကြားသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံး ခေါင်းထောင်လာကြပြီး စိတ်ဝင်တစား လုမ်းကြည့်သည်။ သက်သက်ပြောသော ဟိုဒင်းဟူသည်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဦးကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သော်လည်း နံပါတ်ဘယ်လောက်နည်း သူတို့မသိပေ။

‘ဘယ်သူလဲဟင်’

‘နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ’

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံး ပြိုင်တူမေးမိကြသည်။ မေးမည့်သာမေးသော်လည်း နံပါတ်တစ်နှင့်နှစ်ကလွှဲ၍ သူတို့မြင်ဖူးကြသည်မဟုတ်ချေ။

‘နံပါတ် နှစ် လေ’

‘သိတယ်၊ တစ်ခါတွေလိုက်ဖူးတယ်၊ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား’

ကျော်ထွန်းညိုကမေးသည်။ သက်သက်သည် စုလိုင်၏အမည်ကိုကြားရုံနှင့် လူပ်ရားလာသော ကျော်ထွန်းညိုအားမော်ကြည့်ရင်း ပင့်သက်လေးမသိမသာရှိက်မိသည်။ ခေါင်းကို ဖြည့်းလေးစွာ ညီတ်ပြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သနားစရာလေး’

‘ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိပြီလဲ’

‘လေးနှစ်လောက်ရှိရောပေါ့၊ သက်သက်ကိုမြင်တော့ ပြေးလာပြီး သူ အမေကိုနှီးပေးပါလို့ပြောနေသေးတယ်၊ နောက်ပြီး အလောင်းကေးမှာ ငို့မဲ့မဲ့လေးရပ်ပြီး မေမေ ထ ထ လို့ သွားနှီးတယ် ကိုကိုရယ်၊ သက်သက်လည်း မျက်ရည် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး’

သက်သက်သည် ပြောရင်း မျက်ရည်ပဲလာသည်။ သနားတတ် ချုစ်တတ်ပြီး မျက်ရည်လွှာယ်သောသက်ခများ သူ့လူနာများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ငိုရပါင်းများလှချေပြီး။

‘နှင့်နှင့်လို့ အသုဘလိုက်ပို့တာလား’

‘အင်း၊ သူက တစ်မျိုးပဲ၊ သူသောင် အသုဘပို့နော်လို့ မှာသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း မဖြစ် ဖြစ်အောင်ပို့တာ’

မျက်ရည်ပဲနေသော သက်သက်ကိုကြည့်ရင်း အမာညိုသည် သူပါင်းချင်လာသည်။

‘စုလှိုင်ရော လာလားဟင်’

‘မမကလဲ၊ လာမလားဗျာ’

ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းမေးသော အမာညို့ကို မသိသားဆိုးဝါးရန်ကောဟူ
သော မျက်နှာထားနှင့် ညီလင်းက လုမ်းပြောသည်။

‘မဆုံးခင်တစ်ရက်က လာတယ်တဲ့’

‘ဟယ်၊ အဟုတ်’

‘အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ ကလေးထိန်းတဲ့အန်တိကြီးကပြောတယ်၊ မမ
စောနဲ့နှစ်ယောက်ထဲတွေ့ကြတယ်တဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်ကိုင်းကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ဦး ဘာ
စကားများပြောကြလေမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ အမာညို့သည်လည်း
စုလှိုင်အကြောင်းကို တွေးနေမိသောကြောင့် ပေါက်ကျိုင်းကို ခေတ္တမေ့သွားလေ
သည်။

အတန်ကြောငြုမ်နေမိကြပြီးနောက်မှ ညီလင်းညိုက နေရာမှတ်သည်။

‘ကျွန်ုတ် အဆောင်သွားကြည့်ဦးမယ်၊ ကိုကို လိုက်မလား’

‘ငါလည်း ကျောင်းဘက် သွားချင်သေးတယ်’

သက်သက်အတွက် မမစောဆုံးခြင်းက အရေးကြီးသော်လည်း သူတို့
အတွက်မှ ကျောင်းပိတ်ခြင်းက ပို၍အရေးကြီးလေသည်။ မမစော အကြောင်းကို
စုလှိုင်နှင့်နှစ်ယုံ၍ ခေတ္တမျှစိတ်ဝင်စားလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ကြာရည်
စွဲမှတ်ထားလိုဟန်မရှိကြပေ။

အခန်းထဲမှထွက်သွားသော ကျော်ထွန်းညိုကိုကြည့်ရင်း အမာညို့သည်
ပေါက်ကျိုင်းကိုတွေ့ပါက အီမ်ကိုလာခဲ့ဟုပြောလိုက်ပါဟု မှာလိုစိတ်နှင့် ပါးစပ်
ယားနေသည်။ သို့သော်လည်း ‘ကဲလှုချေလား’ဟု အငောက်ခံရမည်စိုးသော
ကြောင့် မမှာရဲချေ။ ထိုပြင် အတန်ငယ်လည်း ရှက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့
ညီအစ်ကို အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်အထိ ဘာမှမမှာဖြစ်ဘဲ မောကျွန်ုတ်လေ
သည်။

‘မမာညို့၊ နင်အိပ်ရာထဲမှာပဲ နေနေရတာ ပျင်းနေမှာပေါ့’

‘အင်း၊ သိပ်ပျင်းတာပဲ’

အမာညို့သည် သက်သက်ပန်ထားသော စပယ်ကုံးလေးကို လက်ဖြန်း
တောင်းသည်။ နှစ်ကုံးရှိသည်အနက် တစ်ကုံးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

‘ငါလေ နေရတာငြီးငွေပြီး ပျော်ခြာက်ခြာက်ကြီး၊ တစ်ခုခုထူးထူး ဆန်းဆန်းလုပ်ချင်စိတ် ပေါက်ပေါက်လာတယ်’

‘ဘာများ အထူးအဆန်းလုပ်ချင်တာလဲ၊ ပျော်ရင် မျာ်က်က ကပ္ပါ၊ ထဘီခါးတောင်းကျိုက်ပြီး လမ်းမမှာ လျှောက်ချင်နေလို့လား’

သက်သက်က အချွန်းဖောက်၍မေးသည်။ အမာညိုသည် မရယ်မပြီးနှင့် ငေးနေသည်။ စံပယ်ပန်းကုံးလေးကို အသာအယာရှိက်နမ်းနေသည်။ ထို့နောက်မှ မရောမရာလေးပြောသည်။

‘ယောကျုံးယူရရင် အပျော်များ ပြောမလား မသိဘူး’

*

‘မညို လင်နောက်လိုက်သွားပြီ’

နားရှိ၍သာ ကြားလိုက်ရသော်လည်း သက်သက် မယုံချင်ပေါ့။ သူ့ရှေ့တွင် အငိုင်သားရပ်နေသော ကျော်ထွန်းညိုကို မျက်လုံးအငိုင်းသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

‘မယုံဘူးလား မိသက်၊ ခွေးညိုတစ်ကောင် တကယ်လင်နောက်လိုက်သွားတာ’

‘ဘယ် ဘယ်သူနဲ့လဲ’

‘ဘယ်သူဖြစ်ရှိုးမှာလဲ၊ ဟိုပေါက်ကျိုးငါးဆိုတဲ့ငနာလေးနဲ့ပေါ့’

‘နောက်နေတာလား ကိုကိုရယ်’

သက်သက်က မယုံမရဲနှင့်ထပ်၍မေးမိသည်။ မှုန်နီပြီးနေသော ကိုကို မျက်နှာကိုကြည့်၍ နောက်ပြောင်ခြင်းတော့မဟုတ်တန်ရာဟုထင်မိသော်လည်း သေသေချာချာလည်း မယုံရဲချော့။

‘ကျောင်းတွေပိတ်တော့ ဟိုကောင်က ချက်ချင်းအိမ်မပြန်ဘူးလေ၊ သူတို့အတန်းထဲက မြတ်ကိုကိုခို့တဲ့လူအိမ်မှာကပ်နေတယ်၊ နောက် သူပြန်မယ့်နေ့ကျတော့ ဟိုဆတ်ဆလူးမက မေမဇ်ဗြီးကို ဘူတာရုံးလိုက်ပိုပါရစေဆိုပြီး အတင်း ပူဆာသတဲ့၊ မေမဇ်ဗြီးက သူတို့မရှိုးဘူးဆိုတာ သို့ပေမယ့် ဘူတာရုံးလောက်ပို့တာ ကိစ္စမရှိဘူးပြီး လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့၊ ဟိုကျတော့ ဘာစိတ်ပေါက်တယ်မသိဘူး ဟိုကလည်းခေါ်၊ သူကလည်း အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ရထားပေါ် တက်လိုက်သွားသတဲ့ကွာ၊ သမီးအမိုက်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့စာကိုတော့ ဉာဏ်စောင်းမှ

ကောင်လေးတစ်ယောက်လာ ပို့တယ်လဲ'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမာဉ်ရယ်'

သက်သက်က ရယ်ချင်ငါးချင်နှင့်သည်းလိုက်မိသည်။ 'ယောကျားယူရလျှင် ကောင်းမယ်' ဟု အမာဉ်ကပြောခဲ့သော်လည်း အတည်ပေါက်ပြောသည် ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ တကယ်ယူသွားလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း တွေးပင်မတွေးမိခဲ့။

'မေမေကြီးဖြင့် ဒေါကန်လွန်းလို့ ဝန်းခိုင်းကိုကြော့သွားတာပဲ၊ ငါးရုံးပြာလူးတွေရော ငါးရှစ်တာက်တာတွေရော ဆဲလိုက်တာလည်း စံလို့ မေမေဆို ငိုရော'

အမာဉ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ပင်တင်းတင်းပြည့်သေးသည်မဟုတ်ပေ။ ပညာလည်း စံသေးသည် မဟုတ်၊ အိမ်ထောင်ရေးနယ်ထဲသို့ ခြေစုံစိတ်ရန် အချိန်မတန်သေးပေ။

'သူတို့ကို ဘယ်သူကမှုလည်း တားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်တန်လို့ ဘွဲ့ရတော့ ယူကြပဲ့၊ ခုတော့ တစ်ခါတည်း မအောင့်နိုင်မအည်းနိုင်၊ ဒါကြောင့်မို့ မေမေကြီးက ပြောတာ'

'မကြီးက ဘာပြောလို့လဲ'

သက်သက်က စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်သည်။ အစ်ကို အရင်းခေါက်ခေါက်ကတော့ ဘယ်လိုအောင်မည် မသိ။ သက်သက်၏ရင်ထဲတွင်ပင် ကတုန်ကယ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ထက်ဒေါသဖြစ်နေသူကို တွေ့ရသော ကြောင့်သာ ကိုယ့်ဒေါသက ဤမေနြင်းဖြစ်သည်။ ယခုနေ အမာဉ်ကိုသာ တွေ့ရလေလျှင် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ဆောင့်မိမည်လား မပြောတတ်ပေ။

'ရိုင်းပါတယ်ဘာ'

'ပြောပါကိုကိုရဲ့'

'တော်သလင်း ခွေးတွေတဲ့'

'ဟာ မေကြီးကလဲ'

'သက်သက်က ရယ်လိုက်မိသည်။ မှန်တေတေဖြစ်နေသော ကျော်ထွန်းဉိုကလည်း မချိသွားဖြေနှင့်ရယ်လေသည်။'

'ကိုကို ဘူးသီးကြော်စားဦးမလား'

'ဟင့်အင်း'

'သက်သက် ဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ မေမေကြိုက်တတ်လို့ ခဏနော်'

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကားပေါ်မှအဆင်း ကားဂိတ်ဗြှုံးဆုံးကြခြင်း ဖြစ်

သည်။ တစ်လမ်းတည်းပြန်ရမည့်မျိုး အတူတက္ခ လမ်းလျောက်ပြန်လာရင်း အမှ ညို၏သတင်းကိုကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

သက်သက်က ဘူးသီးကြော်ဆိုင်လေးထဲသို့ဝင်ပြီး ဘူးသီးကြော် ဝယ် နေသောအခါ ကျော်ထွန်းညိုသည်ဆက်၍မသွားဘဲ ရပ်စောင့်နေသည်။ ပြီးချို့ အေးဆေးသော သက်သက်ကိုင်းကြည့်နေရင်း အမှည့်တစ်ကောင် ဘာကြောင့် ဤမျှဆတ်ဆလူးနိုင်ရလေသနည်းဟုတွေးရင်း ဒေါသဖြစ်နေသည်။

‘ခုအမှည့် ဒီပြန်ရောက်ပြီလား’

‘ဘယ်ရောက်ဦးမှာလဲ၊ လင်နောက်လိုက်သွားတာမှ နှစ်ရက်ရှိသေး တာ၊ ဟိုဘက်က လူကြီးတွေတောင် လိုက်မလာသေးဘူး၊ မေမေကြီးကတော့ သေခန်းပြတ်တဲ့၊ လာပြန်အပ်လည်း လက်မခံဘူးတဲ့’

သက်သက်သည် ဘူးသီးကြော်ထုပ်ကိုလက်မှဆွဲကိုင်ရင်း ဆက် လျောက်လာသည်။ ပေါက်ကျိုင်းမျက်နှာ တစ်ကဗ္ဗာထင်ပြီးလိုက်ပြီးသွားသော အမှည့်အကြောင်းကို ခုထိမယုံမရဖြစ်နေဆဲပင်၊ ငါတို့ထက် ချစ်ရမယ့်သူတွေ့ သွားပြီပေါ့ဟု တွေးမိသောအခါ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ကျိုက္ခာမိ ရေလည်ဘုရား တွင် ဘဝဆက်တိုင်းပေါင်းရပါစေဟု ဆုပန်နေလေမလားဟု စဉ်းစားမိသော အခါတွင်ကား ဒေါသထွက်လာပြန်သည်။ မေမေကြီးတို့က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လာပြန်အပ်လျှင်ပင် ဆဲဆိုလွှာတ်လေမလားဟု တွေးမိသောအခါ စိုးရိမ်လာပြန် သည်။

‘ကိုကိုက ယူတယ်ဆို ဟုတ်သေး၊ အောင်ခါနီးနေပြီ’

‘အေးလေ’

သက်သက်က ပြောမိပြောရာပြောမိစဉ် ကျော်ထွန်းညိုကလည်း ခေါင်း ညိုတ်ပြီး ထောက်ခံလေသည်။ သူ့အနေနှင့် မိန်းမယူဖို့မပြောနှင့်၊ ရည်းစားလေး ပင် ရေရေရာရာမထားရသေးခင် သူ့ထင်က်အငယ် အမှည့်က စုန်းခိုင်းနှင့် ယူပစ် လိုက်သည်မှာ မခံချင်စရာပင် ကောင်းနေသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တင့်တင့် တယ်တယ်ယူသည်ဟုဆိုလျှင်လည်း တော်သေးသည်။ ယခုတော့ အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ကောက်ကောက်ပါသွားသည်ကတော့ လွန်လွန်းလှ သည်။

‘မျို့ ဒီစုံတဲ့ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ’

လမ်းမတွင် ပုဆိုးတို့တို့လေးနှင့် အောလုံးဆင်းကန်နေသာ ညီလင်း

က အော်မေးလေသည်။ ကလေးတွေကြားထဲမှ ဘောလုံးသေးသေးလေးကို
သူ အရပ်ကြီး ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ဟိုဒီပြီးရင်း လိုက်ကန်နေသည်။

‘ညီလင်းက ခုထိကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူး’

‘အဲဒီကလေးစိတ် မပျောက်တာတွေပဲဆိုးတာ၊ ကြည့်နေပါ၊ ကလေး
ကလေးနဲ့ ဘာဖြစ်လာဦးမယ် မသိဘူး’

အမှာညိုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ကျော်ထွန်းညိုက ညီလင်းကို
အခြာက်တိုက်မဲ့နေလေသည်။ ညီလင်းသည် ဘောလုံးလေးကို အဝေးသို့
ရောက်အောင် တအားကျိုး၍ကန်ထည့်လိုက်ပြီး သူတို့ဆီသို့ပြီးလာသည်။

‘ဖင်အကျိန်းများသက်သာမလားလို့ ဘောလုံးထွက်ကန်တာ မမ
သက်ရ၊ မသက်သာဘူးဗျာ၊ ကျိန်းနေတာပဲ’

ညီလင်းက မျက်နှာကိုရှုံးမဲ့ထားသော်လည်း အသံချွင်ခွင့်ပြောလေ
သည်။ သူဘေးမှကလေးများက ဝါးခနဲရယ်ကြသည်။ သူလှပ်သဖြင့် အမှာညို
ခမာ ပိုပြီးအရှက်ကွဲရချေတော့မည်ဟု သက်သက်က ရယ်ချင်သည့်အတဲ့မှ တွေး
မိသေးလေသည်။

‘မမကတော့ အုပ်ထည့်သွားပါ၊ မမသက်ရော ဘယ်တော့ယူမှာလဲ’

‘ဒ္ဓါက ဘယ်သူနဲ့ယူရမှာလဲ’

သက်သက်က ပြန်မေးသောအခါ ပြီးရယ်ရင်း အနားသို့ကပ်လာ
သည်။ ထို့နောက် ကလေးများမကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးပြောလေသည်။

‘ကိုကိုနဲ့လေ’

‘ဟောကောင် ခွေးညီ’

ကျော်ထွန်းညိုက သက်သက်ကို အားနာစ္စကြည့်ရင်းတားသည်။
သက်သက်သည် စိတ်ဆိုးရန်ကြိုးစားသော်လည်း ကြိုးစား၍မရပေ။ ရှက်ရှက်
နှင့်သာ မျက်စွောင်းခဲလိုက်ရသည်။ ညီလင်းညိုသည် တဟားဟားရယ်ရင်း
ပြန်ပြီးသွားသည်။ သူလိုတွေးပြန်တော့လည်း အမှာညိုယောက်ဗျားယူသောအလုပ်
သည် ဒေါသဖြစ်စရာ ရှက်စရာဟုပင်ထင်မှတ်၍မရတော့ချေ။

‘ညီလင်းကတော့ အမြဲပျော်နေတာပဲနော် ကိုကို’

‘အရှက်မရှိကွာ၊ နှမလင်ယူတာ အသံပြကြီးနဲ့ထွက်အော်နေတယ်၊
ကြည့်မရပါဘူး’

ကျော်ထွန်းညိုက မကျေမနပ်ပြောလေသည်။ စကားပင်မဆုံးသေး

ညီလင်းက အော်ပြာပြန်သည်။

‘ကိုကိုရေ အိမ်မှာ ရွှေယောက်ဖက္းရဲ့မိဘတွေရောက်နေတယ်ဗျ၊
စွေစပ်ရေးလာလုပ်နေတာ’

‘ကဲ ကြည့်’

သက်သက်သည် သူတို့ညီအစ်ကိုအားကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရပ်မိတော့သည်။ ကျော်ထွန်းညိုကမူ ဟန်ဆောင်ကလေးပင် မရယ်နိုင် အောက်
သိုးသိုးဖြစ်နေလေသည်။ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့်ပြေးလွှားကစားရင်း
ပါးစပ်တွင်အသံချွေစက်တပ်ထားသောညီငယ်အား အတော်ကလေး မျက်စိ စပါး
မွေးစူးနေပုံရလေသည်။

‘အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးလား သက်သက်’

‘ဝင်တော့ဘူးလေ အည့်သည်တွေရောက်နေတယ်မဟုတ်လား’

‘ရပါတယ်ဟ’

‘တော်ပါပြီ ကိုကိုရယ်၊ လူကြီးတွေစကားပြောနေတာ အနောင့်အယုက်
ဖြစ်ပါမယ်၊ ကိုကိုနဲ့ညီလင်းသာ အားရင် ညီးပိုင်းလျှောက်ခဲ့ကြပါလား’

‘ဘာကျွေးမလဲ’

‘လက်ဖက်သုပ်ကျွေးမယ်လေ၊ ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်’

‘အားရင် လာခဲ့မယ်’

သက်သက်က အပြီးလေးနှင့်နှုတ်ဆက်ကာထွက်သွားသည်။ ကျော်
ထွန်းညိုသည် ခြိုဝါဏ်ရပ်ရင်း သက်သက်ကိုင်းကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်နေရင်း
မှ နွေသူရို့ပြောသွားသောစကားများကိုသတိရလာသည်။ နွေသူရို့ ဆိုသည့်
လျောင်နာနာကောင် သက်သက်ကိုများ ကြိုက်နေမလားဟုစဉ်းစားမိသောအခါ
ရင်ထဲတွင်ပူဆာဆာကြီးဖြစ်လာလေသည်။

အိမ်ပေါ်မတက်ချင်သေးသောကြောင့် အိမ်တေးမှကျွောက်လာ
ခဲ့သည်။ ညီလင်းစိုက်ထားသော တစ်ထပ်စံပယ်ရုံးလေးတေးသို့ရောက်သော အခါ
ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ အခါတိုင်း အမာညို မပြတ်ခူးနေတတ်
သော စံပယ်ပွင့်လေးများမှာ ယခုတော့ခုံးသူမရှိဘဲ မြေပေါ်သို့ကြွကျနေသည်။
ကျော်ထွန်းညိုသည် အပင်ပေါ်တွင်ရှိနေသေးသောပန်းလေးများကို တစ်ပွင့်ချင်း
လှမ်းချုံခူးယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အနားတွင်ရှိသော မြက်ပင်ရှည် တစ်ပင်နှင့်
ထိုင်သီနေမိသည်။

‘အောင်မှ ကိုကိုက ဒီမှာကိုး၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုကိုရ’
ခဏနေသောအခါ ညီလင်းရောက်လာလေသည်။ ကျော်ထွန်းညို၏
ဘေးတွင် ချေးတွေသံတွေနှင့်ဝင်ထိုင်သည်။

‘ငါ မျက်နှာပူတာနဲ့ အိမ်ပေါ်မတက်ချင်သေးလို့’

‘အဟီး ကျွန်တော်လည်း အတူတူပဲ’

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ကာ ရယ်မိကြလေ
သည်။

‘အဟား ကိုကိုက ပန်းတွေဘာတွေသီလို့၊ ဘယ်သူဖို့လဲ’

‘ဘာရယ်ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပျင်းလို့’

ကျော်ထွန်းညိုက လို့ဗဲ့၍ဖြေလိုက်သည်။ ပန်းသီနေစဉ်ကမူ စုစုလိုင်
ပန်းပန်လေ့မရှိသည်ကို သတိရသည်။ ထို့နောက် သူ့အနားသို့ သက်သက်
ရောက်လာလျှင်ကောင်းမည်ဟု တောင့်တမိသည်။ လက်ထဲမှပန်းကုံးလေးကို
‘ရွှေ ယူမလား’ ဟု အမှတ်မဲ့ဟန်နှင့်ပေးလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ သို့သော်
ညီလင်းကိုမူ ဖွင့်ဟဝန်မခံလိုပေ။

‘ကျွန်တော့ပေးမလား ကိုကို’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲကွာ’

‘မမသက်ကိုသွားပေးမယ်လေ၊ ကိုကိုခူးပြီးသီပေးလိုက်တာလို့’

‘ခွေးညီး မင်း တော်တော် အတို့အထောင်ကောင်းတယ်နော်’

‘ကိုကိုအတွက်ပါမျှ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် မနှစ်သက်သလို မျက်မှာင်ကုတ်ထားသော်
လည်း သူ့လက်ထဲမှပန်းကုံးလေးကို ညီလင်းဆီသို့ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

*

စုလိုင်သည် သေခြင်းတရားကို ဒုတိယအကြံမဲ့တွေးမဲ့ပြန်သည်။ မှာင်ရီ ဦးတဝါး
အလင်းရောင်တွင် သူ့ကိုတောင်းပန်တိုးလျှိုးသလိုကြည့်နေသော မျက်လုံးညို
များကို မြင်ယောင်လာသောအခါ ရင်ထဲတွင် အေးစက်တုန်ယင်လာသည်။

အသက်ရှုကျပ်သလိုဖြစ်လာသောကြောင့် မှန်ပြတင်းကို တွန်းဖွင့်လိုက်
သည်။ အေးမြေသော လေပြည်အေးက အခန်းတွင်းသို့ သုတ်ခနဲ့ ပြေးဝင်လာ
သည်။ စုလိုင်၏ ဆံနှုန်းဆံများကိုပွတ်သပ်ဆော့ကစားသွားကြသည်။

လမိုက်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် ကြယ်ရောင်လဲလဲကသာ မှန်ပြပြလင်း နေလေသည်။ အောက်ထပ်ရှိ မီးမျှင်နေလေ့ရှိသော စကြည့်ခန်းသည် ယခု တော့ မီးရောင်ဖြာထွက်နေသည်။ ထိုအခန်းကိုရှင်းပြီး ဒက်ဒီက ထွန်းဦးလှိုင် ဟူသည့်ကောင်လေးနှင့် သူ့နာန်တို့ကို အပိုင်စားပေးထားလေသည်။

‘ထွန်းရော၊ အိပ်ပြီးလား’

မအေးတင်၏အသံဖြစ်လေသည်။ ထိုကောင်ကလေးကို အတော်လေး သနားနေပုံရသည်။ သူတို့အိမ်ဖော်အားလုံး ဂရာတစိုက်နှင့် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက် ဆံကြသည်ကို စုလိုင်သတိပြုမိသည်။ သူတို့သောနှင့်သူတို့ ဂရစိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒက်ဒီသောကျအောင် လုပ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စုလိုင် တွေးမိသည်။

‘မမရဲ့သားလေးကိုမချစ်ရင်နေပါ၊ မမှန်းပါနဲ့စုရယ်၊ သူ့ကို အို၊ မမ တကယ်လို့ ဒီလောကကြီးမှာမရှိတော့ရင်လေ သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါးကရစိုက်’

ဆိုနှင့်ကြောကွဲနေသောအသံကိုကြားယောင်လာသောအခါ စုလိုင်သည် မျက်လုံးကိုစုမှတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ခေါင်းလည်းမညီတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါမိဘဲ သူ့ကို သတိလက်လွတ် ဧေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ထာဝစုံကိန်းအောင်းနေတတ်သော အမှန်းတရားများ လွှဲပါးပျောက်ကွယ်နေသည်။ အမှန်းတရားသာလျှင် မဟုတ်၊ စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ဘာမျှမရှိချော့။ လွှင့်ဟာပြီး သတိကင်းလွတ်နေသူလို့ ခံစားရလေသည်။

ခြဲထဲသို့ထိုးဝင်လာသော ကားမီးရောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ညီးအမျှင် ဝယ် ပွဲ့နေသော စံပယ်ပွဲ့နေးများသည် မီးရောင်ဝယ် လက်ခနဲ့ဖြစ်သွားက သည်။ မာမိပြန်လာခြင်းဖြစ်မည် ထင်သည်။

စုလိုင်သည် ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကိုမှိုထားရင်း ကောင်းကင်ကို မေ့ကြည့်သည်။ မြန်ဖျော့ဖျော့ကြယ်လေးများသည် သူ့ကိုပြန်၍ငံကြည့်နေကြ၏။

လျေကားမှလှမ်းတက်လာသောခြေသံကိုကြားရသည်။ ဒေါက်မြင့် ဖိန်ပံ့မြှုံး မာမိခြေသံဖြစ်ကြောင်း သေချာသိနိုင်လေသည်။ ခြေသံသည် မာမိတို့ အခန်းရှေတွင် ခေါ်ရပ်သွားပြီး စုလိုင်၏အခန်းဘက်သို့ဆက်၍ လျောက်လာ သည်။

‘စု အိပ်တော့မလို့လား’

‘အစောကြီးရှိသေးတယ် မာမိ’

မာမိသည် အခန်းဝှေ့ခေတ္တရပ်နေပြီးမှ အခန်းထဲလုမ်းဝင်လာသည်။
လက်တွင်ကိုင်လာသော ရွှေရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်
လိုက်ပြီး မှန်ထဲမှ သူ့အရိပ်ကို မစောင်းတစောင်းလုမ်းကြည့်လေသည်။

‘မာမိ ပါတီက ပြန်လာတာလား’

‘အင်း၊ ဒေစိတို့အိမ်မှာ’

ဆယ်ကျော်သက်လေးလို နှပို့နေသောမာမိသည် ရွှေဝါရောင်ခွာမြင့်
ဖိန်ပေးကို ကန်ချုပ်ချုပ်လိုက်ပြီး စုလှိုင်၏ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဝင်စတန်တို့ ကျော်ညွှန်းတို့ကတောင် စုကိုမေးနေကြသေးတယ်၊
စု လိုက်လာရင် ပျော်မှာ’

‘မာမိ က သေးလား’

‘ဒီအခါန် ဘယ် က ဦးမှာလဲ၊ စုကိုပဲ အကုန်လုံး ဂိုင်းမေးနေကြ တယ်’

‘စု မလိုက်ချင်ပါဘူး မာမိရယ်’

‘စုက လူတော့မတိုးဘူးဖြစ်နေတယ်’

စုလှိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခြောက်ခြောက်သွေသွေလေးပြီးနေ
လိုက်သည်။ ခုတလော ဘယ်မှုသွားလိုစိတ် မရှိချေ။ တစ်ဦးတည်း ဌိမ်သက်စွာ
ငေးရင်း စီးကရက်သောက်ကာ အတွေးကမ္ဘာထဲ၌သာ နေလိုသည်။ ဘဝကို
မကျော်သော မာမိသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုကုန်လွှတ်ကာ သွားချင်ရာသွား၊
စားချင်ရာစားပြီး ထွက်ပေါ်ကြရာသည်။ စုလှိုင်ကမူ စိတ်ကိုသာ လွှတ်ပေးလိုက်
သည်။ ပုံးလွှင့်သွားသောစိတ်သည် သူ့ကိုလက်ရှိကမ္ဘာထဲမှ ခေတ္တ ဆွဲထုတ်သွား
လေ့ရှိလေသည်။

‘သူတွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးလည်း တွေ့ခဲ့တယ်’

‘လှလားဟင်’

‘မလှရင် သူက ကြိုက်ပါမလား စုရယ်’

မာမိကသက်ပြင်းရှိက်ကာ လောင်သံနှင့်ပြောသည်။ ဒက်ဒီ၏ နောက်
ဆုံး အသစ်ကလေးမှာ နာမည်မကြီးတကြီး မင်းသမီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။
ရုပ်ရှင်ကားများထဲ၌ ဗာတ်လိုက်မင်းသမီး၏ သူငယ်ချင်း၊ ညီအစ်မစသော ဗာတ်ရုံ
ခန်းများထဲတွင် မကြောမကြောပါနေပြီးဟုပြောသော်လည်း မြန်မာကားများ ကြည့်
လေ့မရှိသော စုလှိုင်က သူ့ကိုမမြင်ဖူးသေးချေ။

‘ဒါကြောင့်မို့လို့ စု အဲဒီလိုပါတီမျိုးတွေမသွားချင်တာပေါ့’

‘ဘာဆိုင်လဲကွယ်၊ သူလည်း သူဟာသူ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါ’

မာမိက ပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကာ ရယ်သည်။ ထိုနောက် စားပွဲပေါ်မှ ဈွေ
ရောင်အိတ်လေးကိုလုမ်း၍ ဆွဲယူသည်။ ဖွင့်ကြည့်ပြီးသောအခါ မျက်နှာလေးက
ကြည့်ကောင်းရုံမဲ့သွားသည်။

‘ဟင် စီးကရက်လည်း ကုန်ပြီ’

‘စု အံဆွဲထဲမှာရှိတယ် မာမိ မီးခြစ်ရော’

မာမိသည် အံဆွဲကိုဆွဲဖွင့်ကာ အသင့်တွေ့ရသောစီးကရက်ဘူးကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြီးမှ စုလိုင်ကိုအံ့သုသလို လှမ်း၍ကြည့်သည်။

‘စု ဆေးလိပ်သောက်နေလား’

‘တစ်ခါတေလေသောက်တာပါ’

‘စွဲသွားဦးမယ်နော်’

‘စု စွဲချင်တယ်၊ တစ်ခုခုစွဲကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီအသက် ဒီအချေယ်အထိ
စု စွဲလမ်းတာ တစ်ခုမှာမရှိသေးဘူး’

မာမိသည် ဘာမူးပြန်မပြောဘဲ စီးကရက်မီးနီးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်
သည်။ အေးစက်မှုန်ဝေနေသောသမီးငယ်၏ မျက်လုံးများကို နားလည်ရန် ကြိုး
စားနေသလို ငေးပြီးကြည့်နေလေသည်။

အသက်ရှုမှဝတ်လိုဖြစ်လာပြန်သောကြောင့် စုလိုင်သည် ခန်းဆီးများ
ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကို နောက်ပြန်မှုရင်း မျက်လုံး အစုံကို
မှုတ်ထားလိုက်သည်။ အေးမြေသောလေက စုလိုင်၏ ဆံပင်များကို လွှင့်ခါနေ
အောင် ပ်ကြမ်းကြမ်းလေးတိုက်နေသည်။ ဆံနှယ်ဆံညွှန်များလွှင့်နေပြီး မျက်စိ
မှုတ်ကာ မလူပ်မယ့်က်ရပ်နေသောစုလိုင်သည် သက်မဲ့အရှပ်ကလေးနှင့် တူနေ
လေသည်။

‘စု နေကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် မာမိ အပူချိန်လည်း မရှိဘူး၊ သွေးတိုး သွေးကျလည်း
မရှိဘူး၊ ဆီးဝမ်းလည်း အကုန်မှုန်ပါတယ်’

စုလိုင်က လျောင်ပြောင်သလို အတိအကျပြောရင်း ခြောက်သွေစွာ
ပြီးလိုက်သည်။ မာမိ စီးကရက်သောက်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ ဖရဂ်ခီ
ဆီမှ ဆေးလိပ်မျိုးလေးကိုတောင့်တလာမိသည်။ သာမန်စီးကရက်ထက် အတန်

ငယ်ပြင်းသလိုထင်ရသည်။ သောက်ပြီး အတန်ကြာသည် အထိ ရိပေတိမ်းမူး နေသာ ခံစားမှုကို ပြန်လည်တမ်းတလာမိသည်။

‘ဟိုကောင်လေးရောက်လာလို့ စု စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလားဟင်’
‘မဟုတ်ပါဘူး’

ဖြစ်စရာရှိတာတွေကတော့ ဖြစ်လာမှာပဲ စုရယ်၊ တားလို့မရဘူး၊ အဲဒီ လိုင်းလုံးတွေကြားထဲမှာ အလိုက်သင့်လေး မျောနေလိုက်တာက စိတ် သက် သာတယ်’

မာမိက ပြောပြောဆိုဆို ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ စီးကရက်နဲ့နှင့် ရေဇ္ဈားနဲ့သည် အခန်းတွင်း၌ ပုံပြီးကျွန်ခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်တွင်တပ်ထား သော အခန်းဆီးရည်သည် လေဝယ် ဝလွှင့်နေသည်။ ခန်းဆီးအောက်နားမှ အဖြူရောင်လိပ်ပြောရပ်လေးများသည် တဖျ်ဖျ်လွှင့်ခါပြီး အသက်ဝင်ပုံပုံတော့ မယောင် ထင်မှတ်နေရသည်။

မာမိအခန်းမှ ရေပန်းဖွင့်သံကိုကြားရသောအခါမှ စုလိုင်သည် သက် ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ ရေချိုးရင်း ညည်းနေသောမာမိုးသီချင်းသံသည် ရေသံနှင့် ရောကာ သုံးသုံးလေးထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စုလိုင်သည် အတန်ကြာရပ်ပြီး တွေးတောစဉ်းစားနေမိရာမှ ဘူး ကိုယ် သူ သတိမထားမိခင်မှာပင် တယ်လိုဖုန်းရှိရာသို့လျှောက်သွားမိသည်။

‘ဖရက်ဒီလားဟင် စုပါ’
‘ဟင် စု၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်’
‘ကိစ္စရှိမှ ဆက်ရမှာလားကွယ်’
‘ဟုတ်ပါဘူး အံ့သွေလိုပါ ဆိုလေ စု’
‘စု အိပ်မပျော်ဘူး ဖရက်ရယ်၊ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဟိုလေ ဟို တစ်ခါ ဖရက်ပေးဖူးတဲ့စီးကရက်မျိုးရှိသေးလား’
‘စု သောက်ချင်လို့လား’
‘အင်း’
‘အခုလား’
‘အင်း’
‘ကိုယ် လာပေးမယ်လေ’
‘ဟင့်အင်း၊ စု ဦးဆာမိကို ယူခိုင်းလိုက်မယ်’

တစ်ဖက်မှ သက်ပြင်းချသံကိုကြားရသည်။ စုလှိုင်သည် တယ်လီဖန်း
ခွက်ကိုချလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ခပ်ဖွူလေး ပြီးဆင်းလာသည်။

ထွန်းဦးလိုင်အိပ်သောစာကြည့်ခန်းလေးသည် မီးမိတ်နေချေပြီး ခပ်
မိန့်မိန် ဖရောင်းတိုင်အား မီးရောင်လေးကသာ တံခါးကြားမှ မရုံတုံတုံ တိုးထွက်
နေလေသည်။

‘မအေးတင် မအေးတင်’

စုလှိုင်က ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်လိုက်သည်။ မီးဖိုချေရောက်နေသည့်
မအေးတင်က တော်တော်နှင့်မကြား၍ စုလှိုင်မီးဖိုထဲအထိလိုက်သွားရသည်။

‘မအေးတင်၊ ဦးဆာမိကို ကားထုတ်ခိုင်းပါ၊ နောက်ပြီး ဒီကိုခဏာလာခဲ့
လို့ပြော’

မအေးတင်ထွက်သွားသောအခါမှ စုလှိုင်သည် ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်
လျောက်လာသည်။ မျက်လွှာချရင်းပြီးနေသာ ဗီးနပ်စရပ်တုကို အတန်ကြာ
အောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

*

အမာညို၏ လက်ထပ်ပွဲသည် သူတို့မိသားစုတွင် ပထမဆုံးသောမဂ်လာ လက်
ထပ်ပွဲဖြစ်သော်လည်း အိမ်တွင်ပင် အကျဉ်းရုံး၍ ပြုလုပ်လေသည်။ မေမေလက်ရာ
မှန့်ဟင်းခါးကျွေးသည်။

ကျောင်းပိတ်နေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် နယ်မှသူငယ်ချင်းများ မလာနိုင်
သည်ကို အမာညိုစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။ ရန်ကုန်ရှိသူများကိုတော့ မရ
မက ဖိတ်ရသည်။ အမာညို အဖိတ်ကောင်းသောကြောင့် စုလှိုင် ရောက်လာခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ပြီးချို့နေသာ အမာညို၏ မျက်နှာလေးကိုင်းကြည့်ရင်း စုလှိုင်သည်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ စွမ်းအားကို အုံသုနေလေသည်။

‘မမစု စားနော် အားမနာနဲ့’

ညီလင်းညိုက လောကွတ်ချော်နေသည်။ သူဟန်အတိုင်း ခပ်ခွင်ခွင်
ပြီးနေသောကြောင့် မေးဖျားလေးသည် ခွက်ဝင်နေပြီး တစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်း
နေလေသည်။

‘အိမ်မှာချက်တာလားဟင်’

‘မေမေချက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်က ငါးရှိုးထွင်ပေးတာ မမရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ကောင်းတာ’

‘အင်း အင်း ဟူတ်မှာပဲ’

စုလိုင်က အလိုက်သင့်လေးပြောကာ ပြီးရယ်လိုက်မိသည်။ သူတွေ ဖူးသမျှ ယောက်ဗျားလေးများတွင် ညီလင်းနှင့်တွေ့ရသည်က စိတ်လက်အပေါ် ပါးဆုံးဖြစ်လေသည်။

ကျော်ထွန်းညီသည် အဝေးမှသာ လုမ်းပြီးပြီးပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။ စုလိုင်၏အနီးသို့လာရမည်ကို စွဲ့နေဟန်တူသည်။ စုလိုင်သည် မှန့်ဟင်းခါးမျှင် လေးများကို စွန်းနှင့်ဖြတ်ရှင်း ညီလင်းတစ်ခါကပြောဖူးသော ပြုစားသည်ဟု သော စကားကိုသတိရနေမိသည်။ ညီလင်းစကားနှင့်ပြောရလျှင် သူသည် အပြု စားခံရမည်ကို ကြောက်နေသည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်လေသည်။

‘စုလိုင်ရေး စားကောင်းရဲ့လား’

သက်သက်က စုလိုင်၏ေားတွင်လာထိုင်သည်။ လက်ဖျားထိ ရှည် သော အကြိုးကြိုးလက်ရှည်နှင့်ချိတ်လုံချည်အဝါလေးကိုဝှက်ထားသည်။ နှင့်ဆီပန်း အဝါလေးတစ်ပွင့်ပါ ပန်ထားလေရာ သူ့အဆင်အပြင်သည် ရိုးရိုးလေးနှင့် အဆင် ပြေပြီး ကြည့်ကောင်းနေလေသည်။ စုလိုင်ကမူ ထုံးစံအတိုင်း ဆံပင်ကို ကျော ထက်၍ ဖြန့်ချထားကာ လိမ္မာ့ရောင်ဖော့ကို အပေါ်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ထား သဖြင့် သူ့အလှသည် အများစုထဲမှ ထင်းပြီးထွက်နေသည်။

‘အမာညိုကိုကြည့်စမ်း၊ ပျော်နေလိုက်တာ တပြီးပြီးနဲ့၊ ပေါက်ကျိုင်း ကလည်း ပါးစပ်ကို မပိုတ်နိုင်ဘူး’

‘သူတို့တွေ သိပ်ပျော်နေကြတယ်နော်’

ညီလင်းသည် သက်သက်ရောက်လာသော်လည်း နေရာမှ ထ မသွား သေးသဲ ဆက်၍ထိုင်နေသည်။ စုလိုင် မိန်းမချောလေးကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် အနားကပ်ပြီး တစ်ဝက္ခုးကြည့်နေလေသည်။

သက်သက်ကမူ စုလိုင်ကိုကြည့်ရှင်း မမစောကိုသတိရနေလေသည်။ မမစောမဆုံးခင်က စုလိုင်ကိုဘာတွေများပြောသွားမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း ခေါ်မျှ ငိုင်သွားသည်။ ယခုနေဆိုလျှင် ‘ထွန်း’ တစ်ယောက်လည်း စုလိုင်တို့ အိမ်သို့ရောက်နေလောက်ပေပြီ။ ထွန်းကို သူတို့တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မှ ဆက်ဆံကြပါမလားဟုတွေးမိသောအခါ သက်သက်၏ ရင်ထဲတွင်မောလာလေ

သည်။

‘စုလှိုင်နော် အဝစားရမယ်’

အမာညိုတို့စုတွဲက အနားရောက်လာပြီး ပြောသွားသည်။ ပြီးလွန်း
ပျော်လွန်းသော သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း စုလှိုင်သည် မနာလိုသလိုပင်
ဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ပျော်နေကြတာလဲဟုပင် မေးပစ်လိုက်
ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

‘ညီလင်း၊ တင်ထွန်းမောင်တို့ လာနေတယ်လေ’

ကျော်ထွန်းညိုက လုမ်းပြောသောအခါမှ ညီလင်းသည် စုလှိုင်၏အနား
မှ ခွာတော့သည်။

‘ဟဲ တယ်လှပါလားကျ၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ’

တင်ထွန်းမောင်က ညီလင်း၏လက်ကိုဆွဲကာမေးသည်။ နွေသူရို့
ကလည်း သူတို့ဘက်သို့ တင်းတမောလုမ်းကြည့်နေသည်။ သက်သက်ကိုပင်
ကြည့်လေသလော၊ စုလှိုင်ကိုပင်ကြည့်လေသလော ညီလင်း အသေအချာ မသိ
ပေ။

‘စုစုလှိုင်တဲ့၊ အမတ်ဟောင်း ဦးသာလှိုင်ရဲ့သမီးလေ’

‘ဦးသာလှိုင်သမီးက နာမည်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အခုမှမြင်ဖူးတယ်၊
စက်မှုက မြွှေ့ဟောက်မလေး မဟုတ်လား’

တင်ထွန်းမောင်သည် ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် အကုန်သိသူဖြစ်သည်။

‘ငါတို့အင်းလျားမှာလာင့်နေတဲ့ ကျောက်မဲအကျဉ်းသားလေးက သူ့
လက်ချက်မိနေတာမဟုတ်လား’

‘သိပါဘူးများ၊ ခင်များကလည်း စပ်စပ်စုစု’

ညီလင်းက စကားဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်ဖေးဘက်မှ ဟင်းရည်
ခိုင်သွားယူကာ သူတို့ပန်းကန်များထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သောအခါမှ သူတို့
လည်း ပါးစပ်ပိတ်တော့သည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် နွေသူရို့တို့၏ အေးသို့ ယောင်လည်လည်နှင့်
ရောက်လာသည်။ အိမ်ဦးခန်းမှ လူကြီးစိုင်းသို့လည်း မဝင်ချင်၊ မိန်းကလေးစိုင်း
နှင့်လည်းမရောချင်၊ ညီလင်းတို့ လူငယ်စိုင်းထဲလည်း မသွားချင်ဘဲ ယောင်ချာချာ
ဖြစ်နေခဲ့သည်။ စုလှိုင်ကိုလုမ်းမကြည့်မိအောင်သတိထားရင်း လူအများက သူ့ကို
စိုင်းပြီးအကဲခတ်နေကြသည်ဟု ထင်နေသည်။ အနေရ အထိုင်ရခက်နေသည်။

‘ကိုကို’

သတိသမီး အမာညိုက သူတိနားရောက်လာကာ တိုးတိုးလေးခွှုသည်။ အအကျိုအဝါဖျောဖျောလေးဝတ်ပြီး သဇ်ပန်းတွေဝေနေအောင် ပန်ထားသော အမာညိုသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်နေသဖြင့် တစ်ချိန်လုံးပြီးရယ်နေသည်။

‘ခွေးညို၊ နှင့်ပါးစပ်ကြီးကို နည်းနည်းပါးပါး ပိတ်ထားစမ်း၊ တစ်ချိန်လုံးဖြော်းရယ်နေတာပဲ၊ မရှက်ဘူးလား’

‘အင် ရှက်ပါဘူး’

အမာညိုသည် ခေါင်းလေးငဲ့ကာပြာရင်း ရယ်ပြန်သည်။ သူကြည့်ရသည်မှာ မဂ်လာဆောင်သတိသမီးနှင့်လုံးဝမတူပေ။ အခြားမိန်းကလေးများလက်ထပ်ကြလျှင် မျက်လွှာလေးချုပြီး ရှက်သွေးတဖြန်းဖြန်းဖြစ်နေတတ်သည်။ ခေါင်းလေးငံ့ပြီး မျက်နှာလေးနှိမ်တတ်သည်။ ခုတော့ အမာညိုဟူသည့် ဆတ်ဆလူးမလေးသည် ရှက်သည်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုနည်း၊ မေ့လျှော့နေပုံပင်ရသည်။

‘ကိုကိုရဲ့ သက်သက်ကိုကြည့်စမ်းပါ၊ မလှဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သိပ်လှတာပဲ’

ကျော်ထွန်းညိုမဖြစ်ခင် စွဲသူရိန်က ဝင်ပြာသည်။ အမာညိုသည် အကျေအနပြင်ဆင်ထားသော သူမျက်နှာလှလှလေးကိုမှ အားမနာ၊ ပြီးနေသော စွဲသူရိန်ကို ပေစောင်းစောင်း လုမ်းကြည့်ကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘ဟင်း၊ သူမေးတာလည်း ဟုတ်ဘဲနဲ့၊ သက်သက်က ကိုကိုဖို့ သိရဲ့လား’

‘ဟောဗျာ’

စွဲသူရိန်က သူနှစ်းသူ ထုလိုက်လေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုကမှ သူညီမကို လက်လျှော့ထားဟန်နှင့် မသိမသာမျက်နှာနှိမ်နေသည်။

‘နာမည်ကြီးလည်း ကြီးလောက်တယ်ကဲ၊ တကယ်လှတာကိုးကဲ’

တင်ထွန်းမောင်က သူစိတ်ထဲရှိတာဝင်ပြာသည်။ အမာညိုတို့ပြောဆိုနေသည်ကို ဂရမိုက်မိပုံမရ။ ကြားလိုက်ပုံလည်းမရချေ။

‘အင်း၊ နာမည်ကြီးလည်း ကြီးလောက်ပါရဲ့၊ ပေါ်လည်း တကယ်ပေါ်တာကိုး’

‘ဘယ်သူလ’

‘တင်ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့လူလေ’

တင်ထွန်းမောင်သည် ဒီတစ်ခါတော့ ကြားလိုက်ပုံရသည်။ သူ့ကို
အတည်ပါက်နှင့်နှက်လိုက်သော နွေသူရိန်ကို မကျေမနပ်နှင့်လှမ်းကြည့်သည်။

‘မာညိုရေ၊ ဒီမှာမည့်သည်တွေပြန်တော့မယ်တဲ့၊ နှုတ်ဆက်နေတယ်’
‘လာပြီ လာပြီ’

အမာညိုသည် သတို့သမီးပိသစ္စာ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထလေသည်။
သိမ်သိမ်မွေမွေလေး လျှောက်သွားလိုက်ပုံမှာလည်း တင်ထွန်းမောင်၏ ခြေ
ထောက်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်ထောက်ထားသော နွေသူရိန်၏ လက်ကို
တက်နင်းသွားလေသည်။ ရုံမဲ့သွားကြသူများကိုပင် လှည့်မကြည့်အားဘဲ ‘ပြန်
ကြတော့မလား၊ ဝအောင် စားကြရဲ့လား’ဟု အဝေးကြီးကတည်းက အော်ဟစ်
ပြောသွားလေသည်။

*

‘ဒီမှာ အစ်ကို၊ လူအလှနဲ့စိတ်အလှ ဘာကိုဦးစားပေးသင့်သလဲ ဟင်’

တင်မောင်ငြေးသည် ဆေးလိပ်တိုကို အငွေ့တထောင်းထောင်း ထ
အောင် ဖွာရင်း ချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးဘဲ ပြိုမ်နေသည်။ သူ့ရှေ့ဉာဏ်ရှင် ကျော်
ထွန်းညိုကို မျက်မြောင်ကုတ်၍ကြည့်နေလေသည်။

‘ပြောစမ်းပါဗျ’

‘ဒီလောက်လွယ်တဲ့ပုစ္စာကို မင်းက ငါ့ကိုဘာလို့လာမေးနေရသလဲ၊
ဒုပ်ဖျက်က မွေးခန်းအဝမှာ သွားစောင့်ပီး မွေးကင်းစကလေးတွေကို မေးပါလား’

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပြောသော တင်မောင်ငြေးကိုကြည့်ရင်း
ကျော်ထွန်းညိုကပြီးလိုက်မိသည်။ ကျောင်းပိတ်ထားသဖြင့် တစ်ကျောင်းလုံး
လူသူမမြင်ရဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ကမူ
နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားများမဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြီး ကျောင်းဖွင့်ထားကြ
သည်။ ကျောင်းသို့ ကိုကြားလာကာ ဆရာများနှင့်ဆွေးနွေးမေးမြန်းစရာ ရှိသည်
များကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကြိုတင်လေ့လာကျက်မှတ်ထားကြလေသည်။

‘ကျွန်ုတ်တော်က အဲဒီလိုသမားရှိုးကျအဖြေကို လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး၊
ကိုယ်တိုင်ခံစားကြည့်ပြီး ဖြေစေချင်တာ’

သူတိန္ဒစ်ဦးသည် ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်တွင် တက်ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကွန်ကရိအမိုးပြားကြီးဖြစ်၍ ကျယ်ဝန်းပြန်ပြုးသည်။ အမိုးပေါ်တွင် ခိုအိမ်ကလေးသဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားသော စက်ခန်းကလေးဘေးတွင် ဖိန်ပို့ဖို့ ဖော်ခုထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာရသောအရသာကို တင်မောင်ငွေး အလွန်နှစ်သက်လေသည်။ ‘အာခီးမိဒီစ်က ရေချိုးရင်း အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ထုထည်ရှာဖို့ နိယာမ တစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ်၊ အိုင်းကော်နယူတန်က သစ်သီးကြွောကြည့်ရင်း အရာဝတ္ထု တွေရဲ့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုဆွဲငင်တဲ့ ဆွဲအားကိုသိခဲ့တယ်၊ တင်မောင်ငွေးဆိုတဲ့ ငါက ရော ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း တကယ့်အရေးပါတဲ့ ကမ္မာနိယာမ ကြီးတွေ မထုတ်နိုင်ဘူးပြောနိုင်လား’ ဟု လေကြေးလေကျယ်ပြောရင်း စာမေးပွဲသာ တဗုံးဗုံးကျွဲ့လေသည်။

‘ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ၊ ငါက စုစုလိုင်နဲ့သက်သက်တို့နှစ်ယောက် ကို စိတ်မှုန်းနှင့်ပြစ်မှားကြည့်ရမှာလား’

တင်မောင်ငွေးက တဲ့တိုးကြီးပြောချလိုက်သောအခါ ကျော်ထွန်းညို၏ မျက်နှာတွင် သွေးဖြန်းသွားသည်။ ဟုတ်နေသော်လည်း ဟုတ်သည်ဟု ရှင်းရှင်းဝန်မခံလိုသောကြောင့် ခပ်ရှက်ရှက်ပြီးရင်းငြိမ်နေသည်။

‘သို့ ကျော်ထွန်းညိုရဲ့လေး’

တင်မောင်ငွေးက သနားသလို ခေါင်းတညိုတို့တို့နှင့်ညည်းသောအခါ ကျော်ထွန်းညို၏ မျက်နှာသည် ပို၍နီသွားသည်။

ဟိုးအဝေးတွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော ရွှေတိဂုံဘုရားကို တွေ့ရသည်။ ကောက်ကျွေနေသော ကားလမ်းများ၊ အိမ်ခေါင်မိုးများ၊ သစ်ပင်အုပ်စိမ်းစိမ်းလေးများကို အပေါ်စီးမှုကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးလှနေလေသည်။

‘က မင်းရဲ့ပုစ္စာကိုမဖြေခံငါး ငါတစ်ခုပဲ ကြိုတင်မေးပါရစေကွာ တစ်ခုတည်း’

‘ဆိုလေးဗျာ’

တင်မောင်ငွေးသည် ဆေးလိပ်တိုကို ဘေးသို့ချကာ နေရာပြင်ထိုင်သည်။ အနေရာခေါ်နေဟန်ရှိသော ကျော်ထွန်းညိုကို အသေအချာကြည့်ရင်းလည်းရောင်းရင်းလိုက်သည်။

‘မင်းက လူအလှကို ဦးစားပေးပါပြီးတဲ့ကွာ၊ လူအလှကိုဦးစားပေးသင့်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ စုစုလိုင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို မင်းရမှာမို့လား’

‘ဒါတော့များ’

‘ဒါတော့တွေ ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါကိုယာချင်ညာ၊ မင်းကိုယ်မင်းတော့ မညာနဲ့၊ အသေအချာစဉ်းစားစမ်း’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရှတ်တရဂ်ထိုင်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပူရိန်းရိုန်းဖြစ်လာလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူယာချင်၍ပင် မရရှု။ စလိုင်ကို သူမရနိုင်ကြောင်းသူဦးနောက်က အသေအချာသိနေသည်။

‘မင်းဟာက လမ်းတစ်လမ်းက ပိတ်နေတာပဲ၊ သွားလို့မှုမရဘဲနဲ့၊ ဒါကိုများ လမ်းဆုံးလမ်းခွဲမှာရပ်နေရတဲ့လူကျနေတာပဲ၊ စဉ်းစားနေလိုက်တာ၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ထွေတ်’

တင်မောင်ငွေးက အားမနာပါးမနာ ပေဖန်လေသည်။ ထို့နောက် သူချထားသော ဆေးလိပ်တိုကို ပြန်ကောက်ကာ အငြိုးတကြီးဖွာရှိက်သည်။

ဆောင်းလေအေးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးတိုက်ခတ်နေသော်လည်း စူးရှေသောနေရာင်သည် အမိုးပြားပေါ်သို့ အဆီးအတားမရှိကျရောက်နေသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးထိုင်နေသောနေရာကိုမူ စက်ခန်းကလေး အကွယ် ပေးထားသောကြောင့် ကွက်ကွက်ကလေး အေးနေသည်။ အဆောင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား မြေကွက်လပ်တွင်စိုက်ထားသော ပဲချယ်ရီပိုင်လေးများသည် ဝေနေအောင် ပွင့်နေသည်။ အမာညိုက ထိုပန်းများကို ကျောင်းမှုအခိုင်လိုက်ခူးလာပြီး ပန်းအိုးထိုးတတ်သည်။ အနဲ့မသင်းသော်လည်း တစ်ဆုပ်တစ်ခဲပွင့်တတ်သော ပန်းပွင့်လေးများသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ရှက်ရှက်နှင့်ဌီမြေနေသော ကျော်ထွန်းညိုကို တင်မောင်ငွေးသည် ကရာကာ တစ်ဝက် ဒေါသတစ်ဝက်နှင့်ကြည့်နေမိသည်။ မရှက်အောင်ပြော၍လည်း မရာ၊ ထူးလိုလိုနှင့် အတော်ထိုင်းသောကောင်မို့ တစ်ခါတလေ အခြေအနေမှန်ကိုသတိရအောင် နာနာနှက်ပေးရသည်ဟု စိတ်ထဲမှတွေးနေမိသည်။

‘သက်သက်ကို မင်းမချစ်ဘူးလား ကျော်ထွန်းညို’

‘သိဘူးပျ သံယောဇ္ဈာတော့ ရှိသားပဲ’

‘မင်းအကြောင်း ငါသိတယ် ကျော်ထွန်းညို ငါသိတယ်၊ မင်းက သက်သက်ကို ကိုယ့်ခြုံထဲက ပန်းလိုသဘောထားနေတယ်၊ ငါခူးချင်တဲ့ အချိန် ခူးလို့ရတာပဲဆိုပြီး အပြင်ကပန်းတွေကိုပဲ လုမ်းကြည့်နေတယ်၊ သူများထက် ဦးအောင်ခူးချင်နေတယ်၊ ငါသာဆိုရင်တော့ မင်းလိုနေးမနေဘူး၊ အမြန်ဆုံးဖွင့်ပြောမှာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စုလှိုင်ကိုပဲ သတိရ ရနေတယ်’
 ‘ဒါကတော့ မင်းက သူ့အလှကို စွဲလမ်းနေတာကိုး’
 ‘အဲဒါဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲ မဟုတ်လား’

ကျော်ထွန်းညိုက ပံ့လောလောလေး မေးသည်။ စုလှိုင်သည် သူအာရုံ
 ကို စွဲမ်းမိုးလွန်းလှသည်။ သူနှစ်လုံးသားအစုံကို တသိမ့်သိမ့်လှပ်ခါလာအောင်
 စွမ်းနိုင်လွန်းလှသည်။

‘စွဲလမ်းတာဟာ မေတ္တာမဟုတ်ဘူး ငါညီ၊ မင်း ဒီလောက်ပညာတွေ
 တတ်နေပြီပဲ၊ ဒါလောက်တောင် မခွဲခြားနိုင်ဘူးလား’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်ပြင်းချရင်း အဝေးသို့မျှော်၍ကြည့်မိသည်။
 ဘီပီအိုင်ဘက်တွင် ရွှေရောင်တောက်နေသော လယ်ကွင်းများကို တွေ့ရသည်။
 ရွှေဝါရောင်ကောက်ပင်များသည် နေရောင်ထဲတွင် ဝင်းအိန္တနေသည်။

‘သက်သက်ကို သူများဦးသွားရင် မင်းခံရမယ်နော် ကျော်ထွန်းညို၊
 ငါသတိပေးလိုက်ပါရဲ့’

ကျော်ထွန်းညို၏ ရင်ထဲတွင် ပူဗူလောင်လောင်ကြီးဖြစ်သွားသည်။
 နွေသူရိန်ကလည်း သက်သက်အကြောင်း အတော်လေး စိတ်ဝင်စားနေသည်။
 “စေတနာရှင်” ဟူသော ကဗျာလေးတစ်ပိဿာကိုပင် ရေးစပ်ခဲ့သေးသည်။ သူနာပြု
 ဆရာမလေးများ၏ စေတနာကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၍ သက်သက်က တပြီးပြီး
 ကျေနပ်နေခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် သူတို့သည် ဆေးကျောင်းသားများ၊ ဆရာဝန်များ
 နှင့် လက်ပွန်းတတီးဆက်ဆံရသည်။ လူနာများထဲ၌လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
 ယောက်ရှားပို့များ ပါတတ်သည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် နေရာမှငားကိုခနဲထားသည်။ ဖင်ခုထိုင်ထားသော
 ဖိန်ပို့ကို အလောသုံးဆယ်ကောက်စွပ်ရင်း ပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်သည်။

‘ဟ ဒါကဘယ်လဲ’

‘သွားမယ်များ’

‘ဘယ်ကိုလဲ’

‘မိသက်ဆီကို’

*

ဆောင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပံ့လောလောလျှောက်သွားနေသော ကျော်ထွန်းညိုကို စုလှိုင်

သည် အဝေးကတည်းကလုမ်း၍မြင်သည်။ တကယ့်တကယ်တော့ သူနှင့်စကား သိပ်မပြောချင်လှပေ။ သို့သော အမှုညို၏ မဂ်လာဆောင်တုန်းက သူ့ကို ပံ့ရှေ့င ရှောင်နေသည့်အတွက် မကျေနပ်စိတ်လေးက ကိန်းအောင်းနေသည်။ ထို့ပြင် ဘယ်သွား၍ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ပျင်းခြာက်ခြာက်ဖြစ်နေချိန်ဝယ် သူ့ကို အရှုံးအမှုးစွဲလမ်းခဲ့သူတစ်ဦးကို ပြန်လည်ပြီး ကစားလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကျော်ထွန်းညို’

‘ဟင် စုလိုင်’

သူ့အေးသို့ ကားလေးတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသော်လည်း ကျော်ထွန်းညို သည် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မှု့ လှည့်မကြည့်မိပေ။ နှုတ်ဆက်သံကြားသောအခါမှ ချာခနဲည့်ကြည့်သည်။

‘ဘာတွေများစဉ်းစားပြီး လျှောက်နေတာလဲ’

စုလိုင်က ပံ့ပြီးပြီးမေးသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိဘဲ စုလိုင်ကို အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့်ကြည့်နေသည်။ သံလိုက်ဓာတ်၏ ဆွဲငင် အားကို ရှုန်းကန်နေသော သံချောင်းလေးပမာ သူ့ရင်ထဲတွင် လှပ်ရှားတုန်ခါလာ သည်။

‘စကား မပြောတတ်တော့ဘူးလား ကိုကျော်ထွန်းညို ဆိုတဲ့လူရယ်’

စုလိုင်၏ မျက်ဝန်းလေးများသည် ညိုလာပြီး အလိုမကျသလိုပြောလေ သည်။ ထိုအခါမှ ကျော်ထွန်းညိုသည် ကမန်းကတန်း ဖြမ်တော့သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ဘာလဲ စကားမပြောချင်လို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး စုလိုင်ရယ်၊ စကားမပြောရလိုပါ’

စုလိုင်သည် အသံလွင်လွင်လေးနှင့်ရယ်လိုက်ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။ မျက်လုံးပြူးသွားသော ကျော်ထွန်းညိုကို ရီဝေသောအကြည့်နှင့် ညို့ယူလိုက်သည်။

‘စု ကားလျှောက်မောင်းမလို့၊ လိုက်မလား’

‘ဘယ် ဘယ်ကိုလဲ’

‘ခြော့းတည့်ရာပျော်ရှင်၊ ဘာလဲ ကားတင်မှာကြောက်လို့လား’

ဌ်မြေသက်နေသောရေပြင်ကို ဘာကြောင့်များ ဂယက်ထအောင် ခဲနှင့် ပစ်နေမိပါလိမ့်ဟု စုလိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူမကျမန်ပြစ်မိစဉ် ကျော်ထွန်းညို

သည် ကားပေါ်ရောက်လာသည်။ ဒီတော့လည်း သက်ပြင်းလေးချကာ ကား လီဗာကို ဖို့၍နင်းလိုက်လေသည်။ ဆေးရုံကြီးရှေ့မှ မန်ကျည်းပင်အိုကြီးများသည် သက်သက်ဆီသို့မရောက်တော့ဘဲ စုလိုင်နှင့်ပါသွားသော ကျော်ထွန်းညိုကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်းခဲ့ကြတော့သည်။

‘ကိုကျော်ထွန်းညို သက်သက်ဆီသွားမလို့လား’

‘ဘာလို့ မေးတာလဲ’

‘ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာတွေ့လို့လေ’

‘ဒီလမ်းပေါ်မှာ မလျောက်ရတော့ဘူးလား စုလိုင်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် အမှန်ကို ဝန်မခံလိုသည့်အတွက် ကျွန်းရှောင်၍ ဖြေလိုက်မိသည်။ စုလိုင်သည် မျက်မှာင်လေးမသိမသာကုတ်ကာ နှုတ်ခမ်း ထူထူလေးကိုစွဲပြီး ပြုးနေသည်။ ထိပြုးပုံမျိုးကို သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်သာ တွေ့ဖူးသည်။ ပျော်ရွှေ့ခြင်းပြီးရယ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ မကျေနပ်သလိုလို သရော် သလိုလိုနှင့် ညို့ယူဖမ်းစားသော အပြီးမျိုးဖြစ်သည်။

‘သက်သက်က လှတယ်နော်’

‘စုလိုင်လောက်တော့ မလုပါဘူးဗျာ’

‘ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်ထားကောင်းတယ်’

‘စုလိုင်ကရော စိတ်ထားမကောင်းလို့လား’

‘မကောင်းဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ထားမကောင်းသူဟူ၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်သော မိန်းမရောလေးကို ကျော်ထွန်းညိုသည် တာအုံတဲ့ ကြည့်မိသည်။ မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ ဘာ့သာင်ခတ်ထားသောစုလိုင်၏ မျက်ဝန်းများသည် အေးစက်ရှိဝေနေသည်။

ပြည်ထောင်စုရိပ်သာအနီးရှိ မီးပွိုင်တွင် သူတို့မီးနီမိလေသည်။ ထိစဉ်တွင် ဘေးချင်းယဉ်းရပ်နေသော နံပါတ်ရှစ်ကားပေါ်မှ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်လိုက်သောအသံကိုကြားရသည်။

‘ကိုကို၊ ဗျိုး ကိုကို၊ ဒီမှာ ကိုကိုရဲ့၊ ဘယ်သွားမလို့တဲ့’

ညီလင်းညို၏အသံကို ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ထိတ်လန်းသလိုဖြစ်သွားပြီး မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကားပြတင်းဝမှ ခေါင်းကြီး ထိုးထွက်ရင်း ပြုးတူးပြတဲ့ လှမ်းကြည့်နေသော ညီလင်းနှင့် အကြည့်ချင်း

ဆုံသည်။

‘ကောင်းစားလှချေလား ကိုကိုရ’

ကျော်ထွန်းညိုက ရှတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်နည်း စဉ်းစား၍
မရသေးခင် သူက ထပ်အော်ပြန်သည်။ သူ အအော်ကောင်းသောကြောင့် အခြား
ခရီးသည်များကပါ သူတို့နှစ်ဦးကို ကုန်းပြီးကဲ၍ကြည့်ကြသည်။ ထိုစဉ်တွင်
မီးစိမ်းလေသည်။ စုလှိုင်က ကားစက်ရှိန်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမြှင့်လိုက်သည်။ တရားရုံး
အော်ရင်း အရှိန်ယူနေသော ဟိုးနှီးကားအိုကြီးကို ရိပ်ခနဲ့ဖြတ်၍ထားခဲ့သည်။

‘ညီလင်းညိုက အတော်အုံသိနေတယ်ထင်တယ်’

ရှတ်ခြည်းချွေးပြန်သွားသော ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်ပြင်းမှတ်ထုတ်
ရင်း ချွေးသုတ်သည်။ “ကိုကိုရ တယ်ဟုတ်ပါလား ကိုကိုရ၊ ဒ္ဓအစ်ကိုက စုံတယ်
မောင်၊ အောင်မှ ကိုကို သူ့ကိုကြိုက်နေသေးတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ အပြုစားခံ
ရမှာကိုတော့ သတိထားနော်” ဟု အိပ်ရာမဝင်ခင် တောင်စဉ်ရေမရ ပါးစပ်မပိတ်
တမ်းပြောတော့မည့်စကားသံများကို ကြိုတင်ကြားယောင်နေသည်။

‘ညီလင်းက စိုးရိမ်နေတာပါ’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ’

‘ကျွန်ုတော့ကိုလေ’

‘ဟာ ဟာ ယောကျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကားအတူတူစီးသွားကြတာ၊ ယောကျားလေးကို စိုးရိမ်ရတယ်တဲ့လား၊ စဉ်းစဉ်း
စားစားလေးလည်း ပြောပါရင်’

စုလှိုင်က ရယ်သည်။ တကယ်ရယ်ချင်၍ရယ်လိုက်သောအခါ သူ့
မျက်နှာပေါ်တွင်ဖုံးအုပ်နေတတ်သော တင်းမာအေးစက်သည့် အမြေးပါးလေး
ကွာကျသွားကာ ကြည်လင်ဝင်းပသွားသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတော်က မပြုစားတတ်ဘူး’

‘သော် ဟော် စုကတော့ စုန်းမဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

ကားပြတင်းပေါက်မှန်ကို အကုန်ဖွင့်ချထားကာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်
မောင်းသဖြင့် စုလှိုင်၏ဆံပင်များသည် ကပိုကရှိပုံပဲနေကြသည်။ လည်တိုင်တွင်
စည်းထားသော ပိုးပဝါနီနှင့်လေးသည်လည်း တဖျေပါဖျေပဲလွင့်နေလေသည်။ ကျော်
ထွန်းညိုသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စုလှိုင်ကိုအသာင့်ကြည့်သည်။ ခေတ္တ ကွာကျ
သွားသောအမြေးပါးလေးသည် သူ့မျက်နှာကို ရိပ်ခနဲ့ပြန်လည် ဖုံးအုပ်သွား

သည်။

တရိပ်ရိပ်ပြီးနေသောကားလေးသည် အင်းလျားကန်ပေါင်ရှုံးကို ပင်
ကျော်ဖြတ်လာသည်။ တံတားဖြူလေးနားတွင် အမာဉ်ဗျားသူငယ်ချင်း မြတ်ကိုကို
အား တွေ့လိုက်သည်။ သူကလည်း တွေ့လိုက်ပုံရသည်။ လည်ပင်းကြီး ရည်
ထွက်လာပြီး ပါးစပ်အပြုသားနှင့်လည်ပြန်အောင်လိုက်ကြည့်နေစဉ် ဝေးပြီး ကျွန်းခဲ့
သည်။

‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ စု’

‘ကားမောင်းနေတာလေ၊ ဘယ်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘယ်အထိ သွားမလို့လဲ’

‘သိဘူးလေ၊ ဓာတ်ဆီတော့ အပြည့်ပဲ’

‘ကျွန်းတော့ကိုတော့ လျည့်ဖြေးပြီး ကားတင်လာတာမဟုတ်ပါဘူးနော်’

စုလိုင်ရယ်ရပြန်သည်။ ဒီလိုတော့လည်း တည်တည်အေးအေးနေ
တတ်သော ကျော်ထွန်းညိုသည် ညီလင်းနှင့် တူသွားသည်။

‘ကားတင်လာတာဆိုရင် ဘာလှပ်မလို့လဲ’

‘ကယ်တော်မူကြပါလို့ အော်ရမှာပေါ့များ’

‘ကဲ၊ ဒါဖြင့်အော်လေ’

‘ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါများ ကျွန်းတော့ကို မတရား ဆွဲတင်လာပါ
တယ်၊ အမလေး ကယ်ကြပါ’

ကျော်ထွန်းညိုက ရယ်မောနေရင်းမှ တကယ် ထအော်သည်။ စုလိုင်က
တသိမ့်သိမ့်ရယ်ရင်း ကားစက်ရှိန်ကို တိုးမြှင့်လိုက်သည်။ အအော်ရပ်သွားသော
အခါမှ လမ်းဘေးသို့ကပ်၍ရပ်ပေးသည်။

‘ကဲ ဆင်း’

‘ဟောများ’

‘မတရားဘူးထင်ရင် လိုက်မစီးနဲ့တော့ပေါ့ ကိုကျော်ထွန်းညိုရဲ့’

‘ဟာ၊ သူများသားပျို့ကလေးကို ဟင်းစွက် ကန်စွန်းစွက်လို့ လမ်းဘေး
မှာ ပစ်ခဲ့တော့မလို့လားများ၊ မသကာ ကျောင်းအထိပို့ပေးတယ်ဆို ဟုတ်သေး’

အပြောင်အပြုက်ပြောနေသော်လည်း ကျော်ထွန်းညို၏ ရင်ထဲတွင် တုန်
ယင်လှပ်ရှားနေသည်ကို သူမျှက်လုံးများမှတစ်ဆင့်သို့လိုက်ပြီဖြစ်၍ စုလိုင် ကျွ
နပ်သွားသည်။ အနည်းဆုံးတော့ သူခများ သုံးလေးညာလောက် အိပ်ပျောက်ပြီး

အတွေးနယ်ထဲတွင် ဂယောက်ဂယက်လေးဖြစ်တော့မည်မှာ သေချာနေသည်။
‘ဒီတစ်ခါ သဘောတူလို့ လိုက်တာနော်၊ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြု
စားမှာ မဟုတ်ဘူး’

စုလိုင်က အတည်ပေါက်နှင့်ပြန်နောက်ရင်း ကားကို စက်ပြန်နှီးလိုက်
သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် စုလိုင်နှင့်အတူတွဲမြှုမြှုမှုကားစီးနေရသော ပျော်ချွင်
ကြည်နှီးမှုလေးကို လက်မလွှတ်လိုသေးချေ။ သို့သော် စုလိုင်က ကျောင်းအထိ
လိုက်ပို့သောအခါ မဆင်းချင် ဆင်းချင်နှင့် ကားပေါ်မှဆင်းရလေသည်။

‘ဟေး၊ ပြန်လာပြီလား၊ မြန်လှချေကလားကွာ၊ သက်သက်က ဘာပြော
လိုက်လဲ’

ဌာနဘက်သို့ အုပ်ကြောင်ကြောင်နှင့်ပြန်လျောက်အလာတွင် ကိုတင်
မောင်ငွေးနှင့်တွေ့သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် နေ့လည်အိပ်မက်မှ ဖျေတ်ခနဲ့ လန်းနှီး
သွားသလို ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပြီး မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ ဓာတ္ထမျှ ငိုင်နေမိသေး
သည်။ ထို့နောက်မှ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသော တင်မောင်ငွေးကို သုံးဆယ့်နှစ်
ချောင်းသော သွားများ အကုန်ဖော်ပြီး ‘ဟီး’ ခနဲ့ ရယ်ပြသည်။ သူက ရယ်ပြခြင်း
ဖြစ်သော်လည်း ရယ်သည်နှင့်တူဟန်မရှိချေ။ ကိုတင်မောင်ငွေးက မျက်မှောင်
ကုတ်၍ အော်သည်။

‘ဟကောင်၊ မင်းသွားကြီးတွေဖြေပြီး ငါကို ဘာလို့ခြောက်ပြနေတာ
လဲ၊ ငါ တစ္ဆေးမကြောက်တတ်ဘူး’

*

‘တစ္ဆေးတော့ ကြောက်တယ်ဟယ်၊ အခြောက်များခံရရင်တော့ ငါ မတ်တတ်က
လဲသေမှာပဲ’

နှစ်းမိုးအေားက ပခုံးလေးတွေနဲ့ကာ အသံဝဲဝဲလေးနှင့်ပြောသည်။ သက်
သက်သည် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြုးနေမိသည်။ သူ တစ္ဆေးကြောက်တတ်ပုံမှာကား
ပြောစမှတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ညျဉ်မှောင်လျှင် အိမ်သာသို့ပင် တစ်ဦးတည်း သွားရဲသူ
မဟုတ်ချေ။ သို့သော်လည်း တစ္ဆေးဝါး၊ သရဲဝါးဆိုလျှင် သူ့လောက် စွဲစွဲ
လမ်းလမ်းဖတ်တတ်သူကို ရှာ၍ပင်ရမည်မထင်။ သက်သက်တို့ ငယ်စဉ်က
ဖတ်ခဲ့ရသော ‘လူနိကြီး’ ‘နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်’ ‘မှုံးဝင်ပန်းချိုကား’ ‘ဂမုန်းစောင့်
ဘီလူး’ စသောစာအုပ်များကို သူ့ဆီ၌ တွေ့ရသေးသည်။ တစ်ခါကလည်း

တစ်ခန်းလုံး မီးအလင်းထွန်းပြီး စောင်အထူကြီးကို ပခုံးထိ ခြုံကာ တဖွေဝါးကို
သဲသဲမဲ့ဖတ်နေစဉ် သနပ်ခါးဘဲကျားနှင့်ဝင်လာသော သက်သက်ကို တဖွေထင်
ပြီး လန့်အော်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ဆောင်လုံး အထိတ် တလန့်ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။

‘တဖွေဆိုတာ လူထက်နိမ့်ကျတာပဲ နှစ်းမိုးရဲ့၊ ဘာကြာက်စရာရှိလဲ’

‘အို ဟယ်၊ ငါတော့ကြာက်တာပဲ’

ဆေးရုံတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိုတ်နေသည်။ ညွှန် ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်ပြီမို့
လူနာများလည်း အိပ်မောကျနေပေပြီ။

အရိုးငြာနာသို့ရောက်လာသောအခါ ညျှော်တိကျသော်လည်း အတန်
ငယ် သက်သာသည်။ အရိုးကိုးလူနာများသည် နာတာရှည်သော့မျိုးဖြစ်နေ၍၍
အတိုင်အတော့ နားပူနားဆာ သိပ်မများလှပေ။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကိုက်ခဲလွန်း၍၍
မအပ်နိုင်မှုသာ ညည်းသူတတ်ကြသည်။ ခွဲစိတ်ဆောင်နှင့်ရောဂါဆောင်များတွင်
တာဝန်ကျစဉ်ကမူ မနားရချော့။ ဟိုလူနာက အော်၊ ဒီလူနာက ဟစ်၊ အရေးပေါ်
ရောက်လာသူက တစ်မျိုးနှင့် တစ်ခါတစ်ရုံ မိုးလင်း၍ပင် ဘယ်အချိန်လင်းသွား
မှန်း မသိအောင် အလုပ်များလှသည်။

‘နှင်သိလား မိသက်၊ ဘက်ဖိုးက ဦးတင်ရွှေဆိုတဲ့လူကြီးကလေ ဆေး
ရုံတက်ရတာ သုံးခါရှိပြီတဲ့’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ကားကြိုတ်တာလေဟယ်၊ ပထမခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံးကို ဒူး
အောက်က ဖြတ်လိုက်ရရော၊ ချိုင်းထောက်နဲ့သွားနေရတာပေါ့၊ အဲဒါတစ်ခါ
အိမ်ပေါ်ထပ်က လိမ့်ကျပြီး ပေါင်ရှိုးအက်ပြန်ရော၊ ဒီတော့တစ်ခါ ဒူးအထက်က
ထပ်ဖြတ်၊ အဲဒါတစ်ခါခြင်ဆီလိုက်ပြန်လို့ နောက်တစ်ခါဖြတ်၊ အခု သူ့ခြေ
ထောက် နှစ်ဖက်လုံး ငါတ်တို့လေးပဲကျွန်းတယ်၊ အဖြစ်ကဟယ် ကြာက်စရာ၊
တစ်ခါထဲ ဖြတ်ရတာဆို တော်သေး’

သက်သက်၏ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်သည် အလိုလိုကျိုးဝင်သွားပြီး သက်
ပြင်းလေး ချလိုက်မိသည်။ နှစ်းမိုးအေးပြောသောလူနာကို သူ့သိသော်လည်း
ထိုကဲ့သို့ ထပ်တလဲလဲဖြတ်ရသောအကြောင်းကိုကား သိမထားပေ။

‘ဝှုံကြီးလိုက်တာနော်’

‘အဲဒါလေ သူအရင်ဘဝက မိကျောင်းသား ရောင်းဖူးတယ်ထင်တယ်
သိလား နှစ်းမိုး’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟယ်’

‘မိကျောင်းသား ရောင်းရင် အရှင်ခုတ်ရောင်းရတယ် တဲ့၊ အသေသား ဆိုရင် ပုပ်လွှယ်လို့တဲ့၊ မိကျောင်းကို ကြီးနဲ့မလူပိနိုင်အောင်တုပ်ထားပြီး ဝယ်သူ လာမှ အမြဲးပိုင်းက စပြီး ခုတ်ရောင်းတာ၊ ခုတ်လိုက်တိုင်း အဲဒီ မိကျောင်းက မျက်လုံးလေး မိုတ်မိုတ်သွားတယ်တဲ့၊ အသံထွက်ပြီးမှ မအော်နိုင်တာလေ’

‘တော်တော့ဟယ်၊ ကြာက်တယ်’

နှစ်းမိုးအေးက မျက်စိမျက်နှာပျက်လာသည်။ အရှင်လတ်လတ် အပိုင်း ပိုင်းအခုတ်ခံရသော မိကျောင်းနေရာတွင် ကိုယ်တိုင်ဝင်ခံစားပြီး အသည်းနှလုံး များ ဖျပ်ဖျပ်လူးသွားဟန်ရှိလေသည်။ သို့သော် သူက တော်တော့ဟု ပြောပြီး သူကပင် ဆက်၍မေးသည်။

‘နှင့်ဘယ်သူပြောလဲဟင်’

‘ကိုကိုပြောတာ၊ ဟိုလေ ကိုကျော်ထွန်းညို’

သက်သက်က ကိုကိုအား သတိရလာသည်။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင် သူတို့ မောင်နှမတစ်တွေ အိပ်မောကျလောက်ပေပြီး။ အမာဦးဦးအပြောအတိုင်း ပြော ရမည်ဆိုလျှင် သန်းခေါင်ကျော်နေမှတော့ သူတို့ညီအစ်ကို၏ ပုဆိုးများသည် လည်ပင်းတက်စွပ်နေပြီး တခေါ်ခေါ်ဟောက်နေလောက်ပြီဟု ပြောရမည် ဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲ ဟိုတစ်ခါ ငါတို့ကိုမေးချင်လို့ဆိုပြီး လာတယ်ဆိုတဲ့လူလား ချောတယ်လေ’

‘ဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါက ညီလင်းညို’

‘မီသက်ကြီးက စုံတယ်ဟယ်၊ မနေ့တုန်းကလည်း လူတစ်ယောက် နှင်းဆီပန်းတွေလာပို့သွားတယ်ဆို’

‘အဲ အဲဒါက နွေသူရိန်’

သက်သက်သည် နွေသူရိန်ပေးသွားသော နှင်းဆီပန်းအဝါလေးများ ကို ပန်းအိုးတွင် ဝေနေအောင် ထိုးလိုက်ရသည်။ နွေသူရိန်က ပြောသွားသေးသည်။ အမာဦးဦးမဂ်လာဆောင်တုန်းက နှင်းဆီအဝါလေးတစ်ပွဲင့်ပန်ထားသည် မှာ လှလွန်းသောကြောင့် သူကအဝါရောင်နှင်းဆီကိုမှရာပြီးပေးခြင်း ဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။

‘အဲဒီလူကရော နှင့်ကိုကြုံက်နေလား’

‘သိပါဘူးဟယ်’

နှုတ်ကသာ မသိဘူးဟုပြောလိုက်သော်လည်း နွေသူရိန်၏သဘောထားက မရိုးသားကြောင်း သက်သက်သိသည်။ ဒီအသက် ဒီအချယ်ရောက်နေမှတဲ့ ယောက်ဗျားပျိုတစ်ဦးက မိမိအပေါ် လိုသည်ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေလျှင် ဂရိုက်နေလျှင် ဘာကြောင့်နည်း မိန်းမပျိုတိုင်း သိကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သက်သက်သည် လက်ကောက်ဝတ်အထက်နားကျကျတွင် ပတ်ထားသော နာရီဘိုင်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နာရီပ်ငါးကျော်လုပေပြီ။ မွေးစင်းချင်လာသော မျက်လုံးများကိုပွဲတ်ကာနေရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ပေးရင့်တွေကို လှည့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ နင် လိုက်မလား’

‘အေး လိုက်မယ်’

နှစ်းမိုးအေးသည် ချက်ချင်း နေရာမှထသသည်။ ထို့နောက် လက်ဆေးကြွေလုံးသို့သွားကာ မျက်လုံးကို ရေဆွတ်လိုက်လေသည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေချိန်ဝယ် တာဝန်အပြည့်နှင့်နိုးကြားနေရသော သူတို့သည် ယောင်၍မျှ မင့်ကိမ်အောင် သတိထားနေကြရသည်။ အနည်းငယ် အိပ်ချင်လာသည်နှင့် လူနာများဆီသို့လျှောက်သွားကာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်လေ့ရှိသည်ကတော့ သက်သက်၏အကျင့်ဖြစ်သည်။ ရိုဝင်ထိုင်းမှိုင်းနေသော အိပ်ချင်စိတ်ကို တာဝန်သိစိတ်နှင့်မောင်းထုတ်ပစ်ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လူနာစောင်ထဲသို့ ယဉ်လျက်ဝင်လာကြသည်။ လူနာစောင့်များသည် ခုတင်းဘေးတွင် ခုံကလေးများဆက်ကာ ကျွေးကျွေးလေးအိပ်နေကြသည်။ အချို့လည်း ခုတင်ပေါ်ခေါင်းတင်ကာ ထိုင်လျက် ငိုက်နေကြလေသည်။ အရိုးကျိုးလူနာများသည် မသွားနိုင်မလာနိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ အချို့ဆိုလျှင် လူပ်ပင် မလှပ်ရသူများမှို့ အစစအရာရာ အကူအညီလိုသည်။ လူနာစောင့် မရှိလျှင် မဖြစ်သလောက် လိုအပ်လေသည်။

‘စားပါဦးလား ဆရာမလေး’

ညာလည်စာ ထစားနေသောလူနာစောင့်တစ်ဦးက သူ့လက်မှ မုန်ကြွားကို ထောင်ပြရင်းပြောသည်။

‘ဆာလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာပူနေတာပဲ ဆရာမရဲ့’

‘စားပါဦးလေး စားပါ’

ယောက်ဗျားစောင်တွင် အေးအေးဆေးဆေးအိပ်နေကြ၍ သူတို့နှစ်ဦး

မိန်းမဆောင်ဘက်သို့ကူးခဲ့ကြသည်။ အဆောင်နှစ်ခုကြား လွတ်နေသော ခုတင် ပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ဦးအပိုင်နေသည်။ ထိုအဘိုးကြီးသည် လူနာစောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့လူနာသည် ယောက်ားမဟုတ်ပေ။ ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိ သူ့မြေးမလေးဖြစ်သည်။ တစ်လောကလုံး မြေးအဘိုးနှစ်ဦးသာ ဆွဲမျိုးရှိသည်။ အဘိုးကြီးက မျက်စိမှန်တိမှန်ဝါးသာမြင်ရှု ကောင်မလေးက အကြော်ရောင်းရှု ကျွေးရလေသည်။ တစ်နေ့တွင် အကြော်ဗန်းချက်ရင်း ကားလမ်းဖြတ်အကူးတွင် ငှက်ပျောစုံနင်းမိရှု လျှောခနဲ လဲလေသည်။ ကံကောင်းထောက်မရှု ကား အကြော်မခံရသော်လည်း သူ့ခများ လဲနေသည့် နေရာက မထနိုင်တော့ဘဲ ဆေးရုံ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ခါးရိုးကျိုးသွားခြင်း ဖြစ်ရှု အချိန်ယူကုရသည်။ လူနာ စောင့်မည့်အမျိုးလည်းမရှိ၊ လူနာစောင့် ဌားရန်လည်း ငွေမတတ်နိုင်ချေ။ အဘိုး အိုက မျက်ရည် တစမ်းစမ်းနှင့်ဆေးရုံ လိုက်လာပြီး ချုံးပွဲချိုင်းသောအခါ ဆရာဝန် ဆရာမတို့က မိန်းမလူနာကို ယောက်ားအစောင့် မစောင့်ရသော်လည်း သူတို့ကို ခြင်းချက်အဖြစ် ခွင့်ပေး ကြရလေသည်။ အဘိုးကြီးခများမှာလည်း ကန်းလုလု၊ တုန်ချည့်ချည့်ကြီးမို့ စတပ်ဖက်ဆိုလျှင် “ဟဲ လူနာကို လူနာက လာစောင့်နေ တယ်ဟဲ” ဟု မချိတင်က ပြောတတ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် လူနာကိုသာ ဆေးရုံက ထမင်းကျွေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူတို့ကိုမူ နှစ်ဦးလုံးကို ဆေးရုံမှ ကျွေးထားရ လေသည်။

‘နေပါရီး မိသက်ရဲ့ ခုန် နှင်ပြောတဲ့ နွေသူရိန်ဆိုတာ ကဗျာဆရာဆို ဟုတ်လား’

‘အင်း’

ခြေရင်းဘက်ရောက်နေသောစောင်ကိုယူပြီး အဘိုးကြီးကိုလွမ်းခြံပေး လိုက်ရင်း နှစ်ဦးမှုးအေးက ပြတ်သွားသောစကားစကို ပြန်ကောက်သည်။

အဘိုးကြီးနှီးသွားမည်စိုးသဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောသည်။

‘ငါတို့ သူနာပြုလေးတွေအကြောင်း ချီးမွမ်းပြီး ကဗျာစပ်ဖူးသေးတယ် ဆိုတာ သူလား’

‘အင်း’

သက်သက်သည် နွေသူရိန်၏ကဗျာလေးကို စိတ်ထဲမြှုပြန်လည်ရွတ် ကြည့်နေမိသည်။ ကဗျာလက္ာကို ဝါသနာမပါသော်လည်း ထိုကဗျာလေးကိုမူ သူအလွတ်ရလေသည်။ အမာညိုကမူ နွေသူရိန်ကို အတော်လေး မြင်ပြင်းကပ်ပုံးရ

သည်။ “မြသက်နော် နင် စွဲသူရိန်ကို မကြိုက်ရဘူးနော်၊ ကိုကိုကို သစ္စာ မဖောက်ရဘူး” ဟု နိုင်ထက်စီးနင်းကလေး ကြိမ်းသည်။

‘ဆရာမ ဆရာမ’

လူနာစောင့်တစ်ဦးက သူတို့ကို မပံ့မရဲခေါ်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ဟို ဟို အစ်မ ကိုယ်တွေပူနေလို့’

သူတို့နှစ်ဦးလုံး ခုတင်ပေါ်မှ လူနာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကပ်သွားကြသည်။ ထိုလူနာသည် ပြီးခဲ့သောအပတ်က ခွဲစိတ်ထား၍ ချုပ်ရိုးပင်ဖြေရသေးသူမဟုတ်ချေ။ အဖျားသွေးဝင်လျှင် မကောင်းချေ။ အတွေအကြံများ နေပြီဖြစ်၍သက်သက်သည် သူ့နယ်းကိုအပ်၍စမ်းလိုက်သည်နှင့် အဖျားသွေး တစ်ရာကျော်ကျော် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

‘ဘယ်တူန်းက စ ပူနေတာလဲ’

‘ညီးပိုင်းကမှ ဆရာမရဲ့’

‘မြသက်ရေ စတပ်ဖို့ ပြောမှထင်တယ်’

နှစ်းမိုးအေးက လူနာ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ သွေးစမ်းနေစဉ် သက်သက်သည် လူညွှန်ထွက်လာသည်။ တာဝန်ကျေစတပ်ဖို့ကို သွားခေါ်ပြီး ပြန်လာလျှင် ပြဒါးတိုင်ယူလာရမည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေသည်။ လူနာ ဘာကြောင့်အဖျားဝင်သနည်းလည်း တွေးနေမိသည်။ ထိုအထဲမှ အမှည်းက စွဲသူရိန်ကို အမြင်ကပ်နေသော တွေးလက်စ အကြောင်းကို မေ့မသွားသေးသော သူ့စိတ်ကိုပင်သူ အံ့သွားသည်။ “ကိုကိုကို သစ္စာမဖောက်ရဘူးဆိုတော့ ငါနဲ့ကိုကိုနဲ့ ဘာသစ္စာတွေများထားရသေးလို့လဲ မာညိုရဲ့” ဟု စိတ်ထဲမှပြန်ပြောရင်း သွက်သွက်လေးလျောက်လာသည်။

*

‘မိုးတောင်လင်းခါနီးနေပြီ’

အမှည်းသည် မှန်ရိရိုးတဝါးအလင်းရောင်လေးကို အိပ်ချင်မူးတူးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှရောွတ်လိုက်မိသည်။ စောင်ကိုတင်းတင်းခြုံကျွေးကျွေးလေး အိပ်နေရင်းမှ သူ့ကိုယ်သူ မေမေကြီးနှင့်အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်နေမိသေးသည်။ တရားခုးဟောက်သံကြီးကိုကြားရသောအခါမှ ပေါက်ကျိုင်းကို သတိ

ရသည်။ သူနှင့်ပေါက်ကျိုင်း အကြောင်လင်မယားဖြစ်နေကြပြီကို ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့
လားဟု အသေအချာပြန်တွေးနေမိလေသည်။

‘မှ ညို’

ပေါက်ကျိုင်းက ယောင်ခေါ်ရင်း သူ့ကိုလှမ်း၍ဖက်ထားလိုက်သည်။
တစ်ခုတစ်ခု အိပ်မက်မက်နေသလား မသိချော်။ ပေါက်ကျိုင်း၏ မျက်နှာသည်
အိပ်ပျော်ရင်းမှ ပြီးပြီးကြီးဖြစ်နေသဖြင့် အမာညိုသည် ခစ်ခနဲရယ်လိုက်မိလေ
သည်။

‘ငါ မငယ်တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီးဖြစ်နေပြီ၊ အရင်တုန်းကလို
ကလေးဆန်နေလို့ မဖြစ်ဘူး’

အမာညိုသည် မျက်လုံးကိုပြန်မှတ်ထားရင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စဉ်း
စားနေသည်။ သို့သော် သူ့အတွက် ယောကျားယူရသောအလုပ်သည် ပေါက်
ကျိုင်းက သူတို့အိမ်ရောက်လာသည်မှလွှဲ၍ ဘာမှမထူးခြားချော်။ ကိုယ်ပိုင်ငွေ
ဟူ၍လည်း တစ်ပြားမှမရှိ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လည်း မရှိ၊ ယခင်က သူတို့မောင်နှမ
စာကျက်ရသော အောက်ထပ်မှအခန်းကျဉ်းလေးသည် သူတို့နှစ်ဦးအတွက် အိပ်
ခန်းဖြစ်လာသည်။ မေမေကြီးနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ရာမှ အောက်ထပ်
ပြောင်းလာရခြင်းတစ်ခုသာ ထူးခြားသည်။ ယခင်ကလိုပင် မေမေတို့ဆီမှ မှန်းဖိုး
တောင်းရှိုးမည်၊ ကျောင်းတက်ရှိုးမည်၊ စာမေးပွဲ ဖြေရှိုးမည်ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာသောခြေသံကိုကြားရသည်။ မေမေကြီး၏
ခြေသံဖြစ်ကြောင်း အမာညိုမှတ်မိသည်။ မေမေကြီးသည် တစ်အိမ်လုံးတွင်
အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အစောဆုံးနိုးလေ့ရှိသူလည်းဖြစ်သည်။

‘ငါ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အလောသုံးဆယ် ယူမိတယ် မသိပါဘူး၊
ဘွဲ့ရမှယူတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ အေးလေကျယ် ဒါကတော့ ခွဲပြီးမှ မနေ
နိုင်တော့တာကိုး၊ ဘွဲ့ရဖို့ဆို အကြာကြီးစောင့်ရှိုးမှာ’

အမာညိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ချက်ချင်းပြန်ပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။
တစ်ရေးနီးက ရေအသောက်များထား၍ ဆီးအိမ်က တင်းနေသော်လည်း အိပ်
ရာမှမထသေးဘဲ ပေအိပ်နေသည်။ ရေချိုးခန်းထသွားပြီးလျှင် ပြန်အိပ်ရတော့
မည် မဟုတ်ချော်။ မိုးကလည်း လင်းလာပြီမို့ တစ်ခါတည်းအပြီးနီးရတော့မည်
ဖြစ်သည်။

ပေါက်ကျိုင်းအိပ်ပျော်နေစဉ်မို့ အမာညိုသည် သူ့မျက်နှာကို စွဲစွဲ

ကြည့်နေမိသည်။ မျက်ခုံးထူး၍ နာတံပါဌ္ဂင်သည်။ မျက်လုံးကမူ မျက်တောင်တို့လေးများနှင့်မို့ မလှပေး။ နဖူးသည် ကျယ်ပြန်ပြီး ဆံတံခွန်ပါသည်ကိုတော့ အမာညိုကြိုက်သည်။ ထိုသို့ ဆံတံခွန်ပါသူများသည် ထင်ရှားကျော်စောသည်ဟုပြောကြသည်။

‘မီသက်တစ်ကောင်လည်း မဂ်လာဆောင်ပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ ငါယောကျားယူတာနဲ့ ငါကို မခင်တော့ဘူးလား မသိပါဘူး’

အမာညို၏အတွေးသည် သက်သက်ဆီသို့ပြန်းခနဲရောက်သွားသည်။ သူကို ပေါက်ကျိုင်းနှင့် ရုံးတက်လက်ထပ်အပြီး ပထမဆုံးအကြိုမ် ပြန်တွေ့စဉ်က ချက်ချင်းပင် စကားမပြောဘဲအတန်ကြာအောင် မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်ငိုင်ကြည့်နေသည်ကို သတိရပြီး သူ့သူငယ်ချင်းကို သနားသွားသည်။

ပေါက်ကျိုင်းသည် ဟောက်သံပျောက်သွားကာ အသက်မှန်မှန်ရှု၍မော်သည်။ ထို့နောက်မှ မျက်ခံးများလှပ်ရှားလာလေသည်။

‘ဟဲ နိုးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း နိုးသေးဘူး’

‘နိုးရင်လည်း ထက္ခာ’

‘အိပ်ချင်သေးတယ် မာညိုရဲ့’

ပေါက်ကျိုင်းက မျက်စိမဖွင့်ဘဲ အမာညိုနားတိုးကပ်ရှုလာသည်။ အမာညိုက သူကိုပြန်တွန်းပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ လိုမ့်ဆင်းလိုက်သည်။

‘မိုးလင်းနေပြီ၊ နေကြီးကိုကျလို့၊ မေမေကြီးတောင် ထနေပြီ ပေါက်ကျိုင်းရဲ့’

‘ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်’

ပေါက်ကျိုင်း၏မျက်လုံးများသည် ဖျတ်ခနဲပွင့်လာကာ မကျေမနပ်ကြီးပြောသည်။ အမာညို သူကို ပေါက်ကျိုင်းဟုတစ်ခွန်းခေါ်လိုက်တိုင်း သူ့အသည်းကို ကျွဲ့တစ်ခါခတ်သလို ခံရခက်လှသည်ဟု ဖွင့်ဟာသည်းညာခဲ့သည်။

‘သူများတွေများ ကိုကိုတို့ မောင်မောင်တို့နဲ့ နားဝင်ချို့လိုက်တာ မာညိုရယ်’

‘မာညိုက အဲဒီလိုမှမခေါ်တတ်ဘဲ’

‘မခေါ်တတ်ရင် ခေါ်တတ်အောင် ကျင့်ပေါ့ဗျာ၊ တကတဲ့ ကိုယ့်’

ယောက်ဗျားကိုများ ခေါ်ပုံလေးကသင်းလိုက်တာ'

'အောင်မာ တင်စီးလိုက်တာ၊ ဘာ ကိုယ့်ယောက်ဗျားလဲ'

အမှာညိုက မျက်နှာလေးမဲ့ကာ မခံနိုင်သလိုပြောသည်။ သွေးထွက်အောင် မှန်သော အမှန်တရားကိုပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့ပြောတိုင်း အမှာညို ရှက်သွေးဖြန်းပြီး မခံချင်ဖြစ်တတ်လေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းကလည်း မျက်နှာကို မဲ့ကာ ပြန်မေးသည်။

'က က ဒီလိုဆို ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ဘာတော်သလဲ ဒေါ်အမှာညိုရဲ့
ပြောစမ်းပါဉိုး'

အမှာညိုသည် စောင်ကိုခွဲကာ ခေါက်သိမ်းရင်း အကျပ်ရှိက်သွားသည်။ ပေါက်ကျိုင်းတစ်ယောက် မခံနိုင်မရပ်နိုင်ဖြစ်နေသဖြင့်လည်း ရယ်ချင်နေသည်။

'သူငယ်ချင်းပေါ့'

'ဘာ သူငယ်ချင်းလဲ၊ အဲဒါ သူငယ်ချင်းလား က က'

ပေါက်ကျိုင်းသည် မချိုမချဉ်ပြောသော အမှာညိုကို လုမ်းခွဲသည်။ လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်သော်လည်း အမှာညိုမရှောင်မိပေ။ ဟန်ဆောင်ရှုန်းကန်ရင်းသူရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ရောက်သွားလေသည်။

*

'မမစုလား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

စုလိုင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ရင်း တစ်ဖက်မှ အသံရှင်ကို မှန်းဆန်မိသည်။ စိုင်းက သူ့ကို မမစုဟုခေါ်သော်လည်း ယခုအသံသည် စိုင်း၏ အသံမဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင် စိုင်းဟုသည့်ရှမ်းချောချောလေးသည် စုလိုင်အိမ်သို့ လာပြီး "ချုပ်လုံးလုံး မှန်းလားလားပဲ မမစု၊ နောက် ကျွန်တော့ ကိုတွေ့ရင်တောင်ပြီးမပြပါနဲ့တော့၊ မမစုကို ကျွန်တော် မှန်းလိုက်ပြီ၊ ရန်သူ အနေနဲ့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပြီ" ဟု မာနလေးတဝေဝေနှင့်မျက်ရည်အပဲသား ပြောသွားခဲ့သည်။ သူက တစ်ဖန် ဖုန်းဆက်ပြီး ဆက်သွယ်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

'ကျွန်တော့အသံ မမှတ်မိဘူးလား'

'အင်း၊ သိတော့သိသလိုပဲ'

‘သိတော့သိတယ် မမှတ်မိတာလေးကြောင့်ပါ ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား မမစု’

‘**ဉော် ညီလင်းညို**’

ယခုမှုပင် ပြောင်သလို နောက်သလိုပြောတတ်သောလေသံကို မှတ်မတော့သည်။

‘**အိုး ဟိုး၊ မှတ်မိသကိုး**’

‘ဒီလေသံကို ခွေးချီသွားရင်တောင်မှတ်မိပါတယ် ညီလင်းညို’

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံကိုကြားရသည်။ မာမိကြီးမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကြားဖြတ်နားထောင်မည့်သူလည်း မရှိတော့ချေး။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ့်အာရုံနှင့်မို့ တစ္ဆေတစောင်း နားထောင်မည့်သူလည်းမရှိ။ စုလိုင်းသည် တယ်လီဖုန်းကို ယခုမှုပင် အသက်ရှုချောင်ချောင်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောရတော့သည်။ ပြောတိုင်းလည်း မာမိကြီးကို သတိရသည်။ သတိရတိုင်းလည်း အမှန်းတရားက ရင်ထဲတွင် ပွားလာတတ်သည်။

‘**ကျွန်တော် မမစုကို မကျွန်ပ်လို့**’

‘**ဘာဖြစ်လို့**’

‘**ကိုကိုကို ဘာလို့စိတ်ဆင်းရအောင် လုပ်ရတာလဲ မမစုရာ**’

‘**အမယ်ရှင် ကျွန်မဘာလုပ်ရလို့လဲ**’

‘**ဆင် ကျိုစားရာ၊ ဆိတ်မခံသာပါဘူးများ၊ ခု ကျွန်တော့ကိုကိုခများ ညတိုင်းအိပ်မပျော်ဖြစ်နေတယ်မျှ၊ သိရဲ့လား**’

‘**စုနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲကွယ်**’

စုလိုင်းက ခပ်နဲ့နဲ့လေးပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်မှန်းသိသော်လည်း မဆိုင်ဘူးဟူ၍သာ ငြင်းချက်ထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

‘**ကိုကိုကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလားမမစု**’

‘**ဟင့်အင်း**’

‘**ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွန်တော့ကိုကိုက ရပ်လည်းချောတယ်၊ သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ ပညာလည်း ရှိပါတယ်**’

‘**ညီလင်းညို ဥပဒေသင်တန်းများ တက်နေလားဟင်**’

‘**တက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ**’

‘**ဉော် ရှေ့နေအလိုက်ကောင်းလို့ပါ**’

ညီလင်းညို၏သက်ပြင်းချသံကိုကြားရသည်။ မကျေမနပ်နှင့် မှန်တေတာလေးဖြစ်နေမည့် သူမျက်နှာကို စုလှိုင်သည် မြင်ယောင်မိရင်း ပြီးနေသည်။ သူအစ်ကိုအတွက် တကယ်မခံချင်၍ ပြောနေသည်လား၊ သို့မဟုတ် သူတို့အခေါ် အလှန်တိဘုရားမလေး မိမိနှင့်ပင် စကားပြောချင်၍ ရာကြံ ပြောနေသည်လား စုလှိုင်ကောင်းစွာမဝေခွဲတတ်ပေ။ သဲသဲကွဲကွဲသိလိုစိတ်က ရင်ထဲတွင်ပလုံစီ ထလာလေသည်။

‘ညီက အစ်ကိုထက်ချောပါတယ်’

‘ဘယ်ညီက ဘယ်အစ်ကိုထက်ချောတာလဲဟင်’

‘စဉ်းစားကြည့်ပေါ့’

‘မမစု ကျွန်တော့ကို ပြုစားနေတာလား’

‘စုက စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ စက်မှုအတတ်သင်နေတာပါကျယ်၊ စုန်း အတတ်သင်နေတာမှာမဟုတ်တာ’

‘စုန်းအတတ်သင်လို့ စုန်းဖြစ်ညီးတော့၊ ကျွန်တော့ကိုတော့ ပြုစားလို့မရဘူးဆိုတာ ကြိုတင်ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ’

‘အပြောကြီးလှချေလား ညီလင်းညိုရယ်’

စုလှိုင်သည် မခံချင်စိတ်ကလေးနှင့် မျက်နှာလေးနှင့်သွားပြီး ပုံမှန်လျောင်ပြောလိုက်သည်။ ‘မင်းက ဘာသားနဲ့ထုတားတာမှု့လဲ ညီလင်းညိုရဲ့ဟု မေးပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။’

‘ကလီယိုပတ်ထရာက ဉာဏ်စတပ်စကို မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူး မမစုရဲ့၊ ဘာလို့လဲ သိရဲ့လား၊ သူရှေ့မှာတင် သူရဲ့ညီးလေးဆီးဆာရော၊ အန်တို့ နီယိုရောကလီယိုပတ်ထရာရဲ့အုတွက်ကွင်းထဲရောက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ရတာ သူမြင်ထားတာကိုး’

‘ဉာဏ်၊ ဟော ဒုံးဆီဖုန်းဆက်တာ ညီလင်းညို အောက်မေ့နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဉာဏ်စတပ်ပါလား’

ညီလင်းညို၏ရယ်သံကိုကြားရပြန်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ္ထြုမြင်သွားပြီး သက်ပြင်းချသံကိုကြားရသည်။

‘မမစု သိပ်ချောတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း တောင်းပန်ချင်တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့ကိုကိုကို တကယ်မချစ်ဘဲ အရူးမလှပ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုကလူရိုးပါ လူအေးပါ’

ညီလင်းညိုက လှိုက်လှိုက်လဲလဲ ပြောသည်။ ဒီတော့မှ စုလှိုင် စိတ်ထဲရှင်းတော့သည်။ သူ့ အစ်ကိုအတွက် တကယ်မခံချင်၍ ပြောနေမှန်း သေချာတော့သည်။

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း မကျေနပ်ချင်ပြန်၊ အစ်ကိုအတွက် ရန်အတွေကောင်းနေသည့် သူ့ကိုပြန်ဖြေး ရန်တွေချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ စုလှိုင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်လေးကို ကိုင်ရင်း ဆော်လိုင်နေမိသည်။

စုလှိုင်၏ ခြေထောက်ကို မော်တော်ကားလေးတစ်စင်းက လာ၍ တိုက်သည်။ မော်တော်ကားလေးနောက်မှ ပြေး၍လိုက်လာသော ထွန်းသည် စုလှိုင်ကို မြင်သောအခါ ရှတ်တရက်ပုံလိုက်လေသည်။ စုလှိုင်၏ ခြေရင်းမှ သူ့ကာစားစရာလေးကိုလာရောက်ယူရန် ကြောက်ချုံနေသလို မျက်လုံးစိုင်းကြီးနှင့် လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။

‘စု သိပ်ချောတာ ညီလင်းညိုသိတယ်လား’

‘ယောကုံးတိုင်း သိကြပါတယ်ဗျာ’

စုလှိုင်သည် ‘ထွန်း’ ကို ပုံစံမ်းစီမံလှမ်းကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ကားလေးကို ခြေနှင့်ထွန်းပြီး သူ့ဘက်ပြန်ပို့လိုက်သည်။ ထွန်းသည် လျှောခနဲ့ရောက်လာသော ကားလေးကို ကုန်း၍ကောက်ယူလိုက်ကာ စုလှိုင်ကို ပုံစံချုံပြီးပြုသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ပြေး၍ထွက်သွားလေသည်။

‘ဒါပဲနော် ကျွန်တော် တောင်းပန်တာလေးသာ တစ်ဆိတ်ဆင်ခြင်ပေးပါ မမစုရာ’

ညီလင်းညိုသည် တယ်လီဖုန်းကိုအလျင်ချေသွားသောကြောင့် စုလှိုင်မခံချင်ဖြစ်ပြန်သည်။ အတန်ကြာအောင် ငိုင်တွေတွေရပ်နေမိပြီးမှ ခြေကို ဆောင့်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

နံနက်စောစောစီးစီး တတန်တက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ရန်အတွေကောင်းသော ညီလင်းညိုကို အတော်လေးမကျေမနပ်ဖြစ်နေမိလေသည်။ သူ့ကိုပမာမခန့် ပြောသွားသဖြင့်လည်း နိဂုံက ဝေနေသောမာနများသည် လျှောကျလာသလို ခံစားရလေသည်။

‘သူ့ကို ငါတကယ် အရူးလုပ်နေမိတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ လုပ်နေမိပါလိမ့်’

စုလှိုင်သည် တစ်ဦးတည်းတွေးနေလိုသောကြောင့် ပန်းခြံထဲသို့ဆင်း

လာခဲ့သည်။ အတန်ယ် အရိပ်ကောင်းသော စွယ်တော်ပင်ပုလေး၏ ဘေးတွင် ထိုင်ချုလိုက်သည်။ အဆုံးအစမရှိသော ကောင်းကင်ကျယ်ကို မော်ကြည့်ရင်း စိတ်အာရုံများ ပုံးလွှင့်စပြုလာသည်။

‘မာမိပြောဖူးသားပဲ၊ ယောကျားတွေဟာ မကောင်းဘူးတဲ့၊ ရပြီးတစ်မျိုး၊ မရခင် တစ်မျိုးတဲ့လေ၊ ဒက်ဒီကလည်း ပြောတာဘဲ၊ လူတွေဟာ မကောင်းဘူးတဲ့၊ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်ရော နည်းနည်းမှုမကောင်းဘူး၊ အိုက္ခယ် ငါလည်း မကောင်းပါဘူး’

ပန်းနှရောင် စွယ်တော်ပွင့်လေးသည် လေပြည်ထဲတွင် ယိမ်းနေသည်။ အသည်းပုံရှုက်စိမ်းများက ကိုင်းညွတ်ကျနေပြီး စုလိုင်၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ယပ် တောင်များသဖွယ် ဝဲနေလေသည်။ “ငါကလည်း မကောင်းပါဘူး” ဟု အထပ် ထပ် ရေရှတ်မိရင်း စုလိုင်သည် သစ်ရှုက်လေးများကို ခြေချုလိုက်သည်။ သူ့ဘေး တွင် အသည်းစိမ်းစိမ်းလေးများ ကျပြန့်ကုန်သည်။

‘အော်အော်ကြီး မေမေဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ’

ခပ်ဖွဲ့လှမ်းလာသောခြေသံများနှင့်အတူ ‘ထွန်း’ ၏ မေးသံကိုကြားရသည်။ တစ်ဖက်တွင်ထိုင်နေသော စုလိုင်ကို သူတို့မြင်ပုံမရပေ။

‘ကြားဦးမယ် ထွန်းရဲ့’

‘မြန်မြန်ပြန်လာလို့ သွားပြောပေးပါလား’

‘ဘာလို့လဲ ထွန်းရယ်၊ အခု နေရတာကောင်းနေတာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ မေမေမရှိတာ’

ထွန်းသည် အသက်ငယ်သော်လည်း အတော်လေးစကားပီသည်။ စွယ်တော်ပင်နှင့် ကြားတွင်ခံနေသော စံပယ်ရုံကြောင့်လည်းကောင်း၊ သေချာ မကြည့်မိသောကြောင့်လည်းကောင်း စုလိုင်ကို သူတို့မြင်ကြသော် လည်း စုလိုင် ကမူ သစ်ရှုက်လေးများကြားထဲမှနေပြီး ထွန်းကိုမြင်နေရ သည်။ ကောင်းကင်ပြင် အကျယ်ကြီးတွင် သူမိခင် လွှင့်မျောနေသည်ဟုများ ထင်နေသလားမသိရချေ။ မျှော်လင့်တာမ်းတာသောမျက်လုံးအစုံနှင့် ကောင်းကင်ကိုမော်ကြည့်နေလေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရှိတယ်လေ၊ အန်တီလည်း ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး မမလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘ထွန်း ကြောက်တယ်’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ’

‘မမ’

‘မမက ဒီလောက်လှတာ ကလေးရယ်၊ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး’

နာနိုက ထွန်း၏စကားကိုလိုက်ကာ ခပ်ချော့ချော့လေးပြောနေသည်။

စုလိုင်ယူယ်စဉ်ကလည်း နာနို၏လက်ထဲတွင်ပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထွန်း၏နာနိုသည် သူ့နာနိုနှင့်စာလျှင် ပို၍ကောင်းသည်ဟု စုလိုင် ထင်သည်။ သူငယ်စဉ်က သူ့ကိုထိန်းသောနာနိုသည် သူ့ကို ဤမျှကရမစိုက်လှချော့။ ထို့ကြောင့် လည်း စုလိုင်သည် ထိနာနိုကို အစပိုင်းက တွယ်တာသလိုလိုရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် လုံးဝမတွယ်တာတော့ပေါ့။

သစ်ရှုက်စိမ်းစိမ်းများကြားမှ ကွက်ကွက်လေးတွေနေရသော ‘ထွန်း’၏ မျက်နှာလေးပေါ်သို့ နေစက်နေပြောက်လေးများ ထိုးကျနေသည်။ နှေးညံ့သော ဆံပင်လေးများသည် နှုံးပေါ်သို့ဝဲကျနေလေသည်။ သူ့ကိုကြောက်သည်ဟု ပြော နေသော ကလေးယော်လေးကိုကြည့်ရင်း စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် နာသလို ကျင်သလို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့သောခံစားမှုမျိုးကို ယခင်က တစ်ခါမျှ မခံစား ခဲ့ရမှုးချော့။

‘မမက ထွန်းကို ဘာလုပ်လို့ ကြောက်ရတာလဲ’

‘ဘာမ လုပ်ပါဘူး’

‘ဒါဆို ဘာလို့ကြောက်တာလဲ’

‘ထွန်းကို စကားပြောဘူး’

တုန်ယင်လှပ်ရားသောအသံလေးကိုကြားရသောအခါ စုလိုင်သည် မျက်လုံးကိုမိတ်ထားလိုက်သည်။ ထွန်းကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မုန်းလို့သော်လည်း သူ့ မျက်နှာညိုးညိုးလေးကိုတွေ့ရသောအခါ ခါးခါးသီးသီးမုန်း၍ မရပေါ့။ ထိုအခါ စုလိုင်သည် ထွန်းကို စိတ်ထဲတွင် မထားလိုတော့ပေါ့။ ရင်းရင်း ပြောရလျှင် သူ့ မောင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အသိအမှတ်မပြုလိုသောကြောင့်လည်း ခပ်တည် တည် ခပ်အေးအေးသာ ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စုလိုင်သည် ဆက်၍နားမထောင်လိုတော့သောကြောင့် ထိုနေရာမှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေးထဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘စုရော စု’

မအေးတင်က အိမ်ဝတွင် ဟိုဒီကြည့်ရင်း အော်ခေါ်နေသည်။ ဝိုင်တိုင်နှင့်လျှောက်လာသော စုလိုင်ကိုတွေ့သောအခါ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို

လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး စကားပြောဟန်ပြုကာ ‘တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်’ဟု အော်၍ပြောသည်။

‘ဘယ်သူတဲ့လ’

‘သိဘူး စုရဲ့အသိပါတဲ့’

‘ယောကျားလား၊ မိန်းမလား’

‘အဲ ယောကျား’

မေးမည့်သာမေးရသည်။ သူ့ဆီသို့ မိန်းကလေးများ ဖုန်းဆက်ခဲကြောင်း စုလိုင်သိသည်။ စုလိုင်တွင် အမာဉ်ကဲသို့ တတ္ထတ္ထခင်မင်သော မိန်းကလေးမိတ်ဆွဲ မရှိပေါ်။ စုလိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းကလေးချင်း အဖော်ပြုလိုသူ မဟုတ်သည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိပေါ်လေသည်။

‘စုလိုင် ပြောနေပါတယ်’

‘စုလား ကျော်ထွန်းညိုပါ’

‘သော်’

စုလိုင် စိတ်မောသွားသည်။ မန်က်ကပင် ညီလင်းညိုက ရန်တွေခဲ့သည်။ ယခု ကျော်ထွန်းညို၏အသံကို ကြားပြန်ချေပြီး

‘ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့မယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား ပျင်းစရာကြီးကွယ်၊ ကျောင်းပြန်တက်ရတော့မှာပေါ့’

‘ကျွန်ုတ်ကတော့ ပျော်တယ်’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ကျောင်းပိတ်ထားတော့ အလကား စာသင်ပျက်တာပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲ၊ အဲ၊ အသိမိတ်ဆွဲတွေလည်း ကွဲနေတာပေါ့’

စုလိုင်သည် အသံသာသာနှင့်ရယ်လိုက်သည်။ မန်က်ကပင် ညီလင်း ညို ရန်တွေသွားကြောင်း ပြောရကောင်းနဲ့ မပြောရကောင်းနဲ့ စဉ်းစားနေမိသည်။ မပြောလျှင် ကောင်းမည့်ဟုတွေးမိသော်လည်း ပြောချင်နေသည့်အတွက် ပြောလိုက်သည်။

‘မန်က်တုန်းကတောင် ညီလင်းညို ဖုန်းဆက်သေးတယ်သိလား စုကို ရန်တွေတာ’

‘ဟင်’

‘ညီတော်မောင်က ရန်အတွေကောင်းပါလား ကိုကျော်ထွန်းညိုရဲ့၊

ကိုကိုကို အရူးမလုပ်ပါနဲ့၊ မပြုစားပါနဲ့တဲ့၊ စုတောင် ကြာက်သွားတယ်’
‘ဟာ ဒီကောင်၊ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’

ကျော်ထွန်းညို၏ အသံက မကျေမနပ်နှင့်လိုင်းခတ်သွားသည်။ စုလိုင်
သည် မျက်ခုံးလေးကို အတွန်ချိုးကာ မပီမပြင်လေးပြီးရင်း တံမြက်စည်းလှည်း
နေသော အီမံဖော်မိန်းကလေးကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။

‘ဆိုင်တာပေါ့ ကိုကျော်ထွန်းညိုရယ်၊ သူရဲ့ အစ်ကို အရင်းခေါက်ခေါက်
ကြီး ညတိုင်း အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတာ သူနဲ့ဆိုင်တာပေါ့၊ သူက မကျေနပ် ဖြစ်ပြီး
စုကို ပြောတာပါ၊ သူအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဆို ဘယ်သူအပြစ်လဲ’

စုလိုင်သည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ တစ်ဦးတည်းငြိမ်သက်စွာ
တွေးရင်း နီးကရက်သောက်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘စု အပြစ်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟာ မဟုတ်တာ’

‘ဟုတ်တယ် စုက ကိုကျော်ထွန်းညိုကို ကစားနေမိတာကိုး’

‘ဟင် ကစားနေတယ်’

ကျော်ထွန်းညို၏ အသံက တုန်ယင်သွားသည်။ မှင်တက်မိသလို
ဆောင် ငြိမ်သွားပြီး ပံ့လောလောလေးထပ်မေးသည်။

‘စုလိုင် အဲ စုက ကျွန်တော့ကို ကစားနေတာလား’

‘အင်း ဟုတ်တယ်’

စုလိုင်က တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် စကားပြောခွက်
ကို ချလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံက ချက်ချင်းပင် ဆူညံစွာ မြည်
လာသော်လည်း ကောက်မကိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာရပ်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

အဆက်မပြတ်နှင့် ဒေါသတဗြီးမြည်နေသောအသံသည် ငါးမိနစ်ခန့်
ကြာသောအခါ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ စုလိုင်သည် ထိုအခန်းထဲမှ
ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ လေးကန်စွာ တက်ခဲ့လေသည်။

*

‘တက္ကသိုလ်ရောက်တာ ကြာပြီကွဲ... အတွဲလေးတစ်ယောက်တော့ လိုချင်တယ်
... မာမိရယ် ရာပေးကွယ် ရည်းစားလိုချင်တယ်’

‘သူများအတွဲတွေ မြင်ရင်ကွယ် . . . သားသားစိတ်မှာ မနေနိုင်တယ် . . . မမိရယ် ရှာပေးကွယ် ရည်းစားလိုချင်တယ် . . .’

တင်ထွန်းမောင်က ရှောက်ခုံတွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးများ ကြား အောင် အသံနေအသံထားနှင့်သီဆိုနေသည်။ ကြားတွင် အားချိန် နှစ်ချိန်ဆက် ရှိနေပြီးမှ နည်းပြတန်း ရှိသောကြောင့် စိတ်ရည်လက်ရှည် ထိုင် မစောင့်လိုကြ၍ အလျှိုလျှိုပြန်ကုန်ကြသည်။ ပြန်သူများပြန်ကုန်သော်လည်း ညီလင်းတို့ကမူ မပြန် တော့ပေ၊ ဆက်၍စောင့်နေလိုက်သည်။ ရှောက်တွင်လည်း မိန်းကလေးများ မပြန်ကြဘဲ နေကြာစွဲဝါးရင်း မရန်းသီး စားရင်း စကားတွေတိထိုးနေကြသည်။

‘တစ်ယောက်ထဲ ယယ်လှည်လည် . . . အဓိပတိ လမ်းမဝယ်၊ အများ အတွဲတွေ မြင်ရင်ကွယ် . . . သားသားလေး အားငယ်၊ ညာစဉ်ညာတိုင်းကွယ် . . အတွဲအကြောင်းတွေးရင် . . . သားသားအိပ်မပျော်တယ် . . .’

ဖရံစွဲလျှော့စားနေသော မိန်းကလေးများက တင်ထွန်းမောင်ကို မျက် စောင်းလေးများ ချီးမြှင့်လိုက်ကြသည်။

‘တော်ပါတော့များ၊ ခင်များကလဲ’

နွေသူရိန်းက သဏာမကျသလို တင်ထွန်းမောင်၏ ပါးစပ်ကို လက်ဝါး နှင့် လုမ်း၍ ပိတ်သည်။ တင်ထွန်းမောင်က သူပါးစပ်ရှေ့ ပဲလာသောလက်ကို တံတွေးနှင့် ‘ထို့’ခနဲ့လုမ်းထွေးလိုက်သည်။ နွေသူရိန်း လက်အရပ်မြန်သောကြောင့် တံတွေးမထိခြင်းဖြစ်သည်။

‘ယုတ်လိုက်တာများ’

‘ငါဟာငါ သီချင်းဆိုတာ ဘာလို့ပိတ်ပင်သလဲကွဲ’

‘သိက္ခာကျတယ်များ၊ ခင်များကလဲ’

‘ဘာသိက္ခာလဲ၊ မင်းကတော့ အလှရှာပုံတော်ဖွင့်နေတဲ့မျက်လုံးလေး နဲ့ သမာဓိပိုး ပိုးတတ်တာကိုးကွဲ၊ အဲဒါမှ သိက္ခာရှိတာလား’

သူတိုနှစ်ဦး တကျိုတ်ကျိုတ်ဖြစ်နေစဉ် ညီလင်းညိုသည် ဘာမှ ဝင် မပြောမိဘဲ ပြီမသက်စွာအေးနေသည်။ ညာစဉ်ညာတိုင်း အိပ်မပျော်တယ်ဟူသော စာပိုဒ်ကလေးကို စိတ်ထဲမျောတ်နေမိရင်း သူအစ်ကိုအား သတိရနေသည်။ စုလှိုင် ဆီသို့ သူဖုန်းဆက်ပြီး ပြောသည့်အကြောင်းကို စုလှိုင်က ပြန်ပြောပုံရသည်။ ထိုနေ့က တစ်နွဲလုံး ကိုကိုမျက်နှာကြီး မှန်နေလေသည်။ သူကိုလည်း သုံးရက် ခနဲ့ စကားမပြောဘဲနေသည်။ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မှို့ ညီလင်းညိုသည် ခပ်ကုပ်

ကုပ်လေး နေရလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှသာ သွားဖြေပြီး မျက်နှာချိသွေးနေသည်။ ဘာစကားမျှ သွားမပြောရဲပေါ့။ အမာဉ်ကပင် “ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ညီလင်းရဲ” ဟုလာမေးသေးသည်။ ညီလင်းသည် ခေါင်းကို အတွင်းခါပြီး “သိဘူး ဗျာ” ဟု ဗြောင်ညာလွှတ်လိုက်ရလေသည်။ “သူ့ဟာသူ အသည်းကဲ့လို့မက ဟက် တက်ကြီးပြု ငါက ဘာလို့ ကြားက ဝင်ရှုပ်မိပါလိမ့်” ဟုတွေးရင်း ကိုယ့်နှုံး ကိုယ်ပင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

‘တော်ပြီကွာ၊ ကြားတယ် ငါတော့ လစ်တော့မယ်’

တင်ထွန်းမောင်က နေရာမှုံးစွာထားသည်။ ကုပ်ဖွာနေသော ရှပ်အကြံ့ ပင်နိတိက်ပုံနှင့်ပုဆိုးတိုတိဝတ်ထားသော တင်ထွန်းမောင်သည် နိုင်ငံရေး သမား ပေါက်စလေးနှင့်တူနေသည်။ သူသည် ဖခင်ရှိသူမဟုတ်ချေ။ မိခင် မုဆိုးမကြီး နှင့် ညီငယ် ညီမငယ်သုံးယောက်ရှိသေးသည်။ အစိုးရ ထောက်ပုံကြေးရသော ကြောင့်သာ တက္ကာသိုလ်ပညာကို တက်ရောက်သင်ကြားနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း လစ်မယ်ဗျာ’

နွေသူရိန်က ဒုတိယထားသည်။ သူမိဘများက ကုန်သည်ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးတည်းသောသားမျိုး သူ့ကို အလိုလိုက်လေသည်။ တိုက်မဆောက်နိုင်၊ ကားမစီး နိုင်သော်လည်း နွေသူရိန်သည် ဖော်ဖော်သီသီလေးသုံးပြီး ကဗျာ ထိုင်စပ်နေနိုင် သူဖြစ်သည်။

‘ဘယ်သွားကြမှာလဲ’

‘ငါကတော့ အိမ်ပြန်မယ်၊ ငါညီလေး ဖျားနေတယ်’

‘ကျွန်တော်ကတော့’

နွေသူရိန်သည် ပျင်းတိပျင်းတွဲထိုင်နေသော ညီလင်းညိုအား ပြုး၍ ကြည့်ကာ စကားဖြတ်လိုက်သည်။ တင်ထွန်းမောင်က ဟိန်းသံနှင့် ‘ဆိုလေကွာ ဘယ်လဲ’ ဟု ထပ်မေးသောအခါမှ ‘ဆရာမလေးဆီကို’ ဟုပြောသည်။

‘မမသက်ဆီကိုလား’

‘အင်း’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့၊ သူ့မျက်နှာလေးကြည့်ရအောင်လို့၊ မင်းအစ်မအရင်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မတိုပါနဲ့ ညီလင်းရ’

‘တိုပါဘူးဗျာ၊ ရအောင်ပိုးနိုင်ရင် ယူပေါ့’

ညီလင်းက အောင့်သက်သက်ပြောလိုက်သည်။ မတိုပါဘူးဟု ပြောမည့်သာပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲက မကြိုက်သည်ကား အမှန်ပင်။ နွေသူရိန်သည် သူ၏အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း သက်သက်နှင့် ဆက်စပ်ကြည့်၍ မရပေ။ စိတ်ကူးလေးတယ်ယဉ်နှင့် အချစ်ကဗျာများကိုသာ တကုန်းကုန်း ရေးစပ်နေသောကဗျာဆရာနှင့် သက်သက်ကို သဘောမတူချင်ပေ။ သက်သက်က ထက်မြက်ပြီး နွေသူရိန်က ဖျော့စိဖြစ်နေသလို ခံစားရသည်။

‘ဘာမှားမလဲ ညီလင်း’

‘နွေသူရိန်က လိုက်ခဲ့ပါလားဟု မခေါ်။ ဘာမှားမလဲဟူ၍သာ မေးသဖြင့် ညီလင်းပြီးလိုက်မိသည်။’

‘မမသက် ဘယ်နေ့အိမ်ပြန်မှာလဲလို့ မေးခဲ့ပါ’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်’

‘ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ မင်းမမေးခဲ့ရင်လည်းနေ၊ သူအမေ သွားမေးလို့ရတာဘဲ’

‘မေးခဲ့ပါမယ်ကွဲ’

‘သူတို့ထွက်သွားသောအခါ ညီလင်းညိုတစ်ဦးတည်းကျွန်ခဲ့လေသည်။ အတန်းမပျက်လိုသောကြောင့် နောက်တစ်ချိန်ကို ပျင်းပျင်းနှင့်ထိုင်စောင့်နေရသည်။ သို့သော စောင့်ရကျိုးမနပ်ချော်။ နည်းပြဆရာ ဖျားနေသောကြောင့် မလာနိုင်ကြောင်း လာ၍ပြောသည်။ လေးငါးဆယ်ယောက်လောက်သာ ကျွန်တော့သော ကျောင်းသူကျောင်းသားများလည်း ညည်းညာပြီး ထထွက်လာကြလေသည်။ အလိမ္မာစိတ်ကလေးဝင်ကာ စိတ်ရည်လက်ရည် ထိုင်စောင့်သောနေ့မှ ဆရာဖျားနေသဖြင့် ညီလင်းလည်း စိတ်ညွစ်သွားသည်။ ဘယ်သွားရမည့်မသိဘဲ ယောင်လည်လည် ထွက်လာခဲ့လေသည်။’

အိမ် မပြန်ချင်သေး။ သည်အထဲတွင် အမှာညိုနှင့်ပေါက်ကိုင်းကို သတိရလာသောကြောင့် စီးပွားရေးတွက်သို့လိုက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းရှုံးတွင် အထင်ကရစိုက်ပြီးထားသော မျာာက်ငါပင်ကြီးမှအသီးများကို ခူးယူရန်ဖြစ်လေသည်။

‘ဟေ့ ညီလင်းညို၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ’

ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှ ကျောင်းသားတစ်ဦးက အော်၍နှုတ်ဆက်သည်။ ညီလင်းသည် သူကိုလှမ်း၍လက်ပြလိုက်သည်။ မျာာက်ငါသီး ခူးမည့်

အကြောင်းကိုကား အော်မပြောချင်၍ မပြောတော့ပေ။

ထူထဲသိပ်သည်းသော အရှက်စိမ်းများနှင့်တကွ အကိုင်းများတွင် သဖန်းသီးများကဲ့သို့ အခိုင်လိုက်သီးနေသော အသီးအပွင့်များ ဝေဝေဆာဆာနှင့် များကိုင့်ပင်ကြီးသည် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်လှသည်။ ထိုအသီးသည် အပင်ပေါ်၍နေလျှင် သိပ်မသီသာလှသော်လည်း ရူးယူပြီးခဏာအကြာတွင် ကြောင်သေးစောနံလာတတ်လေသည်။ တစ်ခါက တင်ထွန်းမောင်တို့သည် ထို အသီးများချုံပြီး မိန်းကလေးများစုဝေးရာ “အယ်လ်စီအာ” ထဲသို့ပစ်သွင်းထားဖူး သည်။ ပကတိကြောင်အစ်က သေးလာပန်းသွားသလို အနဲ့ပြင်းပြင်း ထွက်နေ၍ မိန်းကလေးများ အတော်ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုအသီးက ရန်ကြိုင် သင်းနေကြောင်း တော်တော်နှင့်မသိကြဘဲ တရားခံရာမတွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။

‘ဟေ့ဒုံးကော်ဦးက အသီးတွေ ဘာလုပ်ဖို့လာခူးနေတာလဲ ကျူးကျူး ကျော်ကျော်’

မိန်းကလေးတစ်သိုက်က မကြားတကြား ပြောသွားသည်။ ညီလင်း သည် သူတို့ကိုရမစိုက်ဘဲ မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ဆက်၍ချုံနေလိုက်သည်။

ထိုအသီးများကို အမာညိုတို့အခန်းထဲသို့ပစ်ထည့်ထားရန် ချုံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါက်ကျိုင်းကို အစ်ကိုကြီး ရွှေယောက်ဖကြီးဟုခေါ်ရင်း ဖက်လဲ တက်းနေသော်လည်း ညီလင်း၏အတွင်းစိတ်ကမူ သိပ်ကျေနပ်လှသည်မဟုတ် ချေ။ အမာညိုကို ပေါက်ကျိုင်းနှင့်သဘောမတူခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ရှင်းရှင်း ပြောရလျှင် ယောက်းမယူစေလိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဒီလောက် ဆတ်ဆလူးနှင့် လှသည့် အစ်မနှင့်ယောက်ဖကို ကသိကအောက် ဒုက္ခပေးချင်နေသည်မှာ ကြာ ချေပြီး။ ဒီနေ့မှပင် များကိုင့်သီးကို သတိရတော့သည်။

‘ညီလင်းညို အပင်းရှိ’

စိမ်းပြောရောင်ဝတ်ထားသော ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေးတစ်ဦးက အနားမှကပ် ဖြတ်သွားရင်း တိုးတိုးလေးရွတ်သွားသည်။ ညီလင်းက လုံးဝမကြားလိုက်သလို ကြီးမားသောကြောက်ကို အပြည့်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူသည် မိန်းကလေး မှန်သမျှကို မလွှတ်တမ်းငမ်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်စုံ တစ်ဦးကိုမှ သတ် သတ် မှတ်မှတ် မစွဲလမ်း မတမ်းတခဲ့ပေ။ အရပ်မြင့်မြင့် မေးနှစ်ခွနှင့် ရွင်ပျော်နေ သော မျက်နှာထားရှင် လူချောလေးမြို့ မိန်းကလေးများကလည်း အသင့်အတင့် စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။

ညီလင်းသည် မျာ်ကိုင့်သီးများကို စက္ခာနှင့်လုံလုံထုပ်ကာ အိမ်သို့
အရောက်သယ်ခဲ့သည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ လူတခါနာခေါင်းရွှေ့ပွဲဖြစ်နေသည်
ကို သိသော်လည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ခပ်တည်တည်လုပ်နေရလေသည်။
'ဘာတွေလဲကဲ'

အိမ်ဝတ္ထ် ကျော်ထွန်းညိုက ဆီးမေးသည်။ ညီလင်းက ဘာမှပြန်မဖြေ
ဘဲ ပြီးစိစိလုပ်နေသည်။ လူလစ်သောအခါမှ အမာညိုတို့အခန်းထဲ လှစ်ခနဲဝင်ပြီး
ရှုရှိသမျှမျာ်ကိုင့်သီးအကုန်လုံးကို သူတို့ခုတင်အောက် ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

'မျာ်ကိုင့်သီးတွေကိုကိုရဲ့၊ မမတို့ခုတင်အောက် ပစ်ထည့်ထားတာ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'အသာနေ ကြောင်သေးစော် သိပ်နံတယ်'

'မင်း တော်တော်ဆိုး'

ကျော်ထွန်းညိုက ရယ်လေသည်။ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစ အစ်မနှင့်
ယောက်ဖကိုပင် ရှာရှာဖွေဖွေ ဒုက္ခာပေးသော ညီလင်းအား လက်မြှောက် အရှုံးပေး
ရတော့မည်ထင်သည်။ ညီလင်းညိုသည် သူအစ်ကိုအား လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ
အနားသို့ ကပ်လာကာ ပခုံးကို သိုင်းဖက်သည်။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပိုင်းအတွင်း
ညီလင်းသည် ထွားတက်လာသောကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး အရပ်ညီနေပြီ။
ထို့နောက် ဆိုးနဲ့သော တောင်းပန်သံနှင့်ပြောလေသည်။

'ကိုကို ကျွန်တော့ကို စိတ်ဆိုးနေသေးလား'

'ဘာလို့ ဆိုးရမှာလဲ'

'ဟို၊ ဟို မစုလှိုင်ကို ပြောတာကြောင့်လေ'

'မဆိုးတော့ပါဘူးကွာ'

'ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ပါကိုကိုရာ'

'အေးပါ ငါသိပါတယ်'

ညီလင်းက ပြီးရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျော်ထွန်းညို၏လက်
မောင်းကို မနာအောင်ထိုးလိုက်လေသည်။

'သိသာသိတယ် ကျွန်တော့ကို သုံးရက်တောင် စကားမပြောဘူး၊ မျက်
နှာကြီးကလည်း ပုပ်လို့'

'မင်းက အရမ်း လျှောက်လျှောက်လုပ်တာကိုးကွဲ'

ခြေသံကြားသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးသား အမာညိုတို့အခန်းဘက်မှ

ခပ်သွက်သွက်ဖယ်ခွဲခဲ့သည်။ ဉာဏ်စောင်းသောအခါ ညံတက်လာသော အမှာ ညို၏ဒေါသသံကိုကြားရတော့သည်။

‘ကြောင်စုတ် ကြောင်နာ ကြောင်ပဲ အခန်းထဲ သေးလာပန်းသွားတယ်၊ ဟင်း၊ နံလိုက်တာ အမျိုးယုတ်တဲ့ကြောင်တော့လား မိရင်တော့ အသိပဲ’

*

၁၀-၂-၇၀

သိပ်ဆိုးတဲ့ ညီလင်း၊ မနေ့တုန်းက ခုတင်အောက်မှာ ကြောင်သေး စောနံတဲ့အသီးတွေ လာထားသွားတယ်၊ တစ်ညုလုံး နံလိုက်တာ။

၁၃-၅-၇၀

ဒီနေ့ ဘာမှ မထူးခြားဘူး၊ ပရောဂျက် တင်ရခါနီးမို့ စတူဒီယိုမှာ မြှုရတယ်၊ ဉားမိမိလေးက ပြောတယ်၊ ငါက ယောကျားရပေမယ့် ဒီအတိုင်းပဲတဲ့၊ မပြောင်းလဲဘူးတဲ့၊ ငါကိုယ်ငါတော့ လူကြီးဆန်လာ တယ် အောက်မေ့နေတာ။

၂၀-၆-၇၀

ပေါက်ကျိုင်းနဲ့မခေါ်ဘူး၊ ဘာလို့ တာခြားကောင်မလေးတွေကို လိုက် ကြည့်ရတာလဲ၊ ငမ်းရတာလဲ၊ ဟင်း သုံးရက်တိတိ မခေါ်ဘဲနေမယ်၊ ဒါမှ မှတ်မှာ။

စုလိုင်နဲ့တွေ့တယ်၊ ပိန်သွားသလိုပဲ၊ ငါကိုမြင်တော့ ပထမ ပြုးတော် မပြုဘူး၊ နောက်မှ ညီလင်းညိုနေကောင်းရဲ့လားတဲ့ မေးတယ်၊ ဘာ မှန်းလဲ မသိဘူး။

၃၀-၇-၇၀

မြတ်စွာဘုရားရော၊ မိသက်ကို စွဲသူရိန်ဆိုတဲ့ ဉာောင်နာနာသတ္တဝါ က စာပေးသတဲ့တော့ မှန်းလိုက်တာ၊ ကိုကိုဆိုတဲ့ လူကြီး ဘာလုပ် နေသတုံး။

စိတ်ညွစ်တယ်၊ မိသက်သာ စွဲသူရိန်ကိုပြန်ကြိုက်ရင် မခေါ်တော့

ဘူး၊ တစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူး၊ အပြတ်ပဲ။

*

‘ဒို့စာမေးပွဲအောင်တယ်’

‘အောင်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပေမယ့် သက်သက် ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကိုရယ်’

သက်သက်က တည်ဖြမ်စွာပြုးရင်းပြောသည်။ အတန်ငယ်ပိန်သွားသော ကိုကိုအား ကရာဏာသက်သလို ကြည့်နေမိသည်။

‘သက်သက်ရော အခုံသယ်မှာ ဆင်းနေရလဲ’

‘ကလေးဆေးရုံမှာလဲ၊ ကလေးလေးထွေ သိပ်ချစ်သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကိုကို တစ်ခါလောက်လာကြည့်ပါလား၊ တစ်ခါတည်း အလူငွေ ထည့်ချင်စိတ် ပေါက်သွားမယ်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သူ့လွယ်အိတ်ထဲထည့်လာသော စံပယ်ပန်းကုံးလေး နှစ်ကုံးကိုထုတ်ကာ သက်သက်အား လုမ်းပေးသည်။

‘တာဝန်ချိန်မှုမဟုတ်ဘဲ မိသက်ရယ်၊ မပန်ဘူးလား’

‘ကိုကို ပန်စေချင်ရင် ပန်မှာပေါ့’

သက်သက်က ရှက်သွေးလေးဖြန်းလာကာ ပန်းကုံးလေးကို ဖွဢ့ဖွားလေးရှိက်နမ်းလိုက်သည်။

‘နွေသူရိုန်လည်း သက်သက်ကို ပန်းတွေပေးဖူးတယ်ဆို၊ သက်သက် မပန်ဘူးလား’

‘ဘုရားတင်တယ်’

နွေသူရိုန်ပေးသောပန်းများကို သက်သက်သည် တစ်ခါမျှ မပန်ခဲ့ချော်။ တာဝန်ချိန် ပန်းမပန်ရ ဟူသောအကြောင်းပြချက်နှင့် ဘုရားသို့သာ ကပ်လှုခဲ့လေသည်။

‘အင်း ကိုကိုလည်း ဘာလိုလိုနဲ့ အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်သွားပြီနော်၊ အလုပ်ခွင် ဝင်ရတော့မှာပေါ့’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်၏မျက်နှာလေးကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။ ပြောနေသောစကားများကို ကြားပုံမရချော်။ သူ ခါတိုင်းသတိမထားမိခဲ့

သော အလှအပသည် သက်သက်၏ မျက်နှာလေးပေါ်တွင် စုပုံကျရောက်နေသည်ဟု ထင်နေလေသည်။ တုန်ယင်လှပ်ရားကာ ရင်ချိန်စေသော ခံစားမှုမျိုးကို မပေးရန်ငြိမ်းအေးပြီး ချမ်းမြှောသလို ခံစားရသည်။ သူ အကြည့်၊ သူ အပြော၊ သူ စေတနာ၊ သူ မေတ္တာသည် အေးမြေသောရောင်ပြန်ကိုသာ ဟပ်နေစေလေသည်။

‘သက်သက်၊ ဒီမှာမိသက်၊ ဒုံးကို လက်ထပ်မလားဟင်’

ကျော်ထွန်းညိုက ဆိုင်းမဆင့် ပုံမဆင့်ဘဲ ဗြိုန်းခနဲပြောချုသည်။

‘ဟင် ကိုကို’

သက်သက်သည် ကြားလိုက်ရသောစကားကို မယုံသလို မှင်တက်မိသွားသည်။ သူဆီမှ ထိစကားမျိုး ကြားချင်ခဲ့သော်လည်း၊ မျှော်လင့်ခဲ့သော် လည်း တကယ်ကြားရသောအခါ လန့်သွားလေသည်။

ကျော်ထွန်းညို၏ မျက်နှာသည် နီနေပြီး သက်သက်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။

‘ဒုံးကို လက်ထပ်မလားလို့’

‘ကိုကိုရယ်’

သက်သက်က တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ညည်းလိုက်မိသည်။ သူက လက်ထပ်ချင်သည်ဟုမပြောဘဲ သူကိုလက်ထပ်မလားဟု ကွဲက်ကျော်မေးသော ကိုကိုအား ဘာပြန်ပြောရမည်နည်း စဉ်းစားချုမရပေ။

‘ပြောလေကွာ မိသက်၊ ဒုံးကိုလက်ထပ်နိုင်မလား’

‘ကိုကိုပြောတာ မှားနေတယ်၊ သက်သက်ကိုမမေးခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်မေးကြည့်ပါညီး’

သက်သက်က ကတုန်ကယင်နှင့်တိုးတိုးလေးပြောသည်။ အရေးထဲမီး ဖိုချောင်မှ မေမေက ‘ကျော်ထွန်းညိုလား၊ ထမင်းစားပြီးမှပြန်ပါလား၊ ငါးပိထောင်းနဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်စွက်ချဉ်ရည်ချက်တယ်’ဟု အော်ပြောနေသေးသည်။ မသိမသာ ကူးကြော်နေသော သူတို့နှစ်ဦးကို သတိထားမိပုံမရခဲ့။

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်၏စကားကို နားမလည်သလို ငိုင်သွားသည်။ ထို့နောက် သက်မ ချု၍ ရယ်လေသည်။

‘မိသက်ရယ်၊ မာနကလည်း မိုးထိုးလို့၊ စကားလေးတောင် အမှားမခံတော့ဘူးလား၊ ဒုံးက လက်ထပ်ချင်လို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတာပေါ့’

ညင်သာစွာပြောသောစကားသံကိုကြားရသောအခါ သက်သက် ဟန် မဆောင်နိုင်ဘဲ ပျော်ဖွင့်ကြည့်စွာ ပြီးမိလေသည်။ ဟန်ဆောင်စရာလည်း လို မည်မထင်။ သက်သက်နှင့်ကိုကိုတို့သည် တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦး အူမ ချေးခါးက စဉ်သိနေကြသည်။ အတွင်းသိအစဉ်းသိများဖြစ်လေသည်။

‘ဟန်ဆောင်လေးမှ မငြင်းဘူးဆိုပြီး သက်သက်ကို အထင်မသေးပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ စိတ်ထဲက မပါဘဲ ဟန်မူပိတာမျိုးလည်း သက်သက်မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒီစကားကို သက်သက်မျော်လင့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုကိုလည်း သိမှာပါ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရှုတ်တရက် မျက်ရည်ပင်လည်လာသည်။ ဤ မျှ ချစ်စရာမြတ်နိုးစရာကောင်းသည့် မိန်းကလေးကို ကံကောင်း၍သာ ငါ လက် မလွတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုတွေးရင်း ဘုရားတမိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှ နှလုံးသားက ညင်သာစွာလှပ်ရှားနေသည်။ သက်သက်၏ လက်ချောင်း ဖောင်းဖောင်းအံအိ လေးများကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကြည်ကြည့်နှုံးပြီးမိလေသည်။

‘အထင်သေးတယ် ဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှမသုံးပါနဲ့ မိသက်ရယ်၊ မိသက်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဒ္ဓါရင်ထဲက မိန်းကလေး၊ ဒ္ဓါတန်ဖိုး အထားဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် တော်တော်နဲ့မသိခဲ့တဲ့ ဒ္ဓါကသာ အထင် သေးဖို့ကောင်းနေလို့၊ မိသက်က ဒ္ဓါကို အထင်မသေးပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပါ’

ကျော်ထွန်းညို၏ ရင်ထဲမှစကားများသည် စီစဉ်ထားခြင်းမရှိဘဲ လျှော ခနဲ ထွက်သွားသည်။

သက်သက်သည် ကိုကိုမျက်နှာကိုကြည့်လိုသော်လည်း မော်မကြည့်ရဲ သည့်အတွက် ခေါင်းငှုံထားမိသည်။ ကိုကိုလက်ကို တင်းကျော်စွာ ပြန်ဆုပ်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းလေးများတုန်ယင်လာသည်။

မျက်ရည်မဝဲဘဲ မနေနိုင်သည့်အတွက် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

မပြီးဘဲ မနေနိုင်သည့်အတွက် ပြီးလာသည်။

ရင်မခုန်ဘဲ မနေနိုင်သည့်အတွက် ရင်ခုန်လာသည်။

ချုစ်ခြင်းဟူသည်မှာ ဆင်းရဲခြင်းဟု မမစေပြောခဲ့သော်လည်း သက်သက်သည် မချုစ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေါ့။

ညီလင်းညို လျေလျှော်သင်းက ပြန်လာသောအခါ နေဝင်လူပေပြီ။ နီရဲသော နေဝန်းကြီးသည် ရြပ်ငွေထဲသို့ တစ်ဝက်မျှ ငုပ်လျိုးနေပြီး အင်းလျား၏ လှိုင်း ဂယက်ကလေးများကို သွေးရောင်လွှမ်းနေစေသည်။

အထောင်ပြန်မည့်သူများနှင့် နံပါတ် ၁၆ ကားစီးမည့်သူများက ဘွဲ့နှင်း သဘင်ခန်းမ အနောက်ဘက်ရှိ မလွယ်ပါက်လေးမှ ငုပ်လျိုးဝင်သွားကြသည်။ ညီလင်းကမှ နံပါတ်ရှစ်ကားကိုစီးမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၍ အင်းလျားလမ်းအတိုင်း ခြေလှမ်းကျွဲ့ကြီးနှင့်လျောက်လာသည်။

ထိုစဉ်တွင် စုလှိုင်၏ကားလေးက ညီလင်း၏ဘေးသို့ ညင်သာစွာ ထိုးဆိုက်လာသည်။

‘ညီလင်းညို’

‘ဟင် မမစ်’

‘ကျေနပ်ပြီလား ညီလင်းညို’

‘ဘာ ဘာကိုလဲ’

‘သံ့် ကိုကျော်ထွန်းညိုနဲ့သက်သက်တို့အဆင်ပြေသွားကြပြီ မဟုတ် လား၊ စုရဲ့ပြုစားချက်က လွတ်သွားပြီလဲ’

မျက်နှာ အထားရခိုက်သွားသော ညီလင်းညိုကို စုလှိုင်သည် ပုံစံနှင့် လေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မသဲမကွဲလေးပြီးလိုက်ကာ ကားကလေးကို ဘီးလိုမ့်ရုံလေးမောင်းပြီး ရေစပ်ဘက်သို့ချိုးကွွဲလိုက်သည်။ စရည်းပန်းပင်ကြီး၏အောက်တွင် သူ့ကားလေးရပ်သွားသည်။ ညီလင်းဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့် မကြည့်ဘဲ ဂယက်ထနေသော ရေပြိုနီကို ငေးကြည့်နေသည်။

ညီလင်းသည် လမ်းပေါ်တွင်တစ်ဦးတည်း ငိုင်တွေတွေရပ်ရင်း ကျွန်း ခဲ့လေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်မြင်မြင်နေရသော ကဝေမလေးဆီသို့ လိုက်သွားရကောင်းနှီး၊ သူ့ကို လျှစ်လျှော့လိုက်ကာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ပင် ဆက်သွားရ ကောင်းနှီးနှင့် ရင်ထဲတွင်ဗလောင်ဆူလာသည်။ “ဘေးကင်းချင်ရင်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်သွား ညီလင်းညို” ဟု သူ့ဦးနောက်ကသတိပေးနေသော်လည်း သူ့ ခြေထောက်များက ဆည်းဆာရောင်အောက်မှ မိန်းမရွောလေးဆီသို့ ဦးတည်နေ ကြလေသည်။ သူ့ခြေထောက်များကသာ မဟုတ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးက သူ့ဦးနောက် ကို ဆန့်ကျင်နေကြလေသည်။

‘မမစ် ကျွန်းတော့ကို မကျေနပ်ဘူးလား’

ညီလင်းသည် ကားပြတ်းတွင်လက်ထောက်ရင်း စုလှိုင်ကိုကုန်း၍
ကြည့်ကာ တိုးတိုးမေးမိလေသည်။ စုလှိုင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ညီလင်းကို
မျက်လွှာပင့်၍ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်လား မမစု၊ ကျွန်တော့ကိုမကျေနပ်ဘူးပေါ့’

‘ဘာ မကျေနပ်စရာရှိလဲကူယ်’

စုလှိုင်က ပင့်သက်လေးရှိက်ကာပြောသည်။ ညီလင်းမျှော်လင့်ထား
သော လျောင်ပြီး သရော်ပြီးများကိုမတွေ့ရချေ။ စုလှိုင်၏ မျက်နှာလေးသည်
အခိုက်အတန်အားဖြင့် နှီးညံ့ဖြောစင်နေလေသည်။ အခိုက်အတန်းလေးသာ ဖြစ်
သည်။ နှီးညံ့သောမျက်နှာလေးကို ခဏာလေးသာတွေလိုက်ရသည်။ ညီလင်း
ကြည့်နေမိစဉ်ပင် အေးစက်မာကျောသောအလွှာပါးလေးက စုလှိုင်၏ မျက် နာကို
ပြန်လည်ဖုံးအပ်သွားလေသည်။

‘ညီလင်း ကားထဲလာထိုင်ချင်ရင် ထိုင်ပါလား’

‘ထိုင်တော့ ထိုင်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမဲ့ အပြုစားခံရမှာ ကြောက်တယ်လား’

‘စုက စုန်းကဝေဖြစ်ဦးတော့ ညီလင်းညိုကို ပြုစားလို့မရဘူးလို့ ပြော
ထားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်စကား ကိုယ်မေ့သွားပြီလားဟင်’

နေမင်းကြီးသည် လုံးဝင်ပျိုးသွားချေပြီ။ ကြွင်းကျွန်ရစ်သော အလျှော့
အဝါများကသာ ရေပြင်ကို နိုရောင်ပြီးနေစေလေသည်။

ညီလင်း စုလှိုင်သားသို့ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ သင်းပုံးသောရေဖွေး
နဲ့လေးကို ရှုရှိက်ရသည်။ နှလုံးသားက တသိမ့်သိမ့်ခုန်လာသော်လည်း ‘အား
ပါး၊ တယ်ဖွေးပါလား’ ဟု ကပြက်ကချော်ပြီး၍ပြောလိုက်လေသည်။

စုလှိုင်သည် ညီလင်းကိုလှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ ဂယက်ထနောသာ ရေ
ပြင်နိနိကိုသာ ငေးပြီးကြည့်နေသည်။ အေးစက်စက်မျက်လွှာ၏အောက်ဘက်
တွင် ဆွေးမည့်ကြောကွဲနေဟန်ရှိသောအရိပ်အယောင်ကလေးကို မြင်လိုက်ရ
သည်ဟု ညီလင်း ထင်လိုက်မိသည်။

‘မမစု စိတ်ညှစ်နေလား’

‘စိတ်ညှစ်လား မညှစ်လားတော့မသိဘူး၊ နေရတာတော့ မပေါ်ဘူး’

‘ဥစ္စာပေါ့၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ် အစစအရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ မမစု
လို့ မိန်းကလေးမျိုးက မပေါ်ဘူးတဲ့လား’

‘သော်၊ ဥစ္စာပေါ့၊ ရပ်ချော့၊ ပညာတတ်တဲ့လား၊ အစစအရာရာ
ပြည့်စုတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့လား’

စုလိုင်က လျှောင်သံလေးနှင့် ထပ်ဆင့်ရောဂါးနေသည်။ ထိုနောက်
ကားရှုံးအံ့ဖွဲ့ဖြီး စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စီးကရက်
တစ်လိပ် နှိုက်ယူကာ ညီလင်းကို စီးကရက်ဘူး ကမ်းပေးလိုက်သည်။

စုလိုင်စီးကရက်ဖွာန်ပုံကိုကြည့်ရင်း ညီလင်းအံ့သွားလေသည်။
ညီလင်းသည် အချေယ်ရောက်ပြီး ယောကုံးလေးဖြစ်သော်လည်း ဖေဖော်တွင်
စီးကရက်သောက်ရဲသူ မဟုတ်ချေ။ ကွယ်ရာတွင်သာ တစ်လိပ်စနစ်လိပ်စ ခိုးပြီး
ဖွားရှိက်ရလေသည်။

‘မှောင်လာပြီ မမစု’

‘မှောင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘သော်၊ ကောင်းပါမလားလို့’

‘ဟာ ဟာ၊ နာတယ်ထင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်သွားပေါ့ ညီလင်းညို
ရယ်’

မှောင်ရိရိုးတဝါးတွင် စုလိုင်၏အကြည့်က ရိုဝင်နေသည်။ ညီလင်း၏
နှလုံးသားလေးသည် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် လျှင်မြှန်စွာခုန်ပေါက်နေသည်။ အရက်
မသောက်ရဲ၊ ဆေးခြားက်မရှုရသဲနှင့် ရိုဝင်တိမ်းမူးလာသည်။

‘ကျွန်တော်မူးလာတယ် မမစု’

‘အရက်သောက်ထားလို့လား’

‘ဟင့်အင်း အလှသောက်နေလို့’

ညီလင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိသည်ဟု သတိမထားမိခင်မှာပင်
စုလိုင်ကို သိမ်းဖက်လိုက်မိသည်။ ညိုအားကောင်းလှသော အလှန်တ်သမီးလေး
ကို တရှုံးက်မတ်မတ်နမ်းလိုက်မိပြီးသောအခါမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်မိသောအလုပ်
ကို သတိထားမိတော့သည်။ သို့သော် ဖွေဖက်ထားသော သူ့လက်များကို ဖြေ
လျှော့ရန် လုံးဝမတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

‘အပြုစား မခံဘူးဆို’

စုလိုင်က တိုးတိုးလေး မေးလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက အတန်ငယ်
တောင့်တင်းနေသော်လည်း လုံးဝရန်းကန်ခြင်းမရှိပေ။ ညီလင်းသည် ဘာမျှ
ပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုထပ်၍နမ်းလေသည်။

‘ညီလင်းညို စုကို ချစ်နေလားဟင်’
 ‘ဟင့်အင်း မချစ်သေးဘူးလို့ ထင်တာဘဲ’
 ‘ဒါဆို ဘာလို့ဖက်တာလဲ၊ ဘာလို့နမ်းတာလဲ’
 ‘စုက လှတာကိုး’
 ‘ဒီလိုဆို အပြုစား မခံရသေးဘူးပေါ့’
 ‘မခံရသေးပါဘူး’

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် လျည့်ပတ်နေသောသွေးများသည် ဆူဝေလာ
 သည်ကို ညီလင်းညိုခံစားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပူထူးမြှေး ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာ
 သည်။

‘စုရော ကျွန်တော့ကိုချစ်နေလား’
 ‘ဟင့်အင်း မချစ်ဘူးလို့ထင်တာပဲ’
 ‘မိန်းမတွေဟာ ချစ်ဖို့အတွက် လူဖြစ်လာတာတဲ့’
 ‘စုကတော့ မှန်းဖို့အတွက် လူလာဖြစ်တာပါကွယ်’
 ‘ဒီလိုဆို မှန်းတယ်ပေါ့’
 ‘အင်း’

စုလိုင်သည် မှန်းသည်ဟုပြောပြီး ညီလင်းကိုမကြည့်ဘဲ မျက်စီမံ့တ်
 ထားလေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် မျက်ရည်များစီးကျလာကာ မသဲ မကွဲ
 လေး ရှိက်လိုက်သည်။

စုလိုင်၏ရှိက်သံကိုကြားရသောအခါ ရိုဝင်တိမ်းမူးနေသောညီလင်း
 သည် အမူးပျောက်သွားသည်။ ပွဲက်ပွဲက်ဆူလာသောသွေးများသည်လည်း
 အတန်ငယ် အေးသွားသည်။

‘ညီလင်းရယ် ပြန်ပါတော့’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘တော်ကြာ ညီလင်းကိုရူးအောင် ခို့ပြုစားမိလိမ့်မယ်’
 ‘မမစု ကျွန်တော့ကို ခုထိ မပြုစားနိုင်သေးပါဘူး’
 မျက်ရည်စလေးများ ယီးလေးခို့နေသော စုလိုင်၏မျက်တောင်ကော့
 လေးများကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် လှပ်ခါနာကျင်နေသော်လည်း ညီလင်းက
 ကြိုးစား၍ပြီးနေလေသည်။
 ‘စုက မချစ်တတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော်လည်း မချစ်တတ်ဘူး’

‘ညီလင်းက ဒက်ခွဲလို လူစားမျိုး ထင်တယ်နော်’

‘အင်းဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က မိန်းမအများကြီးး ယူမှာ၊ နံပါတ်တစ်တွေ၊ နှစ်တွေ၊ တစ်ဆယ်အထိ ထားမယ်’

မျက်ရည်ဝေနေသော စုလိုင်၏ မျက်လုံးလေးများသည် စိမ်းစိမ်းကား ကားဖြစ်သွားလေသည်။ ရုတ်တရက် အသက်ရှုရန် မေ့လျော့သွားသလို တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေးဖြစ်သွားသည်။ သူကို ငုံ၍နှစ်မ်းရန်ကြီးစားသော ညီလင်း ညို၏ မျက်နှာကို တအားတွန်းပစ်လိုက်ကာ ရှိက်သံလေးနှင့် ရယ်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး အမောင်လွှာမ်းလျက်ရှိချေပြီ။ အမိုက်မောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာမက သူကိုပါ တစ်စတစ်စ ဝါးမျိုးလျက်ရှိသည်ကို ညီလင်းသိသော်လည်း တားဆီးရန်မတတ်နိုင်တော့ပေ။ သူကို အားနှင့်တွန်းလိုက်သောလက်များကြောင့် နောက်သို့ ရုတ်တရက်လန်သွားသော်လည်း ယခင်ကထက်နှစ်ဆမျှရှိသောခွန်အားများသည် သူအပေါ်ဝယ် ဖိစီးပြီးကျရောက်လာသည်။ သူကို တွန်းနေသော လက်ချောင်းနှစ်လေးများကို မလှုပ်နိုင်အောင် ဖမ်း၍ ချုပ်ထားလိုက်ကာ စုလိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆွဲ၍ ဖွဲ့လိုက်သည်။

‘ညီလင်း ဒီလိုမလုပ်နဲ့’

‘လုပ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒု့အော်လိုက်မယ်’

‘အော်စမ်း၊ စကြေဝြာတစ်ခုလုံး ကြားအောင်အော်၊ မမှုဘူး’

စုလိုင်သည် ရှန်းကန်နေသော်လည်း အားပျော့နေလေသည်။ အော်မည်ဟုပြောမည့်သာ ပြောနေသော်လည်း တကယ်မအော်ချေ။ ‘မှန်းတယ် မှန်းတယ်’ဟု အထပ်ထပ်ပြောရင်း ညီလင်း၏ အနမ်းများကိုတုံ့ပြန်နေမိလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မောင်ချေပြီ။

*

‘ညီလင်း မင်းဘာဖြစ်နေလဲ’

ကျော်ထွန်းညိုက လုမ်းမေးသည်။ သူခုတင်ပေါ်တွင် ဘွဲ့ဝတ်ရုံမည်းမည်းကြီးကို လွှားတင်ထားသည်။

ညီလင်းသည် ဘာမူပြန်မဖြစ်ပေ။ ဘွဲ့ဦးထုပ်အမည်းပြားလေးကို
အစမ်းဆောင်းကြည့်ပြီး ပြန်မချက်ရသေးသော သူအစ်ကိုကိုသာ ခပ်ကြောင်
ကြောင် ပြန်ဝေးကြည့်နေလေသည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ ညီ’
‘ကျွန်တော်လား၊ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’
‘ဘာလို့ဝိုင်နေတာလဲ’
‘ဗိုင်ပါဘူး’

ဗိုင်တွေတွေနှင့် ‘ဗိုင်ပါဘူး’ ဟုဖြေရင်း ညီလင်းသည် စိတ်မပါ လက်
မပါ ပြီးလိုက်လေသည်။ သူအဖြစ်ကိုသူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ တကယ်
ဖြစ်ခဲ့သည်မှဟုတ်ရဲ့လား အိပ်မက်များမက်ခဲ့လေသလားဟုတွေးရင်း ဝေဝေ
ဝါးဝါးကြီးဖြစ်နေသည်။ မယုံနိုင်စရာပင်ကောင်းသော အဖြစ်ကို သူဖြစ်ခဲ့သည်
ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူနာဝတ္ထ် စွဲ၍ကျွန်ရစ်နေသေးသည် သင်းပုံပုံ
ရန်ကလေးက သက်သေခံနေလေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် ခြိုလွှာမည်းကြီးကိုပါ ခြိုကြည့်ရင်း မှန်ရှုတွင်သွား
၍ ရပ်သည်။ သူအရပ်က မြင့်နေသဖြင့် ဘွဲ့ဝတ်ရုံသည် အတန်ငယ် တို့နေ
သယောင် ထင်ရသည်။

ညီလင်းသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လဲလိုက်သည်။ အိပ်ချိန်တန်ပြီ။ မီး
မိုတ်ပြီး အိပ်ပါတော့ဟုပြုချင်နေသော်လည်း ကိုးနာရီကျော်ကျော်သာ ရိုသေး၍
မပြောသာပေ။ ခါတိုင်း ညုပိုင်းဆိုလျှင် ပြောင်လိုက်၊ နောက်လိုက်၊ ရုယ်မော့
လိုက်နှင့် သူအသံချည်းဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ ဌီမ်ချက်သား ကောင်းနေလေ
သည်။

‘အောင်မာ၊ ကိုကိုက ချောတယ်တော့၊ မေမဇရေ ကိုကိုကို လာကြည့်
စမ်းပါ’

အမာညိုက အခန်းဝကတည်းက အော်ဟစ်ပြီးဝင်လာသည်။ ဖိုသီ
ဖတ်သီဖြစ်နေသော ကျော်ထွန်းညိုအား ကြည့်ကာ ‘ဟက်’ ခနဲရယ်သည်။ ဌီမ်
နေသောညီလင်းအား တိုးတိုးလေးလှည့်ပြောသည်။

‘အဟဲ၊ ကိုကိုအတွက် နောက်ဖေးက တံမြက်စည်းကြီးယူလာပေးမှ
ဖြစ်မယ်’

‘တံမြက်စည်း၊ ဟုတ်လား၊ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲမိညို’

‘ခွစီးဖို့လေ၊ ဒါမှုတူမှာ’

‘ဘာနဲ့တူမှာလဲ’

‘အဟာက်၊ ကောမစ်ထဲက စုန်းမနဲ့’

‘ခွေးညို’

အမာညိုက နွင်ခွင်လေးရယ်ရင်း ညီလင်းဆီမှ ထောက်ခံမဲ တောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ ညီလင်းသည် မရယ်ချင်ဘဲခြောက်ကပ်ကပ် လိုက်ရယ်လိုက်သော်လည်း ထောက်ခံမဲကိုမှ မပေးဖြစ်ပေ။ သူတို့ပြောနေသော စကားများကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပေ။ မြန်မြန် မိုးချုပ်ပြီး မီးမိုးတိကြပါစေတော့ဟုသာဆုတောင်းနေမိသည်။ သို့မှသာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေး ဆေးဆေး နေရမည်ဖြစ်သည်။

‘ညီလင်း နင် ဒီနေ့နောက်ကျလိုက်တာ ဘယ်သွားနေတဲ့’

အမာညိုက သဘောရိုးနှင့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ညီလင်း လန်းသွားလေသည်။ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လျှမ်းတက်လာကာ ဘုက္ခကျဖြေလိုက်မိသည်။

‘ဘယ်သွားသွားပေါ့များ’

‘အောင်မာ နင်က၊ ငါက အကောင်းမေးတာများ’

‘ကျွန်တော်က အကောင်းဖြေတာပဲ’

‘ညီလင်းနော် နင်္ဂါကို ဒီလိုလေသံနဲ့မပြောနဲ့’

အမာညိုက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောသည်။ ဝမ်းနည်းသလို မျက်ရည်ပဲတက်လာသော မျက်လုံးလေးများကိုမြင်သောအခါမှ ညီလင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသည်။ သက်ပြင်းကြီး ဟင်းခနဲ့ချုလိုက်ကာ အမာညိုကို တောင်းပန်သလို လှမ်းရှုကြည့်လေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် ဘွဲ့ဝတ်စုံကြီး ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ပူလောင်အိုက်စပ်လာရင်းမှ သူတို့မောင်နာနှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း စိတ်ရှုပ်လာသည်။ အသားလွှတ်ရန်လိုနေသော ညီလင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုတော့ဖြစ်လာပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် မေမေကြီးသာမက ပေါက်ကိုင်းပါ သူတို့အခန်းထဲရောက်လာသည်။ သန်ဘက်ခါတွင် ကျော်ထွန်းညို၏ဘွဲ့နှင့်သာင်ရှိသည်။ ဘွဲ့နှင့်သာင်တက်ရေးကို တစ်အိမ်လုံးစိတ်ဝင်စားကြသည်။ ကျော်ထွန်းညို၏ ဝတ်ရုံကြီးကို ဆွဲကြ၊ ဖြန်ကြနှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊

သောသောညံနေသ်လည်း ညီလင်းသည် ဘာကိုမှစိတ်ဝင်တစား ဝင်မပြာ
ဖြစ်ပေ။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာကြည့်ရသည်ကို စိတ်မရဲသလို ယောင်တိ
ယောင်တောင်ဖြစ်နေလေသည်။

‘သားလေး နေမကောင်းဘူးလား’

မေမေက သတိထားမိသလို ညီလင်း၏ နှုန်းကိုလာ၍စမ်းသည်။ ညီ
လင်းသည် သူပြီးနေကျအတိုင်း ခပ်ရွင်ရွင်ပြီးလိုက်သော်လည်း သိပ်ပြီး သရပ်ပါ
ဟန် မတူချေ။ မေမေက သူမျက်လုံးများကို စူးစိုက်၍ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေ
လေသည်။

‘ခုနကလည်း ထမင်းနည်းနည်းလေးပဲ စားတယ်’

‘ကျွန်ုတ် လျေလျှော်တာ များသွားလိုပါ မေမေရယ်၊ သိပ်မောသွား
လို့ပါ’

ယုံလား မယုံလားတော့ မသိရပေ၊ သို့သော် မေမေသည် “သိပ် အမော
မခံပါနဲ့ကွယ်”ဟုသာ ဆိုသည်။ စူးစမ်းစကားကိုထပ်ပြီး မပြောတော့ပေ။ မိခင်၏
နှုန်းသားသည် သား၏နှုန်းသားနှင့်အနီးကပ်ဆုံးနေရာတွင် ရှိသည်ဟု ပြောကြ
သည်။ သူ့သားငယ်၏နှုန်းသားတွင် အမည်းစက်များ စွန်းထင်းလာသည်ကို
ဖွင့်မပြောသော်လည်း၊ မေမေသည် အလိုလိုခံစားပြီး သိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပြီး
ညီလင်းသည် အနေရ အထိုင်ရ ခက်လာသည်။

ထိုနောက ခေါင်းကိုက်သည်ဟုအကြောင်းပြုပြီး ညီလင်းသည် စေ
စောစီးစီး ခြင်ထောင်ဆွဲချုပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝ အိပ်
မပျော်ပေ၊ ရင်ထဲတွင်ပူပြီး တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ရားနေသည်။ “မှန်းတယ် မှန်းတယ်”
ဟု တဖွဖို့ပြောနေသောအသံလေးသည် လေဟန်စီး၍ ရောက်လာပြီး သူ့နားတွင်
တပဲပဲ လှည့်နေလေသည်။

‘ညီ၊ မင်းဘာဖြစ်လာသလဲ’

တစ်အိမ်လုံးအိပ်ပြီး မီးမိုတ်သော်လည်း သူအိပ်မပျော်ချေ။ တစ်ဖက်
ခုတင်မှ ကျော်ထွန်းညိုက ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးလေသည်။

‘မမေးပါနဲ့ ကိုကိုရာ’

ညီလင်းသည် ကတုန်ကယင်ပြောရင်း မောက်၍အိပ်လိုက်သည်။ သူ
ပါးစပ်ကို ခေါင်းအုံးပေါ်တွင်ဖိထားသည်။ ပြောမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်လာသလဲ ညီရာ၊ ပြောစမ်းပါ’

‘မမေးနဲ့ကွဲ’

‘သံသံ ညီလင်းရယ်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သူ့အိပ်ရာပေါ်မှထလာသည်။ ညီလင်း၏ ခြင်
ထောင်ကိုဆွဲ၍လျှော်ကာ ဘားတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ညီလင်းသည် သူ့မျက်နှာ
ကို ခေါင်းအုံနှင့်ဖိကပ်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှုနေသည်။

‘နှဲမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိတာညီရာ၊ မင်းဘာကိုများ လျှို့ဝှက်စရာ
ရှိသလဲ၊ စရိတ်နဲ့ကိုစွဲတွန်းကတောင် ငါ မင်းကိုအကုန်လုံးပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့
တာပဲ၊ ပြဿနာဆိုတာ ရင်ထဲမှာမျိုးသိပ်ထားရင် သိပ်ပူတယ်၊ ရင်အပူ၊ စိတ်
အမောခံပြီးဘာလို့ ကျိုတ်မှုတ်မျိုးသိပ်နေတာလဲ ညီလင်း ရယ်၊ မင်းငဲ့ကို မယုံဘူး
လား’

ညီလင်းသည် အဖျားတက်သလို တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ကြီးဖြစ်လာလေ
သည်။ ထိုနောက် သူ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံနှင့်ခွာလိုက်သည်။ မမိန့်တမိန့်လေး
လင်းနေသောလရောင်ဖျော့ဖျော့ဝယ် ညီလင်း၏ မျက်နှာသည် ဖြူရော်နေသည်။

‘ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါနဲ့ကိုကိုရာ၊ မမကိုလည်း မပြောနဲ့ သူငယ်ချင်း
တွေကိုလည်း မပြောနဲ့ မမသက်ကိုလည်း မပြောနဲ့’

‘အေးပါကျာ၊ ငါကတိပေးပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ကျွန်တော်၊ သူ့ကို မနစ်နာစေချင်ဘူး၊ လူတွေသိရင် သူ
အို သူရှက်မှာပေါ့’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘စု၊ မမစု’

‘ဟင်၊ စု စု လိုင်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ကျွန်တော် ကျ ကျွန်တော်၊ ကိုကိုရာ ဘယ်လိုပြောရ^၁
မလဲ၊ ကျွန်တော့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ လူဆိုး၊ လူယုတ်လို့လည်း မပြော
ပါနဲ့’

ညီလင်း၏ အသံသည် အဖျားခတ်ပြီး တုန်ယင်နေသည်။ မှင်တက်မိ
သလိုဖြစ်နေသော ကျော်ထွန်းညို၏ လက်များကိုလာ၍ ဆုပ်ကိုင်သော သူ့လက်
များသည် အေးနေသည်။

‘မင်းတို့ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ’

‘ဟို ဟို အထိ ဖြစ်တယ်၊ ကိုကိုနားလည်းတယ် မဟုတ်လား၊ သူနဲ့’

ကျွန်တော် ခရီးဆုံးထိ’
‘ဘုရားရေ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သူ့နားပေါ် တည့်တည့် ဗုံးကျကွဲသွားသလားဟု ပင် ထင်မိသည်။ မျက်လုံးများပင် ပြာသွားလေသည်။ သူအရှုံးအမှုံး စွဲလမ်းခဲ့ဖူး သည့် စုရှိုင်သည် ယခုတော့ သူ့ညီနှင့်မှ ပတ်သက်လာချေပြီ။ သူ့ညီငယ်ကို “ဖိုးစွဲကွဲ” ဟူ၍ လက်ခမောင်းခတ်ပြီး ချိုးမွမ်းရလေမည်လား။ “ခိုးလိုက်တဲ့ကောင်၊ ဘာလို့ ဒီလို လုပ်ရသလဲ၊ နှမချင်းမစာ” ဟု ဆူရပေမည်လား။ “မင်းတော့ အပြု စားခံရပြီ ဒုက္ခာပဲ” ဟူ၍ သနားရလေမည်လား သူ မတော့တော်ပေ။

‘ညီလင်း မင်း မင်း သူကို’

‘ကိုကိုရယ် ကျွန်တော်မရည်၍ယယ်ပါဘူး၊ သူကိုလည်း အစကတည်းက ကြောက်ပါတယ်၊ အိုဗျာ နစ်လည်း မနစ်နာစေချင်ပါဘူး ကိုကိုရာ၊ ကျွန်တော် လည်း ရူးသွားမလား မသိဘူး၊ ခဏလေးရူးသွားတယ်’

‘သူက ဘာပြောလဲ’

‘သူက သူက မေးတယ်၊ သူ့ကိုချုစ်လားတဲ့၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော် မသိဘူး ကိုကိုရာ၊ မချုစ်ဘူးထင်တယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်ပြင်းကြီးရှိုက်လိုက်သည်။ ညီလင်းညို၏ ဆံပင်များကို လက်နှင့်ထိုးဖွလိုက်ကာ ညျင်သာသောအသံနှင့် မေးသည်။

‘မင်း သူကို မချုစ်ဘူးလား ညီ’

‘ချုစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊ မသိဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ် မသိဘူး၊ ကျွန်တော် အို ကျွန်တော် သူ့ကိုချုစ်ချင်ချုစ်နေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြိုက် တာကတော့ သေချာတယ်၊ သူ့ကိုမကြိုက်ဘူး၊ သူ့နေပုံထိုင်ပုံ၊ သူ့စိတ်ထား၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ဘာဆို ဘာကိုမကြိုက်ကိုမကြိုက်ဘူး၊ သူ့လိုမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမှာကြောက်တယ်’

‘အို ကွာ’

သူတို့ ညီအစ်ကိုနစ်၏အိမ်ခန်းဘေးတွင်စိုက်ထားသော စံပယ်ရုံးမှ စံပယ်ပန်းများ ပွင့်အာလာပြီ ထင်သည်။ မွေးပုံးသင်းချိုးသောရန်းသည် လေထွင် တသင်းသင်းနေ့ပုံးပြီး ပါလာလေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ မင်း သူကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

ညီလင်းညိုသည် သူ့ကို ကရာဇာအောင်လေးနှင့်ကြည့်နေသော

အစ်ကိုဖြစ်သူအား ရိုဝင်သောမျက်လုံးများနှင့်ပြန်ကြည့်နေသည်။ “မှန်းတယ်၊ မှန်းတယ်” ဟု တဖွဖော်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။

‘ကျွန်တော် က သူကိုမကြိုက်ဘူး၊ သူက ကျွန်တော့ကို မှန်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုအခြေအနေအထိဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လိုလဲဟင်၊ မေတ္တာကလ္လာ ဘယ်မှာလဲ’

ညီလင်းက ကယောင်ကတမ်းလေးပြောနေသည်။ ကျော်ထွန်းညို ဘာမှပြန်မပြောချင်တော့ပေ။

ထိနေ့သာက သူတို့နှစ်ဦးလုံး ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ကြပေ။ သို့သော် ဘာစကားကိုမျှ နောက်ထပ်မပြောကြတော့ချေ။

*

‘နှင့်အိမ်ကလေးက လှလိုက်တာမိညိုရယ်၊ နေချင်စရာလေး’

သက်သက်သည် စာရွက်ပေါ်မှ နှစ်ထပ်အိမ်လေးကို င့်ကြည့်ရင်း ချီးကျျီးလိုက်သည်။ အပြင်မှာ တကယ်ဆောက်လျှင် ဘယ်လိုနေမည် မသိရသော်လည်း စာရွက်ပေါ်တွင်မူ အိမ်ကလေးသည် အလှကြီးလှနေလေသည်။

အမာညိုသည် သူ့အေးတွင်ထိုင်ကြည့်နေသော သက်သက်ကိုပင် ကောင်းစွာ စကားမပြောအားပေ။ သူ့စိတ် သူ့အာရုံအားလုံးသည် သူခွဲ့နေသော အဆောက်အအုံပေါ်တွင်သာ စုပုံကျရောက်နေသည်။

သူတို့အေးရှိ စာကြည့်စားပွဲတွင် ပေါက်ကျိုင်းသည် တကုန်းကုန်းပုံခွဲ့နေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းနှင့်အမာညိုသည် တစ်တန်းတည်းသားများဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မကူနိုင်ပေ။ ပုံစံများကို တစ်ချိန်တည်း တင်ကြရမည်ဖြစ်လေသည်။

‘ကိုကိုကလည်း ဟယ် ဒီနေ့မှ ဘယ်သွားတယ် မသိဘူး၊ ကိုတင်မောင် ငွေးကြီး လာခေါ်သွားလို့ ပါသွားတာဟဲ’

‘ကိုကို မရှိရင် ငါမလာရတော့ဘူးလား မာညိုရယ်’

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ နှင်ကလဲ’

သူတို့ အခန်းကျဉ်းကလေးသည် စာရွက်လိပ်များ၊ စက္ကာဖြတ်စများ၊ ခဲတံ့၊ ဆက်စကွဲယား၊ မင်အိုး၊ ပေတံ့၊ ပုံခွဲကိုရိယာအမျိုးမျိုးနှင့် ရှုပ်ပွဲနေသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင်လည်း အိပ်စရာနေရာမပြောနှင့် ထိုင်စရာပင် နေရာ တစ်နေရာ

လေး မကျိန်ချေ။ တိုလီမှတ်စ ပုံဆွဲစာရွက်အကြီးအသေး၊ အရွယ် အစားစားတို့နှင့် ပင် ပြည့်နေသည်။

‘ပုံစံက ဘယ်တော့တင်ရမှာလဲ’
 ‘နက်ဖြန်မနက်’
 ‘ပြီးပါမလား’
 ‘ပြီးအောင် ဆွဲရမှာပေါ့မိသက်ရယ်’
 ‘နင်တို့ ဒီည ဘယ်အိပ်ရတော့မလဲ’
 ‘ဘယ်အိပ်ရမလဲ၊ လင်းမှာပဲ’

အမာညိုသည် တကုပ်ကုပ်ဇူးဆွဲနေရင်းမှ ဝါးခနဲသမ်းဝေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါးကိုဆန့်ပြီး လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် သူ့ခါးကိုသူ နောက်ပြန်ထုနေသည်။

ပေါက်ကျိုင်းကမှ အသောင်းပင်မဆန့်အားချေ။ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ် ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် တကုန်းကုန်း ရေးဆွဲနေလိုက်သည်မှာ ပုံဆွဲစာရွက်ထဲသို့ သူ့မျက်နှာနှစ်ဝင်သွားတော့မလားဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

‘ငါ့ဒီဇိုင်းက အယ်လီဗေးရှင်းသာ ကောင်းတာ၊ ပလဲန်က သိပ်မကောင်းဘူး၊ သူ့ဒီဇိုင်းက ပိုကောင်းတယ်မိသက်ရဲ့၊ ဆက်ရှင်ဖြတ်လိုက်တော့မှ ပေါ်လာမှာ၊ တကယ့်ကို အော်ဂင်းနှစ်အာကိုတက်ချာပဲ၊ မိစ်ဗင်ဒါရိုးလ်ရဲ့ အိုင်ဒီယာမျိုး’

‘တော်စမ်းပါ မာညိုရယ်၊ နှင့်အော်ဂင်းနှစ်တွေ၊ မိစ်ဗင်ဒါရိုးလ်တွေ ငါနားမလည်ပါဘူး၊ မြန်မာလိုပြောစမ်း’

‘အင်း ဒါဆိုရင် ဒီလို့ ငါရဲ့ပုံစံက မတ်ရပ်ပုံသာကောင်းတာ၊ ပန္တက်က သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ သူ့ရဲ့ပုံစံက မတ်ရပ်ပုံ သိပ်မလှပေမယ့် ဖြတ်ပိုင်းပုံ ကျတော့မှ တကယ်ကောင်းမှန်းသိတာ၊ ပန္တက်ပုံက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အဆင်ပြေ လိုက်လျော့’

‘တော်တော့ဟာ မြန်မာလိုပြောမှ ပိုရှုပ်သေးတယ်’

သူတို့နှစ်ဦးသား ရယ်လိုက်ကြသည်။ ပုံဆွဲစာရွက်ထဲ ကျမ်းစိုက်ဝင် နေသော ပေါက်ကျိုင်းကလည်း ဟားခနဲ ရယ်လေသည်။ တစ်ဦး၏ ကျမ်းကျင်ရာ ဘာသာကို တစ်ဦးနားမလည်သည်ကတော့ မဆန်းလှပေ။ သက်သက်တို့သူနာပြုအချင်းချင်း ပြောသောစကားများကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရုံ အမာညို နားမလည်ပေ။

အမာညိုသည် ရဟန်ရင်းမှ သူနားထင်ကို သူလက်နှင့်ဖိတ္ထားလိုက်
သည်။

‘ငါ အိပ်ရေးပျက်လိုလားမသိဘူး၊ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မူးတယ် မိသက်ရယ်’
‘သံပရာရည်သောက်မလား ဟင်’

‘နင်ဖျော်ပေးမလား၊ များများဖျော်ခဲ့ပါဟာ’

သက်သက်သည် ရှုပ်ပွဲပြောင်းဆန်နေသော သူတို့၏ အခန်းလေးထဲမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့တန်း၍ဝင်လာသည်။ အမာ
ညိုတို့အိမ်သည် သက်သက်အတွက် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ပိုင်ပိုင်နိုင် ဖြစ်နေချေပြီ။

မီးဖိုချောင်တွင် တစ်ဦးမျှရှိမနေပေါ်။ လူကြီးသုံးဦးလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်
သို့ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။ သက်သက်သည် ဖန်ချိုင်ကိုဆေးလိုက်ပြီး သကြား
ပုံးထဲမှ သကြားများကို ခပ်ယူလိုက်သည်။ သံပရာသီးမရှိသော်လည်း ရောက်သီး
တစ်ခြမ်းတွေ၍ ရောက်သီးဖျော်ရည်ပင် ဖျော်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘မမသက် ဘာလုပ်နေတာလဲ’

ညီလင်းညိုသည် မီးဖိုခန်းသို့ဝင်လာသည်။ ရေအိုးစင်ဆီသို့ တန်းသွား
ပြီး ရေကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်နေသည်။

‘ဖျော်ရည်ဖျော်မလို့ ညီလင်း သောက်ဦးမလား’

‘ရေခဲမှုမပါဘဲ မသောက်ချင်ဘူး’

‘တော်တော် အကောင်းကြိုက်တတ်ပါလား ကိုညီလင်းညိုရဲ့’

ညီလင်းညိုသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ထမင်းစား စားပွဲတွင်ဝင်၍ ထိုင်
လိုက်သည်။ သက်သက်သည် သကြားရည်ကို ဇွန်းနှင့် ရောက်နေရင်း
ညီလင်းကို လှမ်း၍ကြည့်နေသည်။

‘ညီလင်း ခုတလော နေကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ညှေ့ကြည့်ရတာ ညှေ့ဗုံးဆိုးဆိုး ဖြစ်နေလို့ ဆံပင်ရည်နေလို့များလား
မသိဘူး၊ နည်းနည်းညုပ်ပါညီး’

‘အစ်မရယ် ဆံပင်က တမင်အရည်ခံထားရတာပါ’

‘ရင့်ရော်ရော်ကြီး ညီလင်းရဲ့’

‘လူကြီးဖြစ်ပြီပဲ မမသက်ရယ် ရင့်ပါစေ’

ညီလင်းက ရင့်ကျက်သောအပြီးကို ကြီးစား၍ပြီးသည်။ ထို့နောက်

စုလှိုင်ကို သတိရနေသည်။ စုလှိုင်ဆီသို့ သူ တယ်လီဖုန်းဆက်သေးသည်။ ပထမ တစ်ခါနစ်ခါ ဖုန်းချက်ကိုဘိုင်ပြီးမှ ပြန်ချခဲ့သည်။ ထို့နောက် နံပါတ်လှည့် ပြီးမှ ပြန်ချခဲ့သည်။ အကြိမ်ကြိမ်အားယူပြီး အောင်အောင်မြင်မြင်ဆက်ဖြစ်ခဲ့သောအခါ ကား စုလှိုင်နှင့်တိုက်ရိုက်တွေ့လေသည်။ စုလှိုင်၏အသံကို သူအသေအချာ မှတ် မိသည်။ သို့သော် အသံရှင်စုလှိုင်က “စုလှိုင် မရှိပါဘူး၊ အပြင်ထွက်သွားတယ်” ဟုပြောကာ ဖုန်းချက်ကို ချပစ်လိုက်လေသည်။

‘ဖျော်ရည်တွေ များလှချေလား’

‘အမာညိုရယ်လေ အိပ်ပျက်ပြီး မူးလိုတဲ့’

‘သူတို့လည်း ပင်ပန်းလိုက်တာနော် မသက်သာဘူး၊ မနေ့သာကလည်း မိုးလင်းရော့’

‘အေးဟယ်’

‘ဒီနေ့ နွေသူရိန်ကတောင် မေးသေးတယ်၊ မမသက်နဲ့ကိုကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကဗျာလဲ တဲ့’

သက်သက်သည် နွေသူရိန်ကို သတိရမိသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ လေသည်။ သူကိုတမ်းတရှု စပ်ဆိုခဲ့သော ကဗျာများသည် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ကိုကိုကိုသာ ဦးစွာမချစ်ခဲ့လျှင် ထိုကဗျာဆရာ လေးကို သက်သက် လက်ခံမိချင် လက်ခံမိမည်ဖြစ်သည်။

‘ခဏနေရင် ဒု့ပြန်တော့မယ်၊ ညီလင်းလိုက်ပို့ပေးမလား’

‘ဟင် ကိုကိုကို မစောင့်တော့ဘူးလား’

‘စောင့်တော့ဘူး၊ ရှစ်နာရီကျော်နေပြီ ညီလင်းရဲ့၊ တော်ကြား မိုးချုပ်နေရင် ဖေဖေကကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလိုဆို ပြန်လေ၊ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့’

သက်သက်က ဖျော်ရည်ဖန်ချိုင်ကိုယူလာသောအခါ ညီလင်းသို့သည် အစ်မနှင့်ယောက်ဖအတွက်ဖန်ချက်နှစ်လုံးကိုင်ကာ နောက်ဘက်မှလိုက်လာ သည်။

အခန်းထဲတွင်တော့ ပုံစံပြောင်းနေသည်။ တကုန်းကုန်းရေးခွဲနေသူ နှစ်ဦးသည် စားပွဲနားတွင် မရှိကြတော့ပေ။ အခန်းထောင့်တွင် အမာညိုက ငှတ် တုတ်လေးထိုင်ကာ တဝေါတေါါထိုးအန်နေသည်။ သူ့သေးတွင် ပေါက်ကိုးက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနှင့် ဂိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကနေလေသည်။

‘ဟင် မာဉ်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သက်သက်က သူကျောလေးကို ပြေးကာဖိပေးလိုက်သည်။ အမာဉ်း
ကိုယ်စား ပေါက်ကျိုင်းက ပြုးတူးပြတဲ့ အဖြေားသည်။

‘ညနေက မျှစ်ချဉ်တွေအများကြီးစားတယ်လေ၊ သခ္ဓားသီးတွေရော၊
အစာမကြေဘူး ထင်တယ်’

ညီလင်းက အဝတ်စုတ်တစ်ခုပြေးယူကာ ကြမ်းပေါ်မှသူအစ်မဇီး အနဲ့
ဖတ်များကို မချုံမရှာ သုတ်ပေးလေသည်။

‘ရင်ထဲက ပျို့ပျို့လာတယ်ဟယ်၊ ငါ အရင်ကလည်း မျှစ်ချဉ်စားတာ
ပဲ၊ ဒီလိုမဖြစ်ပါဘူး’

အမာဉ်းက မောသံလေးနှင့်ပြောကာ ပေါက်ကျိုင်းလှမ်းပေးသော ဖျော်
ရည်ကို တစ်ကျိုးကြွင်းသောက်နေသည်။ နားထင်နားရင်းလေးများ မသိမသာ
ကျေနေသော အမာဉ်းကိုကြည့်ရင်း သက်သက်သည် သူ့လက်မောင်းကိုလှမ်း၍
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိုးတိုးလေးမေးမေးသည်။

‘ဟင် ငါလည်း သတိမထားမိဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ အင်း ဟုတ်တယ်၊
ရက်တွေ့လွှန်နေဖြီ၊ အေးဟဲ့ အများကြီးလွှန်နေဖြီ၊ ဒါကဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ငါ
ဖန်ခါးသီးတွေစားထားတယ် မိသက်ရဲ့’

သက်သက်က တိုးတိုးလေးမေးသော်လည်း အမာဉ်းက သူ့လက်
ချောင်းလေးများကိုချိုးကာ ရက်တွက်ရင်း အထိတ်တလန်နှင့် အကျယ်ကြီး ဖြေ
လေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းက မျက်လုံးပြုးမျက်ဆန်ပြုးနှင့် သူ့ခေါင်းကို လက်
နှစ်ဖက်နှင့် စုံကုတ်ရင်း “ဒါဆိုရင် ဒါဆိုရင်” ဟု အထစ်ထစ်အင့်အင့် ပြောနေ
သည်။

‘ဟယ် မိသက်ရယ်၊ ငါ့ဗိုက်ကြီးပူလာရင်ဒုက္ခာပဲ၊ ငါရှက်တယ်ဟဲ့’

အမာဉ်းက ထင်မိထင်ရာပြောချုလိုက်သောအခါ ညီလင်းသည် သူ့
မျက်နာကြီး နှစ်ဆူး ပွထားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် စုံလိုင်ကို ချက်ချင်းပြေးပြီး သတိရသည်။ စုံလိုင်များ အမာ
ဉ်းလို့ ဖြစ်နိုင်လေမလားဟဲ့ စဉ်းစားရင်း တုန်လှပ်လာသည်။

ပေါက်ကျိုင်းနှင့်အမာဉ်းတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ရင်း ရယ်
မလို င့်မလိုဖြစ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ညီလင်းဉို့၏ ရှေ့တွင်မို့ ဆင်ခြင်ရန်ပင်
မစဉ်းစား၊ အမာဉ်းသည် ပေါက်ကရပြာတော့သည်။

‘ကလေးတော့ လိုချင်ပါတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုက်ကြီးပူမလာချင်ဘူး၊ ဗိုက်ပူကြီးနဲ့ဆို ကော့လန်ကော့လန်နဲ့ သိပ်အရပ်ဆိုးတာဟဲ၊ ဒုက္ခပါဘဲ၊ သူများကို ဗိုက်ခဏေပေးထားပြီး အစားပူခိုင်းထားရရင် ကောင်းမယ်၊ မွေးပြီးမှ ပြန်ယူမယ်လေ’

*

စုလိုင်၏ ဘေးတွင် စီးကရက်တို့လေးများကဲ့ပြန်နေသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် စီးကရက် မီးခိုးရိုက်ကာ ပူလောင်စပ်ခါးနေသော်လည်း တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် မီးဆက်၍ သို့နေလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းလွင့်တက်သွားသော မီးခိုးများကို ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်သူ့အာရုံသည်လည်း မီးခိုးများလို တလွင့်လွင့်ဖြစ်သွားတဲ့ လေသည်။

‘က ကည့် ပေများခြစ်၊
ခ ခရာ အသံသာ’

ထွန်း၏ စာကျက်သံကိုကြားရသည်။ စဉ် ကျောင်းထားသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်သာရှိသေးသော်လည်း သူသည် စာအတတ်မြန်လှလေသည်။

‘ယုန်ကလေးက နားရွက်ထောင်၊
ပညာရှိယောင်ယောင်၊
ရကြာင်ကလေးက လက်သည်းဂုက်၊
ချောင်းလိုက်ရတဲ့ ကြွက်’

စုလိုင်သည် စိတ်ပါလက်ပါဆိုနေသော အသံကလေးကို နားထောင်ရင်း သူငယ်စဉ်က ဘဝကိုသတိရသည်။ စုလိုင်ကျောင်းနေစက ကျောင်းမှ သင်ခဲ့ရသော ကဗျာလေးများကို ရွတ်ဆိုပြချင်လွန်း၍ ရွတ်ပြသော်လည်း အရေးတစိုက် နားထောင်မည့်သူမရှိခဲ့ချေ။ ထွန်းသည်လည်း သူ့လိုပင် ဒက်ဒ္ဓိရှေ့တွင် ရပ်ရင်း ဟန်အမှုအရာလေးနှင့်ရွတ်ဆိုပြချင်လိမ့်မည်ဟု စုလိုင်သည် ပထမဆုံး အကြော်စာနာမှနှင့်တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူမရှိခဲ့သောပျော်ဆွင်ချမ်းမြှောကို ထွန်းကိုလည်း မရစေလိုသောစိတ်က စာနာမှ အပေါ်တွင် လေးလံစွာ ဖိစီးထားလေသည်။

‘စု၊ စု လိုင်၊ အိပ်နေလား’

မအေးတင်က အခန်းတံခါးကိုခေါက်၍ တိုးတိုးခေါ်သည်။ စုလိုင်

သည် ပြန်မဖော့နေမည်စိတ်ကူးမိသော်လည်း ဘာကိစ္စများရှိပါလိမ့်ဟု တွေးမိသောကြောင့်ထူးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မအေးတင်’

‘မည့်သည်လာနေတယ်’

‘ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘ကျော်ထွန်းညိုတဲ့’

စုလိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေတ္တမျှော်မြင်နေသေးသည်။ မအေးတင်သည် အခန်းဝတ္ထ်ရပ်ရင်း အဖြေစောင့်နေလေသည်။ စုလိုင်သည် သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်တိုကို အခန်းထောင့်သို့ မီးမသတ်ဘဲ ပစ် လွှတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှုက်လိုက်သည်။

‘လာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက်လေ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် စုလိုင်ဆီသို့ တစ်ခါမျှလာဖူးသူမဟုတ်ပေ။ တယ်လီဖုန်းနှင့်အဆက်အသွယ်ပြုဖူးသော်လည်း အိမ်သို့လာရန် စုလိုင်ကလည်း တစ်ခါမျှ မဖိတ်ဖူးချေ။ သူကလည်း လာရန်မကြိုးစားခဲ့ပေ။ ယခု မလာစဖူးအလာထူးပုံကိုထောက်လျှင် ညီလင်းညို၏ကိစ္စပင်ဖြစ်ရပေမည် ဟု စုလိုင် အပ်ချ မတ်ချ တွေးမိလေသည်။

‘ကိစ္စရှိလို့လား ကိုကျော်ထွန်းညို’

စုလိုင်သည် စည့်ခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းဖွေဖော်လေးနှင့်လှမ်းဝင်သွားပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးလေသည်။ သူ့ကို စူးစိုက်အကဲခတ်နေဟန်ရှိသော ကျော်ထွန်းညို၏ မျက်လုံးအစုံကို ခပ်ရဲရဲပင် ရင်ဆိုင်ပြီးပြန်ကြည့်လေသည်။

‘ကျွန်တော် ညီလင်းဆီက သိရတယ်’

‘အကုန်လား’

‘အင်း သူအကုန်ပြောပြတယ်’

စုလိုင်၏ပါးပြင်လေးများသည် ရဲတက်လာသော်လည်း ခေါင်းကိုလုံးဝင့်မပစ်ပေ။ ပို၍ပင် မော့လိုက်ပြီး မျက်တောင်များမေးစင်းကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ခပ်တင်းတင်းဖြီးဖြီး စွဲထားလိုက်သည်။

‘သူ အဲ ညီလင်းလည်း တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ် စုလိုင်’

‘ကိုကျော်ထွန်းညိုတို့ ညီအစ်ကိုတွေက တယ်ပြီးရေ့နေားကြတာပဲ

နောက်

‘ဟာ များ’

‘အစ်ကိုကိုစွဲတုန်းက ညီကဝင်ရှုပ်၊ ညီရဲ့ကိုစွဲကျတော့ အစ်ကိုကဝင်ရှုပ်’
စုလိုင်က သရော်သလိုပြောသည်။ ညီလင်းညို ကိုယ်တိုင်ရောက်လာ
ပြီး သူ့ကိုန်းည့်ကြင်နာစွာ ချွေ့မေ့ပြောဆိုသည်ကို မသိစိတ်ကမျှော်လင့်
တောင့်တနေမိသည်။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် စုလိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုဖုံးအုပ်နေသော
မာန်အစိုင်အခဲကြီးသည် အတန်ငယ်မျှ အရည်ပျော်ကောင်း ပျော်နိုင်မည် ဖြစ်
သည်။’

‘သူဖုန်းဆက်တုန်းက စုက ဖုန်းချပစ်ခဲ့တော့ သူနဲ့တွေချင်မှာမဟုတ်
ဘူးတဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုသည် မာန်ရောင်၊ သံသယရောင်များ လျှော့ထွက်နေသော
မျက်နှာလှလှလေးကို စိတ်မကောင်းသလို အငိုင်သားကြည့်နေမိသည်။ တစ်ချိန်
တစ်ခါက သူနှင့်လုံးသားကို ပုတ်ခတ်ကစားခဲ့သော မိန်းကလေးဆီသို့ ညီငယ်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာရပြန်ချေပြီ။ “စုလိုင်ကိုချုစ်တယ” ဟု ပြောခဲ့သော
နှုတ်ခမ်းသားများကပင် “ညီလင်းကို မချုစ်ဘူးလားစုလိုင်” ဟု မေးရချော့ဗီးမည်။

“ဖုန်းတစ်ခါဆက်လို့၊ တစ်ခါချပစ်ရုံနဲ့ လက်လျှော့သွားတာပဲလား
လို့ ညီလင်းညိုကို ပြောစမ်းပါ” ဟုပြောချင်လှသော်လည်း စုလိုင်သည် မပြောမိ
အောင် သူပါးစပ်ကိုသူ တင်းတင်းစွဲထားလေသည်။ သူနှင့်တွေသမျှ ကြံ့သမျှ
လူများက သူ့ကိုရူးမတတ်စွဲလမ်းခဲ့လေသမျှ ညီလင်းညိုနှင့်ကျမှ ခံရသည်။ “ချုစ်
တယ၊ ချုစ်တယ” ဟု အင်းမရပြောရမည့်အချိန်ဖြုံပင် “မချုစ်ဘူးထင်တယ”
ဟုသာ ထပ်တလဲလဲပြောသွားခဲ့သည်။ မာကျာပြီး အေးခဲ့နေသော စုလိုင်၏
နှုန်းသားအစုံကို မခံချင်စိတ်များ ပွဲက်ပွဲက်ဆူလာအောင် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

‘အခုလည်း ညီလင်းပါတယ စုလိုင်၊ သူ ခြိပ်မှာနေခဲ့တာပါ၊ ကျွန်း
တော်တို့နှစ်ယောက် တူတူလာတာပါ’

‘သူ စုနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘူးလား’

‘ကျွန်းတော် ခေါ်လိုက်ရမလား’

စုလိုင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှုပန်းအိုးလေးကိုသာ စူးစူး
ရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံရာရောက်သည်ကို
ကျော်ထွန်းညိုသိလိုက်သည်။ ထိုကြောင့် ခြိပ်မှုညီလင်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်

ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ညီလင်းညို အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသည်ကို လှည့်မကြည့်သော
လည်း စုလိုင် အလိုလိုသိနေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် အီမံထဲသို့ပြန်ပြီး လိုက်
ဝင်မလာတော့ပေါ့။ ခြိထဲတွင်ပင် နေရစ်လေသည်။

‘မမစု’

ညီလင်းညိုသည် စုလိုင်၏ ေးတွင် ငိုင်တွေတွေကြီးရပ်နေပြီးမှ တိုး
တိုးခေါ်လေသည်။ စုလိုင်တို့၏ အည့်ခန်းသည် မည်သည့်အခန်းနှင့်မျှ ဆက်စပ်
မနေချေ။ သီးခြားအခန်းဖြစ်၍ လုံခြုံလေသည်။ သို့သော သူသည် စုလိုင်ထင်
သလို ဖွေဖက်နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ အပြစ်ရိုသောကျောင်းသားလို ကတုန်ကယ်
ဖြစ်နေလေသည်။

‘မမစု နေကောင်းရဲ့လား’

စုလိုင်သည် သက်ပြင်းလေးရှိက်လိုက်ပြီး သူကိုမော်၍ကြည့်မိသည်။
ရွင်ဟန်၊ ပျော်ဟန်၊ သွက်လက်ဟန်လေးများသည် သူမျက်နှာပေါ်မှ အခိုက်
အတန်အားဖြင့် ထွက်ပြီးနေကြသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

‘မမစု ဖြစ်စေချင်တာပြောပါ၊ ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ်’

‘ဘာ ဖြစ်စေချင်တာလဲ’

‘အဲ တကယ်လို့ လက်ထပ်စေချင်ရင်’

စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ “လက်ထပ်ပါ”ဟူသော
စကားကို မိမိကစ္စ၍ ပြောစေချင်ရောသလားဟု တွေးမီပြီး နှလုံးသားမှ မာန
တရားများသည် ဒလဟောယိုစီးလာကြသည်။ အလှမာန၊ ဂုဏ်မာန၊ ပညာ
မာနများ လျှမ်းလျှမ်းတလူလူ လွင့်ခဲ့သောစုလိုင်သည် အချိုးခံရချေပြီ။

‘သူ စုက လက်ထပ်ချင်ရင် ညီလင်းညိုက လက်ထပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်
လား၊ စုက လက်ထပ်ချင်ရင်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ညီလင်းက ခေါင်းညိုတ်သည်။ စုလိုင်သည် သူကို အတန်ကြာစိုက်
ကြည့်နေမီပြီးမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော် အကောင်းပြောနေတာပါ မမစု၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို ကျူးလွှန်ပြီး ကျွန်တော် ရောင်ပြီးတတ်တဲ့ကောင်စားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊
တကယ်လို့ စုမှာ အဲ မမစုမှာ ကိုယ်ဝန်များရှိသွားခဲ့ရင် မနစ်နာစေရ’

‘မလိုပါဘူး ညီလင်းညို’

စုလိုင်၏ မျက်လုံးလေးများသည် ရဲရဲတောက်လာသည်။ သူနှင့်သားသည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှိရှိသမျှ သွေးလွှတ်ကြောများဆီသို့ သွေးများ လွှတ်ပေးတော့ဟန်မတူ၊ ရဲရဲနဲ့သော သွေးများအစား မာနနှင့်သံသယများကို အရည်ဖျော်ပြီး ပို့လွှတ်လိုက်ချေပြီ။ ဦးခေါင်းမှခြေဖျားထိ မာနမီးဟုန်းဟုန်း တောက်ပြီး သံသယမီးလောင်နေသည်ကို စုလိုင်ခံစားသိရှိရလေသည်။

‘ဒ္ဓိကိုသနားလို့ ငဲ့ညာတဲ့အနေနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုးကို ပါးစပ်က ထွက်ခံထွက်ကြည့်စမ်း ညီလင်းညို’

အနာတရဖြစ်သွားသည့် ကျားပျိုမေလေးသဖွယ် မာနဖိနေသော စုလိုင်ကို ကြည့်ရင်း ညီလင်းညိုသည် ထိတ်လန်းသွားသည်။ သူကိုခုန်အပ်ပြီး ကိုက်ဝါးကာ အပိုင်းပိုင်းဖွဲ့စွဲတော့မယောင် စုလိုင်၏ မျက်လုံးလေးများသည် ဒေါသရောင် တလက်လက်ထနောင်လေသည်။

‘မှတ်ထား ညီလင်းညို မှတ်ထားလိုက်၊ ဒ္ဓိမှာ ကိုယ်ဝန်ရှုခဲ့ရင်လည်း ဖျက်ချေပစ်လိုက်မယ်၊ မင်းလိုလူစားမျိုးကိုတော့ တစ်သက် လက်မထပ်ဘူး၊ သိပြီလား ကဲ’

ညီလင်းညိုသည် မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ ပြရာပြရောင်း ပြောရန်လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် မခံချင်စိတ်နှင့် ပြန်လှန်ချေပရန် လည်း ကောင်း ဘာစကားကိုမျှ အစရှာမရတော့ပေ။

‘မပြန်သေးဘူးလား၊ ဟိုမှာ တံခါးပေါက်ရှိတယ်’

စုလိုင်က တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့်အော်လိုက်သောအခါမှ ညီလင်းသည် ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသည်။ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ဖျုန်းတက်လာပြီး စုလိုင်ဆီသို့ တိုးလာသည်။ စုလိုင်က နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ “ထွက်သွား” ဟု အော်လိုက်သောအခါတွင်ကား ညီလင်း၏ မျက်နှာသည် နီရာမှ ဖြူသွားသည်။ စုလိုင်ကို တအားလုမ်းဖက်လိုက်တော့မလို လက်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ချာခနဲ့လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

စုလိုင်၏ ရင်ထဲတွင် တုန်ခါလှပ်ရားနေသာ်လည်း လူကမူ မတုန် မလှပ်နှင့် ကျောက်ရပ်သဖွယ် ဌ်မြုံးရပ်နေမီလေသည်။ အတန်ကြာအောင်ရပ်နေမီပြီးမှ ဆိုဖာပါ့သို့ခွဲကျသွားသည်။ သူကိုယ်သူ သတိ မထားမိခင်မှာပင်

မျက်လုံးအိမ်မှုမျက်ရည်ပူများ တစိမ့်စိမ့်စီးကျလာလေသည်။

တစ်မျက်နှာလုံး မျက်ရည်ပူများနှင့်ခွဲစိလာသော်လည်း စုလိုင်လုံးဝ မရှိက်မိပေ။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစွဲပြီး အသက်အောင့်ထားသဖြင့် လည်ချောင်းသည် ကဲ့မတတ် နာကျင်နေသည်။ မျက်ရည်များအကျရပ်စေရန် မျက်လုံးအိမ်ကိုမိတ်ထားမိရင်း အသက်ကို မေ့တစ်ချက် လျှော့တစ်ချက် ရှုနေမိ လေသည်။ “ဒီမျက်ရည်တွေက ဘာလိုကျရတာလဲ” ဟု စိမ့်ထွက်နေသော မျက်ရည်ကိုပင် မုန်းစိတ်ဝင်ပြီး တူးတူးခါးခါးကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

တိုးတိတ်ညွင်သာသော ခြေသံလေးသည် အခန်းထဲသို့ ဖွဣ့ဖွေလေး လှမ်း ပြီးဝင်လာသည်။ သူ့အေးတွင် ညွင်သာသောအသက်ရှုသံလေးကို ကြားရသည်။

စုလိုင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ သူ့ကို ငိုမလိုမျက်နှာထားလေး နှင့် တိတ်ဆိတ်စွာရပ်ကြည့်နေသော ထွန်းကို မျက်ရည်ကြားမှတွေ့ရလေသည်။ စုလိုင်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးသောအခါ ထွန်းသည် ဆတ်ခနဲ့ နောက်သို့ တွန်းသွား သော်လည်း ထွက်မပြီးပေ။ သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးကို ခပ်စွဲစွဲ လေး လှမ်းပေးလေသည်။ သူမျက်လုံးလေးများက “ဘာလိုင့်တာလဲဟင် မငိုပါနဲ့” ဟု ပြောနေသယောင်ရှိသည်။ ပူလောင် ပြင်းပြနေသော စုလိုင်၏ နှလုံးသားကို နှင့်ရည်လေးတစ်စက်က မထိတေထိ လှမ်းပက်ရန် ကြိုးစားနေသည်နှင့်တူသည်။

စုလိုင်သည် နှနယ်ဖြူစွင်သော ကလေးငယ်လေးကို အတန်ကြာင်း ကြည့်နေမိပြီးမှ ပဝါဖြူလေးကိုလှမ်းယဉ်လိုက်သည်။ စိုးခွဲနေသောမျက်ရည်များကို ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုပြန်ရှုပစ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏မောင်ငယ် ထွန်းကို ပထမဦးဦးဆုံးအကြီးမှ မသဲမကွဲလေး ပြီးပြလိုက်မိလေ သည်။

*

‘မနည်းဘူးလား သဲလ်မာရဲ့’

‘နည်းရင်ထပ်ခေါ်လေ ပြေးမှာလား လိုက်မှာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ရှိုးပါတဲ့များ’

စုလိုင်သည် မာမိတို့ဝိုင်းကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။ ကစားကြသူ ငါးယောက်ရှိလေသည်။ မာမိနှင့်အံတိကြည်ကိုသာ စုလိုင်ရင်းရင်းနှီးနှီးသိသည်။ ကျွန်ုတ်ယောက်ရှိုးသုံးဦးကို အသေအချာမသိပေ။ အသက်လေးဆယ်ခန့် လူနှစ်ဦး

သည်ကား မိုးကုတ်မှုလာသော ကျောက်ကုန်သည်များဟုဆိုသည်။ အသက် အစိတ်ခန်းရှိ အသားဖြူဖြူလူမှာမူ သူရှေ့မှတစ်ချပ်မှောက်ဝိုင်းထက် စုလိုင်ကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေဟန်တူသည်။ အကြည့်ချင်းဆုပြီး ပြီးပြရန် ကြိုးစားနေလေ သည်။

‘သူဘယ်သူလဲဟင် ဖရက်’

‘စိုင်းမင်းအောင်လေ ဘွဲ့ရပြီးသားပဲ၊ စုကို သူရှိတ်နေပြီမဟုတ်လား’

ဖရက်ဒီသည် လိမ္မာ်ရည်ခွက်ကိုင်ရင်း စုလိုင်၏ ဘားတွင်လာ၍ ထိုင် သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှ လိမ္မာ်ရည်ခွက်ကို စုလိုင်အားလုမ်း၍ ပေး သည်။

‘စုလိုက်မလာတာကြာပြီ၊ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး လိုက်လာတာ လဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ’

ရေခဲတုံးလေးများသည် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ခုံနှစ်လျှော့ပြီး ပြေးနေကြ သည်။ စုလိုင်သည် ဖန်ခွက်ကို လက်ထဲတွင် ခပ်ဖွဲ့ဖွဲ့လေးလှပ်ခတ်နေသည်။ မိမိကိုယ် မိမိပင် အလေးအနှက်တန်ဖိုးမထားဘဲ စိတ်အလိုသို့လိုက်ခဲ့မိသည့် တာဒ်ကို ပြန်လည်သတိရနေသည်။ ထိုတာဒ်သည် ပြီးမသွားခဲ့ပေ။ သူ့နောက် သို့ အရိပ်လို ကပ်၍ပါလာသည်။

‘ပာ ဟ၊ ကင်းစုံနော်၊ ရှုံးရင်တင်လိုက် စဉ်းစားမနေနဲ့’

‘အရှုံးပေးပါတယ်ဗျာ’

မာမီသည် သူရှေ့မှငွေများကိုသိမ်း၍ပျော်လိုက်သည်။ မာမီသည် သူ ကိုယ်သူ အလှပြင်ရာ၌ စုလိုင်ထက် အဆပေါင်းများစွာပို၍ကွွမ်းကျင်လေသည်။ မီးရောင်အောက်ဝယ် ကြွေရောင်နှန်လေးပြေးနေသော မာမီမျက်နှာလေးသည် နှပါးမျှနှင့် စို့နေသည်။ ပြီးလိုက် ရယ်လိုက် သောအခါ များတွင် ကား နှဂါးလင်းနေသော မီးရောင်သည် ပို၍လင်းသွားသည်ဟုပင်ထင်ရလေသည်။

‘ဖရက် စာမေးပဲ အောင်ပြီပဲ၊ အရင်တုန်းကပြောတော့ ဘွဲ့ရပြီးရင် ဒါတွေမလုပ်တော့ဘူးဆို’

‘မာမီက ပြောမရဘူး စုံ နောက်ပြီး ဒါက စီးပွားရေးပဲ၊ အခု ကိုယ် ဖိုး’ သွားချမလားစိတ်ကူးတယ်၊ အဲဒါက သိပ်ရတာ’

‘ဖိုး၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာလဲ’

စုလိုင်က မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ မေးလိုက်သည်။ “ဖိုး” ဟူသော စကားလုံးကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟိုမှာ စိုင်းမင်းအောင် တွေ့လား၊ သူ အဲဒါပဲ လုပ်နေတာ’

စုလိုင်သည် စိုင်းမင်းအောင်ကို လုမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နိုင်ငံခြား ရပ် အကျိုး၊ တက်ထရက်ဘောင်းသီ၊ စီကိုနာရီနှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အကောင်းစားချည်းဖြစ်သည်။ လူကုံထံ ကြားရတတ်သားသမီးသဖွယ် ခပ်နှင့် လူစားမျိုးဖြစ်လေသည်။

သူ့ကိုလှမ်း၍ပြုးပြသော စိုင်းမင်းအောင်ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြန်ပြုးပြလိုက်ရင်း စုလိုင်၏စိတ်သည် ညီလင်းဆီသို့ မဆီမဆိုင်ရောက်သွားပြန်သည်။ စိတ်ပါလက်ပါပြောနေသော ဖရက်ဒီ၏စကားများကို မကြားတချက် ကြားတချက်နှင့် ငိုင်တွေတွေဖြစ်သွားသည်။ တဒ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ် အပျက်၏အရိပ်သည် ယခုတော့ သူ့ကိုခြောက်လှန့်နေချေပြီ။ လစဉ်ဖြစ်နေကျ အမျိုးသမီးသဘာဝဓမ္မတာသည် ဖြစ်ချိန်တန်လျက်မဖြစ်ဘဲ တစ်ပတ်ခန့် ရက် ကျော်နေပြီကို အချိန်ပြည့်သတိရနေသည်။ မူးပေပို့အန်ခြင်းများ မဖြစ်သေးသော လည်း စုလိုင်သည် သူ့ဝမ်းထဲ၌ ရမ္မက်၏အသီးအပွင့်လေး ကိန်းအောင်းနေမည် ကို ဖိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရပြီဖြစ်လေသည်။

‘သိပ်ကောင်းတယ် စုရဲ့၊ ကိုယ့်မှာ ထည့်ပြီးသား တစ်လိပ်ပဲ ရှိတယ်၊ စု စမ်းကြည့်ချင်လို့လား’

‘ကောင်းသားပဲ’

စုလိုင်သည် အလိုက်သင့် ပြန်ပြောရင်း သူ့ပြသောကိုသာ သူ ဆက်၍ တွေးလေသည်။ ဆေးသောက်ရမည်လား၊ ဆေးထိုးရမည်လား အသေအချာမသိ သော်လည်း ဇွဲရှိလျှင် ပြသောက်ရမ်းရန် သိပ်ပြီးခက်ခဲမည်ဟု မထင်မိပေ။ ကိုယ် ဝန်ကို ဖျက်ဆီးမပစ်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် ပြသောက်အလိုလို ရှင်းသည်ဟု တစ်ဖက်မှ တွေးမိပြန်သည်။ သို့သော် ထိုအတွေးသည် စုလိုင်၏ခေါင်းထဲသို့ ဘယ်ဘက်မှတင်ပြီး ညာဘက်မှ လျှော့ခနဲပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကိုသာ သူ့မျက်စိတဲ့တွင် မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုသို့ သော အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို သူ မတည်ထောင်ချင်ပေ။

‘ရွှေ ရှားရှားပါးပါး တစ်လိပ်ရမယ်’

သူ့ကို ကမ်းပေးသော စီးကရက်တောင့်ကလေးကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ

ဖရက်ဒီ ခုနက ပြောသော ‘ဖိုး’ဟူသော ဝေါဟာရကို ပြန်လည်သတိရသည်။
‘အချေသောက်ရင်ရလား၊ မူးသလား’

စုလိုင်သည် စီးကရက်ဖြူလေးကို နှုတ်ခမ်းတွင် ဖွံ့ဖြိုးလေး ခဲလိုက်ရင်း
ပြုးနေသည်။ ဖရက်ဒီက ဓာတ်ငွေ့မီးခြစ်လေးကို ဖျောက်ခနဲ့ ဖွင့်ပြီး ကမ်းပေး
သည်။ ပြောလွှဲသော မီးတောာက်ကလေး ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်းနှင့် ယိမ်းနွဲ့နေသည်
ကို ငေးကြည့်ရင်း စုလိုင်သည် ဖရက်ဒီ ညွှန်းလှသည့် ‘ဖိုး’ကို စဉ် မြီးစမ်းကြည့်မိ
လေသည်။

‘ကောင်းသားပဲ’

‘ဟော ဖရက်ဒီ၊ ယူအခု စုကိုလက်ထပ်ချင်သေးလား’

‘စု ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ’

‘မေးကြည့်တာပါ’

‘စုကိုတော့ လက်ထပ်ချင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် နယ်လီချို့နဲ့
လက်ထပ်ရမယ်’

‘ဟင်၊ လက်ထပ်တော့မယ်လား’

‘အင်း’

စုလိုင်၏ခေါင်းထဲတွင် ကြည့်လင်လာသည်။ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေ
သော စိတ်သည် အတန်ငယ် ပေါ့ပါးလာသည်။

‘နေပါဦး၊ ယူက ဘာလို့ ဒီလောက်မြန်မြန်လက်ထပ်မှာလဲ’

‘မမြန်လို့မှုမရဘဲ၊ နယ်လီက လောနေတယ်’

‘ဘာလဲ ကိစ္စများနေလို့လား’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး’

“ဘူးကို ကိုယ် စုလောက်မချစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သနားတယ်၊ သူက
ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တယ်”

စုလိုင်သည် ဖရက်ဒီ၏ စကားများကို ကြားသော်လည်း စိတ်မဝင်စား
တော့ပေါ့။ ပြန်၍လည်း မပြောလိုတော့ချော့။ ကင်းစုတွေ ကွင်းစုတွေ အော်နေသော
မာမိတို့စိုးမှအသံများကိုလည်း မကြားလိုတော့ဘဲ အနောင့်အယုက် ဖြစ်နေ သည်။
ထိုနေရာက ထသွားပြီး တိတ်ဆိတ်သည့်နေရာသို့ သွားပြီး အိပ်ရလျှင်
ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ သို့သော နေရာမှထရန် ကြီးပမ်းရမည်မှာ
ပင်ပန်းလှသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် စင်းငိုက်ပြီး အိပ်ချင်သလို ဖြစ်လာလေ

*

‘ညီလင်းညို့ မင်းကတော့ မင်းအဘိုးကြီးမျက်နှာရှိနေတာပဲ၊ အလုပ်ရမှာပါ၊ မခဲ့ယဉ်းပါဘူး’

‘နောင်ခါလာ နောင်ခါဖျေးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း စာမေးပွဲလည်း အောင်သေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘အေးလေဂျာ၊ မှန့်ဆီကြော်ဖြင့် ဘယ်နေမှန်းမသိသေးဘူး၊ သူက နှုတ်ခမ်းနာတာ စိတ်ပူနေတယ်’

ယုဒသန်မျှော်စင်ကြီး၏ အရိပ်သည် အေးမြတ်ချေသည်။ ထုထည်ကြီး သော အဆောက်အအုံဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့အောက်ဝင်လိုက်သည်နှင့် အတန် ပေါ်အေးသွားသည်။ တင်ထွန်းမောင်သည် မျှော်စင်ဘေးရှိလမ်းကူး အုတ်ခုံနေရာ လေးတွင် စာအုပ်ဖ်ခုပြီး ထိုင်ချုလိုက်သည်။

‘ဟောကောင် န္တသူရိန် မင်းအသည်းကဲ့ ဟက်တက်ပြုကြီး ပြန်စွဲသွား ပြီ မဟုတ်လား၊ မစွဲသေးရင် ဟောဒီ ညီလင်းညို့ဆီက ကော်တောင်းပြီး မျိုးချာ၊ တစ်ခါတည်း ဆက်သွားမယ်၊ ဒီကောင်က အဆက်ကောင်း ပလပ်စတာရော ကော်ရော’

တင်ထွန်းမောင်က ဝင်းမှည့်နေသော သစ်တိုးကို လက်နှင့်ဖို့စွဲစွဲလိုက်သည်။ အဖိုလွန်သဖြင့် အတွင်းသားများကိုပါည့်မိကာ အရည်များ ထွက်လာကာ လက်ချောင်းများ ပေကုန်လေသည်။ သူ့လက်ညှိုးကို သူ့လျောနှင့် တို့ကြည့်ကာ “ချို့တယ်ကွဲ” ဟုမြေပြာသောအခါ န္တသူရိန်က မျက်နှာ ရှုံးသွားသည်။

စေစည်မြင့်မားလှသော သစ်တို့ပင်ကြီးသည် ယုဒသန်မျှော်စင်ကြီးနှင့် အပြိုင်ပင် ကောင်းကင်သို့ လုတက်နေသယောင် ထင်ရသည်။ ဝင်းဝါနေသော အသီးမှည့်များကို အပင်ပေါ်တွင်တွေ့ရသည်။

‘တာကူးသို့လ်က ဗာတ်လမ်းလေးတွေကို ဒီသစ်တို့ပင်ကြီးတော့ ကောင်းသိမှာပဲနော်’

န္တသူရိန်က သစ်တို့ပင်ကြီးကို မော်ကြည့်ရင်း တမ်းတလွှမ်းမောစွာ ပြောလေသည်။ ထိုစဉ်တွင် သစ်တို့ပင်ကြီးက ခေါင်းညီတ်ထောက်ခံသလို အသီးတစ်လုံး ခြေချုလိုက်သည်။ ဘုတ်ခနဲကျလာသောသစ်သီးကို တင်ထွန်းမောင်က

ပြေး၍ ကောက်လေသည်။

‘ဘာလ မင်းနဲ့ဝါဝါခင်တို့ ဘတ်လမ်းလား’

တင်ထွန်းမောင်က မြက်တောထဲတွင် အသီးကြွေများကို နောက်ထပ်၍
တွေရနိုင် ကုန်းကုန်းကွကွ ရှာဖွေနေရင်းမှ လှမ်းမေးသည်။ သက်သက်က
ကျော်ထွန်းညိုကို လက်ခံလိုက်ပြီဟုသိရသောအခါ နွေသူရိန်သည် တစ်ပတ်ခန့်
မှိုင်တွေချသွားသည်။ မျက်နှာကလေး ညိုးပြီး အင်းလျားတွင် သွား၍ ငိုင်နေတတ်
သောကြောင့် ညီလင်းညိုတို့ သူ့နောက်သို့တကောက်ကောက်လိုက်ရသေးသည်။
သို့သော် မကြာလိုက်ချေ။ တစ်ပတ်ခန့်မှိုင်ပြီးသောအခါတွင်ကား ပုံမှန်သို့ ပြန်
ရောက်သွားလေသည်။ နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါတွင်ကား ဝါဝါခင်ဟူသော
မိန်းမလှလေးကို စိတ်ဝင်စားလာပြန်လေသည်။ အလှကဗျာလေးများသည် ပြန်
လည်နှီးကြားပြီး အသက်ဝင်လာကြလေသည်။

ညီလင်းညိုသည် ဘာစကားကိုမျှ ဝင်မပြောဖြစ်ချေ။ ဒေါသ မာနနှင့်
သံသယတို့ အထပ်ထပ်လွှမ်းနေသောမျက်လုံးလေးများနှင့် သူ့ကိုစားမတတ်
ဝါးမတတ်ကြည့်နေသော စုလိုင်ကိုသာ မြင်ယောင်နေသည်။ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်
နှင့် “ထွက်သွား” ဟု အော်လိုက်သောအသံသည် သူ့နားထဲတွင် ပဲတင်ထပ်နေ
သည်။ လူကြားထဲတွင် ကူးမြှေးမပျက်သွားလာလှပ်ရားနေရသော်လည်း ညီလင်း
၏ စိတ်သည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေလေသည်။ သူ့နှုန်လုံးသားသည် မီးပဲ
ထဲ ထည့်ပြီးအဖုတ်ခံလိုက်ရသလို ပူကျက်နေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေမိသည်။
သို့သော် သူသည် ဆွေးလို့သူမဟုတ်၊ ငေးလို့သူ မဟုတ်၊ ငိုင်၍မှိုင်လို့သူလည်း
မဟုတ်ချေ။ ထိုပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမဲ့ ပြောသည်တော့မဟုတ်၊ သူ့၌ စိတ်ကောင်း
လေး ရှိသည်။ စုလိုင်၏ နာမည်ကိုပျက်ပြားစေမည့်စကားကို တစ်ခွန်းတလေ
မျှပင် မဟောချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျော်ထွန်းညိုတစ်ဦးကလွှဲ၍
မည်သူကိုမျှပြောမပြောပေ။

‘ညီလင်း မင်း ခုတလောဘာဖြစ်နေလဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ အရင်ကနဲ့မတူဘူး’

‘ဘယ်လို့များ ဖြစ်နေလို့လဲ သူရိန်ရာ’

‘တစ်မျိုးပဲ၊ အရင်ကလို မခွင်ဘူး’

‘မင်းကလဲကွာ၊ အမြေရယ်နေရတော့မှာလား’

မြေပေါ်မှကျောက်ခဲလေးတစ်လုံးကို ကုန်းကောက်ကာ ညီလင်းသည်
မြက်တောထဲသို့ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သစ်တို့သီးရာနေသော တင်ထွန်း
မောင်အား လုမ်းပြောလိုက်သည်။

‘အပင်ပေါ်က အသီးတွေ ခဲနဲ့ပစ်ချပါလားဗျ’

‘လူတွေ ထိကုန်မယ်ကွဲ’

‘လူအရှင်းစောင့်ပြီး သတိထားပစ်ပေါ့’

နွေသူရို့နှင့်ထိအကြောင်း ဆက်မပြောလိုသောကြောင့် စကားလွှဲလိုက်
ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ညီလင်းသည် သစ်တို့သီးကို အမှန်တကယ် စိတ်မဝင်စားလှ
ပေ။ သို့သော်လည်း သူအနားတွင်တွေ့ရသော ကျောက်ခဲကြီးကြီး တစ်လုံးကို
ကောက်ပြီး တင်ထွန်းမောင်ဘက်သို့ ပစ်ပေးလိုက်မိသည်။

‘အသီးစိမ်းတွေဆိုရင် ချဉ်မှာပေါ့’

‘ချဉ်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ ငါးပိချက် ချက်လို့ရတယ်ကွဲ သိလား’

နှစ်ခါပင် မတိုက်တွန်းရချေ။ တင်ထွန်းမောင်သည် သစ်တို့သီးများကို
ခဲနှင့်ထူလေတော့သည်။ အားကုန်ပစ်တင်လိုက်သောကျောက်ခဲသည် သစ်ရွက်
များကို ခြေချုပြီး မြေပေါ်သို့ပြန်ကျလာသည်။ သစ်တို့သီးတစ်လုံးများ ကြွေမလာ
ပေ။ နွေသူရို့ကကြည့်ရှုယ်နေစဉ် တင်ထွန်းမောင်သည် ကျလာသော ကျောက်
ခဲကို ပြေးကောက်သည်။ ထို့နောက် အားနှင့်မာန်နှင့် တအားလွှဲရှုပစ်ပြန်သည်။

‘ဗျိုး သံလုံးပစ် ချုန်ပိယံကြီးဗျိုး လူတွေထိကုန်မယ်ဗျိုး၊ သတိ သတိ’

‘ဂျိနိဖာတင်လေးအစ်ကို ဖင်နိတာတင်လေး အစွမ်းပြနေပါပြီဗျိုး၊ ဝေး
ဝေးက ရှောင်ကြ ရားကြပါ’

တစ်ဖက်ဆောင်မှတွက်လာသော ကျောင်းသားများသည် ခေါင်းကို
လက်ဝါးများအပ်ကာ မြက်တောထဲမှ အပြေးအလွှားဖြတ်သွားရင်း အော်ဟစ်
နောက်ပြောင်သွားကြသည်။ တင်ထွန်းမောင်က သူတို့ကိုသွားဖြော်ရယ်ပြလိုက်
ပြီး ပုဆိုးပြင်ဝတ်သည်။ ပဋိမအကိုမဲကြီးပမ်းသောအခါတွင်ကား သစ်တို့သီးများ
တဖုတ်ဖုတ် ကြွေကျလာလေတော့သည်။

‘အိမ်ဆောင်တစ်ခု တည်ဆောက်မယ်ဆိုရင် ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာ ဘာ
ကို ပိုအရေးကြီးမလဲဟင် သူရို့’

ညီလင်းသို့က ခပ်တိုးတိုးမေးသောအခါ နွေသူရို့က အုံသုသလို
လှည့်ကြည့်သည်။

‘ချစ်တာက အရေးကြီးတာပေါ့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အရာရာကို စုံမှုးတာပဲ၊ မင်းကို ဆရာတက်တိုးဆောင်းပါးတွေပေးဖတ်ရှုံးမယ်၊ ချစ်ရင် အကျိုး မှန်းရင်အပြစ်တဲ့၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ပေါင်းသင်းရခြင်း ဆင်းရဲ ဆိုတာ ဘယ်လောက်ဆိုးမလဲ’

‘အသီးတွေက စိမ်းသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ငါးပါချက်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာ၊ အမေကြိုက်တယ်ကွာ၊ ဝက်သားနဲ့ချက်လည်း ကောင်းတာပဲ’

မြတ်ကျေလာသောသစ်သီးများကို ပြီးလွှားကောက်ယူရင်း တင်ထွန်းမောင်က အော်၍ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှအသီးများကို စကားပြောနေသော ညီလင်းညိုတို့ဆီသို့ပစ်၍ပေးသည်။ မျက်နှာကို အသီးများ လာမထိအောင် ရှောင်တိမ်းရင်း အမိဖမ်းလိုက်ကြရသည်။

‘ဒီမှာပျ ကိုတင်ထွန်းမောင် ညီလင်းညိုက မေးနေတယ်၊ ဒါမိထောင်တစ်ခုတည်ထောင်ဖို့ရာ ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာ ဘာကအရေးကြီးသလဲတဲ့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက အရေးကြီးတာပေါ့နော် ပျ’

‘မဟုတ်ဘူးကွ ကြိုက်ဖို့ရာသာ အရေးကြီးတာ’

တင်ထွန်းမောင်သည် သူတို့ဘေးသို့ပြန်ရောက်လာသည်။ နွေသူရို့၏ စုံစွမ်းစာအုပ်အဖုံးကိုချာယူပြီး သစ်တို့သီးများထုနေရင်းမှ ပြင်းချက်ထုတ်လေသည်။

‘ခင်ဗျားကလည်းပျား၊ ကံကံဖန်ဖန်’

‘တကယ်ပြောတာ ချစ်တယ်ဆိုတာ သမီးရည်းစားဘဝမှာသာ အရေးကြီးချင်ကြီးမှာ သူရို့ရှုံး၊ သမီးရည်းစားဆိုတာ ချစ်တဲ့အခိုန်လေးသာ ခဏတွေကြတာ၊ အဲ တကယ်တမ်း ဘဝကိုလက်တဲ့ပြီးလျောက်ကြတော့မယ် ဆိုတော့မသေမချင်းသက်ဆိုင်နေကြပြီ၊ ဒီတော့ သူ့အကျင့်ဝါသနားမီး စိတ်နေသေား သား သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အကုန်လုံးကို မင်းလက်ခံနိုင်ဖို့ ကြိုက်ဖို့လိုလာပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအခိုန်ကျတော့ ချစ်တယ်ကွယ် ချစ်တယ်ကွယ် ဆိုတာနဲ့ မပြီးတော့တူးသူ့သူ့သူ့ယ်ချင်းတို့ရဲ့’

နွေသူရို့သည် စာအုပ်ဖုံးဘဝမှ သစ်တို့သီးထုပ်ရသည့်ဘဝကို ရောက်သွားရာသည့် ရပ်ရှင်မင်းသမီးပုံ လှလှလေးကို မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်နေသည်။

‘ငါထင်တယ်ကွာ ချစ်တာဟာမခဲယဉ်းဘူး၊ ကိုယ်နဲ့သွားအတူ စားအတူ လက်ပွန်းတတီးနေရရင် ချစ်လာမှာပဲ၊ သံယောဇ်ရှိလာမှာပဲ၊ ကြိုက်ဖို့ကသာ ခဲယဉ်းတာ၊ ဒီလိုကွာ ဒီလို့၊ မင်းကလည်း သေအောင်ချစ်နောီး၊ မင်းကို

လည်း သေအောင်ချစ်နော်းတော့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခံယူချက်ချင်း မတူရင် ဝါသနားချင်းမတူရင် ပတ်ဝန်းကျင်အသိင်းအစိုင်းချင်းမတူရင် အဲဒီ အိမ်ထောင်ဟာ မသာယာနိုင်ဘူး သိရဲ့လား’

‘မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ’

‘အနိရောင်ဟာ လှတယ်ကွာ၊ အစိမ်းရောင်ဟာလည်း သူ့ဟာသူလှနေ တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သတ်သတ်စိသာ ကောင်းတာ၊ ပေါင်းလိုက်ရင် ညစ်ပုပ်ပုပ်ကြီး ဖြစ်သွားတတ်တယ်’

အုတ်ချပ်များကြားထဲမှ တွယ်ကပ်ပြီးပေါက်နေသော ညျာင်ပင် သေး သေးလေးမှ အရွက်များကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ညီလင်းသည် အမာညို၏ ဆေးဘူး ဆေးခွက်များကို ပြေးပြီးမြင်ယောင်မိသည်။ အဆောက်အဦးတစ်ခုတွင် မူလ ပုံစံသာမက ကြမ်းခင်းနံရံမျက်နှာကြက်မှာအစပြော၍ တံခါးပေါင်အဆုံး အသေးစိတ် အရောင်အသုံးပြုပုံကာလည်း လှပမှု မျက်စိပ်သာ့အဖြစ်မှုကို များစွာ အထောက် အကူဖြစ်ကြောင်းကို အမာညိုက မကြာခဏာပြာတတ်သည်။ လိမ္မာ့၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အဖြူ၊ အနှက် အမျိုးမျိုးတွဲပြီး အရောင်စပ် သုံးသော်လည်း အနိရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ကိုကား ရောစပ်ပြီးသုံးလေ့မရှိပေ။ တစ်ခါက ညီလင်းသည် ပျင်းပျင်း ရှိသည်နှင့် အမာညို၏ စုတ်တံဆေးဘူးများကိုကောက်ယူပြီး အနိရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ဆေးကို ရောကြည့်ဖူးသည်။ တင်ထွန်းမောင်ပြာသည့်အတိုင်း ညစ်ပုပ်ပုပ် အရောင်ကြီးဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

‘ဒီလိုပဲကွာ သူလည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့သူ ဟုတ်နေမှာပဲ၊ ကိုယ်က လည်း ကိုယ့်ဝန်းကျင်နဲ့ကိုယ်ပဲ၊ သွားပေါင်းလို့ မရတာတွေရှိတယ်၊ ဒီမှာ နွေသူရို့ မင်းဟာ အစိမ်းရောင်ဖြစ်ခဲ့ရင် အနိရောင်ကိုတော့ သွားမယူလေနဲ့ ညစ်ပုပ်ပုပ် အိမ်ထောင်ရေးကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

ကိုတင်ထွန်းမောင်တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကများ ဒီသဘောတရား တွေ လေ့လာလိုက်ပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း ညီလင်းသည် ရင်ခုန်လာသည်။ “ငါက အစိမ်းဆိုရင် သူကအနိပေါ့၊ မမစုက အနိရောင်ပေါ့လေ” ဟု တမ်းတလွမ်းမော စွာတွေးနေမိသည်။ ငွေကာိုက်ကာတိုက်သွားသော လေရှုံးကလေးသည် ညီ လင်း၏ပါးပြင်ကိုပွတ်တိုက်ကျိုစယ်သွားရင်း “မှန်းတယ် မှန်းတယ်” ဟု တဖွေ ပြာနေသံလေးကိုပါ တိုးတိုးလေးပြန်လည်ကြားယောင်လာစေသည်။ “သူ ငါကို တကယ်မှန်းသလား” ဟု ဆက်၍တွေးမြှုပ်နှံသည်။ ဒေါသရောင်နှင့် လက်နေ

သော မျက်ဝန်းနက်နက်လေးများကို တွေးထင်မြင်ယောင်မိသောအခါ ရင်ထဲတွင် လိုက်မော၍လာပြန်လေသည်။ “စုက ကျွန်တော့ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ မှန်းနေလျက်နဲ့ ဘာလို့များဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရသလဲ၊ စုနစ်နာတဲ့အလုပ်ကို ဘာလို့လုပ်ရသလဲ၊ ဘာလို့ ဒီအလုပ်လုပ်ရသလဲစုရယ်၊ စုသာ နစ်နာတာပဲမဟုတ်လား၊ အင်းလေ မမစုက ဒါကိုတန်ဖိုးမထားဘဲ ပေါ့ပေါ့သာတွေးနေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ဒီလိုကိစ္စတွေကို စုက ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘာထားနေပြုလားဗျာ ဟင်” ဟု ရင်ထဲတွင် တစ်ဦး တည်း စကားပြောနေမိပြန်သည်။ ထိစဉ်တွင် နွေသူရိန်က သူ့ကျောကို ဖြန်းခနဲ့ရိုက်လိုက်သည်။

‘ဟကောင် ညီလင်းညီး၊ ခေါ်လို့မကြား မေးလို့မကြား မင်းဘာဖြစ်နေတံ့’

‘ဘာဖြစ်နေလို့တံ့းကွာ၊ နာလိုက်တာ’

‘ဟာ ဒီလောက်တောင်ငိုင်နေတာ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတံ့း’

‘ဘာ စဉ်းစား စဉ်းစား မင်း အပူလား’

ညီလင်းညီးသည် နေရာမှ ပပ်တောင့်တောင့်ထသည်။ ဖင်ခုထားသော စာအုပ်များကို ဆွဲယူလိုက်ကာ မျက်နှာမှန်မှန်နှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

*

‘ကိုကို နယ်သွားရရင် သက်သက်လိုက်မှာလား’

‘လိုက်မှာပေါ့ ကိုကိုရယ်’

ခေါင်းကလေးကို စိတ်ပါလက်ပါညိုတ်ပြလိုက်ရင်း သက်သက်သည် ကျော်ထွန်းညို၏ အကျိုးပေါ်တွင် ပြေးနေသော ပုဂ္ဂက်နီလေးကို လက်နှင့် အသာ အယာ တောက်ချလိုက်သည်။

‘မြှေ့နယ်တိုင်းမှာ ဆေးပေးခန်းရှိတာပါပဲ ကိုကိုရာ၊ ကိုကိုနဲ့သက်သက် ကလည်း တစ်မြှေ့နယ်ထဲ သွားကြလို့ရတာပဲ၊ ကိုကိုက လမ်းတွေ တံ့တားတွေ ဆောက်၊ အပျက်အစီးတွေကိုပြင်၊ သက်သက်က လူနာတွေကိုပြုစ်’

ချမ်းမြှေ့ဖွှေ့ယ်ကောင်းလှသည်။ ထိုသို့ပျော်ရွင်ချမ်းမြှေ့ဖွှေ့ယ်ကောင်း လှသော ဘဝလေးကို သူနှင့်သက်သက်တို့ လက်တွဲ၍တည်ဆောက်ကြရမည် ကို တွေးမိသောအခါ ကျော်ထွန်းညို၏ ရင်ထဲတွင် ကြည်နှုံးမှနှင့်တသိမ့်သိမ့်လှပ်ရှားလာလေသည်။

‘က မိသက်၊ ပြော ဘာကားကြည့်မှုလဲ’

‘ကိုကိုကြည့်ချင်တဲ့ကား ကြည့်’

‘မိသက်ကြည့်ချင်တာ ကြည့်ကွာ’

သူတိန္ဒိတိုးသား ရပ်ရှင်ရုများဘက်သို့လျှောက်လာကြသည်။ ပပဝင်းရုပေါ်တွင် ဂျီမီးစဘွန်းက ပြီးနေလေသည်။ သူ့အေးတွင် မလုံတလုံ လှပါဖြူလေးများက စိုင်းနေကြသည်။ လမ်းကူးလိုက်လျှင် မခို့တရုံကြည့်နေသော ရှာမိလာတရိုးက ဘုရင့်ရုံထဲမှ စောင့်နေမည်ဖြစ်လေသည်။

‘အာရဒနား ကြည့်မလား ကိုကို’

‘ကောင်းတယ်တဲ့လား’

‘ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ ငိုတော့ငိုရတယ်တဲ့၊ ကိုကို လက်ကိုင်ပဝါ ပါလာရဲ့လား၊ တော်ကြာ ရုံထဲမှုသက်သက်ဆိုက လက်ကိုင်ပဝါ မတောင်းရဘူးနော်’

သက်သက်က မနောက်သာနောက်သာ နောက်ပြောင်နေသည်။ အိန္ဒိယ ရပ်ရှင်သည် အဆိုအကာများလွန်းသဖြင့် ကျော်ထွန်းညိုကြည့်လေ့မရှိပေ။ ပျော်ရှုံးရှုံးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည်ဟုယူဆသည်။ သို့သော် သက်သက် ကြည့်လိုပါက သူလည်းကြည့်ရန်အသင့်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ကိုကို ကြည့်ချင်ရဲ့လား’

‘မိသက် ကြည့်ချင်ရင် ကိုကိုလည်း ကြည့်ချင်တာပဲ့’

“ဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုမကြည့်ချင်ရင် သက်လည်း မကြည့်ချင်တော့ဘူး ကိုကိုရဲ့”

သူတိန္ဒိတိုးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မိကြသည်။ သက်သက်က ဖရုံ့စွေ့လျှော့နှင့် ပြောင်းဖူးပြုတ်များဝယ်နေစဉ် သူ သည်လက်မှတ်ရုံးလေးသို့သွားကာ ဒီစီမှန်စွောင်ဝယ်လိုက်သည်။

‘သက်နဲ့လျှောက်လည်ရတာ ကိုကိုပျော်ရဲ့လား’

သက်သက်က စိုးရိမ်ဟန်လေးနှင့် တိုးတိုးမေးသည်။ အမှန်တကယ်လည်း စိုးရိမ်မိသည်။ သူနှင့်အတူ သွားလာလျှပ်ရှားနေသော်လည်း ကျော်ထွန်းညို၏စိတ်ဝိုင်္ခာဦးသည် အခြားသူတစ်ဦးကို တမ်းတသာတိရနေမည်ကို စိုးရိမ်လှသည်။ ကျော်ထွန်းညိုက သက်သက်ကို စချင်စိတ်နှင့် “မပျော်ဘူး” ဟု မျက်နှာထား တည်တည်နှင့်ပြောမည်ပြုသေးသည်။ သို့သော် အကဲခတ်နေဟန်ရှိသော

မျက်လုံးလေးများကိုတွေသောအခါ မနောက်ပြောင်ရက်တော့ပေ။

‘ပျော်တယ် မပျော်ဘူးဆိုတာ ကလေးစိတ်ပါ မိသက်ရယ်၊ မတည်၌မဲ့ တဲ့စိတ်၊ လူပ်ရားတက်ကြွေတဲ့ စိတ်မျိုးပါ၊ သက်သက်နဲ့နေရရင် ကိုကိုရင်ထဲမှာ အေးပြီး ချမ်းမြှေနေတာပဲဆိုရင် မပြည့်စုံဘူးလား’ ဟု တည်၌မဲ့ အေးအေးစွာ ပြောလိုက်ရင်း စုလိုင်ကို သတိရနေမိသေးသည်။ စုလိုင်နှင့် အတူ ရပ်ရင်ကြည့် ကြသောအချိန်လေးများသည်လည်းကောင်း၊ ကား လျှောက်စီးခဲ့ကြသောအချိန် လေးများသည်လည်းကောင်း သူစိတ်ထဲတွင် ဝဲလှည့်သလို ချာလည်လည့်ပြီး ပေါ်လာသည်။ ထိုနောက် ညီလင်းနှင့်စုလိုင်၊ သူအချိစုံးညီငယ်နှင့် အရူးအမှုး စွဲလမ်းခဲ့မိသည့် မိန်းမရွောလေးတို့ မောက်မှားကြသည့်အကြောင်းကို သတိပြီး ထိုင်းမှိုင်းသွားသလို ခံစားရလေသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းဖိစ္စထားပြီး ခေါင်းကလေးမော့ကား သူ့ကိုမှာနလေးတင်ဝနှင့်ကြည့်နေသော မိန်းမလှ လေး စုလိုင်ကို တွေးထင်မြင်ယောင်ရင်း သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

‘ဟင် ကိုကို သက်ပြင်းတွောာတွေချလို့ ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ ဟင်’

‘သံ့့ကြည့်ပါဦး၊ အမှိုက်တွေ ရှုပ်လိုက်တာ’

သံမံတလင်းပေါ်တွင် ကဲ့ပြန့်နေသော ချိချုံ စက္ကာစများနှင့် ကွာဇူးခွဲ့များကိုသွေ့နိုင်ပြရင်း ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သည်။ စုလိုင်၏ အကြောင်းကို တွေးတောနနေသည်ဟုတော့ မပြောလို့။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် သက်သက်သည် ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်နှင့် မျက်ရည်ပဲပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားမည်ဖြစ်လေသည်။ မကျေနပ်စကားကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရန်တွေစကားကိုသော် လည်းကောင်း ပြောလိမ့်မည်တော့မဟုတ်ချေ။

‘အမှိုက်တွေကို စက္ကာနဲ့အသာထုပ်ထည့်ပြီး ရုံပြင်ကျအမှိုက်ပုံးထဲပစ်လို့ရင်လည်း ရတာပဲနော်ကိုကို၊ ကြည့်တဲ့လူတွေကသာ နည်းနည်းလေး သတိထားလိုက်ကြရင် ဒီလောက်ပွဲရှုပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး’

‘စည်းကမ်းဆိုတာ နေရာတကာမှာအရေးကြီးတယ်၊ စည်းကမ်းမရှိတဲ့လူဟာ တိုးတက်ဖို့မလွယ်ဘူး သက်ရဲ့၊ ဒီလိုပဲ လူမျိုးလိုက်ချိပြီး စည်းကမ်းမဲ့နေရင် ဒီတိုင်းပြည်တိုးတက်ဖို့ လွယ်ပါဦးမလား’

‘စည်းကမ်းရှိဖို့ဆိုတာကလည်း စည်းကမ်းပေးဦးမှပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ အခုဘာက အမှိုက်ပစ်ချင်တိုင်းပစ်၊ ဘာမှ အရေးမှမယူတာ’

သက်သက်သည် ပြောင်းဖူးစွဲလေးများကို တစ်စွဲချင်းခြေယူပြီး

ကျော်ထွန်းညို၏ လက်ထဲသို့လှမ်းထည့်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် သမီးရည်းစား ဖြစ်လာကြသော်လည်း ချစ်စကား ကြိုက်စကားများကို ခဲ့ခဲ့ပြီး မပြောကြပေ။ “ဘယ်လောက်ချစ်” “နိုးလောက်ကြီးချစ်” “ယုံပါဘူးကွယ်” ဆိုသော စကားမျိုးများ ကို ပြောမည့်အစား တွေသမျှ မြင်သမျှလေးများကိုသာ သူ့အမြင် ကိုယ့်အမြင် ပြောရင်း၊ သဘာဝချင်းမတိုက်ဆိုင်လျှင် ငြင်းခွန်ရင်း၊ ထို့နောက် ပြိုင်တူအလျှော့ ပေးရင်း အချိန်ကုန်တတ်သည်။ “ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်”ဟု အထပ်ထပ်ပြောနေ သည်ထက် ထိုသို့ကြည်လင်ချမ်းမြှော့စကား ပြောရသည်ကို နှစ်ဦးလုံး ပို၍ နှစ်သက်ကြသည်။ အမာညိုကမူ “ဘယ်လိုစုစွဲကြီးလဲဟာ၊ ပျော်စရာကြီး” ဟု သာပေးလေသည်။

‘ဟော ကြုက်’

သက်သက်က လန့်၍အော်သည်။ ကွာစွဲခွဲလေးများနားသို့ရောက် လာသော ကြုက်ကလေးသည် ရှတ်ခနဲနောက်ဆုတ်ပြီးထွက်ပြေးသွားသည်။

‘ရှင်ရယ်ရုံက ကြုက်က ပိုဆိုးတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ရှပ်ရှင်ကြည့်တုန်း ကိုကိုခြေမကို ဘာမှတ်လဲ မသိဘူး၊ လာကိုက်ဖူးတယ် သိလား’

‘ကြုက်ကလေးက ပြောမသွားဘူးလား’

‘ဘာပြောရမှာလဲ’

‘ခွေးချေးစော်နံလိုက်တာ၊ နောက်တစ်ခါ ချေးပုံနှင်းမလာနဲ့လို့လေ’

‘အဲဒီလိုတော့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါလာရင် တစ် ယောက်ထဲမလာနဲ့၊ အတွဲနဲ့လာခဲ့တဲ့’

‘အောင်မာ တယ်ဟုတ်’

မီးမောင်ပြီး ကြော်ပြာများ ထိုးပြနေသော်လည်း ရုံထဲသို့ဝင်လာသူများ မစဲသေးချေ။ မောင်ထဲတွင်ပင် စမ်းတဝါးဝါးဝင်လာရသူများကို မျက်စိ အကျင့်ရ ပြီးသူများက ထိုင်လျက်မှကြည့်နေရသည်မှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

‘အခုလေ တုပ်ကျွေးအဆန်းဖြစ်နေတယ်ကိုကို သိလား၊ သွေးလွန် တုပ်ကျွေးတဲ့၊ အရင်တုန်းက မြန်မာပြည်မှာမရှိဘူး၊ အခုမှရောက်လာတာလို့ ပြောတယ်၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကလေးတွေဆိုရင် ပိုဖြစ်နိုင်တယ် တဲ့’

‘အခုဖြစ်နေကြပြီလား’

‘ဟင့်အင်း အများကြီးတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်ရတယ် လို့ ဆရာတွေပြောနေကြတာပဲ’

သက်သက်က ကျော်ထွန်းညို၏လက်ထဲသို့ ပြောင်းဖူးစွဲလေးများ
ထည့်ပေးပြန်သည်။ ပြောင်းဖူးကို တစ်စွဲချင်း တဖောက်ဖောက်ဝါးနေရင်း
ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်ပြောသမျက်ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

‘ဟိုမှာတွေလား ကိုကို၊ ကြော်ပြာက စကားလုံးကို ကြည့်စမ်းပါဉီး၊
မီးနီကိုဖြတ်ကူးက လိုရာမရောက် သေခြားရောက်နိုင်သည်တဲ့ များနေတယ်နော်’
မီးနီကို ဖြတ်ကူးက ဆိုတော့ မီးနီကြီးပေါ်ကန်းပြီး ဖြတ်ကူးတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မီးနီစဉ်
ဖြတ်ကူးက လို့ ရေးရမှာပေါ့နော် ကိုကို’

‘အေးလေကွာ ဟုတ်ပါရဲ့’

‘သဒ္ဓါဟာသိပ်အရေးကြီးတယ်၊ သဒ္ဓါမတတ်ရင် စာမတတ်ဘူးဆို
တာ မှန်တယ်နော်’

‘ကိုကိုရဲ့မိသက်က ဆေးပေးခန်းမရှိတဲ့ချာဆိုရင်လည်း မူလတန်း ဆရာ
မလေးဝင်လုပ်လို့ရနေပြီပဲ၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သက်သက်ရဲ့ကျောင်းက ကလေး
တွေဆိုရင် သဒ္ဓါ နိုင်နိုင်နှင်းနဲ့ထွက်လာမှာ’

‘ကိုကိုကလဲ’

သက်သက်က ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ပြီးရယ်နေသည်။ ကလေးများကို
စာသင်ပြရလျှင်လည်း သက်သက်ကတော့ ဖျော်မည်ပင်ဖြစ်သည်။ လူအများကို
အကျိုးပြုရသောအလုပ်သာဖြစ်ပါစေ၊ မည်သည့်အလုပ်မျိုးမဆို သက်သက် ဟူ
သည့် မိန်းကလေးသည် စိတ်ဝင်တစားနှင့်ပြုလုပ်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

နိုင်ငံတော်အလုံက ပိတ်ကားပေါ်တွင် တလွှင့်လွှင့်နှင့်ပေါ်လာသော
အခါ တစ်ရုံလုံး ရုန်းခနဲ့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသားသိချင်း တီးလုံး
ကြားရသောအခါ သက်သက်သည် ကြက်သီးမြှမြေလေးထလာသည်။ တလူလူ
လွှင့်နေသော အလုံတော်ကိုမြင်ရတိုင်း၊ စိတ်အင်အားတက်ကြဖွယ်ရာ မြိုင်ဆိုင်
လှသောအမျိုးသားသိချင်းတီးလုံးကိုကြားရတိုင်း သက်သက်၏ ရင်ထဲတွင် ပြည်
ချစ်စိတ်များ ပြည့်လျှမ်းပြီး ကြက်သီးထလာလေ့ရှိလေသည်။

‘ဒါဒို့ပြု၊ ဒါဒို့မြေဆိုတဲ့စကားဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော် ကိုကို၊ အား
အပြည့်မာန်အပြည့် ဟင် ကိုကို ဟိုကဝင်လာတာ စုလိုင်မဟုတ်လား’

မူာ်ထဲတွင် ကျော်သားရနေပြီဖြစ်သော ကျော်ထွန်းညို၏မျက်လုံးများ
သည် စုလိုင်ကိုချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ စုလိုင်၏ ဘေးတွင် အမျိုးသား တစ်ဦးပါ
သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးများပြောဝေနေဟန်နှင့် အလယ်လမ်းတွင် ဆော်

မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

ပိတ်ကားပေါ်မှ ရာမီလာတရိုးက ပြီးချိစွာသို့ယူနေချေပြီ။ မီးရထားနောက်မှ မော်တော်ကားနှင့်လိုက်ရင်း သီချင်းဆိုနေသော မင်းသား၏တေးသံကလည်း မြှေးကြလှသည်။ ကျော်ထွန်းသို့ရော သက်သက်ပါ ရာမီလာ တရိုးထက်စုလိုင်ကို ပို၍ဖိတ်ဝင်စားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပိတ်ကားကို မကြည့်ဘဲ အလယ်လမ်းကို ခေါင်းစောင်း၍ ကြည့်နေမိကြသည်။ မြှေးကြသောတေးသံထက်သူတို့ပြောသည့်စကားကို ပို၍သိလိုသည်။ ထို့ကြောင့် နားကိုစွဲထားမိပြန်သည်။

‘စု မျက်စိတွေတော့ ပြာနေတာပဲ စိုင်းမင်းအောင်၊ ယူရော မြင်ရပြီလားဟင်’

‘နည်းနည်းမြင်ရပြီ၊ လာ လာ’

စုလိုင်၏ ဘေးမှလူသည် စုလိုင်၏ လက်ကိုတွဲ၍ခေါ်သွားသည်။ သူတို့၏ထိုင်ခုံသည် တစ်ဖက်အစွန်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုင်ချလိုက်သောအခါ သူတို့ကိုမမြင်ရတော့ချေ။ သက်သက်က တိုးတိုးလေးမေးသည်။

‘အာရ်အိုင်တီက လူပဲလား ဟင်’

‘မသိဘူး’

သူတို့နှစ်ဦးလုံးပြီးတူသက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။ မီးရထားပေါ်မှ ရာမီလာတရိုးသည် မခို့တရို့နှင့် ရှက်စနီးလေးပြီးနေလေသည်။

*

‘လှလိုက်တာဟယ်၊ အဲဒီကော့စမတ်ပန်းတွေက စမ်းသပ်ပြီးစိုက်ထားတာများလား မသိဘူး၊ အပွင့်ကြီးတွေ ကြီးလိုက်တာ အရမ်းပဲ’

ညီးဖျောလာသောနေရာင်အောက်တွင်ပွင့်နေသော ပန်းပွင့်ရောင်စုံများသည် သန်မာလန်းဆန်းလှသည်။ ခရမ်းရှင့်ရောင်၊ ခရမ်းနေရာင်၊ အဝါဖျော့၊ အဖြူစသည်ဖြင့် ရောင်စုံရောယုက်ကာ လေပြည်ထဲတွင် ယိမ်းညွှတ်နေကြလေသည်။ အမာညိုသည် ရောင်စုံပန်းတော့ကြီးကိုကြည့်ကာ ခူးချင်စိတ်နှင့် လက်ယားလာသည်။

‘သွားခူးရအောင် မိလေးရာ’

‘တော်ကြာ စမ်းသပ်ထားတာတွေဆိုရင် မကောင်းပါဘူးဟာ’

‘အိုကွာ တစ်ပွင့်နှစ်ပွင့်ခူးရုံး သူတို့စမ်းသပ်ထားတာတွေ မပျက်ပါ

ဘူး'

စက်မှုတက္ကသိုလ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် စိုက်ပိုးရေးသုတေသန အဆောက်အအုံရှိသည်။ ခြိုင်းက ကျယ်လှသည်။ ကျယ်လှသော ထိုခြိုင်းထဲ တွင် စမ်းသပ်စိုက်ပိုးထားသော ဂျီ စပါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းများကို တွေ့ရ တတ်သည်။ အရှေ့ဘက်မြေက်ခင်းတွင် အလှစိုက်ထားသောပန်းများသည်ကား စမ်းသပ်ချက် ဟုတ်မဟုတ် သူတို့မသေချာလှပေ။

‘မာညိုရာ၊ မဟုတ်တာတွေ လုပ်မဖောပါနဲ့၊ ကလေးကျနေတာပဲ’

ပေါက်ကျိုင်းက မကြိုက်သလိုပြောသောအခါ အမာညိုက မျက်စောင်းခဲသည်။ ခုံးမည် မရှုံးမည် မသေချာသေးသောစိတ်သည် ခုံးယူမည့်ဘက်သို့ ချက်ချင်းအလေးသာသွားလေသည်။

‘ထမင်းဆာပြီကွာ၊ အိမ်ပြန်မယ့်ဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းပြန်ကြပါနဲ့၊ ဟော ဟိုမှာကားချောင်တယ်’

‘ချောင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်နှင့်’

အမာညိုသည် ခြိုင်းသို့စွတ်ခန့်ဝင်သွားကာ ပန်းရုံဘေးသို့ရောက်သွားသည်။ မိမိလေးနှင့်မဝါတို့ကလည်း နိုင်ထဲက ခုံးချင်ချင်မို့ အမာညို၏ နောက်သို့ရှယ်မောရင်း ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ သို့သော် ခြိုင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ပန်းခုံးရေးထက် မာလကာသီးခုံးရေးကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။ ရုံးအဆောက်အအုံနောက်ဘက်တွင် စမ်းသပ် စိုက်ပိုးထားသော မာလကာပင်တန်းရှိသည်။ ယခင်တစ်ပတ်က လမ်းလျောက်ရင်း လာကြည့်စဉ်က အသီးများကျစ်သေးသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဖွံ့ဖြိုးစား၍ကောင်းသောအနေသို့ရောက်နေလောက်ပေပြီ။ အမာညိုက ပေါက်ကျိုင်းကိုပါ အပါ၏ရန်ကြီးစားသည်။

‘ဟော မာလကာသီးသွားခုံးရအောင်’

‘မရှုံးဘူးကွာ လာခဲ့၊ ထမင်းဆာပြီ’

‘မာလကာသီးစားရင် အဆာပြေတာပေါ့’

‘သူများတကာ ပင်ပင်ပန်းပန်းစမ်းပြီးစိုက်ထားတာ သွားဖျက်ဆီးဦးမလို့လား မာညိုရာ’

‘အသီးခုံးတာ၊ ဖျက်ဆီးတာမှမဟုတ်တာ’

‘တော်ကြာ အစောင့်တွေရင် လိုက်ရိုက်နေမယ်ကွာ’

‘ကြောက်ရင်နေပါ့၊ ပြီးမှတောင်းမစားနဲ့နော်၊ မကျွေးဘူး’

မိန်းကလေး တောက်ပြားသုံးဦး ရုံးနောက်ဘက်သို့ ယောင်လည်လည် နှင့်လျောက်သွားကြသည်ကိုကြည့်ရင်း ပေါက်ကျိုင်းသည် သက်ပြင်းချမို့ရာ သည်။ ထို့နောက် လမ်းဘေးတွင်စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက် သည်။

‘မာညိုရာ လာခဲ့၊ ဒီလိုဆို ဒို့လျောက်ပြာမယ်နော်’

ပေါက်ကျိုင်းက နိုင်ပေါက်ကိုင်ကာ လျမ်းအော်ပြာသောအခါ အမာညို သည် မကြားချင်ဟန်ဆောင်ရင်း ပုံပျက်သွာက်လျောက်သွားသည်။ သူ့မှု ကိုယ် ဝန် နှစ်လကျော်ကျော်ရှိနေပြီကို အမာညိုသည် မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးသေးချေ။ သို့လည်း မသိသာလှသေးသောကြောင့် ရက်စိတ်တင်ဝနှင့် ဖုံးထားလေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများသိပြီး ရယ်မောနောက်ပြောင်မည်ကို အမာညိုက စိုးရိမ်လှ သည်။ ထိုအကြောင်းကို ပေါက်ကျိုင်းက သိသဖြင့် သက်သက်မဲ့ အကျပ်ကိုင်ကာ ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဟဲ ပေါက်ကျိုင်းက ဘာတွေလျောက်ပြာမယ် ပြာနေတာလဲ’

‘အလကားပါ’

ရူးစမ်းသလိုမေးလာသော မဝါကို အကြောင်းမဲ့မျက်စောင်းထိုးလိုက် ရင်း အမာညိုသည် စကားဖြတ်လိုက်သည်။ မာလကာပင်ပေါ်မော်ကြည့်ကာ အသီးပွုပွုများရာရင်း အလုပ်ရှုပ်ပစ်လိုက်ရင်း အမြောက်တိုက်အကျပ်ကိုင်သော ပေါက်ကျိုင်းကို စိတ်ထဲမှုကျိုတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေလေသည်။

ခြုံဝင်းစောင့်ဦးလေးကြီးကို မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိလေးသည် မာလကာကိုင်းကို အတင့်ရဲစွာနှင့် ခုနှစ်ခွဲသည်။ သူ့အရပ်က အတန်ငယ် ပုနေ သောကြောင့် မမိမကမဲ့နှင့် လွှတ်လွှတ်သွားလေသည်။

‘ဟဲ ဟိုအကိုင်းပေါ်ကအသီးတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ’

‘ငါ တက်ချုံးမယ်ဟာ’

‘တော်ကြာ ပြီးပေါက်မှားနေမယ်’

‘အို မိမှုမမိဘဲ’

အမာညိုသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခြေမြှန်လက်မြန်နှင့်ရောက်သွားသည်။ သစ်ပင်တက်တွင်တော့ အမာညိုတို့က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရထားသူဖြစ်လေသည်။ ကျောင်း မှ ခရေပင်လေးများကိုလည်း အကုန်တက်ဖူးသည်။ ခရေပင်ပေါ်တက်ပြီး

အကိုင်းကိုခြနှင့်နှင်းကာ တသိမ့်သိမ့်လှပ်ချြေး ပန်းများကြွေအောင် ပြုလုပ်ပေး လျော့ရှိသည်။ ခရေပန်းကြိုက်သော မိမိလေးတို့က အမာညိုကို အထူး အားကိုးကြ ရလေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် မီရာအသီးကို ဆတ်ခနဲလှမ်းခူးကာ တစ်ကိုက်ကိုက်စားလိုက်သည်။ အောက်ဘက်မှမော်ကြည့်နေသူနှစ်ဦးကိုင့် ကြည့်ရင်း ‘ဟာ ကောင်းတယ်ဟ၊ ချိုလည်းချို့၊ ပူလည်းဖွံ့ဖြိုးလေသည်။

‘တ်လှချေလားဟဲ့၊ ပြီးမှစားစမ်းပါ၊ မြန်မြန်ချွားကြရ အောင်’

မိမိလေးက စိုးရိုမူပန်စွာအော်သည်။ အပင်ပေါ်မှမာလကာသီးကို စားချင်လှ၍ ခိုးယူနေရသော်လည်း ထိုသို့မလုပ်သင့်ကြောင်းကိုကား သိသည်။

‘ဘာ မြေပြုအတွေထည့်ထားလဲမသိဘူး၊ ဂျိုဟောလ်က အပင်ထက် ကောင်းတယ်၊ ရွှေ စားမပစ်နဲ့ဦးနော်၊ အဲဒါ ငါဆက်စားမှာ’

အမာညိုသည် သူ၏စားလက်စမာလကာသီးကို တံတွေးနှင့် မထိ တထိ ထွေးပြီးမှ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ စားရန်အသင့်စောင့်နေသော မိမိလေးနှင့် မဝါတို့သည် မျက်နှာများရှုံးမဲ့သွားသည်။ လူဟူသည်မှာ ကိုယ့်တံတွေးကို ကိုယ် မရှုံးတတ်သော်လည်း အခြားသူ၏တံတွေးကိုကား အလွန်ရှုံးတတ်ကြသည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း အမာညိုက သူ့မာလကာသီးကို မဝါတို့မစားအောင် လုပ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ခွေးမနော်၊ နင်အတော်ယုတ်’

သစ်ပင်ပေါ်မှအမာညိုသည် ရယ်မောရင်း နောက်တစ်ဆင့်ထပ်တက် လိုက်သည်။ အကိုင်းဖျားမှအသီးပွုပွုများကို မမိမကမ်းလှမ်းခူးလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်တွင် မိမိလေး၏အော်သံကိုကြားရတော့သည်။

‘ဟင် မာညို၊ ဆင်းခဲ့၊ ဆင်းခဲ့’

‘ဟောတော့’

အစောင့်ဦးလေးကြီးသည် သူတို့ကို ဘယ်နေရာကများ လုမ်းမြင်လိုက် လေသည်မသိ။ လက်ကိုထွေ့ယမ်းကာ ပြီးလာသည်။ သူပါးစပ်ကလည်း စူးစူး ဝါးဝါးအော်ဟစ်လာလေသည်။

‘မြန်မြန်ဆင်း မိညို့ မြန်မြန်ဆင်း’

မဝါသည် ဦးလေးကြီးကို အလန်းတကြားကြည့်ရင်း မာလကာပင်ကို

လက်နှင့်ပုတ်ကာအောင်သည်။ အမာညိုသည် ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်လာပြီး မျက်လုံး များ ပြောလာသည်။ မည်သည့်အကိုင်းကိုနင်းပြီး မည်ကဲ့သို့ပြန်ဆင်းရမည်နည်းစဉ်းစား၍မရတော့ချေ။

‘လာပါဟ မန်မန်’

သစ်ပင်အောက်မှာသူရဲကောင်းနှစ်ဦးသည် အမာညိုကိုစောင့်မည့်ပုံ မရကြတော့ပေါ့။ ပြီးမည့်ဟန်ပြင်နေကြသည်။ သည်လိုတော့လည်း အဖြစ် မခံနိုင်။ ရှုန်သူ့လက်တွင်သုံးပန်းဖြစ်ပြီး တစ်ဦးတည်းကျွန်းခဲ့ရမည့်အရေးသည် ရင်လေးဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အမာညိုသည် ဘာကိုမျှမစဉ်းစားနိုင်တော့ချေ။ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ဂုဏ်းခနဲခန်းချုပ်လိုက်သည်။

‘ဟေး ဟေး၊ ဘာလို့ချေးနေရတာလဲ ဟေး ဟေး’

ခွေးကျ ကျလာသောအမာညိုသည် ထိုအသံကို ပီပီသသကြားလိုက် သေးသည်။ ခြေနာသလား၊ လက်နာသလား မစဉ်းစားနိုင်အောင်ခင်မှာပင် သူ့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဆွဲထူလိုက်သည်ကို သိလိုက်သည်။ ထို့နောက် မဝါန္တ့ မိမိလေးတို့နှစ်ဦးကြားတွင် တရွတ်တိုက်ပြီး ပါသွားသည်။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း၌ပင် ခြိပြင်သို့ ကသောင်းကန်းနှင့်ရောက်သွားလေတော့သည်။

‘ဟေး စားချင်လို့ ရူးတာပေါ့ ဟေး ဟေး’

ခြိပြင်ရောက်သောအခါတွင်ကား သူတို့ မကြောက်ကြတော့ချေ။ သူ့ပိုင်နှက်ထဲကလွှတ်မြောက်လာပြီ့မြို့ အားတက်လာသည်။ အေားများ ပြန်ကာ လျှောထွက်အောင်မောနေသံလည်း မဝါက အားကျမံခံ ပြန်လည်အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာများ၊ ကောင်းလိုက်တာများ၊ မှတ်ပြီးလားဗျာ’

အရေးမလှာဘ အပြီးအလွှားဆုတ်ခွာလာရသော ငတ်က်ပြားသုံးဦးကို ကြည့်ရင်း ပေါက်ကျိုး်းက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ အမာညိုသည် သူ့ကို မျက်စောင်းမခဲ့နိုင်သေးချေ။ မျက်နှာလေးရှုံးမြဲပြီး လမ်းဘေးတွင်ပင် ထိုင်ချေသည်။ သူ့ခါးကို သူ့လက်နှင့်ဖိထားရင်း ရင်တုန်ကာ မူးဝေလာသလို ခံစားရသည်။

‘ဟင် မာညို၊ ဘယ်နား နာသွားလဲ’

‘မသိဘူး၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ’

မဝါသည် အမာညို၏ ခြေထောက်ကိုင့်ကြည့်သည်။ ခြေနာသွားသည်ဟု ထင်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပေါက်ကျိုး်းက ဘူးမသိဘာမသိ မေးသည်။

‘လဲလာလိုလား’

‘ပုဂ္ဂတ်ဘူး၊ သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချုတာ’

‘ဗျာ’

ပေါက်ကျိုင်း၏ မျက်လုံးသည် ပြေးထွက်လာသည်။ မျက်စီမျက်နှာ
ပျက်နေသော အမာညိုကိုကြည့်ရင်း ဝုန်းခနဲခုန်၍ ထလိုက်သည်။

‘မာညိုကိုမဆူနဲ့နော်၊ မဆူရဘူးနော်၊ ခါးထဲမှာကိုက်တယ်၊ တစ်မျိုး
ကြီးပဲ ပေါက်ကျိုင်းရဲ့’

‘မာညိုရယ် မိမာညိုရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိသားနဲ့ မိုက်လှချေလား
တစ်ခုခုများဖြစ်သွားရင် ဒုက္ခ’

‘မဆူပါနဲ့ဆို၊ မာညိုမေ့သွားလိုပါ၊ တကယ့်ကိုမေ့သွားလိုပါ’

ကရဏာဒေါသောနှင့်နီလာသော ပေါက်ကျိုင်း၏ မျက်နှာကိုတွေ့
သောအခါ အမာညိုသည် ချက်ချင်းပင် မျက်ရည်ပဲလာသည်။ အပြစ်တင် ဆူပူ
သော စကားကို ဆက်၍ကြားရပါက တစ်ခါတည်း ငိုချလိုက်တော့မည် ဖြစ်
ကြောင်းကို ပေါက်ကျိုင်းက ကောင်းကောင်းသိလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်’

‘ဘာလဲ၊ ခါးရှိုးမျက်သွားတာလား’

နားမလည် ပါးမလည်နှင့် အတွင်မေးနေသော မိမိလေးတို့နှစ်ဦးအား
အမာညိုက မျက်စီသူငယ်နှင့်မော်ကြည့်သည်။ မပြောတော့လည်း မပြော မပြော
နှင့် လုံလှသည်။ ပြောမည့်ပြောတော့လည်း အမာညိုဟူသည့် မိန်းကလေးသည်
ဒလဟောပင်ပြောတော့သည်။

‘နင်တို့ကလည်း မသိဘူးလား၊ ငါမှာကလေးရှိနေပြီ၊ အယ် အဲ အပြင်
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုက်ထဲမှာရှိတာလေ၊ နင်တို့မရိုပ်မိဘူးလား၊ ငါသစ်ပင်တက်
တာ ဘာလို့မတားတာလဲ၊ ဟိုး ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ၊ ခုတော့ ငါ့ဗိုက်ထဲက
ကောင်လေး သေများသေမလားမသိဘူး၊ အောင့်နေတယ်ဟဲ’

‘ဟောတော့’

မဝါတို့နှစ်ဦး ကြက်သေ သေသွားကြစဉ် ပေါက်ကျိုင်းက ဖြတ်သွား
သော သုံးသီးတစ်စီးကို လက်ပြေားတားလေသည်။ သုံးသီးက လက်ခါပြသွား
သည်။

အမာညိုသည် ခါးကိုလက်နှင့်ဖိထားရင်း ထိတ်လန့်ကြောက်၍လာ

သည်။ ဘားမားစတားဇာတ်လိုက် ဦးလူပေါ်၏ ခေါင်းကြီးနှင့်တူလှသော ကျောင်း ဂိတ်ဝကို ငေးကြည့်နေမိရင်း ချွေးများပြန်တက်လာသည်။ သာမန် အချိန် ဆိုလျှင် ထိုဂိတ်ဝကို အစွဲပြ၍ ထိနားမှာတ်စံကားမှတ်တိုင်သည်ပင် ဦးလူပေါ်မှတ်တိုင်ဟု တွင်နေရသည့်အကြောင်းကိုတွေးကာ ပြီးရယ်မြို့မည်ဖြစ်သော် လည်း ယခုတော့ ဘာဆိုဘာမျှ မတွေးနိုင်ချော်။

ထိုစဉ် ကျောင်းဝင်းထဲမှ ကားလေးတစ်စီးတွက်လာသည်။ စုလိုင်၏ ကားလေးဖြစ်သည်ကိုသိလိုက်သဖြင့် ဓာတ္ထိုင်သွားသော မဝါနှင့်မိမိလေးသည် ပြန်လည်လှပ်ရှားလာသည်။

လမ်းတစ်ဖက်တွင် ဗရာတ်သုတ်ခဖြစ်နေကြသော သူတို့လေးဦးကို စုလိုင်က သတိထားမိပုံမရချော်။ ကားလေးကို ချိုးကွေ့မည်ပြုစဉ် ပေါက်ကျိုင်း မိမိလေးနှင့်မဝါတို့သည် ခုန်ကာပါက်ကာနှင့် သံပြိုင်အော်ဟစ်မိ ကြလေသည်။

‘ဟေး စုလိုင်၊ ဟိုး ခန်ဟိုး၊ မြို့ထဲလိုက်ချင်တယ် ဟိုး’

*

အမှာညိုတို့၏ အိမ်တွင် ကျော်ထွန်းညိုနှင့်ညီလင်းညိုကိုမတွေ့ရချော်။ နှစ်ဦးလုံး အပြင်ထွက်နေဟန်ရှိသည်။

‘ဟဲ ဘာဖြစ်လာလဲမိညို ဘာဖြစ်လာလဲ’

ရှုံးမဲ့နေသောအမှာညိုကိုတွေ့သောအခါ သူမိဘနှင့်အဘွားဖြစ်သူတို့ က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးနေကြသည်။ အမှာညိုနားတွင် စိုင်းအုံနေကြသော ကြောင့် လိုက်ပို့သောစုလိုင်ကို ထိုင်ပါ ပြုပါနှင့် ဓည့်ဝတ်ပြုရန် သတိမရကြပော်။ အမှာညို ကိုယ်စား ပေါက်ကျိုင်းက အကျိုးအကြောင်းကို ဗလုံးဗထွေးပြောပြနေစဉ် စုလိုင်သည် တံခါးပေါင်ကိုမြှုပ်ရင်း သူတို့မိသားစုကိုင်းကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဟယ် မျောက်လောင်းမရဲ့၊ လူတစ်ယောက်အသက်ဆိုတာ လွယ် လွယ်နဲ့ဖြစ်တာ အောက်မေ့လို့၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ဝန် ကို စောင့်ရောက်နိုင်ရတယ် ဟဲ့၊ ဖြစ်လိုက်ရင် အရာနဲ့အကြောင်းကြောင်း၊ ဟဲ့ မောင်ပေါက်ကျိုင်း ဆရာဝန်ပြီးခေါ်လှည့်လေ’

‘ဒေါက်တာမြတ်ထွေး ပြီးခေါ်ချော်၊ ဒီက ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်’

‘လမ်းထိပ်ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ခေါ်ပါ၊ နှီးနှီးနားနား’

‘လာ လာ သမီး၊ အခန်းထဲမှာ လုံနေလိုက်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြာနေကြသောစကားများကို နားထောင်ရင်း စုလိုင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပေါက်ကိုင်းက ယခုမှပိုမြီး ပြေးမြေးများပျောဖြစ်လာသည်။ စုလိုင်၏ ဘေးမှဖြတ်ကာ တဖုတ်ဖုတ်နှင့် ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

‘သံ့ဗို့မိန်းကလေး ထိုင်ပါဉီးကွယ်’

‘တော်ပါပြီအန်တီ၊ စုပြန်တော့မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ နောင်လည်း လာလည်ပါဉီး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

စုလိုင်သည် စိုးရိမ်ပူပန်နေသူများကိုခြုံနှုတ်ဆက်လိုက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ညီလင်းညိုနှင့်မတွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် တစ်ဖက်မှ စိတ် သက်သာရာရသလိုခံစားရပြီး တစ်ဖက်မှ ပူဟာပြီးမောသွားသလို ခံစားရလေသည်။ သို့သော် ကံမကုန်သေးသောကြောင့်ထင်သည်။ စုလိုင်ကား ခြိထဲမှအထွက်တွင် ညီလင်းညိုက ခြိထဲသို့လှမ်းဝင်လာလေသည်။

စုလိုင်၏ ကားကိုလှမ်းမြင်သောအခါ ညီလင်းသည် အံ့သွားသလို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ စုလိုင်သည် မရည်ရွယ်ဘဲနှင့်ကားကို စက်မသတဲ့ ဆော့ရပ်လိုက်မိသည်။ မျက်နက်ထောင့်ကပ်ကြည့်ရင်း မလေးမခန့်လေးပြီးမိသည်။ ထိုအခါ ညီလင်းညိုက ကားဘေးသို့ရောက်လာလေသည်။

‘မမစု ကျွန်ုတ္တာဆီလာတာလား’

‘ထင်လိုက်တာကွယ်’

လောင်ရယ်လေး ရယ်လိုက်ရင်းမှ စုလိုင်သည် “မိန်းမကောင်း မိန်းမ မြတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ဝန်ကိုစောင့်ရှောက်နိုင်ရတယ်ဟဲ့” ဟူသော စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် ရူးရနာကျင်လာသယောင်ရှိသည့် အတွက် နှုတ်ခမ်းဖျားလေးများကိုတွန့်ကာ ပို၍ ရယ်လိုက်သည်။ “လူ တစ်ယောက်အသက်ဆိုတာ ဖြစ်လိုက်တာမှလွယ်လွယ်လေးပါကွယ်၊ ဖြစ်ဖို့ရာ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ တအောင်အတွင်းမှာလည်း ဖြစ်တတ်တာပဲ၊ အင်း ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ရာ လည်း မခက်ပါဘူး” ဟု ဆက်ချုပ်စဉ်းစားရင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေနွေးပြန့် လှမ်းပက်လိုက်သလို ထူထူပူပူကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

‘မမစု နေကောင်းရဲ့လား’

‘ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘သော် ဖြူရော်ရှုံးဖြစ်နေသလားလို့’

သူ့ကို သနားသလိုကြည့်နေသောညီလင်းညို၏ မျက်လုံးအစုံကိုတွေ
သောအခါ စလိုင်၏နှလုံးသားသည် ရတ်တရက် ပျော့ပျောင်းသွားသလို ရှိလေ
သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မာနဖုံးကာ ပြန်လည်မာကျာသွားသည်။

‘စု တစ်ခုခုဖြစ်လို့ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်တယ်လေ’

‘ဘာ’

ညီလင်းညိုသည် လက်သီးကို ကျွမ်းကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်သည်။
သူနှလုံးသားသည် နာရီချိန်သီးလို့ ဘယ် ညာယမ်းခါသွားသည်ဟုထင်လိုက်မိ
သည်။ ရပ်တည်ရာမရဘဲ လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလှပ်ရှားသွားလေသည်။
‘လုပ်ရက်လိုက်တာဗျာ’

ဆိုနှင့်စွာပြောသော ညီလင်းညိုအားကြည့်ရင်း စလိုင်သည် မျက်ရည်စိုး
လာသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နာပေါ်မှ မာနနှင့်သယယတို့က လုံးဝပျောက်ကွယ်
မသွားဘဲ သရော်ပြီးလေးကိုပြီးမဲ့ပြီးနေလေသည်။ စိတ်ထိခိုက် တုန်လှပ်သွား သော
ညီလင်းညိုကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့်ကျေနပ်သွားသည်။ ညီလင်းကို ထိုမျှ
မက စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ချင်သောစိတ်ကလေးကလည်း နာကျင်နေသော
ရင်ထဲတွင် နိုတွယ်နေသေးလေသည်။

‘သွားမယ်’

စလိုင်၏ကားလေးတွက်သွားသည်အထိ ညီလင်းညိုသည် ဘာစကား
ကိုမျှ ထပ်မပြောဖြစ်တော့ချေ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အံ့ဩစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊
တုန်လှပ်စိတ်နှင့် ကြောကွဲစိတ်တို့ကသာ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားလေ
သည်။

*

‘ဟုတ်လား ကိုကို၊ မာညို ကလေးပျက်လိုဆို၊ အခုပဲ လမ်းမှာ ပေါက်ကျိုင်းနဲ့
တွေလိုက်တယ်’

‘ဟုတ်တယ် မိသက်’

‘မာညိုရယ်၊ မဖြစ်သင့်တာကို ဖြစ်ရတယ်’

သက်သက်က မချိတင်ကဲလေးညည်းပြီး အိမ်ထဲသို့ခပ်သွက်သွက်
လှမ်းဝင်လာသည်။ ကျောင်းမှုပြန်လာသော ပေါက်ကျိုင်းနှင့်အိမ်သို့ပြန်လာသော

သက်သက်တို့ လမ်းတွင်ဆုံးမြှောက်သည်။ အမာညိုကို လုံးဝမဆူရသော ပေါက်ကျိုင်းက သက်သက်ကိုတွေ့သောအခါမှ အလုံးစံပြောပြရင်း ဒေါသထွက်ရတော့သည်။ “များက်မလေးက သူမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကိုမူပြီး သစ်ပင်တက်သတဲ့ ဗျာ၊ နောက်ပြီး တစ်ခါမူပြီး ခုန်ချုသတဲ့ဗျာ၊ လူမှတ်လို့ ကြိုက်မိပါတယ် အခုမှ ဧရာဝတီမယောက်၍ဖြစ်ရတော့တယ်” ဟု သူနှစ်း သူထူးရင်းပြောသောအခါ သက်သက်သည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့်ကြားထဲမှ ရယ်ခဲ့ရသေးလေသည်။

အိပ်ရှာပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးမြိန်းနေသော အမာညိုသည် သက်သက်ကိုမြင်သောအခါ မချိပြီးလေး ပြီးပြသည်။

‘မာညိုရယ် နင်ကလည်း ဆော့လိုက်တာ လွန်ရော’

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် သက်သက်က အပြစ်တင်စကားပြောမိတော့သည်။ ဖြူဇော်ဖျော့တော့နေသောအမာညိုသည် ချက်ချင်းမျက်ရည်ပဲလာသည်။ အပြစ်ရှိသောကလေးငယ်လို့ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ငိမ့်မဲ့ဖြစ်လာလေသည်။

‘ငိုကိုယ်ငါ အရင်ကလိုပဲ ထင်တာကိုး မိသက်ရယ်၊ အဲဒါကို ငါမေ့မေ့သွားတယ်’

‘မူးပျောမေ့၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ယောက်၍ယူပြီးသားကိုမူပြီး နောက်တစ်ယောက်နောက်ကိုများ လိုက်သွားဦးမလားမသိဘူး’

ပေါက်ကျိုင်းကပြောသောအခါ အမာညိုသည် ငိမ့်မဲ့နှင့်ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် ဆိုးနှုံးသောအသံလေးနှင့် “နောက်တစ်ခါဆိုရင် သစ်ပင် မတက်တော့ပါဘူး၊ ခုန်မချေတော့ပါဘူး၊ သိမ်သိမ်မွေမွေလေးပဲနေပါတော့မယ် ပေါက်ကျိုင်းရဲ့” ဟု ပုဂ္ဂိုလ်တိုးတိုးပြောလေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းက သက်ပြင်းချကာ သူခေါင်းကိုသူလက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံကုတ်နေစဉ် သက်သက်သည် ပေါက်ကျိုင်းကို မျက်ရိပ်ပြကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အမာညို ဆိုးတော်မလေးကို အခုနေ ဖိပြောပြီး ဆုံးမလိုက်စေချင်သောကြာ့နှင့်ဖြစ်သည်။

သက်သက်က စံပယ်ပန်းခူးရန် ခြံထဲသို့ဆင်းသွားသောအခါ ကျောထွန်းညို လိုက်လာလေသည်။ စံပယ်ပွင့်များခြွေထည့်ရန် ပလပ်စတစ်ခွက်ကလေးကိုလည်း ယူဆောင်လာသည်။

‘မိသက်ရယ်၊ ကိုကိုတို့ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမလဲ’

ဖြည့်းဖြည့်းပေါ့ ကိုကိုရာ၊ ကိုကိုလည်း အလုပ်တောင် မဝင်ရသေး၊

သက်ကလည်း သင်တန်းမပြီးသေး’

‘အလုပ်က ရှေ့လဝင်ရတော့မယ် သက်ရဲ့၊ ပုသိမ်များလေ’

‘မော်တင်စွန်း ဘုရားပွဲကျရင် သက်တို့လာခဲ့မယ်ကိုကို’

‘ပယ်ပွင့်များကို ကျော်ထွန်းညိုက မြေက်ပင်ရှည်နှင့်သီပေးလေသည်။’

အြဖွေးလတ်ဆတ်သော စံပယ်ပွင့်လေးများကို တစ်ပွင့်ချင်းခူးယူရင်း သက်သက် သည် ကြည်ကြည်နဲ့နဲ့လေးဖြစ်နေသည်။ သက်သက်က ပန်းများ အကုန်ခူး၍ ပြီးသွားသော်လည်း သီနေသောကျော်ထွန်းညိုက မပြီးနိုင်သေးချော့။ အလှဆုံး အပွင့်လေးများကိုရွှေ့ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်သီကုံးနေလေသည်။

‘ကိုကိုတို့လက်ထပ်ပြီးရင် မိညိုလိုတော့ သက်က ခုန်လိုက် ပေါက် လိုက် မလုပ်ရဘူးနော်၊ သက်က အဲဒီများက်မလေးသူငယ်ချင်းမို့ ကြိုပြောထားရတာ’

‘ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် လုပ်ရင်ကော်’

‘ရိုက်မှာပေါ့’

‘ဟင် ကိုကိုရယ်’

နောက်မှန်းသီသော်လည်း သက်သက်၏ မျက်နှာလေးသည် ငယ်သွားသည်။ အမာညိုလိုတော့ “ဟင်း၊ ထို့ထိုကြည့်ပါလား တစ်ခါတည်း ပေါင်ကြား ကို ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်မှာပေါ့” ဟု ပေါက်ကရ မပြောတတ်ရှာချော့။ “ကိုကို ရိုက်လည်း ခံရမှာပဲ၊ သက်တို့က မိန်းမသားပါကိုကိုရယ်” ဟု ဆိုနေဟန် ရိုသော မျက်လုံးလေးများကိုကြည့်ရင်း ကျော်ထွန်းညို၏ ရင်တွင် ကြင်နာစိတ် ကဲလာသည်။ သက်သက်၏ လက်ကလေးများကိုလိုမှုံး၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း “တကယ် လို့များ သက်ကိုရိုက်မိရင် အဲဒီမိုက်လှတဲ့လက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိသည်။

‘အမယ်လေး၊ နှစ်ယောက်သား ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်လို့ ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဒီရောက်နေကြတာကိုး’

ညီလင်းညိုက သူတို့ဘေးသို့ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရေပန်းကရားကို ရေအပြည့်ထည့်ပြီးဆွဲလာလေသည်။ သူ့စိုက်သမျှပန်းပင်လေးများက ပွင့်လေတိုင်း သက်သက်တစ်လှည့်၊ အမာညိုတစ်လှည့် ခူးယူ ပန်ဆင်ကြသော်လည်း မည်သူကမျှ ရေလောင်းရန် သတိရကြသည်မဟုတ်ချော့။ ညီလင်းတစ်ဦးတည်းကသာ ဒိုင်ခံပြီး ရေလောင်းရလေသည်။

‘အန္တာင်အယုက်ဖြစ်တယ်ထင်ရင် နေရာပြောင်းဗျာ၊ သစ်ပင်ကတော့ ရေလောင်းရမှာပဲ’

အေးချမ်းစွာထိုင်နေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးအား ညီလင်းညိုသည် ရှေ့နှင့် မထိတထိလှမ်းပြီး ပက်လိုက်သည်။ လက်ဝါးလေးနှင့်ခံလိုက်သော်လည်း သက် သက်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရေစက်ရောပါက်များ ကျေလာသည်။ အေးမြသော ရေစက်ကလေးများကို ပွတ်သုတေသနမပစ်ဘဲ သက်သက်သည် ဒီအတိုင်း ထား လိုက်ကာ ရယ်နေသည်။

‘မမသက် အဲဒီပန်းတွေခူးချင်သလာက်ခူး၊ ဒီဘက်က စံပယ်ပင်လေး က ပွင့်လာရင်တော့ မခူးရဘူးနော်’

ညီလင်းညိုသည် ဝါးခြမ်းပြားလေးများစိုင်း၍ ခြေခတ်ထားသော စပယ် ပင်လေးကိုပြရင်းပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အကြောင်းရှိလို့ပေါ့’

‘ဘာအကြောင်းလဲ’

‘ဘာအကြောင်း ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

‘မပြောရင် ခူးမှာပဲ’

‘ခူးရင် အသိပဲ’

‘မခူးစေချင်ရင် ပြောပေါ့’

‘သက်ကလည်းကွယ် ညီလင်းမဖြစ်ချင်တာကို မမေးပါနဲ့’

စိတ်တို့လာဟန်ရှိသော ညီလင်းညိုကို စိတ်မကောင်းသလိုလှမ်းကြည့် ရင်း ကျော်ထွန်းညိုက စကားဝင်ဖြတ်သည်။ ထိုစံပယ်ပင်လေး၏ အတ်လမ်းကို သူသိလေသည်။ စုလိုင်ဆီသို့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသွားကြပြီး စုလိုင်က ညီလင်း ကို “ထွက်သွား”ဟု နှင့်ထုတ်သည့်နေ့က ထိုစံပယ်ပင်လေးကို ညီလင်းညို စိုက် ပိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ “တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ် ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ကိုကိုရာ၊ အရက်သွားသောက်ရအောင်လေ”ဟု ထိုင်လိုက် ထလိုက် နှင့်ဆောက်တည်ရာမရပြောနေခဲ့သည်။ “အရက်တော့မသောက်ပါနဲ့သို့ရာ ဖေဖ သိရင်မကောင်းဘူး၊ နောက်ပြီး အရက်မူးရင် ကွဲခိုးပေါ်သတဲ့၊ လာကွာ ခြိထ ဆင်းကြမယ်။ လလည်းသာတယ်၊ ခြိထဲမှာ သိချင်းဆိုမယ်၊ အသံကုန်ဟစ်ဆို မယ်ကွာ၊ ဖေဖမေးရင်တော့ ကြည့်ဖြတ်ပေါ့” ဟုပြောပြီး နှစ်ဦးသား ခြိထ

ဆင်းခဲ့သည်။ ခြိထဲရောက်သောအခါတွင်ကား သီချင်းမဆိုဖြစ်ကြတော့ပေ။ နှစ်းမြှေသာယာလှသောလရောင်ရိပ်ဝယ် အတန်ကြာအောင်ရပ်နေ့ခြီးမှ ညီလင်းသည် ထိုးပယ်ပင်ကလေးကို ကိုင်းဖြတ်ကာစိုက်ပိုးခဲ့လေသည်။ ဘားဘက်တွင် ဝါးခြမ်းပြားလေးများကာရံပြီး “အမှတ်တရပေါ့ ကိုကိုရာ” ဟု တုန်ယင်သောအသံနှင့်ပြောခဲ့လေသည်။

‘ကိုကို ပုသိမ်သွားရရင်တော့ မမသက်ဆွဲပြီ’

‘မဆွဲးပါဘူး လိုက်မှာပေါ့’

‘ချက်ချင်းလား’

‘ချက်ချင်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ဖြည်းဖြည်းပေါ့’

‘ညီလင်းရာ ငါတို့က လူချင်းဝေးချင်သာဝေးမယ် နှလုံးသားချင်းကနီးတယ်ကွဲ’

‘နီးကြပါများ နီးကြပါ’

ညီလင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ကာပြီးရင်း သူတို့ကို ရေနှင့်လှမ်းပက်သည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းကဲ့ကြီးနှင့် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ရေစက်ရေပေါက်ကလေးများ တင်ကျွန်ရစ်သောသစ်ရှက်လေးများသည် မြေမြစ်မ်းနေသည်။ သက်သက်က သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးလေးညည်းနေမိစဉ် ကျော်ထွန်းညိုသည် ပန်းသီ၍ပြီးစီးသွားသည်။ မွေးပုံးသင်းကြိုင်နေသော စံပယ်ကုံးကို အသာရှိက်နမ်းလိုက်ပြီးမှ သက်သက်၏တစ်ပတ်လျှို့ ဆံထုံးတွင် ရစ်ခွဲပြီးပန်ဆင်ပေးလိုက်လေသည်။

*

၁၉-၁၀-၇၀

ကိုကိုရေ

နေရတိုင်ရတာ အဆင်ပြုရဲ့လား၊ ထမင်းဆိုင်မှာ စားနေရတယ် ဆိုတော့ ဘယ်စားကောင်းမှာလဲနော်၊ ကိုကို ပိုန်သွားမလားမသိဘူး၊ သက်လေ ကိုကိုကိုသတိပေါ့တယ်၊ အမြှတ်မ်းသတိရနေတယ်လို့တော့ မညာချင်ဘူး၊ သက်ရဲ့လူနာတွေကိုပြုစုနေရတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုကိုကို သတိမရဘူး။

အခုလေ သက်မှာ သားတွေသမီးတွေ အများကြီးပဲ၊ ဆေးရုံက ကလေးတွေပေါ့၊ သိပ်ချစ်ဖို့ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ သူတို့

ကို သက် နာမည်အမျိုးမျိုး ပေးထားတယ်၊ မျက်နှာဂိုင်းဂိုင်းလေးနဲ့
ချာတိတ်ကလေးက ဖိုးလမင်းတဲ့၊ တစ်ယောက်ကတော့ ပဲလျှော်
ကြိုက်လွန်းလို့ ပဲလျှော်လို့ ခေါ်တယ် ကိုကိုရဲ့၊ ဆေးထိုးတိုင်း ငိုတဲ့
ကလေးကိုတော့ ထိုးငိုတဲ့၊ နောက်ပြီးကိုကိုရယ် ဆရာတွေလာတိုင်း
ဖောင်တိန်မင်းနဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးဆွဲခိုင်းတဲ့ ကလေး တစ်
ယောက်ရှိသေးတယ်၊ သူ့နာမည်ကတော့ ဝင်းဦးလေ။

၁၅-၁၁-၇၀

ဗိုး ကိုကိုကြီး

မာညိုတို့ဆီတော့ စာမရေးဘူး၊ မိသက်ဆီကိုတော့ စာ နှစ်
စောင်ရှုပြီ မတရားဘူး၊ အင်းလေ ဘယ်တူပါမလဲ၊ ၅၂၈ နဲ့ ၁၅၀၀
ကြားမှာ ၉၇၂ တောင် ကွာနေသေးတာပဲ။

ကိုကို ကျောင်းကစေစေထွက်သွားရတာ နာတာပဲ၊ အခု
ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ်ပွဲအတွက် ပြင်ကြ ဆင်ကြနဲ့
အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်၊ တက္ကသိုလ်တိုင်း ဌာနတိုင်းက မုန်းရောင်း
မယ်လေ၊ နောက်ပြီး ကပွဲတွေရှိသေးတယ်၊ အငြိမ့်လည်း ပါတယ်၊
မာညိုတို့ကျောင်းက အငြိမ့်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ထိုးယိမ်းကမယ်လေ၊

အခုလေ နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပိုစကတ်တွေ
ထုတ်မယ်ကိုကို၊ မာညိုတို့ဌာနက ဆွဲရတာပေါ့၊ ပုံနှိပ်ပြီးရင် ပိုလိုက်
မယ်နော်၊ နောက်ပြီး အထိမ်းအမှတ်မှုလုပ်တွေလည်း ဆောက်ဦးမယ်၊
အဲဒါက ပြီငွဲပွဲဝင်ရမယ်လေ။

၂၀-၁၁-၇၀

ကိုကို

ပုသိမ်သူတွေ ချောရဲ့လားဟင်၊ ကျွန်တော့အတွက် ချော
ချောလှလှလေးတစ်ယောက်လောက် ရှာပေးစမ်းပါကိုကိုရာ၊ ဘာလို
လိုနဲ့ ရှေ့နှစ်ဆို ကျွန်တော်လည်းဘွဲ့ပြီး၊ ကွာလီဖိုင်းဖြစ်ရင်တော့ အမဲ
အက်စီ ဆက်တက်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှုမဟုတ်လည်း ဘီအက်စီပဲပေါ့ဗျာ။

နွေသူရှိန်ကတော့ အိုတီအက်စီ တက်မယ်ပြောနေတယ်၊
အဲဒါကြားတော့ မမကဘာပြောတယ် အောက်မေ့လဲ၊ “ဒီပိုန်ပြောက်

ခြာက် ညောင်နာနာကောင်လေးက စစ်ထဲဝင်ဖို့ နေနေသာသာ သစ်ပင်တောင် ငါ လောက်တက်နိုင်လို့လား” တဲ့လေ၊ ကိုတင်ထွန်း မောင်ကတော့ ရရှာအလုပ် ဝင်လုပ်မှာပဲတဲ့။
ကျွန်တော်လည်း စိတ်လေတယ် ကိုကိုရယ်၊ သူနဲ့လည်း တစ်ခါတွေ သေးတယ်။

*

ညီလင်းသည် စုလိုင်ကို ရစ်မိုင်ပျော်ပဲစားရုံးမြှုံး တစ်ခါထပ်၍တွေ့လေသည်။ ညီလင်းက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သော်လည်း စုလိုင်သည်အဖော် တစ်ယောက်ပါသည်။

တစ်ယောက်တည်း ပုလင်းထောင်နေသောညီလင်းကို စုလိုင်က သတိထားမိပုံမရချေ။ သူ့အဖော်၏ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ဘေးဘက်မှ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။

ညီလင်းကလည်း စုလိုင်ကို မမှတ်မိချေ။ သူ့ဘေးမှကျော်ဖြတ်သွားသောစုလိုင်ကိုမြင်သော်လည်း စုလိုင်အစစ်ဟုမထင်။ စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့် အမြင်သွာမှားဝေဝါးခြင်းဟုသာ ယူဆသည်။ အနီရောင်အကြိုနှင့်လုံချည်ကို ဆင်တူဝတ်ထားသောစုလိုင်သည် မီးတောက်မီးလျှော့လေးလို့ ရဲရဲတောက်နေလေသည်။ ညီလင်းညီသည် အရက်ဖန်ခွက်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း မီးလျှော့ကလေးကိုင်းစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ တဟုန်းဟုန်း တောက်နေသော မီးလျှော့လေးသည် ယိမ်းနဲ့လှပ်ရှားနေသည်ဟုထင်နေသည်။ ဆိုင်တွင်းရှိ ယောကျားသား အကုန်လုံးသည် ကျော့ကျော့ကလေးလျှောက်သွားသော စုလိုင် မိန်းမရွောလေးကို စိုက်ငြေး၍ ၌ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း စုလိုင်သည် မည်သူ့ကိုမှာအရေးမစိုက်ချေ။ ထိုသို့သောအကြည့်မျိုးသည် သူ့အတွက်ရှိုးလှချေပြီ။

ခန်းဆီးလေးကာထားသော သီးသန့်အခန်းလေးထဲသို့ဝင်မည်ပြုစဉ် စုလိုင်သည်နောက်ဘက်သို့ အမှတ်မဲ့လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ညီလင်းညီနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံးလေသည်။

‘ဟင် ညီလင်းညီ’

ညီလင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ မူးနေသည်ဟုထင်နေသော်လည်း သူ့အမည်ကိုရော်တိလိုက်သော စုလိုင်၏အသံကို မှတ်မိသည်။ မီးလျှော့နှီးရဲရဲလေးက

သူဘက်သို့ ရွှေလျားလာသောအခါတွင်ကား အမြင်သွေမှားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။ စုလိုင်အစစ်ဖြစ်ကြောင်း သိသောအခါ အရက်မှားသည်ထက် ပိုပြီးရိုဝေမှားယိမ်းလာလေသည်။

‘ညီလင်းညို အရက်သောက်နေသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီစားပွဲမှာ စုလိုင်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

စုလိုင်သည် ညီလင်း၏ရှေတွင် ဝင်၍ထိုင်သည်။ သီးသန်အခန်းလေး ထဲသို့ဝင်မည်ပြုသော အမျိုးသားသည် ပြန်လှည့်ပြီး သူတို့ဘေးသို့ ရောက်လာ လေသည်။ ညီလင်းညိုသည် သတိအနေအထားနှင့် ခပ်တောင့်တောင့်ထိုင်ပြီး အရက်ဖန်ခွက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပလုံစိတ် နေသော ဦးနှောက် တို့က “မမှူးနဲ့ မရမ်းနဲ့ တွေကရာမပြောနဲ့” ဟု သူကို လှမ်းပြီးပြောနေကြသည်။

‘မိတ်ဆက်ပေးရညီးမယ်၊ သူက ညီလင်းညိုတဲ့၊ သူကတော့ စိုင်းမင်း အောင်တဲ့၊ မှတ်ထားနော် ညီလင်း’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာပါတယ်’

တကယ်ဝမ်းမသာဘဲနှင့် ဝမ်းသာသည်ဟုပြောလိုက်ပြီး ညီလင်းသည် ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးရယ်ရင်း လက်ကမ်းပေးသော သူကို ခေတ္တင်းကြည့်နေမိသေးသည်။ ပြီးမှ သူလက်ကို ကမန်းကတန်းဆန္ဒထုတ်ကာ ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ မခံချင်သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ဒေါသဖြစ်သလိုလိုနှင့် ရင်ထဲတွင် မအီမလည်ကြီးဖြစ်လာသည်။ လျှောင်သလိုလို ပြီးနေသော စုလိုင်၏ပုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှပ်ကာ “ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ မျက်နှာပြောင်တိုက် တာပဲလားဗျာ၊ ဟင် ပြောစမ်းပါ စုရဲ့” ဟု အော်ပြီး မေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာ လေသည်။

‘ထိုင်လေ ကိုအောင်၊ ဒီမှာပဲ ထိုင်ကြပါစ္စ’

စုလိုင်က စိုင်းမင်းအောင်၏ လက်ကိုခွဲကာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကိုအောင် ဟုခေါ်လိုက်သောအသံလေးသည် ညီလင်း၏ နားထဲသို့ခါးပြီးဝင်သွားသည်။ သို့သော ကြာမြန်မပျက်ပြီးနေနိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်း၍ ထားသည်။ လျှောင်

ပြောင်သရော်လိုသူ၏ရွှေတွင် မနှစ်သက်စကား၊ မနာလိုအကြည့်များကို ထုတ်ဖော်မြောမိ မပြီမအောင် ထိန်းနိုင်သောသတိရှိနေသေးသည်။

‘မမစု နေကောင်းသွားပြီလား’

‘အရင်က နေမကောင်းလို့ မေးတာလား’

‘ဟိုတလောက ဖြူရော်ရောနဲ့မှု’

စုလိုင်က သွေးသွေးနှင့်သည်ဟုပြောခဲ့သည့်စကားကိုရည်ရွယ်ပြီး ညီလင်းက မေးသည်။ စုလိုင်သည် ချက်ချင်းသဘောပါက်သွားသည်။ ထိုနောက် ရပ်သည်။

‘ညှေ့ ဒါလား ဟင်း ဟင်း၊ ကောင်းသွားပါပြုရှင်၊ သိပ်ကောင်းနော် ကိုအောင်ရယ်’

ဟင်းလျာစာရင်းကတ်ပြားလေးကိုကြည့်နေသည့် စိုင်းမင်းအောင်၏ လက်ကိုလှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်ရင်း စုလိုင်က ထောက်ခံမဲတောင်းသည်။ စိုင်းမင်းအောင်က နှုတ်မှမဖြေဘဲ ခေါင်းညီတ်ပြီးပြုးနေသည်။

‘ကဏ္နားလက်မကြော်ရယ်၊ ငါးချို့ချဉ်ကြော်ရယ်၊ ဝက်သားပဲပော်ရယ်၊ နောက်ပြီး ဘာမှာဦးမလဲစု၊ ဟင်းချို့ကရော ဘာဟင်းချို့ကြိုက်သလဲ၊ ငါးခေါင်းဟင်းချို့ ကောင်းမလား’

‘ကိုအောင်ကြိုက်တာ မှာပါကွယ်’

စုလိုင်က ခပ်နဲ့နဲ့ပြောသည်။ ညီလင်းသည် ဖန်ခြက်ထဲမှလက်ကျွန် အရက်များကို တစ်ရှိန်ထိုးမေ့ချဲလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့ကိုချွဲ့နေတာလား မျက်နှာပြောင်လျချေကလား ဟင်း၊ အကျိုအဝတ်အစား လဲဝတ်သလို အတွဲကို ထည်လဲထားတတ်တဲ့ အနီးရောင်မလေးရဲ့၊ ကျူပ်ကိုများ မနာလိုဖြစ်မယ်အောက်မေ့နေသလား၊ ဝေးပါသေးရဲ့ဗျာ” ဟု စိတ်ထဲမှနေပြီး အော်ဟစ်နေသည်။

‘ဟိုဟာလည်း ကုန်ပြီ ကိုအောင်ရဲ့၊ စု ထပ်လိုချင်သေးတယ်’

‘စုက တစ်နေ့ဘယ်လောက်သောက်နေလဲ’

‘စစချင်းတော့ တစ်လိပ်၊ နှစ်လိပ်ပါ၊ နေ့တိုင်းလည်း မသုံးပါဘူး’

ညီလင်းသို့သည် နေရာမှထလိုက်သည်။ သူတို့ပြောနေသောစကားများကိုလည်း နားမလည်း၊ သူတို့ရွှေတွင်လည်း ဆက်၍ထိုင်နေလိုစိတ်မရှိတော့ပေ။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးကိုလည်း မှန်းလာသည်။

‘ဟင်း ညီလင်းညို့ ပြန်တော့မလို့လား’

‘ပြန်မယ်’

‘ဘာလဲ စုတိုက နောင့်ယျက်သလိုဖြစ်နေလိုလား’
 ‘မဖြစ်ပါဘူးများ၊ ကျွန်တော်ကသာ စုတိုကိုနောင့်ယျက်သလိုဖြစ်မှာစိုးလိုပါ’

ညီလင်းသည် မူးသော်လည်း အမူးပါးဖြစ်သည်။ စကားတစ်ချက်မှ မမှားခဲ့ပေ။ မျက်နှာလည်း တစ်ချက်မှမပျက်ခဲ့ပေ။ မာနတရားသည် သူ့ရင်ထဲ တွင် တောင်လိုမောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုဟန်ပါပါဆွတ်၍ ကပြက ကချော်လေးပြီးပြီး နှုတ်ဆက်ကာလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အရက်ကလေး မဖြစ်စလောက်သောက်ထားသည်ဟုသာပြောရမည် ဖြစ်သော်လည်း အရှင်းသာသာမှို့ ညီလင်းသည် အတော်အသင့်မူးသည်။ သို့ သော် အရက်မူးသည်ထက်ပိုမူးသောဝေဒနာကြောင့် လူက ခပ်ယိုင်ယိုင် ဖြစ်နေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ရာနေသည်။ ညီလင်းသည် မိုးရွာထဲတွင် ထိုးမပါဘဲလျှောက်ရင်း ရီဝေယိမ်းမူးသောအရသာကို ခံစားနေရလေသည်။

‘လုပ်မှုတွေ . . . ပေါင်းဆုံဖွဲ့စည်းလာ . . . မောင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြာနိုင်ပြောရောင်စုံ . . . ဖူးပွင့်ကြဝေဆာ . . . ခင်စရာပေမယ့်လဲ . . . သူတို့ကို မမက်မောပါ . . . အမြတ်သ စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ . . . တစ်ပွင့်ထဲသော ပန်းသစ္ာ . . . မြတ်နိုး ထိုးစိုက် . . . မောင့်အသည်းသွေ့ဆင်မြန်းဖို့ ရွယ်လာ . . . ’

မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးလေး ညာည်းနေမိသည်။ မိုးရွာထဲတွင် တစ်ဦးတည်းခပ်ယိုင်ယိုင်လျှောက်ရင်း သီချင်းတိုးတိုးဆုံးနေသော ညီလင်းညိုသည် စိတ်မန္တာသူနှင့်တူနေလေသည်။ အနီးကပ်ပြီး အသေအချာကြည့် လျင် သူပါးပြင်ပေါ်တွင် စိနေသောမိုးရေများတွင် မျက်ရည်များလည်း ရောနေကြောင်း သီကောင်းသီနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

*

‘ဟင် ထွန်း မဟုတ်လား’

ခုတင်ပေါ်မှ လူနာကလေးငယ်လေးအားကြည့်ရင်း သက်သက် အံ့ဩ သွားသည်။ လေးငါးခြားကြလပိုင်းအတွင်းဝယ် ထွန်းသည် မသိမသာလေး ထွားလာသည်။ သို့သော် မမစော၏ မျက်လုံးလေးများနှင့်တူလှသော သူ့မျက်လုံး

ညိုညိုလေးများသည်ကား လုံးဝမပြောင်းလဲပေ။
 ‘မမသက်’

ထွန်းသည် သူ့လက်ကလေးများအား လာ၍ဆုပ်ကိုင်သော သက်
 သက်ကိုမော်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေးခေါ်သည်။
 ‘ထွန်း ဘာဖြစ်တာလဲ ဖျားတာပဲလား’
 ‘ခေါင်းမူးတယ်’

သက်သက်သည် ခုတင်ခြေရင်းမှ လူနာမှတ်တမ်းလေးကို ဖတ်ကြည့်
 လိုက်သည်။ အဖျားကြီးပြီး ဆေးရုံသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖျား စက ၁၀၂
 အထိ ဖျားခဲ့သည်ဟုရေးထားသည်။ သွေးလွန်တုပ်ကွေး လက္ခဏာမတွေရသုဖြင့်
 တော်သေးသည်ဟုဆိုရမည်။ ရိုးရိုးအဖျားကြီးခြင်းက သွေးလွန်တုပ်ကွေးလောက်
 တော့ အန္တရာယ်မကြီးလှပေ။ ထွန်း၏အေးတွင် လူနာစောင့်ကို မတွေရပေ။
 အဖေတစ်လျှည့်၊ အမေတစ်လျှည့်စောင့်ကြပ်ယုယနေသူများကြားဝယ် သူသည်
 ညီးရော်ဖျော်တော့စွာ မျက်လုံးကို စုံမှတ်ထားလေသည်။ သက်သက် နားလည်
 လိုက်သည်။ ထွန်းဟူသည့် ငါးနှစ်သားအရွယ်ကလေးငယ်သည် ကာယ ဝေဒနာ
 ထက် စိတ်ဝေဒနာကိုပို၍ ခံစားနေရချေပြီ။

‘ထွန်းရဲ့နာနဲ့ လိုက်မလာဘူးလား ဟင်’

‘လာတော့လာတယ် ထွက်သွားတယ်’

သက်သက်သည် ကြကွဲစိတ်ကလေးနှင့် ပင့်သက်ရှိကိုလိုက်မိသည်။
 ဝမ်းနှင့်မလွယ်၊ သားမမယ်ပါချေ။ မိရင်း ဖရင်းနှင့်တူသောမေတ္တာကို မည်သည့်
 ကလေးထိန်းကမျှ ပေးနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။

‘ဖေဖေ မလာဘူးလား’

‘လိုက်ပို့တယ်’

ပုဇွဲးပြောက်သွေးလျက်ရှိသောနှုတ်ခမ်းလေးသည် ဖြူ။ရော်နေသည်။
 သူ့လက်ဖျားလေးများကို ကြင်နာစွာဆုပ်နယ်လျက်ရှိသော သက်သက်ကို မော်
 ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းညိုလေးများတွင် မျက်ရည်ကြည့်များ ရစ်ပဲနေသည်။

‘ညာ မိုးတွေရွာတယ် မမသက်’

ဟုတ်ပါသည်။ ဒီဇင်ဘာလတွင် မျက်စိလည်းကာရွာသော မိုးမိုး မိုးအေး
 ဆောင်းအေး နှစ်မိုးထွေးကာ အရိုးခိုးကိုအောင် ချမ်းလှသည်။

‘လျှပ်စီးတွေလက်တော့ သစ်ပင်အောက်မှာ မေမေရပ်နေတယ်၊ ထွန်း

မိုးရွာထဲထွက်ရှာတယ် တွေလည်း မတွေဘူး မမရယ်'

'ခို ထွန်းရယ်၊ ထွန်း စိတ်က ထင်လိုပါ၊ မေမေမဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါပေမဲ့ ထွန်းတွေတယ်၊ မေမေကိုပဲတွေနေတယ်၊ ထွန်းပြေးသွားရင် မေမေပျောက်သွားရော'

အရွယ်နှင့်မလိုက်သောစိတ်ဝေဒနာကိုခံစားနေရသော ထွန်း၏မျက် နာလေးသည် ညိုးငယ်ဖျောတော့လှသည်။ သက်သက်ကို အားကိုးတက္ကားကည့် ကာ ရှိက်ငင်နေသည်။

'မေမေကိုခေါ်ပေးပါ မမသက်'

'ကလေးရယ်'

သက်သက်သည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ မျက်ရည်ကိုထိန်းထား ရသည်။ အထိုးကျွန်ကလေးငယ်၏စိတ်သည် မိခင်ကိုစွဲလမ်းမှုနှင့် ယောက်ယက် ခတ်လျက်ရှိချေပြီ။

'ဟေး သား နေကောင်းပြီလားကွဲ'

ဒေါက်တာကျော်မောင်သည် ထွန်းကိုပြီးဆောင်စွာနှုတ်ဆက်သည်။ ဆရာ ဝန် ရောက်လာသဖြင့် သက်သက်သည် အသာနောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

'သား မှန့်စားမလား၊ ဘောလုံးယူမလား'

'မေမေကိုခေါ်ပေးပါ'

ဆရာဝန်က သူ့အိတ်ထဲမှမှန့်ကိုထုတ်ကာပေးလော်လည်း ထွန်းက လှမ်းမယူချေ။ ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ရှိက်နေသည်။

'သားသား မေမေက ဘယ်သွားလို့လဲ'

'ကြံ့တောကို'

'ဟာ'

'မေမေ အိပ်ပျော်နေတော့ ကြံ့တောကိုပို့ထားတယ်တဲ့၊ နာနီက ပြော တယ်၊ ဦးဦးသွားခေါ်ပေးပါလား'

'အေး၊ သွားခေါ်ပေးမယ်၊ သားသား မင့်နဲ့တော့နော်၊ အောင်မာ ငါ သားက လူချောပါလားဟာ၊ ကြည့်စမ်း မျက်တောင်ကြံ့တွေကို ရှည်လို့ ကော့လို့၊ သားမှာ အစ်မ မရှိဘူးလားဟင်၊ ဦးဦးကိုပေးမလားကွဲ'

ဆရာဝန်သည် လိမ်မာပါးနပ်စွာ စကားလွှဲသည်။ သူ့အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အထဲမှဘောလုံးလေးများ၊ အရပ်လေးများကိုထုတ်ကာ လှမ်းပေးလေသည်။

ကလေးဆေးရုတွင် တာဝန်ကျဆရာဝန်များနှင့် ကလေးအထူးကုဆရာဝန်များ
သည် ပြုဒါးတိုင်၊ နားကြပ်၊ ဆေးထိုးအပ်တို့ထက် မုန့်လက်ညီး၊ ချိုချဉ်၊ ဓာာလုံး၊
အရုပ်ကားလေးများကို ဦးစားပေးပြီး သယ်ယူလာလေ့ရှိသည်။ သက်သက်တို့
သူနာပြုလေးများကို သင်ပြသူဆရာကလည်း ကလေးငယ်များအား သားဟူ၍
သမီးဟူ၍ တရင်းတန္ထိုးခေါ်ရန်ပြောခဲ့ သည်။

‘မမရှိတယ်’

‘လူလား’

‘လှတယ်’

‘ဘယ်မလဲကျ၊ ဦးဦးကိုပြပါဦး’

‘မမက လာပါဘူး ဦးဦးရယ်’

သက်သက်၏ ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကလေးငယ်၏
စောနာကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကလေး လှမ်း၍မြင်လိုက်သည်။ စိန်ပေါ့၊ ခွဲပေါ့၊
ငွေပေါ့သော သူ့ဘဝ အထီးကျွန်းလေးတွင် မေတ္တာကား ရှားပါးလှဟန်တူလေ
သည်။ သက်သက်သည် ထိုနေရာမှ တိတ်တိတ်ဆိတ်လေး ထွက်လာမိ
သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ဦးနောက်က တားနေသော်လည်း ကြင်နာတတ်
သော နှလုံးသားက တိုက်တွန်းလှသောကြောင့် စုလိုင်ဆီသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး
ဆက်သွယ်မိခဲ့လေသည်။

‘ဟင် သက်သက်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်’

‘တွန်း ဆေးရုတ်နေရတယ်လေ၊ ကလေးဆေးရုမှာ၊ အဲဒါသက်နဲ့
အခုပဲတွေတယ်၊ ယူမသိဘူးလား စုလိုင်’

‘အင်း သိပါတယ်’

‘လာရော မလာဘူးလားဟင်’

သက်သက်က စိတ်အားထက်သန်စွာပြောသောအခါ တစ်ဖက်မှ
စုလိုင်၏အသံလေးသည် ဌိမ်ကျသွားသည်။ မျက်မောင်လေး မသိမသာချိရင်း
တွေတွေကလေးဖြစ်နေမည့် စုလိုင်ကို သက်သက်မှန်းဆျွဲကြည့်မိသည်။

‘လာဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွယ်’

‘စု မအားဘူး သက်သက်၊ ယူမသိဘူးလား၊ အခု တက္ကသိုလ်ခွဲရတဲ့
သဘင်ပွဲလေး၊ စုတို့ မှန်းရောင်းရှိုးမယ်’

သက်သက်သည် ပင့်သက်လေးရှိက်လိုက်မိသည်။ သိပါသည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၏ နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် ရွှေရတ္ထသဘင်အထိမ်းအမှတ်ကို ခြွှမ့်ခြွမ့်သဲကျင်းပနေကြောင်း သိပါသည်။ အမာညို၊ ပေါက်ကျိုင်းနှင့် ညီ လင်းတို့သုံးညီးလုံး ပိုစက်ဒ်များကို အားတက်သရော ရောင်းနေသဖြင့် သက်သက်ခမျာ ငါးကျပ်ဖိုး ခန့် ဝယ်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ ထိုပြင် သက်သက်တို့နှင့် အများဆုံးနီးစပ်သော ဆေးတက္ကသိုလ်ကလည်း ကြာဆံဟင်းခါးရောင်းမည် ဆိုသဖြင့် ဟင်းခါးလက်မှတ်များကို တစ်စွောင်တစ်ကျပ်နှင့်ကြိုတင်ဝယ်ခဲ့ ရသေးလေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေတက္ကသိုလ်ပွဲမည်မျှစည်ကားနေပါစေ၊ သက်သက်အတွက်မူ ရွှေရတ္ထသဘင်ပွဲထက် စိတ်ပျက်အားငယ်နေသော ကလေးငယ်က ပို၍အရေးကြီးလေသည်။

‘ပွဲက ညနေပိုင်းမှ လူစည်တာပဲ စုရှိပိုင်ရယ်၊ ကလေးက သိပ်အားငယ်နေလို့ပါ၊ ခဏလောက် မလာနိုင်ဘူးလား’

‘သူ့နာနီ ပါတာပဲ၊ ဘာအားငယ်စရာလိုလဲ’

‘မတူပါဘူး စုရှိပိုင်ရယ်’

‘ကိုယ်က လာကြည့်တော့ရော ဘာလုပ်တတ်တာလိုက်လို့၊ ညကြီးမိုးချုပ် မိုးစွာထဲထွက်လို့ ဖျားတဲ့သူကို စုက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ’

စုရှိပိုင်၏ အသံက မာဆတ်ဆတ်လေးဖြစ်နေသည်။ သက်သက် ဒေါကလေးထလာပြီး တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချုလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် ထွန်း၏ မျက်နှာ ညိုးညိုးလေးကိုမြင်ယောင်လာသဖြင့် လေပျော်ကလေးနှင့် ထပ်၍ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘စုရှိပိုင်လာတယ်ဆိုရင် သူ အားတက်သွားမှာပေါ့ကွယ်’

‘အိုကွယ် စုက သူကို ဘာဆေးပေးနိုင်တာလိုက်လို့’

‘ဆေးထက်စွမ်းတာပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဘာလဲ’

‘မေတ္တာလေ’

ကတုန်ကယင်လေး ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သောအသံကို သက်သက်ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သရော့သံလား၊ ငိုရှိက်သံလား မကဲ့ပြားသောအသံလေးနှင့်ရယ်လိုက်သံကို ဆက်၍ကြားရသည်။

‘သူကိုပေးစရာ မေတ္တာဆိုတာ စုမှာမရှိတာ’

စုရှိပိုင်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို အလျင်ဉ်းအောင် ချွေးခွေးခဲ့သည်။ သက်

သက်သည် အတန်ကြာအောင် ငိုင်နေမိသည်။ မကျေနှပ်စိတ်လေးများ တဖ္တား ဖွားထလာပြီး ကိုကိုအား သတိရလာသည်။ “ကိုကိုရဲစလှိုင်က နည်းနည်းမှ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး” ကုလားမနိုင် ရရှိစဲပြီး စကားနာထိုးချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ထိုသို့ပြောလျှင်လည်း ကိုကိုက “ကိုကိုရဲစလှိုင်မဟုတ်ပါဘူး သက်ရယ်၊ သက်သူငယ်ချင်း စလှိုင်ပါ” ဟု လိုးဆွဲပြီးပြောမည်ကို ကြိုတင်ကြားယောင်နေသည်။

‘ဟူ မိသက်ကြီး ဂျာတိပြီးရင် ဓာတ်ပုံပြွဲသွားကြည့်ရအောင်လေ’
 ‘ဘယ်မှာလဲ’
 ‘လိပ်ခုံးမှာ’

ဦးစိတ်တို့သည် သက်သက်၏ ဘေးမှလျောက်၍ လိုက်လာသည်။ အကျိုဖြူပေါ်တွင် ဆွယ်တာနိနိလေးထပ်ဝတ်ထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် အနိရောင်မလေးဖြစ်နေသည်။ ဘေးဘက်မှုဖြတ်သွားသောဆေးကျောင်းသား တစ်ဦးက “ဟာ စာတိုက်ပုံးက ဒီရောက်နေတာကို” ဟု ရယ်မောနောက်ပြောင်သွားသည်။

‘ချမ်းလိုက်တာဟယ် လွန်ရော၊ ဆောင်းတွင်းကြီးကို ဘာလို့မိုးစွာနေတယ်မသိဘူး၊ အေးစိမ့်နေတာပဲ’

ဒီဇိုင်ဘာလကြီးတွင် မိုးစွာသဖြင့် စိမ့်စိမ့်အေးနေသည်။ စိတ်အိုက်နေသော သက်သက်ကဗျာ အအေးအကောက် သတိမထားမိချေ။ ပူသလိုလို အိုက်သလို လိုပင်ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဘင်္ဂလားအော်မှာ မှန်တိုင်းရှိလို့တဲ့’
 ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်၊ မိုးစွာစွာနေပူပူပေါ့၊ ဓာတ်ပုံပြွဲတော့ သွားကြည့်ရအောင်’

‘ဘာတွေများပါလို့လဲ’
 ‘ရှေးခေတ် တက္ကာသိုလ်အကြောင်းသိရတာပေါ့ဟယ်၊ တက္ကာသိုလ်နှစ်ငါးဆယ်နဲ့ကြံ့လို့ ကြည့်ရတာဟဲ့ မိသက်ရဲ့၊ နှစ်တစ်ရာဆိုရင် ဒုံးကြံ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်’

‘ဘာလို့လဲ’
 ‘ဟယ်၊ နောင် နှစ်ငါးဆယ်ဆို ဒို့အိုလှပေါ့၊ သေချင်ရင်တောင် သေလောက်နေပြီ’

သက်သက်သည် ဦးစိတ်တိနှင့်သာ အလိုက်သင့်စကားပြောနေရသော
လည်း စိတ်မဝင်စားလှပေ။ ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသော မကျေမချမ်း
စိတ်ကလေးကလည်း ပျောက်မသွားချေ။ “ငါနှယ် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မလာချင်
မှန်းသိလျက်နဲ့ အလကားသွားပြောမိတယ်၊ မိုက်လိုက်တာ” ဟု တွေးရင်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကို မကျေမနပ်လေးဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော ဆေးရုပ်ပေါ်တက်လာသော စုလိုင်နှင့်ပက်ပင်းတွေ့ရသော
အခါ သက်သက်၏ ရင်ထဲမှ မကျေနှပ်စိတ်များ ချက်ချင်းလွှင့်ပါးသွားကြသည်။
မပြံးမရယ် တည်တည်လေးကြည့်နေသောစုလိုင်၏ လက်ကို ပြေး၍ဆုပ်ကိုင်
ကာ ဝမ်းသာအားရလှပ်ယမ်းမိသည်။ “ကိုကိုရဲ့၊ သက်သူငယ်ချင်းစုလိုင်က
စိတ် ထားကောင်းတယ် သိရဲ့လား၊ ထွန်းကိုလာကြည့်တယ်၊ သက်ပြောတဲ့
စကားကို နားထောင်တယ်” ဟု စိတ်ထဲမှနေဖြီး အော်ဟာစ်ပြောနေသည်။

ဇော်ထွက်သွားသော နာနီသည် ထွန်းအနားသို့ပြန်ရောက်မလာသေး
ပေ၊ ဘေးဘက်တွင်တန်းလေးများကာရုံထားသော ခုတင်လေးပေါ်တွင် ထွန်း
သည် မျက်လုံးလေးဖုံးမြှိုက်ကာ မိုန်းနေလေသည်။

‘စုမှာ နောက်ထပ် မောင် ထပ်ရတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ သို့လား
သက်သက်၊ သူက စုရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မောင်ပဲဖြစ်နေဖြီး’

စုလိုင်က ထွန်းကိုင်းကြည့်ရင်း အပိုင်မက်မက်နေသူလို တိုးတိုးလေး
ပြောသည်။ သက်သက်ကို ဦးတည်ပြောနေဟန်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း စင်စစ်
မည်သူ့ကိုမျှပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးတည်း ညည်းညားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သက်သက်နားလည်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မာမီရော ဒက်ဒီရော နှစ်ယောက်လုံး ကလေးမရအောင်တားလိုက်
ကြတယ်တဲ့လေ၊ ဟင်း ဟင်း နှစ်ယောက်လုံးပေါ့’

စုလိုင်သည် မပွင့်တပွင့်လေးရယ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးသည်
သရောသလိုတွန်းနေဖြီး မျက်လုံးအစုံကမူ မှုန်မှုင်းရီဝေနေလေသည်။

စုလိုင်၏ရယ်သံလေးကိုကြားသောအခါ ထွန်း၏ မျက်လုံးလေးများ
သည် ဖျော်ခနဲပွင့်လာသည်။ သူခုတင်ဘေးတွင်ရပ်နေသောစုလိုင်အား မယုံသလို
င်းကြည့်ရင်း ဖြူရော်သောမျက်နာလေးတွင် သွေးရောင်ရိပ်ရိပ်လေး လျှမ်းတက်
လာသည်။

အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်ကွာသော မကြီးနှင့်မောင်ယ်ထွေးတို့ သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ရစ်ပဲနေကြစဉ် သက်သက်သည် ထိနေရာမှ တိတ်တိတ်ကလေးပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၁၁၂၂၁၇၀

‘ထွန်း’ ဆေးရုတ်ကို စုလိုင်လာကြည့်တယ်၊ စုလိုင်မှ အကြောင်နာတရားရှိပါတယ်၊ မေတ္တာတရားရှိပါတယ်၊ ထွန်းကိုင့်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်လေးပဲနေတဲ့ပုံဟာ ငါမျက်စိမှာစွဲနေတယ်၊ ငါသာ ပန်းချို့ဆွဲတတ်ရင်လေ အဲဒီပုံကိုဆွဲမယ်၊ နောက်ပြီး ‘မေတ္တာရိုပ်’ လို့ နာမည်ပေးမယ်။

*

တဗ္ဗာသို့လ် ဧရာတုသဘင်္ဗဲ့တွင် အမာညိုတို့ ဗိသုကာငွာန်က ပလပ်စတစ်ပစ္စည်းများ ရောင်းလေသည်။ ပလပ်စတစ်ပေတံ၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ ရေခွက်လေးများမှအစပြ၍ အကိုချို့တ်၊ ရေဇ်လုံး၊ ရေပုံးများအထိ ပလပ်စတစ်ပစ္စည်းစုံတင်၍ ရောင်းသည်။

ဘင်္ဂလားအော် မှန်တိုင်းကြောင့် သဝထိုးပြီးရောက်လာသော မိုးသည် ပွဲတော်ကိုအတော်ကလေး ကသိကအောက်ဖြစ်စေသည်။ သို့သော် အမာညိုတို့ကိုကား မိုးကအကိုးပေးလေသည်။ ဆောင်းစရာ ထိုးမပါသော လူငယ်များသည် ပလပ်စတစ်ရေပုံးအသေးစားလေးများကို ဝယ်၍ဆောင်းကြသည်။ အနီးအဝါ၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ အရောင်စုံလှသော ရေပုံးလေးများသည် မိုးရေခံ ဦးထုပ်အဖြစ် ဘဝပြောင်းသွားပြီး လက်မလည်အောင်ရောင်းရလေသည်။

‘မြေမာညို ငါတို့ဝယ်ထားတဲ့ မှန့်တို့လက်မှတ်တွေ အလကားဖြစ်တော့ မယ်၊ ရေခဲမှန့်လက်မှတ်ရော နောက်ပြီး ရဟတ်စီးဖို့လက်မှတ်လည်း လေးစောင်တို့သေးတယ်’

‘ဒီလောက်လူတွေကျပ်နေတာ ဆိုင်ပြင်ထွက်ချင်သေးလို့လား မိမိလေးရာ’

‘လူကတော့ တစ်ခိုင်လုံးကျပ်မှာပဲ’

အဓိပတိလမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကြိုတ်ကြိုတ်တိုးနေသော လူအုပ်ကို

ကြည့်ပြီး ဆိုင်ပြင်ထွက်ရမည်ကိုကြောက်သည်။ လမ်းဘေးတောက်လျှောက် ဆိုင်များဆက်နေသည်။ တူဂ္ဗာသို့လ်ကျောင်းသားကျောင်းသူဘဝမှနေပြီး နေချင်း ညချင်း ဈေးသည်ဖြစ်ကုန်ကြေသာ ဈေးသည်များကလည်း တကြော်ကြော နှင့် ဈေးခေါ်ကောင်းလှသည်။ အဓိပတိလမ်း ဟိုဘက်ထိပ်မှ ဒီဘက်ထိပ် ရောက် အောင် သွားရလျှင် တစ်နာရီခြား နှစ်နာရီခန့်ကြာမည်ထင်သည်။ ကြက်ပျု မကျ စည်ကားသည်ဟူသောစကားကို အမာညိုသည် ယခုမှုလက်တွေသိရလေသည်။

‘ပကြီးလျှော် ပကြီးလျှော် တိုင်းလုံးကျော်တဲ့ ပကြီးလျှော်၊ နည်းနည်း ကလေး ဝါးရင် ကျွဲကျွဲကလေး အားမပါပေမယ့်၊ တော်တော်ကလေးစားရင် မော်တော်ကလေးသွားသလို၊ တဖတ်ဖုတ်နဲ့၊ ပေါင်ကြားမှာစက်တပ်လို့ လိုရာ ခရီးကို မြန်မြန်နီးနိုင်တဲ့ ပကြီးလျှော်’

ကျောင်းသားတစ်ဦးက ပကြီးလျှော်ထုပ်ကလေးကိုမြှောက်ကာ မြှောက်ကာပြရင်း သံနေသံထားနှင့်အော်နေသည်။

‘ပလပ်စတစ် ပလပ်စတစ် တအားဟစ်လို့ ရောင်းလိုက်မယ် ပလပ် စတစ်’

ပေါက်ကျိုင်းသည် ရေပုံးအဝါတစ်လုံးကိုဆောင်းထားပြီး သူ့လက်ထဲ တွင်လည်း ပလပ်စတစ်ပစ္စည်းစုံကိုဆွဲကိုင်ကာ အသံကုန်အော်နေလေသည်။ သူတကာလိုလည်း ကာရွန်နောနှင့် မအော်တတ်မဟစ်တတ်သဖြင့် ကျယ် လောင်သောအသံတစ်ခုတည်းကိုသာ အားကိုးအားထားပြုနေရရှာလေသည်။

အမာညိုသည် ဆိုင်နောက်ဘက်ရှိ ပုံကြမ်းကြမ်းရိုက်ထားသော ဝါးကွပ်ပျော်လေးပေါ်တွင်ထိုင်နေသည်။ အားပုံးရအော်ဟစ်ရောင်းချေနေသော ပေါက်ကျိုင်းကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေသည်။ ပေါက်ကျိုင်းတစ်ယောက်တည်းသာ စျောန်ဝှက်ပြီးအော်ဟစ်နေသည်မဟုတ်ချေ။ သူ့ဘေးတွင် ကျောင်းသား လေး ဝါးယောက်ကလည်း ပစ္စည်းမျိုးစုံကို မြှောက်ကိုင်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ပြီး ဈေးခေါ်နေကြသည်။ ဆိုင်တွင်းမှဖွင့်ထားသော သီချင်းသံနှင့်သူတို့ အသံသည် ဗလုံးဗထွေးရောကာဆူဥုံးနေသော်လည်း အားလုံးပျော်နေကြလေ သည်။

‘စုလိုင်၊ မဝယ်တော့ဘူးလား’

လူအုပ်တွင်းမှ စုလိုင်ကို မိမိလေးက အော်ခေါ်သည်။ စုလိုင်သည် အရပ်မြင့်မြင့် ယောက်ဗျားပို့တစ်ဦး၏ လက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်ကာ လူကြားထဲမှ

ခဲ့ယဉ်းယဉ်းတိုးရင်း သူတို့နားရောက်လာသည်။ ပျော်စွင်တက်ကြွနေသော သူတို့တစ်တွေကိုကြည့်ကာ ပြီးရယ်လိုက်သော်လည်း ြိုးငွေနေသော ဟန်က ပေါ်လွှင်နေလေသည်။

‘လူတွေကျပ်လိုက်တာ၊ ဘာများ ဒီလောက်တိုးထွေြိုး ပျော်နေကြတယ် မသိဘူး’

စုလိုင်၏ ညည်းသံကို မည်သူမျှအရေးမထားမိကြချေ။ သူ့လက်တွင်း သို့ ဆပ်ပြာခွက်၊ ပေတံ၊ ရေခွက်များ အတင်းကောက်ထည့်ပြီး သူပေးသော တစ်ဆယ်တန်ကိုပြန်၍မအမ်းဘဲယူထားလိုက်ကြလေသည်။ ခါတိုင်းအချိန်ဆို လျှင် စုလိုင်ကို ဒီမျှတရင်းတန္ထိုးမဆက်ဆံကြသော်လည်း အားလုံးပျော်စွင်နေ ချိန်မဲ့ ဇွတ်အတင်းအနိုင်ကျင့်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမာညိုသည် စုလိုင်စိတ်များ ဆိုးသွားမလားဟုစိုးရိမ်မိသော်လည်း စိတ်ဆိုးဟန်မရှိချေ။ သူ့ပိုက်ဆံအကြွ ပြန်မအမ်းသည်ကိုပင် သတိထားမိပုံမရှိချေ။ ယောက်ဗျားလေးအများစုကမူ စုလိုင်၏ အေးမှကိုလူချောကိုစိုင်း၍ အကဲခတ်ကြသည်။ မနာလိုသောမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မိကြလေသည်။

‘ဘာမ မဝယ်တော့ဘူးလား ဟင်’

မိမိလေးက မေးသောအခါ သူသည် ပြီးရယ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် တစ်ကျပ်တန်ဆပ်ပြာခွက်လေးကိုကောက်ယူကာ ငွေအစိတ်ထုတ်ပေးလေ သည်။

‘ပြန်မအမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ အလူငွေပဲထားလိုက်ပါ’

‘ကိုအောင်က ရက်ရောလှုချည်လား’

မိမိလေးက ငွေအစိတ်ကိုမြောက်ပြကာ ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်စဉ် စုလိုင်က တိုးတိုးလေးပြောသည်။ ထိုစဉ် သူသည် စုလိုင်၏ လက်ကိုခွဲကာ လူကြားထဲသို့ပြန်တိုးသွားသည်။

‘သာဓာ၊ သာဓာ၊ ဤသို့ပြု ကုသလကြာင့် များလှတို့ထိ ယောက်ဗျား ပျော်တို့အထဲမှ ကံထူးသူ အသင်သတို့သားသည် အနားတွင်ရှိ၊ နတ်မယ်တမိ အား၊ လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်၊ အနိုင်ရနိုင်ပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ရပါ ကြောင်း ဟောင်းဟောင်း ဒုက္ခဝေဝေဝေ’

ကျောင်းသားတစ်ဦးက အသံပြု အသံကွဲကြီးနှင့် ထအော်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ရက်သွေး ဖြန်းသွားအောင်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူတို့က

အရေးမစိုက်လှချေ။

အမာညိုသည် လူအုပ်ကြားထဲတိုးဝင်ဖျောက်ကွယ်သွားသော စုလိုင်ကို ဧေးကြည့်နေမိရင်းမှ ကိုကိုအား သတိရနေသည်။ စုလိုင်၏ ဘားမှယောက်ား ပျိုကိုတွေ့လျှင် ကိုကိုသည် မလိုတမာစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာဦးမည်လားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ကိုကိုဆီမှစာတစ်စောင်ထဲတွင်မူ “စုလိုင်ကိုသနားတယ်” ဟု ပါဖွေးလေသည်။ “သူ့ရဲ့စိတ်ကို သူအမြဲ့သူ့ဆဲနေတယ်၊ သူဟာ သံသယအကျဉ်းထောင်ထဲက လူသားတစ်ယောက်” ဟု ဆက်၍ ရေးခဲ့သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရုတော့ အမာညိုတွေးတော်၍ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူတို့မောင်နှမ သုံးယောက်လုံးသာမက သက်သက်ကပါ စုလိုင်၏အကြောင်းကို မကြာခဏ တွေးတော့မိ၊ စဉ်းစားမိ၊ ပြောမိကြသော်လည်း စုလိုင်ကမူ သူတို့ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပါ ရှိသည်ဟုပင်ထင်မှတ်ပုံမရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရင်းရင်းပြောရလျှင် အမာညိုသည် စုလိုင်ကို ခါးခါးသီးသီးမမှန်းသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်တော့ အတော်လေးအချဉ်းပေါက်သည်။ သူ့အစ်ကိုနှင့်သူ့မောင်က စိတ်ဝင်စားလှသောကြောင့်လည်း ပိုပြီးမကျေမနပ် ဖြစ်ရလေသည်။

‘ကဲ မိမာညို၊ နှင် ရဟတ်သွားမစီးတော့ဘူးလား၊ လက်မှတ်တွေ အဆုံး ခံမှာလား’

‘အင်းဆုံးချင်ဆုံးပါစေတော့၊ ငါမသွားချင်ဘူး မိမိလေးရာ၊ ဒီလောက်လူတွေကျပ်နေတာ၊ တော်ကြာ ငါ့ပိုက်ကိုလူတိုးမိမှာစိုးတယ်’

အမာညိုက တိုးတိုးလေးပြောသောအခါ မိမိလေးသည်မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ အမာညို၏ဝမ်းပိုက်ကို နားမလည်သလိုင့်ကြည့်လေသည်။

‘ငါ နောက်ထပ်နှစ်လရှိနေပြီ မိလေးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါကို အကုန်စိုင်းဆဲမှာ၊ ငါလေ ပိုင်းကောင်းကျောက်ဖို့ ပိုပြားပြားလေးပဲ နေတော့ မပေါ်လို့’

‘အောင်မာ ခွေးမ’

မျက်နှာထံသော အမာညိုအားကြည့်ရင်း မိမိလေးက ဟားကနဲ့ရယ်လိုက်မိသည်။

‘ဒီလိုဆုံး နှင် ဟိုအကျိုးလေးဝတ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ ဟို ဟို ရယ်စရာကြီး’

‘ဒါ ရယ်စရာလား’

အမာညို၏မျက်နှာလေးသည် ရဲခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း မရက်ချင်ဟန်ဆောင်၍ ခံတည်တည်လုပ်နေသည်။ “ဟ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက်မြန်လျချည်လားဟ မိမာညို”ဟု ပြောင်စပ်စပ်နှင့်ဆက်၍ပြောလာမည်ကို ပြောက်သောကြောင့် မျက်နှာထားကို ဇွတ်ကြီးတင်းထားလေသည်။

‘နှင့်ဗိုက်ကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်မှာမို့လဲဟယ်၊ လက်မှတ်တွေနှေမြေ၊ စရာ’

‘ငါက ငဲ့ဗိုက်ကိုအထိတောင်မခဲ့နိုင်ဘူး မိလေးရဲ့’

‘ဒါလိုဆို နင် ပေါက်ကျိုင်းနဲ့အတူတူမအိပ်နဲ့ပေါ့’

‘ဘာလိုလဲ’

‘သူကတော့ နှင့်ကိုမထိဘဲ နေမှာမို့လား’

‘ကဲဟာ ခွေးမ၊ ညစ်စုတ်ဦး’

အမာညိုသည် မိမိလေး၏ လက်မောင်းကို တအားလိမ့်ဆွဲလိုက်သည်။ လိမ့်ဆွဲရုံနှင့်အားမရ၍တစ်ခါ ကျောကိုထုပြန်သည်။ မိမိလေးခမျာ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် အမလေး ဘလေး တသွားလေသည်။

‘ငါက ရိုးရိုးပြောတာ၊ အတူတူယှဉ်အိပ်နေတာ ကန်မိကျောက်မိ ထိမိတာပေါ့၊ အဲဒါကို ဘာလိုနိုင်ကင့်ကိုထုရတာလဲ၊ နှင့်ဟာနင် အဓိပ္ပာယ်တွေ လျှောက်တွေးနေတာကိုး’

နှိုက အသားညိုသူဖြစ်သော်လည်း မိမိလေး၏ လက်မောင်းသည် နိုင်ရဲသွားသည်။ သူ့လက်မောင်းကိုသူ စုတ်တသပ်သပ်နှင့်ပွတ်သပ်ရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ အမာညိုသည် မိမိလေးကို အားနာ သနားသွားသော်လည်း ပြန်မချော့ချင်သည့်အတွက် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သက်သက်တို့ရောက်လာကြသည်။ ဆိုင်ရွှေတွင်မရပ်ဘဲ ဆိုင်ဘေးမကျေကာ အမာညိုထိုင်နေရာသို့ ကျော်ခြားရောက်လာလေသည်။ သက်သက်၏ဘေးတွင် ဦးစိတ်တို့၊ နှစ်ဦးအေးနှင့် အမာညိုနှင့်ကောင်းစွာ မရင်းနှီးသေး သောမိန်းကလေး နှစ်ဦးလည်းပါလေသည်။

‘သူနာပြုတပ်ဖွဲ့ လာပါပြီးမျို့’

ပေါက်ကျိုင်းက အော်ပြောသည်။ မိမိလေးကို ပြန်မချော့ချင်ဘဲ စိတ်အိုက်နေသော အမာညိုသည် အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဒီမှာကြည့်ပါဦး သက်သက်ရယ်၊ ဒို့လက်မောင်းမှာနဲ့ပြီး အတွင်း

ကြော်သွားပြီ၊ ဒီမိန်းမလက်ချက်၊ အဲဒီမျာ်က်လောင်းမလက်ချက်’

မိမိလေးက သူ့လက်မောင်းကိုထိုးပြပြီး ဆီးတိုင်နေလေသည်။ သက်သက်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ထာဝစဉ်ထည့်ထားလေ့ရှိသော ပရှတ်ဆီဘူးလေးကိုထုတ်ပြီး လိမ်းပေးသောအခါမှပင် ဤမ်တော့သည်။

‘အမာညို ဒီနားမှာ အိမ်သာမရှိဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း ရှိဘူးဟာ၊ အိမ်သာက ကျောင်းဆောင်တွေထဲမှာ အဝေး

ကြီး’

‘ခက်တာပဲ ငါတို့တွေ စားသောက်တာတွေများတော့ ဆီးသွားချင်နေပြီ၊ ခန်တုန်းကည်းလင်းကို ရေခဲမှန်ဆိုင်မှာတွေလို့ မေးကြည့်သေးတယ်၊ သူကလမ်းဘေးထိုင်ပေါက်လိုက်ပေါ့တဲ့’

‘အဲဒါမှ ဒုက္ခ’

‘အေး၊ ဒုက္ခပဲ၊ အဆောင်ထိပြန်ရောက်အောင်ခံဖို့မလွယ်ဘူး၊ ခါတိုင်းနှင်တို့ဘယ်လိုသွားလဲ’

‘မနေ့တုန်းကတော့ ဒီနောက်ကဆရာအိမ်မှာခွင့်တောင်းပြီး ဝင်သွားကတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ဆုံးတော့ များလာတော့ အားနာစရာကောင်းလာတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ငါတို့လို့ဒုက္ခသည်တွေကို ခဏ ခဏ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ရှုရှုတယ်နေရတာစိတ်ညစ်လို့ထင်တယ်၊ တွေ့လား၊ တံခါးပိတ်ပြီးမို့မြတ်ထားပြီ’

သက်သက်၏ မျက်နှာလေးသည် ရှုံးသွားသည်။ သူ့ဘေးမှ ဦးစိတ်တိ၏ မျက်နှာလေးသည်လည်း မဲ့သွားသည်။ အမာညိုက သူတို့ကိုကြည့်ကာ ဟက်ခနဲရယ်လေသည်။

‘မိသက် နှင် ကိုကိုကို သတိရမနေဘူးလား’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ငါတွေးမိလိုပါ၊ ရှုရှုတွေ၊ အီအီးတွေက ထွက်ချင်ပြီဆုံးအောင့်မရသလိုပဲ ချစ်တဲ့စိတ်ဆုံးလည်း ချစ်ချင်ပြီဆုံးရင် အောင့်မရဘူးတဲ့၊ နှင်လည်း အခလိုပဲမအောင့်နှင့်လို့ ကိုကိုကိုချစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ မိညိုရယ် ပေါက်တတ်ကရ’

သူတို့မိန်းကလေးတစ်သို့က် တကျိုတ်ကျိုတ်ဖြစ်နေကြစဉ် ပေါက်ကျိုးသည် သူတို့ဘေးသို့ရောက်လာသည်။ တံခါးပိတ်မို့မြတ်ထားသော အိမ်ကို

ဖွင့်ခိုင်းရန်လည်း အားနာ၊ အန္တရာယ်မို့လည်း လွယ်မထားနိုင်သောကြောင့် ခြုံထဲဝင်ပြီး မျှောင်ရိပ်ခိုရန် အားလုံးသဘောတူပင် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်သိုက်ကြားထဲတွင် ပေါက်ကျိုင်းသည် ကံဆိုးလှစွာ နှင့် ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါလာပြီး ခြိုဝါးတွင် မယောင်မလည်းရပ်ရင်း အစောင့်လုပ်ရရှာလေသည်။

‘ဟူ ဖြည်းဖြည်းနင်း၊ တော်ကြာ ကြားသွားရင် အိမ်ရှင်တွေစိတ်ဆိုးမှာ ပေါ့’

မိန်းကလေး ခုနှစ်ဦးသည် ခြုံထဲသို့ ချုတ်နင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

‘ဟူ၊ ဒီပန်းရုံလေးနားက မှားတယ်၊ လာကြ လာကြ’

သူတို့ခုနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျောပေးကာ ပန်းရုံလေးဘေးတွင် ဗိုင်းပတ်၍ထိုင်ကြရင်း တထိတိထိတ်နှင့်တရဲရဲလုပ်နေကြရသည်။ ဂတ်ခနဲထိုး၏ ဟောင်လိုက်သောခွေးသံကိုကြားသောအခါတွင်ကား ကိုစွဲပြီးသူရော မပြီးသေးသူပါ အရှယ်ားဟားယား ထပြီးကြရလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ တက္ကသိုလ်ဆရာကြီး၏ အိမ်ရှေမျက်နှာစာတွင် အလှစိုက်ထားသော ပန်းရုံလေးကို သူတို့ခုနှစ်ဦးက ညာကြီးမင်းကြီး ရေလောင်းပေးခဲ့ကြသည်။

‘ပန်းပင်လေးကတော့ ထင်မှာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ရေတွေက ငန်းငန်းငန်း၊ ဘယ်လိုပါလိမ့်လို့’

ဦးစိတ်တိုက ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောရင်း မျက်လုံးလေးပိတ်သွားအောင်ရယ်နေလေသည်။ အန္တရာယ်မှလွှတ်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ ယခုမှ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးကာ အူမြှေးလာဟန်ရှိသည်။ မိမိလေးကမူ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဟန့်နှင့် ခေါင်းကုတ်နေလေသည်။ ထို့နောက်မှ သက်ပြင်းလေးချကာ ပြောသည်။

‘ငါတော့ အဲဒီရေအိုင်က အနဲ့ထွက်လာမှာပဲစိုးတယ်၊ မနက်ကျလို့အနဲ့တထောင်းထောင်းနဲ့ဆိုရင် ဒီအိမ်ကဆရာကြီးလည်း ဒေါသတရွောင်းရွောင်းထွက်ပြီ မှတ်တော့’

ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖို့ ပိုပိုပြားပြားလေးနေတော့မည်ဟု ခုနကပင်ပြောခဲ့သော အမာညိုကမူ ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ညှဉ်အတိုင်း ပေါက်ကရပြောတော့သည်။

‘အောင်မာနော်၊ ဒီလိုအိမ်မျိုးရှေမှာ ရှုံးပေါက်ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား၊ ရွှေရတုသဘာင်ပွဲကိုအမှုပြုလို့ ဒီအခွင့်အရေးရတာ၊ ဒီပြင်အချိန်ဆိုရင် ဝေးသေး၊ နောင်ဆိုရင် ဒီအိမ်မြင်တိုင်း ဟို ဟို တက္ကသိုလ်နှစ်တစ်ရာပြည့်မှပြောရ

မယ်၊ ဘွားဘွားတို့ ရှာရှုပန်းခဲ့တာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ့ ငါမေးရဲ့လို့လော့

*

၂၁၂။ ၇၀

စုလိုင်ကို ဉာက လူကြားထဲမှာတွေလိုက်တယ်၊ စိုင်းမင်းအောင် ဆိုတဲ့ လူရဲ့လက်မောင်းကို တွဲလို့ပေါ့၊ ငါကတော့ ပွဲခင်းထဲမှာ အတ်စင်ပေါ်က အငြိမ်မင်းသမီးက ဝဲလို့ပုံလို့ ကနေတယ်လေ၊ မင်းသမီးကိုမကြည့်မိဘဲ သူ့ကိုင်းကြည့်နေမိတယ်၊ အငြိမ်ပဲကို သူတို့နှစ်ယောက် ခဏာလေးရပ်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်၊ လူပြက်ကပြက်လုံးတွေထဲတ်နေတော့ လူတွေက တဝါဝါရယ်နေတယ်၊ ငါက မရယ်မိဘဲ ငိုင်နေတော့ ကိုတင်ထွန်းမောင်က ငါ ကျောကိုရိုက်ပြီး မေးတယ်လေ၊ “ညီလင်းသို့၊ မင်းဘာဖြစ်နေသလဲ”တဲ့၊ ‘ငါမသိဘူး၊ ငါမဖြေတတ်ဘူး၊ ငါဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်’

၂၁၃။ ၇၀

ကျောင်းတွေပိတ်ပြန်ပြီ၊ ပွဲခင်းထဲမှာ အမှိုက်တွေကို ပွဲလို့ရှုပ်လို့၊ အဓိပတိလမ်းတစ်လျှောက်ကဆိုင်တန်းတွေလည်း ဖြူတ်ပြီးသိမ်းဆည်းနေကြတယ်၊ ငါတို့ငွာနာက်က ဆိုင်လည်း ငါမသွားချင်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ လမ်းလျှောက်လာတယ်၊ ကိုပေါက်ကျိုင်းနဲ့ မမကိုတောင် တွေသေးတယ်၊ ခံတွေ ကုလားထိုင်တွေဖြူတ်ပြီး ကားပေါ်တင်နေကြတယ်လေ၊ “လုပ်အားပေးပါဉိုး”လို့ အော်နေကြတယ်၊ ငါက လက်ခါပြပြီး ဝေးဝေးကရောင်ခဲ့တယ်၊ “ကျောင်းသူလေးတွေ ချောတယ်၊ လာကြည့်ပါဉိုး” တဲ့၊ ထပ်အော်နေကြသေးတယ်၊ ကုယ် စုလိုင်လောက် ဘယ်သူလှမလဲ။

*

‘စုလိုင်က သိပ်လှတာပဲ’

စိုင်းမင်းအောင်ကပြောသောအခါ စုလိုင်သည် မခန့်တရန့်လေးရယ်လိုက်မိသည်။ ဒီလိုအပြောမျိုးတွေ ကြားဖူးသည်မှာ များလှချော်ပြီ။ ငါးသိုင်းများတော့ ဟင်းဟုန်သည်ဟူသောဆိုစကားရှိသည်၊ ကြားရဖန်များလှချေတော့

လည်း ရိုးနေချေပြီ။ ထူးခြားပြီး ရင်မခုန်လှတော့ပေ။
‘တကယ်ပြောတာပါ’

သူကထပ်၍ပြောပြန်သည်။ ခါတိုင်း အားလုံးချထားနေကျ ဆံပင်
များကို အခွေအပိုက်လေးများပြုကာ ထိုးဖွဲ့ထားသဖြင့် အမြင်ဆန်းကာ ကြည့်၍
မရှိုးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းရောင်တွင် ငွေချည်လေးများထိုးထားသော
ဝတ်စုံကို ခပ်ရှိုးရိုးပင်ဝတ်ထားသော်လည်း စုလှိုင်၏ အလှသည် လူကြားထဲတွင်
ထူးခြားပေါ်လွှင်နေသည်။

‘အဟုတ်ပြောတာ၊ သတို့သမီးထက် အများကြီးပိုလှတယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကိုအောင်ရယ်၊ တော်ကြာ နယ်လီချိုကြားသွားလို့ စိတ်ဆိုး
နေပါမယ်’

ဆိုဖာကုလားထိုင်တွင် ယူဉ်တဲ့ထိုင်နေကြသော ဖရက်ဒီနှင့်နယ်လီတို့
သည် ကြည့်၍ကောင်းသော အတွဲတစ်တဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ သတို့သမီး၏ ခါးကမူ
မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ဘဲ တုတ်သဖြင့် လူတွေက ကျိုတ်၍ပြီးကြသည်။

‘ဟိုတစ်ပတ်က ဖရက်ဒီ တစ်သောင်းကျော်ကျော် ကျွန်တယ်၊ ဒါ
တောင် သိပ်မများလို့’

‘ဖမ်းမိသွားရင်တော့ခုက္ခ၊ အန္တရာယ်တော့ များသားနော်’

‘သိပ်မများပါဘူး’

သူတို့နှစ်ဦးထိုင်နေသောစားပွဲသည် အခန်းထောင့်တွင်ရှိ၍ လူရှင်း
သည်။ စုလှိုင်သည် လိမ့်မျှပေါ်ကို တစိမ့်စိမ့်သောက်ရင်း ဖရက်ဒီကိုလှမ်းကြည့်
နေမိသည်။ လူလောကတွင် ရှိရှိသမျှလူများသည် တစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ်ခန့်က
အိုးနှင့်အိမ်နှင့်သားမယားနှင့်အတည်တကျနေလိုတတ်ကြသည်။ ဖရက်ဒီသည်
ထိုသို့သောလူစားမျိုးဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့နေနိုင် အောင်လည်း သူနှစ်ဗုံးသားတွင်
မေတ္တာတရားရှိလေသည်။ “မေတ္တာခေါင်းပါးတဲ့ ငါ့လိုလူမျိုးတွေကတော့ အမြဲ
အထိုးကျွန်းဖြစ်နေမှာပဲထင်ပါရဲ့လေ” ဟု ဆက်၍တွေးနေမိသည်။ အောင်မြင်
သာယာသောအိမ်ထောင်မျိုးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု သူကိုယ်သူ မထင်
ပေ။

‘စုံ’

နိုင်းမင်းအောင်က တိုးတိုးခေါ်သည်။ စုလှိုင်လှည့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ သူကိုစူးစိုက်ကြည့်နေသောမျက်ဝန်းအစုံကိုတွေ့ရလေသည်။

‘စု ကိုယ့်ကို ချစ်လား’

လူကြားထဲတွင် လေသံတိုးတိုးနှင့်မေးသော သူမျက်နှာသည် ထူးထူး ဗြားဗြား တည်ကြည့်နေသည်။ စုလိုင်သည် သူကို နားမလည်သလိုကြည့်ပြီး ရတ်တရက်ရယ်ချလိုက်သည်။

‘ဘာအရူးထတာလဲ’

‘သိချင်လိုပါ’

‘စုတော့ မသိချင်ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လိုလဲ’

‘သိချင်စိတ် မရှိလိုပေါ့’

စုလိုင်သည် ကိုတ်မှန်လေးတစ်ချပ်ကိုကောက်ယူ၍ စားနေလိုက်သည်။ တိုးစိုင်းက တိုးမှုတ်နေသောသိချင်းသံသည် မြှင့်ဆိုင်လှသည်။ အကျိုးလည်ဟိုက်ဝတ်ထားသော အဆိုတော်မိန်းကလေးက ဆိုင်းချက်အလိုက် ကိုယ်ကို ယိမ်းကာ သိခို့နေသည်။

နောက်ကျမှရောက်လာသော ဒက်ဒီနှင့်မာမိသည် အခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာကြလေသည်။ အခုလိုကြည့်ပြန်တော့လည်း သူတို့နှစ်ဦးသည် ထာဝစ်ရန်ဖြစ်နေတတ်သော အကြောင်လင်မယားနှင့်မတူတော့ပေါ့။ ပြုးရယ်ကြည်သာနောက်လေသည်။ ပရိသတ်ကမူ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း နှီးကပ်ရာ ခေါင်းချင်း ပို၍ကပ်သွားကြသည်။ မျက်စချိလိုက် နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်နှင့် အတင်းကိုတိုးတိုးပြောကြလေသည်။ အချို့သည် ဒက်ဒီ၏နံပါတ် ကလေးများကို ရေတွက်နေမည်ဖြစ်ပြီး အချို့သည်ကား ဂကာန်းသချို့ စိတ်ဝင်စားသော မာမိ၏ ဉာဏ်ကိုပြောနေကြမည်ဖြစ်လေသည်။

‘စု စိုင်းမင်းဆွေကိုသိလား’

စိုင်းမင်းအောင်က မေးသောအခါ စုလိုင်သည် အံ့ဩသွားသလို မျက်လုံးလေးစွေကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုညိုတ်ပြသည်။ စိတ်ထဲတွင် အမှတ်မထားတော့၍မဲ့နေသော်လည်း အမည်ကိုပြန်လည်အစဖော်ပေးလျှင်တော့ သတိ ရာတ်ပါသေးသည်။

‘ခင်သလား’

‘ဘယ်သူက ခင်တာကိုမေးတာလဲ၊ စုက ခင်တာလား၊ သူက ခင်တာလား’

‘သူ့စိတ်ကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ စုက သူ့ကို ခင်သလားလို့မေးတာပါ’
‘စုမှ မခင်တတ်ဘဲ’

စုလိုင်သည် သူ့ရှေ့ရောက်လာသော ရေခဲမှန်ခွက်ကလေးကို အနီးသို့
ဆွဲယူလိုက်သည်။ ခုတေလာ ထမင်းစားချင်စိတ် သိပ်မရှိလှပေ။ ယခင်က အချဉ်
အနည်းအပါးကြိုက်သော်လည်း ယခုတော့ အချဉ်လည်းမစားချင်ပေ။ ချိုချို အေး
အေး အရသာလေးများကိုသာ တပ်မက်ထော့သည်။

‘ဘာလို့မေးတာလဲကိုအောင်၊ စိုင်းနဲ့ကိုအောင်နဲ့သိလို့လား’

သတိသား သတိသမီးဆီသို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်နေသူများအား
ကြည့်ရင်း စိုင်းမင်းအောင်သည် ပြီးနေသည်။

‘သီအစ်ကိုအရင်းပဲ စုရယ်’

‘ବ୍ୟାକ’

‘ଓঁ বিষ্ণুঃ বলঃ ७’

‘ହାନ୍ତିଅନ୍ଦିଃ ମହେତୁପିଜ୍ଞାଃ’

စုလိုင်သည် တအုံတဗြိုစ်သွားသော်လည်း ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။ ညီအစ်ကိုအရင်းဟုပြောသောအခါမှ သူတို့နှစ်ဦး ရပ်ချင်းတူသလိုလို ထင်လာမိတော့သည်။

‘စုကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ကိုယ်သိနေတာ၊ ညီလေးက ပြောပြထား လို့’

‘ဟာတ်လား’

စုလိုင်သည် ရေခဲမှန်ကို ကူန္တရရစားနေသော်လည်း အတန်ယ်
စိတ်လျှပ်ရှားလာသည်။ သူ့တွင် ညီရိပြောင်း တစ်ခါမျှစကားမဟဲခဲ့ဖူးချေ။
လေသံပင်မတိမ်းဘဲ လုံအောင်ဖုံးထားခဲ့သည်။ သူ့ညီကလည်း ကိုယ့်ကိုအရှုံး
အမှုံးစွဲလမ်းပြီးနာကြည်းသွားခဲ့သူမျိုး စုလိုင်စိတ်မလုံချင်လျပေါ်။

‘ညီလေးကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘဆုံးသွားတာ၊ ညီလေးရဲ့ အဖေကလည်း ကိုယ်ပဲ၊ အမေကလည်း ကိုယ်ပဲ၊ ကိုယ်က ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ အရောင်းအဝယ်တွေလုပ်နေပေမယ့် ကိုယ့် ညီကိုတော့ ကိုယ် ဖြူဖြူစင်စင်ပဲထားတယ်၊ ဒီကာရတဲ့ ငွေနဲ့ သူ့ကိုစားစရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ် ထောက်နေရပေမယ် ဒီကိစ္စတွေနဲ့ သူ လုံးဝမပတ်သက်ဘူးလေ’

ଶୁଦ୍ଧିର୍ବଳ୍ପତ୍ତେଃକ୍ଷାଙ୍ଗିତ୍ୟା ଲ୍ବମୁଖଃକ୍ଷାଙ୍ଗିତ୍ୟରଣଃ ଯୁଗ ଓହାରେଃଦ୍ଵିତୀ

သက်သောအသံနှင့်ပြောနေသည်။

‘ညီအစ်ကိုတော်တာကို စောစောကဘာလို့မပြောတာလဲ’

‘တမင်မပြောတာပါ’

‘ဘာလို့လဲ’

‘မသော ကိုယ့်ညီလေးအသည်းကွဲရသလို စုကိုလည်း ပြန်ပြီးကွဲအောင်များ လုပ်နိုင်မလားလို့’

‘ဟာ ဟာ၊ ဘယ်သူက လုပ်မှာလဲ’

‘ကိုယ်ကလေ’

စုလိုင်သည် ခေါင်းကလေးကို နောက်သို့လှန်ကာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။ သူရယ်သံက ကျယ်လွန်း၍ အချိုလူများလှည့်ကြည့်ကြသည်။ “ကမ္မာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးပြက်လုံးကိုကြားလိုက်ရလို့ ကဲန္တ်မဆောင်ဘဲ ရယ်မိတာပါရင်” ဟူ၍ပြောလိုက်ရလျှင်ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားရင်းစုလိုင်သည်ထပ်၍ရယ်မိပြန်သည်။ ရယ်မောနေသော စုလိုင်ကို စိုင်းမင်းအောင်က ခပ်တွေတွေကြည့်ရင်း ပြီးနေလေသည်။

‘ရယ်စရာကောင်းသလား စုလိုင်’

‘ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့’

‘ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ရာ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးပေါ့’

‘ဟင့်အင်း’

စိုင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ စုကသာ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က အားနာနေရမှာ’

‘ဘာရယ်’

‘မသော၊ ကိုယ်အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့၊ စုလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း ကိုယ်မယူချင်ဘူး’

သူက တိုးတိုးလေးပြောသော်လည်း စုလိုင်၏နားဝတ္ထ်ကပ်ပြီး ဗုံးကွဲသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

‘ဘာ’

‘ကိုယ်မကောင်းတာကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောကျားတွေရဲ့ စိတ်ကို စုသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က စုထက် ဆယ်ဆိုပြီးဆိုးချင်ဆိုးမယ်၊

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းကလေးကိုတော့ စုထက်ဆယ်ဆုံးကောင်းစေရ မယ်' စုလှိုင်၏ နားဝတွင် လေတရားရူးထွက်သွားပြီး မျက်လုံးများပြာဝေသွားသည်။ အားတုံးအားနာမျက်နှာထားနှင့်ပြီးနေဟန်ရှိသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း တဆတ်ဆတ်တုံးယင်လာသည်။

စုစုလှိုင် အချိုးခံရချေပြီ၊ တစ်ချို့တည်း အလဲထိုးခံလိုက်ရချေပြီ။ 'သတို့သားနဲ့သတို့သမီး တွဲပြီးသီချင်းဆိုပါ၊ အများက တောင့်တနေပါတယ်'

အတန်ယ်ယစ်ထွေနေသူများက လက်ချပ်တီးကာ ပွဲတောင်းနေက သည်။ မာမိသည် ဒက်ဒ္ဓါလက်မောင်းကို မှတဲ့ကာ လုပစာရပ်ရင်း အရာရှိကြီး တစ်ဦးနှင့် ပြီးကာရယ်ကာ စကားပြောနေသည်။ လူကြားထဲတွင် လူးလာခေါက် တုံးသွားနေသော အန်တိကြည်ထံမှ စိန်ရောင်၊ ရွှေရောင်များသည် ပြီးပြီးပြက် ပြက် လင်းလက်နေသည်။ သတို့သမီးဖစ် ဦးဘချိုကမူ သူ့ သမီးခါးတုတ်ပုံ ထူးလှသောကြောင့် မျက်နှာထားရခက်နေဟန်ရှိသည်။ ထိပ်စားပွဲတွင် ခပ်ကုပ် ကုပ် ထိုင်နေသည်။

'တစ်ခါထပ်ပြောပါဦး ကိုအောင်၊ တစ်ခါထပ်ပြောစမ်းပါ'

စုလှိုင်က အံကြိုတ်သံလေးနှင့် မေးလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ မာနတရားသည် နဂါးတစ်ကောင်ပါးပျဉ်းထောင်လာသလို လူးလွန်ကာ အရှိန်ယူနေသည်။ စိုင်းမင်းအောင် သက်ပြင်းချရင်း ထပ်ပြောသည်။

'မင်းကို ကိုယ် လက်မထပ်နိုင်ဘူး စ'

'က'

စုလှိုင်သည် နေရာမှုဝန်းခနဲထလိုက်သည်။ သူ့ညာဘက်လက် သည် ဗြိုန်းခနဲမြောက်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံး အကြိုမ်အဖြစ် လူတစ်ဦးကို ပါးရှိက်ဖူးလိုက်သည်။ လူပုံ အလယ်တွင် ဖြစ်သည်။

'ဖြန်း' ခနဲမြည်သွားသောအသံနှင့်အတူ စုလှိုင်၏ လက်ဖဝါးသည် ပူ ပြီး စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားသည်။ စိုင်းမင်းအောင်၏ ခေါင်းသည်လည်း ငိုက်ခနဲ လည်ကျသွားလေသည်။ ဒေါသနှင့်မာနသည် စုလှိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါးမျိုးထား ချေပြီ။ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံသည်လည်း စိုင်းမင်းအောင်၏ မျက်နှာကွက်ကွက်ကလေးမှတစ်ပါး ဘာကိုမျှမြင်တော့ချေ။

မီးကိုရေနှင့်ဖျော်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ဆူညံနေသော ပရီ

သတ်သည် ရှတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် တအုံတွေလုမ်းကြည့်ကာ ကြက်သေ သေနေကြသည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသောစုလိုင်ကို တအုံတွေလုမ်းကြည့်ကာ စိုင်းမင်းအောင်က အတန်ကြာအောင် ဌီမ်နေသည်။ ထိုနောက်မှ နီရဲသွားသော သူပါးပြင်ကိုပွုတ်ကာ နေရာမှထသသည်။ ဦးခေါင်းကို ဟန်ပါပါညွတ်လိုက်ကာ အကုန်လုံးကိုပြုးပြလေသည်။ အခန်းထဲမှနေရှု တစ်လုမ်းချင်း ထွက်သွားသော သူနောက်သို့ မျက်စိများလိုက်ပါသွားသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသော အခါမှ ရှိရှိသမျှမျက်စိအကုန်လုံးသည် စုလိုင်ဆီသို့ စုပုံကျရောက်လေသည်။ ထိုနောက် စောနဲ့ဆူညံသွားသည်။

‘စု၊ စုလိုင်’

စုလိုင်ဆီသို့ မာမီက ခပ်သွက်သွက်လျောက်လာသသည်။ ဒယ်ဒီက မျက်မှောင်ကုတ်နေသည်။ ဖရက်ဒီကမူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေလေသည်။ သတို့သမီးနယ်လီချို့၏ မျက်နှာလေးကမူ နီရဲနေသည်။ လူပေါင်းများစွာ၏ ပါးစပ်တို့သည် မဲ့လိုက်၊ ခဲ့လိုက်၊ ဟလိုက်၊ စွဲလိုက်ဖြစ်နေကြသည်။

ဒေါသမီး၊ မာနမီး၊ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသောစုလိုင်သည် အားလုံးကို အလျှော့ထွက်နေသော မျက်လုံးလေးနှင့်ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။ ထိုပြင် ဝင့်ဝင့်စားစား ပြုးနေလေသည်။

*

‘ဟုတ်မှုဟုတ်ရဲ့လား ညီလင်းရယ်၊ လူပုံလယ်မှာ ပါးရိုက်တယ်ဆိုတာ အရိုက် ခံရတဲ့သူတင်မကဘူး၊ ရိုက်တဲ့သူလည်း အရှက်ကွဲတာပဲ’

‘တကယ်ပါကိုကိုရဲ့၊ အဲဒီမဂ္ဂဲဆောင်မှာ နွေသူရိုန်ရဲ့အဆက် ဝါဝါခင်ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီစားပွဲနားက နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်တဲ့လူတွေကပြော တယ်တဲ့၊ စုလိုင်ကို စိုင်းမင်းအောင်က လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုလို့ စုလိုင်က ထရိုက်တာတဲ့’

ညီလင်းသို့၏ မျက်နှာထားသည် တည်ကြည်နေသည်။ ထိုကြာင့် နောက်ပြောင်ပြောခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု ကျော်ထွန်းသို့က တွေးမိလေသည်။ ထိုပြင် သူ၏ ညီငယ်သည် မြင်မြင်ကရာကို ရယ်မောနောက်ပြောင်နေတတ်သော ကလေးသာသာ လူငယ်လေး မဟုတ်တော့ပေ။ အတန်ငယ် ရင့်

ကျက်တည်ကြည်လာသော လူစွယ်ကလေးဖြစ်လာချေပြီ။ ညိုမှာင်သော မျက်လုံးလေးများသည် ယခင်တုန်းကလို ၅၇၂ပြီးတောက်ပသော အရောင် ၅၇၂း လက် မနေတော့ချေ။

‘မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ ညီ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘သူအကြောင်း တွေးမိရင်လေ’

‘တစ်မိုးကြီးပဲ’

ညီလင်းသည် သူအစ်ကိုအားမကြည့်ဘဲ မျက်နှာရွှေတားသည်။ ရော် ဆီမီးဖို့မှ ပြာလဲလဲမီးတောက်ကို ငေးစိက်ကြည့်နေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ပုစ္န်တုပ်စိမ်းစိမ်းကြီးများကို ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်တင်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ စုလုံးအကြောင်း ဆက်ပြောချင်သေးသော်လည်း မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ် ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

‘ပုစ္န်တုပ် တစ်ပိဿာ ငါးကျပ်ဆိုတော့ သိပ်ပေါ်တယ်နော် ကိုကို၊ အကောင်ကြီးတွေကလည်း အကြီးကြီး’

‘မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကိုးကွာ၊ ဒါတောင် မြို့ပေါ်မို့လို့၊ တော်ပိုင်းမှာဆို ဒီထက်ပေါ်တယ်၊ ငါတော့ ညာတိုင်ပျော်ရင်း ပုစ္န်တုပ်မီးဖုတ်စားနေတာပဲ’

‘ကျွန်းတော်တို့ငယ်ယ်ကဆိုရင် မေမေချေးခြင်းတောင်းထဲကနှိုက်ပြီး ဖုတ်စားကြတာနော် ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကထင်းမီးဖို့ဆိုတော့ ပိုပြီးဖုတ်လို့ ကောင်းတယ်၊ အခုဟာကရော်ဆီမီးဖို့ကြီး၊ ပုစ္န်မီးဖုတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုစ္န် မီးကင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဖြာ’

‘ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ ငါးတစ်ပေါ်ကိုတဲ့နေတာ၊ ရေနွေးအိုးတည် ဖို့လောက်ကိုတော့ ထင်းမီးမမွေးနိုင်ဘူး’

ညီလင်းညိုသည် ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် ကျော်ထွန်းညိုရှာ ပုသိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ရောက်လာသောညီငယ်ကို တစ်ဦးတည်း ပျင်းနေသောကျော်ထွန်းညိုက ဝမ်းသာအားကြိုဆိုခဲ့လေသည်။ သုံးလေးငါးလ ခန့် ကွဲနေသော ညီအစ်ကိုနှုစ်ဦးသည် ပြောစရာစကားများ မကုန်နိုင်တော့ချေ။ ကျော်ထွန်းညိုသည် အင်ဂျင်နိယာ ရှင့်မကြီးဖြစ်သော လည်း ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ သက်ကယ်မီးအိမ်လေးကို တစ်ခြမ်းဗား နေထိုင်နေ ရရှာသူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင် ပရီသောက မယ်မယ်ရရမရှိသော်လည်း အိမ်ရှုံးမှုအိမ်နောက်ဖေးထိအောင် ရှုပ်

ပွန့်လေသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ညီးလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်ထိုင်တတ်သူ များမဟုတ်သည့်အတွက် ဖုန်များလည်း ထုတက်နေသည်။ သူတို့နှစ်ညီးသည် ဖုန်တောထဲတွင်ထိုင်၊ ဖုန်တောထဲတွင်စားပြီး ဖုန်တောထဲတွင်ပင် လေပန်းကြ သည်။ တံမြက်စည်းလှည်းဖို့ ဖုန်ခါဖို့ စိတ်မကူးကြ၊ လှည်းကျင်းစရာလည်း တံမြက်စည်းမရှိချေး။

အမြင်မတော်လွန်းသောကြောင့်ထင်သည်။ တစ်ဖက်ခန်းတွင်နေထိုင် သော အိမ်ပိုင်ရှင်းလေးကြီးက တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကိုင်ကာပေါက်ချလာ သောအခါမှ အိမ်ကလေးသည် သန့်ပြန့်သွားလေတော့သည်။ အတန်ငယ်ရှက် သွားသောကျော်ထွန်းညိုသည် ထိုနေ့ညနေပိုင်းရုံးမှအပြန်တွင် တံမြက်စည်းနှစ် ချောင်းဝင်၍ ဝယ်လာခဲ့လေသည်။

‘ကိုကိုလည်း မိန်းမယူဖို့ကောင်းပြီ၊ မမသက်က ဘာလို့အချိန်ဆွဲနေ တာလဲ’

‘သင်တန်းပြီးတာနဲ့ ငါကတော့ ယူချင်တာပဲ၊ အခုလို ကိုယ့်မိသားစု နဲ့ခြဲပြီး တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ တစ်ယောက်ထဲလာနေရတာ သိပ်ပြီးစိတ်လေတယ်ကျ’

ပုစ္န်တုပ်ကြီးများကို ဖဲထီးသံချောင်းနှင့် ထုတ်ချင်းခပ်ထိုးကာ မီးဖိုပ်၏ ကန့်လန့်ဖြတ်တင်လိုက်သည်။ ညီလင်းညိုသည် သံပရာသီးတစ်ခြမ်းကို ညွှေ ထည့်နေသည်။ ပုစ္န်ကင်နှင့်တို့၍စားရန်ဖြစ်သည်။

‘ဖေဖေတို့မေမေတို့ကတော့ မောတင်ဘုရားပွဲကျရင် လာကြမယ် ပြော နေတယ်၊ နောက်ပြီး မမသက်နဲ့ကိုကိုကိုလည်း အဲဒီလောက်ကျရင် လက်ထပ်ပေး မယ်တဲ့၊ မေကြီးကတော့ ခဏာခဏာပြောတယ်၊ ကိုကိုအတွက်လည်း စိတ်အေးရပြီး မမကလည်း သူ့ဟာနဲ့သူဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော့ကိုပဲ မဟုတ်မဟတ်မိန်းကလေး နဲ့ ကြိုက်မှာစီးရိမ်နေရတယ်တဲ့’

‘ဟား ဟား၊ ပုသိမ်ကောလိပ်က ကျောင်းသူလေးတွေ မဆိုးဘူးကွ ချောတယ်၊ ညာနေကျရင် ကန်သုံးဆင့်ဘက်လမ်းလျှောက်ကြမယ်လေကွာ၊ ကန် သုံးဆင့်က အင်းလျားထက်သန့်ရှင်းတယ် ညီရှ၊ ဟိုလိုအတွဲတွေ ချောင်မခိုဘူး’

‘ကိုကိုရာ၊ ကျွန်တော့အတွက်တော့ ဒီပြင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ရာ သိပ်မလွယ်ပါဘူး’

‘ဘာပြောတယ် ညီ’

ကျော်ထွန်းညို အံ့ဩသွားသည်။ ညီလင်းညိုကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်

လေသည်။ ဉားမောင်နေသောမျက်လုံးလေးများတွင် သူ့ရင်ထဲမှဝေဒနာသည် တစ်စွန်းတစ်စ ထင်ဟပ်နေလေသည်။

‘ညီ၊ မင်း သူ့ကို တကယ်စွဲလမ်းနေသလား’

‘စွဲလမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးပဲ၊ ကျွန်တော် လည်း မပြောတတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်’

‘မင်း သူ့ကို တကယ်ချုစ်နေလားဟင်’

‘မသိဘူး ကိုကိုရယ်၊ ချုစ်တယ်လို့လည်း မထင်ဘူး၊ ကြိုက်တယ်လို့ လည်း မထင်ဘူး၊ စွဲလမ်းတယ်လို့လည်း မထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမေ့မရဘူး’

မီးဖို့မှ မီးရောင်ဟပ်သောကြောင့်လားတော့ မသိရချေ။ ညီလင်း၏ မျက်နာလေးသည် နီနေသည်။ စုလိုင်ဟူသည့်မိန်းမလှလေးကို သူမေ့မရချေ။ စိတ်ချင်းမရင်းနှီးမီ အဆင့်ကျော်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ရင်းနှီးလိုက်သောကြောင့် လည်း မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို တစ်ခါတစ်ရုံသနားသည်၊ တစ်ခါတစ်ရုံ အမြင်ကတ် သည်၊ တစ်ခါတစ်ရုံနာကြည်းသည်၊ တစ်ခါတစ်ရုံ မှန်းမိသည်။ မည်သို့ပင်ဆို စေ သနားခြင်း နာကြည်းခြင်းစသည့် စုလိုင်နှင့်ပတ်သက်သောခံစားမှုတစ်ရပ် ရပ်သည် သူ့ကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုက အစဉ်အမြှုတွမ်းမိုးထားတတ်လေသည်။

‘သူ့ဝမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့ရဲ့သွေးတည်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား ကိုကိုရယ်၊ အဲဒါကိုတွေးမိရင် ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်သွားတာဘဲ၊ သူ့ကိုလည်း သိပ်မှန်းတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း မပြောပြောတတ်ဘူး၊ သူ ကျွန်တော့ကိုမြင်ရင် ဘာလို့လောင်သလိုပြောင်သလို ရယ်ရယ်ပြနေရတာလဲ’

‘သူ့မှာ သံသယတွေ သိပ်များတယ် ညီရယ်’

‘ဘာလို့ များနေတာလဲဟင်’

‘တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မာနချည်းပဲ’

‘ဘာလို့လဲဗျာ’

‘အခုခြီးမှာ ညာတိုင်ဆိုသိပ်ပျော်းဖို့ကောင်းတယ်၊ အိမ်ရွှေအိမ်က ကိုသာမြန့် စစ်တူရင်ထိုးရင်ထိုး မထိုးရင် စာဖတ်၊ ဒီတော့ ပျော်းရင် ဟိုတွေး ဒီတွေးပေါ့၊ အခုတော့ တွေးရင်းတွေးရင်း သူ့ကိုနားလည်လာသလိုပဲ’

မီးဖို့ဘေးဇလုံထဲတွင် မီးဖို့ပေါ်တက်ရန်အလှည့်မကျသေးသော ပုစ္စနှင့် တုပ်ကြီးသုံးကောင်သည် သူတို့ညီအစ်ကိုအား ပြေးကြောင်ကြောင်နှင့်လှမ်းကြည့် နေကြဟန်ရှိသည်။ ညီလင်းညိုသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖို့လေး ကိုက်ထား

ရင်းမှ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိလေသည်။ သူကတော့ နားမလည်ပါ။ စုစုပျို့
ဟူသည့်မိန်းမချော မာနခဲ့လေးအကြောင်းကို နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

‘ငါတို့အိမ္မာ ကြက်သားဟင်းချက်ရင် လူကြီးတွေအတွက် အသည်း
အမြစ်ကို စားညီးစားဖျားဖယ်ထားတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတလေ ဆောင်း
တွင်း သိပ်အေးတဲ့အခါဆိုရင် အဲဒီအသည်းလေးဟာ မာခဲ့ပြီး အေးစက်သွား
တတ်တယ်လေကျား၊ ငါတော့ အဲဒါကိုပဲသတိရတယ်၊ စုလိုင်ရဲ့အဖြစ်က အဲဒီလိုပဲ
ကျား အေးစက်နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေရလို့ သူနဲ့လုံးသားဟာ မာခဲ့နေတာ၊ သူ
အဖော်၊ သူအမော်၊ သူအဘွား၊ သူပတ်ဝန်းကျင်က ရော့ခန်းလေးဖြစ် နေတာကိုး၊
သံသယ အမှန်တွေ၊ မာနအမှန်တွေက သူကို တဖြည်းဖြည်း ဖြော်ပြုးအပ်ထားကြ
တယ်လေ’

ကျော်ထွန်းညိုက ပုစ္စနှုနိများပေနေသော သူ့လက်နှင့်ညီလင်း၏
လက်ချောင်းများကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူညီငယ်ကို သူ့လိုပင်လိုက်၍ တွေး
စေ၊ မြင်စေချင်သောစိတ်ဆန္ဒနှင့် ညီလင်းညို၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်
စိုက်၍ ကြည့်သည်။

‘ဒီသံသယတွေ၊ ဒီမာနတွေကြားထဲမှာ သူပျော်နေတယ်ထင်သလား
ညီရယ်’

‘အိမ္မာ၊ ဒါကတော့ ကိုကိုထင်တာကိုး၊ သူမပျော်ရင် ရယ်နေမလား
ဗျား၊’

ညီလင်းက မျက်မောင်ကုတ်နေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စကားကို
အတွင်းစိတ်မှုလက်ခံလိုသော်လည်း ချက်ချင်းကြီးခေါင်းညိုတ်ပြီးမထောက်
ခံချင်လှပေ။ အတိုက်အခံကလေးပြန်ပြောပြီး စကားနိုင်လှချင်နေသည်။

‘ဒီအိမ္မာ ကိုဘိုးသာတို့၊ နှမ်းဆီတစ်ပိဿာ ရှစ်ကျပ်တဲ့ ယူကြော်း
မလား၊ အလိုတော် ဘာနဲ့လဲ ညျှော်လိုက်တာလွှန်ရော့’

တစ်ဖက်ခန်းမှုအသံကိုကြားသောအခါမှ သူတို့နှစ်ညီးလုံးသတိဝင်လာ
သည်။ စူးစူးဝါးဝါးညျှော်သောအနဲ့သည် သူတို့မီးပိုချောင်မှ ထွက်နေခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

မီးကင်ထားသော ပုစ္စနှုန်းကောင်သည် မည်းခိုပ်ကောက်ကျွေးလျက်
ရှိချော်ပြီ။

‘မမ’

မရဲတရဲခေါသံလေးကိုကြားရသည်။ ထွန်း၏အသံဖြစ်ကြာင်း စုစုံနှင့်
သိလိုက်လေသည်။ စိတ်ထဲတွင် အနောင့်အယျက်ဖြစ်သွား၍ လူညွှမကြည့်ဘဲ
နေလိုက်သည်။ ခပ်ဖွဲ့လေးလှမ်းလာသောခြေသံလေးက သူစားပဲဘေးသို့
ရောက်လာလေသည်။

‘က ဘာလဲဆို’

စုလိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောကာ ဗုံကြည့်သည်။ ချစ်ခင်နှစ်သက်
ဖွဲ့ကောင်းလာသော မျက်လုံးရိုင်းကြီးများသည် ၉နှစ်းလက်နေသည်။ ပူဇ္ဈားသော
ရောင်ခြည်များ ဖြာထွက်နေဟန်ရှိလေသည်။ ထွန်းသည် ယခုနောက်ပိုင်း၌ စုလိုင်
ကို အရောတဝ်ဆက်ဆံရန်အခြေအနေကို ထာဝစုံ မျှော်လင့်နေတတ်လေ
သည်။ အမှုအရာလေးကသာ မရဲတရဲလေးဖြစ်နေသော်လည်း သူ၏ အစ်မကြီး
သည် သူကိုချစ်ခင်သည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချေနေဟန်ရှိကြာင်းကို မျက်လုံးလေး
များမှ တစ်ဆင့်သိရသည်။

‘ထွန်း ပထမရတယ’

စုလိုင်သည် ထွန်းကိုကြည့်ရင်း သူငယ်ငယ်က ပထမရလျှင် သာမန်
ကာ လျှောက်နှင့်အသီအမှတ်ပြုမခံရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းအားငယ်ခဲ့ရသည်
များကို ပြန်၍သတိရမိလေသည်။ ထွန်းကိုလည်း သူလိုပင်ခံစားစေချင်သော
စိတ်ကလည်း ဝမ်းထဲမှုကြွေတက်လာသည်။ စာနာစိတ်နှင့် မနာလို စိတ်တို့သည်
သူရင်ထဲတွင် အောင်ဘင်ခတ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကောင်းလေးက
အနိုင်ရသွားသည်။ ထိုကြာင့် ထွန်း၏ပါးကလေးကို လက်ချောင်းလေးများနှင့်
ပွတ်သပ်ကာ ပြန်ပြီးပြုလေသည်။

‘တော်တာပေါ့ ထွန်း၊ သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်’

ထွန်း၏မျက်နှာလေးသည် နှင်းဆီသွေးလျှမ်းတက်လာကာ ပြီးစွင်
သွားသည်။ စုလိုင်ကို အားရပါးရရယ်ပြကာ အခန်းထဲမှုပြန်ပြီး ပြီးထွက်သွား
သည်။ သူခြေသံလေးသည် တုန်းဒုန်းနှင့်ပဲတင်ရိုက်ပြီး ကျွန်းခဲ့လေသည်။ စုလိုင်
သည် ငိုင်တွေတွေကလေးကျွန်းခဲ့ရင်းမှ ထွန်းကို ခဲတံရောင်စုံဘူးလေးဝယ်ပြီး
ဆုချရလျှင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေမိသည်။ ထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု
စဉ်းစားတိုင်း စုလိုင်၏ရင်ထဲတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်ရလေသည်။ စာနာစိတ်နှင့် မကျွု
နပ်စိတ်၊ ကြိုင်နာစိတ်နှင့် မှန်းတီးစိတ်၊ ထောက်ထားစိတ်နှင့် စိမ်းကားသောစိတ်၊

ညှတာစိတ်နှင့် မနာလိုစိတ်များသည် သူရင်ထဲတွင် ထာဝစဉ်ပင် အားပြိုင်က
လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ စိတ်ကောင်းလေးကအနိုင်ရကာ တစ်ခါတစ်ရုံတွင်
ကား မကောင်းသောစိတ်က အနိုင်ရသွားတတ်သည်။

ဒက်ဒီသည် ထွန်း၏မိခင်ရှိစဉ်က ထွန်းနှင့် အတန်ယ်ရင်းနှီးဟန်ရှိ
သော်လည်း ယခုတော့ ဝေးကွာသွားချေပြီ။ ထွန်း၏ဘဝသည် စုလိုင်လိုပင်
အထိုးကျန်ဖြစ်သွားရလေသည်။

‘စုရေ တယ်လီဖုန်းလာတယ်’
‘ဘယ်သူတဲ့လဲ မအေးတင်’
‘နယ်လီချိုတဲ့’
‘စု အိပ်ပျော်နေတယ် ပြောလိုက်ပါ’

မအေးတင်သည် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွား
သည်။ နယ်လီသည် သူတို့မဂ်လာပွဲ့၌ စုလိုင်ပုဏ္ဏကထွက်ထားသည်ကို သိပ်ပြီး
မကျေနပ်လှချေ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းရှာတယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ထိုအကြောင်း
ဆီသို့ လှည့်ပတ်ဆွဲခေါ်သွားကာ စကားနာထိုးတတ်သည်။ ထိုပြင် သူယောကျား
ဖရက်ဒီကလည်း စုလိုင်ကိုမရသောအခါမှာ သူဘက်သို့ လှည့်လာသူဖြစ်မြောက်း
ကို အတွင်းသိ အပြင်သိ အားလုံးသိမ့် မိန်းမပီပီ မခံချင်စိတ်ကလေးကလည်း
တလူလူဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ စုလိုင်သည် အခန်းတံ့ခါးကို ထ၍ ပိတ်လိုက်သည်။
အနှောင့်အယုက် များလွန်းသည်ကို မကျေနပ်ပေ။ လည်ချောင်းများ ခြောက်ကာ
ရင်ထဲတွင် မောနေသည်။ ဒယ့်ဒီအကြောင်း၊ မာမိုအကြောင်း၊ စိုင်းအကြောင်း၊
ညီလင်းအကြောင်း၊ ကိုအောင့်အကြောင်း၊ ဘာဆို ဘာမှ သတိမရချင်တော့ပေ။

*

၁၉၇၁ ခု မေလထဲတွင် ကျော်ထွန်းညိုနှင့်သက်သက်တို့ လက်ထပ်ကြသည်။

နှစ်ဦးသောာတူ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးရုံးမှုအပ မည်သည့်အညွှုံးပွဲ
ကိုမှာ မပြုလုပ်ချေ။ ဘုန်းကြီးငါးပါး ဆွမ်းပင့်ကျွေးပြီး “လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း”
ကြော်ြာကို ကြေးမံနှင့်လုပ်သား သတင်းစာနှစ်စောင်တွင် ထည့်လိုက်ခြင်းဖြင့်
လင်မယားအရာမြောက်သွားကြလေသည်။

‘ဒါပဲကောင်းပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ စားနိုင် သောက်နိုင်လူတွေကို ဖိတ်

ပြီး ထမင်းကျွေး၊ မှန်းကျွေး လုပ်နေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး’

နှစ်ဖက်မိဘက အတန်ငယ် တင့်တင့်တယ်တယ်လေး မဂ်လာဆောင် စေလိုသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးလုံးက ငြင်းကြသည်။ သူတို့အတွက်ထုတ်ပေး သော မဂ်လာစရိတ်သုံးထောင်ကိုကား သက်သက်၏အလိုကျ ဆေးရုံသို့ ပေးလူ ခဲ့ကြလေသည်။

‘ကိုကိုမိန်းမယူတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘုံဖျောက်ပြီပေါ့ ဗျာ’

‘သုံးလေးရက်ပါကွာ မင်းကလဲ’

ကျော်ထွန်းညိုတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏အခန်းကို မဂ်လာအခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သဖြင့် ညီလင်းညိုခမျာ အခြောက်တိုက် ဘုံဖျောက်သွားရာသည်။ သူမွေရာကို သင်ဖြူးဖျာလေးနှင့်ပတ်ကာ အခန်းထဲမှ ထမ်း၍ထွက်လာရသော ညီလင်းအားကြည့်ရင်း အကုန်လုံးပွဲကျော်နေကြလေသည်။

‘ငါသားက အပေါ်ထပ်လာကွာ ဘုရားစင်ရှုမှာအိပ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

ဖေဖေက ရယ်မောရင်းပြောသည်။ ညီလင်းညိုက မျက်နှာကို လိုသည် ထက် ပို၍ရှုံးကာ အပေါ်ထပ်သို့ ညည်းညည်းညာ၍နှင့်တက်သွားသည်။ ကျော် ထွန်းညိုသည် ခွင့်ရက်ကုန်သည်ထိ ရန်ကုန်တွင်ပင် နေမည် ဖြစ်သည်။ သူပြန် သောအခါတွင်ကား သက်သက်ကတစ်ပါတည်းလိုက်သွားမည်ဖြစ်လေသည်။ သူ၏အလုပ်ကိုလည်း ပုသိမ်ဆေးရုံကြီးတွင်ခန့်ရန် လျောက်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

‘ဘုရားစင်ရှုမှာ တစ်ညာလုံးဆုတောင်းနိုင်တာပေါ့ ညီလင်းရာ တပည့် တော်လည်း စွဲလိုပါ၏။ မ စပါဘုရားလို့လေ ဟုတ်ဘူးလား’

အမာညိုက ရယ်မောနောက်ပြောင်နေသည်။ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီး ကိုလွယ်ထားရသဖြင့် သူ့လှုပ်ရားမှုများသည် ယခင်တုန်းကလို ဖိုးဖိုးဖျတ်ဖျတ် သွက်သွက်လက်လက်မဟုတ်တော့ပေ။ မောင်ပေါက်ကို၍င်းကလည်း သူမယား အလု မျောက်လောင်းမလေး ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် လုပ်ဦးမည်စီး၍ မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်မှာ မျက်လုံးပင် အတန်ငယ်ပြူးလာသည်ဟု ညီလင်းထင်မိသည်။

‘တစ်ညာလုံးတော့ ဆုတောင်းနေရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့အတွက် မဟုတ်ဘူး မမအတွက်’

‘အောင်မာ ဘာင့်အတွက်လ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ မမရဲ့ကလေးမှာ အမြီးကလေး ပါမလာပါစေနဲ့လို့
ဆုတောင်းရမှာ၊ တော်ကြာ ဒေါ်အမာဉ်တစ်ယောက် များကြေးတယ်ဆိုရင်
လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း’

နှုတ်ခမ်းစုသွားသော အမာဉ်အားကြည့်ရင်း တစ်အိမ်သားလုံး ဝါးခနဲ့
ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး ပျော်ချင်ပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေကြ
သည်။ နွေးထွေးသော မေတ္တာငွေသည် တစ်အိမ်လုံးကိုလွှမ်းခြုံထားသယောင်
ရှိလေသည်။ ကျော်ထွန်းဉို့၏ဘေးတွင် ယွှေ့လျက်ထိုင်နေသော သက်သက်၏
မျက်နှာလေးသည် နှုံးည့်ချို့သာကာ ထူးထူးကဲကဲလှပနေသည်။ မျက်လုံးလေး
သည် အရောင်လဲလဲတွက်နေကာ ပါးကလေးက မသိမသာ နှီးရဲ့နေသည်။ အမာဉ်
ကြိုက အပိုးမသေသာမျက်နှာနှင့် စပ်ဖြို့ဖြို့လှမ်းကြည့်တိုင်း သူခေါင်းလေးသည်
ငံချိုင်း၍ သွားသည်။

‘ကိုကိုနော် ခဲဖိုးပေးရမှာနော်’

‘ဘာလို့ပေးရမှာလဲ’

‘မပေးရင်တော့ ကိုကိုတို့အခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေမှာပဲ’

အမာဉ်ကြိုက ဆိုးနဲ့နေပြန်သည်။ သူ့ကိုတော့ အားလုံးလက်မြှာက်
ထားရလေသည်။ “ကောင်းကောင်း နေတော့မယ် ကလေးမဆန်တော့ဘူး” ဟူ
သော စကားကို အတွင်ရွတ်ရင်း ယခင်ပုံစံအတိုင်း ဆိုးမြှုံးမြှုံးမြှုံးမြှုံးမြှုံး
ဖြစ်နေလေသည်။ ယောက်ဗျားရမှပင် ပို၍ဆိုးတော့သည်။ သူ့ယောက်ဗျားက သူ့အလို့
လိုက်တိုင်း လူတကာပေါ်တွင် ပိုပြီးလိုလ်ကျချင်လာသည်။

ထိုနောက အမာဉ်သည် သူစကားနှင့်အညီ ကျော်ထွန်းဉို့တို့ အခန်း
ထဲ ဝင်အိပ်နေသည်။ အမာဉ်ကို မြှာက်ပေးသူများက ပေါက်ကျိုင်းနှင့် ညီလင်း
ဉို့တို့ဖြစ်သည်။ ငွေးဆယ်ပေးမှ ဖယ်ပေးမည်ဟု အကျပ်ကိုင်ကြလေသည်။

‘ဟ ဇွေးဉို့မ ဖယ်ဟ’

‘ဖယ်နိုင်ပါဘူး’

‘နှင့်ပိုက်ကြီး ငါထုချလိုက်မယ်နော်’

‘ထူပါလား ဒါမှ ကလေးလေးထွက်လာပြီး မဂ်လာခန်းက တစ်ခါ
တည်း မိုးနေခန်းဖြစ်သွားမယ်’

ခုတင်ပေါ်တွင် ပိုက်ကြီးအကားသားနှင့် တက်အိပ်နေသောအမာဉ်
က ပေါ်တည်တည်ကြိမ်းရင်း မျက်လုံးကိုစုံမိတ်ထားလိုက်သေးသည်။ မေမေ

ကြီးက “ဟဲ့ကောင်မလေး ထွက်ခဲ့” ဟု လှမ်းအော်နေသည်ကိုလည်း မကြားချင် ဟန်ဆောင်နေလေသည်။

အကျပ်ရှိက်နေသော ကျော်ထွန်းညိုအားကြည့်ရင်း ပေါက်ကျိုင်းနှင့် ညီလင်းညိုတို့သည် ပြီးစိစိဖြစ်နေကြသည်။ သက်သက်ကမူ ပန်းနရောင်မျက်နှာ လေးနှင့်ခေါင်းလေးငံ့ကာ ပြီးရယ်နေလေသည်။

ညဲ ဆယ်နာရီခန်းရှိပေပြီ။ တစ်နေကုန် စိတ်ပင်ပန်းထားသော မဂ်လာ ဦး စုတွဲမြို့လည်း အနားယူလိုလျချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဈေးဆာစ်၍မရမည့်အတူတူ သူတို့တောင်းသောငွေကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

‘ဟား ဒါမှုကိုကိုက္ခ၊ ဒို့အစ်ကိုက ဒီလိုဒီလိုလိမ်မာတာ၊ အဟား အိပ် မက်လှလှမက်ပါစေဥာ၊ အဟီး ယောင်လို့ ယောင်လို့၊ အစ်ကိုတို့က အိပ်ကြမှာ မှ မဟုတ်တာ’

အပေါက်ဝတ္ထ်ခေါင်းပြုကြည့်ရင်း ညီလင်းက နောက်ပြောင်နေသေး သည်။ ကျော်ထွန်းညိုက တံခါးကို ဆွဲပိတ်ကာ ရှုက်ချလိုက်သည်အထိ အပေါက် ဝမှ ခွာမသွားသေးဘဲ တံခါးရှုက်ကိုခေါက်ကာ ရယ်မောနေကြသေးလေသည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်ပြင်းကြီးချကာ သက်သက်အားလှမ်းကြည့် သည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် မတ်တတ်လေးရပ်နေသော သက်သက်ကလည်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။ နှစ်ဦးလုံးရင်ဆိုင်ကြည့်ကြရင်း သက်သက်သည် ရင်ခွန်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အလျင်မျက်နှာလွှဲကာ ခေါင်းလေးငံ့လိုက် သည်။ သူ့ဆီသို့တရွေရွေလျောက်လာသော ကျော်ထွန်းညို၏ ခြေထောက်များ ကို ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်းလေးများက တုန်ယင်လာလေသည်။

‘ဟိတ် ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်’

ပေါက်ကျိုင်း၏ အသံအစ်အစ်ကြီးက ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးလိုပေါ်လာ သည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ရုတ်တရက်မြဲ လန့်ဖျုပ်သွားမိသည်။ မျက်လုံးပြီးပြီး ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားလေသည်။ တီးတိုးစကားပြောသံနှင့် ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် မလှပ်ရဘဲဖြစ်မောနေသည်။ သူတို့တွေ ပုင်းပြီး အခန်းရှေ့မှထွက်ခွာသွားသောခြေသံကိုကြားသောအခါမှ သက်ပြင်းကြီးကို ဟင်း ခနဲ့ ချမိတော့သည်။

‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေ’

‘သူတို့လည်း ဖျော်လို့ပေါ့ ကိုကိုရယ်’

‘ပျောစရာရှားလို့များ၊ ဟိုမိုက်ပူမလေးက သာကဲသေးတယ်’

ကျော်ထွန်းညို မကျေမနပ်ပြောလေသည်။ တသိမ့်သိမ့်ခုန်နေသော ရင်အခုန်သည် ပျောက်သွားပြီး အူကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

‘လသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ခြိထဲမှာကြည့်ပါဉီး၊ စံပယ်ပန်းလေးတွေ ပွင့်နေပြီ’

သက်သက်သည် ပြတင်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ရင်းပြောသည်။ ကျော်ထွန်း ညိုသည် မီးခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ စွန်းမြေသောလရောင်သည် ဤခန်းဆီး များကိုကျော်ဖြတ်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသည်။

‘လှလိုက်တာ ကိုကိုရယ် ကြည့်ပါဉီး၊ အခလို မိုးညီးကျည်မှာသာတဲ့ လဆိုတာ မိုးတိမ်မိုးသားတွေကိုဖြတ်ပြီး မနည်းလင်းရတာနော်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်နှင့်အတူ ပြတင်းဝတွင်ယျဉ်ရပ်ရင်း လပြည့်ဝန်းကိုမော်ကြည့်မိသည်။ မိုးသားမိုးတိမ်များက ဂွက်ကျားရှိနေသော လည်း လပြည့်ဝန်းက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေသော မိုးသားများကမူ လပြည့်ဝန်းကို ဥပပါပါးပါးနှင့်ခြုံလိုက်သလို တစ်ခါတစ်ရုံ ရိပ်ခနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတတ်ကြလေသည်။

‘ကိုကိုရယ် သီချင်းဆိုပါလား’

‘ဟာ ကိုကိုအသံက ကောင်းမှုမကောင်းဘဲ၊ သက်သက်ဆိုလေ’

‘ဟင် သက် အသံကလည်း မကောင်းဘူး’

သက်သက်သည် ကျော်ထွန်းညို၏ပခုံးကို စွဲစွဲလေး မြှုလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုကလည်း သက်သက်၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ နှစ်ဦးလုံး၏ရင်ထဲတွင် ချမ်းမြှောက်သူးနေကြသည်။

အေးမြန်သောလရောင်ဝယ် သက်သက်၏မျက်နှာလေးသည် ပျော် စွင် ကြည်နဲးမှုနှင့် တောက်ပနေသည်။ တစ်ပွင့်စ နှစ်ပွင့်စ ပွင့်နေသော စပယ် ပွင့်လေးများကိုင်းကြည့်နေရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပန်းမွေရာထဲသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်နေမိလေသည်။

‘ကိုကိုရယ်’

‘သက်’

‘သိပ်လှတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဒီလိုညာကြီးကို အိပ်ပစ်လိုက်ရမှာ နှမော စရာကြီး’

‘အင်း’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်နှုံးစွန်းလေးကို မထိတထိရှိက်နမ်းလိုက်သည်။ သင်းပုံးသောသနပ်ခါးနဲ့လေးကိုရှိက်၍ ရှုရင်း ယစ်မူးရီဝေလာသည်။

‘တစ်ညာလုံးမအိပ်ဘဲ စကားပြောကြရအောင်လေ နော် ကိုကို’

‘ဟင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

ကျော်ထွန်းညိုသည် သက်သက်ကိုတင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်ရင်း ကန့်ကွက်သည်။ လဝန်းကိုတိမ်ဖုံးသွားသည်။ စံပယ်ရန့်က ပိုပြီးမွေးလာသည်။ လေပြည်အေးက ပိုပြီးအေးလာသည်။

အရေးကောင်း ဒီန်းအောင်းဖျက်ပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တုဒ္ဓန်းဒုန်းပြေးတက်သွားသောအသံနှင့်အတူ ငှက်ဆိုးထိုးသံနှင့်တူသော ရွှေယောက်ဖပေါက်ကျိုင်း၏အသံကိုကြားရပြန်သည်။

‘မေကြီး၊ မာဉ်ဗို့ပို့က်နာနေတယ်တဲ့၊ မာဉ်ဗို့ပို့က်နာတယ်တဲ့ဗျာ၊ မေကြီးရ’

သက်သက်သည် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှရှုန်းထွက်လိုက်သည်။ လရောင်သည် ပြန်လင်းလာသည်။ သနပ်ခါးနဲ့ရှုရင်း မူးနေသောကျော်ထွန်းညို လည်း အတန်ငယ် အမူးပြုသွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦး အခန်းထဲမှထွက်လာသောအခါ မျက်စီမျက်နှာပျက်နေသော အမာဉ်ဗို့အား မည့်ခန်းထဲတွင်တွေ့ရသည်။ ခါးတစ်ဖက်ကို လက်ကလေးနှင့်ဖိတေသနထားရင်း ထိုင်နေရမလို ထနေရမလိုနှင့် မျက်နှာလေးရှုံးနေသည်။

‘ရက်မစွေးသေးဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်လို့သေးတယ် မိသက်ရဲ့၊ မေမေ မာဉ်ဗို့ပို့က်နာတာ ကလေးမွေးချင်လို့လား၊ ဝမ်းသွားချင်လို့လား၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး မေကြီးရဲ့၊ ပြောစမ်းပါ’

အမာဉ်ဗို့သည် သူ့ကိုယ်သူ ကလေးမွေးတော့မည်ဟု ထင်ဟန်မတူချေ။ သို့သော်လည်း သူကို ညတွင်းချင်းပင် ဆေးရုံ့ပြုကြရသည်။ နံနက် လင်းအားကြီးတွင် အမာဉ်ဗို့သည် သူတို့အားလုံးအတွက် ချုစ်စရာသား ယောက်ဗျားလေးတစ်ဦးကို ဖွားမြင်ပေးခဲ့လေသည်။

‘သမီးလေးဗျာ သမီးလေး၊ ကိုကျော်ထွန်းညိုရေ ခမီးခမက်တော်ကြစို့ရဲ့’
ဒေါက်တာမိုးသူ၏အသံအဆုံးတွင် စူးစူးဝါးဝါး အောင့်လိုက်သော
ကလေးသံလေးကို ကြားရသည်။

ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသောကျော်ထွန်းညိုသည် မွေး
ခန်းထဲသို့ စွတ်ခနဲပြီးဝင်သွားသည်။ ဒေါက်တာမိုးသူသည် ဘဲကင်နိနိလေးနှင့်
တူသောအရာဝါတ္ထာစုံကို မြောက်၍ အောက်ထိုးကိုင်ထားသည်။ “အူပဲ အူပဲ
ပဲ ပဲ” ဟူသောအသံလေးသည် ထိုအရာဝါတ္ထာလေးဆီမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

ကျော်ထွန်းညိုသည် အညွစ်အကြုံများ ပေကျံနေဆဲဖြစ်သော ဘဲကင်
ကလေးနှင့်တူသော သူ့ရင်သွေးငယ်ငယ် ပိစိကွေးလေးအားကြည့်ရင်း ပိုတိတွေ
ဖြာလာသည်။

‘အို ဘယ့်နှယ် မွေးခန်းထဲဝင်လာရတာလဲ၊ ထွက်ပါရင်’
ဆရာမလေးတစ်ဦးက သူ့နားမှုကပ်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း သူက
အရေးမစိုက်အားချေ။ မွေးစင်ပေါ်မှ သက်သက်ဆီသို့ပြီးသွားသည်။

‘သက် သက် မိသက်’

‘ကိုကိုရယ်’

သက်သက်သည် မျက်ရည်စများကြားမှပြီးရင်း သူ့လက်များကို ပြန်ပြီး
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဖြူရော်နေသော မျက်နှာလေးတွင် ချွေးသီး ချွေးပေါက်လေး
များ စို့ထွက်နေလေသည်။ သူက ချွေးစလေးများကို လက်ဝါးနှင့်တယုတယ
သပ်ကာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတဲ့ ကိုကို'

'ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတဲ့၊ သမီးလေး အမေတူ သမီးလေး'

သက်သက်က ပြီးလိုက်သည်။ အနိုင်ယူသော ကျေနပ်ပြီးလေးဖြစ်သည်။ သက်သက်စပြီး ကိုယ်ဝန် ရှိစဉ်ကတည်းကပင် သမီးယူမလား၊ သားယူမလား ပြသေနာကို သူတို့ငြင်းခုနဲ့ကြသည်။ သက်သက်က သားလေးလိုချင်သော်လည်း ကျော်ထွန်းညိုကမှ သမီးဦးကလေးသာလိုချင်သည်။ သို့မှာသာလျှင် အမေနှင့်နီးနှီးကပ်ကပ် တိုးတိုးဖော်လေးရမည်ဟု အကြောင်းပြုခဲ့သည်။ ခုတော့ သက်သက်သည် သူ့အလိုကျ သမီးကယ်ကလေးကို မွေးဖွားပေးခဲ့ပေပြီ။

'ဟောလူ မွေးခန်းထဲ ယောက်ဗျားမဝင်ရဘူးလေ၊ ထွက်ဗျာ'

'မထွက်ဘူးဗျာ'

'ထွက်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမိန်းမကို ပြန်ပြီးချုပ်ပေးရှိုးမယ်၊ လိမ္မာသားနဲ့ ထွက် ဒီလိုဂျစ်ကျေနေရင် ခင်ဗျားသမီးနဲ့ ကျေပ်သားကို မပေးစားဘူးဗျာနော် ဟင်း'

ဒေါက်တာမိုးသူကရယ်မောရင်း ကြိမ်းသည်။ ထိုနောက် ရေခါးသုတေသင်ပြီးစနိတာရဲ့လေးကို ပြသည်။ သမီးလေးသည် လောကကြီးကို မျက်လုံးလေး အပြုံးသားနှင့် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ နက်မှာင်အိတွေးသော ဆံပင်များ သည် သူ့မိခင်၏ ဆံပင်များနှင့်တူလေသည်။ မျက်လုံးလေးကို အစွမ်းကုန်ဖွံ့ဖြိုးရင်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်၊ ကြည့်နေပုံလေးမှာ 'ဟိုဟာဘာလဲ၊ ဒီဟာဘာလဲနှင့် တမေးတည်း မေးကာ စပ်စတော့မည့်ဟန်လေးဖြစ်သည်။

'ကိုကို အပြင်ထွက်လေ'

သက်သက်က လှမ်းပြောသောအခါမှ သူသည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ချုပ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်သို့သံကြီးရိုက်ကာ အကြောင်းကားရှိုးမည် ဖြစ်ကြောင်း သတိရလာသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သားအမိနားမှ မခွာလိုသေးသောကြောင့် ဓာတ်ပြန်ခြေထားလိုက်သည်။

'ငါ ကလေးအဖေဖြစ်ပြီ၊ လူကြီးဖြစ်ပြီ'

ကျော်ထွန်းညိုသည် ခုံတန်းလျားလေးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ လူကသာ ဌ်မြေနေသော်လည်း သူ့စိတ်များကမှ စကြိုလမ်းတစ်လျှောက် ဟိုဘက်ဆုံးမှ ဒီဘက်ဆုံးရောက်အောင် ကျွမ်းလိမ့်ထိုး၍နေမိလေသည်။

ခုံမှပင် သတိရတော့သည်။ သမီးလေးတွင် ခြေချောင်း လက်ချောင်း ကလေးများ အစုံအစွေပါရဲ့လား။ သူ မကြည့်မိသေးပေ။ သူ ရင်သွေးကယ်သည်

အကိုမစ်လေးဖြစ်မည်ကို သူ အစိုးရမ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ခြေနှစ်ဖက်ရော အနိမ့်အမြင့်မှ
ညီရဲ့လား မသိရပေ။ သူရင်ထဲတွင် ထူထူပူဗြီးဖြစ်သွားသည်။ နေရာမှ ဆတ်
ခနဲထကာ မွေးခန်းဝသို့ပြီးသွားမိပြန်သည်။ အခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ ခြေ
လှမ်းတန်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါထပ်ဝင်သွားလျှင် ထပ်၍အော်ခံရှုံးမည်ဖြစ်
သည်။ အင်ဂျင်နိယာရင့်မကြီးတစ်ယောက်လုံးလုပ်နေပြီး ဆေးရုံစည်းကမ်း
မလိုက်နာသောကြောင့် ခဏေခဏအော်ခံနေရမည်ဆိုပါက မကောင်းလွှာ။

‘ဟော ဆရာမ’

ဆရာမလေးတစ်ဦး အခန်းထဲမှထွက်အလာတွင် ကျော်ထွန်းညိုက
တော်၏ မတော်၏ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ လက်ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ချို့သာသော
မျက်နှာလေးကို မှတ်မိသည်။ သူက သိသိ မသိသိ သူကိုတော့ သိနေလိမ့်မည်ဟု
သူထင်သည်။ သက်သက်သည် သူတို့နှင့်အတူတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်၍ သက်
သက်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်ကိုတော့ သူတို့သိကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

‘ဟို ဟို ကလေးမှာ အကိုစုံရဲ့လားဟင်’

ဆရာမလေးသည် သူကိုအုံသွေသလိုကြည့်နေမိပြီးမှ သဘောပေါက်
လာသလို ရယ်သည်။ သားဦးတွင် ရူးတတ်ကြသော အုံကြောင်ကြောင်ဖခင်
များကိုလည်း မကြာခဏတွေ့ဖူး၍ ရီးနေလောက်ပေပြီ။

‘လက်က နှစ်ချောင်း၊ လက်ချောင်းလေးတွေက ဆယ်ချောင်း၊ နောက်
ပြီး ခြေကနှစ်ချောင်း၊ ခြေချောင်းလေးတွေက ဆယ်ချောင်း၊ ခေါင်းကတော့တစ်
လုံးထပ်’

ဆရာမလေးသည် ဟာသနောကာပြောရင်း ရယ်သည်။ ကျော်ထွန်းညို
က စိတ်အေးသွားသလို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ရင်ချင်းဆက် အမြှာလိုချင်လိုလား ကိုကျော်ထွန်းညို၊ မနှစ်း
စိုး မနှစ်းစံကလည်း ပုသိမ်နယ်ကမို့ အားကျေနေသလား’

ဒေါက်တာမိုးသူက မွေးခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ ဆယ်တန်းအောင်
ပြီးကတည်းက ကွဲသွားသောသူငယ်ချင်းကို အလုပ်ဝင်ခါမှ တစ်ရပ်တစ်စွာတွင်
ပြန်၍ဆုံးမိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်နာ ခေါင်းကိုက်မှအစပြု၍ သူကို အားကိုး
အားထားပြုရသည်။ အိမ်သွားသက်ထားက အဝေးတစ်မြို့တွင်ရောက်နေသဖြင့်
အစားအသောက်ဆင်းရဲသော ဒေါက်တာမိုးသူကလည်း အိမ် ထမင်း အိမ်ဟင်း
အစား ကောင်းကောင်းလေးစားချင်တိုင်း သူတို့နှစ်ဦးဆီသို့ပေါက်ချလာတတ်

လေသည်။

‘က စိတ်ချုပြီးပြန်တော့ကိုယ့်လူ၊ မနက်ကျမှ လာခဲ့ပေတော့’

‘အစောကြီးရှိသေးတာပဲ’

‘မစောဘူးဗျာ မိုးချုပ်ပြီ၊ သူ့အတွက် ဓတ်ဗုံးတို့ အကျိုလုံချည်အပိုတို့ ရော့’

‘အဲဗျာ ဟုတ်သားပဲ’

‘အဲဒါတွေ ပြန်ယူသီး’

ကျော်ထွန်းညိုသည် အိမ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံ တက်လျှင် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းလေးများကို သက်သက်သည် ခြင်းတောင်းတစ်လုံး ထဲတွင် ကြိုတင်၍ထည့်ထားခဲ့သည်။ အစပိုင်းက သက်သက်သည် ရန်ကုန်ပြန်၍ မွေးဖွားမည်စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော်လည်း “သက်မွေးနေတုန်း ကိုကိုယား နားမှာ ရှိချင်တယ်ကွယ်” ဟူသောစကားတစ်ခွန်းကို ကျော်ထွန်းညိုက အမှတ် မထင်ပြောလိုက်မိသဖြင့် သူသည် ရန်ကုန်သွားရန် စိတ်မကူးတော့ဘဲ ပုသိမ်တွင် ပင် မွေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ သက်သက်၏ အမေက လာမည်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း သူဖောင် အတန်ငယ် နေမကောင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ရောက် မလာနိုင်သေးပေ။ ကျော်ထွန်းညို၏မိခင်မှာကား အမှာညို ကလေးထိန်းနေရ သည်နှင့်ပင် မောလှချေပြီ။

‘မိညိုက ယောကုံးလေး ငါက မိန်းကလေးတဲ့၊ မိညိုကောင်ကတော့ မိညိုနဲ့အတော်တူတယ်၊ မွေးလာကတည်းက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ငါသမီးကတော့ ညီလင်းနဲ့ နည်းနည်းဆင်သလိုပဲ၊ ဟောဗျာ ဘယ်နှပါင်ရှိလဲ မမေးခဲ့မိပြန်ဘူး၊ ကလေးလေးကသေးတော့ သေးသေးလေးရယ်၊ အေးလေ ဒီလောက်ပဲနေမှာ ပေါ့၊ ဒီထက်ကြီးလည်း မွေးရတဲ့သူ သေရောပေါ့’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ဟိုတွေး ဒီတွေး တွေးရင်း သံကြိုးရုံးထဲသို့ဝင်လိုက် သည်။ အမှာညို မျောက်မက မျောက်ကလေးတစ်ကောင်မွေးထားသည်ဟု မေမ ကြီးက အချိန်ပြည့်ညည်းနေတတ်သည်။ အမှာညို၏သားတော်မာင်ကိုလည်း ညီလင်းက “ဟန်မာန်”ဟု ကံကံဖန်ဖန် အမည်ပေးထားသည်။ မီးတောက်အောင် ဆော့လွန်း၍ မျောက်အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပေါက်ကျိုင်းနှင့် အမှာညိုတို့က တဆုတုတည်းညံ့နှင့်ကန်ကွက်ကြသော် လည်း ထိုအမည်သည် အတည်ဖြစ်ပြီး လူတိုင်းနှုတ်ဖျားတွင် စွဲနေလေသည်။ “သားကြီးရယ် မိန်းကလေး

ပ လိုချင်တယ်၊ သက်သက်လို အေးအေးဆေးဆေး မိန္ဒားကလေးမျိုး” ဟု တဖွဖ
ပြောခဲ့သော မေမေနှင့်မေမေကြီးတို့ကမူ မိသက်က သမီးလေးမွေးကြောင်းသိလျှင်
အလွန်ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားကြမည်ထင်သည်။

‘အင်း ငါသမီးကို ညီလင်းတွေ့ရင် ဘာနာမည်များမှည့်ဦးမယ်မသိဘူး’
ကျော်ထွန်းညိုသည် သံကြိုးရိုက်ရန် စကားလုံးစဉ်းစားနေစဉ် ညီလင်း
ကို သတိရမိသေးသည်။ ထို့နောက် အစိုးမရသောစိတ်အစဉ်က စုလိုင်ဆီသို့
လှစ်ကနဲ ရောက်သွားသည်။ စုလိုင်၏ဝမ်းကြာတိုက်တွင် သန္တတည်ခဲ့သော
ညီလင်း၏ သွေးသည်လည်း လူပြည်သို့ရောက်ခွင့်ရလျှင် ချစ်စရာ ကလေးငယ်
လေးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘လေယာဉ်ကွင်းက အတက် ပျက်တာတဲ့၊ ပင်လယ်ထဲ ထိုးကျသွား
တယ်လို့ ပြောတာပဲ’

ကြားနှစ်းလက်ခံသူက အခြားတစ်ဦးကိုပြောနေသည်။ ကျော်ထွန်းညို
ကို စကားလုံးစီရန် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ကမ်းပေးလိုက်ရင်း သူ့စကား ကိုသူ
ဆက်ပြောသည်။

‘ခရီးသည်တွေ ရှင်ဖို့တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ’
‘ဘာလဲဟင် လေယာဉ်ပျက်လို့လား’
ကျော်ထွန်းညိုက ဝင်မေးမိသည်။
‘ဟုတ်တယ်၊ သံတဲ့က အတက်လော၊ မဇ်လေဆိပ်မှာပေါ့၊ ပင်လယ်
ထဲ ထိုးကျသွားတာတဲ့’

‘ဟုတ်လား ကျွတ် ကျွတ်၊ ခရီးသည်တွေတော့ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး’
သံတဲ့တွင် အသိရှိမရှိ စိတ်ထဲမှအပြေးအလွှားစဉ်းစားလိုက်မိသည်။
အမှတ်ရသလောက်တော့ မရှိပေ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သံတဲ့သို့ တစ်ခါ
တစ်ခါကိုမျှ ရောက်ဖူးသူမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း
သိပ်တော့ လေးလေးနှုက်နှုက် နှင့်နှင့်နှဲနဲ့ကြီး ဖြစ်မသွားချေ။ မူလကိစ္စ ဖြစ်သော
သံကြိုးရိုက်ရေးကို ပြန်သတိရသောအခါ စာရွက်လွတ်ပေါ်တွင် တို့တို့နှင့် လိုရင်း
ရောက်စေရန် စာစီကည့်ရင်း လေယာဉ်ပျက်ကိစ္စသည် ခေါင်းထဲမှ ထွက်သွား
သည်။

‘သက်၊ မိန္ဒားကလေးမွေး၊ နှစ်ဦးလုံး ကျေန်းမာ’

‘ဘာပြောတယ်၊ လေယာဉ်ပျက်တယ် ဟုတ်လား၊ မာမီပါသွားတယ်ဟုတ်လား ဟင် ဟင် ဟုတ်ရဲ့လား’

စုလှိုင်က အော်ဟစ်၍ပြောလိုက်သည်။ သူရှုတွင်ရပ်နေသော ဒက်ဒီ ကို မမှတ်မိတော့သလို ပြေးကြောင်၍ကြည့်နေသည်။ ဒက်ဒီဘေးတွင် ဖြူရော ဖျောတော့သောမျှက်နှာတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ထိုမျှက်နှာကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ဖရက်ဒီဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ဦးနွောက်က အသိပေးလာသည်။

‘ဟုတ်တယ် စု၊ မာမီလည်းပါသွားတယ်’

‘မာမီ၊ စုမာမီလား’

‘စုမာမီရော၊ ကိုယ့်မာမီရော’

ဖရက်ဒီက တုန်ယင်စွာပြောသည်။ စုလှိုင်မယုံချင်။ မာမီနှင့်အန်တီ ကြည်တို့သည် ပေလီသို့အပန်းဖြေရန် သွားကြသည်။ အလုပ်များသော ဒက်ဒီက လည်း လိုက်မသွားနိုင်။ စာမေးပွဲနီးလှပြုဖြစ်သော စုလှိုင်ကလည်း လိုက် မသွား နိုင်ပေ။ သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင် ယောက်ဘားနှစ်ဦးပါသွားမည်ဖြစ်သည်ကိုလည်း အလိုလို သိနေသည်။

‘မာမီတစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ စု၊ ပေလီမှာ ဒီအချိန်က ရေကူးလို လည်း မကောင်းပါဘူး၊ အဖော်ကောင်းလို့သာ လိုက်သွားတာ၊ စုအတွက် ခရာ ပုတ္တီးလှလှလေးတွေဝယ်ခဲ့မယ်’ ဟုပြောသွားခဲ့သည်။ မာမီတို့ ယနေ့ပြန်လာမည် ဟူသောသံကြီးကိုရသည်ဟု ဖရက်ဒီက နေ့ခင်းကပြောသေးသည်။ စုလှိုင် လိုက် မကြိုဟာသာ ပြောလိုက်သည်။ စာမေးပွဲနီးလှပြုစွဲ စာကိုယာအလေးပေး၍ ကျက် နေသည်။ “ဤ” ကိုပင် ကြီးစားပြီး မသောက်ရှုဘဲနေသည်။ တတ်နိုင်သမျှ လျှော့၍ သုံးသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်မြင်လို သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စုလှိုင်သည် နေရာတကာ သူများထက်သာခဲ့သူမျို့ သူ တစ်ပါးက သူထက်သာကာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရသွားမည်ကို စိုးရိမ်စိတ် အပြည့်ရှိသည်။ ရှင်းရှင်း ပြောရလျှင် စုလှိုင်စာကျက်သည်မှာ ပညာကို တန်ဖိုး ထားလှသောကြောင့် မဟုတ်ချေ။ သူများထက်သာလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘စု ကြောင်မနေနဲ့’

ဒက်ဒီက စုလှိုင်၏ ပခုံးကို ကိုင်လှပ်လိုက်သည်။ စုလှိုင်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ခန်တုန်းက သူတို့ပြောသောစကားကို ပြန်လည်အမှတ်ရသည်။

လေယာဉ်ပျက်သည်တဲ့၊ မာမိပါသွားသည်တဲ့။
 ‘မာမိ မာမိ အို မာမိ’
 ‘စိတ်ခိုင်ခိုင်ထား စု’
 လေယာဉ်ပျက်ရာတွင် မာမိပါသွားသည်။ ထိုထက်ဆက်ပြီး စုလိုင်
 မတွေးရဲပေါ်။

‘အို မာမိ ဘာဖြစ်သွားလဲ’
 ‘သေဖို့များတာပေါ့ စရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ’
 အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော ထွန်းက သူတို့ကို မျက်လုံးလေးအစိုင်းသား
 နှင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့သားမှ မအေးတင်ကမူ မျက်ရည်တွေစီးကျလာကာ
 အခန်းထဲပြီးဝင်လာလေသည်။

‘မမသေပြီ ဟုတ်လား၊ အမလေး မမရဲ့’
 စုလိုင်သည် ရှိက်ငင်နေသောမအေးတင်ကိုကြည့်ကာ နောက်ဘက်
 သို့ ထိတ်လန့်တကြားဆုတ်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံးကို ရန်သူလိုကြည့်ကာ
 စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သည်။

‘ဘာ သေရမှာလဲ၊ ဘယ်သူသေရမှာလဲ၊ မသေဘူး’
 မာမိသည် စုကို ဘယ်သောအခါကမှ တယ့်တယဂရုစိုက်ခဲ့သူတော့
 မဟုတ်ချော့။ မာမိရင်ခွင်တွင် စုလိုင် မခိုဝင်ခဲ့ရမှားချော့။ သို့သော်လည်း မာမိကို
 ဤကမ္ဘာ ဤလောကြီးတွင် သက်ရှိထင်ရှားရှိစေလိုသည်။ ခရေပင်ပေါ်မှ
 ခရေပန်းလေး ဖြုတ်ခနဲ့ကြွေကျသွားသလို သူ၏ မာမိသည် ရတ်တရက်သေကျေ
 ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟုဆိုသည်ကို လက်မခံနိုင်ချော့။

‘စု စိတ်ကိုပြုမြင်မြင်ထားမှပေါ့’
 ဒက်ဒီက ရွှေသို့တိုးလာသည်။ ဒက်ဒီ၏မျက်ဝန်းများသည် နှီကြင်
 နေပြီး ထူဝန်းပြည့်ဖြီးသောနှုတ်ခမ်းသည် ဖြူရော်ခြောက်သွေ့နေလေသည်။

‘ဘာလို့ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေရတာလဲ သမီးရယ်၊ အမှန်တရား
 ကို လက်ခံစမ်းပါ’

ဒက်ဒီက စုကိုမခေါ်စုံမှာ သမီးဟု လိုက်လဲသောအသံနှင့်ခေါ်သည်။
 ဖရက်ဒီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ထိုင်ချေလိုက်ရင်း နံရံပေါ်မှပြုကွာဒိန်ကိုင်းကြည့်
 နေလေသည်။ သို့သော် မြင်ပုံမရချော့။ သူ့မျက်လုံးအီမံတွင် မျက်ရည်များနှင့်
 ရီဝေနေသည်။

စုလိုင်၏ ဒုဗ္ဗားသည် ရှတ်တရက် ယိုင်ညွတ်လာသည်။ အားအင် ကုန်ခန်းသွားသလို မောပန်းဟိုက်နှမ်းလာသည်။ စိတ်ထဲမှနေပြီး “မာမီသေပြီ၊ မာမီမရှိတော့ဘူး”ဟု အော်ဟစ်နေမိလေသည်။
‘မ မ’

ထွန်းသည် စုလိုင်၏ ကေးတွင်ရပ်ကာ မောက်ညွှန်နေသည်။ စုလိုင် ပြုလဲလာပါက ဆီးဖမ်းတော့မယောင် လက်ကလေးအသင့်ပြင်ကာ ရွယ်ထားရင်း မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည်။

‘မာမီသေပြီတဲ့ ထွန်းရယ်’

‘မေမေလို အိပ်သွားတာလား’

‘အင်းလေ အင်းပေါ့’

နိဂုံကတည်းက အားနည်းကာပိန်နေသော စုလိုင်၏ ကိုယ်လုံးလေး သည် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ပိုပြီးပိန်သွားဟန်ရှိသည်။ ဖြူရော်ဖျော်တော့သော မျက်နှာလေးတွင်မူ သွေးတစ်စက်မျှရှိပုံမရတော့ချော့။

‘ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ သမီးရယ်၊ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲဟာ၊ တရားနဲ့ဖြေရမှာပေါ့’

စုလိုင်က နံရံကိုမိုထားကာ မူးဝေလာစဉ် ဒက်ဒီကတရားသံနှင့်ပြောသည်။

စုလိုင်သည် ကျားသစ်မလေးလိုမာန်ဖိုရင်း ဒက်ဒီကို စူးစူးဝါးဝါးလေး ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် ဒက်ဒီကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် နှင့်နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရန်သူလိုကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီးရန်တွေလိုက်လေသည်။

‘ဘာတရားလဲ၊ ဘာတရားနဲ့ဖြေရမှာလဲ၊ ဒက်ဒီကတော့ ဖြေစရာတရား တွေ သိပ်ရှိနေတာကိုး၊ တစ်ဗိုလ်ဆင်း တစ်ဗိုလ်တက်၊ ငက်န်းသေရင် ငဇွဲရောက်လာမှာကိုး ဟုတ်လား၊ ဒက်ဒီကတော့ မယားကိုး၊ မယားသေရင် အစားဝင်မယ့် မယားတွေ အပြည့်၊ စုမှာက အမေပါ၊ အမေသေရင် အမေစားမရပါဘူး၊ ဘာတရားနဲ့ဖြေရမှာလဲ ပြောစမ်းပါဒက်ဒီရဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အမေ ပျောက်တဲ့ စုတို့ ထွန်းတို့ကို တရားပြစ်မ်းပါဦး’

ဒက်ဒီသည် စုကိုထိတ်လန်အဲသွာ်ကြည့်ရင်း နောက်ဘက်သို့ယိုင်သွားသည်။ မသဲမကဲ့ ညည်းလိုက်သောအသံကို အားလုံးကြားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကူလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှင့်အပ်ထားလိုက်လေသည်။

စုလိုင်သည် နံရံကိုအားပျောစွာမှုရင်း ကြမ်းပေါ်တွင်ပင်ထိုင်ချလိုက်
သည်။ ထွန်းသည် စုလိုင်၏ ဓားတွင် ငုတ်တုတ်လေးလိုက်ထိုင်လိုက်လေသည်။
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်နားလည်အောင် ဉာဏ်မမီသော်လည်း
သူပါရောပြီးစိတ်ဆင်းရဲနေဟန်နှင့် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည်။

သူ့ကိုဖျောင်းဖျုနှစ်သိမ့်မည့်သူမရှိသောအခါမှ စုလိုင်၏စိတ်တို့သည်
တဖည်းဖည်းပြုမြှင့်လာသည်။ အသက်ကို မမှန်မကန်လေးရှိက်နေရင်းမှ မာမ့်
အကြောင်းစဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် စုလိုင် ငိုလေသည်။

*

‘သံတွဲလေယာဉ် ပျက်တဲ့အထဲမှာ စုလိုင်အမေပါသွားတယ်တဲ့ နင်သိလား ညီ
လင်း’

အမာညိုကပြောသောအခါ ညီလင်းသည် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး
ညီတ်ပြသည်။ ထိုအကြောင်းကို သူ သိပြီးဖြစ်သည်။ သတင်းစာထဲတွင်လည်း
အမည်စာရင်းပါသည်။

‘စုလိုင်တော့ဒုက္ခပဲ၊ သနားပါတယ်ဟယ်’

ညီလင်းသည် ဘာမှမပြောဘဲပြုမြှင့်နေသည်။ ဘာ ပြန်ပြောရမည်ကို
လည်း စဉ်းစား၍မရချေ။ သူ့အတွက်တော့ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိသည်။ မည်သို့သောအမေပင်ဖြစ်ပါစေ။ အမေပျောက်သော ရင်သွေး
အတွက် အမေစားမရနိုင်ပေ။

အမာညို၏သားငယ် “ဟန်မာန်”သည် အခန်းထဲမှ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်
ထွက်လာသည်။ လမ်းစမ်း၍လျောက်ကတည်းက သူ့ကိုမည်သူမဖေးမပြီး လက်
တွေ၍မရတော့ပေ။ တွဲလာသမျှလက်များ တွန်းလွှတ်ပြီး သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ် ခြေ
လွှတ်လက်လွှတ်လျောက်သည်။ တဗိုင်းဗိုင်းလဲသော်လည်း မငိုပေ။ ပေတေတာ
နှင့်ကုန်းထကာ ဆက်၍လျောက်တတ်လေသည်။

‘လာ လာ ဟန်မာန် ဦးညီဆီလာ’

ဟန်မာန်သည် ညီလင်းဆီသို့လာတော့မယောင် ဦးတည်လာပြီးမှ
ကွွဲထွက်သွားသည်။ သွားကျေကျေလေးပေါ်အောင် ပြောင်စပ်စပ်နှင့်ရယ်သွား

သည်။

‘ဟူကောင် ဖရတ်’

ညီလင်းက ပြီး၍အော်လိုက်သောအခါ “ဂျာ” ဟု ထူးသည်။ စကားကို လေးလုံးကွဲအောင် မတတ်သေးသော်လည်း သူ့ကိုမည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ်တရာ့ထဲ ဂျာရင်း အတွင်ထူးတတ်လေသည်။

‘သံကြိုးစာ သံကြိုးစာ’

အပါက်ဝမှအော်သံကြားသောအခါ အကုန်လုံး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။ အသက်ကြိုးသော်လည်း သူတို့အားလုံးထက် လျင်မြန်ပေါ့ပါးသော မေမေက တံ့ခါးဝသို့ အရင်ဆုံးရောက်သွားလေသည်။

‘သက်သက်မွေးပြီတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့’

‘ဟယ် မိန်းကလေးတဲ့လား’

‘ဒါမှကောင်းတာ အေးအေးပြုမြှင့်မြင်လေး လာမှာ’

‘ဟန့်မာန်ရေ မင်းအတွက် ညီမလေးရပြီကွဲ’

သူတို့အားလုံး ဆူညံသွားကြသည်။ ညီလင်းသည် သူအနားရောက်လာသော ဟန့်မာန်ကိုဆွဲဖမ်းပြီး ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ဖက်ထားလိုက်ရင်း “ကျွန်တော် စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ကိုကိုတို့ဆီလိုက်သွားမယ်” ဟု အော်လေသည်။

‘အဲဒီမျောက်ကလေးဟန့်မာန်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းထိန်းမယ့်သူရှိရင် ငါလည်း လိုက်သွားချင်လိုက်တာ’

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ပုတီးစိပ်နေသော မေမေကြိုးက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ကျေန်ပ်ပြီးသာပြီးနေသည်။ မေမေကြိုးသည် ယခုတလော၌ ယခင်ကလောက် လူပ်လူပ်ရှားရှား မလုပ်နိုင်တော့ပေါ်။ အသားအရေများလည်း ပိုမိုလျှောပါးပြီး အိတွဲလာသည်။ ဟန့်မာန်ကမူ ထိုပျော်တွဲနေသော လက်မောင်းသား အိအခိုက်များကိုကိုင်ရသည်ကို အလွန်သောာကျလေသည်။

‘ညီလင်းနော် နင်ပဲကျွန်တော့တာ’

‘ယူတာက လွယ်ပါတယ် မမရယ်၊ မယူဘဲ နေရတာကသာ အင်မတန် ခက်တာ’

‘အေးလေ မစွဲတော့လည်း ပြောဦးပေါ့’

‘ဟဲ့ ငါမြေးကလေး လိုမ်းလိုမ်းမာမာနေတာ ဘာမနားလိုဖြစ်နေရတာလဲ မိဉို့ရဲ့ ညည်းလို မိုက်စေချင်လို့လား’

မြိုက်တယ်ဆိုတာက လွယ်ပါတယ် နော် မေကြီးရယ်'

ညီလင်းသည် ရဟန်မော၍ပြောနေရသော်လည်း ရင်ထဲတွင်မူ စစ်ခနဲ့
စစ်ခနဲ့ နာကျင်သွားလေသည်။ "ကျွန်တော့ရင်သွေးလေးကိုသာ စုလှိုင်က လူ
ပြည်ရောက်ခွင့်ပြုခဲ့ရင် ဟောဒီဟန့်မာန်လေးနဲ့အသက်မကွာပါဘူးဗျာ" ဟု စိတ်
ထဲမှုကျိုတ်ပြီးအော်ဟစ်ရင်း မျက်ရည်ဝံချင်လာသည်။

'နင် ဖြေပြောဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆို'

'မကြိုက်ပါဘူး၊ ရှိတ်ရုံပါ'

ပါင်ပေါ်တွင် ဌ်မြို့မြို့ထိုင်နေရသည်ကို ဟန့်မာန်က လုံးဝ မနှစ်သက်
ပေ။ အတင်းလျှောဆင်းနေသည်။ ညီလင်းကမလွှာတ်ဘဲ တင်းတင်းလေး ဖက်
ထားသည်။

မိန်းမယူဖို့ မလွယ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အောင်ရင် အလုပ်က ဘယ်မှာနေ
မှန်း မသိသေးဘူး၊ ဖေဖေပြောလို့ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်တော့ တင်ထားတာ
ပဲ'

'နင် အိုတီအက်စ် တက်ပါလား'

'အင်း တက်တော့ တက်ချင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အောင်ဦးမှုကိုး၊ စစ်ဗိုလ်
ဖြစ်ချင်ပေမယ့် စစ်တော့မတိုက်ချင်ဘူး မမရ'

'သူကတောင် စစ်ဗိုလ်လုပ်ချင်တယ်၊ စစ်ထဲဝင်ချင်တယ်ဖြစ်နေတယ်'

အမာဉ်သည် သူ၏အိမ်ဦးနတ် မောင်ပေါက်ကျိုင်းကို ပေါက်ကျိုင်းဟု
ခေါ်နေရာမှ လူကြားမကောင်းဖြစ်လာသောကြာင့် ဆင်ခြင်သည်။ ရှေတင်
ဆိုလျှင် သံပြတ်နှင့်ခေါ်ပြောဆက်ဆံကာ ကွပ်ရာတွင်မူ ပေါက်ကျိုင်း ဟူသော
နာမ်အစား သူ ဟူသောနာမ်စားကို အသုံးပြုထားလေသည်။

'မမတိုက် အောင်တာနဲ့အလုပ်ရမှာ၊ ဘာစဉ်းစားနေရသေးလဲ၊ ကိုတင်
ထွန်းမောင်ကတော့ အစောကြီးကတည်းက အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်လုပ်ထား
တယ်၊ အောင်ပြီးအလုပ်မရရင်တော့ မော်လမြိုင်ဆင်းမယ်တဲ့'

"ဘာလုပ်ဖို့"

'မှောင်ခိုလုပ်မယ်တဲ့၊ အဲဒါက စားသာတယ်တဲ့၊ အား ခွေးကလေး'

ဟန့်မာန်သည် သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ထားသော ညီလင်း၏လက်ကို ကုန်း၍
ကိုက်သည်။ လက်လွှာတ်သွားသောအခါမှ ပါင်ပေါ်မှလျှောဆင်းကာ ယိုင်ထိုး
ယိုင်ထိုးနှင့်ထွက်ပြီးသွားလေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုမျက်မောင်ကုတ်၍ ကြည့်

နေသောညီလင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး သွားအကျေသားနှင့် တဟဲဟဲရယ်ပြလေ သည်။

‘ခွေးကောင် ဗရာတ်ကလေး’

‘ဂျာ’

ဟန့်မာန်သည် သူ့ဝတ္ထားမပျက်ထူးလိုက်ရင်း အိမ်ဦးခန်းတွင် သတင်းစာဖတ်နေသော ဖေဖော်သို့ပြီးသွားလေသည်။

“အင်း ငါ့ရဲ့မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက္ခာမကြီးတော့ ဆုံးသွားပြီပေါ့၊ စုတော့ စိတ်ညှစ်နေမှာပဲ၊ သူကလည်း ဘယ်လိုလဲမသိဘူး၊ ယောကျေားယူချင် လည်း ယူဖို့ကောင်းပြီ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ်ပေါ့၊ ခုတော့ ထင်ရာလုပ်နေသလိုပဲ၊ ခုတလောတော့ ဘယ်သူနဲ့မှတဲ့တယ် မကြားဘူး၊ ဟို တလောကတော့ အဝေးကတွေလိုက်တယ်၊ သိပ်ပိန်တာပဲ”

ညီလင်းသည် စုလိုင်အကြောင်းတွေးမှပြန်သည်။ စုလိုင်၏ဘဝကို အေးချမ်းသာယာစေချင်သောစေတနာတော့ အပြည့်ရှိသည်။ စုလိုင်ကို အပြည့် အဝ နားမလည်သော်လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စတော့ နားလည်သည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် လုံးလုံးလျားလျား မသနားသော်လည်း သနားစိတ်တော့ အတန်ငယ် ရှိသည်။

‘ညီလင်း၊ နှင့် အယ်မာတွေး သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိပါဘူး’

‘ငါတို့ဆယ်တန်းတုန်းက တူတူဟယ်၊ ဆံပင်တို့တို့လေးနဲ့ ချစ်စရာ လေး၊ နှင်တောင် တစ်ခါက ကြိုက်တယ် ပြောဖူးသေးတယ်’

‘အင်း အင်း ထားပါတော့၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’

‘အဲဒါလေ သူက စုလိုင်အဖော်းနဲ့ဖြစ်နေတယ်တဲ့’

‘ဟာများ မမ သူငယ်ချင်းဆို၊ စုလိုင်ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲပေါ့’

‘အေးလေဟယ်၊ သူသမီးသူငယ်ချင်းပဲ့၊ အယ်မာက ဓေတ်ဆန်တယ် လေ၊ လှလည်းလှတယ်လေ၊ အခု ရပ်ရင်မင်းသမီးပေါက်စပါ့၊ အဲလေ ရပ်ရင် ရူးပဲရှိုံးမှာပေါ့၊ အဲဒီမှာ အဘိုးကြီးနဲ့တွေ့ကြတာလို့ပြောတယ်၊ စုလိုင် စိတ်ထဲ မှာတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး’

‘အဘိုးကြီးကလည်း သောင်းကျွန်းလိုက်တာများ’

‘အေးဟယ်၊ အခုဆို မိန်းမကြီးသေသွားပြီဆိုတော့ ဘယ်နံပါတ်များ

ရှေ့တက်မယ် မသိဘူး'

ထိစဉ် ပေါက်ကျိုင်းက အပြင်မှပြန်လာလေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသော စာရွက်လိပ်များ၊ ပုံဆွဲကိရိယာများကို အခန်းထဲထိ တန်းပြီး သယ် သွားလေသည်။ ဘွဲ့ယူစစ်တမ်းအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်းပြီး ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ သက်သက်က မိန်းကလေးမွေးတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ယောကျားလေးဆိုရင် ကောင်းမှာကွာ့၊ ဟန့်မာန်နဲ့ အဖော် ရတာပေါ့’

ပေါက်ကျိုင်းသည် သူသားလေးကို သူတစ်ပါးက ဟန့်မာန်ခေါ်တိုင်း နားကြားပြင်းကတ်မိသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဟန့်မာန်ဟုပင် ထာဝစဉ် ခေါ်မိလေသည်။

‘ဟေ့ ဟီးရိုးအင်း သောက်ဖူးလား ညီလင်း’

အခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာပြီး ညီလင်းနေးသို့လာထိုင်ကာ တိုးတိုးလေး မေးလေသည်။ နားစွဲနားဖျားကြားလိုက်သော အမာညိုကလည်း သူတို့နေးသို့ ကပ်လာသည်။

‘ဟင့်အင်း’

‘ငါသောက်ဖူးပြီကွာ၊ အလကားပဲ၊ ဖဲ’

‘ဟင် ဘယ်တုန်းက’

‘ခုနတုန်းကပဲကွာ၊ မြတ်ကိုကို ဘယ်ကရလာတယ်မသိဘူး၊ ငါကို တစ်လိပ်ပေးတယ်၊ ငါလည်း သောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် သောက်ကြည့်တာ’

‘ဟင်းနော်၊ တော်ကြွေးပြီး ဘိန်းစားဖြစ်သွားမယ်၊ ကောင်းတာမှတ်လို့၊ သတင်းစာထဲမှာရေးထားတာ မဖတ်ရဘူးလား’

အမာညိုက ကြိမ်းသည်။ ဖေဖေကြားသွားမည်စီးသောကြောင့် ကျယ် ကျယ်တော့မပြောရချေ။ ပေါက်ကျိုင်းက မျက်နှာကိုရှုကာ ခေါင်းခါပြသည်။

‘ဘာစွဲရမှာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မာညိုရ၊ ငါက မူးများလာမလား၊ ရီ၆၀၀ ဝေများ ဖြစ်လာမလားနဲ့ မျက်လုံးမို့တ်ပြီးစောင့်နေတာ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

‘ခင်ဗျား အော ပါ စီ နဲ့တွေ့လာပြီထင်တယ်’

‘ဘာ အေပါစိလဲ’

‘မသိဘူးလား၊ အေပါစိကို အမှန်ကျိုတ်လိုက်ရင် ဘိန်းဖြာမှန်နဲ့တူတယ်’

တဲ့၊ တချို့ မအူမလည်တွေ အေပါစီ ထိကုန်တာပဲလို့ ပြောသံကြားဖူးလို့
ပေါက်ကျိုင်းက သူ့နှုံးသူထုကာ ကျိုတ်ချုပ်ရယ်သည်။ စစ်တမ်းတင်
ရခါနီး အလုပ်ပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းလှသဖြင့် အပန်းပြောသည်ဟုပြောသော ဘိန်း
ဖြူ။ စီးကရက်ကိုသောက်ကြည့်ခါမှ အေပါစီနှင့်တိုးရလေသည်။

‘ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်၊ တော်ကြာ အစစ်သောက်မိပြီး စွဲသွားရင်
အခက်ပဲ’

အမာညိုသည် ပေါက်ကျိုင်းကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ကြည့်နေ
သည်။ စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ကြိမ်းသည်။ ထို့နောက် ခြိမ်းကာခြောက်ကာနှင့် ကတိ
အမျိုးမျိုးတောင်းလေသည်။

‘အေပါစီသော ဘာသော နောက်ဆိုရင် စမ်းတောင်မကြည့်ရဘူး သိ
လား၊ အဲဒီကတိကိုပေး၊ ဒီလိုဆိုရင် စီးကရက်ရှုံးရှုံးတောင် မသောက်ရဘူး သိ
လား၊ ဟင်း ဘိန်းစားဖြစ်ချင်လို့လား’

‘ဘိန်းဖြူရှာတာ ဘိန်းစားတာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဘိန်းစားလို့ အောက်ကျ
နောက်ကျ အောက်မေ့လို့’

‘အင်းလေ၊ အဲဒီဘိန်းဖြူ နောက်ထပ်ရှုကြည့်ပါလား၊ ရှင်ရှုရင် ကျပ်
လည်း ရှုမှာပဲ စွဲမယ့်စွဲ နှစ်ယောက်အတူတူ စွဲမယ်’

‘ကြာာက်ပါတယ် အစ်မရာ’

ပေါက်ကျိုင်းက ရယ်မော်ပြီးသည်းသူလိုက်သည်။ အမာညိုက အသား
လွတ် စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စမ်းကြည့်လိုစိတ်နှင့်သာ စမ်းကြည့်သော်လည်း
ဘိန်းဖြူဟူသည်မှာ တကယ့်အန္တရာယ်ဖြစ်ကြောင်း အမာညို သိသလို သူလည်း
သိထားသည်ပင်ဖြစ်လေသည်။ အရသာသိရုံမျှ တစ်လိပ် နှစ်လိပ် စမ်းချုပ် မြည်း
ကြည့်ရုံနှင့် စွဲမည်လည်းမထင်ပေ။ သူသည် ထို့မျှထိ စိတ်ဓာတ် ပျောည့်သူမဟုတ်
ဟု သူကိုယ်သူယုံကြည်သည်။ ထို့ပြင် စွဲချင်းတော့ အခြေအနေအာရ စွဲနှင့်
မည်လည်း မဟုတ်ပြန်ပါချေ။ ထို့မျှဖျေးကြီးသောဘိန်းဖြူကို သူလို့ သာမန်လူက
လိုတိုင်းဝယ်ပြီး သောက်ရှုရန်ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြောင်းကို အမာညို စဉ်းစား
မိဟန်မတူချေ။

‘ဟေ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ဘိန်းဖြူရှာတာပဲ’

‘ဘယ်သူ ရှုလိုလဲ’

‘စုလိုင်ပေါ့’

‘ဟင်၊ တကယ်’

အမာညိုနှင့်ညီလင်းတို့သည် မျက်လုံးပြေးသွားကြလေသည်။ ပေါက်
ကျိုင်းကို မယုံသလို လုမ်းကြည့်ကြသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

‘ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတာပဲ’

‘ရမ်း ပြောနေကြတာပါ’

ညီလင်းက မကျေမနပ်ပြောသည်။ စလိုင်နှင့်တစ်ခါက တွေ့ခဲ့သော
စိုင်းမင်းအောင်သည် ဘိန်းဖြူနှင့်နီးစပ်သူဟု သိထားခဲ့ရသည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့
လည်း စလိုင် ပီးရိုးအင်းရှုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနစ်လောက်
ကတည်းက စီးကရက်ကို နှစ်နှစ်ခြေက်ခြေက် သောက်ရှုခဲ့သူသည် ဟီးရိုးအင်းကို
လည်း အခြေအနေပေးလျှင် သောက်ရှုမည်သာဖြစ်ကြောင်း ညီလင်း၏ အတွင်း
စိတ်က လက်ခံသည်။ အခြေအနေပေးမည်ကလည်း ကိုးဆယ်ရာနှင့်း သေချာ
နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၊ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ၊ ငွေအင်အား
အခြေအနေ ထိုအခြေအနေအရပ်ရပ်သည် စလိုင်ကို သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင်ကြလိမ့်
မည် ထင်သည်။

‘ရှုတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး’

ညီလင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောမိပြန်သည်။ ထို့နောက်
စိတ်ထဲမှ တီးတိုးဆုတောင်းရင်း ဆက်၍ပြောနေမိသည်။

‘စလိုင် ဘိန်းဖြူတော့ မစွဲပါစေနဲ့ မစွဲပါနဲ့ စရယ်၊ မကောင်းပါဘူး’

*

စလိုင်သည် သေခြင်းတရားကို တတိယအကြိမ်တွေးမိပြန်သည်။ သေမင်း၏
လက်တံများသည် ရှည်လျားလှချေသည်။ ကျွန်းမာသူ မကျွန်းမာသူ၊ စိတ်
ချမ်းသာသူ စိတ်မချမ်းသာသူ၊ ကြီးသူသုတယ်သူ မည်သူကိုမဆိုအချို့မရွေး၊ နေရာမရွေး
လှမ်းပြီးဖမ်းဆွဲနိုင်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိချေသည်။ သေမင်းလက်တံ ရှည်များသည်
နေရာင်ခြည်ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ လရောင်ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ အမှာင်
ရိပ်ဉာဏ်လည်းကောင်း ပုန်းခိုနေကြသည်။ သူတို့အမိအရဖမ်းဆွဲနိုင်မည့်သူကို ချောင်း
မြောင်းနေကြသည်ဟု စလိုင်ထင်မိလေသည်။

တလွှင့်လွှင့်လှပ်ရားနေသော ဇာန်းဆီးများကိုကြည့်ရင်း စလိုင်သည်

ထိတ်လန့်တုန်လှပ်လာသည်။ အခန်းဆီးထဲတွင်ပုန်းအောင်းနေသော သေမင်းက သူ့ကို လက်တံရည်များနှင့်လှမ်းပြီးဆွဲရန် ကြီးစားနေသည်ဟု ထင်လာသည်။
 ‘မ မ’

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ထွန်းက တိုးတိုးလေးခေါ်သည်။ သူ့လက် ထဲမှ စွားနှိုဖန်ခွက်ကလေးကို သတိကြီးစွာ ကိုင်လာလေသည်။

‘မမအေးတင်က ပေးလိုက်တယ်၊ သောက်ပါတဲ့’

စုလိုင်သည် စွားနှိုမသောက်ချင်သော်လည်း ဖန်ခွက်လေးကို လိုလို ချင်ချင်လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကြောက်လန့်တုန်လှပ်စိတ်က သူ့ကို ဖိစိုးလာချိန် ဝယ် ထွန်းရောက်လာသည်ကို ကျောပ်သွားသည်။ အားမကိုးလောက်သေးသော ကလေးယ်လေးပင်ဖြစ်သော်လည်း စုလိုင်သည် အတန်ငယ် အားရှိသွားသလို ခံစားရသည်။

‘ခုန်က ဖေဖေလာတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘အစ်မကြီးတစ်ယောက် ပါလာတယ်’

‘ဘယ်အခွယ်လောက်လဲ’

‘ထွန်းမသိဘူး၊ လုတာယ်၊ သူက မမကိုမေးတယ်၊ စာမေးပဲအောင်တယ် မဟုတ်လားတဲ့၊ ကျောင်းပြီးပြီ မဟုတ်လားတဲ့၊ မမအောင်တာ သူ့ကို ဘာမှုလည်း မကျွေးဘူးလားတဲ့’

‘အယ်မာ’

စုလိုင်က တိုးတိုးလေးရော့တွေ့လိုက်မိသည်။ အယ်မာသည် သူ့ဖခင်နှင့် တွဲပြီး သူ့အိမ်သို့ ခပ်ပြောင်ပြောင်လိုက်လာရဲချေပြီဟု တွေးရင်း စုလိုင်က သက် ပြင်း ရှိက်လိုက်သည်။ ထွန်းကို ရိုဝင်သောမျက်လုံးများနှင့်ငေးကြည့်ရင်း ခြောက် ကပ်ကပ်ကလေး ပြုးပြလိုက်သည်။ ခုတော့ သူနှင့်ထွန်းသည် ဘဝတူများဖြစ်ကြ ပေပြီ။

‘ထွန်း သွားတော့၊ ဒ္ဓါး စီးကရက်သောက်ဦးမယ်’

ထွန်းကို အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်ရင်း စုလိုင်သည် အံဆွဲထဲမှ စီး ကရက်ကို ထုတ်ယူသည်။ ထွန်းသည် စုလိုင်၏စကားကို မလွန်ဆန်ရဲသလို နေရာမှ ဖြည့်ဖြည့်လေး ထလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံကမူ စုလိုင်၏ လက် ထဲမှ စီးကရက်လေးကို စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

‘မမ’

‘ဘာလ’

‘အဲဒါ ဘိန်းဖြူ ဆိတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သေတတ်တယ်ဆို’

‘ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ ထွန်း ဘာမှ မသိသေးပါဘူး၊ အခုမှ အသက် ကလေး ခုနစ်နစ်တောင်မပြည့်သေးဘဲနဲ့’

‘ထွန်းတို့ ဆရာမ ပြောပြတယ်’

‘ဤဗို့ အခုမှလူတွေသိပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသည်ကို စုလိုင် ရယ် ချင်နေသည်။ လူငယ်လေးများက တဖြူထဲဖြူကာ စွဲလမ်းလာကြသည်။ လူကြီး များက ပညာပေးပွဲ ဟောပြောပွဲတွေ လုပ်နေသည်။ ထွန်းတို့လို ကလေးငယ်များ ကပင် ဘိန်းဖြူကိုသိပြီး ကြောက်ရွှေဖွယ်သေဆေးအဖြစ် မှတ်ယူနေကြလေသည်။ သူတို့ကပြောနေကြသည်။ ဟောနေကြသည်။ ရေးနေကြသည်။ သို့သော် စုလိုင် ကမူ ဖတ်လည်းမဖတ်၊ မှတ်လည်းမမှတ်၊ ယုံလည်းမယုံပေ။ သူတို့ပြောသလို သေတတ်သည်ဟုဆိုလျှင် ဖရက်ဒီသောနေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ စုလိုင်လည်း သေလောက်ပေပြီ။ ခုတော့ သူတို့သေချိန် အဝေးကြီးလိုသေးသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် စုလိုင် တစ်ခုတော့ လက်ခံသည်။ ဘိန်းဖြူသည် လူကို အားနည်းစေ သည်။ သား ငါးများ ထမင်း ဟင်းများကို သိပ်ပြီး စားမဝင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စားရန်လည်း စိတ်အာရုံး မရှိလှသောကြောင့် စားမဝင်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ စုလိုင်သည် တစ်နေ့တွေးပိန်လာသည်ကို သူကိုယ်သူ သိလေသည်။

‘မကောင်းဘူးတဲ့’

ထွန်းသည် အခန်းမှ ထွက်မသွားသေးဘဲ တိုးတိုးလေးကပ်ပြောသည်။ စုလိုင်ကိုသာ သူမကြောက်ရလျှင် လက်ထဲမှစီးကရက်လေးကို လှမ်းဆွဲပြီး လုယူ လေမလားဟုစဉ်းစားရင်း စုလိုင်သည်ပြီးလိုက်မိသည်။

စုလိုင်သည် ခုတင်ပေါ်သို့လှုချုလိုက်သည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် လွှား ထားသော အကျိုဝါဝါလေးက ကြမ်းပေါ်သို့လျှောကျသွားသည်။ သူ့၏ အဝတ် သစ် အစားသစ် မတိုးသည်မှာ ကြာလှရော့ပြီ။ ရသမျှမှန်းဖိုးများသည် ဘိန်းဖြူ။ ဝယ်ရသည်နှင့်ပင်မလောက်ချင်တော့ပေ။ ထွန်း ပြောသည်မှာ အနည်းငယ်တော့

ဟုတ်သည်။ ဘိန်းဖြူသည် မကောင်းချေ။ ငွေ အလွန်ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

‘မမ ထမင်းစားမယ်’

‘ထွန်းရယ် သွားစမ်းပါ’

‘ဒီနေ့ ကြက်သားချက်တယ်တဲ့၊ မမအေးတင်က ပြောတယ်’

‘သွားစမ်းပါလို့ပြောနေတယ်နော် သွား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားစား၊ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပစ်ခဲ့’

စုလှိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးအော်လှိုက်သောအခါ ထွန်းသည် မျက် ရည်ဝဲလာသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး လှည့် ထွက်သွားလေသည်။ အခန်းတံခါးကိုလည်း စုလှိုင်၏ အလိုကျ ပိတ်ပေးသွား လေသည်။ စုလှိုင်သည် တစ်စုံတစ်စုံးဝင်လာမည်စုံးသောကြောင့် လွှဲနေရာမှ ထကာ တံခါးကို ဂျက်ချလိုက်သည်။ အံဆွဲထဲတွင် ဆယ်လိပ်ရှိသည်။ ဒီနေ့ အတွက်တော့ လုံလောက်သည်။ နောက်နေ့များအတွက်တော့ ခက်မည်။ ငွေ လည်း မရှိတော့။ သို့သော်လည်း သိပ်ပြီးခက်လှမည်တော့ မထင်။ မသောက်ဘဲ နေကြည့်လျှင် နေချင်နေနိုင်မည်။ ယခင်စာမေးပွဲနီးစဉ်ကလည်း နေခဲ့ဖူးသည်။ လျှော့၍သုံးဖူးသည်။ အင်း မနေနိုင်ရင်တော့ ငွေကိုရအောင်ရှာရမည်ပင်ဖြစ်သည်။

*

‘ကျွန်တော် စာရေး မလုပ်ချင်ဘူးဖေဖော်၊ ကျွန်တော်သိတာ အောက်စီဂျင် နိုက်ထရိ ဂျင်ပဲ၊ စာရင်းဇယားတွေ ဖိုင်တွဲတွေမှမဟုတ်တာ’

ညီလင်းက ခါးခါးသီးသီးပြောမိသည်။ ဖေဖော် သူ့ကိုမျက်မှာင်ကုတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်း အောက်စီဂျင်ဆက်လုပ်နေနိုင်အောင် ဘာလို့စာမကျက် ခဲ့သလဲ၊ အမဲအက်စီဆက်တကိုဖို့ ကွာလီဖိုင်းတောင်မဖြစ်ဘဲနဲ့ မင်းရဲ့ နိုက်ထရိဂျင်တွေ ဟိုက်ဒရိဂျင်တွေ ဘယ်နားမှာသွားသုံးနိုင်ဦးမှာလဲကွဲ ဟင်’

ဘယ်နားမှာသွားသုံးရမည်နည်း။ ညီလင်း မဖြေတတ်ပါ။ ကျောင်းမှ သင်ပေးလိုက်သောပညာကို မည်သည့်နေရာတွင်အသုံးချရမည်နည်း။ သူလည်း မသိပါ။ လက်တွေအားဖြင့်မူ ဓာတုသမားလည်း စာရေးလုပ်သည်။ ရူပသမား

လည်း စာရေးလုပ်သည်။ မြန်မာစာ၊ ရာဇ်ဝတ္ထုကဗျာလည်း စာရေးလုပ် ကြသည်။ ဘူမိဖေဒန်အောင်သူကဗျာလည်း သမဂ္ဂါယမတွင် စာရေးလုပ်ရသည်။ ရုံးအလုပ် တွင် အောက်စီဂျင်အကြောင်း အသေးစိတ်သိရန်မလို့။ မိက်ခရိုစက်ပ်တွေ၊ သာမို့ စက်ပ်တွေ ကြည့်တတ်ရန်လည်း အရေးမကြီး၊ သက်ရင့်ကျောက် သက်နှင့် ကျောက်နှင့်တကွ ရာမရကန်တွေ ကျောက်စာတွေကို မသိလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးသည် အောက်တန်းစာရေးတစ်နေရာအတွက် လုပြီး လျှောက်ကြရလေသည်။

‘စာကလေး တော်မလိုလို တော်မလိုလိုနဲ့ ပေါ့ပေါ့နေလွန်းတာ မှတ် ပြုလား၊ မင်း ဆရာတန်ဖြစ်ချင်ရင်၊ အင်ဂျင်နီယာလုပ်ချင်ရင်၊ စာရင်းစစ်အရာရှိ ကြီး ဖြစ်ချင်ရင် ဆယ်တန်းကတည်းက ရှုဏ်ထူးတွေတသိကြီးထွက်အောင် စာကုန်းကျက်ခဲ့ရတယ် သိရဲ့လား’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကိုကိုတို့ မမတို့ထက်တော့ မည့်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ သူတို့သင်နေ လုပ်နေတာတွေကို ကျွန်တော်သင်ရရင်လည်း သူတို့လိုပဲတတ် မှာပါ’

‘အေး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းည့်လို့ သင်ခွင့်မရခဲ့တာပေါ့’

‘ကျွန်တော်မည့်ဘူးဖေဖေ၊ စာမေးပဲမှာ တစ်ချက်တည်း ကျွန်တော် ခကာလေးည့်သွားတာ၊ တစ်သက်လုံးမည့်ဘူး’

ညီလင်း၏မျက်နှာသည် နီလာသည်။ သူ့ကိုစိတ်တိုင်းမကျွန်း ဒေါသ ဖြစ်နေသောဖင်ဖြစ်သူကို ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်သူသိသည်။ ဉာဏ် ကောင်းသော်လည်း ပေါ့ပေါ့နေသည်။ ဘာရည်မှန်းချက်ကိုမှ ကြီးကြီး ကျယ် ကျယ် မထားခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖိဖိုးစီးမကြီးစားခဲ့ဖူးပေ။ တက္ကာသိုလ်ဝင် တန်းကိုလည်း အစားမပျက် အအိပ်မပျက် ပေါ့ပေါ့လေးဖြေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်သော်လည်း အမှတ်နည်းလေသည်။ အတန်ငယ် သွားချင်စိတ်ရှိသော စိုက်ပိုးရေးတက္ကာသိုလ်သို့တက်ရန်ပင် အမှတ်မမီခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း ညီလင်း စိတ်မည့်စေပေ။ ကုံကော်တော့တွင် ကုံကော်နဲ့ရှုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အင်း လျားရေပြင်တွင် လျေလျော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ တမာနဲ့ရသည်ထက် ရေနှီးမြောင်းသေးတွင်လမ်းလျှောက် ရသည်ထက် ပို၍ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ သူ မကြီးစားခဲ့သည်ကို ညီလင်း ကောင်းစွာ သိ သည်။ သို့သော် ည့်ဖျင်းခြင်းမဟုတ်ချော်။ မကြီးစားခြင်းနှင့် ည့်ဖျင်းခြင်း မတူသည်

ကို ဖေဖေား နားလည်အောင် ကျကျနာရှင်းပြချင်သည်။

‘ဒီလိုဆို မင်း အိတိအက်စ် တက်မလား’

‘အဖေနော်၊ ကျွုပ်သားလေး အေးအေးဆေးဆေး နေတာနေပါစေ၊

စစ်ထဲဝင်တာ မကြိုက်ပါဘူး’

ညီလင်း ခေါင်းမခါရမိ မေမေက ဝင်ပြာလေသည်။ သူသည် သေ နတ်ကိုင်ပြီး စစ်တိုက်ရန်လည်း ဝါသနာပါသူမဟုတ်ပေ။ တစ်ခါတစ် ခါတော့ ညီလင်းသည် သူ့ကိုယ်သူပင် မသိပေ။ သူဘာကို လုပ်လိုသနည်း၊ မည်သည့် ဘဝ ရောက်လိုသနည်း၊ သူ့ကိုယ်သူ မသိသည့်အတွက်မူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျ မနပ်ဖြစ်မိသည်။

စာမေးပွဲပြီးသည်နှင့် ပုသိမ်သို့လိုက်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားသော လည်း လက်တွေတွင် မသွားဖြစ်သေးပေ။ အမာညိုနှင့်ပေါက်ကျိုင်းကသာ သူတို့ ယောက္ခမနှင့်မိဘရှိရာ မှုခုံမြို့သို့ပြုးကြလေသည်။ ဟန်မာန်လည်း သူတို့နှင့်အတူ ပါသွား၍ ညီလင်းတို့အိမ်သည် ခြောက်သွေး၍ကျန်ခဲ့သည်။ ဟန်မာန်အပေါ်တွင် အာရုံများ စုပုံကျရောက်နေသော ဖေဖေနှင့်မေမေသည် ယခုမှပင် ညီလင်းကို ပြန်လည်သတိရလေသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သူတို့သားကြီးကို ကလေး လို ကြည့်၊ ကလေးလိုမြင်ကာ ကလေးလိုပင် ဓမ္မပျော်နေသည်ဟု တွေးရင်း ညီလင်းသည် ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။ စိတ်လည်း ညုစ်လာသည်။ တကယ့် တကယ်တော့ သူတို့သားသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့်ရော၊ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ရော၊ ကလေးအရွယ်ကို လုံးဝလွန်မြောက်ခဲ့ပြီကို မိဘများသည် မေ့လေ့ရှာနေတတ် ကလေသည်။

‘ဖေဖေလည်း မကြာခင် ပင်စင်ယူတော့မှာ၊ ဖေဖေပင်စင်မသွားခင် သားငယ်ကို အလုပ်သွင်းပေးခဲ့ချင်တယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ရုံးအလုပ်မှ မလုပ်ချင်တာပဲ’

‘ခက်တာပဲ၊ ဒီလိုဆို မင်းဘာလုပ်ချင်တဲ့’

‘ကျွန်တော့ကိုယ်ကျွန်တော် မသိဘူးဖေဖေ’

ဖေဖေရော မေမေပါ သက်ပြင်းချကြလေသည်။

“စုလိုင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်ဖေဖေ” ဟု ယခုအချိန်တွင် သူလုပ်ချင်နေသော အလုပ်ကို မှာသားမပါဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လျှင်တော့ သက်ပြင်းချကြလိမ့် မည်မထင်။ သူ့ကိုထဲ၍ထုံးမလား၊ ရိုက်မလားတော့ ညီလင်းမစဉ်း စားတတ်ပေ။

သို့သော်လည်း ထိုစကားသည်အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ညီလင်းသည် ယခုအချိန်၌ သူ့ရှေ့ရေးတက် စုရှိနိုင်၏ရှေ့ရေးကို ပိုပြီးတွေးနေမိသည်။

‘ခက်တာပဲ၊ စိုက်တဲ့အတိုင်း ရိတ်ရတာပဲ၊ သားမှတ်ထား၊ သားစိုက် ခဲ့တဲ့အပင်ကို သားရိတ်ရမှာပဲ’

ဖေဖေက ခပ်လေးလေးပြောသည်။

‘ကျွန်တော်စိုက်တဲ့အပင်က လက်တွေစမ်းသပ်ခန်းထဲမှာဖေဖေ၊ ရိတ်တော့ ရုံးခန်းထဲကအပင်ကို ရိတ်ရမှာလား’

ညီလင်းက ပြောသောအခါ ဖေဖေသည် ဘာစကားကိုမျှဆက်၍ မပြောတော့။ နှစ်ဦးလုံးမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ကြပေ။

အတန်ကြောင်းမြင်နေကြပြီးသောအခါ ညီလင်းက အလျင် နေရာမှထ သည်။ မေမေအလှည့်မလာခင် ကြိုတင်ပြီး ထခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေပြီးလျှင် မေမေလာမည်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက အလုပ်အကြောင်းပြောသည်။ မေမေက မိန်းမအကြောင်းပြောမည်ဖြစ်လေသည်။ မေမေသည် ညီလင်း၌ရည်းစားရှိ မရှိကို အကဲခတ်နေတတ်သည်။ ဟိုမိန်းကလေးတော်တယ်၊ ဒီမိန်းကလေး သင့်တယ် နှင့် ပြောတတ်လေသည်။

‘ညနေကျွန်တော်အိမ်ပြန်နောက်ကျေမလားမသိဘူး မေမေ၊ စိတ်မပူနဲ့ နော်’

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ သား’

‘နွေသူရိန်တို့ဘက်ပါ’

ညီလင်းက ပြောင်ညာလိုက်သည်။ နွေသူရိန်ကုန်၌မရှိပေ။ သူတို့ အမျိုးများရှိရာ မြစ်ကြီးနားဘက်သို့ အလည်သွားနေသည်။ စင်စစ်သူသွားမည် က စုရှိနိုင်ဆိုသို့။

*

‘ကိစ္စရှိလို့လာတာလား ညီလင်းညို’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘မမစုနဲ့တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ’

‘ဟာ ဟ၊ ဘာကိစ္စ တွေချင်ရတာလ’
 ‘ပိန်လား ဝလား၊ သေချာသီချင်လိုပါ’
 ‘ဒ္ဓု ပိန်တယ်’
 ‘ဟူတ်တယ်၊ သိပ်ပိန်တယ်’
 ‘ဒီတော့’
 ‘ဒီတော့ သူများတွေပြောနေကြတာ မှန်တာပေါ့’
 ‘ဘာလ’
 ‘စုလိုင် ဟီးရိုးအင်း စွဲနေတယ်တဲ့’
 ညီလင်းညိုသည် ဆိုဟကုလားထိုင်တွင် ကြမြှေရရဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 မတ်တတ်ရပ်နေဆဲဖြစ်သော စုလိုင်က သူ့ကို တွေတွေဝေဝေကြသုတေသနကာ မဲ့ပြီး
 လေး ပြီးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မဆီမဆိုင်စကားကိုပြောသည်။
 ‘အမာညိုတို့ နေကောင်းလား’
 ‘ကောင်းပါတယ်၊ ကလေးတောင်ရပြီ ကိုကိုရော၊ မမက သား၊ ကိုကို
 နဲ့မမသက်က သမီး’
 ‘ဟုတ်လား’
 စုလိုင်က မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်သည်။ အကဲခတ်ရ^၁
 ခက်ခဲလှသောအပြီးကို ပြီးနေသည်။ ထိုအပြီးကို ညီလင်း မှန်းသည်။ မိနာလီဇာ
 ၏အပြီးမျိုးဟု ထင်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရှုမရချေ။
 ‘မမစုရော ကလေးမလိုချင်ဘူးလား’
 ‘မလိုချင်ဘူး’
 ‘ဒါကြောင့် ဖျက်ချခဲ့တာပေါ့နော့’
 ‘ဒါပေါ့ ဘာလို့ဒါတွေကို ပြန် သတိရနေတာလဲ၊ ကြာပြီပဲ’
 ‘ပြန်သတိရတာမဟုတ်ဘူး စု၊ အမြဲသတိရနေတာ’
 စုလိုင်က မျက်တောင်ခတ်ရင်း ပြီးပြန်သည်။ ထိုတောင်တွင် ကြည်နှုံး
 သာယာခဲ့ရသောစိတ်ကလေးသည် သူ့ဆီသို့ပုံပဲလာသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။
 သို့သော် နာကြည်းစိတ်ကလေးကလည်း ကပ်လျက်ဝဲနေသည်။ ညီလင်းညိုသည်
 သူ့ကိုပွဲဖက်နမ်းရှုပ်နေခဲ့စဉ်၌ပင် မေတ္တာစကား အနူးအညွှံးလေးများကို မပြော
 ခဲ့သည်ကို သတိရသည်။
 ‘ညီလင်း ပြန်တော့’

‘နှင်ပြေလား’
 ‘ဟုတ်တယ်’
 ‘ဘာလို့လဲ’
 ‘ဆက်ပြီး စကားမပြောချင်လို့ပေါ့’
 ‘ဘာလို့ မပြောချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော့ကိုကြောက်လို့မဟုတ်လား’
 ‘ဒ္ဓါကြောက်ရမယ့်သူ လောကကြီးမှာ မရှိဘူး’
 ‘လူကိုတော့ ဘယ်ကြောက်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ လွှမ်းမိုးလာမယ့် မေတ္တာ
 တရားကို မမစု ကြောက်နေတယ်’
 ‘ဘာပြောတယ်’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ မမစုကသံသယအကျဉ်းထောင်ထဲကမိန်းကလေးလို့
 ကိုကိုပြောခဲ့တာ သိပ်ဟုတ်တာပဲ၊ မမစု ကျွန်တော့ကိုသံသယရှိနေတယ်၊ ကျွန်
 တော့ကို ချစ်မိမှာလည်း ကြောက်နေတယ်လို့ ကိုကိုကပြောတယ်’
 စုလိုင်၏မျက်နှာလေးသည် ပို၍ဖြောသွားသည်။ ထိုနောက် နှုတ်ခမ်း
 နစ်လွှာကို တင်းတင်းစွဲလိုက်သည်။

ဖြေဖော်ရော်လေးဖြစ်နေသော စုလိုင်ကိုကြည့်ကာ ညီလင်းသည်
 ကြ ကွဲနာကြည်းခဲ့ရသည်များကိုမေ့ပြီး မချိတင်ကဲဖြစ်လာသည်။

‘စေတနာနဲ့ပြောတာပါ စုရယ်၊ ဟီးရိုးအင်းကိုတော့ မစွဲပါနဲ့’
 ‘စုဟာစု ဟီးရိုးအင်းစွဲလို့မက ဘာဖြစ်ဖြစ် ညီလင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ’
 စုလိုင်က ခေါင်းကိုဖျတ်ခနဲမေ့လိုက်ကာ မာနလျှံ့ကဲသောအသံနှင့်
 ပြောလေသည်။ ညီလင်းကို မထိမ့်မြင်ကြည့်လေသည်။
 ‘သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ဆိုင်တယ်လို့ထင်ပါတယ်
 မမစု၊ ဆက်မလုပ်သင့်တာကို မလုပ်နဲ့ ဆိုတာလောက်ကိုတော့ ကျွန်တော့မှာ
 ပြောခွင့်ရှိပါတယ်’

‘ဘာလို့ မလုပ်သင့်ရမှာလဲ’
 ‘ကျွန်တော့ကိုမမေးနဲ့ မမစု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်မေး၊ မသိသေးရင် မူလ
 တန်းကလေးလေးတွေကိုမေး၊ သူတို့ကအစ သိတယ်၊ မမစုရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာ
 တွေ ရှိနေလဲ၊ ဦးနောက်အစား ဘာတွေရောက်နေလဲ၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို
 ဘာလို့ နားမလည်ရသလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လိုရှုပ်
 ထွက်နေပြီလဲ’

‘ဘာရပ်ထွက်ထွက် ဘယ်သူအပူမှ မဟုတ်ဘူး’
စလိုင်သည် အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။ မခံချင်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာ
လေး နီလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့အပူ မဟုတ်ဘူး၊ မမစဲရဲအပူ၊ ခင်ဗျားဘေးမှာ
ရှိနေတဲ့ လူတွေရဲအပူ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ သူတို့ကမပူလို့ ကျူပ်ကဝင်ပူရတာ၊
ခင်ဗျားရည်းစားတွေကမပူလို့ ကျူပ်ကပူရတာ၊ သိလား သိလား’

ညီလင်းကလည်း ဒေါသတြီးအော်လိုက်မိသည်။ စလိုင်သည် သူ
မျက်နှာကို ကုတ်ဖဲ့တော့မလို အံကြိတ်ပြီး ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ညီလင်းက မခန့်
တရန့်ရယ်ကာ သူလက်များကို လက်ကောက်ဝတ်မှဆိုးကိုင်ပြီး ဖမ်းချုပ်ထား
လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့အသားကို နာအောင်လာမလုပ်နဲ့ မမစု၊ ကျွန်တော်က
အသားနာရင် စိတ်ဆိုးတတ်တယ်’

‘ခွေး၊ နှင်ခွေးလား’

စလိုင်က သူလက်များကိုပြန်၍ဆောင့်ခွဲသည်။ ညီလင်းက မရွှေတဲ့
ဒေါသနှင့်ညှစ်ပြီး ကိုင်ထားသည်။ နှစ်ညိုးလုံး ဒေါသဆောင်နေသောကြောင့် ခြိထဲသို့
ဝင်လာသောကားသံကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော ခြေသံကို
လည်းကောင်း သတိမထားမိကြပေ။

‘ဟုတ်တယ် ကျူပ်ကွေး၊ ခွေးဆိုတာ အလွန်ဆုံး ချေးပဲစားတယ်၊ ချေးက
အဆိပ်မဟုတ်ဘူး၊ မသေတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကတော့ ခွေးထက်မိုက်တယ်၊
ချေးထက်ဆိုးတဲ့ ဟီးရီးအင်းကိုရှုတယ်၊ စွဲနေတယ်၊ ဖြတ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး၊
ဟင်း၊ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ မိန်းကလေး’

‘ကဲ ဟာ’

စလိုင်သည် သူလက်ကိုဖမ်းချုပ်ထားသော ညီလင်း၏လက်ကို ကုန်း
၍ ကိုက်လိုက်သည်။ နာကျင်စွာအော်လိုက်သောအသံကိုကြားသော်လည်း
လွှတ်မပေး။ ချိုမြေမြေ သွေးအရသာက လျာကိုထိသောအခါမှ ကြောက်လန့်
တကြားလွှတ်ပေးကာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ညီလင်း၏လက်ခုံတွင် သွေးစို့
နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က အသားနာရင်စိတ်ဆိုးတယ်ဟုပြောခဲ့သော်လည်း
တကယ့်တကယ်နာလာသောအခါ ညီလင်းသည်စိတ်မဆိုးပေ။ စိတ်ဆိုးရမည်

ကို မေလျှောနေသလို သူမျက်နှာသည် ဖြူရော်သွားသည်။ သူကို ထိတ်လန့်သလိုကြည့်နေသောစလိုင်ကို ကြော်ကွဲကွဲပြန်ကြည့်ရင်း မပီမပြင်ပြီးပြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိကြပြီးမှ ညီလင်းက တစ်ခါထပ်ပြီးကြော်ကွဲပြီးပြသည်။ ထိုနောက် ဘာစကားမျှမပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာလေသည်။

သို့သော် ညီလင်းသည် စည့်ခန်းတံခါးဝတ္ထ် ရပ်နေသောသူကို မြင်သောအခါ ခြေလှမ်းတုံးသွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် စူးရတောက်ပြောင်လှသည်။ ထူဝန်းပြည့်ဖြီးသောနှုတ်ခမ်းများမှာကား စုလိုင်နှင့်တူလေသည်။ သူသည် စလိုင်၏အဖေဖွဲ့ကြောင်း ညီလင်းမှတ်မိလိုက်ချိန်ဝယ် သူက စတင်ပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

‘မင်းနာမည်တော့ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ရပ်ရှင်ဘက်ကိုများ ဝါသနာ မပါဘူးလား’

‘မသိဘူးခင်ဗျာ’

‘မင်းသားလေး ဘာလေးဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ကူးများ ပေါ်ဖူးသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ တစ်ခါမှမပေါ်ဘူး’

စလိုင်၏ဖခင်ဘေးတွင် ချောမောလှပသောမိန်းမပို့လေးတစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ သူက ညီလင်းကို စုန်ကာဆန်ကာကြည့်ရင်း ပြီးနေလေသည်။

‘မူးယ်စေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးတွေ ခေတ်စားနေတုန်း အဲဒီလို ဘတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ မင်းသားသစ်တင်ချင်တယ်၊ မင်းသမီးကတော့ သူပေါ့’

ဦးသာလိုင်သည် သူဘေးမှအမျိုးသမီးလေးကို မေးငဲ့ချုပ်ပြသည်။ သူသမီးဘိန်းဖြူရှေနေသည်ထက် ဘိန်းဖြူကားရိုက်ရမည်က ပို့ချုပ်အရေးကြီးနေသည်ကို ညီလင်းသိလိုက်သည်။

‘ဟိုတလောက သာစည်ရထားမောက်တာ မှတ်မိလား’

‘ဟင့်အင်း’

ညီလင်းက ခေါင်းခါပြုလိုက်သည်။ ရထားတိုက်သော သတင်းမောက်သောသတင်းများကို ဖတ်မိရတတ်သော်လည်း အသေးစိတ်တော့ မမှတ်မိပေ။

‘အင်းလေ ထားပါတော့၊ အဲဒီတုန်းက ငါရွေးထားတဲ့မင်းသားသစ်
ပါသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ရှာနေရတယ်’

‘ဟူတ်ကဲ့’

‘မင်းကို တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက် စမ်းရိုက်ကြည့်ရင် ဖြစ်မလား’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အမူအရာမလုပ်တတ်ပါဘူး’

ညီလင်းက တမင်လုပ်ထားရသောအသံနှင့်ရိုရိုသောပြောသည်။

သူပြန်ချင်ပြီ။ သမီးကိုလည်း စိတ်ကုန်သည်။ အဖေကိုလည်း စိတ်ကုန်သည်။

‘စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပါရင်၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးဆိုတာ တော်ရုံလူမရ^ပပါဘူး၊ စောင့်နေတဲ့သူတွေ ရိုက်သတ်လို့မကုန်ပါဘူး’

အမျိုးသမီးလေးက ပြောသည်။ ညီလင်းသည် သူကိုလှမ်းကြည့်ရင်း
မှတ်မိလိုက်သည်။ အမာညိုပြောသည့် “အယ်မာ” ဖြစ်လေသည်။

‘ဟူတ်ကဲ့၊ ရိုက်သတ်လို့မကုန်ရင် တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ ကျွန်
မှာပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို အချင်းချင်းပြန်ရိုက်ခိုင်းရင် နောက်ဆုံး
တစ်ယောက် ရနိုင်တာပေါ့’

ညီလင်းက အငော်တူး၍ပြောသည်။ တစစ်စစ် နာလာသောလက်ကို
ယမ်းခါလိုက်သည်။ စုလိုင်ကို စောင်း၍ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ဘယ်အချိန်က
ထွက်သွားသည်မသိ။ မရှိတော့ချော့။

‘ဘိန်းဖြူကားရိုက်ဖို့ထက် ဦးရဲ့သမီး ဘိန်းဖြူနဲ့နေတာက ပိုအရေးကြီး
မယ်ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လူထုကိုပညာမပေးခင် သူ့ကိုအရင်ပညာပေးဖို့ လိုလိမ့်
မယ်လို့ထင်ပါတယ်’

အညွှန်းထဲမှထွက်မလာမိ ထိုစကားကိုပြောဖြစ်အောင် ပြောပစ်ခဲ့သေး
လေသည်။ မတော်ရသော ယောက္ခာမကြီး၏ မျက်နှာက ရိုပ်ခနဲနဲ့သွား၍ ကျေနပ်
သွားရသည်။

အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ ဦးလှည့်ချင်ချင်ဖြစ်နေသော ခြေနှစ်ချောင်းကို
ညီလင်းသည်ဇွတ်အတင်းပြန်ခဲ့ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို လုံးဝ
မောပစ်တော့မည်။ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အကောင်းလည်းမတွေးတော့၊ အဆိုး
လည်းမတွေးတော့ဟု စိတ်ကို တုံးတုံးချုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။

သို့သော် ထိုနေ့ညွှန် စုလိုင်သည် သူ့ဆီသို့ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
တယ်လီဖုန်းဆက်လေသည်။

‘ညီလင်းကို ဒက်ဒီပြာတာစဉ်းစားပါ ညီလင်း’

‘ကျွန်တော့ မစဉ်းစားချင်ဘူး’

‘ဒီတစ်ခါ ဒုံးစေတနာနဲ့ပြာတာပါ၊ ဒက်ဒီက ညီလင်းကို ဘာကြည့်ပြီး
သဘောကျေသွားတာလဲတော့ ဒုံးမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလို့ အခွင့်အရေး
မပေးဖူးဘူးဆုံးတာတော့ ဒုံးသိတယ်’

‘ဒါ အခွင့်အရေးလား’

‘အခွင့်အရေးပေါ့၊ တစ်ကွွက်နှစ်ကွွက် စမ်းရိုက်ကြည့်တာ ညီလင်း
အတွက် ဘာမှအရှုံးရှုံးမှာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ စိတ်မဝင်စားရင် နောက်ဆုတ်
လိုက်ပါ့၊ ဒက်ဒီကလည်း ယဉ်ကိုစမ်းပြီးရိုက်ကြည့်မှာပါဘဲ၊ မစွဲရင် ယူ လုပ်ချင်လို့
သေနော်းတော့ လုပ်ခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး’

‘သေချာလှုချည်လား’

‘ဒက်ဒီက ငွေမျက်နှာနဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာနှစ်ခုပဲကြည့်တာ၊ ယဉ်လို
ယောက်ား ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

ညီလင်းက ရယ်လိုက်မိသည်။ သူ၏ထူးဆန်းလှသော ကံကြမ္မာကို
အုံညာနေသည်။ မင်းသားဖြစ်ချင်သူတွေ ရိုက်သတ်၍ပင်မကုန်နိုင်ဟု အယ်မှ
ထွေးက ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် သူကမူ မင်းသားမဖြစ်ချင်ပေ။ ဖြစ်ဖို့ရာလည်း
စိတ်မပါ၊ စိတ်လည်းမကူးမိချေး၊ သို့သော် စုလိုင်ပြောသလို့ တစ်ကွွက်နှစ်ကွွက်
စမ်းကြည့်ရကောင်းမလားဟူ၍မှ စဉ်းစားလာမိသည်။

‘စုလိုင် ကိုက်ထားတာ သိပ်နာနေတယ်’

‘ဆောရီးပဲကွယ်’

‘ကျွန်တော့စေတနာကို စု သဘောမပေါက်ဘူး’

စုလိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲဌြိမ်နေလေသည်။ ညီလင်းက ထပ်
ပြောသည်။

‘တကယ်ပြောတာပါစု၊ အချိန်မနောင်းခင် ဖြတ်ဖို့ကြီးစားပါကွာ’

‘အချိန် နောင်းနေရင်ကော့’

‘မနောင်းသေးပါဘူး စုရယ်’

‘စု စွဲနေပြီညီလင်း၊ မသောက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး’

စုလိုင်က ရှိက်သံနှင့်ပြောသည်။

‘စွဲရင်လည်း ပြတ်အောင်ဖြတ်’

‘ဒီလိုဆို ရေတိမ်တိမ်လေးမှာ နစ်လိမ့်မယ်၊ သေလိမ့်မယ်၊ သီလား’
‘သေပါစေကွယ်၊ သေတော့ရော ဘယ်သူင့်မှာမို့လဲ’

စုလိုင် ဖုန်းချသွားသည်။ ညီလင်းသည် ထိနေရာ၌ပင်ဆက်၍ အတန်
ကြာအောင် ရပ်နေမိလေသည်။ ငိုင်တွေတွေဖြစ်နေသောသူကို ဖေဖေက အကဲ
ခတ်သလို လုမ်းကြည့်နေသည်။ ညီလင်းက အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ကာ လုမ်း
မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ရပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရင် ဖေဖေသဘောကျမှာလားဟင်’
သူဖခင်ကအဖြေမပေးချေ။ ရူးကြာင်ကြာင်သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို
ကြည့်သလို လုမ်းကြည့်နေသည်။ ညီလင်း၏စကားကို ယုံကြည့်ဟန်မရှိချေ။

*

၃၁ ၄၁ ၇၄

ကိုကိုရာ

ကံကြမ္မာဆိုတာ တကယ်ဆန်းကြယ်တာပဲ၊ တကယ်လို့
ရထားသာမှာက်ခဲ့ရင် တကယ်လို့ မှာာက်ဦးတော့ ဦးသာလိုင်ရွေး
ထားတဲ့မင်းသားသစ်က ပါမသွားခဲ့ရင်၊ ကျွန်တော်လည်း စုလိုင်ဆီကို
မသွားဖြစ်ရင်၊ သွားဖြစ်ဦးတော့ ဦးသာလိုင် ရပ်ကြည့်နေတာကို သိရင်
ကျွန်တော်က ကင်မရာရှေ့ရောက်ဖို့ရာ အကြာင်းသယ်ရှိမလဲ၊ ကျွန်
တော့ အသံ၊ ကျွန်တော့အမူအရာက သူ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ အင်မတန်ကို
အံဝင်နေတယ်တဲ့လေ၊ ဟား ဟား၊

‘ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရာ၊ ကျွန်တော်မင်းသား မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်
တော်သာ ကင်မရာကိုမကြာက်ရင် ကပ်စေးစေးမိတ်ကပ် အထူကြီး
ကို လိမ်းနိုင်ရင်၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို မှန်တွေ့မီးတွေ တအားထိုးနေတဲ့ကြား
ထဲက အမူအရာလုပ်တတ်ရင်တော့ ညီလင်းသို့ဆိုတဲ့ကောင် ရပ်ရှင်
မင်းသားများ ဖြစ်မလား မသိဘူး၊ ခုတော့ တစ်ကွက်စမ်းရိုက်ပြီးတာနဲ့
သူလည်း စိတ်ပျက်၊ ကျတော်လည်း စိတ်ပျက်ပဲ၊

သူဆိုတာ ဦးသာလိုင်ကို ပြောတာပါ၊ တကယ်စေတနာ
မပါဘဲနဲ့ ပညာပေးကား ရိုက်မယ်ကြံနေတဲ့ သူလေ၊ ငွေနောက်ကို
သကြီးမဲကြီးလိုက်နေတဲ့သူလေ။။

*

မရချင်၍လည်း တြေားရှုစရာ လေမရှိပေ။

ပြတ်ဆန်းသည် အောက်သိုးသိုးနှင့်မို့ အခံရဆိုးလှသည်။ ကမ်းနား တစ်လျောက်လုံးတွင် ထိအနဲ့ စုန်ကာဆန်ကာပြီးလွှားနေလေသည်။

‘ဆိုးလိုက်တဲ့အနဲ့ဗျာ’

‘မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ပဲ ငါတို့တွေနိုင်ငံခြားငွေရနေတာ ကြည့်ပါလား’

ပြတ်ဆန်းများလာရောက်တင်ယူနေသော နိုင်ငံခြားသဘောကြီးများ သည် ကြီးမားလှချေသည်။ ပုသိမ်ဆိုပ်ကမ်းတွင် ကျောက်ချကပ်ထားသည်။ ဆန်များတင်ပြီးလျှင် ပင်လယ်သို့ ပြန်လည်ထွက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

‘အဟဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါတွေတင်စရာရှိလို့ သဘောက ဒီကမ်းလာတာ၊ သဘောက ကမ်းကပ်လို့လည်း ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းဝယ်လို့ရတာ၊ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းက ဒီလိုရှိတာပဲ’

တင်ထွန်းမောင်က ပြောပြီးရယ်လေသည်။ သူသည် ယခင်တုန်းက အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရုပ်သူဌာန်အားဖြင့် လုံးဝမပြောင်းလဲပေါ့၊ ပါဝါမျက်မှန်က အတန်ငယ်ပို၍ထူလာသည်သာ ပြောင်းလဲလာသည် ထင်သည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကမူ အတော်ကြီးပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်လေသည်။ စီးပွားရေးသာက်ရောက်ကာ စီးပွားရေးသမားဖြစ်နေချေပြီ။ ပုသိမ်တွင် နိုင်ငံခြားသဘောများ ကပ်တိုင်း သူရောက်လာလေ့ရှိသည်။ သဘောသားတို့ပါလာသော ရေဒါယို၊ ရောက်ထိုး၊ အဝတ်စများကို ဝယ်ယူသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ငွေနှင့် ဝယ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံကျောက်နှင့် ဝယ်သည်။ ပုသိမ်လမ်းသည် မော်လမြှင်လမ်းလို့ နာမည်မကြီးချေ။ သဘောသားပေါင်းစုံဆိုမှဝေယ်သောပစ္စည်းများမို့ အမျိုးပေါင်းစုံသည်။ တစ်မျိုးတည်း အများကြီးလည်းမရချေ။ ထို့ကြောင့် သူ ရန်ကုန်ပြန်လျှင် မောင်ခိုပစ္စည်းများပါသွားသော်လည်း မောင်ခိုကုန်သည်နှင့်တော့မတူပေါ့။ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းကို ကိုယ်သုံးအဖြစ် ပါပါများများသုံးလေ့ရှိသူ တစ်ဦးနှင့်သာတူသည်။

‘ညီလင်းညီကတော့ အတော်ခွကျတာပဲ၊ သူရှုပ်ကလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ မင်းသားလုပ်ရင် မိနေများ’

‘ငါတော့ သူ့ကို မင်းသားမလုပ်စေချင်ပါဘူးကွာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဒီကောင်က ကလေးစိတ်ကျ၊ ရှင့်ကျက်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ခု တစ်မျိုး
တော်ကြာတစ်မျိုး၊ ကားမရှိက်ဖြစ်တာ တော်သေး၊ စမ်ပြီးမှ ဆက်မရှိက်ချင်ဘူး
ဆိုရင် ခက်မယ်’

‘တစ်ကားလောက်ရှိက်တာတော့ ဘာဖြစ်လဲများ၊ စိတ်မဝင်စားရင်
ဆက်မရှိက်နဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့တစ်ခါတွေတယ်၊ အမူအရာလုပ်ရတာလည်း
ခက်တယ်တဲ့၊ မှန်ထိုး၊ မီးထိုး ခံရတာလည်း စိတ်ဉာဏ်တယ်ဆိုပြီး ခြားသံပါအောင်
ညည်းသွားတယ်၊ ကျွန်တော်သာ သူ့လိုရုပ်ချောရင် ဘယ်နေ့မလဲ နာမည်ကြီး
မင်းသားဖြစ်သွားမယ်’

‘ရုပ်ရှင်ရှိက်တယ်ဆိုတာ ရုပ်တစ်ခုတည်း လိုတာ မဟုတ်ဘူးကျ၊ အနဲ့
ပညာအရည်အချင်း အပြည့်ရှိရတယ်၊ မင်းကောင်က ဓာတ်စင်ပေါ်တောင်
တစ်ခါတက်ဖူးလို့လား၊ ဘာအမူအရာ လုပ်တတ်လို့လဲ’

တင်ထွန်းမောင်သည် နဲ့ ညွှန်ထဲတွင်ခုန်ပုံနေသော ငါးပုံလေးများကို
ငေးကြည့်နေသည်။ ဖောင်စီးကဏ္ဍးကလေးများသည်လည်း နံပါတွင် ခြေ
ကားရား လက်ကားရားနှင့်ပြီးနေကြလေသည်။ တွင်းသေးသေးလေးများထဲသို့
ဝင်သွားလိုက် ပြန်ထွက်လာလိုက်နှင့် ဘာတွေများ အလုပ်များနေကြသနည်း
မသိရချေ။ သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့တော့ ရှုပ်နေကြသည်ဖြစ်သည်။ နံနှင့်မြေအစပ်
တွင်မူ ခရာပင်များစီတန်းပေါက်နေသည်။ ခရာချက်ချွန်ချွန်လေးများသည်
ဝင်လုဆဲနေရောင်ခြည်ဝယ် စိမ်းမြှုတော်က်ပနေသည်။

‘နွေသူရိန်ကတော့ လျှောက်လွှာတစ်စောင်ကိုင်ပြီး အကုန်လိုက်
လျှောက်တာပဲ၊ အခုတော့ အလုပ်ရသွားပြီ’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘သိပါဘူးများ၊ ကုန်သွယ်ရေးလား၊ ဆောက်လုပ်ရေးလား၊ သမ ဝါ
ယမလား တစ်ခုခုပဲ၊ သူလျှောက်တာက များတော့ ဘယ်မှာရသွားလဲ ကျွန်တော်
လည်း မသိတော့ဘူး’

‘ကဗျာ မစပ်တော့ဘူးလား’

‘အင်း၊ အရင်ကလောက်တော့မစပ်တော့ဘူး၊ ဝတ္ထုရေးမယ်ပြောနေ
တယ်’

တင်ထွန်းမောင်က ရယ်သည်။ တကယ့် တကယ်တော့ သူတို့ သုံး
ယောက်သည် လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေကြရပြီ ဖြစ်

လေသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်လမ်းစီဖြစ်သည်။

‘သူက ညီလင်းကို သိပ်အားကျနေတယ်၊ သူနဲ့နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်တဲ့၊ ဟော၊ ဟိုမှာ မမသက် လိုက်လာပြီ’

သက်သက်က ထမင်းစား လိုက်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးလေးကိုချိုး
သူတို့ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်။ ဆည်းဆာရောင်ဖျော့ဖျော့ဝယ်
သက်သက်၏ အပြုးကတောက်ပနေလေသည်။ သူဝတ်ထားသော ထဘီ အညို
ရောင်လေးက လေထဲတွင်တဖျပ်ဖျပ်လွှင့်နေ၍ လက်တစ်ဖက်နှင့်ထိန်းထား
ရသည်။

ခုတော့ သူဘဝတွင် အစစအရာရာပြီးပြည့်စုံပြီဟု ကျော်ထွန်းညို ထင်
သည်။ သူငွေး မဖြစ်သော်လည်း သူတို့ဘဝနှင့်သူတို့ လူတန်းစွဲစွဲလေး နေနိုင်
သည်။ ချစ်နေးရှိသည်။ ချစ်သမီးရှိသည်။ သူအံမလေးသည် မေတ္တာရန်းကြိုင်ပြီး
ထာဝစုံပင် နွေးထွေးနေလေသည်။

သမီးသည် သူကို အဝေးကတည်းက မှတ်မိသည်။ လက်ညှိုးလေးထိုး
ပြီး စူးစူးဝါးဝါး အော်လေသည်။ အမာညို သားကို “ဟန်မာန်” ဟု အမည်ပေးခဲ့
သော ညီလင်းညိုသည် သူသမီးကိုကား “စပ်စမ” ဟု အမည်ပေးပြန်သည်။
မျက်လုံးလေးအစိုင်းသားနှင့်စူးစမ်းတတ်လွန်းသောသမီးနှင့် လိုက်လျှောသော
အမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျော်ထွန်းညိုသိပ်မကြိုက်ချေ။ သမီး၏ အမည်ကို သည့်
ထက် လှစေချင်သည်။ သို့သော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ထိုအမည်သည်သာ
အတည်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ကျိုးသွားကြလေသည်။

မျက်လုံးပြောနှင့်သော်သားကြီးနှစ်ဦးက သူတို့ဘက်သို့လျှောက်လာ
သည်။ တင်ထွန်းမောင်က သူတို့ကို ဆီးကြို့တ်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေ
အလုပ်ကိစ္စပြောနေကြစဉ် ကျော်ထွန်းညိုရောင်ရွှေထွက်ခဲ့သည်။ သက်သက်ဆီသို့
ကြိုလျှောက်သွားပြီး သမီးလေးကိုလုမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သမီး၏ပါးမြို့မြို့လေးကို နမ်းလိုက်မိချိန်တွင် သက်သက်က ပြောသည်။

‘ကိုကိုရယ် ထမင်းမစားသေးဘူးလား၊ ဒီနေ့ ကိုကိုကြို့က်တဲ့ ပဲကြီးဟင်း
နဲ့ဆူးပုပ်ချက်တယ်လေ’

*

ဆူးပုပ်ချက် ရေနွေးဖြောသောအနဲ့ကို ညီလင်း လုံးဝမကြိုက်ပေ။ အမှတ်မဲ့ပြော

ရလျင် တည်းသီးနှံနှင့်တူသော်လည်း တည်းသီးနှံထက်စူးလေသည်။ ထိုစူးစူးဝါးဝါးအရွက်ကို တစ်အိမ်လုံးကြိုက်နှစ်သက်ကြ၍ ညီလင်း အဲသော သည်။

အမာညိသည် ရေနွေးထဲမှ ဆူးပုပ်ရှက်လေးများကို စွန်းနှင့်ဆယ်ကာ
ထမင်းဘူးနှစ်ဘူးထဲသို့ မျှ၍ထည့်သည်။ အမာညိတို့ အတိုအမြှပ်ကြိုက်ပုံကား
လွန်သည်။ ရုံးသို့ထည့်သောထမင်းဘူးတွင်ပင် တို့စရာထည့်ယူတတ်သည်။
ထမင်းကို ငါးပါရေဆမ်းသွားတတ်လေသည်။

‘မေမေ မံမံ၊ မံမံ ကျားမယ်’

ဟန့်မာန်က အမှာညို၏ထဘီစကိုခွဲကာ အော်နေလေသည်။ အမှာညိုက ဂရုမစိုက်ပေ။ ထမင်းဘူးထည့်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ရေချိုးခန်းတဲ့မှထွက်လာသော ပါက်ကိုင်းက ဟန့်မာန်ကိုကောက်ချိပြီး အပြင်ဘက်ခေါ်သွားသည်။

ဖြည့်ဖြည့်လဲပါ မမရာ လောနေတာပဲ၊ မမကြည့်ရတာ မောလိုက်တာ’
‘ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ၊ ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး၊ တော်ကြာ ရုံးမမိရင်
မြင်းနှစ်းရမှ’

ရုံးနောက်ကျပြီး မင်နိအတားခံရမည်ကို အမှာညိုအလွန်စိုးရိမ်သည်။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဖင်လျဉ်းခေါင်းလျဉ်းနှင့် အစဉ်ပင် ကျောင်း နောက်ကျလေ့ရှိသည်။ သို့သော် အလုပ်သမားဖြစ်လာသောအခါတွင်ကား တာဝန်ဝေါယာများ ပူဇော်သော ဝန်ထုပ်ကြီးကမူ သူကိုဖိုးလာသည်။ တာဝန်ဟူသော ကြိမ်ဆောင်သံကြောင့် ရှစ်နာရီခြဲပြီးသည်နှင့် ပါက်ကျိုင်းနှင့်အမှာညိုတို့နှစ်ညီးလုံး ဘတ်စိုက်ကား မှတ်တိုင်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျောနှင့် ပြီးလေ့ရှိ သည်။ သို့မှာသာ ကားစောင့်ရသည်နှင့် ကားတိုးရသည်နှင့် ရုံးကို ကိုနာရီခြဲအမိရောက်လေသည်။ ဖေဖေကလည်း ပင်စင်ယူပြီဖြစ်သဖြင့် ယခင်တုန်းကလို ရုံးကားလေးကပ်ပြီးမထိနိုင်တော့ပေ။

‘မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မမအတွက်တော့ ကားလေးဘာလေးဝယ်ပေးပြီး
မပါ၊ ကိရိလာဆိုရင် တော်ပြီလား’

‘အောင်မာလေး၊ ရုံးသာမြန်မြန်ရောက်ပါစေ၊ ဘီးဖက်ပြီးလိုက်ရလိုက်ရ၊ ဘာကားဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးပန်ချာကားဖြစ်ဖြစ်’

‘හු මඟ්‍රාගෝද් මක්කිගෝද්’

မေမေက ငါက်သာအခါ အမှုညိုသည် ခေါင်းလေးပုံသွားက

ရေခါးခန်းထဲသို့ဝင်ပြီးသွားလေသည်။ တရာ့န်းရုန်းရေခါးသံကိုကြားရသည်။ ဆယ်ခွက်ခန့်ချိုးပြီးသောအခါ ဓာတ္တရုပြီး ဆပ်ပြာတိုက်သည်။ ထို့နောက် တိုက်ထားသောဆပ်ပြာများစင်သွားအောင် ဆယ်ခွက်ခန့်ထပ်၍ လောင်းသည်။ စုစု ပေါင်း သုံးမိနစ်ခန့်သာရှိမည်ထင်သည်။ အမာဉ်၏ရေခါးခြင်းကိစ္စသည် ပြီးစီး သွားလေသည်။

‘ညီလင်း၊ နင်နက်ဖြန် အင်တာဗျူးရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘ဘာတွေဖတ်ထားလဲ၊ နိုင်ငံတကာရေးရာ ဖတ်ရဲ့လား’

‘ဖတ်ချင်ဘူးပျား၊ ရုံးမှာလည်း မလုပ်ချင်ဘူး’

‘နင်တော့ ခက်တာပဲ၊ ဒီလိုဆိုဘာလို့ မင်းသားဖြစ်အောင်မလုပ်လဲ၊ ဒီလောက်အခွင့်အရေးရနေတာကို၊ မိတ်ကပ်လိမ်းရတာ ကပ်စေးစေးဖြစ်သလေး၊ မင်းသမီးကို ဖက်ရတာ အတူချည်းမှု့ ဒီလင်အောက်သလေးနဲ့၊ အလကား အဖြစ် မရှိဘဲနဲ့ အရိုးများသောချေးခါးသော လုပ်နေတယ်’

ညီလင်းသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်နေမိလေသည်။ သူတို့အိမ်တွင် လူမွှေ့တက်စွဲ တာဝန်ကိုယ်စိုက်သည်ဟုထင်သည်။ သူတစ်ဦးတည်းသာ ယောင်ခြောက်ဆယ် ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နှဲတစ်နှဲ၊ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်နေရသည်။ သူနှင့် စာလျှင် စွဲသူရို့တို့ တင်ထွန်းမောင်တို့က အများကြီး ပိုပြီးပြတ်သားသည်။ စွဲသူရို့က သူ့လို အရိုးများ ချေးမခါးဘဲ ရုံးလုပ်ငန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ တင်ထွန်းမောင်ကလည်း မောင်ခိုဟုသောအမည်ကို ရဲရဲ့စုံစုံ ခံယူသည်။ စီးပွားရေးကိုအောက်ချလုပ်သည်။ သူကသာ ဟိုစမ်းစမ်း ဒီစမ်းစမ်းနှင့် ဘယ်ဘက်မှာမှ သုံး၍မရသောသူ ဖြစ်နေလေသည်။

‘မေမေ’

ညီလင်းက ခေါ်သောအခါ မေမေက ဟင်းချက်ရင်းတန်းလန်းမှ မသိမသာ အောင်း၍ ကြည့်သည်။ သူကို “အင်တာဗျူး” သွားစေချင်သော်လည်း တိုက်တွန်းစကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပေ။ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် ဖြစ်နေသောသားငယ်ကို သနားလည်းသနား၊ စိတ်လည်း မကောင်း ဖြစ်နေပုံ့ရသည်။

‘မေမေ၊ ကျွန်းတော် သုံးသီးမောင်းရင် ဘာပြောမလဲ’

‘သားက မောင်းချင်လို့လား’

‘ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်တာ ဆယ်လလောက်ရှိပြီ၊ ခုထိ မိဘဆီမှာ ကပ်စားပြီး မှန်ဖိုးတောင်းနေရတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ့် စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အချိန် ကိုယ်ပိုင်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တယ်’

‘သားဖေဖေက သဘောတူပါမလား’

‘ဘာလို့လဲ’

‘သံ သူသားက သံးဘီးမောင်းတယ်ဆိုတော့ သူအပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကြားထဲမှာ ပြောလို့ကောင်းပါမလားကျယ်’

‘ကျွန်တော် သူများပစ္စည်းခိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ မမောရယ်’

သူတို့ကသာ ဖေဖေ သဘောမတူဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ဖေဖေသည် ကန့်ကွက်စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပေ။ ညီလင်းကိုစွေ့စွေ့ကြည့်ကာ ပြီးသည်။ ထို့နောက် “ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ကားကို ဘယ်ကုန်းမလဲ” ဟုမေးလေ သည်။

*

‘စု ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွှန်လွန်းနေပြီလို့ မထင်ဘူးလား’

‘ထင်ပါတယ် ဒက်ဒီ’

စုလိုင်က ဒက်ဒီကို မျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်ကာ စိတ်မပါလက်မပါ အဖြေးလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွှန်လွန်းနေပြီဟု အမှန်တကယ်ထင်မိပြီတော့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တားဆီး၍မရနိုင်သည်ကတော့ တစ်ပိုင်းဖြစ်သည်။

‘စုရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေရော့’

‘မရှိတော့ဘူး’

‘မာမ့်ဟာတွေရော့’

‘တစ်စုတော့ ကျွန်ပါသေးတယ်’

‘သိပ်လွန်နေပြီ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

အသားအရေများ ဖြူရော်ခြောက်သွေနေသောစုလိုင်ကို ဒက်ဒီက စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ စုလိုင် အကျင့်ပါနေသည်။ ဒက်ဒီကိုပင် မခန့်တရန်း ပြီးပြီး

သည်။

စုလိုင်၏အခန်းထဲသို့ ဒက်ဒီမလာဖူးသေး၊ တစ်ခါမျှပင် မရောက်ဖူးဟု ထင်သည်။ မာမီသေပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် စုလိုင်နှင့်ဒက်ဒီသည် ပို၍ စိမ်းသွားသည်။ ဒက်ဒီက ဆယ်ရက်ဆယ့်ငါးရက်နေ့မှ တစ်ခါနှစ်ခါသာ အိမ်ပြန်တတ်သည်။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းတွင် ဒက်ဒီပိုင် တိုက်တစ်လုံးရှိသေးသည်။ ထိုတိုက်တွင်ပင် သွား၍ အိပ်တတ်လေသည်။ ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်း အိပ်သည်ဟု ဆိုလျှင်တော့ စုလိုင် ဝါးလုံးကွဲရယ်မိလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မည်သူနှင့် အိပ်သနည်းဟုမေးလျှင်တော့ အဖြေရခက်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ဒက်ဒီသည် ယခင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ မည်သူကိုမျှ အတည် တကျ နံပါတ်မတပ်တော့ပေါ့။

‘ဒက်ဒီ ဘာလို့နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယူသလဲ၊ စု သိလား’

‘သိတယ်’

‘ဘာလို့လဲ’

‘လက်ထပ်ဖို့မှုမလိုဘဲ၊ ရနေတာပဲ’

ဒက်ဒီ၏မျက်လုံးများသည် မှန်မှိုင်းသွားသည်။ စုလိုင်ကိုစိမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလေသည်။

‘ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး စု၊ ဒက်ဒီသေသွားရင် ကျွန်ုတ်သမျှအမွေတွေကို စုတို့မောင်နှမပဲ ရစေချင်လို့’

စုလိုင်၏နှုတ်ခမ်းပေါ့မှ မထိုလေးစားအပြီးလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။ ဒက်ဒီကို မယုံသက္ဌာနှင့်လုမ်း၍ကြည့်မိသည်။ ဒက်ဒီက စုလိုင်ကို နဲးညံ့စွာပြီး၍ပြသည်။ စုလိုင်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ် အလိုက်ခံရသကဲ့သို့ တုန်တုန်လှပ်လှပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မယုံဘူးလား စု’

‘စုလား စု ယုံချင်လိုက်တာ’

‘ဒက်ဒီ လူတွေကိုမချစ်တတ်ဘူး စု၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီမချစ်တဲ့လူတွေထဲမှာ သမီးနဲ့သား မပါဘူး’

‘စုတို့ကို ဒက်ဒီ ချစ်တယ်လား’

နဲးညံ့ခြင်း နွေးထွေးခြင်းများသည် ဒက်ဒီမျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာကြ

သည်။ နှုတ်မှုမူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုဖြည့်းလေးစွာညီတ်ပြလေသည်။ ‘သမီးကို ဒက်ဒီ မဆုံးမတတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားခဲ့တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်တာ သမီးအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီအပြစ်အများကြီးပါတာ ဒက်ဒီ သိပါတယ်’

စုလိုင်သည် ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို ဖြည့်းဖြည့်းလေးမှုချလိုက် သည်။ ဒက်ဒီကို မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေရင်း မျက်ရည်ရစ်ပဲလာလေသည်။ “သမီး သမီး” ဟုခေါ်သံကိုကြားနေရသော သူ့နားကိုလည်း မယုံ ချင်။ သိမ်မွှန်းည့်သော ဒက်ဒီမျက်နှာကိုမြင်နေရသည့် သူ့မျက်လုံးများကိုလည်း မယုံချင်ပေ။

‘သမီး’

ဒက်ဒီက တိုးတိုးခေါ်သည်။ မျက်ရည်ကြည့်များရစ်စိုင်းနေသော စုလိုင် ၏မျက်လုံးများကို စိုက်ချိကြည့်သည်။

‘သမီးကသိပ်လှတယ်၊ ပညာလည်း ရှိတယ်၊ အသက်ကလည်း ငယ် ပေါ်လေး၊ ဒီလောကြီးမှာ သမီးလူလုပ်ဖို့ မင်းမူဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ကျွန်းသေးတာ သမီးသိရဲ့လား၊ ဒီ အဖြူမှန်တွေကို ရှုရင်း ရှိက်ရင်းနဲ့ပဲ ဘဝတုံး၊ အညွှန်ကိုးခံတော့မှာလား’

စုလိုင်၏ပခုံးနစ်ဖက်ကိုချပ်ကိုင်ရင်း ဒက်ဒီက ကြေကွဲစွာပြောသည်။

‘စု၊ စုမနေနိုင်ဘူး ဒက်ဒီရယ်၊ မရှုရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး’

‘နေနိုင်ရမယ် စု’

‘စု သေသွားလိမ့်မယ်’

စုလိုင်၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။ ဒက်ဒီကို အား ကိုးချင်သောစိတ်နှင့် အာခံချင်သောစိတ်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် လုံးထွေးသတ်ပုတ် နေကြလေသည်။ “အသုံးမကျတဲ့ဒက်ဒီ၊ ဒီအချိန်ကျမှ ဘာလို့လာပြောနေသလဲ” ဟု ပြန်ပြီးအော်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကလည်း နှုတ်ခမ်းဝတီတက်လာသည်။

‘အများတစ်ခါမှ မများဖူးတဲ့သူဟာ လူကောင်းတဲ့၊ များမိတဲ့အများကို ပြင်နိုင်တဲ့သူကတော့ လူတော်တဲ့’

‘အို စုမတော်ဘူး၊ စုလေ တော်လည်း မတော်ဘူး၊ ကောင်းလည်း မကောင်းဘူး’

‘ဒက်ဒီသမီးဟာ မကောင်းချင်နေ တော်ရမယ်’

‘အို မတော်ဘူး ဒက်ဒီ စု မတော်ဘူး၊ စု မနေနိုင်ဘူး အို ဒက်ဒီရယ်၊

စုကို လွင့်ပစ်လိုက် လမ်းတေးမှာသွားပြီး လွင့်ပစ်လိုက်'

စုလိုင်က ကယောင်ချောက်ချားအော်နေမိသည်။ ဒက်ဒီသည် သူ့ကို ဇွတ်အဓမ္မချုပ်ကိုင်ကာ ဘိန်းဖြူဖြတ်ခိုင်းတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို အလိုလိုသိပြီး တုန်တုန်လှပ်လှပ်ဖြစ်နေသည်။

'စု သေသွားလိမ့်မယ် စု သေလိမ့်မယ်'

'ဘာလို့သေရမှာလဲ မသေစေရဘူး'

ဒက်ဒီက အမိန့်ပေးသောအသံနှင့်ပြောကာ စုလိုင်၏စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှဆေးလိပ်ဘူးလေးကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အံဆွဲကို ဆွဲချုပ်ဖွင့်ကာ အတွင်းမှသံဘူးလေးကိုပါ ယူလိုက်လေသည်။

'အို ဒက်ဒီ ဘာလုပ်တာလဲ'

'စု မသောက်ရတော့ဘူး'

'ဒက်ဒီ အို ဒက်ဒီ စုကို သတ်တော့မလို့လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ သမီးကို ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်မလို့ပါကွယ်'

စုလိုင်၏တစ်ကိုယ်လုံးသည်နတ်ကျသလို တုန်ယင်လာသည်။ ဒက်ဒီလက်ထဲမှာဘူးလေးကို လုမ်းပြီးဆွဲယူရန်ကြီးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ ဒက်ဒီက သူ့လက်ကိုလွှာဖယ်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝတ္ထ်ရပ်နေသာ လူတစ်ဦးဆီသို့ ထိုဘူးလေးကိုပစ်ပေးလိုက်သည်။

'သူ့ရှိရှိပါ သမီးရယ်'

ချွေးစေးများပြန်နေသောစုလိုင်၏နှုံးပြင်ကို ဒက်ဒီက ငုံချုနမ်းလိုက်သည်။ တုန်ယင်အေးစက်နေသောလက်ကလေးကို အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

'ဒက်ဒီ ဒက်ဒီ'

စုလိုင်က အော်ခေါ်လိုက်စဉ် ဒက်ဒီက အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။ စုလိုင်က တံခါးကို တခုန်းဒုလိုက်မိသည်။

'သမီးရယ် သူ့ရှိရှိပါ၊ ဒက်ဒီဆရာဝန်နဲ့စဉ်ထားပြီးသားပါ၊ တစ်နေ့ကို နှစ်ခေါက်လာလိမ့်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ သူပေးလိမ့်မယ်၊ အားဆေးသွင်းပေးလိမ့်မယ်'

'မလိုချင်ဘူး'

'သမီးလေး အလူးအလဲခံရမယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အက်ဒီလုပ်ရမှာပဲ၊ သမီးကိုချစ်လိုပါ၊ သမီးသိတယ်မဟုတ်လား'

အက်ဒီအသံက တုန်ယင်နေသည်။ စုလှိုင်က ကြောက်ချုံစိတ်၊
ဝမ်းနည်းစိတ်တို့နှင့် ငိုရှိက်မိစဉ်တွင် တံခါးကို သော့ခတ်သောအသံကို
ကြားလိုက်ရလေ သည်။

*

'သုံးဘီးဆရာ၊ သုံးဘီး၊ သုံးဘီး'

အသက်လေးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကားကိုလက်တပြပြနှင့်
တားသည်။ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလေးများကိုယ်စိလွယ်ထားသော အသက်
ရှစ်နှစ်အရွယ် မောင်နှမနှစ်ဦးကလည်း သုံးဘီးကားကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနှင့်
ကြည့်နေကြသည်။ ကျောင်းသွားမည့်ကလေးများဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။
ညီလင်းသည် ကားစက်ရှိန်ကိုချက်ချင်းလျှောကာ သူတို့အေးသို့ရပ်လိုက်သည်။

'ပြည်လမ်း ပဲခူးကလပ်နား ရမလား'

'ရပါတယ်'

'ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ'

'မိတာကျေသလောက်ပေါ့ အစ်မရာ၊ ကျွန်တော် ပိုမယူပါဘူး၊ ကလေး
တွေ ကျောင်းပို့ဖို့ မဟုတ်လား'

'ကျေးဇူးပါပဲရင်၊ ကဲ တက် တက်၊ လာ လာ ဒီဘက်ကလာ၊ ကျောင်း
ကားက ပျက်နေလို့ဆရာကြီးရဲ့'

ထိုကဲ့သို့ အရေးတကြီးသွားရန်လိုအပ်သူကို လိုက်ပို့ရခြင်းမျိုးကို ညီ
လင်းကျေနှပ်သည်။ ကျောင်းသွားမည့် ကလေးများ၊ ဆေးရုပို့ရမည့်လူနာများ
အတွက်ဆိုလျှင် ညီလင်းအလွန်စိတ်ပါသည်။ အမူးသမားများတက်လာလျှင်
တော့ စိတ်ညှစ်ရသည်။ ညပိုင်းရောက်ပြီး လမ်းအေး၍ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် လက်
ပြတားနေသူကိုတွေပါက လက်ခါပြပြီး တချိုးတည်း မောင်းပြီးတတ်သည်။
အမူးသမားများက မပိုမသနှင့်ကလော်ဆဲရင်းကျွန်စံတတ်လေသည်။

'မေမေ၊ ကားဆရာကြီးနာမည်က ညီလင်းညိုတဲ့'

ဂါဝန်စိမ်းနှင့်ကလေးလေးက ကားမှန်တွင်ကပ်ထားသော စာရွက်
လေးကိုဖတ်ကြည့်ကာ ပြောသည်။

'အဲဒီနာမည်ကို သားကြိုက်တယ်'

ချာတိတ်လေးကပါ ပြောသည်။ ညီလင်းသည် သူတို့ကိုင့်ကြည့်ကာ
ပြီးနေမိသည်။ ဖေဖေမေမေတို့မှည့်သောအမည်ကို သူသည် အသာတာကြည့်
လက်သင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါမျှ ရည်ရည်ဝေးဝေးမစဉ်းစားခဲ့ပေ။ အနာ
ဂတ်၏ကြယ်ပွင့်လေးများကပါ သူအမည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်အောင် မှည့်ခေါ်
သော မိဘနှစ်ပါးကို ယခုမှ ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း သိလာသည်။

‘သားနာမည်ကရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘သားနာမည်က ပုံမလာပါဘူး ဦးဦး၊ အော်တူးတဲ့’

ချာတိတ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ သူမိခင်လား အဒေါ
လား မသိရသောအမျိုးသမီးက ဘာမျှဝင်မပြောဘဲပြီးရယ်နေသည်။ ကလေးများ
ဘာပြောပြော နှစ်သိမ့်ကျေနပ်နေသောသူ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ညီလင်း၏ကားက ဖွတ်ချတ် ဖွတ်ချတ်နှင့် မြည်နေသည်။ တက္ခိုက္ခို
တအိအိနှင့် အသံစုံလည်းကြားရသည်။ ဆားမှဖြတ်၍ကျော်တက်သွားသော
မာဒေါ နောက်ဖွင့်ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် သူကိုအမှတ်မဲ့ကြည့်ပြီး
မျက်လုံးပြုးသွားကြလေသည်။ ညီလင်းက သွားဖြော်ပြလိုက်သည်။ ညီလင်း
နှင့်မျက်မှန်းတန်းမိသော စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသူနှစ်ဦးဖြစ်လေသည်။
နောက်တစ်နှစ် သူတို့ကျောင်းရောက်သောအခါ “ဟို ညီလင်းသို့ဆိုတဲ့သူလော
သုံးသီးမောင်းနေတာတွေခဲ့တယ်တော့” ဟူသော သတင်းကို ဖြန့်ချိကြတော့မည်
ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ကလေးများသည် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေက
သည်။ လူချမ်းသာများ၏ သားသမီးများ ထားသော ကျောင်းပင်ဖြစ်မည်ထင်
သည်။ အဖိုးတန်မှန်ကားများသည် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ဖင်ချင်းခေါင်းချင်း ဆက်
နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ညီလင်း၏သုံးသီးကားစုံကလေးက ကန့်လန်း
ကန့်လန့်နှင့် ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

ပေါ်တိကိုအောက်တွင် ကလေးများဆင်းသွားပြီး ဘီးတစ်ချက် နှစ်ချက်
သာ လိုမ်းရသေးသည်။ သုံးသီးကားကလေးက အစွမ်းပြတော့သည်။ တဖွတ်ဖွတ်
တချက်ချက်မြည်ပြီး ထိုးရပ်သွားတော့သည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် ကားကြီး
ကားကောင်းများက တသီတတန်းကြီးတန်းနေသည်။ ဟွန်းကို တပေါ်ပေါ် နှိပ်
နေကြသည်။ ညီလင်းသည် ချွေးများပြန်လာကာ သူကားလေးကို လမ်းဆားသို့
တွန်းချုပ်လေသည်။

‘ကူတွန်းပေးရမလား အစ်ကိုကြီး’

‘ရပါတယ်ကဲ ပေါ့ပေါ့လေးပါ’

ညီလင်းက ရပါတယ်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း သေးငယ်ပျောပျောင်း သောလက်ကလေးနှစ်ဖက်က သူ့ကားကို နောက်ဘက်မှကျော်တွန်းပေးသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ ချာတိတ်ရာ ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီကားစုတ်ကလည်း တပြင်ထဲပြင်ပြီး တပျက်ထဲပျက်နေတယ်’

ညီလင်းက သူ့ဘားမှကလေးငယ်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။ ပထမတော့ ခုနကားပေါ့မှပါလာသော ကော်တူးဟူသောချာတိတ်ကလေး လာတွန်းပေးသည်ဟုထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော အသေအချာကြည့်မိသော အခါမှ ယခုချာတိတ်သည် အခြားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို သိရသည်။ ကလေး ငယ်သည် သူ့ကိုမော်ကြည့်ရင်း မပွင့်တပွင့်လေး ပြီးပြေလေသည်။

ညီလင်းသို့သည် ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ကားနား၍ မောင်းနေ သော်လည်း သူသည် ကားအကြောင်းသိပ်နားလည်သူမဟုတ်သေးပေ။ လေ့ လာနေဆဲပင်ရှိသေးသည်။ မည်သည့်နေရာက စက်ချွေတ်ယွင်း၍ ထိုးရပ်သွား သနည်း အပြစ်မရှာတတ်ပေ။ ကားစက်ခေါင်းထဲမှပစ္စည်းများကို င့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချေသည်။ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် စောင့်ကြည့်နေသော သူငယ်လေးကို လုမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ပျက် လက်ပျက် ရယ်ပြ လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီးကို ထွန်းသိတယ်’

‘ဘယ်သူ့ကို ငါကို’

‘ဟုတ်တယ် ထွန်းသိတယ်’

သူကတော့ ဒီသူငယ်လေးကိုမသိပေ။ ဖေဖော်မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦး၏ သားငယ်လေးဖြစ်နိုင်သည်။ သူကတော့ လူကြီးဖြစ်လေသည်။ လူကြီးဟူသည် မှာ လူငယ်လေးများကို အကုန်လုံး မသိနိုင်ပေ။ သို့သော လူငယ်လေးများကမှ လူကြီးများကိုသိကြလေသည်ဟု ညီလင်းကတွေးလိုက်မိသည်။

‘ထွန်းတို့အိမ်ကို အစ်ကိုကြီးလာဖူးတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘လာပြီး မမနဲ့ရန်ဖြစ်တယ်လေ’

‘ဟောများ မင်းမမက ဘယ်သူလဲ’

‘စုစုလှိုင်’
‘ဟင်’

သူရှေ့တွင်ရပ်နေသာ စုလှိုင်၏မောင်ငယ်က သူ့ကိုမေ့ကြည့်နေသည်။ စုလှိုင်၏မျက်လုံးတွင် ထာဝစဉ်တွေရတတ်သော သံသယနှင့် မာနများ ကို သူ့မျက်လုံးတွင်မတွေ့ရပေ။ ကြည့်လင်နှီးညံ့သော မျက်လုံးပိုင်းများတွင် အား ငယ်စီးချုံခြင်းနှင့်အတူ ရောယ်က်နေသောမေတ္တာအရိပ်အယောင်များကို တွေ့ရလေသည်။

‘သော်၊ မင်းကစူး၊ မောင်လေးကို’

ညီလင်းက ခပ်တိုးတိုး ရော်တို့ကိုမိမိသည်။ ကြိုးစားပြီးမေ့ထားခဲ့သော မိန်းမလှလေးက သူ့အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။

‘မင်းအစ်မ နေကောင်းရဲ့လားဟင်’

ညီလင်းက မေးသောအခါ ထွန်းသည် သူ့နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ခပ်တင်းတင်းလေး စွဲလိုက်သည်။ ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလောဟု စူးစမ်းအကဲခတ်နေဟန်ရှိသော သူ့အကြည့်လေးကြောင့် ညီလင်းညိုသည် ပြီးရယ်လိုက်မိမိသည်။

‘ဘာလဲ မင်းအစ်မက ငါနဲ့စကားမပြောရဘူးလို့ မှာထားသလား’

ထွန်းက ခေါင်းလေးခါပြုသည်။ ခုနစ်နှစ်ခန်းသာရှိနိုးမည်ဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်နှာလေးသည် တည်ဖြို့မြတ်နေသည်။ သာမန်ကလေးငယ်တို့ထက် ပိုမိုသော အတွေ့အကြံများကြောင့် ကလေးကဲ့သို့ ခွင့်မြှုံးသွက်လက်ဟန်များသည် သူ့ဆီးမရှိကြပေ။

‘မမ နေမကောင်းဘူး’

‘ဖျားတာလား’

‘ထွန်းမသိဘူး မမကို အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ထားတယ်’

‘ဘာက္ခာ’

ညီလင်းက အော်လိုက်မိမိသည်။ သူ့ကို မော်ကြည့်နေသော ကလေးငယ်၏ဘားတွင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း သူ့ပခုံးလေးများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မင်း မမကို အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ထားတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆရာဝန်မကြံးလည်း ရှိတယ်’

‘နေ နေပါဦး၊ ဘယ်သူက လုပ်ထားတာလဲ’

‘ဖေဖေက’

ထွန်းက အသံတုန်တုန်လေးနှင့်ပြောသည်။ စိတ်မချမ်းမြှေသော အရိပ် အယောင်သည် သူမျက်နှာတွင်ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ ညီလင်းက အသက်ကို ရှိက်၍ ရှုလိုက်သည်။ ဦးသာလိုင်ဟူသည့် စုလိုင်၏ဖောင်ကို တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးအကြံမဲ့ လေးစားမိသည်။

‘မင်း ဖေဖေသိပ်တော်တာပဲ၊ ဒီလိုပဲလုပ်ရမယ်’

ထွန်းသည် ညီလင်းသိုက်မျက်လုံးအခိုင်းသားနှင့်ကြည့်နေလေသည်။

‘မမက အော်ငိုတယ်’

ညီလင်း၏ရင်ထဲတွင် စစ်ခနဲ့ နာကျင်သွားသည်။ လူးလဲနေအောင် ခံစားနေရရာမည့်မိန်းကလေး၏ဝေဆာကို တွေးကြည့်မိပြီး ရင်ဆိုသွားလေသည်။

‘မမကို မင်းသနားလား’

ထွန်းသည် မျက်ရည်ရိုင်းသောမျက်လုံးများနှင့် သူကိစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညီတ်ပြသည်။

‘မင်းသနားရင် သူဘာခိုင်းခိုင်းလုပ်မပေးနဲ့’

‘ဖေဖေကလည်း ပြောတယ်၊ မမခိုင်းတာကို လုပ်မပေးရဘူးတဲ့၊ မမ လေ တံခါးကိုထဲတယ်၊ မမအေးတင်ကို အော်ခေါ်တယ်၊ ဦးဆာမိကိုခေါ်တယ်၊ ထွန်းကိုခေါ်တယ်’

‘မင်းသွားသလား’

‘ဟင့်အင်း ငိုတယ်’

ထွန်းက ရှိက်လိုက်သည်။ ညီလင်းသည် ထွန်းကို သိုင်း၍ဖက်ကာ မျက်ရည်များသုတေသန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အသံတိမ်တိမ်နှင့်ပြောလေသည်။

‘ကလေးရယ်၊ မင်းက ယောက်၍ပဲ၊ ဘာလို့ဝိုင်ရမလဲ’

*

နွဲသူရိန်က သူခေါင်းကိုသူကုတ်သည်။

‘ငါတော့ မိန်းမယူရမှာ ကြောက်နေတယ် ညီလင်း’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ငါ့လခလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားစားမလဲ’

‘မင်း ဝါဝါခေါ်ရော့’

‘မနှစ်ကတည်းက ယူသွားပါပေါ့လား’

‘မင်းနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ’

ပေါက်ကျိုင်းက သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ ရယ်လေသည်။ နွေသူရို့
က သူကိုမကျေမန်ပဲ လုမ်းပြောသည်။

‘ဘာရယ်တာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက’

‘ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေလို့မရဘူးကွာ၊ စဉ်း
စားလေ မယူဖြစ်လေပဲ’

‘ကုန်ချေးနှုန်းကြီးက ကျွန်တော့ကို သရဲလို့ခြောက်နေတာ’

‘ဒါကြောင့် မစဉ်းစားနဲ့ပြောတာပေါ့၊ ငါတို့ကိုကြည့်ပါလား၊ ဘာမှ
မစဉ်းစားဘူး၊ စွတ်ပြီး ယူပစ်လိုက်တာ၊ အထိုက်အလောက်တော့ဖြစ်သွားတာ
ပဲ၊ ဟင်းစဉ်းများစဉ်းစားနေရင် ခုထိယူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ယူဖြစ်တဲ့အပြင်
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ဗိုက် အမြတ်ထွက်နေပြီ’

‘ဟင်း နော်’

‘ချေးမှုပြန်လာသော ကိုယ်ဝန်သည် အမာညိုက မျက်စောင်းလုမ်းထိုး
သည်။ ညီလင်းသည် မျက်နှာပူပူနှင့် ရယ်နေလိုက်ရသည်။’

တန်္ဂုံးနွေ့ဖြစ်သော်လည်း သူတို့အိမ်တွင် လူမစုံပေါ့။ လူကြီးသုံးဦးက
မိုးညှင်းဝိပသုနာသို့သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်များချည်းကျွန်ခဲ့လေ
သည်။ ယမန်နေ့ကမူ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေခါးမို့ အပူရပ်သွားသည်
ထင်သည်။ နာစေးပြီးဖျားနေသောကြောင့် ညီလင်းသည် ဒီနေ့တစ်နေ့ အလုပ်
မဆင်းတော့ဘဲ အနားယူလိုက်ရသည်။’

‘ဘာဝယ်ခဲ့လဲ မမ’

‘ပုစွှန်ကျားက နှစ်ဆယ်တဲ့၊ ကြက်သားက နှစ်ဆယ့်နှစ်တဲ့၊ ဆီက
လည်း သုံးဆယ်ချေးရှင့်’

‘ဒီတော့ ဘာဝယ်ခဲ့လဲ’

‘ပုစွှန်သုံးဆယ်သားရယ်၊ ဆီလေးဆယ်သားရယ်၊ ချွဲ့ပေါင်ငါးစည်း
ရယ်၊ ရုံးပတီသီး ဆယ်တော့ငါးရယ်၊ ခရမ်းကြွားသီးခြောက်လုံးရယ်၊ အို တို့တို့တိ
တိနဲ့ကုန်ရော၊ ဟန္တမာန်က ပေါင်မှန်စားချင်လို့မှာလိုက်တာတောင် ပိုက်ဆံမကျွဲ့
လို့ မဝယ်နိုင်တော့ဘူး’

အမာညို နောက်ဖေးချောင်သို့ဝင်သွားသောအခါ သူတို့သုံးဦးလုံး လိုက်
လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဖေးဘက်သည် ပို၍လင်းသောမြေကြာင့် ကူစရာ ရှိသည်ကို
ဝိုင်းကူရင်း စကားပြောကြရန် ဖြစ်သည်။

‘ကော်ဖိမ္မန်ရှိခြင်း၊ သကြားရှိခြင်းနဲ့ နိုဆီတစ်လုံးရှိနေခြင်းစတဲ့ ဂဏ်
အကိုများနဲ့ညီညာတ်နေလို့ ကော်ဖိတစ်ခွက်တော့ သောက်ရမယ် နွေသူရိန် ရေ’

အမာညိုက ပြောသောအခါမှ ပေါက်ကျိုင်းက မတ်ခွက်ကိုလှမ်းယူ
ကာ ကော်ဖိဖျော်လေသည်။ ခါတိုင်းနေ့များတွင်မူ သူတို့လူငယ်များက ထမင်း
ရည်ပင်သောက်ကြသည်။ လူကြီးသုံးဦးအတွက်သာ ကော်ဖိဖျော်လေ့ရှိလေ
သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ရုံးရော၊ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာပဲလား ကိုပေါက်ကျိုင်း’

‘အေးပေါ့၊ ကရဝိက်ကြီးပြီးမှ ပြောင်းရမှာ’

‘ဘယ်တော့ ပြီးမလဲ’

‘နှီးပါပြီ၊ မလှသူးလား’

‘သိပ်လှပါတယ်၊ သိပ်လည်း ကုန်မှာပဲနော်’

‘သိန်းနှစ်ရာကျော် ကုန်တယ်လို့ပြောတာပဲ၊ ပိုရင်လည်း ပိုမှာပေါ့၊ အတိ
အကျတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး’

‘အားပါး၊ ဆေးရုံဆောက်ရင် ဆယ်လုံးလောက် ရမှာ’

‘အောင်မှ အောင်မှ ဟန့်မာန်မျောက်ကလေး၊ ပုစ္စန်ကိုများ အလ
ကားနေရင်း မိုးဖုတ်စားမလို့လား၊ နှင့်အဖော်အမေက ဘောတိကမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊
ချ ချထား၊ တကတဲ့တော်၊ ဒါတွောယ်ကတတ်ထားတာလဲ’

အမာညိုသည် ဟန့်မာန်၏လက်မှုပုစ္စန်များကို ပြန်လည်လူယူလိုက်
သည်။ ဟန့်မာန်က ပေတေတေနှင့်နောက်တစ်ကောင် ထပ်နှီးကိုသည်။ အမာညို
က ထပ်၍လူယူကာ ရိုက်တော့မလို့ လက်ချယ်သောအခါ မကျေမနပ်နှင့် မဲ့လာ
လေသည်။

‘လာ လာ သား၊ ဖေဖေဆီလာ လာပါကျ၊ ကော်ဖိသောက်ရမယ်၊
ဒီနေ့ မင်းသောက်နေကျ ထမင်းရည်ကြီး ခေါက်ထားလိုက်’

ပေါက်ကျိုင်းက သူသားကိုခွဲခေါ်လိုက်သည်။ ရှေ့တွင် ကော်ဖိ ပန်း
ကန်နှင့် ဘီစကွာတ်မျို့ကိုတွေ့သောအခါမှ ဟန့်မာန်သည် သွားအကျေသားနှင့်
ပြီးလာလေသည်။ သူသည် သူမိခင် အမာညိုထက် သူဖခင် ပေါက်ကျိုင်းကို

ပို၍ ချစ်လေသည်။ အမာဉ်းသည် စိတ်မထင်လျှင်မထင်သလို ဆိုးခနဲဆတ်ခနဲရိုက်တတ်ခေါက်တတ်သော်လည်း ပေါက်ကျိုင်းသည် သူ့သားကို လေသံမှာမာပင် မပြောဖူးချေ။

‘ခင်ဗျားတို့တောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေကြတာ၊ ကျွန်တော် မိန်းမ မယူရတာ ဆန်းသလား’

‘ယူလိုက်ရင်လည်း အထိုက်အလျောက် ဖြစ်သွားမှာပါပဲကွာ’

ဖြစ်မလားဗျာ၊ တော်ကြာ မိန်းကလေးက မောင်ရယ် လေဟာပြင်ဘက် လမ်းလျောက်ရအောင်ဆိုရင် ခက်မယ်၊ အစပဲရှိုးမယ်၊ သူ့လုံချည် တစ်ဝတ်စာဝယ်ရင် လခပြုတ်ပြုပဲ၊ အဆုံးအထိဆက်လျောက်မိရင်တော့ အဲဒီ မိန်းမကို လေလံတင်ရောင်းရမှာပဲ’

‘ဘာလို့လဲ’

‘သူဝယ်ထားတဲ့မောင်ခိုကြီးတွေ ဆပ်ရအောင်လေ’

ညီလင်းက တသိမ့်သိမ့်ရယ်မိလေသည်။ န္နာသူရိန်သည် ယခင်တုန်းကလို အနုအလှလေးတွေနှင့်ပျော်မွေ့မနေတော့ဘဲ လက်တွေကျကျ တွေးတတ်ပြောတတ်လာပြီဖြစ်သည်ဟုတွေးနေမိသည်။

‘သက်သက်ကိုသာ ရအောင်ပိုးနိုင်ရင် မောင်ခိုကြီးမဆပ်ရဘူး သိလား၊ မိသက်က မောင်ခိုမက်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး’

အမာဉ်းက အနိုင်ယူသောအသံနှင့်ပြောလေသည်။

‘ရအောင်မပိုးနိုင်ခဲ့လို့ ခင်ဗျားအစ်ကိုနောက်ပါသွားတာပေါ့ဗျာ’

အမာဉ်းသည် ပုစ္စန်များကိုအခွံခွာပြီးသောအခါ ဓားပါးလေးယူကာ ကျောဘက်မှချေးကြောင်းလေးများကို ခွဲထုတ်နေသည်။ ထို့နောက် သက်သက်ကို သတိရနေလေသည်။ သက်သက်ဆီမှ နောက်ဆုံးရသောစာထဲတွင် ပေါ်ဆန်းမွေး တစ်အိတ်ပို့ပေးမည်ဟုပါသည်။ သို့သော် ဆန်သည် ကန့်သတ်ကုန်ဖြစ်နေ၍ သဘောတင်ခွင့်မရသေးသောကြောင့် ရောက်မလာပေ။ သူနှင့်သက်သက် နှစ်ဦး ဆုံးလျှင် “နှင်တို့ဆီမှာ ဆန်သာယ်စျေးလဲဟင်၊ ဆီကရော ဘယ်စျေးလဲ၊ ဝက် ဝမ်းပျော်းဆီဝယ်ပြီးဆီထုတ်ပါလား၊ ဝက်ဆီက ဟင်းရွက်ကြော်ရင်ကောင်းတယ်၊ ဝက်ဆီဖတ်လည်း စားရတယ်”နှင့်ပင် ပြီးကြံတော့သည်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် “ဟန်မာန်တုန်းက ထိုင်ချင်ရင် ဝမ်းသွားသလား၊ စပ်စုမတော့ ဝမ်းလျောနေတယ် ဟယ်၊ ငှက်ပျောသီးဖီးကြမ်းက မီးဖုတ်ကျွေးရင် ကောင်းမလား၊ အစိမ်း ကောင်း

လား၊ ငါက အစိမ်းတွေကျွေးမိလို့များ ဝမ်းသွားသလားမသိဘူး၊ မေမေကတော့ ပြောတယ်၊ ကြက်သန်ဖြူလေး မီးဖုတ်ကျွေးရင် ဝမ်းရပ်တယ်တဲ့” ဟူသော စကား များကိုသာ ပါးစပ် မပိတ်တမ်း ပြောမိကြလေသည်။

‘မာဉ့်ရေ၊ စလိုင်တစ်ယောက် ဘယ်ကိုမှုလည်း အလုပ်မလျောက်ဘူး၊
ဘယ်မှုလည်း အလုပ်မဝင်ဘူးနော်’

ပေါက်ကျိုင်းက လှမ်းပြောသည်။ ထိုအခါ အမာညိုသည် စုလိုင်ကို
သတိရပြန်သည်။

‘မတွေတာတောင်ကြာလှပေါ့၊ ဘယ်များရောက်နေတယ်မသိဘူး
နော်၊ ပျောက်ချက်သားကောင်းလိုက်တာ’

ညီလင်းသည် ခြင်းတောင်းထဲမှ ချဉ်ပါင်ပင်များကိုလှမ်း၍ယူလိုက်
ကာ ဆိတ်ဖြွေနေလိုက်သည်။ စုလှိုင် အခန်းထဲ အလျှောင်ခံထားရမြှောင်း မပြော
မိအောင် ပါးစပ်ကိုတင်းတင်းပိတ်ထားသည်။ စုလှိုင်ကိုသတိရသည်။ မတွေ့ရ
သည်မှာ အတန်ကြာပြီ။ သူ့လက်ခုံပေါ်မှ စုလှိုင်၏ သွားရာများပင် အမာရွတ်
ထင်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သို့သော်လည်း သူ့နှစ်လုံးသားမှ ဒဏ်ရာကမူ ခုထိ
အကောင်းမသေ့သေးကြောင်း သူသိလေသည်။

‘သူတို့ကချမ်းသာတော်၊ ပညာကိုအပျော်သင်တာ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့မှ
မလိုဘဲ’

‘အလုပ်မလုပ်ချင်ရင် ဘာလို့သင်နေလဲကွာ၊ သူ့နေရာမှာ ဒီပြင် တစ်ယောက်အတွက် အခွင့်အရေးလျော့တာပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားထွက်ချင်ရင်ထွက်မှာပဲ။ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ကိုပေါက်ကျိုင်းရ’

‘ဒီက အင်ဂျင်နီယာတွေက ကမ္ဘာအဆင့်မမိဘူးဆို’

‘ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ လူချင်းကွာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေ
အနေချင်းကွာတာပါ၊ သူတို့လိုသာ ပြည့်ပြည့်စုံသင်ခွင့်ရရင် သူတို့လိုပဲ တတ်
မှာပေါ့၊ မြန်မာတွေက ပျော်သာပျော်တာ မဖျင်းပါဘူးဟယ်၊ ယူဉ်ဖြီးသင်ကြည့်
စမ်းစေချင်တယ်’

အမှာညိုသည် ဟင်းအိုကို မီးဖိုပ်တင်လိုက်ရင်းပြောသည်။ ဤမျက်သားကောင်းနေသော ဟန့်မှန်က သူ့အမေကို သွားဖြိုး ရယ်ပြနေလေသည်။

ညီလင်းကမူ ဟန့်မာန်ထေက်ပင် ဤမြတ်ချက်သားကောင်းနေသည်။ ဒ

လိုင်အကြောင်းကိုပဲ တွေးနေမိသည်။ မည်သည့်အရာမဆို စွဲလမ်းမိသော အရာ တစ်ခုကို အပြတ်ဖြတ်ရလျှင် ဆင်းခြင်းကြီးစွာ ခံစားရသည်ကို ညီလင်း သိ သည်။ စုလိုင်သည်လည်း လောကင်ရဲသို့ ရောက်ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေမည်လား၊ မျက်နှာကလေး ဖြူရော်ရှုံးမဲ့ကာ အောင် နေမည်လား၊ ကြမ်းပေါ်တွင်ပင် တစာစာအော်ဟစ်ရင်း လူးလိုမှုနေမည်လား။ ညီလင်း မတွေးလိုပေ။ ယခုအချိန်တွင်တော့ စုလိုင်ကို ပထမဦးဆုံးအကြံမ်းအဖြစ် လုံးလုံးလျားလျား သနားနေမိလေသည်။

*

‘စု ဖရက်ဒီအကြောင်း သိပြီးပြီလား’

ဒက်ဒီက မေးသည်။ စုလိုင်သည် အားနည်းသော အပြီးဖျောဖျောလေး ကို ပြီးရင်း ခေါင်းကိုအသာအယာညိုတ်ပြသည်။ သူ့ကို အကဲခတ်နေဟန်ရှိသော ဒက်ဒီကိုပြန်၍ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဆေးထိုးဖြန်ရော အပ်ရော တွေ့တာတဲ့ ဘိန်းဖြူတွေ့ရောပဲ့၊ အခု တော့ အချုပ်ထဲမှာပဲ၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေ့ကတော့ အာမခံရအောင် ဂိုင်းပြီး ကြိုးစား နေကြတယ်’

အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေမည့် ဖရက်ဒီ၏ရပ်သွင်ကို တွေးထင် မြင် ယောင်မိရင်း စုလိုင်သည် သက်ပြင်းလေးချုလိုက်သည်။ ဖရက်ဒီသာမက၊ တစ်ချိန်က သူ့အခန်းထဲဝင်ရှာလျှင် သူလည်းအချုပ်ထဲရောက်ဖို့ လမ်းအများကြီးရှိလေသည်။

‘အခုနေ ရရင် စု ပြန်သောက်ဦးမှာလား’

‘စုရဲ့စိတ်ကို စုမသိဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နိုင်မနိုင် သိပ်မသေချာဘူး’

စုလိုင်သည် ဖရက်ဒီအကြောင်းဆက်၍တွေးမိပြန်သည်။ သူ့ကို ဘိန်း ဖြူနှင့်စတင်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း ဖရက်ဒီသည် သူ့အပေါ်တွင် စိတ် ဆိုးစိတ်ယုတ်ထားခဲ့သူမဟုတ်ဟု ယုံကြည်သည်။ အခုလိုအချုပ်ထဲ ရောက်နေ သည်ဟုကြားရသောအခါ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

ချံးချံးကျြပြီး ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေ သော စုလိုင်သည် ယခုရက်ပိုင်း၌ အတန်ငယ်ပြန်ပြီး တည်ပြုမဲ့လာသည်။ အဆိုး ဆုံးကာလကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ စုလိုင်ကို တစ်အိမ်လုံး မျက်ခြည်

မပြတ်စောင့်ကြည့်နေကြသေးသော်လည်း ယခင်တုန်းကလိုတော့ သော့ခတ်မထားတော့ပေါ့၊ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါ ရောက်လာပြီး ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျှော့ရှိသည်။ ဆရာဝန်ကမူ နေ့တိုင်းလာပြီး အားဆေးသွင်းပေးလျှက်ရှိသည်။

‘စုက ဆေးလိပ်ထဲထည့်သောက်ရုံမြို့တော်သေးတာ၊ အကြောထဲသွင်းနေတဲ့သူဆိုရင် မလွယ်ဘူးတဲ့’

ဒက်ဒီက နှစ်သိမ့်သည်။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီက ဆက်ပြောသည်။

‘စု၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်းထားနော်၊ ဒက်ဒီ သန်ဘက်ခါဆိုရင် နယ်ထွက်ရမယ်’

‘ဘယ်ကိုလဲဟင်’

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်လေ၊ ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက် သွားကြည့်မလို့’

ဒက်ဒီသည် ယခင်က ရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကိုသာ ငွေရင်း မတည်သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်အမည်ခံရုံသာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ရပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ ဖြစ်နေချေပြီ။ ဒါရိုက်တာဟူသောအမည်ကိုကား လုံးလုံးလျားလျား မခံယူသေးပေ။

‘အယ်မာရောလား’

စုလိုင်က မေးသောအခါ ဒက်ဒီသည် မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ ထွန်းယူလာသောသတင်းစာကို လှမ်း၍ယူကာ ဟိုလှန်ဒီလှန်ကြည့်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ဒက်ဒီခရီးသွားရာသို့ အယ်မာပါ ပါသွားမည်မှာ ကျိုန်းသေသည်။ ထိုကြောင့် ဒက်ဒီကို လျှောင်ပြီးလေးပြီးပြလိုက်ချင်သော်လည်း မပြီးပြတော့ဘဲ မျှက်စိကိုမြို့တ်ထားလိုက်သည်။

‘သုံးဘီးမောင်းတဲ့အစ်ကိုကြီးက မမကို ခဏာခဏာမေးတယ်၊ နေကောင်းသွားပြီလားတဲ့’

‘ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က သုံးဘီးမောင်းတဲ့သူလဲ’

‘ညီလင်းညိုဆိုတဲ့အစ်ကိုကြီးလေ’

‘ညှုံး၊ သူ သုံးဘီးမောင်းနေသလား’

စုလိုင်၏စိတ်သည် ညီလင်းညိုဆီသို့ လွင့်ပုံသွားသည်။ သူနှင့် မတွေသည်မှာ ကြောလှချေပြီ။ စုလိုင်၏အိပ်မက်များဆီသို့ သူသည် တစ်ခါတစ်ရုံအလည်လာတတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ပင် ကပြက်ကချော်ပြီးရင်း “ကျွန်တော့ကိုမပြုစားနဲ့၊ ပြုစားလို့လည်း မရဘူးဗျာ” ဟု ပြောတတ်လေသည်။

ဒက်ဒီသည် သတင်းစာကိုပြန်ချလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှုထသည်။ ထို့နောက် စုလိုင်ကိုပြုး၍နှုန်းတော်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

စုလိုင်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင်ဖြမ်သက်စွာအိပ်နေရင်း ဒက်ဒီပစ်ချသွားသော သတင်းစာလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဒက်ဒီပြောသွားသော စကားသည် သူ့နားထဲသို့မဝင်ပေ။ လျှော့သွားသည်။ အားဆေးများသွင်းရလွန်းသဖြင့် နာနေ သောလက်ကို ဖွံ့ဖြိုးလေးစမ်းရင်း ညီလင်းညို၏အကြောင်းကို ဆက်၍ တွေးနေ လေသည်။ ထွန်းက ပြောသွားသည်။ သုံးဘီးမောင်းတဲ့ အစ်ကိုကြီးတဲ့။ သူ သုံးဘီးမောင်းနေလေသည်။ နောက်ပြီး စုလိုင်၏သတင်းကို မကြာခဏာမေးနေ သည်တဲ့။ ဒီလိုတော့လည်း သူ ငါအကြောင်းကို တော်တော်လေးစိတ်ဝင်စားသားပဲ၊ ဂရုစိုက်သားပဲဟုတွေးရင်း စုလိုင်ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်လိုင်းလေး ရိုက်ခတ်လာသည်။

*

‘တောက်’

ကမ်း၍ရှုနေသော သူ့ခေါင်းပြောင်ပြောင်လေးကို လက်နှင့်ပွတ်ကြည့်ရင်း ညီလင်းက တောက်ခေါက်လိုက်သည်။ သူ့ဆံပင်သည် သာမန်ထက် အတန်ငယ်ရှည်သော်လည်း လွန်လွန်ကဲကဲကြီးမဟုတ်ပေ၊ ကြည့်၍ ကောင်းသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူထင်သည်။ ဖေဖေနှင့်အတိုက်အခံလုပ်ကာ တယ့်တယ မွေးထားရသောဆံပင်ရှည် ကုပ်မဝဲတဝဲလေးသည် ခုတော့ အကုန်လုံး မြေခဲ့ချေပြီ။

‘ညီလင်းရယ်၊ နှုတ်ခမ်းကြီး ရှုမနေစမ်းပါနဲ့၊ နှုဂိုထဲက ခေါင်းတုံးပြောင်နဲ့မြို့ ရယ်စရာကောင်းနေတဲ့အထဲ နှုတ်ခမ်းရှုထားတော့ ကာတွန်းနဲ့တူလိုက်တာ’

‘တူ တူပေါ့ဗျာ’

ညီလင်းညိုသည် အမာညိုကို မျက်စောင်းခဲ့၍ကြည့်မိသည်။ ဟန်မာန်ကမူ သူ့ဦးလေးကိုသူကြည့်ကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး သဘောကျေနေသည်။ ထို့ကြောင့် ညီလင်းသည် ဟန်မာန်ဟူသည့် သူ့တူအရင်းခေါက်ခေါက်ကလေးကို ပထမညီးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်ပြင်းကတိမိတော့သည်။

‘အမာညို ရယ်မနေနဲ့၊ ညည်းပိုက်ကိုစွဲ စဉ်းစားဦး၊ ညည်းက သူများနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်နာချင် ချက်ချင်း၊ မွေးချင် ချက်ချင်း’

မေမေကြီးက စိုးရိမ်ပူပန်စွာပြောနေသည်။ ဉာဏ်မင်းကြီး အရေးပေါ် ဗိုက်နာလာပါက ခက်ချေမည်ဟု စဉ်းစားနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အမှ ညိုကမူ ထုံးစံအတိုင်းရယ်နေသည်။ ဘာကိုမျှ ကြောင့်ကုစိတ်မထားပေ။ ဆံပင် ရှည်များသုတ်သင်ရေးတွင် ညီလင်းညို ပါသွားပြီး ခေါင်းတုံးအပြောင်သားနှင့် အိမ်ပြန်လာသောအခါ ပိုပြီးရယ်မြိုပြန်သည်။

‘မပူပါနဲ့ မကြီးရဲ့၊ အဆင်ပြေမှာပါ’

ရယ်နေသော အမာညိုကို ဖေဖေသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

ညီလင်းသည် သူ့အခန်းထဲသူဝင်လာကာ ဒေါပ်ရာပေါ်ပစ်၍လုံချလိုက်သည်။ ကြမ်းကြမ်းရရှုခေါင်းတုံးလေးသည် ခေါင်းအုံးထဲနစ်ဝင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အုံးထားသောခေါင်းအုံးကို မကျေမနပ်နှင့်ဆွဲထုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်မိလေသည်။ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထို့ထည့်ထားသော နေ့စဉ်မှတ်တမ်း နိနိလေးကပါ ခုတင်အောက်သို့ရော၍ ကျသွားသည်။ ညီလင်းညိုသည် မှတ်တမ်းလေးကို ကုန်း၍ကောက်လိုက်ကာ ရေးမှတ်လိုက်သည်။

၁၆၁၂၂၄

ကိုရင်ဝတ်တုန်းကသာ ရိတ်ခဲ့သောဆံပင်၊ ဒီနေ့ ခေါင်းတုံးဖြစ်ပြီ၊ ကိုရင်ဝတ်သောကြောင့်တော့မဟုတ်။ လမ်းသရဲတိုင်း ဆံပင်ရှည်ကြသည်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော ဆံပင်ရှည်သူတိုင်း လမ်းသရဲမဟုတ်၊ ငါလည်း ဆံပင်ရှည် သည်။ သို့သော လမ်းသရဲမဟုတ်။ ဆံပင်ပြန်ပေါက်လာလျှင်လည်းပြန်ပြီးအရှည်ခံဦးမည်။

*

မိညိုရေ

သက်သက် စာရေးလိုက်တယ်၊ ရန်ကုန်က သတင်းတွေလည်း ကြားရတယ်၊ ကောလာဟာလတွေကလည်း အများကြီးပေါ့၊ နယ်မှာဆိုတော့ ရန်ကုန်သတင်းပဲ နားစွဲနေရတယ်ကွယ်၊ ပြောနေကြတာ ဘယ်ဟာမှန်လို့ ဘယ်ဟာမှားမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ခေါင်းတုံးပြောင်နဲ့ညီလင်းကိုတော့ လာပြီးတွေချင်သား၊ ရယ်ရင်တော့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ ထင်တယ်နော်။

မာညိုရော မွေးပြီလား၊ သံကြီးမရ စာမရနဲ့မို့ ဘာလေးမွေးလည်း

မှန်းကြည့်နေရတယ်၊ ကိုကိုကတော့ “စပ်စမ” နဲ့အဖော်ရအောင် သမီးလေးမွေးပါတဲ့။

ပြောရညီးမယ်၊ စုလိုင်အဖော်းနဲ့ အယ်မာရယ်လေ၊ ပုသိမ်ကိုရောက်လာကြသေးတယ်၊ ရပ်ရှင်မင်းသမီးလာတယ်ဆိုပြီး လူတွေစိုင်းကြည့်နေတာနဲ့ သက်လည်း တိုးကြည့်တာလေ၊ အယ်မာရယ်ပေါ့၊ ရွှေမှုဇ္ဈာဘုရားကြီး လာဖူးတာလေ၊ သက်ကိုတော့ သူမမြင်ဘူး၊ သွားနှုတ်ဆက်ဉီးမလိုပဲ၊ လူတွေစိုင်းအုံနေတာနဲ့ မသွားတော့ဘူး၊ အယ်မာက လှုတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိတ်ကပ်နဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဆံပင်ပုံဆန်းနဲ့ မျက်မှုနိုင်းကြီးနဲ့ဆိုတော့ သူမှန်းတောင် မမှတ်မိဘူး၊ ဒို့တွေဆယ်တန်းတိုန်းက ထုပ်ဆီးတိုးကြတာ သတိရ လာတယ်၊ အဲဒီတိုန်းက သူကငယ်ငယ်နှုန္တလေး သန့်သန့်စင်စင်လေးနော်၊ ပါတာနီစားနေရင် တောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းနီအောင်ပွော်တတ်တဲ့ အလှကြိုက်မလေး အယ်မာတွေးပေါ့၊ ခုတော့ အရင်လိုမသန့်စင်တော့ဘူး၊

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်ကိုနောက်ခံထားပြီး ရပ်ရှင်ရိုက်မလို့ လို့ပြောကြတယ်၊ အကွက်အကွင်းလှတဲ့နေရာတွေလာရာတာတဲ့လေ၊ ဒီလိုဆို ပုသိမ်ကိုခကာခဏာလာရမှာပဲ။ နောက်တစ်ခါကြံ့ရှင်တော့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ဉီးမယ်။

ကိုကိုက ပြောနေတယ်၊ ညီလင်းကို အေးအေးကုပ်ကုပ်နေပါတဲ့၊ ကြစောင်းစောင်း မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ အမာညို ပြောလိုက်ဉီးနော်။

*

အင်းလျားရေပြင်သည် ဆည်းဆာရိပ်ဝယ် ဂယက်ထနောက်လေသည်။ နှီးရဲသောရောင်ခြည်သည် ရေထဲတွင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။

စုလိုင်သည် ပြောပြီးကျယ်ကိုင်းကြည့်ရင်း ကုန်လွှန်ခဲ့သောနှစ်ကာလများကို ပြန်လည်ပြီးစဉ်းစားနေမိသည်။ မာမိကြီးသေသည်။ ထို့နောက် မာမိသေသည်။ အန်တီကြည်သေသည်။ ထို့ပြင် ယခုအခါတွင်ကား ဖရက်ဒီပါ သေပြန်ချေပြီး။ သေရပုံကလည်း ဘိန်းဖြူလွန်၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ အချုပ်ထဲမှ အာမခံနှင့် ခေတ္တထွက်နေရစဉ် ဖရက်ဒီသည် ဘိန်းဖြူကိုပိုပြီး အသုံးပြုခဲ့လေသည်။ အကြောဆေးသွင်းသည်မှာ အချိန်အဆများသွားသည် ထင်သည်ဟုပြောကြသည်။ ဖရက်ဒီသည် မှိန်းနေရာမှ ပြန်လည်ပြီး နိုးကြားမလာတော့ဘဲသေမင်းနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

‘နယ်လိုကို သနားတယ်ဆို၊ သမီးလေးကို သနားတယ်ဆို မောင်ရေ ထားခဲ့ပြီလား’

နယ်လိုချိ၏ငိုသံကို သူနားဝတွင် ယခုတိုင်ပင် ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် ကြားနေသေးသည်။ မျက်ရည်လည်ခဲ့နှင့် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော နယ်လိုကိုကြည့်ရင်း စုလိုင်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာသည်။ ‘အို မောင်ရဲ့၊ အချုပ်ထဲပြန်မသွားချင်ဘူးဆို၊ ခုတော့ မသွားရတော့ပါဘူး၊ မသွားရတော့ဘူး မောင်ရဲ့’ဟု အော်လိုက်ပြီး ဖရက်ဒီ၏ရပ်အလောင်းကိုဖက်ထားသော နယ်လို သည် သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

ပိန်ချုံးဖျော့တော့နေသော ဖရက်ဒီ၏မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စုလိုင် သည် “သွားတော့ ဖရက်ရယ်၊ သွားပေတော့”ဟု ရင်ထဲမှနှုတ်ဆက်ရင်း မျက် ရည်ရစ်ဝဲလာခဲ့လေသည်။

‘သေတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ နေကောင်းတဲ့လူတွေရော နေ မကောင်းတဲ့လူတွေရော၊ ချမ်းသာတဲ့လူတွေရော ဆင်းရတဲ့သူရော၊ ကြီးတဲ့သူရော ငယ်တဲ့သူရော၊ လှတဲ့သူရော ရုပ်ဆိုးတဲ့သူရော၊ စိတ်ထားကောင်းတဲ့သူရော စိတ် ယုတ်မာရှိတဲ့သူရော၊ အိုက္ခယ မြင်မြင်သမျှလူတွေဟာ တစ်နေ့ သေကုန်ကြရမှာ ပဲ၊ ငါရော ငါလည်း အချိန်မရွေးသေနိုင်တာပဲ၊ ငါရေးမှာ သွားကုန်ကြပြီ’

ထာဝစ်ပုံးလွင့်လွပ်ရှားနေတတ်သော စုလိုင်၏စိတ်တို့သည် ယခု နောက်ပိုင်း၌ အတန်ငယ်တည်း၌မလာသည်။ လျှောင်ပြောင်သရော့သလိုပြီးနေ တတ်သော မျက်လုံးလေးများတွင် ဘဝကို သံဝေဂရသော အရိုပ်အယောင်လေး သည် တစ်ခါတစ်ရုံ ကိန်းအောင်းလာတတ်လေသည်။

‘မမစု’

‘ဟင် ညီလင်းညို’

ညီလင်းသည် ကားမှန်တံခါးဝတွင် လက်ထောက်ကာ သူ့ကိုင့်ကြည့် နေသည်။

‘ကျွန်တော် အင်းလျားလမ်းကို အငှားလိုက်လာတာ၊ အပြန်ဒီဘက် ကြည့်မိတော့ မမစုရဲ့ကားကို တွေ့လို့’

ညီလင်း၏မျက်နှာလေးသည် မသိမသာလေး နီနေလေသည်။ ဒီနေ ရာသို့ ရောက်လေတိုင်း ဒီရေစပ်သို့သူမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ချေး၊ အစဉ်အမြဲ လှမ်းပြီး ကြည့်မိသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်က ဒီနေရာ ဒီဒေသတွင် သူနှင့်စုလိုင်တို့

အချစ်ရည်သောက်သုံးပြီး ယစ်မူးခဲ့ဖူးသည်ကို သူ့မသိစိတ်က အစဉ်သတိရနေ သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

‘မမစ ဘာလုပ်နေတာလ’

‘ဒီလိုပါပဲ၊ ဟိုတွေး ဒီတွေးပေါ့’

‘ဘိန်းဖြူပြတ်သွားပြီမဟုတ်လား ပြန်ပြီး စိပ်ည်လာသလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ’

ဝမ်းသာစကားပြောသော ညီလင်းညို၏ မျက်လုံးများကို စုလိုင်က စူး စိုက်၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုစကားသည် ပါးစပ်ဖျားမှလာခြင်းလော၊ စိတ်ထဲ မှလာခြင်းလော၊ အသည်းနှလုံး၏အတွင်းဘက်မှထွက်လာခြင်းလော သိလိုနေ လေသည်။

‘လုံးဝကို ပြတ်သွားပါဖြေကွယ်’

‘သိပ်ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် ချီးကျျှုံးပါတယ်များ၊ မမစ တော်တယ်’

‘ဘာလို့လဲ’

‘တစ်ခါမှ မမှားဖူးတဲ့သူဟာ လူကောင်းတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အမှားထဲက ရှန်း ထွက်နှင့်တဲ့သူကတော့ လူတော်ပဲလေ’

ညီလင်းသည် ဒက်ဒီပြောသောစကားလုံးများကိုပင် အသုံးပြုကာ ပြော လေသည်ဟုတွေးရင်း စုလိုင်သည် ပြီးရယ်လိုက်မိလေသည်။

‘ဒက်ဒီ ကျျေးဇူးတွေပါကွယ်’

‘ကျွန်တော်ကြားတယ်၊ မမစရဲ့အဖေကိုတောင် လေးစားသွားမိတယ်’

‘အဟုတ်လား’

‘အဟုတ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် ကားထဲဝင်ထိုင်ရမလား ဟင်’

ခွင့်တောင်းသလိုပြောသော ညီလင်းကို ငေးစိုက်၍ကြည့်ရင်း စုလိုင် သည် အသာအယာ ခေါင်းညီတ်၍ပြလိုက်သည်။ ညီလင်းသည် ကားတံ့ခါးကို ဆွဲ၍ဖွေ့ဖွေ့ကာ စုလိုင်၏အေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သင်းပုံးသောရေ့မွေးနဲ့လေးကို ရှုံးကိုရှုံးရသောအခါတွင်ကား ယခင်ပုံးစံအတိုင်း “အား မွေးလိုက်တာ” ဟုပြောလေ သည်။

‘ကျွန်တော့ကိုယ်ကတော့ နံစော်လို့၊ ကမာရွတ်မှာ ကားပျက်နေလို့ နှိုက်ချွှတ်ပြီးပြင်ခဲ့သေးတယ်’

ညီလင်းက အားနာသလိုပြောသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်လုံး စက်ဆီများနှင့် မည်းနေကာ ပါးပြင်တွင်ပါ အမည်းစင်းတစ်စင်း ထင်နေလေသည်။

‘ကျွန်တော် စကားပြောချင်လို့သာလာတာ၊ အမှန်ဆိုရင် မလာသင့်ဘူး၊ ကြည့်ပါလား ကျွန်တော့သုံးဘီးလေး အလကားရပ်ထားရပြီ၊ နေ့တွက်နဲ့တားတာဆိုတော့ အချိန်တိုင်း တန်ဖိုးရှိနေတာ’

‘ကဲကွယ် ဒီလိုဆိုရင် စုကိုခရီးသည်အနေနဲ့ပဲ သောာထားလိုက်ပေါ့၊ ညီလင်းပြန်တော့ သုံးဘီးခပေးလိုက်မယ်လေ’

‘ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်မဆင်းခဲပါဘူး’

‘အိုကွယ် စုက ဒီလိုသောာပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စုနဲ့စကားပြောနေတဲ့အချိန်အတွက် ညီလင်းကိုမနစ်နာစေချင်လို့ပါ’

‘ဒီလိုဆို တကယ်ပေးမှာလား’

‘တကယ်ပါ’

ညီလင်းက ရယ်ကာ စုလိုင်၏လက်ကလေးကို လှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွင်ပါ စက်ချေးများပေသွားသည်ကိုသိသော်လည်း စုလိုင်မရန်းမိပေါ့။

‘သုံးဘီးခက ထောင့်ငါးရာတန်တယ် မမစုံ’

‘ဒါပေမဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ကစပြီး မိတာခါးရမှာပေါ့ ညီလင်းရယ်’

သူတို့နှစ်ညီးသည် တစ်ညီးကိုတစ်ညီးကြည့်ကာ ရယ်မိကြလေသည်။ စုလိုင်၏လက်ခုံတွင် မည်းသွားသည်ကိုတွေ့သောအခါ ညီလင်းသည် အားနာသွားသလို သူအိုတ်ထဲမှုလက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ယူကာ ပြန်၍သုတ်ပေးလေသည်။ သို့သော် သူ့လက်ကမည်းပေနေသဖြင့် သုတ်ရင်းမည်းရင်းနှင့် လုံးလည် ချာလည်လိုက်နေလေသည်။

‘ထွန်းဆီကနေ စုရဲ့သတင်းအကုန်သိရတယ်၊ ထွန်းက ကျွန်တော့ သူငယ်ချင်းလေ’

‘အင်း၊ ထွန်းပြောပြတယ်၊ တလောက ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ဖြစ်သွားသေးတယ်ဆို၊ ဒါနဲ့ ညီလင်းက စုရဲ့သတင်းကို ဘာလို့စုံစမ်းနေတာလဲ’

‘စုံစမ်းတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခရီးသွားဟန်ထဲကြံလို့ မေးကြည့်တာပါ’

ညီလင်းက စုလိုင်ကိုဖြတ်ကနဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေသည်။

‘’

ရယ်ချင်နေသောစုလိုင်၏မျက်လုံးအီမဲသည် အတန်ပေါ်ကျဉ်းသွားလေသည်။ သံသယမျက်လုံးနှစ်စုံသည် တစ်စုံနှင့်တစ်စုံရင်ဆိုင်ကြည့်မိကြဖြီးမရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ကြသည်။

ညီလင်းသည် စုလိုင်၏နှေးပြင်ပြန့်ပြန့်လေးကို အသာအယာရှိက်နမ်းလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရင်း စိုင်းမင်းအောင်ကိုသတိရလာသည်။ သူနှင့် စုလိုင်တို့ရှစ်မိုင်ပျော်ပွဲစားရုံတွင် တစ်ခါတွေ့ကြစဉ်က စုလိုင်၏ကေးတွင် စိုင်းမင်းအောင်ပါလာခဲ့သည်။ နှစ်ငါးဆယ်တိုက္ခသိုလ် ဧရာဝတီသဘင်ပွဲတုန်းကလည်း စုလိုင်ဟူသည့် မိန်းမလှေးသည် စိုင်းမင်းအောင်၏ လက်မောင်းကို မြှုတွယ်ပြီး လျောက်လည်နေခဲ့သေးလေသည်။

‘ବ୍ୟାକୁଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦେଶୀର୍ଥରେ ପାଇଲା ମୁହଁଳିଙ୍କ’

“စုင်းမင်းအောင် အကြောင်းပါ”

‘ဝင်သားပဲ’

‘အခု သူဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ဟင်’

‘မသိဘူး၊ ဖရက်ဒီမသေခင်ကပြောသွားတာတော့ ယိုးဒယားဘက်ရောက်နေတယ်တဲ့၊ သူ့ညီလေးနဲ့တော့ စနဲ့ပိုလ်ချုပ်ရွေးထဲမှာ တစ်ခါတွေသေးတယ်’

စုလိုင်သည် စိုင်းနှင့်ပိုလ်ချုပ်ရွေးထဲတွင် ပြန်၍ဆုံဖြစ်သည်။ စိုင်း၏
ဘေးတွင် လူပရွောမွှေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးပါလာလေသည်။ စုလိုင်က
ပြီး၍ နှုတ်ဆက်သောအခါမှ စိုင်းသည် ပြန်လည်ပြီးရယ်လာလေသည်။ သူ့ဘေး
မှ မိန်းကလေးနှင့်စလိုင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘သူက ကျွန်တော်ရဲနှစ်းမိုးအေးပါ မမစု၊ သူနာပြုဆရာမလေးပါ’ဟု
စိုင်းက ဂဏ်ယူသောလေသံလေးနှင့်ပြောလေသည်။ နှစ်းမိုးအေးဟူသည့် မိန်းမ
ချောလေးသည် စုလိုင်ကိုကြည့်ကာ လိုက်လိုက်လဲလဲပြီးပြသည်။ သက်သက်က
တစ်ခါပြောပြထားသောကြောင့် သူတို့အထက်တန်းက အချောဆုံး ဟူသော
စုလိုင်ကို သူယောက်တည်းက သိနေသည်ဟုဆိုလေသည်။ သက်သက်၏
သူငယ်ချင်း သူနာပြုဆရာမလေးကို စုလိုင်ကင်းကြည့်ရင်း သူ့အကြောင်း ဘာ
တွေများပြောပြထားသလဲဟုစဉ်းစားနေမိသေးလေသည်။ စိုင်းသည် သူအစ်ကို
စိုင်းမင်းအောင်၏ အကြောင်းကို လေသံပင်မတိမ်းခဲ့ပေ။

‘စိုင်းမင်းအောင်နဲ့စုနဲ့ ကြိုက်ခဲ့ကြသလားဟင်’

ညီလင်းက မေးသည်။ ညီလင်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မနာလိုသော အရိပ်အယောင်များကို ဖျတ်ခနဲတွေလိုက်ရသဖြင့် စုလိုင်ကျေနပ်သွားလေသည်။

‘စု ဘယ်သူကိုမှ မကြိုက်ဘူး’

‘ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်နဲ့ဖြစ်သလိုရော’

‘ဒါတော့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်’

‘စုရယ်’

ညီလင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ စုလိုင်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစွေကာ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေမိလေသည်။

‘ညီလင်းရော ဒီကြားထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးလား’

‘ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူကိုမှ ချစ်လို့မရခဲ့ဘူးလေ’

ညီလင်း၏ အသံက ဒေါသနှင့်အဖျားခတ်ကာ တုန်ချုပ်နေလေသည်။

စုလိုင်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ညီလင်းတစ်ယောက် မလိုတဗ္ဗဖြစ်နေသည်ကို သဘောကျေနေမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် သိပ် နားမလည်ချင်ပေါ်။ သူ့စကားနှင့်ပင်သူကို “ညီလင်းရေ အပြုစားခံနေပြီးလား”ဟု မေးလိုက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

‘ဟော မိုးတွေစွာလာပြီ’

မိုးစက် မိုးပေါက်များသည် ကားအမိုးပေါ်သို့ ဖြိုးဖြိုးမြောက်မြောက်နှင့် ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။ ညီလင်းသည် မိုးပေါက်များကိုင်းကြည့်ပြီး မျက် မွှောင်ကုတ်နေလေသည်။ ထိုနောက်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်ပြုးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ရုတ်တရက်မနာလိုဖြစ်သွားတာ’

ညီလင်းက မချိပြုးနှင့်မြောရင်း စုလိုင်၏ လက်ကလေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူပြီး ဖိည့်ထားလိုက်လေသည်။

‘ဘာလို့ မနာလိုဖြစ်တာလဲ’

‘အရပ်ကလေးကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထပိုင်ချင်လို့ပေါ့ဗျာ’

‘ဘာလို့ ပိုင်ချင်တာလဲ’

‘လှတာကိုး’

‘သော်၊ လှလို့လား’

မိုးပေါက်များသည် ကျွေရာမှ စိပ်လာသည်။ ညီလင်းသည် စုလိုင်ကို

ထွေးဖွေကာ အသာအယာရှိက်နမ်းလိုက်လေသည်။ စုလိုင်က ညီလင်းကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး မူးမူးလေးပြီးကာ မေးသည်။

‘လှလို့နမ်းတာလား’

‘အင်းပေါ့’

ညီလင်းက စုလိုင်ကို ထပ်၍နမ်းသည်။

‘စု တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ကောင်းပြီ’

‘ဘယ်သူ့ကိုလက်ထပ်ရမှာလဲ’

‘စုကြိုက်တဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပေါ့’

‘စုက ဘယ်သူ့ကိုမှမကြိုက်ဘူး’

‘ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော့ကိုရော မကြိုက်ဘူးလား’

‘ညီလင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ’

‘ကြိုက်များ ကြိုက်သလားလို့’

ညီလင်းက ပြီးရယ်ရင်း စုလိုင်ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်နေလေသည်။

သံသယမျက်လုံးလေးများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးရင်ဆိုင်ပြီး အားပြိုင်နေကြသည်။ ညီလင်းကို အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ စုလိုင်က ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလှချည်လားကွယ်’

‘စုက သိပ်မာနကြီးတာကိုး’

‘စုက မာနကြီးတာ ကြာလှပြီ’

‘ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး ဘဝင်မြင့်တာ မွေးကတည်းကပဲ’

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရန်သူလိုကြည့်မိကပြန်လေသည်။ စုလိုင်၏ မျက်လုံးလေးများသည် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်လာပြီး ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်လိုက်လေသည်။

‘က ကိုညီလင်းညို၊ မောင်လာပြီ၊ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေတော့’

‘ခကာ နေပါဦး’

ညီလင်းသည် စုလိုင်ကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ကြည့်နေမိပြီးမှ ရတ်တရက်သိမ်းကျံးပြီး ဖက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိုးတိုးပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ကြားဖူးတာက အချစ်ဟာ အင်အားကြီးတယ်တဲ့၊ အခု

တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမှန်းတွေက အင်အားကြီးလိုက်တာနော်၊ စုကို ကျွန်တော် မှန်းတယ်၊ စုကရော ကျွန်တော့ကို မှန်းနေတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မှန်းတယ်’

စုလှိုင်က မျက်စိမ့်တိထားရင်းပြောသည်၊ ညီလင်းက သူ့ကိုနမ်းလိမ့် ဦးမည်ဟုလည်း ထင်နေသည်။ သို့သော် ညီလင်းက စုလှိုင်၏ဆံပင်လေးများကို သာ အသာအယာရှိက်နမ်းပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

‘ညီလင်း ခွေး၊ ခွေးကလေး၊ အရမ်းမှန်းတယ်’

စုလှိုင်က အော်လိုက်မိသည်။ မိုးရေထဲတွင်လျှောက်သွားနေသော ညီ လင်းက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းချသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကျနေသော မိုးရေများကို လက်နှင့်သပ်ကာ တွေပြီးရပ်နေလေသည်။ ထို့နောက်မှ သုံးဘီး ကားလေးထဲသို့တက်ထိုင်ကာ စက်နှီးလိုက်သည်။ ကားလေး၏ နောက်ဘက် အိပ်ဇော်ကိုမှ မီးခိုးများတထောင်းထောင်းထွက်လာသည်။ ဖွတ်ချတ်ဖွတ်ချတ် နှင့် ဆူညံအောင် မြည်လာသည်။ ညီလင်းသည် ကားကို ကျွေထွက်ရင်း

‘မမစာ ကျွန်တော့ကို သုံးဘီးဖိုးလည်း မပေးပါလား’ ဟု မချိပြုးပြုးပြီး အော်ပြောသွားလေသည်။

*

‘အောင်မာ ခွေးမသား ညီလင်းညီး၊ မင်းက ငါ့ကို မှောင်ခိုဆိုပြီး နှစ်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား’

တင်ထွန်းမောင်က မခံနိုင်သလို ပြောသည်။ မျက်မှန်ထူထူကြီးအောက် မှ မျက်လုံးများသည် မကျေမနပ်နှင့်မို့ နဂိုထက်ပို၍ ပြုးနေလေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးများ၊ မှောင်ခိုကို ကျွန်တော် မနှစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော် မှောင်ခိုအလုပ်ကို အားမပေးချင်ဘူးလို့ပြောတာပါ’

‘ခွေးသား၊ မင်းက ဘာကြီးကျယ်တာလဲ၊ မင်းက မှောင်ခိုအလုပ်ကို အားမပေးချင်ရင် ဘာလို့ မှောင်ခိုပစ္စည်း ဝတ်နေသလဲ၊ မင်းဝတ်ထားတဲ့ အကျိုစ က မြန်မာဖြစ်မို့လားဟော၊ မင်းအတွင်းက ခံထားတဲ့ အပေါက်စွပ်ကျယ်ကလည်း ယိုးဒယားကကွာ၊ မင်းလက်က နာရီရော ဘာလို့ပတ်ထားသေးလဲ၊ ဟင်၊ မပြော လိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ပုဆိုးတစ်ထည်ပဲ မြန်မာဖြစ် ပါတယ်၊ ဘောင်း ဘီဝတ်ထားလိုက်ရင် ကုန်ပြီ’

‘ဒါတော့များ’

‘အေးလေ၊ ဒါကို မင်းတို့က ကျေးဇူးမတင်ဘဲ အပြစ်တင်နေချင်သေးတယ်’

ညီလင်းက ရယ်ချင်းချင်ဖြစ်လာပြီး သူ့ခေါင်းကိုသူ စုံကုတ်လိုက်မိသည်။ တင်ထွန်းမောင်ကို စကားအရာတွင် ပြိုင်လျှင်တော့ နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ယခင်ကတည်းက တစ်ခါမျှ မနိုင်ခဲ့ဖူးချေ။

ပြဿနာ အရင်းခံကတော့ သုံးဘီးကားပင်ဖြစ်သည်။ တင်ထွန်းမောင်က သူ၏သုံးဘီးကားကို လာထားသည်။ မော်လမြိုင်ရထားကို ရန်ကုန် ဘူတာကြီးမဝင်မိ လမ်းမှကြိုးစောင့်ရမည်။ အပေးအယူလုပ်ထားသဖြင့် သူတို့စောင့်ရာ နေရာတွင် ရထားက နှေးသွားမည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်တွင် မောင်ခိုပစ္စည်းများကို ရထားပေါ်မှပစ်ချမည်။ သူတို့က ကောက်ယူပြီး ကားပေါ်တင်ကာ အမြန်မောင်းထွက်ကြရမည် ဖြစ်လေသည်။ သိပ်ပြီးခဲယဉ်းသော အလုပ်မဟုတ်သော်လည်း ညီလင်းက မလုပ်လိုပေ။ အေးအေးဆေးဆေးလေးသာ ခရီးသည် အကြို အပိုလုပ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် မလုပ်လိုကြောင်းတစ်ခွန်းသာ ပြောရသေးသည်ကို တင်ထွန်းမောင်က ဒေါ်ပွဲသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဟင်းငါသာ သိကြားမင်းကြီးလို တန်ခိုးရှိရင် ဆူးလေမီးပိုင့်မှာရပ်ပြီး ရှိရှိသမျှ မောင်ခိုထည်တွေ ကိုယ်ပေါ်က ပျောက်စော့လို့ အမိန့်ပေးလိုက် ချင်ပါရဲ့၊ ဟင်း မပြောချင်ဘူး၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

‘ရောင်းလို့ဝတ်နေတာပေါ့များ၊ မရောင်းလို့ ဝယ်မရရင်လည်း ဘယ်သူဝတ်မှာလဲ’

‘ဝတ်လို့ရောင်းတာကွာ၊ ဝတ်လို့ရောင်းတာ’

တင်ထွန်းမောင်က ဒေါ်ကြီးမောက်းဖြစ်နေလေသည်။ ညီလင်းသည်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဤမြှုမြေနေသည်။ ထိုအကြောင်းကို သက်သက်နှင့် အမာညိုတို့ဆွေးနွေးနေကြသံကို တစ်ခါက သူကြားခဲ့ရဖူးသည်။ ‘အချိတ်တွေက လှတော့လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးကကြီးတယ်၊ အနံကွင်းကလည်း တိုတယ်၊ ရေလျှော်လည်းမခံဘူး၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ရုံးသွားကျောင်းသွားဝတ်နေရတာ၊ အပေခံ၊ အကြမ်းခံ၊ ရေလျှော်ခံတဲ့လုံချည်ကိုပဲ ဝတ်ချင်တာပေါ့၊ ငွေကုန်တာချင်း အတူတူကိုယ့်မြန်မာဖြစ်ကို ဝယ်ချင် အားပေးချင်လိုက်တာမှ စိတ်ထဲမှာ ယားကျိုယားကျိုနဲ့တောင်ဖြစ်လို့’ ဟု အမာညိုက ကြိုတ်မနိုင်ခဲမရ ပြောခဲ့လေသည်။ သို့သော

ထိစကားများကို တင်ထွန်းမောင်ကိုတော့ ပြန်လည်ပြီး ပြောမပြလိုတော့ပေ။
‘မင်းကွာ တောက် အင်မတန်ဖင်ခေါင်းကျယ်တယ်’

‘မဟုတ်ရပါဘူး ကိုတင်ထွန်းမောင်ရာ၊ ကျွန်တော့ကိုအထင်မလွှဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုအလုပ်ကို နှိမ်ချနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေရလာ ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က ကျောက်တွေ နားတွေ ထွက်နေရတယ်ဆို တာသိနေလို့ စိတ်ထဲမှာမသန့်ရင်းတာပါ၊ ထားပါတော့လေ ဒါက ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ကိုစွဲမဟုတ်တာ၊ ကဲ ဘယ်နေ့လဲ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်လိုက် ပါမယ်၊ ကဲ ကဲ ကျေနပ်ပြီးလား’

‘မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ တကတဲ့၊ ရှိခိုးဦးတင်’

ကိုတင်ထွန်းမောင်က မကျေမနပ်ဖြစ်နေသေးသော်လည်း သူ့မျက်နှာ မှ ဒေါသခိုးများ အတန်ငယ်လျှောပါးသွားသည်။ ညီလင်းသိပါသည်။ ညီလင်း မလိုက်လျှင်လည်း သူ့အတွက် ဘာမျှအရေးမကြီးပေ။ ပိုက်ဆံပေးလျှင် အငှား ကားတွေ လိုလျှင်လိုချင်သလောက်ရလေသည်။ သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်း အနေနှင့် ပြောမိပြီးမှ အငြင်းခံလိုက်ရ၍ တစ်ရှုံးထိုးဒေါပ္ပသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။
‘စုစုပေါင်း တစ်နာရီလောက်ပဲကြာမှာပါကွာ၊ ငါးဆယ်ပေးမယ်၊ မင်း မရုံးပါဘူး’

ညီလင်း၌ အရှုံးမရှိပေ။ အဖမ်းအဆီးရှိဦးတော့ အငှားကားမောင်းသူ၏ အပြစ်မရှိပေ။ အေးအေးအေးအေး နေလိုသောစိတ်ကလေးကြော့နှင့်သာ ငြင်းလိုက် မိခြင်းဖြစ်သည်။ မခံနိုင်မရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသော တင်ထွန်းမောင်ကို တွေ့သော အခါတွင်ကား အားနာစိတ်နှင့်မို့ စကားကိုပြင်ရတော့လေသည်။ ထိုအခါမှ တင် ထွန်းမောင်၏ မျက်နှာသည်လည်း ကြည်သာစွဲပျော်တော့သည်။

‘ငါ အရင်တစ်ပတ်က ပုသိမ်ဘက်သွားသေးတယ်၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့တွေ သေးတယ်’

‘ကိုကို နေကောင်းလား’

‘ကောင်းပါကွာ၊ သူတို့စုံတွေမြင်လိုက်ရင် တယ်ပြီးစိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ ငါတောင် မိန်းမယူချင်စိတ်ပေါက်ပေါက်လာတယ်၊ စပ်စုမကလည်း အရမ်းကို စပ်စုနေပြီးမောင်’

‘တွေချင်တယ်ဗျာ’

‘သူတို့လည်း ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းရမလိုလိုပြောနေတာဘဲ၊ ငါက သူ့ကို

“ဘာလဲ လမ်းဖောက် မပြီးလို့ ပြီးတာလား” ဆိုတော့ မင်းအစ်ကို အင်ဂျင်နိယာ
ကြီးက မခံချင်ဘူးကွဲ

‘ဘာလဲဗျာ’

‘အောင်ကွာ ပုသိမ်နဲ့မုန္ဒာကားလမ်း ဖောက်မလို့ဆိုပြီး ကမ်းနားမှာ ဆိုင်း
ဘုတ်ကြီး တင်ထားတာပဲ၊ “ပုသိမ် မုန္ဒာ ရော်း လမ်းမကြီး ဤနေရာတွင်စသည်”
တဲ့လေ၊ ငါလည်း စောင့်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလမ်းကြီးပြီးသွားရင် မုန္ဒာဘက်က
ပစ္စည်းတွေ သယ်ချုပြီး ပုသိမ်ဆင်းလာရရင် မိမ်ပဲပေါ့၊ ဟား ဟား သူ့လမ်းကြီးက
အစသာရှိတာ၊ ရွှေ့တက်လာတာ မတွေ့ရဘူးကွဲ၊ ဒီပြင်မြို့တွေက ကြားဖြတ်
ဖောက်နေလားတော့ ရုပှာတတ်သေးဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်
နဲ့ “ပုသိမ် မုန္ဒာ ရော်း လမ်းမကြီး ဤနေရာတွင် စဉ် ဤနေရာတွင်ဆုံးသည်”လို့
လူကြားထဲ အောင်ဖတ်လိုက်တာ မင်းအစ်ကိုစိတ်ဆုံးသွားလို့ မောင်ရ’

တင်ထွန်းမောင်က တဟားဟားရယ်နေလေသည်။ ညီလင်းညိုက
လည်း လိုက်ချုပ်ရယ်မိလေသည်။ သူ ပုသိမ်သို့တစ်ခါရောက်သွားစဉ်ကလည်း
ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြင်ခဲ့လေသည်။

‘မင်းအစ်ကို အရွေးမှန်တယ်ကွာ၊ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက တကယ်
သာယာတယ်၊ အပေးအပူမျှတယ်၊ မမသက် တစ်ခါတစ်လေ ညာရှိတိဆင်းရ^၅
ရင်လည်း မင်းအစ်ကိုက ကလေးကို ကျေကျေနပ်နပ်ထိန်းတာပဲ၊ အောင်မှ
တစ်ခါတော့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်မောင် ဘာကြောင့်ထင်လဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘မင်းအစ်ကိုနဲ့ စုလိုင်နဲ့ရပြီး သက်သက်ကသာ စွဲသူရိန်နဲ့ရရင် စပ်စု
မဟာ ဘယ်သူ့ကလေးဖြစ်မလဲဆုံးတဲ့ပြဿနာနဲ့လေ’

‘သေပါတော့ဗျာ’

ညီလင်းညိုသည် သူနှုံးကို သူရိုက်လိုက်မိသည်။ ချစ်ကြသူတို့သည်
တစ်ခါတစ်ရုံ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကုန်တတ်ကြသည်ဟု တွေးရင်း ပြီးနေမိ
သည်။

‘သူတို့ရန်ဖြစ်တာကြည့်ရတာ ပျော်စရာတော့ကောင်းသားကွဲ၊ ငါ
တောင် မိန်းမယူပြီး အဲသည်လို့ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်၊ မင်းရော မတွေ့
သေးဘူးလား’

‘ဘာတွေ့ရမှာလဲ’

‘ရည်းစားလေး၊ အဆက်လေးလေကွာ’
 ‘အပူမရာပါရစေနဲ့ဗျာ’

အပူမရာလိုသာ ညီလင်းညိုသည် စုလိုင်နှင့် စိုင်းမင်းအောင်၏
 အကြောင်းတွေးမိပြီး ရင်ထဲတွင် ပူ၍သွားလေသည်။ သူတို့တွေ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့
 လျှင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဟုသာ ညာလိုက်ပါတော့ဟုပင် ဖွင့်ပြီး သင်ပေး
 လိုက်ချင်သည်။ နိုက်တည်းက ထင်မိပြီးဖြစ်သော်လည်း စုလိုင်၏ နှုတ်မှဝန်ခံ
 ချက်ကို သူမကြားလိုခဲ့ပေ။ မကြားလိုဘဲနှင့် မေးမိသည်။ မေးမြို့ပြန်တော့လည်း
 စုလိုင် မိန်းမလှလေးက မကွယ်မထောက်ဘဲ ခေါင်းညီတ်ပြဲခဲ့လေသည်။ ဆိုင်
 လည်း မဆိုင် ပိုင်လည်း မပိုင်သူဖြစ်သော်လည်း ထိုတာဒ် အတောအတွင်း၌
 ညီလင်း၏ ရင်ထဲတွင် မကျေနှပ်စိတ်များက လေပွေမှန်တိုင်းလို အံကြွလာခဲ့လေ
 သည်။

‘ညီလင်းညိုမျက်နှာကြီးက ညိုလိုက် မည်းလိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’
 ‘တင်ထွန်းမောင်ကမေးသောအခါ ညီလင်းသည် ဟက်ခနဲရယ်သည်။’
 ‘ထို့နောက် မျက်နှာကိုတည်လိုက်ကာ လေးနက်သောအသံနှင့်ပြောလေသည်။’
 ‘ခင်ဗျားမသိလိုက်ဘူးလား၊ ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းတိုက်သွား
 တာလေ’

‘ဘာမှန်တိုင်းလဲ၊ ဆိုက်ကလုံးလား၊ ဟာရိုကိန်းလား’

‘အဲဒါတွေထက် ဆိုးတာပေါ့၊ ချစ်မှန်တိုင်းတဲ့’

*

စုံးပိုင်းကတော့ မှန်တိုင်းကျုလာလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်မိပေ။ လေထန်ပြီး မိုး
 ရွာရုံလောက်သာ ထင်မိလေသည်။ သို့သော် လေထန်သည်က တစ်စထက်
 တစ်စ ပိုပြီးပြင်းလာသောအခါ သက်သက်သည် ထိုတ်လန့်လာလေသည်။

ယမန်နေ့က ညာဂျိုတီဆင်းထားရသောကြောင့် ယနေ့နေ့လည်ပိုင်း
 တွင် အနားရသည်။ နံနက်ပိုင်းကမူ မိုးလေးတစ်စီမံ့နှင့်မ့် အိပ်၍ကောင်းကောင်း
 နှင့် တုံးနှင်းသရော အိပ်ပျော်သွားသည်။ သက်သက် အိပ်ရာက နှီးသောအခါ
 နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီခန့်ရိုပေပြီး လေကြံများနေပြီဖြစ်သည်။ စပ်စုမကလည်း
 ပုံခက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေကာ သူ၏အထိန်းမဇွဲမြေသည် အိမ်ပြင်ဘက်သို့ စိုးရိမ်
 တကြီးကြည့်နေသည်။

‘လေသိပ်ကြမ်းတာပဲ အစ်မ’

‘အေးဟပ်၊ မိုးတွေလည်း ယိုကုန်ဖြေရော၊ ခွက်တွေနဲ့ခံပါဉီး၊ ကြမ်းတွေ
ရွှေလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်မ လူမှန်းသိကတည်းက ဒီလောက်လေကြမ်းတာ မကြံဖူးသေး
ဘူး’

ပုသိမ်သူစစ်စစ် မငွေမြေကပြောသည်။ မီးဖိုချောင်မှ ရှိသမျှချက်တွေ
ပုံးတွေယူကာ မိုးရေခံရသည်။ သက်သက်တို့အိမ်ရှေ့မှ မန်ကျည်းပင်ကြီးသည်
ယိမ်းထိုးလှပ်ရှားနေသည်။ မန်ကျည်းရှေ့ မန်ကျည်းကိုင်းများသည် ကျိုးပြတ်ပြီး
အိမ်ထဲသို့ လေနှင့်အတူလုံးထွေးပြီး ဝင်လာလေသည်။

‘ဟယ် အစ်မ အစ်မရေ သွပ်မိုးတွေလန်ကုန်ဖြီ’

မငွေမြေက အော်ပြောစဉ် အိမ်မိုးထားသောသွပ်ပြားများကြံတက်ပြီး
လန်ကုန်သည်။ သွပ်မိုးပြားကြီးနှစ်ချပ်သည် သံမှိုက္ခား၍၏ချုတ်နေသလို တက္ခိုက္ခို
တအိအိမြည်နေပြီးမှ ဝန်းခနဲလန်ထွက်သွားသည်။ ပြင်းထန်လှသောလေက
လေးလံလှသောသွပ်ပြားကြီးကို စက္း၍၏ချပ်ကလေးကဲ့သို့ လွင့်ပါအောင် သယ်
ဆောင်သွားသည်။ အိမ်ထဲသို့မိုးရေများ ဒလဟောယိုစီးလာသောအခါ ပုခက်
တွင်းမှ စပ်စုမလေးကလည်း ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ရူးရူးဝါးဝါးအော်၍ ငိုလေ
တော့သည်။

‘ဟယ်၊ မှန်တိုင်းတိုက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကြမ်းလိုက်တာလွန်ရော’

သက်သက်သည် သမီးလေးကိုပြေး၍၏မွေယူလိုက်ရင်း အိမ်ပြီကျမည်
ကို စိုးရိမ်လာသည်။ သူတို့နေသောအိမ်သည် သစ်သားအိမ်လေးမျို့ အခြေမခိုင်လှ
ချေ။ အိမ်ထဲတွင်လည်း မိုးရေများက တဗြိုန်းဗြိုန်းကျေနေသည်။ မွေရာများပေါ်
ရေယိုလာသောအခါတွင်ကား သမီးကိုချပြီး မငွေမြနှင့်အတူ မွေရာများကို မနိုင်
မန်းမပြီး ရေလွှတ်ရာသို့ ရွှေရပြန်သည်။

‘အစ်ကိုပြန်လာရင် ကောင်းမယ် အစ်မ’

‘ဟယ်၊ မလာပါစေနဲ့ ဒီမိုးဒီလေထဲပြန်လာရင် တော်ကြာသစ်ပင်တွေ
လဲတာနဲ့တိုးပြီး ပိနေရင်’

သက်သက်သည် လမ်းမဘက်သို့ စိုးရိမ်ပုံပန်စွာနှင့်ကြည့်နေမိသည်။
အမိုးလန်သည်မှာ သူတို့တစ်အိမ်တည်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ သွပ်ပြားများ
သည် စက္း၍၏ချပ်ပေါ့ပေါ့လေးကဲ့သို့ မိုးပေါ်တွင် လွင့်ပုံးနေသည်။ အချို့လည်း

မြေပေါ်တွင် ရှပ်တိက်ပြီးပြေးနေကြသည်။ လေတိက်သံက တစ်နှုန်းဝါန်းနှင့်ဆူနေသည်။ မိုးကျသံက တဗြိုန်းဗြိုန်းနှင့်ညံနေသည်။ သစ် ကိုင်းအကျိုးအပြတ်များက လည်း မိုးရေထဲတွင် လုံးထွေးနေလေသည်။

‘လာ လာ မငွေမြေ ခို့တွေ နောက်ဖေးပြောင်းနေရအောင်၊ အိမ်ရှေက မန်ကျည်းပင်ကြီး စိတ်မချရဘူး၊ တော်ကြာလဲပြီး အိမ်ထက်ပိုလာရင် ဒုက္ခ’

သူတို့သုံးညီး မီးဖို့ချောင်သို့ပြောင်းပြီးမကြာမိပင် ဘယ်ယိမ်းသာယိမ်းနှင့် သိမ့်သိမ့်ခါနေသာ မန်ကျည်းပင်ကြီးသည် ဝါန်းခနဲပြုလဲကျတော့သည်။ သူတို့ တွေ လက်မတင်ကလေးလွတ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ မကျည်းပင်အိုကြီးသည် အိမ်ဘက်သို့ တည့်တည့်လဲကျခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါပြီး အိမ် ရှေတစ်ခြမ်းသည် ကျိုးပြတ်ပြိုကျသွားသည်။ မန်ကျည်းကိုင်း မန်ကျည်းရွက်များ က အိပ်ခန်းထဲသို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်ထိုးဝင်လာကြသည်။ အခါတိုင်း မမီမကမ်းနှင့်လှမ်းခုံးနေရသောပင်ဖျားမှ မန်ကျည်းရွက်ညွှန်များ မန်ကျည်းသီးနှံများသည် ကြမ်းပေါ်တွင်ပြန့်ကျကုန်လေတော့သည်။

‘ဘုရား ဘုရား ဘုရားကယ်မပါ’

မငွေမြက အထိတ်တလန့်ရော်တော်နေစဉ်တွင် သက်သက်သည် သမီး လေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားလိုက်သည်။ အခါတိုင်းနေရာတကာတွင် စပ်စုနေကျဖြစ်သော စပ်စုမလေးသည် ဒီတစ်ခါတော့ မစပ်စုနိုင်ရှာတော့ပေ။ မျက်လုံးကလေး ပြုးရိုင်းနေသည်။ သက်သက်၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းကလေး ပုံပြီး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရာလေသည်။ သို့သော်အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသော မန်ကျည်း ပင်ကြီးကို တွေ့သောအခါတွင်ကား “မေမေ၊ မေမေ၊ မရှိုးတီး မရှိုးတီး”ဟု ပျော်ရွင်စွာ အော်နေလေသည်။

လေကလည်း တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီးကြမ်းလာသည်။ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်လည်း မကူနိုင် မကယ်နိုင်ကြပေ။ ကြမ်းသမျှလေဒဏ်ကို လည်စင်းပြီး ခံနေကြရသည်။ အချို့ရဲတင်းသူများသည် အန္တရာယ်ကိုမကြာက်ဘဲ မိုးထဲ လေထဲ ထွက်ကာ လမ်းမပေါ်မှသွပ်ပြားများကိုကောက်ယူနေကြသည်။ သက်သက် ကမူ သမ္မတခွေကိုသာ ထပ်ပြန်တလဲလဲရွတ်မိသည်။ သို့သော် ဘုရားစာထဲတွင် စိတ် မရှိရှု အမြို့အမောက်မတည့်ဘဲ အများများအယွင်းယွင်းဖြစ်နေသည်။ ကမ်းနားသက်မှာတော့ ဒီရေတက်လာတော့မှာပဲဟု ပထမဦးစွာတွေးမိသည်။ ထို့မှ တစ်ဖန် ကိုကိုတစ်ယောက် နံနက်က အနေးထည်မှဝေတ်သွားရဲ့လားဟု ပူမိပြန်

သည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံက အမိုးတွေလန်ကုန်ရင်တော့ လူနာတွေ ခဲ့ကုန်တော့မှာပဲဟု စီးရိမ်မိပြန်လေသည်။

‘ပင်လယ်ထွက်တဲ့စက်လျှတွေတော့ ဒုက္ခပဲအစ်မရော၊ အကုန်မှာက်ကုန်တော့မှာပဲ’

မငွေမြေစီးရိမ်ပူပန်စွာပြောသည်။ သက်သက်ကမှ သူပြောသည်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပေ။ အားငယ်စိတ်ကြီးစီးလာ၍ ကိုကိုကိုတမ်းတနေသည်။ ပြန်လည်းလာစေချင်သည်။ သို့သော် လမ်းတွင် တစ်ခုဖြစ်မည်ကိုလည်း စီးရိမ်နေလေသည်။

‘ရုပ်ရှင်အဖွဲ့လေ ဒီနေ့မနက်ပဲထွက်သွားတာ၊ အစ်မရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေးလည်း ပါသွားတယ်လေ’

‘အယ်မာ’

သက်သက်က ထိုတ်လန့်တုန်လှပ်စွာ ရွှေတ်လိုက်မိသည်။ မငွေမြေကို အလန့်တွေားလှည့်ကြည့်မိသည်။

‘အယ်မာ၊ ဟုတ်လား၊ အယ်မာ ပင်လယ်ဘက်ထွက်သွားတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီမနက်ပဲ ဟိုး လိပ်ကျွန်းဘက်ကိုသွားမှာတဲ့’

‘ဘုရား ဘုရား၊ ဒီမိုးဒီလေနဲ့ သူတို့တွေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့’

သက်သက်က ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ သူတို့အိမ်ရှုံးမှ ဘုရားစင်လေးကိုမျှော်ကြည့်မိသည်။ သစ်ကန်က်သား ရုပ်ပွားတော်လေးသည် မန်ကျည်းရွက်များကြားသို့ ရောက်နေလေသည်။ ထိုစဉ်တွင် အသံကုန်ဟစ်အော်ကာ ခေါ်လိုက်သော ကိုကို၏အသံကို ကြားရသည်။

‘သက်ရေ သက် မိသက် သမီး’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ပြုပျက်နေသောအိမ်ကိုကြည့်ကာသတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပုံရသည်။ တုန်ယင်ချောက်ချားစွာအော်ဟစ်ရင်း ပြေးတက်လာသည်။

‘ကိုကို ကိုကို၊ မိသက်တို့ဒီမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သမီးလည်း ရှိတယ်’

သက်သက်က ဝမ်းသာအားရအော်သည်။ မိုးရေများနှင့် ချွဲစိုနေသောကျော်ထွန်းညိုသည် မန်ကျည်းကိုင်းများကိုကျော်ခွဲပြီး သူတို့ဆီသို့ အပြေးရောက်လာသည်။ ထို့နောက် မငွေမြေရှုံးမို့ ဆင်ခြင်ရန်ပင် သတိမရ တော့ပေ။ ချုပ်အနီးနှင့် ချုစ်သမီးကိုသိမ်းပြီး ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

‘ငါ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ကုန်ပြီပေါ့၊ ငါနဲ့ပတ်သက်သမျှ လူတွေလည်း ကုန်ပြီပေါ့’

စုလိုင်သည် ရွှေရောင်ဝင်းနေသာ ရပ်ပွားတော်လေးကိုမော်ကြည့်ရင်း တစ်ဦးတည်းပြောလိုက်မိသည်။ ဘုရားပန်းများသည် ညျိုးရော်နေသည်။ ဖန်ပြာ ခွက်ထဲတွင်ကား ပိုးလောက်လမ်းလေးနှစ်ကောင်သည် တလွန်လွန် ကူးခပ်မြှား ထူးနေကြသည်။

‘ပထမဆုံးမာမိကြး၊ နောက်မာမိ၊ အခုတော့ ဒက်ဒီ၊ ဖရက်ဒီ၊ မမစေ၊ နောက်ပြီး အယ်မာ၊ မာမိကြးက ဒီပြီ၊ မာမိကတော့ အရွယ်လတ်၊ ဒက်ဒီက ချမ်းသာတယ်၊ ဖရက်ဒီကတော့ ငယ်သေးတယ်၊ မမစေကတော့ သေရမှာ ပြောက်တယ်တဲ့၊ အယ်မာလည်း ပြောက်မှာပဲ၊ လူလည်းလှလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး သေသွားကြပြီ၊ ဒီကမ္မာ ဒီလောက၊ ဒီဘဝကြီးထဲကနေ ထွက်သွားကြပြီလေ’

ဒက်ဒီသေဆုံးသွားခြင်းအတွက် စုလိုင်သည် အကြီးအကျယ်စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒက်ဒီကို အားကိုးလာသော အချိန်၊ ချစ်ခင်လာသောကာလသို့ ရောက်သောအခါမှ အပြီးတိုင်ခဲ့ခွာရလသည်။

‘မာမိရော ဒက်ဒီရော အသေဆိုးကြတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးပင်လယ် ထွက်ပြီး သေကြတယ်နော်၊ ဟိုပင်လယ်အောက်ကြမ်းပြင်မှာ ဒက်ဒီနဲ့မာမိ ပြန်တွေကြမှာပါ၊ အဲဒီကျတော့ရော ရန်ဖြစ်ကြေးမှာလား’

စုလိုင်က တိုးတိုးလေး ပြောနေမိပြန်သည်။ ယခုတလောတွင် သူ အတွေးများသည် ယခင်တုန်းကလို ရင်ထဲ၌ပင် ဝလှည့်မနေတော့ပေါ့။ တစ်ခါ တစ်ရုံတွင် နှုတ်မှုပွင့်ထွက်လာတတ်သည်။ တစ်ဦးတည်း ဧေးရင်းငိုင်ရင်း တိုးတိုးလေး ပြောနေမိတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မအေးတင်က စိုးရိမ်ပုပန်သော မျက်လုံးများကိုဆောင်ကာ သူ့အပါးသို့ ရမယ်ရာပြီးရောက်လာတတ်သည်။ စုလိုင်က “စုမရူးပါဘူး မအေးတင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိတာတွေကို ပြောနေတာပါ”ဟု ဖြေသိမ့်သလိုပြောသောအခါမှ ပို၍စိုးရိမ်သွားဟန်နှင့် ဆရာဝန် ခေါ်လာလေတော့ သည်။ ဆရာဝန်က စုလိုင်ကိုသိပ်မတွေးနှင့်ဟု ပြောလေသည်။ စုလိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် တွေးမြှု တွေးလေသည်။

‘ကြည့်ပါဦး၊ ဘုရားစင်ကလည်း ရှုပ်လို့၊ သောက်တော်ရေခွက်ထဲမှာ

လည်း ပိုးလောက်လမ်းတွေနဲ့ ဘုရားပန်းတွေကလည်း ညှီးလို့၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရေတော်ခွက်တွေကို တိုက်ဆေးဦးမှပါပဲ၊ ဘုရားပန်းလည်း ရူးဦးမှ၊ ခြိထဲမှာ ဘာပန်းများ ရှိမလဲ မသိဘူး’

စုလိုင်သည် ကတ်ကြားကိုင်ကာ ပန်းခြိထဲသို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ် ေားတွင်ရှိသော ဆောင်တော်ကူးပန်းရုံးကြီးသည် စိမ်းမြမ်အရွက်များနှင့် ဝေဆာ နေသည်။ ပွင့်ချိန်မဟုတ်သောကြားင့် အဖူးအပွင့်များကိုမှ မတွေ့ရပေ။ ထို ပန်းနွယ်ရုံးကိုင်းကြည့်ရင်း အယ်မာကိုသတိရလာသည်။ တစ်ခါက ထိုပန်း များကို ကျောင်းသို့ယူသွားဖူးသည်။ အယ်မာသည် ပျော်ရွင်စွာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပန်းများကို ပွဲယူသွားခဲ့လေသည်။ သူ့ဆံပင်တို့တို့လေးတွင် မရမက ပန်ဆင်ရင်း ရပ်မောနေသော အယ်မာများကိုနှာနှာလေးကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်လာသည်။ ယခု တော့ ထိုမြန်းကလေးသည်လည်း ဒက်ဒိန္ဒုံးအတူ ပင်လယ်ရေအောက်ကြမ်းပြင် တွင် မှုးစက်အနားယူနေချေပြီ။

‘မမစု’

ညီလင်းညို၏အသံကိုကြားရသည်။ စုလိုင်သည် နောက်သို့လည့် မကြည့်ဘဲ ြိမ်ြိမ်သက်သက်ပင် ဆက်၍ရပ်နေလေသည်။

‘မမစု၊ ဘာတွေတွေးနေသလဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ၊ ဟိုတွေး ဒီတွေးပေါ့’

‘သိပ်မတွေးပါနဲ့များ’

‘ဘာလဲ စုကိုရူးနေတယ် ထင်လို့လား’

‘ရူးနေတယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရူးသွားမှာစိုးရိမ်လို့ပါ’

‘စု ရူးကြည့်ချင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရူးတဲ့လူတွေဟာ သိပ်ပြီးစိတ်ချမ်းသာကြမှာ၊ သူတို့စိတ်ကမ္မာတဲ့မှာ သူတို့ဖြစ်ချင်သမျှတွေ အကုန်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား’

စုလိုင်သည် မှည့်ဝါနေသော သနပ်ခါးပန်းများကို အခိုင်လိုက် ခူးယူ လိုက်သည်။ ညီလင်းသည် စုလိုင်၏ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သံဝေဂါးအရိပ်အယောင်များ ယူက်သန်းနေသောမျက်နှာလေးသည် ညှီးရော့ နေသည်။ စွဲမက်ဖွယ် သနားဖွယ် ကောင်းနေသည်။ သနပ်ခါးပွင့် ဝါဝါလေးများ က သင်းပုံးမွှေးထံ့နေလေသည်။ အမှည့်လွန်နေသော အပွင့်ဝါလေးများကမူ

မြေပေါ်သို့ ကြွေကျသွားကြလေသည်။

‘မမစု၊ အားကိုးရှာဖို့ကောင်းပြီ’

‘ဒုက အဖေအရင်း အမေအရင်းကိုတောင် အားကိုးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး’

ညီလင်းသို့ကိုမြင်သောအခါ ထွန်းသည် အိမ်ထဲမှပြေး၍ထွက်လာသည်။ သို့သော် စုလိုင်နှင့်ရပ်၍စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့သောအခါတွင်ကား ခြေလှမ်းတုံးသွားလေသည်။ ညီလင်းကို ပြီးရပ်ပြလိုက်ပြီး ကျွေရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

‘မမစုက တစ်သက်လုံး ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ် လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်သူ ကိုမှ အားမကိုးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်’

‘စုက မွေးလာကတည်းက တစ်ယောက်တည်းပါ၊ သေရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း သေရမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတိုင်း လူတိုင်း တစ်ယောက်တည်း မွေးပြီး တစ်ယောက်တည်း သေကြရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နေတဲ့ဘဝမှာတော့ အမိုသဟဲရှိကြတယ်၊ အဖော်ရှိကြတယ်လေ’

‘စု ဘယ်သူ ကိုမှ မယုံဘူး’

‘ကျွန်တော့ ကိုရော’

‘မယုံဘူးကွယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ’

‘ကောင်းပါတယ်၊ မယုံပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း မမစုကိုမယုံဘူး’

‘ဘာရယ်’

‘စုကိုမယုံဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သနားနေတယ်’

‘မသနားရဘူး၊ ဒီစကား ထပ်မပြောနဲ့’

စုလိုင်က ကဲကဲဆတ်လေး ပြောသည်။ မှုန်ရီဝါမှိုင်းနေသော မျက်လုံးလေးတွင် မာနရိပ်ကလေးပြန်ပြီးထင်ဟပ်လာလေသည်။ ညီလင်း၏ ရင်ခွင်တွင် ပန်းလျှစွာနဲ့မြိုလိုစိတ်နှင့် ခါးသီးစွာတွန်းပစ်လိုစိတ်က ရင်ထဲတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်လာကြပြန်လေသည်။

ညီလင်းသည် သူ့လက်ထဲမှ သနပ်ခါးပန်းဝါဝါလေးကို ရှိက်နမ်းရင်းမချိပြီးပြီးလိုက်သည်။ သူ့လက်ခံပေါ်မှုအမာရွတ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းအတန်ကြာအောင် ဤမြို့နေလေသည်။ အမာရွတ်ဖြူဖြူလေးက ကျွေးကျွေး ပိုက်လေးဖြစ်သည်။ စုလိုင်က သူ့လက်ခံကို တအားကိုက်လိုက်စဉ်က ခံစားခဲ့ရ

သလို ယခုပြန်ပြီး တစစစစနာကျင်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။
 ‘ကျွန်တော်လည်း မိန်းမယူရတော့မလား မသိဘူး’
 ‘ဟင်’
 ‘မေမေတို့က စပ်နေကတယ်၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့သမီး
 ပ’

ညီလင်းက စုလိုင်ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်နေသည်။ စုလိုင်သည် ရတ်
 တရက်မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပြင်လိုက်သည်။ သူကို စူးစိုက်ပြီး
 ကြည့်နေသောညီလင်းကို အပြီးချို့ချို့လေး ပြီးပြလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ဉာဏ် ညီလင်း လက်ထပ်တော့မယ်လား’

စုလိုင်က တစ်ဦးတည်းပြောနေသလို ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက်
 ပြီးရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ရင်ထဲမှန်လုံးသားကဗျာ စည်းချက်ကျကျ လူပ်ရားနေရာမှ
 နှေးလိုက်မြန်လိုက်ဖြစ်လသည်။ လက်ဖျားလေးများ အေးလာသည်။

‘ကောင်းတာပေါ့ကွယ် ကောင်းတာပေါ့’

‘ဉာဏ်၊ ကောင်းသတဲ့လား’

‘ဒါပေါ့’

‘စုက သဘာတူတယ်ပေါ့လေ’

‘ဘာများ မတူစရာ ရှိလို့လဲကွယ်’

‘ကျွန်တော် မိန်းမယူလိုက်ရတော့မယ်ပေါ့’

‘ယူပေါ့’

‘တကယ်လား’

‘ဉာဏ် ကွယ် တကယ်ပေါ့’

သူတိန္ဒြစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဤေးသူရန်ဘက်လို ကြည့်မိကပ်နဲ့
 သည်။ နှစ်ဦးလုံး၏ ရင်ထဲတွင် ကျင်နေအောင် နာနေသည်။ သို့သော် တစ်ဦးကို
 တစ်ဦး အသိမပေးချေ။ နာကျင်နေသောနှစ်ဦးသားကို သံသယအစိုင်အခဲ၊ မာန
 အစိုင်အခဲများကြားထဲတွင် ရှုက်ထားကြလေသည်။

‘ကောင်းပြီ ကျွန်တော်ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်’

‘ဆက်ဆက်ပို့’

စုလိုင်ကချင်ပျစ္စာပြောသည်။ သူကို အသေအချာအကဲခတ်နေသော
 ညီလင်းကို တစ်ချိန်လုံးပြီးပြနေခဲ့သည်။ ညီလင်း၏မျက်နှာသည် နီနေသော

လည်း အပြီးမပျက်၊ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။

သူကို ကျောစိုင်းသွားသော ညီလင်း၏ကျောပြင်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စုလိုင်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းလေးဖြိုး ကိုက်ထားမိသည်။ ညီလင်း၏ သုံးသီးကားကလေး ခြိထဲမှထွက်သွားသည်အထိ မလှပ်မယ့်ကြိမ်ဖြေမြန်နေသည်။ ကားလေးပျောက်သွားသောအခါမှ သူလက်ထဲမှ သနပ်ခါးပန်းများကို ဖိချေပြီး မြပ်ပါသို့လွင့်ကျေပစ်လိုက်လေသည်။ သူနှုတ်ခမ်းတွင် ခိုတွယ်နေသော အပြီး ချိချိလေးသည်လည်း လွင့်စဉ်ပြီးထွက်ပြီးသွားလေသည်။ ထို့နောက် မျက်ရည် တစ်စက်မှမကျဘဲ ရှိက်လိုက်မိသည်။

‘ဒက်ဒီ ဒို မာမီ၊ ဒ ကိုဘာလို့ ထားခဲ့ကြတာလဲ’

စုလိုင်သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပန်းလျှန်မ်းနယ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒက်ဒီမဆုံးမိက စုလိုင်ကို နိုင်းခြားသို့စေလွှတ်ရန်စိစည်းလေသည်။ အမေရိကား တွင်ရှိ သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်ဆက်သွယ်ကာ စုလိုင်အတွက် အလုပ်ရှာပေးခဲ့သည်။ “ဟိုမှာက အစစအရာရာ တိုးတက်တယ်စု၊ ဒက်ဒီတောင် ထွက်ချင်တာ၊ လုပ်ငန်းက ဒီမှာအမြေကျနေလို့၊ ဒ အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာဆက်သင်” ဟုပြောခဲ့သည်။ အလုပ်ခန့်စာ ရောက်လာပြီဖြစ်သော် လည်း စုလိုင်သွားဖို့ စိတ်မဆုံးဖြတ်မိပေ။ မြန်မာပြည်တွင်ပေးသွင်းခဲ့ရမည့်လျှော်ကြေးကို ပေးခွင့်ရနေပြီဖြစ်သော် လည်း စုလိုင် သွားရောက် မပေးမိသေးချေ။

ခုတော့ စုလိုင်၏စိတ်တို့သည် ပြတ်သားလာကြသည်။

သွားမည် မြန်မာပြည်မှ စွာတော့မည်။

*

လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော်က စိုက်ထားခဲ့သော စံပယ်ပင်လေးသည် သနစွမ်းလှချေပြီ။ အပင်များပွားပြီး စံပယ်ရုံးလေးပင်ဖြစ်နေပြီဖြစ်လေသည်။ စံပယ်ပွင့် ဖွေးဖွေးများသည် မြစ်မ်းရောင်အချက်များနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ အမာညိုကပင် “ကျောက်စိမ်းစားပွဲပေါ်မှာ ပုလဲလုံးလေးတွေ စီထားတာနဲ့ မတူဘူးလားဟင်” ဟု စိတ်ကူးမယဉ်တတ် ယဉ် တတ်နှင့် ယဉ်ခဲ့သေးလေသည်။

‘ညီလင်းရေး ဒီအပင်က စံပယ်ပန်းတွေ ခူးခွင့်ရိပ်လား’

‘ဟင့်အင်း၊ မခူးရဘူး’

သက်သက်က ဧေးသောအခါ ညီလင်းကခေါင်းယမ်း၍ပြလိုက်လေ

သည်။

‘တစ်ပွင့်တည်း၊ တစ်ပွင့်တည်းခုံမယ်လေ’

‘မမသက်ရာ၊ ဟိုဘက်အပင်တွေက သွားခုံစမ်းပါ၊ ဟိုမှာအများကြီး’

‘ဖြစ်နေလိုက်တာဟယ်၊ သမီးလေး၊ ဦးညီလစ်ရင် အဲဒီပန်းတွေခုံပစ်သိလား’

သက်သက်က သူ့သမီးစပ်စုမကိုမြောက်ပေးသည်။ လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ တောက်တောက်ပြီးနေပြီဖြစ်သော စပ်စုမလေးက စံပယ်ပွင့်လေးများကို မမိမကမဲးလှမ်းခုံသည်။ တူမငယ်လေးကိုတော့ ညီလင်း အလျော့ပေးရလေသည်။

‘ဟေ့ မှန်တိုင်းထဲမှ သစ်ပင်မပို့ခဲ့တဲ့ စပ်စုမ၊ ငါကိုမိုလ်ကျဖို့လွတ်လာတာလား’

‘အဲဒီတုန်းကများ ကံကောင်းလိုဟယ်’

သက်သက်က ပခုံးလေးကျိုးကာ ပြောသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည်ရန်ကုန်သို့ပြန်လည်ပြောင်းရွှေလာရသည်။ သျောင်နောက်ဆံထုံးပါဟူသောဆိုရိုးစကားရှိသည်နှင့်အညီ ဌာနဆိုင်ရာလူကြီးများက သက်သက်ကိုလည်း ရန်ကုန်ဆေးရုံသို့ ပြောင်းပေးလေသည်။ ယခုတော့ သူတို့အိမ်ကြီးသည် လူကြီးလူရွယ် ကလေးအစုအလင်နှင့်စည်ကားနေချေသည်။ အမာညို၏သား နှစ်ယောက်နှင့် သက်သက်၏သမီးတို့သုံးဦးသားပေါင်းပြီး ပြောင်းဆန်အောင် ဆော့တတ်ကြသည်။ ဤမြိုမြိုမေးအေးအေးလေး နေတတ်သော စပ်စုမသည် ရန်ကုန်ရောက်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် လုံးဝပုံစံ ပြောင်းသွားသည်။ သူအစ်ကို ဟန်မာန် လုပ်သမျှ အကုန်လိုက်လုပ်တတ်လေသည်။ ဂုဏ်းခနဲ့ဒိုင်းခနဲ့ပြိုလဲသံများကို မကြာခဏာကြားရသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ နယ်းနှင့်ချို့စောင်းတို့သည် သပြေသီးမှည့်များ အစဉ်သီးနေတတ်လေသည်။ မိခင်နှစ်ဦးက ပရှတ်ဆီဘူးကို ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားကြရသည်။ ခိုင်းခနဲကြားလိုက်တိုင်း ပြီးပြီးလိမ်းပေးနေကြရလေသည်။

‘ညီလင်းပေးတဲ့နာမည်ကို ဒီတစ်ခါတော့ အမာညိုက အတော်သဘောကျနေတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ဟဲ့၊ ညီလင်းက ဝိဇ္ဇာတ်ဖတ်မိပေလို့ပဲ၊ သူ ကာတွန်းတွေဖတ်နေတုန်း ငါသားလေးကို နာမည်ပေးခိုင်းမိရင် “တက်ပျား” တို့ “ဦးဒီန်းအောင်” တို့ “ဦးကပ်စီး” တို့ ဖြစ်လာမှာတဲ့’

ကလေးကို အမည်ရွေးနေကြစဉ်က ညီလင်းသည် ဝိဇယာတ် ဖတ် နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် “ဟူကောင် ဂုဏ်တူလေး မင်းကိုငါ ဝိဇယ်” လို့ ခေါ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်မျှပင်လှသော ကောင်းသောအမည်ကို နေ့သင့်နံသင့်ရွေးမှုညွှန်သော်လည်း သူတို့အိမ်မှာတော့ ဟန့်မာန်၏ ညီလေးသည် “ဝိဇယ်” ဟုသာ တွင်သွားလေတော့သည်။ ဘိလူးတို့ကိုနိုင်သော လူစွမ်းကောင်း မင်းသား၏ အမည်မို့ အမာညိုက သဘောကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘မမ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ခုနာက ကိုပေါက်ကျိုင်းကို ဆူနေတယ်မဟုတ် လား’

‘အေးဟယ်၊ ပေါက်ကျိုင်းက ခရမ်းကြွပ်သီးကို ငါးပိရည်နဲ့တို့စားတာ ကုန်အောင်မစားလို့တဲ့၊ တစ်လုံးကို ဆယ်ပြားတောင်ပေးရတာ၊ အညာပါ ကုန် အောင် စားရမယ်ဆုံးပြီး ဆူနေတာလေ’

‘မမကဗျာ၊ အားကြီးပူည့်ပူည့်လုပ်တာပဲ၊ အရင်ကနဲ့မတူတော့ဘူး’

‘သူလည်း ဘယ်လုပ်ချင်ပါမလဲ ညီလင်းရယ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်မရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် မိန်းမကြမ်း မဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်ရတော့တာဘဲ၊ အခု ဖေဖေတို့ မေမေ တို့က တရားဘက်ကိုစုံစိုက်နေကြတော့ မီးဖို့ချောင်တာဝန်က သူ့ပခုံးပေါ်ရောက် လာတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟာဗျာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မိန်းမယူရမှာကြောက်လာတယ်၊ သူ့လို မိန်းမ နဲ့သာရရင် ခရမ်းသီးကို အညာပါစားရမှာ၊ ဟင်းများချက်နေရင် သိပ်ရယ်ရတယ်၊ ဆီမှတ်ကလေးကိုင်ပြီး နည်းနည်းလေးထည့်လိုက်၊ လက်တွန်သွားလိုက်၊ ထည့်လိုက် တွန်လိုက်နဲ့ ချိမိမြင်မိုင် ကတာ ကျနေတာပဲ’

သက်သက်သည် တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောရင်း ညီလင်း၏ အားတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ စပ်စမသည် သူ့လက်ထဲမှ စံပယ်ပွင့်လေးများကို သက်သက် အား ကမ်းပေးသည်။ မွေးထကြိုင်သင်းနေသောပန်းရန်းကို ရှုရိုက်လိုက်ရင်း သက်သက်၏ ရင်ထဲတွင် အေးသွားသည်။ စံပယ်ရန်းသင်းပုံးပုံးကို ရှုရတိုင်း သက်သက်သည် သူတို့၏မားလားညာလေးကိုသတိရသည်။ ထိုစဉ်က စံပယ် နံသည် ကြိုင်နေအောင် သင်းပုံးမွေးနေခဲ့လေသည်။

‘ညီလင်းက လူကြီးတွေစပ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဘာလို့ဖြင့်တာလဲ’

‘ကျွန်းတော် သူ့ကိုမနိုပ်စက်ချင်လိုပါ’

‘ဘာပြောတယ်၊ မနိုပ်စက်ချင်လို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူကိုမှ ကျွန်တော်မချစ်တာဘဲ၊ မချစ်ဘဲနဲ့ယူရင် သူလည်း စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဆင်းရဲ’

‘ကောင်မလေးက မဆိုးပါဘူးဆို’

‘အင်း မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ယူတောင် ယူလိုက်ဦးမလို့၊ ဒါပေမဲ့ ခုန်တုန်းက ပြောသလိုပေါ့၊ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့’

‘ယူတော့လည်း ချစ်သွားကြမှာပေါ့ ညီလင်းရယ်’

‘သိပါဘူးဗျာ’

‘ညီလင်းမှာ ချစ်တဲ့လူ ရှိထားလို့လား’

ညီလင်းညိုသည် ဘာမှပြန်မဖြေား ပြိုမြေနောက်လေသည်။ သူနှင့်စုလိုင်၏ ကေတ်ကြောင်းကို သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှလဲ၍ မည်သူမျှသိမထားကြပေ။ ရည်းစားသနာ မရှုပါဘဲလျက် လူကြီးတွေစိစဉ်သမျှ ခေါင်းခါနေသဖြင့်လည်း အမာညိုတို့ သက်သက်တို့က အုံသိနေကြလေသည်။

‘ရှိတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ညီလင်းရဲ၊ ရှိရင်ရှိတယ် မရှိရင်မရှိဘူးပေါ့၊ ဘယ့် နှယ်ထင်တာပဲလဲ’

‘ကျွန်တော်က ချစ် မချစ် မသေချာဘူး၊ သူက ချစ် မချစ်လည်း မသိဘူး’

‘ဘယ်သူလဲဟင်’

‘မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ’

ညီလင်း၏မျက်နှာသည် သွေးရောင်လျှမ်းတက်လာသည်။ စုလိုင်ကို ဖိတ်စာပို့ပေးလိုက်မည်ဟု ခေါင်းမော်ကာ ပြောခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူမပို့ဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူအကြောင်းကို မကြာခဏတွေးနေမိသော်လည်း သူဆီသို့ မသွားဖြစ်အောင် စိတ်ကိုထိန်းထားနိုင်ခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတော့ အမြတ်တော်ခွန်ရုံးမှ ဆင်းလာသောစုလိုင်ကိုတွေ့ရသေးသည်။ သူဝတ်နေကျ အရောင်တောက်တောက် အဝတ်အစားမျိုးမဟုတ်ဘဲ အကျိုဗြို့နှင့်လုံခုည်ပြာဖျောဖျောလေး ဝတ်ထားသဖြင့် ကြည့်ရသည်မှာ အေးချမ်းနေလေသည်။ ညီလင်းကို တွေ့တွေ့လေး ငေးကြည့်နေပြီးမှ “ဖိတ်စာ မပို့သေးပါလား” ဟု သရော်သလို မေးသွားသည်။

‘ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’

ကျော်ထွန်းညိုနှင့်ပေါက်ကျိုင်းသည် သူတို့တေားသို့ ယောင်ပေပေနှင့်

ရောက်လာကြသည်။

‘လေဘေးဒုက္ခသည်တွေကို ကြိမိကြပါခင်ဗျာ’

ပေါက်ကျိုင်းက အချိန်းဖောက်ကာ ပြောသည်။ တမင်လုပ်ထားသော ကုပ်ချောင်းချောင်းအမှုအရာလေးနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အမာညို ဆူ လွှတ်၍ လွင့်ထွက်လာသူများကို လေဘေးဒုက္ခသည်များဟု အချင်းချင်း အမည် ပေးထားကြလေသည်။

‘အလကား ကောင်မလေးကွား၊ သူ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သရေ ကွင်း ရေနံဆီစိမ်ပြီး အကြီးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ကစားနေကျပဲ၊ အခုကလေးကျ တော့ ချုပ်ချုပ်ချယ်ချယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ မိဉုံးပေါ့၊ ဟန်မာန်ကို ဒို့က သရေကွင်းလေးငါးကွင်း ရေနံဆီစိမ်ပေးလိုက်မိပါတယ်၊ ပြစ်မှုကြီး တသီကြီးနဲ့ချက်တင်ခံရတော့တာပဲ၊ နိုးဆီခွက်က ရောင်းစားဖို့တဲ့၊ သုံးလုံးကို တစ်ကျပ်ရတယ်တဲ့၊ ဆော့စရာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နောက်ပြီး ရေနံဆီဆိုတာကိုလည်း ကစားစရာလို့ ကိုကိုက ထင်သလား တဲ့၊ တစ်လ တစ်လ အလျဉ်းမီအောင် မနည်းသုံးနေရတာမသိဘူးလားတဲ့၊ အပြင် ကဝယ်ရရင် ဈေးကသုံးလေးဆများတယ်တဲ့၊ ဟန်ကွား၊ ဗျာစွာ ဗျာစွာ ဗျာစွာ တောက် ဗျာစွာ နဲ့၊ ငါလည်း ကျောကော့ပြီး လစ်လာရတာပဲ’

ကျော်ထွန်းညိုက ရယ်မိသည်။ သူပုသိမ်ပြောင်းမသွားခင်က ရယ်မော ပျော်စွဲငြင်ရန်သာ စဉ်းစားတတ်သော ညီမငယ်အမာညိုသည် အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲလျက် ရှိပေပြီ။ နေရာတကာတွင် စီးပွားရေးပေတံကြီးနှင့် တိုင်းပြီး “ဒါက ဘယ်လောက်တန်တယ်၊ အောက်မေ့သလဲ၊ အလကားရတယ် ထင်နေသလား” ဟု တဆူဆူတညံ့ညံ့လုပ်တတ်သူ ဖြစ်နေချေပြီ။ ကျော်ထွန်းညိုသည် သူညီမကိုသုကြည့်ပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင် စိတ်လည်း ညွစ်လှသည်။

‘ဒါက နှင်းမြှုပ်နှံတော့ ယူပါစေတဲ့’

‘ဟုတ်တယ်မျှ၊ ကျွန်ုတ်ကိုလည်း ဓာတ်ဓာတ်ပြောတယ်၊ ခုနေသာ သူ အပို့ပြန်ဖြစ်ရင် ယောက်ဗျားမယူတော့ဘူးတဲ့’

ပေါက်ကျိုင်းက သူခေါင်းကိုသူကုတ်ကာ ရယ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး အလုပ်သင်မဲ့ နှစ်ဦးပေါင်းလျှင် လခြောက်ရာရသည်။ ထိုလခထဲမှ စား

စရိတ်မပါသေးဘဲ ကလေးနှုန်းဖို့နှင့်ဆေးဖိုးက တစ်ဝက်မက နှတ်သည်။ မိဘ အိမ်ကပ်စားနေ၍ တော်တော့သည်။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့်ဆိုပါက တစ်လနှင့် တစ်လ အလျဉ်မိရန် မလွယ်ပေ။ ယခုလည်း အမာညိုခမာ အတွင်းခံဘာ့လီ အကြိုဝင်ယျင်သည်မှာ သုံးလေးလရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုတိုင် မဝယ်နိုင်ရာ သေးပေ။

‘သိပ်မပြောနဲ့၊ တော်ကြာ ညီလင်းတစ်ယောက် အိမ်ထောင်မပြုရဘဲ ဖြစ်နေသီးမယ်၊ ခုတောင် ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့၊ ကိုကိုရေ ညီလင်းက သက်ကို ပြော တယ်၊ သူ ချစ်တဲ့သူရှိတယ်လို့ သူကိုယ်သူထင်တယ်တဲ့၊ ဘယ်သူလဲ ကိုကို သိလားဟင်’

ကျော်ထွန်းညိုသည် ရယ်၍အေရာမှ ရတ်တရက်တည်သွားသည်။ ဤမှ ချက်သားကောင်းနေသော ညီလင်းကို ကရာဇာမကင်းလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ လေသည်။ ညီလင်းသည် ပြောဆိုနေကြသောစကားများကို ကြားဟန်မတူပေ။ စံပယ်ပွင့်လေးများကိုင်းကြည့်နေသော်လည်း မြင်ပုံမရချေ။ သူစိတ်သည် တစ်စုံ တစ်ဦးဆီသို့ ပုံလွင့်နေဟန်ရှိသည်။

‘ဟ ညီလင်း၊ မင်းမှာအဆက်ရှိတယ် ဟုတ်လား’

ပေါက်ကျိုင်းက မျက်လုံးပြုးမျက်ဆံပြုးနှင့် မေးလေသည်။

‘ဒီစံပယ်ပင်မှာလည်း ဓာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိရမယ်’

စပ်စလိုစတ်၊ သိလိုစတ်ပြင်းပြနေသော သက်သက်နှင့် ပေါက်ကျိုင်းတို့ သည် ညီလင်းညို၏မျက်နှာကို စိုင်းပြီးအကဲခတ်နေကြသည်။ မရမက မေးကြ တော့မည့်ဟန် ပြင်နေကြလေသည်။

‘မိသက်ရယ်၊ စပ်စမရဲ့အမေလို့ မပြောရဘူး၊ စပ်စလှချည်လား’

ကျော်ထွန်းညိုက ဆက်၍မမေးရန် မျက်ရိပ်ပြီး သက်ပြင်းရှိက်လိုက် မိသည်။ ညီလင်း၏နှစ်လုံးသားအနာသည် ယခုထက်တိုင်မကျက်သေးကြောင်း သူသိထားသည်။ ဘာကိုမှအစွဲအလမ်းမထားဘဲ ပေါ့ပေါ့ကလေးတွေးကာ ရယ် အေနေတတ်သော လူပျော်လူရွင်ကလေးညီလင်းညိုသည် ယခင်တုန်းကလောက် မပျော်နိုင် မရွင်နိုင်သည်မှာ နှစ်နှင့်ချို့ကြာခဲ့ပေပြီ။ ကျော်ထွန်းညိုက ဟန့်လိုက် သောကြောင့် ပေါက်ကျိုင်းနှင့်သက်သက်သည် ပါးစပ်ပိတ်သွားကြသည်။ သို့ သော်လည်း ညီလင်းကို သိလိုစတ်ကဲနေသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို အသံတိတ်မေးနေကြသည်။

‘ကျွန်တော် လမ်းထိပ်သွားဦးမယ်’

အနေရခက်လာသော ညီလင်းက နေရာမှထသည်။ လမ်းထိပ် ကွမ်း
ယာဆိုင်သို့ ရမယ်ရှာပြီး ရှာင်ပြေးရန်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရူးစိုက်အကဲခတ်နေ
သူများအား ဟဲခနဲသွားဖြပ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူထွက်သွား
သည်နှင့် ကိုကိုအား ရိုင်းပြီး အစ်ကြအောက်ကြတော့မည်ဖြစ်လေသည်။ ကိုကိုက
တော့ လုံးဝစိတ်ချရသည်။ နှုတ်လုံမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူအတွင်းရေးကို
သူ မပြောစေချင်ပါဘဲလျက် မည်သည့်အခါမျဖွင့်ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

‘အစ်ကို အစ်ကိုကြီး’

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်လျှောက်လာစဉ် သူတေားသို့ကားလေးတစ်စီးက
ကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ အမောတကောခေါ်သံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟင် ထွန်း’

ထွန်းသည် ညီလင်းညိုကို အားကိုးတကြီးနှင့်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံး
ညီကြီးတွင် မျက်ရည်များရှစ်ပဲနေလေသည်။ ထွန်း၏ တော်တွင်တော့ မအေးတင်
မျက်စီမျက်နှာပျက်နေသည်။ ထို့နောက် သူကိုညိုးငယ်စွာကြည့်နေသော ဦးဆာ
မို့။

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ’

ညီလင်းက ကားတံ့ခါးဝမှကုန်းကြည့်ရင်း စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးလိုက်မိ
သည်။

‘မမလေ မမသွားပြီ အစ်ကို’

‘စုလား ဘယ်သွားတာလဲ’

‘နှင့်ခြားကိုတဲ့’

‘ဘာ’

ညီလင်း၏ ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲဖြစ်ပြီး လိုက်မောသွားသည်။ ခေါင်းထဲ
တွင် ရိပ်ခနဲမူးသွားသည်။ “သွားပြီ၊ သူ ထွက်သွားပြီ” တဲ့။

‘ဘယ် ဘယ်တူန်းက သွားတာလဲ’

‘အခုပဲ၊ မမက သူကိုဘယ်သူမှုလိုက်မပို့ရဘူးတဲ့’

ထွန်း၏ မျက်ဝန်းများသည် ရိပ်မှုနှင့်လာပြီး မျက်ရည်များစီးကျလာ
လေသည်။ ကျွေကွင်းဆင်းရဲရခြင်းကို ထိုကလေးငယ်သည် အရွယ်နှင့်မျှအောင်
ခံစားတတ်နေပေပြီ။

‘ကျွန်မတို့လည်း မသိဘူး၊ သူသွားမှာကို ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ဒီမနက်မှ စုကပြောတယ်၊ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ထွန်းရဲ့နာမည်နဲ့လွှဲပြီတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ထွန်းက သိပ်ငယ်သေးတော့ ဂိုင်းပြီးစောင့်ရှောက်ကြပါတဲ့၊ နောက်ပြီး ကိုညီလင်းညို ကို ဒီစာပေးလိုက်ပါတဲ့၊ သူက နက်ဖြန်မှပေးခိုင်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ချက်ချင်း’

မအေးတင်၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားပြီး ရှိက်နေသည်။ ထိုနောက် စာအိတ်လေးနှစ်အိတ်ကို လျမ်းပေးသည်။ တစ်အိတ်ပေါ်တွင် “ညီလင်းညို” ဟု ရေးထားသည်။ အခြားတစ်အိတ်တွင် “ကိုကျော်ထွန်းညို၊ သက်သက်၊ ကိုပေါက် ကျိုင်းနှင့် အမာညို” ဟု ရေးထားလေသည်။

သူအမည် ရေးထားသောစာအိတ်ကို ညီလင်းသည် တုန်ယင်သော လက်များနှင့်ဖောက်လိုက်သည်။

၁၁၂၆

ညီလင်းရေ

ခို့သွားပြီ၊ ဒီတိုင်းပြည်ကိုတော့ ပြန်လာဖြစ်တော့မယ်မထင် ပါဘူး။

ထွန်းကို စိတ်မချာဘူးကွယ်၊ သူ့ကို စုလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒီကလေးဟာ အထိုးကျွန်းသာဝမှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေမှာ စိုးရိမ် တယ်၊ ညီလင်းတို့မိသားစုလေးဟာ ပျောစရာကောင်းတယ်၊ မေတ္တာ ငွေလွှမ်းပြီး နွေးထွေးတယ်၊ စုရဲ့ မောင်လေးကို ညီလင်းတို့ စောင့်ရှောက်ပါနော်၊ စုငယ်ငယ်တုန်းက အရှုံးအမှုံးတမ်းတခဲ့ဖူးတဲ့ မိသား စုသာဝလေးကို မျှပေးကြပါကွယ်၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ သက်သက်တို့ က ထွန်းကိုမွေးစားနိုင်ရင်ကောင်းမယ်၊ သူတို့ဆီကိုလည်း စု သပ်သပ် စာရေးလိုက်တယ်၊ ပေးလိုက်နော်။

သွားရတော့မယ်ဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ စုလေ အခါ နည်းနည်းချစ်တတ်လာပြီလို့ထင်တယ်၊ ညီလင်းနဲ့ ထပ်တွေစရာလမ်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ စုရဲ့မာနကို သေးချိတ်ထားပြီး တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်၊ ညီလင်းက စုကိုချစ်တယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့မပြောခဲ့တာလဲ၊ နောက်ပြီး ဟိုတစ်ခါတုန်းက ညီလင်း စုအိမ်ကို လာတုန်းကလေ “စုကိုလက်ထပ်ပါရဖော့” လို့မပြောဘဲ ဘာဖြစ်လို့များ

“ကျွန်တော့ကို လက်ထပ်မလား” လို့မေးခဲ့တာလဲ ဟင်၊ ညီလင်းက စုကိုမချစ်ဘူးလား၊ နောက်ပြီး လက်မထပ်ချင်ဘူးလား၊ တော်ပါပြီ လေ၊ စိတ်မောပါတယ်။

ဟိုကျရင် ဒို့ စာမရေးတော့ဘူး၊ ထာဝရခဲ့ကြပါစို့၊ သွားပြီ
နော်။

စုလိုင်

ညီလင်း၏ လက်များသည် တဆတ်ဆတ်တွန်ယင်လာပြီး မျက်ဝန်းများနှင့်လာသည်။ တံတွေးကိုအထပ်ထပ်မျိုးရင်းငိုင်နေသည်။

‘စု သွားတာမကြာသေးဘူး၊ မိချင်မိမလားမသိဘူး’

မအေးတင်က ပြောသည်။ နှုတ်ခမ်းများဖြူရော်ကာ မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော ညီလင်းအားကြည့်ရင်းမှ အကြံပေါက်လာဟန်ရှိသည်။ ထွန်း၏ လက်ကို ဆွဲကာ ကားပေါ်မှဆင်းလေသည်။

ထို့နောက် ညီလင်းညိုကို တိုက်တွန်းသောလေသံနှင့်ထပ်ပြောသည်။

‘လိုက်သွားရင် မိမလားမသိဘူး၊ ကားယူသွားပါလား’

*

ချွေါ်ရောင်တောက်နေသော ဆည်းဆာရိပ်ဝယ် အရာရာသည်ပြောက်သွေ့နေလေသည်။ သူ့ရှေ့မှလျှောက်သွားနေသော မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ အဝါရောင် ဆံပင်များကို ဆည်းဆာရောင်က လိမ်းကျေထားသဖြင့် ပို၍ဝါကာ နိရောင်ရိပ်ပြေးနေသည်။

စုလိုင်သည် လေယာဉ်ခရီးသည်များနှင့်အတူရော်လျှောက်သွားရင်းအသက်ကို တဝါကြီးရှိက်၍၍လိုက်သည်။ အမိမြန်မှပြည်မှလေကို နောက်ဆုံးမျော်းဖြစ်သည်။ နောင်သောအခါများတွင် မူရရှိက်ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။

‘စိတိုင်းပြည်မှာ ငါချစ်စရာလူမှ မရှိတော့ဘဲ၊ သေကုန်ပြီ၊ ထွန်းအတွက်လည်း ပစ္စည်းတွေ အကုန်ပေးပစ်ခဲ့တာပဲ၊ ညီလင်းရော ငါထွက်သွားတာသိရင်သူဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး၊ အိုကွယ် သူ့ဟာသူမိန်းမယူပြီး သာယာချမ်းမမြဲတဲ့ ဘဝလေးကို တည်ထောင်နေမှာပါလေ’

လေးကန်စွာလျှောက်သွားရင်းမှ စုလိုင်၏ ရင်ထဲတွင် အတွေးတို့က

ပလုည့်လာလေသည်။

မြန်မာပြည်မှတွက်သည့်နောကျမှပင် စုလိုင်သည် သူဝတ်လေ့မရှိ သော ချိတ်ထဘီလေးကို မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်လာခဲ့သည်။ စိမ်းပြီဆိုမှ စုလိုင်တို့က အပြီးတိုင် စိမ်းချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အကျိစိမ်းနှင့်ထမိအချိတ်စိမ်းလေးကို ဝတ်လာခဲ့မိသည်။ ရွှေဝါရာင်ဆည်းဆာရာင်သည် စိမ်းမြန်သောစုလိုင်ကို အဝါရည်လိမ်းပေးထားလေသည်။

‘ကျွန်တော် ကူညီရမလား’

စုလိုင်၏ ဘေးတွင် မျက်နှာဖြူအမျိုးသားတစ်ဦးက ယုဉ်လျောက်လာရင်းမေးသည်။ လေယာဉ်နှင့်ပါလာပြီး လေယာဉ်ဆီဖြည့်စဉ်ခေတ္တခကာ မြေပြင်သို့ ဆင်းလာသောခရီးသည်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကြောရင်းလှပနေသောစုလိုင်ကို ချီးမှုမ်းသလိုကြည့်ရင်း ဆွဲကိုင်ထားသောကြိမ်ခြင်းတောင်းကို ကူဆွဲပေးမည့်ဟန်နှင့် လက်ကမ်းလာလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ကြိမ်ခြင်းတောင်းက မလေးလှသောကြောင့် စုလိုင်က ခေါင်းယမ်းကာ အပြီးနှင့်ငြင်းလိုက်သည်။ ယခုအချိန်တွင် မည်သူနှင့်မျှလည်း စကားလက်ဆုံးမပြောလိုသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အတွေးကိုသာ အဖော်ပြုပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေးနေလိုသေးသည်။

နောက်နောင်တွင်ကား ထိုကဲ့သို့သောလူမျိုးခြားများနှင့်သာ ဆက်ဆံရပေတော့မည်။ ကိုယ့်မြန်မာစကားကို ကိုယ်အသုံးပြုချင်၍မှ ပြုရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ဒီလို တွေးမြှုပ်နှံတော့လည်း စုလိုင်၏ ရင်ထဲတွင် လေးလံလာသည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်ဘာသာစကားကို ချစ်တတ်သောစိတ်လေးက သူမသိဘဲနှင့် သူရင်ထဲတွင် တိတ်တိတ်ကလေး ကိန်းအောင်းနေခဲ့ဟန်ရှိသည်။

သူကို တစ်နယ်ရပ်ခြားသို့သယ်ဆောင်သွားမည့်လေယာဉ်ကြီးက အသင့်စောင့်လျက် ရှိချေပြီ။ ရှေ့ဘက်မှသွားနှင့်သောခရီးသည်များက လေယာဉ်ပေါ်ပင် တက်နေကြပြီကို လုမ်းမြင်နေရသည်။ စုလိုင်သည် နောက်ဘက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်အပေါ်ထပ်ဝရနှစ်တာတွင် လိုက်ပါပို့ဆောင်သူအနည်းအကျဉ်းရှိသည်။ ဆိုင်ရာလူများကို လက်ပြန္တ်ဆက်နေကြသည်။ သူကို လေယာဉ်ကွင်းသို့လိုက်ပါပို့ဆောင်သူပင် တစ်ဦးမျှမရှိခဲ့သည်မို့ လက်ပြန္တ်ဆက်သူလည်းရှိနေမည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

စုလိုင်သည် အသက်ကိုရှိက်၍၏လိုက်မြို့ပြန်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဦးအပြီးတိုင် ခဲ့ခွာရတော့မည့် မြန်မာပြည်မြင်ကွင်းကို တဝါဒီးခြောက်သွေ့လိုက်ဖြူး အပြီးတိုင် ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

‘စု မမစာ၊ နေပါး မမစာ’

တုန်ယင်အက်ကွဲနေသော အမောတာကော ခေါ်သံကို သဲသဲ့ကြားလိုက် ရသည်။ စုလိုင်၏ခေါင်းလေးသည် ချာခနဲပြန်၍လည်သွားသည်။ နှလုံးသား က တဒိုင်းဒိုင်းနှင့်ခန်းပေါက်လာသည်။ သူလုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့မိသောအသံဖြစ်သည်။

‘သူ သူ ညီလင်း’

ညီလင်းသည် ဝရန်တာလက်ရန်းမှ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ ခိုင်ဗိုလ် ထိုးဆင်းတော့မလို ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ခြေဖျားထောက်ကာလက်နှစ် ဖက်လုံးကိုမြောက်ဖြူး ရွှေ့ယမ်းပြပြန်သည်။

‘စုကို ကျွန်တော်ချုစ်တယ်၊ ကြားရဲ့လား၊ မမစာကို ကျွန်တော်ချုစ်တယ်’

စု၏ခေါင်းကလေးလှည့်လာသည်ကိုတွေ့သောအခါ ညီလင်းသည် အားတက်လာဟန်ရှိသည်။ သူ့ဘေးမှလူများကိုလုံးဝ ဂရာစိုက်နိုင်ဟန်မတူချွေ။ နှစ်ကိုယ်ကြားလေး တီးတိုးပြောရမည့်စကားကို အသံကုန်အော်၍ ပြောသည်။

စုလိုင်၏ဒူးများသည် ရတ်တရက် ယိုင်ညွတ်သွားသည်။ ခန်းပေါက် အော်ဟန်နေသောညီလင်းကိုမြော်ကြသွေ့ရင်း တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်ပြီး အေးစက် လာလေသည်။

‘စုကို ကျွန်တော်ချုစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေ’

တအားကုန် အော်ပြောနေသော ညီလင်း၏အသံသည် အက်ကွဲနေသည်။ စုလိုင်၏နှလုံးသားက လည်ချောင်းဝတွင်လာပြီး တစ်ဆို့နေသည်။ အူ အသည်းများ ပြောင်းဆန်ကုန်ပြီဟုထင်လိုက်မိသည်။ စုလိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာပင် မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များအိုင်ထွန်းလာပြီး ဒလ ဟောစီးကျလာလေသည်။

‘စုကို လက်ထပ်ပါရစေဗျာ’

နားထဲတွင် ရူပေါ်လာသော်လည်း အမြင်များဝေဝါးလာသော်လည်း သူရူးသဖွယ် ရင်ပွင့်မတတ် အော်လိုက်သောထိုအသံကို သဲသဲ့လေးကြားနေရသည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးကိုရွှေ့လိုက်ယမ်းလိုက်ဖြစ်နေသော သူ့ရှပ်သွင်ကို

ရေးရေးလေး မြင်နေရသည်။

‘ဘာလို့ ခုမှုလာပြောနေတာလဲ ညီလင်းရယ်’

စုလိုင်က မချိတင်ကဲပြောလိုက်မိသည်။ တင်းကျပ်မောဟိုက်ပြီး အသက်ရှုရကျပ်သောဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ ရှူလည်းမတိုးနိုင်၊ နောက်လည်းမဆုတ်နိုင်ဘဲ လမ်းခုလတ်တွင်ရပ်ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ဝိုက်နေမိသည်။

‘ခွင့်ပြုပါရင်၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခရီးသည်တွေ စုံကုန်ပါပြီ၊ ဒီက မစွဲတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်’

ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် လေယာဉ်မယ်လေးက လာပြောသည်။ ကြင်နာသောအပြုံးလေးကိုပြုးပြပြီး စုလိုင်၏ လက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်၍ခေါ်သည်။

‘နေရစ်တော့ ညီလင်းရယ်’

စုလိုင်သည် လက်ကလေးတစ်ဖက်မြှောက်ကာ ငွေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး ချာခနဲကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ထာဝရခွဲခွာကြရပေပြီ။ ကြာတော့လည်း မမှသွားကြမှာလား မသိပါဘူး။ “စုကိုမမောပါနဲ့ကွယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ သတိရပါ”ဟုရင်ထဲမှပြောနေမိသည်။ ဆိုကျပ်နာကျင်နေသောဝေဒနာကြောင့် အသက်ကိုပင်ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာရှုံးရှုံးနေရသည်။

‘မမစု မသွားပါနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါ’

သုတေသနတ်ကလေး လျောက်သွားနေသော စုလိုင်၏ ခြေထောက်များကို ညီလင်း၏ အသံသုံးသုံးလေးက ဆောင့်၍ဆွဲလိုက်သည်။ စုလိုင်မဟန်နိုင်တော့၊ ခြေလျမ်းအမှားမှားနှင့် ယိမ်းထိုးလာလေသည်။

‘ပြန်လာခဲ့ပါ မမစုရဲ့’

ငိုသံပါနေသောအသံသုံးသုံးလေးက သူ့နားထဲသို့ အဟုန်ပြင်းစွာပြီး ဝင် လာသည်။ စုလိုင်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်မိသည်။ အေးစက်တုန်ယင်နေသောလက်သည် ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေးတစ်ခုကိုပင် မြိမ်အောင်ကိုင်မထားနိုင်တော့ပေါ်။ အားလျောကာ လွတ်ကျသွားသည်။ မိန်းကလေးအသုံး အဆောင် အလှပြင်ပစ္စည်းများနှင့် ယွန်းထည်ပစ္စည်းအသေးအမှားလေးများသည် လမ်းပေါ်တွင် လွင့်ကျသွားလေသည်။

‘အို လေယာဉ်ထွက်ချိန်တော့ နောက်ကျတော့မှာပဲ’

လေယာဉ်မယ်လေးက စိတ်ရှုပ်စွာပြောရင်း ပြန့်ကဲ့နေသောပစ္စည်း

များကို အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်လေသည်။ စုလိုင်သည် တွေတွေလေး ရပ်နေမိသည်။ တုန်ယင်နေသောလက်ချောင်းလေးများကို အချင်းချင်း တင်း တင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ထားလိုက်လေသည်။

‘နောက်မကျပါဘူး၊ ဘာလို့နောက်ကျရမှာလဲ’

‘ဘာလို့လဲ’

‘အချိန်ကုန်မခံနဲ့လေ၊ ဒါတွေကိုဘာလို့ ကောက်နေတာလဲ၊ ထားခဲ့ပေါ့’

‘အို မင်းပစ္စည်းတွေ’

‘ဟင့်အင်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒို့လည်း မလိုက်တော့ဘူး’

စုလိုင်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းချလိုက်သည်။ သူရင်ထဲ တွင် သတ္တိများပြည့်လျှမ်းလာသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲမော့ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစွဲထားလိုက်သည်။

ပုစ္နနဲ့သွေးရောင် ဆည်းဆာရိပိုဝယ် အရာရာသည် ဆန်းသစ်လှပ နေသည်ကို စုလိုင်တွေရသည်။ လေထဲတွင်ပင် မေတ္တာရန်းများ မွန်းထုံနေ သည်။ ချို့မွှေးသင်းပုံးနေသည်။

‘ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လေယာဉ်မယ်လေးက တအုံတည်မေးသည်။ စုလိုင်သည် မသိလား နားမလည်းရန်ကောဟူသောအကြည့်လေးနှင့် သူကိုအထက်စီးမှ စုံစုံစားစား လေးကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မင်း မသိဘူးလား၊ မင်း မချုစ်ဖူးဘူးလား၊ ဒို့ကိုများ ဒို့ရဲ့ချုစ်သူနဲ့ခဲ့နိုင် လိမ့်မယ်လို့ မင်းကထင်နေသလား’

စုလိုင်သည် သူကိုစောင့်နေသော လေယာဉ်ကြီးအား ကျောစိုင်းလိုက် သည်။ လေယာဉ်ကွင်းအဆောက်အအုံတော်သို့ အားကုန်ပြန်ပြီးလာသည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။ ပြီးရင်း ငိုသည်။ ငိုရင်း ရှိက်သည်။ ထို့နောက် ရှိက်ရင်း ရယ်မြို့ပြန်လေသည်။

ညီလင်းသည် ခုန်ကာပေါက်ကာနှင့် ရင်ပွဲင့်မတတ် အော်ဟစ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ စုလိုင်၏ နားထဲတွင် ဆူဝေနေသောကြောင့် သူဘာပြောနေသနည်း အသေအချာမကြားရချော်။ “စုကို သိပ်ချုစ်တယ်၊ ချက်ချင်းလက်ထပ်မယ်”ဟု အော်နေသည်ထင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် “ကျွန်တော့ကိုချုစ်ရဲ့လား” ဟု မေးနေ

သည်လားမသိရ။ “စကို ကျွန်တော်မခဲ့နိုင်ဘူး၊ စရော ကျွန်တော့လိုပဲမဟုတ်လား” ဟုပြောနေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

စလိုင်သည် မေတ္တာရန်နှင့်သင်းထံချို့စွေးနေသော လေအေးကိုရှိက်၍ ရှုရင်း ညီလင်းကိုမော်ကြည့်သည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်များကို ကလေးငယ်ကဲ့သို့ လက်ခုနှစ်ဖက်နှင့်ပွဲတ်သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို တအား ညီတ်ပြလိုက်လေသည်။

ବାଲ୍ମୀକିଇତୁମ୍ଭୁତ୍ତୀ

အဖျင်းရှင်း အောက်လိုက်တင် ပြန်သည်၊ အခြောက် ရန် ဝက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့
တွင် ရှိကျင့်ပြေား အစ ဉိုးဆွဲနဲ့သား(မန်တင်)၊ အပါ အောက်နှင့်တို့မှ ဖွံ့ဖြိုး
သည်။

ရိုက်ပို့မြို့မ အပိုးသား၊ သေယက်တန်းကျင်းတွင် ပညာသင် ကြောင်းပြီး၊ အခြေခံ စုစုပေါင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ပြင်သည်။

၁၉၃၂ ရက်စွဲတောင် ပဝါဒဆုံး လုပ်များထဲတွေ့ ကယ်သူနှင့်မသိပါ။ ကို အနေ
သာမီ ထုတ်ပောသည်။ အမြတ်သာကို သုန္တမ်း နှင့် ဓမ္မအတွင်း တွေ့ရှိရှိနိုင် မရှိနိုင်။
ဝါယာရှုလည်း ၁၀၀ ကျော်၊ ဝါယာရှုလည်း ၂၅၀ ကျော်၊ ဝါယာရှုလည်း ၁၇၀ ကျော် အပ်တွေ့ကို အနေ
သာမီ သော်လည်း။

ထုတ်ဝေနှစ်သာများတွင် 'ဘဝအိပ်မက်' ပုဂ္ဂိုလ်မက်' သည်
ကြောင် ရရှိ ဆုနှစ်သာများ(ဝဇ္ဇာ၏)ဆု၊ 'ဗြားရို့များ-၃' သည် ကြောင်
ရရှိ အပိုးသာများ(ဝဇ္ဇာ၏ပါဝါများ)ဆု၊ 'ဝန်ကဲ' သည် ၂၀၀၂ ရှုံး
အပိုးသာများ(ဝဇ္ဇာ၏)ဆုတိတဲ့ ဖို့ပါသည်။

အနေဖြင့်သာကလုပ်သံ၊ အမှု
ဆိတ်နမ်သာက အမျှေးခိုက်မှ
သူနဲ့သာကအပိုပါပေါ်ဘယ်
လျှို့ ထောက်လောင်လဲ၊
တို့ အမိမိတွေ့ သိနေတဲ့
တို့အမိမိတွေ့တော့ အမျှေးခိုး
တော်မျှေး

မေနာ

အရိပ်